

Giới thiệu Thiếu Phu Bất Lương

Truyện Thiếu Phu Bất Lương của tác giả Viên Bất Phá là tác phẩm thuộc thể loại truyện ngôn tình cổ đại cuốn hút người đọc bởi cách hành văn độc đáo, mới lạ.

Câu truyện xoay quanh một nữ nhi xuyên không về quá khứ, thế mà lại gặp phải một người chồng tác bạo, ăn chơi sa đọa, đi lừa lọc hết người này đến kẻ khác. Hắn cũng không chịu buông tha cho nàng, hắn bắt chấp tất cả. Không bị trầm cảm mà chết thì cũng bị làm cho tức giận đến mức nổ tung!

Bạo lực không phải là cách giải quyết vấn đề, nhưng ta không thể cứ im lặng mà phục tùng ác phu a! Tự mình phản đấu!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chính văn thứ nhất: Hòa thân

Người nguyện ý bỏ đi cha mẹ cùng bằng hữu sao?

Người nguyện ý rời bỏ thời đại tân tiến này?

Người nguyện ý buông tha cho hết thảy để xuyên qua thời không sao?

Người nguyện ý không luyến ái liền kết hôn sao?

Tuy nàng không nguyện ý bất cứ cái gì nhưng này hết thảy đều quả thật đã xảy ra!

Xuyên qua thời không đã được hai năm, nàng đã muốn hướng sự thật cúi đầu, nàng đã muốn buông tay không còn tìm cách quay về tương lai nữa, chỉ cầu có thể một lần tự do luyến ái, sinh vài đứa nhỏ, sống cuộc sống tự do để không phí hoài cuộc đời này, không nghĩ tới yêu cầu của nàng vẫn là rất cao... nàng hiện tại là bị ép gả đi!

Mặc hi phục, đội hi khăn, ngồi kiệu hi đỏ thẫm, một bên cảm thấy muốn điên đầu, một bên tự đáy lòng nàng cảm thán ;thực không hay ho a.

Lúc trước thiết nghĩ, nàng còn may mắn là chính mình xuyên qua trở thành một huyền chủ phiên bang, không chỉ có không lo ăn lo uống, còn có thân phận hoàng thất, hiện tạiغمائم lại, nàng thà rằng làm thường dân có lý hơn nhiều, thường dân không cần cầu thân nha!

Nàng là đi hòa thân, đương nhiên đây là cách nói mà chính phủ hay dùng. Trên thực tế, nàng là lễ vật của tiểu quốc phiên bang để lấy lòng hữu lân đại quốc. Sau đó, đại quốc Quốc Chủ coi trọng nha hoàn bên người của nàng, tuyên bố thu vào hậu cung, về phần nàng thì sao?..... Người ta nghiên cứu cả nửa ngày, quyết định đem nàng ban cho hậu nhân của công thần a.

Thấy thế nào cũng đều như món đồ tùy tay người ta tặng tới tặng lui, bị đưa đến đây cho đủ số nha. Bởi vì ai cũng không muốn kết hôn với nữ tử phiên bang làm chính thất, cho nên công tử nhà công thần này... cũng không hay ho gì a.

Bất nguồn của sự không hay ho, chính là bất mãn.

Vì gia sản nên nào dám không tuân chỉ. Nhưng là bọn họ ngoài mặt có thể làm như chẳng có gì, thái độ bên trong thì...không có ngôn từ nào diễn tả hết sự “bất mãn” của nhà họ. Cho nên sinh lễ..... Không có! Hợp bát tự.....Không có! liền ngay cả hôn kỳ cũng định ở Hách Liên Dung – vị thiếu gia kinh dị nhất nhà họ. Sau ngày thứ ba tiếp chỉ, hôn lễ làm qua loa cho có a.

Ai làm cho nàng trở thành lễ vật a. Ai nào có nghĩ đến tình cảnh nàng sau khi qua đại quốc thế nào không?

Bất quá... quên đi! Không quan hệ! Không sao cả! Không phải có câu: “Chỉ cần tâm có quang minh. Xem chỗ nào cũng đều là thái dương.”

Điên! Điên! Điên! Đang lúc Hách Liên Dung thời điểm điên đảo thăng quang mắt. Cổ kiệu rốt cục dừng.

Thanh âm của pháo nổ rung trời, nhạc không ngừng nổi lên thật to, thanh âm chúc mừng làm cho Hách Liên Dung nhiều ít có chút thỏa mãn. Mặc kệ nói như thế nào, nàng nên cảm thấy may mắn vì chính mình còn có cái hôn lễ. Hơn nữa trường hợp không nhỏ.

Bất quá nàng đợi đã lâu, cũng không cảm giác được cái gì nghi thức đá cánh cửa kiệu. Cũng không có hi bà lại đây làm cho nàng hạ kiệu. Thanh âm huyền ảo bên ngoài kiệu dần dần nhỏ đi. Hách Liên Dung không khỏi khẩn trương đứng lên.

Uh... nàng thật sự tuyệt vọng rồi! cái gì tự do luyến ái nàng đều buông tha tất để đến đại quốc này hòa thân, ngàn vạn lần cũng không hình dung ra nổi tình cảnh hiện tại a.

Lúc lâu sau, Hách Liên Dung nghe được cửa kiệu ” Đông ” một tiếng, sau đó cánh cửa kiệu mở ra, hi bà nhanh chóng đem một đoàn hồng trù nhét vào tay nàng. Một đầu khác của hồng trù truyền đến nhẹ nhàng khiên lực, Hách Liên Dung theo cổ lực đạo kia đi ra kiệu hoa.

Hách Liên Dung tầm mắt bị giới hạn bởi khăn voan, thoáng nhìn bên người nhẹ nắm hồng trù một chỗ khác ngón tay, bạch tích thon dài, móng tay trơn bóng. Điều này làm cho Hách Liên Dung thực chán ghét a, tay nàng còn chưa có đẹp như vậy...

Bước trên thềm đá, vượt qua chậu than, đang muốn tiến vào hi đường, một gió ở đầu bỗng thổi đến làm cho khăn voan xém chút bay, tuy rằng hi bà lập tức lại để ép trở về, nhưng là trong nháy mắt Hách Liên Dung đã muốn cùng bên ngoài thế giới có tiếp xúc, cũng thấy rõ vài điểm của người đi cạnh nàng nha.

Mi mắt thật dài, thanh lệ tuyệt luân.

Hách Liên Dung ánh mắt nháy mắt sáng ngời. Nàng không chỉ có lên án, vẫn là còn vót vác được cái tiêu chuẩn dung nhan kia, loại này mỹ mà không nhu kiêu cỡ nào tuấn tú... là style của nàng nga. Nàng may mắn a, may mắn bởi vì nàng chưa nghĩ đến đào hôn, bằng không liền thật sự tổn thất lớn.

Quả nhiên a! Chỉ cần tâm tồn quang minh, thái dương tự ra hiện.

Hách Liên Dung mừng thầm, trên mặt bắt đầu tươi cười, cho đến khi nàng nghe được một cái trầm thấp thanh âm: ” Nhị thiếu gia còn không có tìm được sao? ”

Hách Liên Dung dừng lại một chút, Nhị thiếu gia? Đó chẳng phải chính là Vị gia Nhị thiếu gia? Nhị thiếu gia còn không có tìm được, vậy..... Bên người nàng là ai hả?

Đang còn suy nghĩ điều gì, Hách Liên Dung đã bị đưa đến trước mặt bố mẹ chồng tam quý cửu khấu hành đại lễ, cuối cùng kết thúc buổi lễ, tân nương bị đưa vào hi phòng, bên ngoài tiệc cưới cũng đang chính thức bắt đầu.

Hách Liên Dung vẫn nhớ đến lời nói vừa rồi nghe được trong sảnh đường, vừa vào hi phòng đã nhìn không được vụng trộm hướng hi bà hỏi thăm, nhưng hi bà không có bất kì phản ứng gì, Hách Liên Dung cảm thấy được có thể là do hôm nay buổi sáng lên kiệu nàng chưa cho tiền boa.

Quên đi, không quan hệ, không sao cả, dù sao chút nữa tổng hội biết đến. Bất quá nàng vẫn là cảm thấy được đáng tiếc a, cư nhiên mỹ nam tử kia thực không phải phu quân nàng...

Hách Liên Dung trong lòng dậy sóng, nàng cỡ nào muốn ” hỏi thăm ” chút chút vấn đề của vị kia: ” Còn không có tìm được ” Nhị thiếu gia, hôm nay sẽ trở về sao? ”

Theo như tính cách của hắn, hắn đối cái cọc hôn nhân này bất mãn đã muốn đạt tới cực điểm, tuy rằng Hách Liên Dung bội phục dũng khí của hắn, nhưng là đặc vì chính mình suy nghĩ. Nếu hắn không trở lại, nàng sẽ không phải ngồi ngầy ngốc ở đầu giường, che mặt đứng không?

” Có người sao? ” Hách Liên Dung không xác định được trong phòng còn có hay không mấy lão nha hoàn, cho nên nhẹ nhàng hỏi một tiếng, đợi nửa ngày cũng không được đáp lại, vì thế nàng phóng tâm mà xả phía dưới hi khăn, quả nhiên, trong phòng không có một bóng người.

Nàng thư khẩu khí, tháo xuống trầm trọng mũ phượng ngồi vào bàn nhìn đôi mấn thực vật bàn bát tiên tiền, ăn trước mấy khối điểm tâm lót dạ, xong xuôi thì dọn dẹp cái bàn sạch sẽ như ban đầu, tựa như chúng nó chưa bao giờ bị động qua. Sau đó lại đứng dậy đi thăm tân phòng, trong phòng gia câu bài trí đều là mới tinh, xem ra Vị gia tuy rằng đối với hôn sự này bất mãn, nhưng là cũng không có thật sự như vậy qua loa lâm vào, bàn trang điểm có một cái ngăn kéo toàn đầy vàng bạc phụ tùng, điều này làm cho Hách Liên Dung có chút ngoài ý muốn.

Bàn xem qua trang điểm, lại xem tủ quần áo, Hách Liên Dung mới vừa mở cánh cửa, chợt nghe đến cửa phòng vang một chút.

Hách Liên Dung nghĩ ngoài cửa có người tới liền chạy về bên giường, cũng không kịp mang hảo mũ phượng, cái thượng hi khăn, đến lúc đó làm cho người ta nhìn thấy nàng luống cuống tay chân bộ dáng. Hắn là ngày càng mất mặt a, cho nên hắn cẩn thận mà đem quý môn quan hảo, tận lực không phát ra một chút thanh âm, sau đó, lộ ra một nụ cười thật tươi.

Người nọ tươi cười làm nàng một trận kinh ngạc, gương mặt người nọ hảo tuấn tú, bạch tích gầy, đúng là mỹ nam thay thế Vị nhị thiếu gia cùng nàng bái đường đây mà!. Hắn đã muốn thay hi phục, khoác nhất kiện xanh thẫm trường bào, ám tú chỉ bạc cầm mang trát ở bên hông, buộc vòng quanh lưng áo rần chắc của hắn, trên đầu buộc sợi dây giống giống đai lưng, thật sự... là yêu nghiệt của tạo hoá!

Lúc này, nơi đây, vô luận như thế nào hắn cũng không nên xuất hiện tại phòng chứ a, Hách Liên Dung thậm chí suy nghĩ có phải hay không chính mình quá mức khát khao đó cái dễ nhìn lão công, cho nên sinh ra ảo giác.

Người nọ hiển nhiên không nghĩ tới Hách Liên Dung hội chính mình hái được hi khăn, mũ phượng, hoảng sợ chống lại của nàng ánh mắt cũng là. Bất quá khi hắn thấy rõ bộ dạng Hách Liên Dung, thần sắc kinh ngạc chợt lóe, rồi sau đó hai hàng lông mày giờ lên, chích trong nháy mắt, kinh ngạc biến thành lửa giận, đôi môi nhắm chặt, cảm hơi hơi giờ lên: ” Là ngươi? ”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: gian phu dâm phụ

“Ta?” Hách Liên Dung nhìn trước nhìn sau, xác định người hắc nói chuyện là chính mình. Cái quái gì đây, thấy thế nào hiện tại người nên bị chất vấn hắc là hắc mới đúng.

“Hóa ra cô chính là huyền chủ hòa thân của nước Tây Việt, khó trách ta tìm khắp thành Vân Trữ cũng không phát hiện ra nơi cô ở.”

“Đừng nói khó nghe như vậy.....” Cái gì mà lại ở đây, nàng cũng chẳng muốn vậy đâu..... Không đúng, trọng điểm không phải vấn đề này: “Người nói người tìm ta?” Hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt cơ mà.

“Cô ăn nói hồ đồ gì vậy?!” Người nọ đóng chặt cửa phòng chất vấn: “Ba ngày trước, đừng nói cô đã quên.”

Ba ngày trước? Hách Liên Dung ngó người tìm tòi trong đầu “Ba ngày trước?”, ngày đó nàng vừa tới Vân Trữ, đến trạm dịch, ăn hai cái bánh bao, ngủ suốt một buổi chiều.....

Hách Liên Dung mờ mịt làm cho người nọ rất là tức giận: “Lúc cô vừa tiến vào thành, cố nhớ ra xem!”

Vừa mới tiến vào thành..... Vừa mới tiến vào thành..... Về mặt Hách Liên Dung đột nhiên cứng đờ, đích xác, khi đó đã xảy ra một sự kiện.

Ngày đó nàng thừa cơ xe ngựa vừa mới tiến vào thành Vân Trữ liền lấy một con ngựa bên đường cuội thử, haiz! Thật quá nguy hiểm. Vừa vặn trên người nàng có văn kiện từ Tây Việt quốc, thế là mang đến xuất trình lính gác cổng, sau đó “chạy” luôn. Đường nhiên con ngựa kia cũng ngừng lại, có điều nó rất không cam tâm, thuận thế nó thu chân sau, phần nọ... tiện chân đá bay một người... không xa lắm.

Hách Liên Dung còn nhớ rõ chính mình phát ra một tiếng kinh hô thật lớn, không phải bởi vì người nọ phi phạm tuần mã, mà là bởi vì nơi hắc rớt xuống là đồng phân trâu góc đường.

Thật sự có lỗi a! Bởi vì lúc ấy người úp mặt xuống dưới, Hách Liên Dung không thấy rõ được tướng mạo, sớm biết dung nhan hắc mỹ mạo như này, lúc ấy nàng cũng xuống xe hỗ trợ rồi.

Nhìn bộ dạng thôn thức của Hách Liên Dung, hắc ta liền lạnh giọng cười: “Nhớ ra chưa?”

Hách Liên Dung vội vàng làm bộ như không có chuyện gì, chột dạ nhìn thẳng đáp: “Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu. Hơn nữa vị công tử này... Tuy rằng người thay thế nhị thiếu gia Vị phủ bái đường cùng ta... nhưng phòng này hình như cũng không phải của người đâu.”

Hiển nhiên người này trùng mắt nhìn nàng. Thái độ gì? Cũng không phải nàng đá hắc. Nàng không ngu ngốc đến độ thừa nhận là mình làm đâu. Hắc chớp chớp mắt, chậm rãi bước đến trước mặt Hách Liên Dung, nhìn chằm chằm nàng không biết là đang suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới cười nói: “Cô cũng nói là ta lấy cô còn gì. Ta không đến nơi này thì đi chỗ nào?”

Hách Liên Dung từ trước đến nay đối với nụ cười của mỹ nam thật không có sức chống cự nhưng nàng vẫn từng bước lui về phía sau. “Người không sợ có người tiến vào nhầm tưởng ta và người... sẽ rước lấy phiền toái sao?”

Hắc không trả lời, nhún vai tươi cười toe toét như thể bị ai đó điểm huyết cười vậy.

“Cô yên tâm. Ta thật sự không đề bụng chuyện đó đâu.” Hắc đột nhiên mở miệng.

Lúc hắc nói câu này một bên đầu vai hơi chùn một chút, đó là đơn giản phản xạ tứ chi biểu hiện ý tứ là: lời ta đang nói chính là gạt người!

Hiển nhiên hắc thật muốn tức điên rồi, Hách Liên Dung cảm thấy được lời hắc nói đơn giản như vậy là muốn làm cho chính mình thả lỏng cảnh giác, sau đó lại cho nàng một kích trí mệnh.

“Ta cảm thấy..... Người nên rời đi, miễn cho nhị thiếu gia trở về lại hiểu lầm.” Hách Liên Dung ý đồ nhắc nhở hắc nhớ lại thân phận chính mình, tuy rằng không biết hắc rốt cuộc là ai, nhưng có thể thay người ta bái đường, quan hệ hắc là sẽ không quá xa, càng phải tị hiềm mới đúng.

Không ngờ người nọ nghe xong lời Hách Liên Dung nói không những không rời đi ngược lại càng bước lại gần hơn, Hách Liên Dung chỉ có thể đi lui về phía sau, dựa vào tủ quần áo, nhanh nhanh nói: “Nếu người muốn ta giải thích, ta giải thích!”

Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, cái miệng của hắc tuy có ý cười, nhưng mí mắt nhướng lên, mắt như khoá chặt đối phương, làm cho Hách Liên Dung cảm thấy chính mình như bị ai đánh.

“Giải thích?” Hắc đột nhiên ra tay chế trụ Hách Liên Dung: “Cô làm hại ta.....”

Câu nói kế tiếp Hách Liên Dung hoàn toàn không nghe thấy, một vật mềm mại lạnh lạnh chạm vào môi nàng, chờ nàng phản ứng lại, đầu lưỡi của người nọ đã tách hai hàm răng của nàng, thâm nhập vào trong miệng của nàng.

Đây là...!

Hách Liên Dung dùng hết sức lực giãy dụa nhưng không sao đẩy được hấn ra, hai bàn tay mà quỹ đặt hờ sau tú quần áo, người nọ không thể tự kiểm chế, ngược lại dùng tay kia nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của nàng, càng hôn sâu hơn.

Hách Liên Dung buồn bực muốn khóc.

Tuy rằng nàng hơn mười năm có nhìn qua cảnh bị cưỡng hôn, nhưng đôi lại hôm nay nàng lâm vào cảnh tượng này, cảm giác phải diễn tả ra sao đây? Dùng làm cho nàng ngày ngày thành thân ở trong tân phòng bị người cưỡng hôn, sẽ làm nàng liên tưởng đến gian phu dâm phụ nhà.

Đại khái là thanh âm của Hách Liên Dung phát ra ở tú quần áo quá mức thảm thiết, làm cho những người bên ngoài ý thức được có điều không đúng, rốt cục thời điểm Hách Liên Dung sắp tắt thở thì họ cũng vừa vào đến.

Nam nhân chết tiết này cũng ngẩng đầu lên, Hách Liên Dung vội vàng hóp ngực lớn không khí, nàng không thể chịu thua kém kẻ kia được, hai tay gắt gao chống đỡ phía sau ngăn tủ, không cho chính mình quá mức chật vật

Nhà hoàn và gia đình vừa vào tới liền nhìn thấy ngay một màn, mỗi người trừng mắt che miệng, nam nhân đáng giận kia sắc mặt trầm xuống: “Đi ra ngoài!”

Ak? Hách Liên Dung kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt, lần đầu thấy có người làm gian phu mà còn oai phong như vậy. Càng tức giận hơn là đám nhà hoàn, gia đình kia lại ngoan ngoãn quay đầu đi ra ngoài, còn có người nhỏ giọng nói: “Bảo hộ viện không cần lại đây, không phải kẻ trộm.....”

Trông mặt Hách Liên Dung thiếu chút nữa rớt ra, nhị thiếu phu nhân của bọn họ đang bị người ta phi lễ này! Vậy nhưng không nói một tiếng liền đi ra!

“Này! Này!” Tay Hách Liên Dung quờ quạng trong không trung, cầu, cào vài cái, cũng không giữ bọn họ lại được. “Đừng kỳ vọng sẽ có người tới cứu cô” nam nhân chết tiết nọ giữ chặt cằm nàng, mỹ sắc của hấn ở thật gần... rất gần... “Ta muốn nói cho cô rõ... đây chính là Vị phủ!”

“Ngươi..... Rốt cuộc muốn thế nào? Ta! Ta! Ta là nhị thiếu phu nhân Vị phủ.....”

“Nhị thiếu phu nhân?”

Nhìn khuôn mặt tuần tú kia nhe răng cười, Hách Liên Dung cảm thấy tuyệt vọng, câu tiếp theo đã chính thức đem nàng đẩy xuống địa ngục không đáy “Cô đoán..... Cô có hối hận không khi đến Vị phủ?”

Làn môi lạnh lạnh ép xuống, Hách Liên Dung đã muốn thôi không từ chối nữa, không phải có câu sao: cuộc sống tựa như cuồng bạo, nếu không thể phản kháng, liền hưởng thụ đi.

Vì thế mà nàng lại hưởng thụ tập hai, nam nhân thờ hờn hờn nhìn Hách Liên Dung, lấy tay cọ xát nhẹ nhàng nơi khoe miệng một chút, “Hôm nay ta còn có việc, cái này coi như bù lại chút thiệt hại.”

Dứt lời hấn buông Hách Liên Dung ra, đi thẳng đến trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo thứ hai nhìn nhìn, sau đó cầm trang sức kia đi đến bên giường, xóc áo ngủ bằng gấm lên, đem tất cả trang sức đặt vào chiếc khăn trắng ở giữa giường, gói lại thành một cái bọc nhỏ, cầm trên tay sau đó nhìn Hách Liên Dung cười nói: “Chúng ta sau này còn gặp lại~”

Hấn cứ thế ung dung tiến vào làm kẻ trộm sao?? Chẳng qua bây giờ trộm cắp biến thành cướp đoạt, còn còn còn.....

Nếu nói nàng lúc này có chút tức giận, hiện tại còn lại thêm xấu hổ và giận dữ nữa. Không cần nghĩ cũng biết chỗ trang sức kia là dùng làm cái gì vậy mà hấn còn hốt cả bao a!

“Rốt cuộc ngươi là ai!” Hách Liên Dung cuối cùng cũng hơi bình tĩnh chặn hấn ở cửa hỏi. Chờ hấn ra tên của hấn nàng sẽ làm hình nhân thế mạng nguyên rửa chết hấn luôn!

Người nọ quay đầu lại nhìn Hách Liên Dung, khoé môi nhếch lên cực điểm: “Vị Thiếu Dương, nhớ kỹ cái tên này.”

Báo danh xong, Vị Thiếu Dương ung dung rời đi, để lại một mình Hách Liên Dung ở trong phòng ngăn người.

Vị Thiếu Dương? Hách Liên Dung nhớ rõ phụ quân mình tên Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân? Vị Thiếu Dương?, chẳng lẽ là huynh đệ..... Không đúng không đúng, trọng điểm không phải cái này. Ở thời đại này, nữ nhân cùng người khác phải phát sinh đụng chạm gì đều là muốn chết, huống chi là bị bế lại ôm hôn nữa chứ, mặc kệ hấn là ai, chính mình cũng đang mang tội danh gian phu dâm phụ a, hiện tại nói không chừng đã muốn có người đem việc này báo cáo lão phu nhân Vị gia.

Làm sao bây giờ? Muốn chạy trốn sao? Vẫn là ở lại? Hoặc khá hơn một chút, có khi nào đem nàng trục xuất về nước?

Vậy càng không ổn, Tây Việt quốc chủ vốn không vừa mắt với ông bố quận vương nhà mình nên mới bắt nàng hoà thân, nàng nếu như bị đưa trở về liệu có phá hỏng tình hữu hảo giữa hai nước không? Sau đó cả nhà nàng cũng bị chém luôn.

Hay là..... Chạy trốn đi! Nàng bỏ đi hấn Vị gia cũng sẽ rất vui sướng, còn nước Vân Hạ cũng chẳng ai buồn bận tâm đến chuyện này đâu.

Thế nhưng...nàng phải chạy đi đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vị gia

Hách Liên Dung càng nghĩ càng mâu thuẫn. Cả người nàng dường như chìm hẳn vào suy nghĩ vớ vẩn của mình, chờ nàng phục hồi tinh thần lại, bên ngoài trời đã tối.

Haiz? Không ai tới bắt gian phu dâm phụ. Tâm Hách Liên Dung nhảy nhót một chút, như vậy xem ra, như vậy lời Vị Thiếu Dương nói là thật, hẳn nói ở Vị gia toàn bộ do hắn định đoạt, không ai dám quản hắn, đương nhiên cũng sẽ không người dám quản chuyện hôm nay.

Đang lúc Hách Liên Dung nghĩ mình may mắn, lại có người đẩy cửa phòng bước vào, là một nha hoàn áo xanh mang theo hai lục y nha hoàn khác vào phòng.

Hách Liên Dung hoảng sợ, vẫn không hề nhúc nhích tại nguyên vị trí nhìn các nàng, sợ các nàng là tới bắt gian phu, ai ngờ các nàng lại hành lễ “Nhị Thiếu phu nhân.”

Hách Liên Dung lúc này mới buông xuống sợ hãi, thế nhưng ít nhiều cũng có chút xấu hổ, sự kiện cưỡng hôn kia cũng là rất nhiều người nhìn thấy a, còn có vài nha đầu mặc thanh mặc lục

Nha hòa áo xanh cầm đầu kia thấy Hách Liên Dung bất động tại chỗ thì cười khẽ tiến lên hầu hạ nàng cúi bái hi phục: “Hầu gái Bích Liễu là nha hoàn nhất đẳng hầu hạ nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân sau này có chuyện gì cứ sai bảo nô tỳ.”

Bích Liễu bộ dáng chừng hai mươi tuổi, không cao lắm, dáng vẻ cũng coi như thanh tú, nói năng tuy nhanh nhẩu nhưng vẫn có thể làm cho người ta nghe được rõ ràng, đôi mắt to linh động nhìn rất có cảm tình.

Thay hi phục xong, Bích Liễu sai hai lục y nha đầu kia đem tới chậu nước cho Hách Liên Dung rửa mặt, còn mình thì trải lại chăn giường, song quay đầu lại hướng Hách Liên Dung nói: “Nhị thiếu gia buổi tối chỉ sợ sẽ không trở lại, thiếu phu nhân cũng đừng đợi nữa, nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải đi tiếp lão phu nhân cùng các vị phu nhân.”

Các vị...phu nhân? Hách Liên Dung trầm mặc, nghe Bích Liễu nói như vậy vẫn là nhìn không được hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu vị phu nhân? Hôm nay lúc báai đường tựa hồ chỉ có một vị phu nhân nhận quà tặng, một vị khác là lão phu nhân đi?”

Vị lão gia năm năm trước tạ thế, cho nên Hách Liên Dung hôm nay phải đi bái bà nội cùng một bà mẹ chồng

“Hôm nay ở đại sảnh chính là đại phu nhân, ngoài ra còn có nhị phu nhân cùng tam phu nhân, mẹ ruột nhị thiếu gia là nhị phu nhân.....”

Bích Liễu nói đến đây liền dừng lại một chút, Hách Liên Dung cũng hiểu được. Nói trắng nhị phu nhân chính là tiểu thiếp. Trường hợp kiểu này cũng là tự nhiên trong cổ đại thôi.

“Có bao nhiêu thiếu gia cùng tiểu thư trong phủ?” Hách Liên Dung tận lực hỏi. Kỳ thật nàng hiện tại chính là muốn hỏi tên chết tiệt Vị Thiếu Dương rốt cuộc là vị đại nhân nào trong nhà.

“Vị phủ có bốn vị thiếu gia, bốn vị tiểu thư. Còn có một vị biểu tiểu thư. Là cháu gái của đại phu nhân.” Điều Bích Liễu vừa nói làm cho tai Hách Liên Dung ù ù cạc cạc.

“Bích Liễu hiện tại nói thiếu phu nhân cũng không nhớ được hết. Chờ ngày mai đến gặp mặt mọi người sau đó từ từ nhớ cũng không muộn.”

Xem Bích Liễu có ý tứ châm dứt đề tài, Hách Liên Dung nuốt khan. Vẫn là không nhận được hỏi tiếp: “VẬY... Vị Thiếu Dương..... là ai?”

“Là tam thiếu gia.” Bích Liễu cười nói: “Thiếu phu nhân mới đến Vân Trữ được mấy ngày nhưng cũng nghe qua danh tiếng của Tam Thiếu gia?”

“Tam.....” Đó không phải là em chồng nàng sao?..... Nàng không phải là nhị tẩu hắn sao?..... Hách Liên Dung nghĩ ngợi mà buồn bực muốn chết.

Bích Liễu không cảm giác được sự khác thường của Hách Liên Dung, tiếp tục nói: “Có điều nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia ở Vân Trữ đều là nhân vật nổi danh, hiện tại nhị thiếu gia thành thân, tương lai sẽ càng nhiều người đến muốn cầu thân cùng tam thiếu gia.”

“Cầu thân với hắn?” Hách Liên Dung thật muốn nhìn xem rốt cuộc là mất ai bị mù, cái loại dám xuống tay với cả nhị tẩu, biến thái như vậy mà cũng đồ xô

muốn cầu thân hay sao?

Bích Liễu thấy Hách Liên Dung ngạc nhiên thì cười khê: “Tam thiếu gia chính là nhân vật xuất sắc như vậy, trước đây bà mới kéo đến phía cổng chính Vị gia cũng rất nhiều nhưng Tam thiếu gia luôn khước từ nói muốn nhị thiếu thành thân trước. Xem ra cũng sắp đến lượt tam thiếu.”

“Xuất sắc?” Hách Liên Dung bắt đầu hoài nghi những điều Bích Liễu nói, rốt cuộc có nên tin hay không, thể nhưng ngẫm nghĩ lại gật gật đầu: “Dung mạo đích thật rất xuất sắc.” Chính là nhân phẩm không tốt!

“Tam thiếu gia không chỉ có dung mạo xuất chúng, học thức phẩm hạnh đều là nhất, hiện tại tiếp quản hơn phân nửa việc làm ăn của Vị gia chính là tam thiếu gia, thậm chí còn mở rộng phát triển hơn trước rất nhiều.”

Hách Liên Dung biết Vị gia là thương nhân. Vị trí công cao chán chủ không phải ai cũng đều gánh vác được, cho nên tổ thượng của Vị gia sớm đã từ quan quy ẩn, nhưng bảo lưu lại tước vị, hàng năm cũng có lấy bổng lộc của triều đình, sống qua ngày cũng khá thoải mái. Thế nhưng cô đại tập tước có quy định, mỗi một thế hệ truyền lại, tước vị tương ứng đánh xuống một bậc, bổng lộc cũng ít đi, cho nên chỉ có thể mưu sinh bằng đường khác, đổi nghề thành thương nhân, mà thế hệ này Vị thị thật sự trở thành thương nhân a, chính là Vị Thiếu Dương!

Hách Liên Dung không nói gì, là Vị Thiếu Dương nguy trang quá mức thành công sao? Tất cả mọi người không phát hiện hẳn rất biến thái sao? vẫn là nói này anh tuấn có thừa còn phẩm hạnh nhất lưu? Hẳn có sao?

“Sự việc ban ngày các người. Đều thấy hết?” Hách Liên Dung khó khăn mở miệng, nàng không phải muốn chứng minh Vị Thiếu Dương nhân phẩm như thế nào, nàng chỉ muốn biết họ đánh giá chuyện này ra sao

“Ban ngày.” Bích Liễu sững sốt, sau đó cười cười: “Không có gì, chúng nó đều xem vậy đã thành quen, nhị thiếu phu nhân không phải xấu hổ.”

“Hả?”

Hách Liên Dung kinh hãi nhìn Bích Liễu che miệng cười khê: “Nô tỳ còn tưởng rằng thiếu phu nhân ở Tây Việt, việc này còn chưa là gì đâu.”

Hách Liên Dung đại ra lắc đầu không ngừng, Tây Việt tuy rằng cởi mở nhưng cũng không thoáng đến nông nổi này. Chị dâu em chồng, bọn họ cũng chấp nhận? Còn nói là đã quen??

“Loại chuyện này. Thường xuyên phát sinh?” Hách Liên Dung cảm thấy chính mình cũng không biết nói bất cứ cái gì nữa.

Bích Liễu hé miệng cười, cũng không trả lời, Hách Liên Dung tựa như bị thái son áp đỉnh, đại ra hỏi câu cuối cùng: “Vây. Lão phu nhân cùng các phu nhân. Cũng không quản sao?”

“Lão phu nhân cùng các phu nhân đương nhiên là không nhìn thấy, các vị ấy nhiều lắm chỉ là nghe thấy, cho nên cũng sẽ không. Thiếu phu nhân? Nhị thiếu phu nhân?”

Hách Liên Dung khoát tay: “Không có việc gì, ta không sao.” Chỉ bị chấn kinh hoảng sợ.

Bích Liễu cười cười: “Không có việc gì là tốt rồi, nhị thiếu phu nhân nghỉ ngơi đi, sáng mai Bích Liễu lại đến.”

Hách Liên Dung gật gật đầu, nàng hiện tại chỉ lẳng lặng suy tư, hẳn là có hiểu lầm gì đó. Nhất định có!

Thời đại này tuy rằng không phải Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh nhưng tử tưởng phong kiến cũng vẫn vậy, đương nhiên quan trọng nhất chính là Hách Liên Dung không muốn tin tưởng chính mình lại bước vào một cái gia đình như vậy, cho nên, nhất định có hiểu lầm!

Kiên trì giữ vững ý tưởng này, Hách Liên Dung lúc này thật vất vả mới ngủ được, sau nàng lại làm một giấc mộng, mộng Võ Tông cùng Phan Kim Liên, nàng lập tức cảnh giác đứng lên, Võ Đại Lang đâu? Chồng nàng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lần đầu gặp mặt

Hách Liên Dung một thân mồ hôi lạnh mở to mắt, nàng tìm Võ Đại cả đêm cũng không tìm thấy.

Đúng là gặp ác mộng! Hách Liên Dung buồn bực đứng dậy, cửa phòng bật mở, Bích Liễu mang theo hai lục y nha hoàn đứng ở cửa, thấy Hách Liên Dung tỉnh liền thay nàng rửa mặt chải đầu, Bích Liễu lấy một bộ đồ mới, “Có thể không quá vừa người, Thiếu phu nhân cứ mặc tạm, sau đó sẽ gọi người vào phủ làm theo yêu cầu.”

“Trong rương của ta có.....” Hách Liên Dung mang theo của hồi môn từ Tây Việt sang hơn mười rương hành lý, quần áo mới cũng có không ít.

“Quần áo là đại thiếu phu nhân đặc biệt chuẩn bị cho đại thiếu phu nhân.” Bích Liễu cười dịu dàng đáp: “Đại thiếu phu nhân chưa bao giờ làm vậy cả, vì vậy... cũng không thể khiến đương gia người mất mặt.”

“Đương gia?” Hách Liên Dung có điểm kỳ quái,” Lão phu nhân tuổi lớn còn chưa tính, Vị gia có ba vị phu nhân, sao lại đến lượt đại thiếu phu nhân làm đương gia?”

Phải biết rằng chức đương gia này vô cùng khó khăn tương đương với chức bộ trưởng hậu cần, tất cả mọi việc của Vị gia xử lý đều phải hỏi qua nàng mới có thể làm, như vậy nàng...cũng chính là người đứng đầu công việc chủ quản trong nhà, thân phận đương nhiên không giống người thường!

Bích Liễu trả lời Hách Liên Dung xong, liền quay đầu lại lệnh cho hai lục y nha hoàn đi ra ngoài, vừa thay xiêm y cho Hách Liên Dung vừa buôn chuyện trong nhà: “Đại thiếu gia cùng đại tiểu thư con của Đại phu nhân sinh nhưng người đã mất sớm, hiện tại đại phu nhân là tiểu thiếp trước của lão gia, lão gia khi còn sống rất thương yêu đại thiếu gia, cho nên lúc lâm chung đặc biệt giao cho đại thiếu phu nhân chức đương gia.”

Hách Liên Dung ngày hôm qua liền phát hiện, Bích Liễu nói chuyện cho tới bây giờ đều là điểm chủ chốt, điều này làm cho Hách Liên Dung cảm giác thực thoải mái, bởi vì có đích xác thông tin thì không cần hỏi nữa. Tựa như Vị lão gia lo lắng Đại phu nhân tương lai không đối tốt đại thiếu gia, cho nên mới chỉ định con dâu làm chủ nhà, cũng không dùng nói quá mức trắng trợn được a.

Thế nhưng bị trọng phụ không tín nhiệm, trong lòng Đại phu nhân khẳng định rất bẽ tắc.

Hách Liên Dung không hỏi nhiều, đại gia đình quan hệ luôn phức tạp, dù gì cũng chẳng liên quan đến nàng, nàng chỉ cần không phải lo cơm áo gạo tiền an an ổn ổn sống hết đời này ở đây thôi.

Đổi xiêm y mới, quả nhiên có cảm giác không thoải mái, lần vấy quá dài, có điều dù sao cũng là tâm ý của người ta, Hách Liên Dung liền xách váy cùng Bích Liễu ra khỏi phòng đi đến đại sảnh diện kiến thân nhân tương lai của nàng.

Vị phủ rất lớn. Nơi nhị thiếu gia ở chính trước một cái sân, sau cũng một cái sân. Mười gian phòng không người ở. Bắt đầu cuộc sống hàng ngày bảy phòng ngủ một thư phòng bên trong đầy đủ mọi thứ. Thời điểm Hách Liên Dung xuất viện liền quay đầu lại liếc liếc mắt một cái liền nhìn thấy một cái biển đề tên rất kêu Thỉnh Vũ Hiên.

Ngoài Thỉnh Vũ Hiên, còn có phủ viện của lão phu nhân cùng đại thiếu gia và đám người họ hàng ở; tất cả đều là biệt viện, nối giữa các viện là hoa viên. Đại sảnh Vị phủ nằm ở khu đất chính giữa. Ngoài đại sảnh chính là tiền viện cùng cửa chính. Nói thật, cho dù cha của Hách Liên Dung là quận vương Tây Việt quốc, phủ đệ cũng không hoành tráng rộng lớn như Vị phủ thế này. Mà theo như lời Bích Liễu nói, thế lực của Vị gia ở thành Vân Trữ cũng thuộc loại tầm trung, không phải là mạnh nhất.

Hách Liên Dung vừa cảm thán vừa đi theo Bích Liễu vào đại sảnh Vị phủ. Trong đại sảnh những âm thanh lớn nhỏ đều tự động im bật khi nàng bước vào. Ở đây có đến hơn mười người. Cách bày trí nhìn cũng rất sang trọng. Mọi người đều lắc lắc đầu nhìn nàng..... Không! Là đang đánh giá nàng! Điều này làm cho khoe miệng Hách Liên Dung hơi co giật.

Bích Liễu đưa Hách Liên Dung vào đại sảnh liền lui về đứng sang một bên. Hách Liên Dung càng không có cảm giác an toàn, cũng không dám làm loạn, chỉ có thể cố nặn ra nụ cười với bọn họ.

Đại lão phu nhân cũng hơn sáu mươi tuổi, không mập mạp lắm nhưng nhìn rất phúc hậu. Bà cùng Hách Liên Dung nhìn nhau nửa ngày, mới hướng bên cạnh nói câu: “Thanh cô! Mang nàng lại đây.”

Lúc này một phụ nhân chừng hơn bốn mươi tuổi mặc áo xanh đi đến trước mặt Hách Liên Dung. Nàng hạ thấp người. “Nhị Thiếu phu nhân đi theo ta.”

Hách Liên Dung nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười với Thanh cô, đi theo bà ta đến trước mặt lão phu nhân. Thanh cô sai một cái lục y nha hoàn bưng bát trà giao cho Hách Liên Dung, lại chờ người nha hoàn ở bên người lão phu nhân trái bò đoàn xong mới tiếp tục nói: “Vị này chính là lão phu nhân.”

Hách Liên Dung ngoan ngoãn quỳ gối lên bò đoàn, hai tay dâng trà: “Tổ mẫu mời người dùng trà.”

Lão phu nhân “Ừ” một tiếng nhưng không tiếp trà, Hách Liên Dung đợi nửa ngày, mới có một đôi tay trắng nõn nhỏ bé nhận lấy đặt ở một bên.

Hách Liên Dung giương mắt nhìn lên, một người con gái chừng mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp cười vô cùng ngọt ngào, cũng mặc cùng xiêm y màu xanh như Bích Liễu, thấy Hách Liên Dung nhìn về phía nàng, nhẹ nhàng hơi cúi mình chào hỏi: “Nô tỳ Bích Đào thỉnh an nhị thiếu phu nhân.”

Hách Liên Dung cũng nhìn lại nàng cười cười, lúc đứng lên vẫn còn thấy khoe miệng Thanh cô khẽ nhếch lên, đây là một loại tín hiệu không rõ thái độ, những người còn lại cũng không người nào có dáng vẻ hiền lành.

Lúc này vẫn không phải về mặt này, chẳng lẽ là lúc mình cúi đầu phụng trà đã xảy ra cái gì? Hách Liên Dung có chút tò mò, nhưng nàng rất nhanh áp chế bản thân, tự nhắc nhở mình không được tò mò, hơn nữa ở đây có rất nhiều nữ nhân.

Lão phu nhân về mặt vẫn là ôn hoà, chậm rãi mở miệng nói: “Cô là người nước Tây Việt.....”

Âm điệu của bà thật cao, mắt vẫn luôn nhìn nàng, Hách Liên Dung nhẹ giọng tiếp: “Cháu dâu là con gái quận vương nước Tây Việt, thụ phong Huyền

chủ.”

Lão phu nhân giương mắt nhìn Hách Liên Dung một chút: “Nghe nói phụ thân cô trước là thân vương, cô cũng từng là quận chúa?”

“Vâng.” Hách Liên Dung cố nặn ra một nụ cười, thực ra lúc nàng mới tới đích thật là quận chúa, sau bởi vì phụ thân nàng đối nghịch với vua nước Tây Việt nên từ thân vương biếm xuống quận vương, Hách Liên Dung cũng đi theo xuống một bậc, quận chúa biếm xuống Huyện chủ.

“Bởi phạm lỗi nên phụ thân cô mới bị tước vị?” Vị lão phu nhân nhất quyết truy vấn đến cùng.

“Vâng.” Nên nói như thế nào? Nói ông bố nàng vẫn bất mãn năm đó tiên hoàng không truyền ngôi vị hoàng đế truyền cho ông ấy, cho nên ngầm có ý tạo phản dẫn tới sự bất mãn của quốc vương nước Tây Việt?

Lúc này Hách Liên Dung hơi ấp úng, Vị lão phu nhân khoát tay, lại lần nữa mở miệng: “Nơi này là Vân Hạ, cô cũng nên biết cái nhìn của người Vân Hạ đối với người Tây Việt ra sao, cô về sau phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng giống phụ thân cô phạm vào sai lầm.”

“Vâng.” Hách Liên Dung lệ rơi đầy mặt! Cái này có được tính là công kích của bạn bè quốc tế không nhỉ? Có điều ngầm lại cũng đúng, ấn tượng của người Vân Hạ đối với người Tây Việt không tốt, bởi vì Tây Việt bản thân chẳng phải một quốc gia láng giềng tốt đẹp gì. Hôm nay nội loạn đi tìm người ta mượn binh, ngày mai đại hạn đi theo người ta xin lương thực, hồng thủy thì tìm người ta mượn thuyền nhỏ, khi bị giá lạnh băng tuyết thì tìm người ta xin chăn bông áo ấm.

Cái ăn từ đầu đến chân không có gì mà không xin không mượn. Hàng xóm loại này ai mà tôn trọng cho được? Người Vân Hạ luôn coi người Tây Việt lợi dụng vật chất của họ, không phải là quốc gia tốt đẹp gì.

Cũng may, lão phu nhân không tiếp tục truy vấn và phán quyết, Hách Liên Dung vội vàng nhẹ nhàng thờ ra, đi theo Thanh cô đi vòng ra hướng khác.

Đại phu nhân Nghiêm thị, tuy rằng Hách Liên Dung liên tiếp nhắc nhở chính mình “Đừng tò mò! Đừng tò mò”, nhưng, lúc dâng trà lại nhìn không được nhìn nhìn đánh giá đại phu nhân vài lần. Nghiêm thị hơn bốn mươi tuổi, thân hình thon thả thật không giống tuổi của bà ta, nhìn khuôn mặt cũng đủ biết năm xưa quyến rũ cỡ nào, chính là đầu đầy châu ngọc làm cho người bên ngoài chú ý rất khó tập trung đến khuôn mặt bà ta, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt, lãnh đạm.

Hách Liên Dung quỳ xuống phụng trà, Nghiêm thị coi như nể tình, tiếp nhận bát trà để xuống bàn, ý tứ là tiếp nhận rồi, tuy rằng sau đó cũng không động đến chén trà.

Tiếp theo là nhị phu nhân Hồ thị, cũng chính là mẫu thân thân sinh nhị thiếu gia. Tuổi Hồ thị xấp xỉ đại phu nhân, trời phú cho khuôn mặt trắng nõn nhưng đáng vẻ ầu sâu, khổ não, quần áo rất mộc mạc, giản dị, trên người phảng phất mùi trầm hương, hẳn là là thường xuyên tiếp xúc hương khói.

Bởi vì thân phận hạn chế, cho nên tuy rằng nàng là mẹ ruột của chồng Hách Liên Dung, nhưng y lễ Hách Liên Dung không có thể quỳ lạy, chỉ hành lễ đơn giản, dâng trà thơm. Hồ thị lại có vẻ căng thẳng hơn cả Hách Liên Dung, không đợi Hách Liên Dung mở miệng liền nhận lấy chén trà sau đó tặng cho nàng một bao lì xì: “Ngoan, ngoan.”

Hách Liên Dung cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, lúc nàng đứng thẳng lên thoáng nhìn qua Hồ thị luôn thấy bà nhìn dõi theo nàng, vẻ mặt vui mừng, bất giác ánh mắt Hách Liên Dung bà lại cúi đầu vội vàng uống trà.

Hách Liên Dung lập tức có cảm tình với bà mẹ chồng này, đồng thời trong lòng lại có chút áy náy, có được người mẹ tốt như vậy, nhị thiếu gia có lẽ cũng là người không tệ, ngày hôm qua nàng lại cố tình cùng tam thiếu gia dây dưa không rõ, quan hệ loạn thất bát tao như vậy thật sự rất khó làm cho người ta chấp nhận. Thế nhưng nàng lại muốn đó chỉ là hiểu lầm, hoặc là ngày hôm qua tên kia căn bản không phải Vị Thiếu Dương, bởi vì mặc kệ là Vị lão phu nhân hay Vị phu nhân hoặc là các phu nhân, tiểu thư đang ngồi trong phòng, mặc dù không đạt được vẻ mặt chính khí, nhưng là cũng không như là ”Thối quen” không chỉ quan hệ nhân, thấy thế nào cũng đều là một cái đại gia đình phong kiến chính thống, cho nên, ngày hôm qua cái kia nhất định là giả hóa, không dám lưu lại tên thật mới giả mạo tam thiếu gia, nhất định là như vậy!

Tương tự như vậy, trong lòng Hách Liên Dung lại như đỡ xuống một tảng gánh nặng, tuy rằng vẫn từng có hàng động không minh bạch với nam nhân kia, nhưng ít nhất không phải tội danh loạn luân khiến nàng bốt mặt cảm tội lỗi hơn.

“Vị này chính là tam phu nhân.”

Giọng nói của Thanh cô làm cho Hách Liên Dung phục hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện bản thân đã đi tới chỗ tam phu nhân rồi mà ngay cả trà đều không có, vì thế chỉ có thể trước khom người: “Tam nương.”

Tam phu nhân Dương thị tuổi còn trẻ, nhiều lắm là ba mươi, dung mạo kiều mỵ phong tư không giảm, cùng Đại phu nhân là cùng một loại loại hình mỹ nhân, xem ra Vị lão gia thích kiều mỵ.

Ak ak! Hách Liên Dung khách sáo chính mình một chút, đem lực chú ý thả lại trước mắt. Tam phu nhân Dương thị tự tay đem Hách Liên Dung nâng dậy, kéo nàng quần áo cười nói: “Đều nói người Tây Việt thân hình cao lớn, hiện tại nhìn xem, cũng không có gì bất đồng. Các phu nhân, bà nội còn làm riêng bộ váy áo này cho cô mặc.”

Câu này khiến Hách Liên Dung không biết đáp lại như thế nào, Thanh cô ở một bên nói: “Đây là ý của đại thiếu phu nhân, xiêm y thà rằng mặc lớn, cũng đừng mặc nhỏ.”

Dương thị ngoắc ngoắc khoe miệng, mang chút chút thần nhiên ngồi xuống: “Đúng là quá mức khát khe.”

Thanh cô không để ý đến Dương thị mà dẫn dắt Hách Liên Dung đến trước một vị phụ nhân trẻ tuổi giới thiệu: “Vị này chính là đại thiếu phụ nhân.”

Đại thiếu phụ nhân xem chừng hai hai đến hai ba tuổi, mày liễu mắt phượng, khuôn mặt hơi gầy nên nhìn rất có phong thái lạnh lùng cao sang, có vẻ không phải người bình dị, gần gũi.

Hách Liên Dung đang định cúi chào thì đã thấy một cái nha hoàn phía sau Ngô thị đem lại một cái bồ đoàn đặt xuống trước người Ngô thị.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tam thiếu gia Vị phủ

Đây là... Để làm gì? Bất năng quý ư? Hách Liên Dung nhìn chăm chăm vào cái bồ đoàn trước mặt nàng và Ngô thị, giương mắt kinh ngạc nhìn nàng ta, thấy Ngô thị đang nghiêng đầu suy nghĩ, và chỉ chăm chăm để tâm vào việc điều chỉnh vị trí châu liên trước ngực mình. Hách Liên Dung lại nhìn sang Thanh cô. Thanh cô ngồi một bên mặt không chút thay đổi.

Làm gì đây? Nên làm gì đây? Lẽ ra mặt quả nhiên vẫn là ra oai phủ đầu. Trước là lão phu nhân cảnh cáo, lại có đại thiếu phụ nhân thị uy ở phía sau, chẳng lẽ người Vân Hạ thực sự không muốn kết bạn cùng người Tây Việt sao?

Tuy rằng Hách Liên Dung có tôn chỉ sống là tùy cơ ứng biến, làm được thì làm, nhưng nếu hôm nay nàng mà quý thì quả thực rất yếu kém. Chưa nói đến nàng sẽ tức giận đến nội thương. Đã ai thấy qua bao giờ đại tẩu bắt đệ muội quý chưa?

“Đại thiếu phụ nhân...”

Hách Liên Dung không cần quay đầu lại cũng biết người vừa mở miệng là mẹ chồng Hồ thị của nàng, Hồ thị hiển nhiên là muốn giải vây giúp Hách Liên Dung, chỉ là nàng vừa mở miệng định nói đã bị phụ nhân ngồi kế bên đại thiếu phụ nhân Hồ Thị cắt giọng khinh miệt nói: “Nhị nương người đừng quên”. Hách Liên Dung nghe tiếng Hồ thị khẽ thở dài, liền biết bà không giúp gì được mình. Nàng lại nhìn sang phụ nhân vừa mới nói, nhìn dáng vẻ người này chỉ khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, thân hình nhỏ nhắn cao ráo, hai má hơi gầy, thật có vài phần giống đại phụ nhân. Nàng ta thấy Hách Liên Dung nhìn mình không những không ngượng ngùng ngược lại còn thoải mái nói: “Người Vân Hạ chúng ta luôn coi “Đại tẩu như mẹ”, Đại tẩu vì cái nhà này vất vả nhiều năm như vậy, cũng nên hành lễ với đại tẩu đi”. Nói xong nàng dừng một chút, thấy Hách Liên Dung vẫn không có ý định quý xuống lại tiếp tục nói: “Tuy rằng trước đây Nhị tẩu ở nhà mẹ đẻ là huyện chủ nhưng dù sao đó cũng là Tây Việt, một nơi thâm sơn cùng cốc, so với người dân bình thường cũng chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa Nhị tẩu đã bước vào cửa Vị gia thì chính là người của Vị gia, đừng có nghĩ mình vẫn là huyện chủ”. Hách Liên Dung cố gắng không chế bản thân tiếp tục duy trì mỉm cười, trên thực tế nàng đã bắt đầu muốn cãi nhau.

“Vị này là...”

Thanh cô ở bên nói: “Vị này chính là tam tiểu thư.”

“Hóa ra là tam muội”. Hách Liên Dung đã sớm biết Vị gia có bốn vị tiểu thư, lại ở trên trên đường tới đây cũng nghe Bích Liễu nói đại tiểu thư và nhị tiểu thư có việc gấp không thể trở về tham gia hôn lễ, còn cảm thấy chính mình may mắn không cần gặp một lúc nhiều người như vậy. Không thể tưởng tượng được rằng ở Vị gia toàn là những nhân vật khó chơi, trình độ không thể phụ thuộc số nhiều người hay ít.

Hách Liên Dung hít sâu một hơi, cố gắng, cố gắng nặn ra nụ cười rạng rỡ chuyển sang phía cô nương ăn mặc như tiểu thư bên cạnh phụ nhân vừa rồi: “Người kia chẳng hay là tứ muội!”. Vị tiểu thư kia hạ thấp người đáp lại: “Nhị tẩu cứ gọi ta là Đông Tuyết” Vị Đông tuyết ngoài miệng ăn nói khách khí, nhưng thần sắc lại không mấy nhiệt tình làm cho Hách Liên Dung vô cùng khó xử. Nàng không biết mình làm gì đắc tội các nàng. Cho dù là do chán ghét người Tây Việt thì cũng hơi quá mức. Dù sao thì mượn binh lực, của cải cũng không phải do nàng làm. Tất cả mọi người đều đã được giới thiệu qua, chỉ còn lại cô nương bên cạnh Vị Đông Tuyết. Nàng khoảng mười tám tuổi, xinh đẹp đoan trang, rất có khí chất của một tiểu thư khuê các. Thấy Hách Liên Dung nhìn mình, nàng nhẹ nhàng đứng dậy bái kiến: “Biểu tẩu, xin chào. Ta tên là Nghiên Yên”. Hóa ra nàng chính là cháu của Đại phu nhân, bởi vì cha mẹ mất sớm nên được gọi nuôi ở Vị gia. Hách Liên Dung hướng nàng mỉm cười, sự giận dữ cũng tiêu tan ít nhiều. Sau đó nàng hướng tới đại thiếu phụ nhân Ngô Thị lấy giọng tự trách nói: “Đệ muội quên mất là đang cùng Đại tẩu nói chuyện, thật sự không đúng. Thanh cô! Phiền người mang trà đến đây để cho ta thỉnh tội với đại tẩu”. Trong mắt Thanh cô hiện lên chút kinh ngạc nhưng vẫn sai nha hoàn chuẩn bị trà. Đại thiếu phụ nhân Ngô Thị vốn không hề rằng nửa lời rồi cuộc cùng ngẩng đầu lên: “Bồi tội liền miễn. Chính là Vân Hạ không thể so Tây Việt. Lẽ không thể thiếu”. Hách Liên Dung quả thực là cười không nổi. Thật là không thể không quý sao? Hiện tại làm sao bây giờ? Phải phá hòa sao? Vẫn là tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục? nhưng quả thực nàng không muốn quý. May mắn trời không tuyệt đường người, ngay lúc nàng đang định quý xuống thì từ cánh cửa truyền đến một tiếng nói: “Xin lỗi, ta tới chậm”. Đây quả là ý trời a! Không sớm không muộn, rất đúng lúc! Hách Liên Dung lập tức quay người sang, nhưng khuôn mặt còn chưa kịp mỉm cười thì liền đông cứng lại, trong sảnh mọi người về mặt đều có biến hóa, Hồ thị cùng Dương thị thậm chí đứng dậy, không dấu sắc mặt vui mừng kêu lên: “Tam thiếu tới rồi”. Tam thiếu, tam thiếu gia Vị phủ- Vị thiếu Dương. Lúc trước nàng vẫn nghĩ mình đúng, tin tưởng vững chắc rằng cái tên vô si ngày hôm qua chính là mạo danh Vị Thiếu Dương, nhưng là hiện tại, nàng lại bắt đầu tuyệt vọng. Lúc này hân đứng ngay trước mặt và mỉm cười nhìn nàng, sau đó đến gần khách khí chấp tay nói: “Vị này chính là nhị tẩu sao? Ta gọi là Vị Thiếu Dương, tam đệ trong nhà”. Tốt, tốt lắm! Hách Liên

Dung cố gắng tìm ra một tia giao hoạt trên mặt hần, nhưng hần hành động quá hoàn mĩ thiếu chút nữa ngay cả nàng đều tin tưởng hần và người cùng nàng tới hôm qua căn bản là hai người xa lạ. Hách Liên Dung vì quá mức khiếp sợ cho nên đã quên hoàn lễ, tam tiểu thư Vị Thu Cúc ở một bên nói: “Không muốn hành lễ với đại tẩu còn chưa tính, hiện tại tam ca hành lễ cũng không thêm đáp trả, huyền chủ nương nương cũng thật là kiêu ngạo a”. Hách Liên Dung kì thực chính là phân tâm, nghe Vị Thu Cúc nói vậy cũng biết mình đáp lễ chưa tốt. Vị Thiếu Dương cười nói: “Mọi người cũng đừng đùa nhị tẩu nữa, tẩu ấy tuy là huyền chủ, nhưng trên người cũng không có vẻ là được nuông chiều, mọi người cũng không cần hao phí tâm tư để làm giảm nhuệ khí của nàng”. Hách Liên Dung lúc này mới hiểu được vừa nãy là do đâu, hóa ra tất cả đều là vì thân thể của nàng mà ra. Tuy rằng các nàng luôn miệng nói rằng Huyền chủ Tây Việt Chẳng là gì cả nhưng hiển nhiên các nàng vẫn là để ý. Tuy nhiên để cho hách Liên Dung ngạc nhiên hơn cả chính là Vị Thiếu Dương, hần lại giúp đỡ nàng. Hần không muốn báo thù sao? Theo biểu hiện của hần ngày hôm qua thì hần nhất định là phải hi vọng nàng bị người khác chinh mới đúng chứ? Chẳng lẽ hôm qua như vậy đã trả thù xong? Vẫn là bao trang sức ngày hôm qua đã làm cho Vị Thiếu Dương cảm thấy nàng cũng không không phải không thể tha thứ, cho nên hôm nay mới đến đúng lúc như vậy xuất hiện. Giúp nàng? Này này! Hách Liên Dung nhắc nhở chính mình không thể bị hần lừa, nói không chừng đằng sau còn có âm mưu lớn hơn. Tựa như ngày hôm qua, trước làm cho nàng thả lỏng cảnh giác, sau đó giăng một đòn trí mạng. Nghĩ như vậy Hách Liên Dung lại bắt đầu căng thẳng, Vị Thiếu Dương tựa hồ phát giác, khẽ cười nói: “Đừng đứng, ngồi xuống đi, sau này chính là người một nhà, không cần đa lễ như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tây Việt Liên Dung

Quả nhiên là vậy! Hách Liên Dung khinh bỉ nhìn hần! Nói cái gì “không cần đa lễ?”. Hần dám ám chỉ nàng về sau không cần đa lễ??

Ngô thị lúc này mới mở miệng: “Nếu tam đệ đã nói vậy, tẩu tử tất nhiên không có ý kiến, nhị đệ muội, chuyện vừa rồi muội cũng đừng để tâm”

Hách Liên Dung cười cười vẻ không quan tâm, sau đó theo Thanh cô ngồi bên cạnh biểu tiểu thư Nghiêm Yên. Vị Thiếu Dương sau khi vấn an lão phu nhân mới ngồi xuống bên cạnh Đại phu nhân hỏi: “Sao không thấy đại ca đến?”.

Không đợi bề trên trả lời, tam tiểu thư Vị Thu Cúc nhanh nhồm nói: “Đại ca đến nha môn nhậm chức, không biết được giao chức vụ gì, có được nói ngũ phẩm không nữa?”

Ngô thị hơi nhếch môi đáp: “Ngũ phẩm? Được thất phẩm cũng đã không tồi.” Dứt lời còn liếc mắt nhìn Hách Liên Dung

Hách Liên Dung sợ run người, nàng đã im lặng không nói một lời vậy mà vẫn chú ý đến nàng. Nhận hay không nhận chức có liên quan gì đến nàng?

Vị lão phu nhân chậm rãi nói: “Mặc kệ là mấy phẩm, tóm lại Thiếu Huyền về sau chính là quan gia, nếu sau này nó được thăng chức, ít nhiều cũng giúp được Thiếu Dương mở rộng kinh doanh.”

Hách Liên Dung nghe lời lão phu nhân nói cảm thấy có chút không tự nhiên, không phải bởi nội dung, mà là ngữ khí cùng vẻ mặt. Lúc bà nói đến Vị Thiếu Dương, tựa như coi hần giống như gia nhân nô bộc, hiển nhiên vị đại thiếu gia làm việc. Không phải rất kì quái sao? Hiện tại người trèo lái Vị gia không phải Thiếu Dương thì là ai?

Thế nhưng Vị Thiếu Dương dường như không để ý đến giọng điệu của lão phu nhân, thản nhiên nhẹ nhàng cười: “Tôn nhi hiểu được.”

Có lẽ giữa hần và lão phu nhân có sự ngăn cách chăng? Hách Liên Dung đột nhiên bắt đầu cảm thông cho hần, chẳng lẽ vì không được người thân quan tâm nên mới trở nên biến thái như vậy? Điều này cũng không phải là không có khả năng, thế nhưng trừ lão phu nhân, thái độ của những người khác với hần đều rất nhiệt tình, nhất là tam phu nhân Dương thị, vẻ mặt quả thật có thể dùng từ ‘nóng cháy’ để hình dung, thỉnh thoảng còn liếc mắt đưa tình.

Chẳng lẽ... Giữa hai người bọn họcũng có ...kiểu quan hệ Không thể cho ai biết??

“Tam thiếu.” Dương thị rốt cục cũng tìm được cơ hội mở miệng: “Hôm qua Tứ thiếu đã làm xong tính bằng bản bát pháp. Hôm nay định bắt đầu học tập tính kinh đấy”

Tam phu nhân Dương thị chắc cũng không được mọi người coi trọng. Bởi Hách Liên dung phát hiện tại thời điểm nàng nói chuyện, tất cả mọi người đều tỏ vẻ không vừa lòng. Tam tiểu thư Vị Thu Cúc lại nhếch nhếch một bên khóe môi, rõ ràng là thái độ khinh miệt.

Vị Thiếu Dương lại kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy đã học xong sao? Xem ra tứ đệ thật có thiên phú.”

Dương thị vui vẻ nói: “Đúng vậy. Ngay cả tiên sinh dạy học cũng khen Tứ thiếu thông minh. Tứ thiếu còn nói hy vọng sớm dùng được những điều đã học để giúp Tam thiếu.”

Vị Thu Cúc hừ một tiếng: “Lời này là Tứ đệ nói hay là lời Tam nương người nói thế? Tứ đệ năm nay mới mười hai, có thể giúp đỡ cái gì? Tam nương người cũng không tránh khỏi quá nóng vội.”

Dương thị tức khí như là lập tức sẽ đối đáp lại. Thế nhưng nhìn tình hình xung quanh, tức giận lại trùng xuống, ngượng ngùng không nói được lời nào. Vị Thiếu Dương nói: “Tứ đệ tuổi hãy còn nhỏ, có một số việc còn chưa làm được. Hơn nữa tính bằng bàn tính bát pháp quan trọng ở thực tiễn, Tam nương phải chú trọng nhiều hơn. Về phần tính kinh cho dù quá mức thâm ảo, nhưng cũng không dùng nhiều vào việc buôn bán.”

Nghe lời an ủi của Vị Thiếu Dương, Dương thị lại tràn đầy cao hứng, liên tục lên tiếng trả lời. Vị Thiếu Dương quay sang hỏi tới Hồ thị: “Nhị nương, nghe nói chứng tim đập nhanh của người lại tái phát, con đã cho người theo đơn hàng năm đi bốc thuốc, thời điểm giao mùa rất dễ phát bệnh, Nhị nương phải chú ý nhiều đến thân thể.”

Hồ thị gật đầu, nét mặt hơi có chút vui mừng, lại hướng đại phu nhân Nghiêm thị nói: “Phiên đại tỷ còn phải lo lắng cho thân thể của ta.”

Nghiêm thị từ lúc Vị Thiếu Dương xuất hiện, vẻ lãnh đạm trên mặt liền không thấy đâu, xem ra rất tự hào bởi đứa con này, cười nói đáp lại Hồ thị: “Nên làm như thế, người một nhà cả.”

Vị Thiếu Dương lại nhìn về phía Vị lão phu nhân: “Bà nội, lần trước không phải người nói muốn nghe Trí Năng đại sư của Tuyên Pháp tự giảng đạo Phật sao, cháu vừa vận quen biết một đệ tử tục gia của Trí Năng đại sư, hẳn có thể dẫn gặp, có điều, đại sư cũng không xuống núi, chỉ có thể làm phiên bà nội tự mình đến Tuyên Pháp Tự.”

Hách Liên Dung không biết Trí Năng đại sư là ai, thế nhưng nghe pháp danh vị này là Trí Năng hẳn là uyên bác, hơn nữa mọi người trong đại sảnh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vậy nên hẳn rất khó để được vị cao tăng này gặp mặt chỉ giáo.

Sắc mặt Vị lão phu nhân lúc này mới dịu lại, tuy rằng vẫn lãnh đạm nhưng thái độ khó chịu với Vị Thiếu Dương đã giảm không ít, còn sai bảo nô tỳ đứng sau: “Sao còn chưa dâng trà cho tam thiếu.”

Bích Đào là người vừa nãy thay lão phu nhân nhận trà của Hách Liên Dung vội vàng ‘vâng’ một tiếng rồi dâng trà lên cho Vị Thiếu Dương

Cứ như vậy không khí đầu đầu căng thẳng trong đại sảnh trước đó nhờ Vị Thiếu Dương đến mà trở nên hòa hoãn. Hách Liên Dung không bị ai chú ý đến, trong lòng lúc này mới thật thoải mái, tuy nhiên nàng đối với thái độ làm người của Vị Thiếu Dương vẫn có phần nghi hoặc. Mặc kệ Vị Thiếu Dương hôm nay biểu hiện có bình thường tốt đẹp đến bao nhiêu, dù sao tất cả sự việc phát sinh ngày hôm qua cũng không thể là ảo giác. Nàng thậm chí còn nhớ rõ lúc Vị Thiếu Dương cường hôn nàng, kỹ thuật hôn cao siêu cỡ nàoÀ, sao lại suy nghĩ lung tung đến việc này! Hách Liên Dung cảm thấy hai gò má nóng bừng trong lòng không khỏi gào thét không ổn, đối với chính mình YY khinh bỉ, ánh mắt chăm chăm nhìn Vị Thiếu Dương cũng trở nên có chút giận chó đánh mèo. Vừa vận hân cũng ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt hai người chạm nhau, nàng vội dời đi tầm mắt, thoáng lướt qua thấy bàn tay nhỏ bé của Bích Đào đang bung trà mời hân khẽ run lên một chút.

Hách Liên Dung phản xạ có điều kiện hô nhỏ một tiếng thì bát trà đã rơi, đổ ngay trên người Vị Thiếu Dương. Bích Đào vội lấy khăn tay ra lau, Đại phu nhân trừng mắt với nàng, giận dữ nói: “Sao lại bất cẩn như vậy?”

Bích Đào vội vàng quỳ gối trước người Vị Thiếu Dương, bàn tay nhỏ bé trắng nõn không ngừng lau vết trà trên người hân: “Tam thiếu gia, nô tì không phải cố ý.”

“Được rồi.” Vị Thiếu Dương gạt tay nàng ra, cười cười: “Không phải việc gì to tát, ta đi đổi bộ khác là được.”

Vị lão phu nhân ở bên nói: “Bích Đào, còn không mau hầu hạ tam thiếu gia đi thay quần áo.”

Bích Đào vội vàng vâng dạ, đứng dậy đi theo phía sau Vị Thiếu Dương. Vị Thiếu Dương gật đầu chào mọi người sau đó quay sang nói với Hách Liên Dung: “Nhị tẩu, đệ cáo từ trước.”

Nàng thân nhiên gật đầu, sau đó hân đi khỏi đại sảnh. Hân vừa đi, lực chú ý của mọi người lại tập trung đến trên người nàng. Hách Liên Dung cảm nhận được ánh mắt soi mói, trong lòng thầm kêu khổ. May mắn đúng lúc lão phu nhân mở miệng: “Ta mệt rồi, mọi người cũng trở về đi, sau này cơ hội gặp mặt còn nhiều mà, nhị tôn tức....”

Bị gọi đến tên, Hách Liên Dung vội vàng đứng lên, Vị lão phu nhân quét mắt liếc nàng một cái, chậm rãi nói: “Tại đây không ai có thể coi cô như huyền chủ, cô phải tuân thủ bốn phận, về sau học tập nhiều lễ tiết của Vân Hạ, đừng để Vị gia mất mặt với bên ngoài”.

“Cháu dâu hiểu ạ...” Xem ra vẫn rất dễ ý! Hách Liên Dung hiện tại cũng có thể lý giải được tâm tính của người Vị gia, mặc kệ ai nói như thế nào, nàng tốt xấu gì cũng thuộc dòng dõi hoàng thất, đừng động vào cái hoàng thất này dù nhỏ hay to, mạnh hay yếu, tóm lại vẫn là “Chữ”. Mấy bà cô bên chồng dù sao vẫn chỉ là bình dân, cho nên mới cần ra oai phủ đầu thôi, sợ tương lai bị nàng đạp xuống dưới chân.

Nghĩ như vậy, tâm tình của nàng tốt lên hơn nhiều, dù sao căn bản nàng không nghĩ tới dựa hơi uy phong hoàng thất, cũng như không muốn can thiệp chuyện lớn nhỏ, chỉ cần không lo ăn uống, an phận sống đến hết cuộc đời này, mục tiêu này không khó đi? Chỉ cần một khoảng thời gian qua đi, chờ đến khi bọn họ nhận thấy mình thật sự không có dã tâm không chế gia cục, cũng sẽ mặc kệ nàng, đến lúc đấy ngày tháng yên ổn của nàng cũng đã tới rồi.

Cho nên tạm thời nhẫn nại đi.

Thế nhưng, có một việc như thế nào cũng không thể nhẫn, chính là Vị Thiếu Dương.

Nàng cảm thấy chính mình nên tìm hân giảng hòa, nghiêm túc nói chuyện, tuy rằng hôm nay hân biểu hiện sáng chói như ánh mặt trời, nhưng không có nghĩa nội tâm kẻ đó không âm u. Không phải là trả thù sao? Cùng lắm nàng cũng tìm cơ hội đối phó một chút, cũng tốt hơn so với mỗi ngày lo lắng cho

“gian tình” của mình với tiểu thúc bị phát hiện.

Sau đó... sau đó nàng tìm chồng mình, hỏi hấn vì sao bất mãn với cuộc hôn nhân này, là do phản đối ép duyên hay hấn đã có người trong lòng? Mặc kệ là lí do gì, dù sao cũng phải nói chuyện đã? Chỉ cần đừng viết thư đòi bỏ nàng thì mọi chuyện có thể thương lượng.

Vị lão phu nhân một khi đã mở miệng, những người khác đều không dám có dị nghị. Lão phu nhân, đại phu nhân đi trước, nhị phu nhân Hồ thị như có chuyện muốn nói với Hách Liên Dung, cố ý đi chậm một chút, lại bị lão phu nhân gọi đi, đành áy náy cười với nàng, đi theo lão phu nhân.

Đợi cho đến cuối cùng, ngoại trừ biểu tiểu thư Nghiêm Yên cùng nàng giống nhau đều là về họ ngoại, căn bản không ai nói chuyện với nàng.

Vậy thôi quên đi, không sao cả. Hách Liên Dung cuối cùng thẳng lối đại đường đi ra, nhìn ở phía sau không thấy bọn họ đi cùng một đường, trong lòng cũng cảm thấy châm chọc. Lúc họ giáo huấn Hách Liên Dung thì ở cùng một trận tuyến, thế nhưng sau đó cũng mỗi người một nơi, cái gọi là hòa thuận có lẽ chỉ duy trì ở mặt ngoài, vấn đề của Vị gia chỉ sợ so với tưởng tượng của nàng còn nghiêm trọng hơn nhiều.

“Thiếu phu nhân, bên này.” Bích Liễu không biết đuổi kịp nàng từ lúc nào vội an ủi: “Chuyện hôm nay thiếu phu nhân đừng bận tâm.”

“Yên tâm đi”. Hách Liên Dung không muốn tiếp tục dây dưa đến vấn đề này, liền nói sang chuyện khác: “Phải làm thế nào tìm được nhị thiếu gia?”

Bích Liễu hơi nhíu mày: “Nhị thiếu gia mấy ngày nay chắc không về đâu.”

Hách Liên Dung lấy làm lạ nhìn nàng, đây là kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo trong truyền thuyết sao? Nàng đâu có hỏi khi nào nhị thiếu gia trở về.

Bích Liễu dường như không cảm thấy được ánh mắt của Hách Liên Dung, chỉ chuyên tâm cúi đầu dẫn đường ở phía trước. Mắt thấy Thính Vũ hiền đã ở trước mặt, cách đó không xa một lục y nha hoàn chạy đến thở gấp hành lễ với Hách Liên Dung: “Lão phu nhân, đại phu nhân cho gọi Bích Liễu đến.”

Bích Liễu đáp: “Ta đưa thiếu phu nhân về trước rồi qua.”

Nha hoàn kia có chút khó xử: “Lão phu nhân nói phải lập tức đến ngay”

Hách Liên Dung cười bảo Bích Liễu: “Thính Vũ hiền ngay phía trước kia, tự tácó thể trở về, ngươi đi trước đi.”

Được nàng nói như vậy, Bích Liễu vội cùng tiểu nha hoàn kia rời đi. Hách Liên Dung thấy các nàng đi xa rồi mới vịn thắt lưng cho đỡ mỏi, vừa rồi ở đại sảnh cơ thể nàng sớm đã chết cứng.

Không có ai theo bên người, Hách Liên Dung hoàn toàn trầm tĩnh lại, thưởng thức cảnh đẹp trong hoa viên, chậm rãi đi về phía Thính Vũ Lâu. Lúc đi qua một hòn giả sơn, đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi: “Này! Tây Việt Liên Dung.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Phương pháp giải thoát

Gi ?

Hách Liên Dung không rõ giọng nói này có phải gọi mình hay không, dừng bước lại nhìn ngó xung quanh một chút, liền thấy một dáng người cao lớn đang tựa lưng vào một hòn giả sơn, hai tay khoanh lại, hung hăng nhìn nàng: “Làm gì mà chậm thế.”

“Ngươi...”

Vị Thiếu Dương? Hấn nhanh như vậy liền thay xong y phục chạy tới trên tức nàng. Nhìn dáng vẻ khinh khinh, phóng đảng của hấn, Hách Liên Dung thật muốn đến tát vào mặt hấn, xem có phải hấn đeo mặt nạ bên ngoài hay không. Khí chất này so với vừa mới ở trong đại sảnh tựa như là hai người khác!

“Sao? Mới đây thôi mà đã không nhận ra ta hả?” Vị Thiếu Dương tới gần Hách Liên Dung, nâng cằm nàng không nói lời nào liền hôn lên môi nàng, mơ hồ hỏi: “Nhận ra chưa?”

Hách Liên Dung thật không ngờ hấn ở giữa ban ngày ban mặt cũng dám làm vậy, thân thể cứng đờ lập tức loạng choạng lui về phía sau, che môi giận dữ nói: “Ngươi là đồ tiểu nhân! Vừa mới trưng ra cái bộ mặt trang nghiêm, đạo mạo, thật ra là đồ hạ lưu không hơn không kém!”

“Hạ lưu?” Vị Thiếu Dương cười cợt xấu xa: “Ta nhớ rõ ngày hôm qua cô còn thích thú lắm cơ mà.”

Hách Liên Dung tức đến nổi mặt đỏ bừng: “Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều hạ lưu giống ngươi, ta là nhị tẩu của ngươi, cho dù trước đây có chút

hiểu lầm nhỏ nhỏ, người cũng nên tôn trọng ta, cũng là tôn trọng chính người!”

“Ái chà...!Tức giận?” Vị Thiếu Dương cười đắc ý: “Không thể tưởng được cô lại bảo thù như vậy. Ta nghe nói nữ nhân Tây Việt coi mở phong tình, biết chiều chuộng nam nhân...”

“Tác phong coi mở không có nghĩa là phóng đảng bừa bãi!” Hách Liên Dung tức đến hộc máu, người bình thường có thể chấp nhận loại việc này hay sao?

“Người còn dám chạm vào ta, không cần thận ta bẩm báo lão phu nhân bắt người cho vào lồng lợn thả trôi sông!”

“Cái này thật chưa thử qua.” Vị Thiếu Dương vẽ mặt kiêu nóng lòng muốn thử: “Có điều ta cũng chẳng nguyện ý chạm vào cô đâu, nhan sắc cô còn chẳng bằng một nha hoàn bụng bê ở Đoàn Tụ các.”

Hách Liên Dung cảm thấy máu bên trong cơ thể mình như đang dồn lên não, bằng không đầu nàng như thế nào lại muốn điên lên.Tức chết đi được!

Nàng tự nhận mình không phải một người quốc sắc thiên hương, quyến rũ, xinh đẹp cũng còn chưa đến, nhưng tốt xấu gì trước sau đều có, dung mạo tú lệ. Nếu không phải vì đi cầu thân, cũng không lo xung quanh không có ai rước mình đi. Đoàn Tụ các , vừa nghe cái tên đã thấy bất chính, lại còn đi so với nha hoàn bụng bê đồ !!!

“Thực- là- làm- khó- người”

“Cố làm cũng được thôi.” Vị Thiếu Dương không phát hiện Hách Liên Dung lúc nói đều nghiêng răng nghiêng lợi phun ra từng từ một. “ Cô hủy hoại thanh danh của ta, khiến ta trở thành trò cười cho toàn thiên hạ. Lại còn làm cho mấy cô nương thân thiết của ta không dám chạm đến. Cô nói có nên chết đi không?”

Hách Liên Dung trừng mắt nhìn hắn, lý giải lời nói của hắn, tuy trong lòng tức giận đến cực điểm nhưng cũng có chút tan thành mây khói.Tình huống này chính là dở khóc dở cười đến bất đắc dĩ. “ Cho nên người hôn ta là để trả thù chuyện các cô nương không chịu thân thiết với người? Bọn họ vì sao không muốn chạm vào người? Chê mặt người bị đánh phân trâu?”

Vị Thiếu Dương bỗng trừng mắt lườm nàng, sắc mặt đen đến dọa người: “Cô dám nhắc lại hai chữ kia ta bóp chết cô.”

Hách Liên Dung vội lui về phía sau, đánh giá hắn nửa ngày, chậm rãi lắc đầu:“ Vừa rồi ở trong đại sảnh nhìn người đỉnh đặc , người lớn là vậy, không ngờ lại thật trẻ con, ngây thơ nha.”

Hắn nheo mắt : “Nói lại lần nữa xem?”

“ Ta nói , Vị Thiếu Dương , người là đồ trẻ con.” Hách Liên Dung quả thật cảm thấy hắn trước mắt như một đứa trẻ năm tuổi.

Hách Liên Dung cảm thấy lời nói lặp lại của mình chắc chắn sẽ làm hắn càng thêm tức giận, chẳng ngờ hắn lại nở nụ cười “ Ta thật sự thích nghe cô mắng chửi, tiếp tục đi!”

Hách Liên Dung từ lúc chào đời đến giờ lần đầu tiên nghe thấy kiểu thỉnh cầu này, không khỏi mở to hai mắt. Vị Thiếu Dương liền ôm lấy thất lưng của nàng dán sát vào người hắn, khóa chặt hai tay nàng dựa người vào hõn giả sơn, có chút không kiên nhẫn nói: “Phải làm thế này cô mới sướng được có đúng không?” Dứt lời hắn cúi thấp đầu xuống, cuồng dă hôn môi nàng đến sung đỏ lên, lúc sau mới ngẩng đầu, đầu lưỡi khẽ liếm khóe môi tỏ vẻ chưa thỏa mãn.

Mọi giây dựa đều phí công vô ích, hai cánh tay không biết buông ra tự khi nào đã nắm thành quyền để ở trước ngực hắn. Nàng vừa thẹn vừa giận, lại nhìn không được thờ đốc, hận không thể đâm đầu vào hõn giả sơn chết luôn đi, vừa rồi bản thân lại đáp trả nụ hôn này.

“Vị Thiếu Dương, người là đồ biến thái hay sao?” Hách Liên Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vị Thiếu Dương cười, vui vẻ đến cực điểm: “Đúng vậy, chính là như vậy.”

Mắt thấy hắn vừa muốn cúi đầu đến, nàng chịu không nổi hét lớn một tiếng: “Người còn dám hôn ta , ta liền cắn lưỡi tự sát!”

Sự thật chứng minh đầu trục cũng sợ bị nắm tóc, vua cũng thua thằng liều, vô lại cũng sợ kẻ chán sống, nghe tiếng rống kinh thiên động địa của nàng, hắn quả nhiên buông ra, hơn nữa còn lui về phía sau hai bước, nhìn nàng chăm chăm không nói gì.

Ngay tại khi Hách Liên Dung nghĩ rằng chính mình tự vệ thành công, Vị Thiếu Dương từ trong người lấy ra tờ ngân phiếu hai trăm lượng nhét vào tay nàng: “ Ta cá là cô không dám chết, nếu cô chết thành công, tờ ngân phiếu này thuộc về cô.”

Hách Liên Dung nhìn tờ ngân phiếu trong tay, ánh mắt đã muốn rớt ra ngoài, đây là cái loại người gì

Nàng đương nhiên không có dũng khí đi tìm cái chết, bằng không cũng không có suy nghĩ hỗn loạn đời này, nàng cũng không muốn vì cuộc thắng ngàn phiếu mà hi sinh tính mạng của mình, tương lai thấy Diêm Vương gia cũng không có cách nào giao cho.

“Người không bị đa nhân cách đấy chứ?” Hách Liên Dung nghe thấy giọng nói của mình có chút hoảng hốt: “Như vậy thật sự không tốt đâu.”

Vị Thiếu Dương thật muốn hỏi hàm ý của từ “đa nhân cách”, Hách Liên Dung đã bày ra bộ dáng nhân ái giải thích với người bệnh. Vị Thiếu Dương sau khi nghe xong trầm mặc một lúc lâu : “ Có phải cô muốn giải quyết dứt điểm vấn đề này cho xong?”

Hách Liên Dung vừa định gạt đầu bắt giác sợ hãi vội dừng lại, hai tay ôm trước ngực bảo vệ: “ Ngươi, ngươi.. không phải ngươi muốn... ”

Vị Thiếu Dương ác ý liếc nàng một cái: “ Ta nhìn nhan sắc của cô thôi đã thấy thật khó xử.”

Hách Liên Dung thật không dễ dàng kìm nén cho nắm đấm của mình không rơi đến mặt hắn, cắn răng nói: “ Muốn giải quyết như thế nào?”

“Cô hôn ta!”

“ Ngươi!”

Hách Liên Dung thật muốn đánh người, Vị Thiếu Dương lại nói: “ Cô hại ta thiếu vô số mùi thơm của mỹ nhân, cũng nên chủ động bù đắp lại một chút chứ sao? Ta cho cô thời gian suy nghĩ, giờ Mùi canh ba, ngay tại sau chỗ hôn giả sơn này, nếu cô hôn ta, hai ta từ nay về sau ân oán đoạn tuyệt, ngày sau ta cũng sẽ không quấy rầy cô.”

“Ai mà tin được ngươi!” Nhất định có âm mưu.

“Tin hay không tùy cô.” Vị Thiếu Dương cong cớn mặt mày, cười nhạt khiêm tốn , nhả nhả như lúc vừa rời ở đại sảnh làm cho người ta cảm thấy hắn không phải kẻ không đáng tin, “ Ta cũng không muốn hôn cô làm gì, nhưng cứ như vậy cho qua ta lại không cam lòng, thế nào?”

“Ngươi... nói thật?” Hách Liên Dung có hơi dao động, nếu có thể hy sinh một lần đổi lấy tháng ngày bình an sau này, phương án này cũng không phải không được.

“Đương nhiên là thật, cô có hai canh giờ để suy nghĩ.”

“Không cần suy nghĩ! Ta đồng ý!”

Hách Liên Dung khẽ phát tay áo tiến lên, Vị Thiếu Dương khoát tay chặn lại: “ Ta hiện tại không có hứng. Giờ Mùi canh ba, đến hay không tùy cô.”

Vị Thiếu Dương nhất quyết dời lại thời gian làm cho Hách Liên Dung nghĩ được mùi vị của âm mưu, có điều, ý nguyện thoát khỏi kẻ điên cuồng này làm cho nàng bót lo lắng về việc âm mưu kia, cũng theo sau chậm chạp nói: “ Ngươi rửa mồm miệng cho sạch, đừng có để lại mùi phân trâu!”

Nhắc lại hai chữ kia, Vị Thiếu Dương thần kỳ không nổi trận lôi đình, khi nàng xoay người bước đi mới gào ầm lên: “Tây Việt man di, ta sẽ không để cô dễ dàng thành công như vậy đâu.”

“Còn ngươi là đồ Vân Hạ khốn kiếp!” Hách Liên Dung hung tợn quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái: “Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, lật lọng đi làm thái giám!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ai hôn ai

Mặc kệ Vị Thiếu Dương nghĩ như thế nào, dù sao Hách Liên Dung đã sớm tức đến chết.

Trở lại Thính Vũ Hiên, Hách Liên Dung cắn ngón tay lo lắng nghĩ ra phương án tốt nhất. Không cần nghĩ cũng biết, Vị Thiếu Dương chắc chắn cố ý gây khó dễ cho nàng, cho nên đến trước hắn một lúc mai phục tại đó, chờ hắn xuất hiện, nhảy bổ vào người hắn!

Không được! Không được! Vị Thiếu Dương hẳn đề phòng đến chiêu thức đẩy của nàng, nên chờ muộn một chút, đợi lúc hắn lơ lửng cảnh giác mới có thể thành công.

Đúng vậy, chính là như vậy! Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, phải mau thoát khỏi cái tên biến thái kia.

Ngay tại lúc nàng đang tự cổ vũ chính mình, Bích Liễu đã trở lại.

Đại lão phu nhân, Ngô thị kêu nàng đi đương nhiên bởi vì muốn biết một ít thói quen sống hằng ngày của Hách Liên Dung, để nàng quay về hỏi nhị thiếu phu nhân không ăn cái gì, cần những thứ gì, thích chất liệu vải vóc nào hay dùng loại phấn trang điểm gì. Nhìn xem cuộc sống về sau dù muốn hay không đều bị an bài đặc biệt.

Đại tẩu của nàng hóa ra lại quan tâm ân cần như vậy sao? Mặc dù có chút không ngờ tới, Hách Liên Dung vẫn đem thói quen của mình nói cho Bích Liễu. Nàng trời sinh không có đòi hỏi gì đặc biệt, đối với ăn mặc cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ là ăn uống có chút kiêng kỵ: không ăn nội tạng động vật và hương cần.

“Vân Hạ thường ăn hương cần sao? Ở Tây Việt cũng có nhưng cũng chỉ coi như một loại rau xanh bình thường.” Có điều nàng không thích vị cay và đắng của nó.

Bích Liễu cười nói: “Vân Hạ cũng hay ăn, nhưng Thiếu phu nhân cũng không phải lo lắng, bữa ăn ban ngày đều do các viện tự chuẩn bị, chỉ có cơm chiều là cùng ăn ở đại sảnh, món ăn cũng có rất nhiều.”

Hách Liên Dung ngăn người: “Cơm chiều mỗi ngày đều phải cùng nhau dùng bữa sao?” Nàng còn muốn về sau không phải để ý tới thế sự, có một cuộc sống gia đình an nhàn qua ngày.

Bích Liễu gật đầu: “Nếu không muốn dùng bữa thì phải thông báo trước một tiếng, có điều, không có nguyên do gì quan trọng, không đi tóm lại không được hay cho lắm.”

“Được.... Tam thiếu gia của các người. Hấn...” Ngón tay Hách Liên Dung nắm chặt vào nhau, không biết có nên hỏi hấn có phải kẻ biến thái không.

Bích Liễu cười nói: “Hóa ra thiếu phu nhân cũng biết. Nô tỳ ban đầu còn thấy kỳ quái đại lão phu nhân sao lại hỏi riêng thói quen sống của thiếu phu nhân. Đi mới biết được hóa ra là Tam thiếu gia phái người tới dẫn dò. Nói thiếu phu nhân mới tới Vân Hạ, khó tránh khỏi sẽ có chút không quen.”

“Hả?” Hách Liên Dung sững sờ không dám tin: “Hấn?”

Bích Liễu ngạc nhiên nói: “Thiếu phu nhân không phải vừa muốn nói tới việc này hay sao?”

“Không, không phải... ta... cảm giác như đại lão phu nhân dường như không thích Tam thiếu gia lắm.” Hách Liên Dung vội vàng nghĩ một cái lý do đánh trống lảng.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bích Liễu hơi trầm xuống rồi sau đó mới nhẹ nhàng cười: “Thiếu phu nhân buổi sáng còn chưa dùng cơm. Nô tỳ đi chuẩn bị chút đồ mang đến.”

Nàng không muốn nói, xem ra bên trong có nội tình. Vốn Hách Liên Dung vô tình hỏi như vậy, cũng không quá để ý đến đáp án, ngược lại đối với việc Vị Thiếu Dương đặc biệt dẫn dò chiếu cố tới thói quen của nàng khiến mình cũng có chút kinh ngạc. Xem ra hấn quả nhiên là bị đa nhân cách, lại còn rất nghiêm trọng.

Qua một lúc, Bích Liễu mang đến một chút điểm tâm thanh nhã: “Buổi trưa thiếu phu nhân muốn ăn món gì? Nô tỳ sẽ bảo nhà bếp đi làm.”

“Ừm... Cái gì cũng được.” Hách Liên Dung dùng qua loa chút đồ ăn, nhớ tới ước hẹn trước đó, để chính mình một người đi ra ngoài mới được, thuận tiện nói: “Ở đây chúng ta có thói quen ngủ trưa không? Ta muốn ngủ trưa một chút.”

Bích Liễu cười nói: “Tại Thính Vũ Hiên này Thiếu phu nhân chính là chủ tử, muốn làm cái gì đều được.”

Hách Liên Dung lúc này mới thả lỏng tâm tư: “Ta muốn nghỉ ngơi một lát, đừng đến làm phiền ta.”

Bích Liễu nghĩ Hách Liên Dung mới nhắc tới việc muốn ngủ, nói không chừng người Tây Việt chính là thích ngủ, cho lên liền vàng dạ, đợi nàng ăn xong lúc sau gọi tới lục y nha hoàn thu dọn bát đĩa, rồi cùng lục y nha hoàn rời khỏi phòng.

Hách Liên Dung trong lòng đầy phân vân, bứt rứt, vừa hy vọng ngay lập tức gặp Vị Thiếu Dương giải quyết sự việc, lại sợ hấn đang bày ra cái âm mưu nào đó. Mãi mới đến giờ Mùi hai khắc, Hách Liên Dung lén lút đi đến trước cửa nghe ngóng hồi lâu, không thấy có động tĩnh gì mới can thận mở cửa phòng, trong viện cũng không một bóng người, đại khái đều nghỉ nàng đang ngủ trưa, cho nên bọn nha hoàn cũng thừa dịp nghỉ ngơi nhàn hạ.

Hách Liên Dung rón rén đi ra Thính Vũ Hiên, lại để ý xem hoa viên có người khác hay không, tựa như nàng đang “hòng hạnh xuất tường”, trong lòng buồn bực đến cực điểm. Xác nhận một vòng, chờ nàng đi đến gần giả sơn, Vị Thiếu Dương đã chờ ở đó, bắt chéo hai tay quay lưng về phía nàng, nhìn thân hình cao lớn, cân đối làm trong mắt Hách Liên Dung có chút thấy đáng tiếc, nàng còn nhớ đến một câu, chính là: “Khanh bản giai nhân nê hà biến thái.” (giai nhân xinh đẹp không quan tâm tới việc biến thái, tức là người đẹp thì biến thái một chút cũng không sao ==)

Hách Liên Dung đứng nép ở một bên núi giả, Vị Thiếu Dương cũng không phát hiện ra nàng, trong đầu nàng ôn lại một lần hành động đánh bất ngờ, lại đợi một lúc, thấy Vị Thiếu Dương bắt đầu vô thức thông thả bước đi, Hách Liên Dung đột nhiên chạy ra hét lớn một tiếng: “Vị Thiếu Dương!”

Vị Thiếu Dương phản xạ có điều kiện vừa quay đầu lại, trong mắt lộ rõ sự kinh ngạc, Hách Liên Dung đã phi người bay đến, ôm chặt cổ hấn, hai mắt nhắm chặt, dùng miệng tìm kiếm đôi môi hấn.

Hách Liên Dung cũng không biết không nên dùng lực mạnh như vậy, Vị Thiếu Dương hô nhỏ một tiếng đã bị nàng ôm ngã xuống đất, gãy dựa như có lẽ bị tình huống này dọa sợ. Hách Liên Dung ngồi trên người hấn, dùng sức cắn cắn bờ môi hấn. Tình cảnh này khiến nàng có chút thỏa mãn.

Vị Thiếu Dương à Vị Thiếu Dương, người cũng có ngày hôm nay!

Thế nhưng chỉ thất thần trong nháy mắt, hấn xoay người một cái đã đem Hách Liên Dung áp chế dưới thân mình, rồi nhảy dựng lên cách khá xa, thần sắc

trên mặt không còn có thể dùng từ “Khiếp sợ” để hình dung, nói hần như sắp chết cũng không khác biệt nhiều lắm.

“Tàu... Vì sao lại...” Hần lấp bắp cả ngày mãi không xong một câu.

Hách Liên Dung giống như một nữ lưu manh khoanh chân ngồi dưới đất, lấy tay lau môi một chút: “Ta hôn người rồi đó.”

Khuôn mặt Vị Thiếu Dương “bùm” một cái đỏ hồng lên, qua một lúc, nghiêng đi khuôn mặt co quắp vạn phần nói: “Nhị tẩu, nơi này là Vân Hạ, không thể như Tây Việt, tàu và ta còn có danh phận, không thể, không thể... Chuyện hôm nay chỉ là một chút hiểu lầm, về sau nhất thiết không thể phát sinh lại, nếu không... Sẽ tổn hại đến danh dự của nhị tẩu.”

Vị Thiếu Dương nói mấy câu thôi mà vô cùng gian nan khiến Hách Liên Dung cũng thấy hoài nghi

Là con người đa nhân cách khác, buổi sáng còn phô ra khuôn mặt tươi cười, lúc này mới trôi qua hai canh giờ, tự nhiên lại hiểu được luân thường đạo lý? Có điều nhìn bộ dạng nói chuyện của hần cũng không phải là giả. Hách Liên Dung vẫn muốn làm rõ chuyện này, từ từ đứng dậy: “Mặc kệ người nói cái gì, dù sao ta cũng hôn người rồi, chúng ta ân oán đoạn tuyệt, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, người nói được phải làm được.”

Dứt lời nàng vội áp chế cảm giác quái dị trong lòng, mặc kệ vẻ mặt như đang không hiểu chuyện gì của Vị Thiếu Dương, nàng chột dạ lui lại. Đúng lúc này, từ một bên hòn giả sơn khác vang lên một tiếng lười biếng: “Này, Liên Dung, làm chuyện xấu xong đã vội muốn bỏ đi sao?”

Một tiếng “Liên Dung” kia vang lên khiến da đầu nàng phát run. Dáng người cao ngất từ hòn giả sơn kia đi ra, Hách Liên Dung thấy rõ dung mạo của hần, giống như gặp quý, sợ hãi kêu lên một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất: “Người, người... Người người người...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tương lai u ám

Hần đi đến trước mặt Hách Liên Dung, ngồi xổm xuống, cây quạt ngọc nhỏ trong tay phe phẩy, vẻ mặt vô cùng thần nhiên tự đắc: “Ta làm sao cơ? Ta ở đây chờ nương tử của mình, kết quả lại...” Hần đứng thẳng dậy, lấy ngón cái làm trục, đem cây quạt nhỏ xoay xoay hai vòng: “Kết quả ta lại thấy nương tử mình cùng đệ đệ... ngay tại đây... yêu đương vụng trộm?”

“Nương... tử?”

Trên khuôn mặt tuần tú của Vị Thiếu Dương lộ ra ý cười khi thực hiện được âm mưu, Hách Liên Dung trong đầu trống rỗng một mảnh, vô ý thức chỉ vào hần: “Người là... Vị Thiếu... Quân...”

Song sinh- Hách Liên dung không phải không nghĩ tới khả năng này, bởi vì nàng phía trước, phía sau đều nhìn thấy Vị Thiếu Dương. Chắc chắn không phải cùng một người, nhưng ý tưởng này chỉ là chợt lóe qua, nàng thà rằng tin tưởng Vị Thiếu Dương là đa nhân cách. Bởi vì mẫu thân của Nhị thiếu là nhị phu nhân, mà mẫu thân của Tam thiếu lại là đại phu nhân.

Hiển nhiên ở giữa có nội tình gì mà nàng không biết, mà người nhà Vị gia cũng chưa định đem việc này nói cho chính mình.

Như vậy xem ra kẻ bị dính phân trâu muốn trả thù nàng chắc là nhị thiếu gia Vị Thiếu Quân, mà người vừa rồi thiếu chút nữa bị nàng hù chết mới chính là tam thiếu gia Vị Thiếu Dương. Nói cách khác, nàng vừa mới...cường hôn em chồng mình, thậm chí còn là một cậu em chồng thuần khiết, chính trực.

Hách Liên Dung chỉ cảm thấy cát bụi vù vù, trời đất đen tối, một trận cuồng phong, Trư Bát Giới rơi xuống...

“Ta, ta sai rồi...” Nhìn trên mặt của Vị Thiếu Dương vẫn còn đỏ ửng, Hách Liên Dung không dễ dàng tha thứ cho chính bản thân mình, muốn giải thích. Vừa mới nói vài từ, nàng liền kinh ngạc: “Không đúng”. Sao có thể do nàng sai, đây rõ ràng chính là một cái bẫy vòng tròn.

Bẫy của Vị Thiếu Quân!

Hách Liên Dung hung tợn trừng mắt nhìn Vị Thiếu Quân: “Vị Thiếu Quân, sao người lại đùa giỡn ta như vậy, có lợi gì cho người chứ!”

Vị Thiếu Quân không nhanh không chậm xòe quạt, vẻ mặt không đồng ý: “Sao lại là ta đùa giỡn nàng? Ta không phủ nhận mình hẹn nàng tới đây, nhưng người nàng vừa mới hôn là Vị Thiếu Dương, ta vừa liền nhìn thấy hai người...Chắc chắc chắc!Ta thân là trượng phu của nàng, lại là nhị ca của thiếu Dương, các người có thể hiểu cho tâm trạng của ta hay không?”

“Đó là...Do người gạt ta người là Vị Thiếu Dương!”

“Thế nhưng từ trước tới giờ ta chưa từng nói “Ta là Vị Thiếu Dương” đi?” Vị Thiếu Quân cuối cùng cũng lòi đuôi bốn cọt: “Ta chỉ giúp nàng nhớ kỹ tên

của Vị Thiếu Dương. Là nàng tự hiểu lắm thôi. Hôn nữa...Ái chà!” Hấn tỏ vẻ như hiểu ra vấn đề: “Hóa ra nàng đã sớm có ý đồ với Thiếu Dương. Cho dù biết đó là tiểu thúc của mình vẫn hẹn hò bí mật.”

“Ta...” Hách Liên Dung tức hộc máu. Trên đời này sao lại có loại nam nhân khốn kiếp như vậy, để trả thù mà có thể nghĩ ra cái loại độc kế này.

“Nhị ca.” Vị Thiếu Dương từ lúc Vị Thiếu Quân tới một mực im lặng cuối cùng cũng mở miệng. Bên tai hắn vẫn chưa hết đồ ửng, nhưng vẻ mặt đã trầm tĩnh hơn không còn bối rối như lúc nãy. Hắn cúi đầu thở dài một tiếng: “Ta biết huynh nghĩ muốn làm cái gì, đừng làm Nhị tẩu khó xử nữa.”

“Ái chà chà.” Vị Thiếu Quân dùng cây quạt che cằm, chỉ để lộ ra nụ cười nửa miệng: “Đệ muốn dùng tiền để kết thúc chuyện này đúng không?”

Vị Thiếu Dương không trả lời, mím chặt môi nhìn hắn: “Nhị tẩu là thê tử của huynh, huynh đối xử với tẩu ấy như vậy, không phải rất...”

Vị Thiếu Quân nhún mày, cười vô cùng đáng ghét: “Đệ cũng biết nàng là thê tử của ta, các người vừa mới làm cái gì đấy thôi? Ái chà!!” Vị Thiếu Quân đột nhiên mở to hai mắt, tiến đến bên người Vị Thiếu Dương, nhìn nhìn chăm chú đến nửa ngày, quay đầu lại bật cười nói: “Liên Dung, nàng thật là nhiệt tình, cần sung môi Thiếu Dương rồi đây này.”

Hách Liên Dung thật hy vọng hiện tại trong tay có quả lưu đạn hay cái gì đó tương tự để nàng cùng hắn đồng quy vu tận! Nếu không nếu có cái đạn sương mù gì cũng tốt, chính là “Bùm” một tiếng toát ra một làn khói trắng, có thể che dấu nàng rút khỏi hiện trường, như thế nào cũng tốt hơn so với việc che mặt mà chạy, mất hết cả thể diện!!! Quả thật không còn mặt mũi nào gặp người.

Nàng cũng không quan tâm gì hết mà chỉ mãi miết trốn chạy quay về Thính Vũ Hiên, Bích Liễu thấy nàng hoảng sợ từ bên ngoài trở về, ân cần hỏi han: “Thiếu phu nhân đi ra ngoài sao không gọi nô tỳ một tiếng...”

Hách Liên Dung nào có tâm tư cùng nàng nói chuyện, quay về phòng khóa nhanh cửa, nói vọng ra ngoài: “Buổi tối ta không muốn đến đại sảnh ăn cơm, người thay ta nói với mọi người một tiếng.”

Dưới loại tình huống này mà gặp lại Vị Thiếu Dương làm cho nàng xấu hổ đến chết mất.

Bích Liễu ở ngoài cửa nói cái gì đó nàng nghe không rõ, lúc nhào lên giường tuy có hơi nhụt chí, sau đã bình tĩnh lại một chút. Nàng mở tủ quần áo tìm y phục của Vị Thiếu Quân, dùng kéo cắt ra thành một cái hình nhân nhỏ, trong lòng nhớ kỹ tên của Vị Thiếu Quân, cời hài đập mấy trăm phát cho hả giận, cuối cùng dùng châm ghim cái hình nhân ở đầu giường, định về sau mỗi ngày nguyên rủa hắn một trăm lần. Trong lòng lúc này mới thấy tốt lên, nàng mở cửa cho Bích Liễu tiến vào, hỏi nàng vừa rồi nói cái gì.

Bích Liễu nói đơn giản là bữa cơm chiều đầu tiên nên đến ngay, tuy ý tứ cứng rắn nhưng nàng nói thật uyển chuyển. Hách Liên Dung cũng hiểu được vốn Vị gia trên dưới ấn tượng đối với nàng đã không tốt, bữa cơm xum họp buổi tối nếu không đi thực dễ dàng bắt lấy sơ hở, để bọn họ cho rằng mình coi thường gia phong, như vậy ngược lại càng thêm không ổn.

“Ta sẽ đi.” Hách Liên Dung cũng muốn cho qua, nàng cùng Vị Thiếu Dương đều ở Vị phủ, tránh được nhất thời cũng không tránh được cả đời, thường xuyên né tránh gặp mặt ngược lại càng thêm xấu hổ. Dù sao Vị Thiếu Dương cũng hiểu được sự việc kia chỉ là hiểu lầm. Cùng lắm thì da mặt nàng dày lên một chút, gặp mặt cứ tỏ vẻ tự nhiên, rồi cũng sẽ qua đi mà thôi. Nói đến đây, kẻ đáng giận nhất vẫn là tên Vị Thiếu Quân chết tiệt kia! Hách Liên Dung nhớ tới hắn liền nhin không được mắng nhiếc, sau khi chửi rủa trong lòng cho hả giận, nàng liền ngẩng đầu lên hỏi Bích Liễu: “Chuyện nhị thiếu cùng tam thiếu là anh em song sinh, vì sao không ai nói cho ta biết?”

Bích Liễu sững sốt một chút, hiển nhiên là không lo lắng quá đến vấn đề này, suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Là nô tỳ sơ xuất, bởi vì trong phủ lớn nhỏ đều chưa bao giờ coi hai thiếu gia như anh em sinh đôi, cho nên...”

“Bọn họ bề ngoài giống nhau vì sao không coi như sinh đôi?”

Bích Liễu bật cười: “Bọn nô tỳ không cảm thấy đáng về hai thiếu gia thật sự giống nhau.”

Hách Liên Dung hoàn toàn không hiểu. Bích Liễu nói: “Bởi vì người trong phủ đều có thể liếc mắt một cái phân biệt được nhị thiếu với tam thiếu, chưa từng bị sai lầm nào.”

Hách Liên Dung không nói gì.

Hôn nữa, nếu nàng ngay từ đầu biết bọn họ là song sinh nhất định cũng sẽ không nhận sai.

“Vậy tam thiếu cũng là con của nhị phu nhân sao?”

Bích Liễu gật đầu: “Nghe nói lúc đại phu nhân sinh tam tiểu thư bị bệnh, không thể sinh con nữa, sau liền chọn tam thiếu gia làm con thừa tự, coi như con đẻ. Chính bởi vậy, tam thiếu gia mang thân phận con trưởng, lão gia mới giao toàn bộ gia nghiệp cho thiếu gia.”

Hách Liên Dung lúc này mới hoàn toàn hiểu được, lại nghĩ tới vấn đề cuối cùng: “Cho nên các người hôm qua nói các người ‘đều quen cả’, là nói Vị Thiếu Quân thường xuyên cùng gia nhân... thân thiết?”

Bích Liễu đỏ mặt lên, lại không nói, hiển nhiên là cam chịu. Hách Liên Dung tức đến chết, nàng vào cửa chính, Vị Thiếu Quân chưa có thể thiếp, như vật hẳn thân thiết với ai? Thật rõ ràng, không phải nha hoàn trong phủ thì là tới thanh lâu. Thật sự quá vô sỉ!

“Thật ra...Nhị thiếu gia là do ít bị quản thúc, sau này có thiếu phu nhân, nhị thiếu gia chắc chắn sẽ có sự thay đổi.”

“Thay đổi?” Hách Liên Dung hừ một tiếng, loại người giống như Vị Thiếu Quân có thể thay đổi mới là lạ. Huống hồ nàng cũng không muốn thay đổi hẳn, về sau bọn họ muốn đi đâu thì đi, chỉ cần đừng trở về tều tực nàng, để nàng sống yên ổn là được.

“Thiếu phu nhân?” Thấy Hách Liên Dung không hề mở miệng, Bích Liễu cũng không dám nói nhiều đến vấn đề này, cẩn thận nói: “Thời gian không còn sớm lắm, hiện tại chúng ta phải đến đại sảnh thôi?”

Hách Liên Dung gật đầu, yên lặng hít sâu hai cái, bình ổn cảm xúc, đi theo Bích Liễu đến đại sảnh Vị phủ.

Bởi sức ép từ việc kinh hách cùng đồn phủ đầu ban ngày, Hách Liên Dung đã sớm thấy đói bụng, khi tới đại sảnh, nhưng lại không cảm thấy đói. Những người buổi sáng gặp qua đa số đều đang ngồi đây, lại thêm hai nam tử, một người tầm hai bảy hai tám tuổi, một người chừng mười một, mười hai tuổi, hẳn là đại thiếu gia Vị Thiếu Huyền cùng tứ thiếu gia Vị Thiếu Thần. Vị Thiếu Dương vẫn chưa ở đây, làm cho nàng thờ phào nhẹ nhõm.

Thanh cô đến giới thiệu, quả nhiên hai người kia chính là Vị Thiếu Huyền cùng Vị Thiếu Thần. Lúc chào Vị Thiếu Huyền hơi căng thẳng đứng lên, đối với Hách Liên Dung vừa thờ dài vừa cúi đầu, cho đến khi lão phu nhân và Ngô thị ho nhẹ một chút, hẳn mới lại ngồi xuống, gãi đầu “Ha ha” cười hai tiếng, toát lên thần thái ngày thơ trái ngược với dáng vẻ anh tuấn bên ngoài.

Sau khi gặp mặt chào hỏi liền có nha hoàn tới mời mọi người vào ăn cơm, Hách Liên Dung thế mới biết chỗ dùng cơm không phải nơi này mà là một phòng ăn khác. Đến phòng ăn, sắp xếp vị trí theo thân phận ở bàn tròn ngồi xong, Hách Liên Dung lại phát hiện trên bàn có thêm một nữ nhân nàng không biết.

Người nọ ước chừng đến ba mươi tuổi, dung mạo tú lệ, vẻ mặt cũng có vài phần tương tự với nữ nhân Vị gia, quần áo trang sức cũng hoa lệ, chính là trong bàn không một ai chú ý tới nàng, cũng không thấy có người dẫn tới gặp Hách Liên Dung.

Rốt cuộc là ai đây? Vấn đề này thoáng qua một chút trong đầu Hách Liên Dung, sau đó sự chú ý của nàng lại hướng đến một bàn đồ ăn lớn hấp dẫn.

Nàng không thích ăn hương cần, đại lão phu nhân còn hỏi riêng qua, nhưng thức ăn trước mắt không kể điểm tâm, mười món thì có đến chín món bỏ thêm hương cần. Duy nhất món rau xanh là không có hương cần, còn cách chỗ nàng khá xa, xem khoảng cách này. Cho dù nàng bỏ nhào trên bàn, cũng khó gặp được một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nha hoàn thông phòng

Thật ra Hách Liên Dung từ nhỏ đã là người rất trầm tính, hiền lành. Với mọi người dù nàng đối xử rất tốt nhưng cũng không thích nói nhiều, hơn nữa nàng trầm tính, mọi chuyện đều mong không phải xuất đầu lộ diện, chỉ cần thỏa mãn mục tiêu của chính mình. Nguyên nhân đại khái là như vậy nên làm mọi người đều cảm thấy không có gì uy hiếp, sự trầm mặc thích hợp lại tạo cảm giác thật tin cậy, cho nên dù có xuất hiện bất hòa thì nàng vẫn giải quyết tốt tình huống.

Khi nàng không may xuyên không, tình huống cũ cũng như thế. Lúc ấy quận vương cha nàng vì chuyện chức tước mà thiếu chút nữa khởi binh tạo phản. Nhờ nàng thường xuyên an ủi khuyên giải cha nàng mới thấy nhân sinh ngắn ngủi, có thể cùng người thân vui vầy sống từng ngày mới là điều quan trọng nhất. Từ đó về sau cha quận vương coi nàng như tri kỷ. Thật ra nàng vào lúc trầm mặc nên trầm mặc, lúc cần lên tiếng mới nói, hình ảnh đại tỷ tri tâm cũng như thế mà tạo nên.

Cho nên Hách Liên Dung vẫn biết ưu thế của mình ở đâu, đến việc hòa thân trước kia nàng cũng chưa bao giờ quá lo lắng cho vấn đề nhân duyên tương lai, thậm chí còn cảm thấy mình có thể hòa hợp với người thân nhà chồng, mà không phải giống như bây giờ, trước thì ra oai phủ đầu, sau lại ngầm cảnh cáo trong đồ ăn.

Nhất định là người nhà Vị gia còn chưa hiểu hết tính cách của nàng- Hách Liên Dung tự an ủi chính mình như vậy. Chờ bọn họ hiểu được mình không có dã tâm, không muốn can thiệp chuyện gia đình, tất cả đều sẽ tốt mà thôi.

Khẽ thờ dài một tiếng, Hách Liên Dung cố gắng ăn nhiều cơm, dùng bữa cũng tỏ vẻ không phiền lòng về hương cần, tuy rằng rất ghét cái vị này nhưng chỉ cần không ăn phải thì những thức ăn khác vẫn có thể cố gắng nuốt trôi.

Tam phu nhân ăn nửa bữa mới buồn mở mồm nói: “Đầu bếp được cho không hương cần chắc? Cả bàn ăn đều thấy đầy hương cần.”

Ngô thị mắt không buồn nâng: “Đây là đặc biệt chuẩn bị vì nhị đệ muội, tam nương nếu không thích thì ăn ít đi một chút.”

Hách Liên Dung sợ run lên một cái, một bàn toàn hương cần thế này mà bảo đặc biệt chuẩn bị cho nàng? Chẳng lẽ Bích Liễu nói sai sao? Hay là Ngô thị

nghe nhầm, nghĩ nàng thích hương cần? Nói vậy chẳng lẽ nàng hiểu lầm Ngô thị sao?

Dương thị xem ra là cứng họng, bị nói như vậy một câu cũng chỉ bủ môi, tiện tay gấp thức ăn tới bát Tứ thiếu gia nói: “Tứ thiếu ăn nhiều một chút mới mau lớn.”

Trên bàn lại khôi phục im lặng, đến thanh âm chập lờ cũng ít người phát ra, Hách Liên Dung lại càng cẩn thận không chế để không bị chú ý. Vừa rồi lời nói của Ngô thị đã làm cho mọi người chú ý tới nàng, hơn nữa thoát nhìn đều thấy sự phê bình kín đáo, dù sao một bàn toàn hương cần như vậy cũng khiến người ta khó chịu.

Nàng muốn giải thích đôi lời, nói lại cho Ngô thị là nàng không thích ăn hương cần. Nhưng lý trí nói cho nàng đừng làm như vậy, vẫn nên nói nhỏ cùng Ngô thị tránh cho nàng sượng mặt trước mọi người.

Một cái, hai cái, ba cái... Trên bàn đã bốn người hạ bát ngừng ăn, Hách Liên Dung cũng dừng đũa, lấy khăn tay lau nhẹ khóe miệng, ý rằng mình ăn xong rồi.

Ăn uống không nhanh không chậm, lúc này không thành vấn đề đi? Ăn bữa cơm này so với nàng trước khi xuyên không thật quá mệt mỏi. Trong lòng Hách Liên Dung chờ đợi thời gian ăn cơm chiều nhanh chấm dứt, ngàn vạn lần đừng xảy ra vấn đề gì.

“Nhị tẩu.”

Ngay lúc lão phu nhân buông bát, tam tiểu thư quay sang bắt chuyện với nàng.

Hách Liên Dung ngậm than một tiếng, trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết vị Tam tiểu thư này so với Ngô thị lại càng không vừa mắt với nàng.

“Không phải nói hương cần này vì riêng nhị tẩu chuẩn bị hay sao? Sao một miếng cũng không động đến?”

Hách Liên Dung nhẹ nhàng cười cười: “Thật ra...”

Có người hỏi vẫn nên giải thích qua một chút, không ngờ nàng vừa nói được hai chữ, Ngô thị ở bên cạnh nói: “Nhị đệ muội không thích ăn hương cần.”

OMG?

Hách Liên Dung chậm rãi nhìn về phía Ngô thị, không phải nghe nhầm chứ, đồ ăn này đúng là nhắm vào nàng.

Nhị phu nhân Hồ thị vội nói: “Lại tưởng đầu bếp nghe nhầm phân phó của Đại lão phu nhân.”

Ngô thị buông bát xuống, điềm nhiên nói: “Không, là của riêng con phân phó.” Nói xong nhìn thẳng vào Hách Liên Dung: “Tẩu tử biết làm như vậy là khó xử cho đệ muội, có điều nhị thiếu nhà chúng ta thích ăn hương cần, nhị đệ muội tương lai muốn cùng nhị thiếu hòa hợp cuộc sống, khẩu vị cũng nên thuận theo đệ ấy. Sau này trong cuộc sống không thể thiếu hương cần được, vậy từ hôm nay trở đi nên tạo thành thói quen như vậy đi.”

Điên! Nếu lời nói của Hách Liên Dung có thể như rồng phun ra lửa thì hiện tại nàng ngay lập tức muốn phun luôn.

Gừ...gừ...gừ....

Nhẫn... nhẫn...nhất định phải nhẫn! Hách Liên Dung không ngừng hạ hỏa chính mình, tuy rằng người nhà chồng không để lại ấn tượng tốt với nàng nhưng dù gì về sau đây vẫn là nhà chồng mình, là nơi mình ở, hiện tại làm to chuyện cũng không hay ho gì cho nàng.

Không phải chỉ là cơm chiều thôi hay sao, không phải mỗi ngày chỉ dành một chút thời gian để đến ăn cơm chiều thôi hay sao? Cùng lắm thì nàng ăn cơm không, chẳng đến nỗi chết đói.

“Đúng vậy.” Hách Liên Dung cố gắng nặn ra một nụ cười méo xệch gượng gạo với Ngô thị: “Muội sẽ cố gắng quen dần.”

Ngô thị có lẽ rất vừa lòng với biểu hiện biết nghe lời của Hách Liên Dung, khóe môi cuối cùng cũng khẽ nhếch lên cười, tam tiểu thư Vị Thu Cúc lại thêm một câu: “Nhị tẩu tốt nhất không nên cảm thấy ảm ức, nếu không sau này lại phát sinh lắm chuyện, cuối cùng lại thành ra nhà này có lỗi với tẩu.”

Vị Thu Cúc nói câu này đúng lúc Hách Liên Dung đang nhìn chằm chằm Ngô thị, bởi vì Vị Thu Cúc cũng đang nhìn sắc mặt Ngô thị mà nói chuyện. Ngô thị nghe Vị Thu Cúc nói xong câu sau, khóe miệng hơi giật giật. Mặc dù chẳng có gì to tát nhưng Hách Liên Dung cũng hiểu được ý của Vị Thu Cúc là muốn đổ thêm dầu vào lửa.

Không phải nàng đã từng kết oán với vị tam tiểu thư này đấy chứ? Chẳng lẽ chuyện phân trâu ngày đó, người bị hại chính là tam tiểu thư này ư?

Bên kia Vị lão phu nhân ăn uống xong xuôi cũng nhảy vào tham chiến: “Cô ta thì ảm ức cái gì? Thân là thê tử mà trượng phu giữ cũng không xong. Ta nghe nói Thiếu Quân hôm qua rõ ràng bước vào tần phòng được một lúc rồi đi ra, nhất định là có người hầu hạ không tốt, làm Thiếu Quân tức giận.”

WTF? Lại cái quái gì nữa đây? Đại hội thẩm vấn à? Tên Vị Thiếu Quân khốn kiếp ngày hôm qua căn bản là về trộm đồ, nếu không phải bị nàng bắt quả tang, hẳn chắc ngay đến cái khăn voan cũng vơ đi theo, chuyện này thì trách móc gì nàng ‘Không biết giữ chồng’?

Hách Liên Dung cố gắng không để nụ cười của mình bị méo xệch đi: “Bà nội, Thiếu quân ngày hôm qua có trở về nhưng hình như chàng có việc, trở về

lấy chút đồ trang sức, sau đó liền vội vàng đi ra ngoài.”

“Đúng là như vậy đó.” Không đợi lão phu nhân mở miệng trở lại, đại thiếu gia Vị Thiếu Huyền vừa ăn vừa làm chứng cho nàng: “Cháu ngày hôm qua đựng phải nhị đệ tử trong hi phòng đi ra, hẳn nói phải đến Đoàn Tụ các, giống như có chuyện lớn gì đó.”

Người trên bàn không hẹn nhau mà mặt cùng cứng đờ hết lượt, đại thiếu gia ngẩng đầu nhìn ngó: “Làm sao vậy? Cháu nói thật mà. Á?” Hắn lại quay sang Ngô thị: “Nàng đá ta làm gì?”

Ngô thị chán nản trừng mắt liếc hắn một cái rồi quay đi làm bộ không có chuyện gì. Hách Liên Dung cúi đầu cắn chặt môi không để mình bật ra tiếng cười, anh chồng nàng thật đơn thuần đáng yêu. (Anh nì quá cute luôn)

Vị lão phu nhân cũng lườm Vị Thiếu Huyền, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói không lên lời, thế nhưng bà vẫn tiếp tục nói cứng: “Nếu thế tử trong nhà hợp ý hẳn, Thiếu Quân việc gì phải đến chỗ như vậy?”

À, ừ, dù sao vẫn muốn đồ tại do nàng không đúng. Hách Liên Dung đã hiểu rõ tình cảnh của mình, mặc kệ về sau thế nào, hôm nay cứ chống đỡ cho qua đi. Thế nên nàng cúi đầu không nói, ra về áy náy vô cùng.

Có điều Vị lão phu nhân sẽ không vì như vậy mà buông tha ngay cho nàng, chuyển luôn sang chuyện khác: “Ta thấy Thiếu Quân như cũng có chút thích Bích Đào, để nàng đến Thánh Vũ Hiên đi, làm nha hoàn thông phòng của Thiếu Quân, có lẽ Thiếu Quân sẽ ít nghĩ đến việc ra ngoài hơn.”

Hách Liên Dung không nhịn được ngẩng đầu lên: “Nha hoàn thông phòng?”

Nha hoàn thông phòng, ý nghĩa đúng như tên gọi, cùng chủ nhân thông phòng. Đã thông phòng còn có chuyện gì không làm được? Loại nha hoàn này đãi ngộ cao hơn nha hoàn bình thường, nhưng địa vị của các nàng lại thấp hơn thiếp, thuộc loại giống như nha hoàn cũng chẳng phải, mà chỉ là người bên cạnh thiếp thân mà thôi.

Nàng mới thành thân một ngày, ôi...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người đàn bà đánh đá trong truyền thuyết

Hách Liên Dung không phải chưa nghĩ tới loại tình huống này.

Ở cổ đại, chỉ cần nam nhân không lấy chính thê thì dù thiếp thất thành đàn cũng được coi như là độc thân. Nàng trước khi đến đây từng nghĩ chồng mình cũng phải có mười bảy, mười tám tiểu thiếp. Thật lòng nàng nghĩ dù sao với địa vị của nàng cũng tốt hơn người khác nhiều lần. Thế nhưng mới xuất giá một ngày, người ta liền nhanh chóng an bài nha hoàn thông phòng cho chồng mình.

Đương nhiên nàng sẽ không để ý Vị Thiếu Quân rốt cuộc thích nha hoàn nào, chỉ là bản thân tự nhiên khó chịu. Nếu nàng dựa uy nhà ngoại tác oai tác quái thì cũng đành chịu, nhưng rõ ràng nàng chưa làm gì hết, dựa vào đầu liền nghênh đón nàng bằng ba đòn thị uy?

Ra oai phủ đầu, thị uy bằng đồ ăn, bây giờ là thị uy bằng nha hoàn thông phòng.

“Lão phu nhân...” Nhị phu nhân Hồ thị về mặt e dè mở miệng: “Nhị thiếu phu nhân mới tới đây, làm thế này... liệu có phải hơi nhanh quá không?”

“Nhanh cái gì?” Vị lão phu nhân chậm rãi từ từ nói lý: “Nếu Thiếu Quân thích thì đã không cần đến lão thái bà như ta quan tâm. Hiện tại Thiếu Quân không hài lòng với cô ta, nếu không suy nghĩ biện pháp thì ngày nào đó cũng sẽ phải rước cái loại nữ tử phong trần về nhà. Bích Đào từ nhỏ lớn lên bên cạnh ta, ta tin nó có thể mang tâm của Thiếu Quân quay về.”

“Vậy... haiz.”

Hồ thị lâm vào thế khó xử, gấp gáp đến mức như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Đại phu nhân Nghiêm thị mở miệng: “Không phải chỉ là một nha hoàn thông phòng thôi sao? Có phải chuyện gì lớn lao đâu mà tranh cãi với mẹ? Mẹ nói rất đúng, nếu tương lai Thiếu Quân rước về loại nữ nhân không đứng đắn, còn không bằng hiện tại an bài cho hắn một người đã biết rõ.”

“Đúng thế.” Vị Thu Cúc cười nói: “Nếu lĩnh trở về một người giống như thiếu phu nhân của Hàn gia, thì Vi phủ sẽ gà chó không yên.”

Nhắc tới vị thiếu phu nhân Hàn gia này, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ mặt đã được lĩnh giáo không lấy gì làm vui vẻ lắm khiến cho Hách Liên Dung có chút tò mò.

Mà Hồ thị bị Tam tiểu thư trách móc một phen, sắc mặt càng thêm tái nhợt, hai lông mày nhú chặt, hiển nhiên là không nghĩ ra được chủ ý gì hay ho để đối đáp lại. Hách Liên Dung ngẫm nghĩ: “VẬY CÙNG ĐƯỢC, BÍCH ĐÀO NGÀY MAI LIỀN DỌN ĐẾN THỈNH VŨ HIỀN ĐI.”

Trong phòng ăn lập tức liền an tĩnh trở lại, mọi người nhìn chăm chăm Hách Liên Dung. Có người mím môi xem kịch vui, cũng có kẻ tỏ vẻ nghi hoặc, khó hiểu. Sắc mặt Hách Liên Dung không chút thay đổi nhìn lại mọi người. Nàng đã suy nghĩ cẩn thận. Việc này ngày hôm nay, bất luận nàng đáp ứng cũng vậy, không đáp ứng cũng vậy, Bích Đào đã được định sẽ chuyển tới Thỉnh Vũ Hiền. Sớm đã có sự an bài, nàng có gì phải cãi cọ chống đối, cuối cùng cũng chỉ giống Hồ thị mà thôi. Không chỉ không cách nào phản đối, nếu có thì sẽ bị cho là ích kỷ, không bằng đồng ý nhanh cho rồi. Nàng thật muốn xem ngoài cái trò ụy bằng nha hoàn thông phòng này còn có thể xuất ra chiêu gì nữa.

Bích Đào nhanh quỳ gối xuống bên người lão phu nhân: “Bích Đào không muốn xa lão phu nhân.”. “Hoừ” một tiếng vang lên rõ ràng biểu lộ ý khinh thường, âm điệu tràn ngập sự cười nhạo ngay sau câu nói của Bích Đào, vang rõ đến tai mọi người.

Hách Liên Dung cũng thấy rõ ràng phát ra âm thanh ấy chính là tam phu nhân Dương thị. Sau tiếng ‘hừ’ kia, nàng ta có chút xấu hổ. Hẳn là không có gan với lòng dạ nào dám ‘hừ’ lão phu nhân, nên tiếng ‘hừ’ này chỉ có thể dành cho kẻ sắp trở thành người cạnh nàng- Bích Đào.

Hách Liên Dung nhớ rõ khi sáng nay, lúc kính trà mời lão phu nhân là Bích Đào tiếp nhận thay, sau đó trên mặt Thanh cô cũng xuất hiện kiểu vẻ mặt khinh thường đến cực điểm này.

Nước mắt trên mặt Bích Đào còn chưa kịp rơi xuống thì mặt đã lúc trắng lúc đỏ. Lão phu nhân trầm giọng nói một tiếng: “Còn không mau đứng lên!”

Bích Đào cắn môi dưới đứng dậy, lão phu nhân, đại phu nhân đứng dậy theo. “Lão phu nhân, cháu dâu đã dùng bữa xong xin được cáo lui trước.” Nói xong liền dắt đại thiếu gia đi.

Sau đó tam tiểu thư, tứ tiểu thư cùng biểu muội tiểu thư đều đứng lên, cùng lên tiếng cáo lui. Hách Liên Dung chợt chú ý đến sắc mặt tứ tiểu thư Vị Đông Tuyết tái nhợt khác thường thì lấy làm lạ. Càng kỳ quái là vị nữ nhân nàng chưa được nhận biết kia, đến đã không một tiếng động, giờ cũng đã không biết dời đi lúc nào.

Đúng là một gia đình đặc biệt!

Hách Liên Dung cũng đứng dậy, hướng lão phu nhân cáo từ: “Cháu cũng dùng xong bữa.” Nói rồi nàng lại hướng đại phu nhân cùng nhị phu nhân cáo từ, không tiếp nhận Bích Đào, mang theo Bích Liễu rời nhà ăn.

Trên đường quay về Thỉnh Vũ Hiền nàng không nói được lời nào. Bích Liễu theo sau cũng trầm mặc. Đi được nửa đường thì có nha hoàn đuổi theo tới, các nàng dừng lại chờ một chút. Hách Liên Dung nhìn lại thì ra là nhị phu nhân ở cách đó không xa đang hướng nàng vẫy vẫy.

Hách Liên Dung để Bích Liễu chờ ở chỗ cũ còn mình đi ngược trở lại. Hồ thị thấy nàng quay lại vội vàng chào đón, còn chưa kịp nói đôi mắt đã đỏ hoe, giữ chặt tay Hách Liên Dung nói: “Con à, lần này đã khiến con phải tủi thân rồi.”

Hách Liên Dung chợt thấy trong lòng thoải mái hơn, nàng cảm nhận được từng tiếng nói cử chỉ của Hồ thị đều thật lòng xuất phát từ nội tâm, không có chút giả tạo.

“Con không tủi thân.” Hách Liên Dung cười cười. “Con biết Vị gia không chấp nhận cuộc hôn nhân này, mọi người đều bắt buộc phải nhận con, đối với con như vậy đã là hạp tình hạp lý lắm rồi.”

“Haiz.” Hồ thị lắc đầu tự trách: “Ta sẽ khuyên nhủ nhị thiếu, chỉ cần nó thường xuyên trở về, lão phu nhân sẽ không gây khó dễ cho con.”

Khuyên nhủ Vị Thiếu Quân? Hách Liên Dung nhìn nữ nhân nhu nhược trước mắt mình không đành lòng nói ra lời nào gây đá kích cho bà.

Tuy rằng Hách Liên Dung chưa tiếp xúc nhiều với Vị Thiếu Quân nhưng cái loại không để ý luân thường đạo lý như hấn, có thể lừa cả nương tử của mình đi thân mật với nam nhân khác thì dù hấn nghe lời khuyên nhủ, nàng cũng không muốn hấn lúc nào cũng xuất hiện ở trước mặt mình.

“Mẹ yên tâm.” Hách Liên Dung vỗ vỗ tay Hồ thị, : “Có thể nhị thiếu nghe lão phu nhân đem Bích Đào cho hấn thì sẽ sớm quay lại thôi.”

Hồ thị kinh ngạc một chút, vội vàng nói: “Ý của ta không phải như vậy.... Nha hoàn Bích Đào kia... Ta không... thích lắm.”

Hách Liên Dung cũng hơi ngạc nhiên, Hồ thị xem ra không phải người khó ở chung.

“Tóm lại... Haiz.”

Hồ thị có thói quen dùng ‘Haiz’ để kết thúc làm cho Hách Liên Dung nghĩ đến thái độ khinh miệt của Thanh cô, tiếng ‘hừ’ bất mãn của Dương thị, thái độ lạnh lùng của Ngô thị... rồi trong đầu nàng hiện lên khuôn mặt trắng nõn xinh tươi thẹn thùng của Bích Đào...Haiz... ăn ở thế nào mà bị mọi người ghét hội đồng vậy?

Hồ thị nắm tay Hách Liên Dung chậm rãi đi trước: “Tuy rằng chúng ta mới gặp mặt được một ngày nhưng ta hiểu con không phải loại nữ nhân thích tính kẻ tranh đoạt. Chính vì thế ta mới lo lắng, nhị thiếu nó...Haiz, đều là do ta dạy dỗ không tốt.”

Hách Liên Dung cân nhắc xem hiện tại mình nên nói cái gì. Chẳng lẽ nói đúng, là do mẹ dạy dỗ không tốt? Hay nên nói không, thật ra nhị thiếu rất tốt? Dù sao chẳng phải lời hay ý đẹp gì.

Hồ thị hiển nhiên không nhận thấy sự trầm mặc của Hách Liên Dung, tháo một chiếc vòng trên tay xuống: “Đây là của cha chồng con tặng ta lúc sinh nhị thiếu và tam thiếu, vốn là một đôi. Ta đưa tam thiếu một chiếc, để nếu nó gặp được ý trung nhân thì giao cho nàng. Còn đây là của nhị thiếu, nhưng cái này mà rơi vào tay nó thì nhất định nằm ngay trong hiệu cầm đồ. Mẹ vẫn luôn giữ hộ cho nó, giờ giao lại cho con.”

Hách Liên Dung nhận lấy chiếc vòng tay, màu xanh biếc nhả nhặn không tí vết, từng đường vân đều tăm tắp, quả nhiên là một thượng phẩm hiếm có. Nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của Hồ thị, nàng liền đeo vào cổ tay mình, rồi nắm lấy tay Hồ thị: “Cảm ơn mẹ.”

Đôi mắt Hồ thị càng đỏ, bà quay đầu đi dùng tay áo lau nhẹ nước mắt rồi nói: “Nếu nhị thiếu trở về, con, con cũng đừng từ nó, dù sao... Dù sao con vẫn là chính thất, Bích Đào kia chỉ là nha hoàn...”

Theo giọng nói không được lưu loát của Hồ thị, Hách Liên Dung biết bà không phải người thường xuyên biểu đạt ý kiến của mình. Thế mà người như vậy lại đang an ủi cùng “xúi giục” nàng làm cho Hách Liên Dung không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Thấy Hách Liên Dung từ nãy giờ không nói gì, Hồ thị hít một tiếng: “Xem ra tính tình hai chúng ta đều giống nhau, bắt con mạnh mẽ một chút cũng là làm khó cho con, có đôi khi ta còn thực hâm mộ thiếu phu nhân Hàn gia kia, ít nhất con bé đó muốn gì là làm đấy.”

Hách Liên Dung không để gì bỏ qua liền hỏi: “Hàn gia thiếu phu nhân là ai? Nàng là người như thế nào vậy?”

“Nàng là con dâu của tri phủ đại nhân thành Vân Trữ, nhà mẹ đẻ là họ Tiền, nàng... Haiz, thật sự mạnh mẽ, không nói gì đến Hàn thiếu gia, ngay cả cha chồng tri phủ đại nhân cũng không có biện pháp gì với nàng.” Hồ thị lắc đầu. “Cũng không được, nếu giống như nàng ta thì trong phủ này chỉ sợ quá hỗn loạn.”

Nhìn vẻ mặt ngưỡng mộ, yêu thích của Hồ thị, Hách Liên Dung thật muốn thấy mặt vị thiếu phu nhân Hàn gia này. Có điều nàng lại nghĩ đến một người, chính là người trên bàn cơm đến không hình, đi không thấy bóng kia. Hỏi hỏi Hồ thị, bà có vẻ khó nói, cuối cùng chỉ ậm ừ: “Đó là cô em chồng của Vị gia chúng ta, bị... chồng bỏ.”

...

Thời đại này chưa có cụm từ ly hôn, bị chồng bỏ đồng nghĩa với việc bị cả xã hội khinh ghét, không chỉ liên lụy đến bản thân mà còn ảnh hưởng lớn tới thanh danh gia tộc, chẳng trách mọi người trong nhà không ai quan tâm đến sự tồn tại của bà cô này.

Tuy rằng Hách Liên Dung rất muốn bắt quái (hóng) một chút bà cô chồng này vì sao lại bị chồng bỏ nhưng nàng không có thời gian, bởi vì nàng đã thấy Bích Đào xuất hiện ở cửa vào hoa viên, vội vã đi về phía mình.

Vì thế Hách Liên Dung cáo từ Hồ thị, quay lại chỗ Bích Liễu: “Về thôi.”

Bích Liễu liếc Bích Đào đang đứng xa xa kia một cái, chưa nói cái gì, đi theo Hách Liên Dung về Thính Vũ Hiên.

Vừa mới vào phòng chưa được bao lâu, Bích Đào đến thỉnh an, cung kính quỳ gối xuống, mở miệng nói: “Thiếu phu nhân, Bích Đào tự biết thân biết phận, chỉ mong hầu hạ thật tốt thiếu gia và thiếu phu nhân, cũng không hi vọng được thiếu gia để mắt tới, sau này tất cả đều theo sự sai bảo của thiếu phu nhân.”

Thần thái cung kính, nhanh nhẹn nhanh miệng, Hách Liên Dung nhìn cô ta chăm chăm nửa ngày cũng không thấy có gì không ổn, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà cô ta bị mọi người ghét bỏ đến như vậy? Còn phải quan sát đã. Hách Liên Dung nhẹ nhàng gật đầu: “Được, về sau tận tâm hầu hạ cho tốt.”

Bích Đào thấy Hách Liên Dung hiền hòa như vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng thu xếp hầu hạ Hách Liên Dung rửa mặt chải đầu, đi theo sau trải giường chiếu, nấu nước bưng trà, làm hết cả những việc của nha hoàn kém hơn hai bậc, rất sợ khiến Hách Liên Dung không hài lòng.

Bận rộn đến cuối ngày, Hách Liên Dung cũng không nhìn ra vấn đề, xua tay bảo Bích Liễu sắp xếp phòng cho Bích Đào nghỉ ngơi, chính ra cô ta cũng thật đáng thương.

Biểu hiện của Bích Đào khiến cho bóng ma tâm lý về nha hoàn thông phòng của nàng đã tiêu trừ hơn phân nửa. Chuyện liên quan đến hôm nay cũng không cảm thấy buồn bức, ít nhất còn có Hồ thị đối xử khá tốt với nàng. Phải để tâm hồn thư thái, coi những bức xúc kia như gió thoảng mây bay thôi.

Đang đêm hôm ấy, khi Hách Liên Dung còn đang mộng mị, say sưa, bỗng một lực mạnh mẽ túm nàng từ trên giường bật dậy. Hách Liên Dung hét lên một tiếng sợ hãi, mở mắt liền thấy một khuôn mặt xinh đẹp nồn nà như hoa phù dung hiện ra trước mặt.

Nàng kia xấp xỉ hai mươi, rất kiều diễm, chỉ là lúc này đôi mày liễu dựng ngược, trừng mắt nhìn nàng hung tợn nói: “Đứng lên, theo ta đi bắt tên Vị Thiếu Quân chết tiệt kia về!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương trình dạy dỗ của người đàn bà danh giá

Hách Liên Dung cơ bản không hiểu rõ tình huống như thế nào đã bị cô ta kéo xuống đất, áo khoác bị nàng kia mang tới: “Mặc vào!”

Hách Liên Dung nhìn quần áo rồi ngơ ngác nhìn nữ tử trước mắt. Bích Liễu cùng hai lục y nha hoàn đứng ngoài cửa đều lộ ra vẻ mặt hoảng loạn.

“Cô... Là ai?”

Nàng kia không trả lời, quay đầu đi ra cánh cửa, nó với bọn người Bích Liễu: “Còn không đi giúp nàng mặc quần áo, chậm trễ chuyện của ta...”

Bích Liễu không đợi nàng nói xong liền vọt vào cửa, nhanh chóng giúp Hách Liên Dung sửa sang xiêm y đồng thời nhỏ giọng nói: “Vị này chính là thiếu phu nhân Hàn gia, chút nữa nàng nói cái gì thiếu phu nhân nhất định phải nghe theo, đừng chọc nàng phát hỏa.”

Hóa ra nàng ta chính là người gặp người sợ Hàn thiếu phu nhân. Phong thái này đúng là dọa người, có điều... Hách Liên Dung dụi nhẹ mắt lại ngáp một cái: “Nàng tìm ta làm gì?”

Bích Liễu búi cho Hách Liên Dung một kiểu tóc đơn giản, liếc nhìn ra ngoài cửa nhỏ giọng nói: “Hàn thiếu gia cùng nhị thiếu gia là bạn chí cốt, cùng nhau chơi đùa. Trước kia lúc không thấy Hàn thiếu gia đâu, Hàn thiếu phu nhân sẽ chạy tới phủ chúng ta tìm người. Nói vậy hôm nay Hàn thiếu gia lại không về nhà.”

Hách Liên Dung sững sờ nửa ngày mới suy nghĩ cẩn thận “cùng nhau chơi đùa” là ý tứ gì. Nói vậy vị Hàn thiếu gia này cùng Vị Thiếu Quân cùng một tuồng ăn chơi trác tang nhưng nàng không quan tâm, việc này có liên quan gì tới mình. “Ta đây cũng không biết Hàn thiếu gia ở đâu, nàng tìm ta có ích lợi gì?”

Bích Liễu ảm ố một chút, Hàn thiếu phu nhân đã từ cửa chính bước vào: “Biết cô không có giá trị ta cũng không muốn tìm cô, nhưng đám người Vị gia trốn còn nhanh hơn cầu, ta chẳng còn bọn họ nào khác! Cô đã hiểu chưa?”

Hách Liên Dung cuối cùng cũng hiểu được nàng đã bị trên dưới Vị gia đẩy ra làm lá chắn. Người nhà này cũng thật tuyệt tình, lúc gặp mặt thì giáo huấn nàng rất oai phong cơ! Lúc ăn cơm thì ép nàng ăn thứ mình không thích! Rồi kiếm nha hoàn thông phòng gây khó dễ cho nàng! Còn giờ thì sao? Mượn lời Hàn thiếu phu nhân, trốn còn nhanh hơn cầu, nghe thật đã tai.

Ngay câu này đã khiến nàng rất có cảm tình với vị thiếu phu nhân này. Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao Hồ thị nói hy vọng nàng có thể mạnh mẽ một chút. Dám nửa đêm làm loạn đến nữ nhân nhà người khác thì ở nhà chắc cũng là kẻ cầm đầu, mấy bà mẹ chồng hay em dâu kia chẳng là cái đinh gì hết.

Hách Liên Dung không nói thêm gì nữa, cố gắng bình tĩnh, thông dong đi ra khỏi phòng. Ra khỏi cửa phòng mới phát hiện trong viện có bốn người vạm vỡ cầm theo lửa đứng chắn ở đó, tay áo kéo hết lên, lộ ra những cánh tay được xăm trổ bá đạo. Đúng là điển hình của xã hội đen. Ngoài ra còn có hai phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) cường tráng, xem tướng mạo cũng không phải là người dễ đối phó.

Hách Liên Dung liếc nhìn Hàn thiếu phu nhân một cái. Nàng ta bĩu môi: “Không có bọn họ sao ta đi vào được? Cô không cần sợ hãi, cứ ngoan ngoãn phối hợp với ta là đến nơi.” Dứt lời nàng vẫy tay một cái, hai phụ nhân cường tráng kia tiến đến lấy dây thừng định trói Hách Liên Dung.

Hách Liên Dung hoảng sợ lùi về hướng phòng mình: “Cô định gì?”

“Không biết Vị Thiếu Quân giấu Hàn Sâm ở đâu. Ta trời cô đi tìm Vị Thiếu Quân. Một mạng đổi một mạng, nếu hán không đem Hàn Sâm giao ra đây, ta quyết không bỏ qua!”

“Này này này!” Mắt thấy hai phụ nhân kia hung hỏ tiến đến phía mình, Hách Liên Dung muốn đóng cửa lại, nhưng nàng không phải đối thủ của hai người kia. Cô tay cứng ngắc, đã bị người ta bắt lấy. Hách Liên Dung kêu to: “Cô cũng nói ta không có giá trị gì. Vị Thiếu Quân ngay cả ngày tân hôn cũng không về nhà, sao có thể vì ta mà giao chồng cô ra.”

“Cho nên mới nói cô vô dụng!” Trên mặt Hàn thiếu phu nhân tràn đầy khinh thường. “Nữ nhân vô dụng ta thấy qua rất nhiều, nhưng cô là kẻ vô dụng nhất! Đêm tân hôn cũng để cho hán chạy, khiến hán rủ Hàn Sâm đi ăn chơi đàng điếm. Chờ ta bắt được Hàn Sâm xem sẽ xử lý hán như thế nào?” Nàng bẻ ngón răng rắc: “Về phần tên tiểu tử Vị Thiếu Quân kia. Muốn làm ta xấu mặt sao. Hừ! Nếu hán không tuân theo, ta liền lột trần cô điếu trên đường lớn. Để xem là hán dọa người hay ta mới dọa người!”

“Này này...” Hách Liên Dung yếu ớt kêu lên, không phải nàng nghe bị lột trần điếu phở dọa cho sợ hãi mà vì hai người hạ nhân kia như hổ báo đã đồng loạt xông lên, đem nàng trói xong.

Quay đầu lại nhìn Bích Liễu thì thấy nàng mặt mày sầu sầu đứng ở một góc trong phòng nhìn chăm chăm vào mình, trên mặt mang theo một loại ý nghĩ muốn hi sinh nhưng lại thêm thần sắc không dám hạ quyết định.

Hách Liên Dung giống như tù phạm bị hai tên phụ nhân lực lưỡng đẩy từ trong phòng ra, đột nhiên phát hiện ở những chỗ âm u trong viện có không ít người đang rình coi trộm nhìn theo. Nào là nha hoàn bên người lão phu nhân, rồi nha hoàn của bọn họ vị phu nhân, tiểu thư trong nhà... Đều là nha hoàn của từ nhỏ đến lớn, nhưng chủ nhân thì một người cũng không lộ diện.

Thật nực cười!

Trong lòng Hách Liên Dung lúc này cảm thấy trần ngập bí ai như tráng sĩ bọn họ mạng, nàng đến cùng là đã đắc tội với ai? Tại thời điểm thái bình thịnh thế như này mà tùy tiện ngủ một giấc cũng có thể biến ** chất.

Hàn thiếu phu nhân giờ được cảm thấy trời con tin xong liền nghênh ngang đi ra cửa lớn của Vị gia. Bọn nha hoàn, gia đình theo đuôi Hách Liên Dung ra khỏi Vị gia đều chỉ vì quan sát tình huống đang xảy ra, căn bản không có ý định giải cứu.

Thẳng đến khi Hách Liên Dung bị đưa lên xe ngựa của Hàn thiếu phu nhân mới nhìn thấy Hồ thị cùng nha hoàn đi ra từ cửa chính, vội vàng chạy theo xe ngựa, liên tục vừa chạy vừa kêu. Nhưng nàng cũng nghe không rõ nàng đang nói cái gì vì xe ngựa đã bắt đầu chạy, bọn họ khá xa Hồ thị.

“Đi Đoàn Tụ bọn họ.”

Hách Liên Dung nghe thấy Hàn thiếu phu nhân ra lệnh một câu, nói thật đứt khoát, có vẻ như thường hay đến.

“Haiz”. Hách Liên Dung ngồi vào bên cạnh Hàn thiếu phu nhân. “Kế hoạch của cô hôm nay sẽ không thành công đâu. Cô không phát hiện thái độ của người nhà Vị gia lúc chúng ta xuất môn? Bọn họ chỉ ước gì cô bắt ta đem ra làm ra chút chuyện gì đó, sau đó có thể lấy cớ đuổi ta ra khỏi nhà.”

Hàn thiếu phu nhân trừng mắt với Hách Liên Dung: “Bị đuổi ra khỏi cái nhà đó cũng là do cô tự chuốc lấy! Chỉ có kẻ nhu nhược mới bị kẻ khác dễ dàng cười cợt. Nhìn cái bộ dạng của cô đã biết là đồ vô dụng, đem tâm hồn mà cũng chịu vô một mình, không bắt nạt cô thì bắt nạt ai?”

“Là do... Hách không trở lại thì ta có biện pháp gì?” Hách Liên Dung lên tiếng biện bạch.

“Hách không trở lại thì cô phải hỏi thăm hách ở đâu, sau đó đánh tới cửa đem hách tóm trở về? Cô ấy à? Vậy mà vẫn còn tâm tư để ngủ!” Hàn thiếu phu nhân dùng đầu ngón tay dứ dứ trán Hách Liên Dung vài cái, tỏ rõ ý chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

“A...” Hách Liên Dung rất muốn sờ sờ cái mũi. Đừng nói nàng không phải loại người có tính bọn họ này, cho dù phải nàng cũng căn bản không biết đi làm cái gì? Chuyện ‘đánh tới cửa’ chỉ vì tóm trở lại cái tên Vị Thiếu Quân khốn kiếp nào đó? Để hách về cho chúng mất nàng chắc?

“Thế nào? Đám nữ nhân Vị gia có phải hôm nay không cho cô chút mặt mũi nào không?”

Hách Liên Dung sừng sốt hỏi: “Sao cô biết?”

“Hừ!” Hàn thiếu phu nhân tỏ vẻ xem thường. “Người vợ ở nhà chồng vốn là người ngoài, không có nam nhân xuất đầu lộ diện thay cô, còn không nhắm vào cô thì nhắm vào ai. Huống hồ nhóm người Vị gia này cũng giống những kẻ ở nhà chồng ta thôi, chỉ được cái gương mặt mũi vuốt là lãnh nghề nhất.”

Hách Liên Dung hiểu kì nói: “Chẳng lẽ lúc cô đến Hàn gia cũng bị...”

“Hừ!” Đôi mày liễu của Hàn thiếu phu nhân dựng thẳng lên: “Bà mẹ chồng chết tiết kia của ta sau ba ngày tân hôn liền thu xếp nạp thiếp cho Hàn Sâm, tìm một đứa nha hoàn trực tiếp dâng đến trong phòng hách.”

Ái chà? Hách Liên Dung sao lại cảm thấy cái chuyện xưa này có chút quen tai?

“Thế lúc đó cô làm gì?”

“Lúc đó thì có thể làm gì?” Đại đa số nữ nhân đều thích bát quái, nhất là những người đang lăm chuyện phản nộ như thế. Hàn thiếu phu nhân khoe miệng cong lên, dĩ nhiên coi Hách Liên Dung trở thành thánh giả nhiệt tình nhất, đồng thời cũng bày ra thái độ truyền thụ kinh nghiệm. “Ta chờ hai kẻ bọn họ coi hết liền dẫn người xông vào, sau đó đem con nha hoàn kia ném lên giường cha chồng!”

“Hà?”

“Hà cái gì mà hà?” Hàn thiếu phu nhân có chút không kiên nhẫn. “Cái này gọi là gây ông đập lưng ông, sau trận đấy, bọn họ cũng không dám nhắc lại việc nạp thiếp cho Hàn Sâm.”

“Vậy cha chồng cô thì sao? Ông ta không nói gì ư?”

“Ông ta thì nói cái gì? Nam nhân đều là quỷ háo sắc, có tiểu nha hoàn nồn nà hầu hạ, ông ta sướng còn không kịp!”

Hách Liên Dung sau nửa ngày mới hoàn hồn. Đây được xem như nàng được bồi bổ kiến thức về như thế nào mới là người đàn bà đánh đá. Nàng cười gượng hai tiếng: “Hàn thiếu phu nhân thật đúng là nữ trung hào kiệt...”

Hàn thiếu phu nhân chấp tay nói: “Quá khen, quá khen. Cô đừng gọi ta là Hàn thiếu phu nhân, cứ gọi ta là Kim Bảo, ta tên Tiền Kim Bảo.”

« Ta tên Hách Liên Dung. »

« Ta biết, đã sớm nghe qua. » Tiền Kim Bảo khoát tay : « Tên thật chẳng có chút khí phách gì hết. »

...

Tuy rằng nàng không ưng ý với cái tên của mình cho lắm nhưng dường như Tiền Kim Bảo cũng không có ý cười nhạo nàng.

« Kim Bảo, này... » Hách Liên Dung ý bảo dây thừng trên tay mình.

« Không được ! » Tiền Kim Bảo giận tái mặt. « Hôm nay phải tìm ra Hàn Sâm, hắn là kẻ thiếu tự chủ nhất, hai ngày này không biết bị ả hồ ly nào mê hoặc rồi. » Nói xong nàng trừng Hách Liên Dung : « Nói vậy cũng dễ thấy là cô vô dụng cỡ nào, nếu cô quản tốt Vị Thiếu Quân thì sẽ không xảy ra chuyện như lúc này. »

Hách Liên Dung buồn bực than thở: « Cô trối sai người rồi, lão phu nhân hôm nay vừa tìm nha hoàn thông phòng cho Vị Thiếu Quân, nói hắn thích nàng, cô bắt nàng đến may ra còn thành công. »

« Nha hoàn thông phòng ? » Tiền Kim Bảo nhìn Hách Liên Dung với ánh mắt có chút khinh thường: « Cô chấp nhận rồi ? »

Hách Liên Dung nháy mắt mấy cái : « Ta không chấp nhận thì bọn họ cũng sẽ đưa đến. »

« Đưa đến cô liền đánh trở về ! » Tiền Kim Bảo liền tròn mắt liếc mắt nhìn nàng một cái. « Đừng tưởng bọn họ là quả phụ thì không ai dám động đến. Để ngày nào đó tìm vài tên nam nhân nhét vào phòng bọn họ đi, cam đoan về sau bọn họ sẽ nghe lời răm rắp hết lượt ! »

« Khụ ! » Hôm nay Hách Liên Dung gặp nhiều kích thích lắm rồi.

Tiền Kim Bảo lơ đãng nói : « Sau này nếu bố chồng ta chết, bọn họ mà dám không nghe lời, ta ngay lập tức làm như vậy. »

Hách Liên Dung lãnh đạm nói : « Thật ra cũng không cần biến thành cục diện coi nhau như cừu nhân thù địch. Bọn họ chỉ muốn duy trì hiện trạng, không muốn vị trí sắp xếp trong gia đình bị thay đổi. Có khi cô nhường một bước, chờ bọn họ hiểu được cô không phải muốn xâm lấn mà là muốn dung nạp thì sẽ không có chuyện gì nữa. »

Tiền Kim Bảo kinh ngạc mở to mắt : « Sao cô có thể nghĩ như vậy chứ ? »

Hách Liên Dung bị khí thế cường hãn của nàng làm cho sợ tới mức liếm liếm môi, cẩn thận gạt gạt đầu : « Thật ra ta đã muốn an an ổn ổn sống hết cuộc đời này, không quan tâm việc Vị Thiếu Quân có về nhà hay không, nạp thiếp hay không...Hắn không về ta còn vui hơn... »

“Phi!” Không đợi Hách Liên Dung nói xong, Tiền Kim Bảo dứ dứ mặt nàng một chút: “Cô đúng là ngu ngốc! Cô muốn sống an ổn thì cũng phải có cái gì đó bảo đảm thì mới được chứ. Thứ nhất cô không có chỗ dựa vững chắc, thứ hai không có con nối dõi, ngay cả chồng mình cũng không thể trối bên người, ai thêm coi trọng cô? Cô cho rằng mình dễ dàng tha thứ lùi bước là đến nơi? Chờ bọn họ bắt nạt cô thành thói quen, một ngày không tìm cô gây chuyện thì cả ngày thấy không thoải mái!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bản sắc người đàn bà chanh chua

Hách Liên Dung nháy mắt mấy cái: “Ta nghĩ bọn họ đã cho ta biết lợi hại, về sau sẽ không để ý đến ta.” Đến lúc đó nàng cũng không để ý đến họ, có đi có lại không phải hay sao?

Tiền Kim Bảo không nói chuyện, tròn mắt liếc xong không thèm để ý đến nàng, ngay cả bác bỏ cũng lười nói, làm cho Hách Liên Dung có chút xấu hổ.

Lại một lát sau, Tiền Kim Bảo không kiên nhẫn xốc mành xe ngựa lên, hướng ra ngoài hỏi: “Còn chưa tới sao?”

Nàng vừa hỏi xong thì phu xe đã rẽ vào một con đường lớn màu đỏ, nói “màu đỏ”, là bởi vì tại đây lúc nửa đêm, trên đường treo đầy đèn đỏ. Hơn mười cánh cửa to nhỏ trên mặt đường, trước mỗi cửa đều có vài cô nương ăn mặt mòng manh vây khách. Đoàn Tụ Các chính là một nhà trong số đó, ba tầng lầu mặc dù không phải to nhất nhưng cũng là lịch sự, tao nhã nhất.

Tiền Kim Bảo đến được nơi cần đến, sức chiến đấu lập tức tăng lên ngàn ngạt, không đợi xe ngựa đỗ hắn liền nhảy xuống khỏi xe, dẫn hai người phụ nhân đánh xe: “Đem nàng giải vào trong, cẩn thận đừng làm bị thương.”

Vì thế Hách Liên Dung bị mang theo xuống xe, đi theo Tiền Kim Bảo bước vào cửa lớn của Đoàn Tụ Các

Xem ra nàng khá quen thuộc, mới vừa vào cửa tú bà liệ ra đón với vẻ mặt đau khổ: “Đại tiểu thư của tôi ơi, Hàn thiếu gia hôm nay cũng không có ở chỗ tôi đâu.”

Tiền Kim Bảo hơi nhướn mày lên: “Vị Thiếu Quân đâu?”

“Nhị thiếu gia cũng không có.”

“Nói láo!” Tiền Kim Bảo vung tay cho một cái tát: “Hắn không ở đây thì còn có thể đi đâu!”

“Ồi!” Tú bà ôm mặt hét lên một tiếng, sau đó khóc nức nở: « Tôi thật sự không biết, thành Vân Trữ nhiều chỗ tiêu khiển như vậy, nhị thiếu gia đi chỗ nào không được. ? »

Tiền Kim Bảo tất nhiên là không tin, cãi nhau trên lầu hai, tuần tra các phòng, kết quả là không tìm được Vị Thiếu Quân nhưng được nhìn thấy không ít xuân cung đồ sống.

Điều khiến Hách Liên Dung kì lạ nhất chính là thái độ của tú bà. Đã có tài năng làm được tú bà, không nói là người thành tinh cũng là kẻ địa chủ ăn không biết mệt, nếu bình thường có kẻ đến đây náo loạn, sợ không bao lâu đã bị hộ viên thanh lâu đánh cho thành đầu heo. Nhưng Tiền Kim Bảo đã vắng ra mười gian phòng, tú bà đều chỉ biết khóc, cũng không dám nói một chữ ‘không’.

Chẳng lẽ toàn bộ bởi vì nàng ta là con dâu tri huyện đại nhân? Hách Liên Dung cảm thấy không hẳn là như vậy. Người ta cũng chỉ mở cửa làm ăn buôn bán, đầu năm cũng không làm chuyện gì phản nghịch, nàng ta dựa vào cái gì uy quyền quan lớn đến dọa người? Huống hồ loại địa phương này có khi còn tiếp đón mấy vị quan cao hơn tri phủ đại nhân đến mấy cấp bậc cho nên càng không có lí do gì phải giữ mặt mũi cho một vị tri phủ tứ phẩm. Vậy là vì nguyên nhân gì?

Hách Liên Dung vừa nghi hoặc vừa theo Tiền Kim Bảo đang tiếp tục điều tra mấy cái xuân cung đồ sống. Cũng thực phần khích đi. Có điều trên mặt tú bà lộ ra chút tinh ranh, cũng chuẩn bị hướng đất chỉ trời phát lời thề độc, nói Vị Thiếu Quân đúng là đã tới nhưng sau đó lại đi rồi.

“Ta thấy lời bà ta không giống nói dối.” Hách Liên Dung mở miệng nhắc nhở Tiền Kim Bảo một chút. Nàng cũng nhìn ra Tiền Kim Bảo có ý tứ lấy việc công làm việc riêng. Mỗi lần đá văng cánh cửa mà không thấy người ta cởi quần áo thì nàng ta cũng trưng ra cái biểu tình thất vọng.

“Tú bà mà không nói dối thì lộn đều có thể bay lên trời.” Tiền Kim Bảo lại đá văng một cánh cửa nữa, đối với khách nhân trong phòng đang nghe đánh đàn thì nói vài lời khách sáo, ngược lại đối với tú bà nói: “Đúng rồi, Bạch Áu Huyền đâu? Đưa nàng ra đây!”

“Bạch Áu Huyền?” Hách Liên Dung nhìn về phía Tiền Kim Bảo hỏi thì nhận được câu trả lời thuyết phục nhưng cũng đầy tức giận: “Là cô nương chồng người bao dưỡng ở đây, chỉ chuyên hầu hạ hắn thôi.”

Hách Liên Dung kinh ngạc một chút, cảm nhận được những ánh mắt sấm soi, nghiên cứu xung quanh cùng những lời thăm thì bàn tán. Nàng không thích loại cảm giác này khi mà lực chú ý của mọi người đều dồn lên người nàng như thể nàng là động vật quý hiếm không bằng, lại còn chỉ trò bình luận.

Tú bà nghe xong lời nói của Tiền Kim Bảo thì kinh ngạc lên nhìn Hách Liên Dung một cái rồi vội vàng cho người đi tìm Bạch Áu Huyền. Không lâu sau, một nữ tử áo trắng theo nha hoàn gọi người đi ra, đứng bên cạnh tú bà cúi đầu không nói.

Nàng tầm dưới hai mươi tuổi, mắt ngọc mày ngài, da trắng như tuyết, bàn tay, khuôn mặt đều nhỏ bé tinh xảo làm người ta muốn triu mến. Nàng vừa xuất hiện thì bên trong đại đường lúc này thêm nhiều người đến canh gác, xem ra đây là cô nương mà khách bình thường không phải ai cũng được diện kiến.

Tiền Kim Bảo đứng trước mặt nàng, nhìn nàng với ánh mắt đầy miệt thị: “Vị Thiếu Quân ở chỗ nào?”

Bạch Áu Huyền lắc đầu: “Tôi không biết.”

Sắc mặt Tiền Kim Bảo lúc này trầm xuống: “Không biết phải trái!” Phụ nhân phía sau nàng không cần bảo liền tiến lên hai bước, mấy bàn tay sần sủ định đánh. Bạch Áu Huyền sợ hãi kêu lên một tiếng. Tú bà vội ngăn ở trước người nàng: “Không được đánh, không được đánh...”

Tiền Kim Bảo cả giận nói: “Nói chuyện từ tế với người đứng là tự biến mình thành bù nhìn. Ít lời nước mắt cá xấu ra với bà đây, nếu không thức thời thì ngay tại đây ta lột hết quần áo người, cho mọi người nhìn xem đến tột cùng người là mặt hàng băng thanh ngọc khiết cỡ nào.”

Cảm xúc của vị đại tiểu thư này đúng là quá khích, động chưa động đã muốn lột quần áo người ta.

Bạch Áu Huyền lộ rõ thần sắc hoảng sợ, ngẩng đầu nói: “Tôi thật sự không biết...”

Tiền Kim Bảo nào có thèm nghe lời của nàng, ý bảo bảo tiêu tiền đến giữ Bạch Áu Huyền, quay đầu lại nói với Hách Liên Dung: “Hôm nay giúp cô hả giận, cô đến lột quần áo à ta, đỡ đỡ à về sau được một tác lại muốn tiền một thước, sinh ra cái ý tưởng gì không nên có.”

Hách Liên Dung sùng sốt một chút, sau đó mới nghĩ ra đây là Tiền Kim Bảo muốn cho mình cơ hội để lập uy, để tránh tương lai cái vị Bạch cô nương này có cái ý tưởng tiền dần từng bước.

Cảm nhận được ánh mắt chờ đợi của mọi người quanh mình, Hách Liên Dung cũng hi vọng bản thân mình như Tiền Kim Bảo thẳng tay tính sổ, lột quần áo của à, rồi lại hô to hai câu kiêu: “Còn dám dụ dỗ chồng bà nữa không?” Nghĩ linh tinh là vậy nhưng nàng không dám xuống tay, hơn nữa nàng cảm thấy những người trong sảnh lớn không phải thật sự hi vọng muốn nhìn nàng khóc lóc om sòm mà là hứng thú với việc Bạch Áu Huyền bị lăng nhục.

“Cối! Cối! Cối!” Động vật giống đực trong sảnh lớn chờ đợi việc này đã đến cực điểm, thậm chí còn hô to khẩu hiệu, Hách Liên Dung đau đầu muốn chết, khoát tay với Tiền Kim Bảo: “Ta không làm được.”

Ý của nàng chính là không làm được, cho dù chỉ là cối quần áo cũng đừng giao cho ta. Không ngờ Tiền Kim Bảo hướng trợ thủ bảo gì đó, người trợ thủ cối trôi cho Hách Liên Dung. Hách Liên Dung xoa nhẹ cổ tay bị trôi đồ ửng lên, nhìn về mặt bất an của Bạch Áu Huyền.

“Này này này!” Cửa lớn của Đoàn Tụ bọn họ truyền đến một giọng nói trong trẻo, theo sau là một thân ảnh cao lớn phe phẩy cây quạt nhỏ bước vào. “Ta bao hạ tiểu Huyền Huyền với giá không thấp, người lột xiêm y của nàng để mọi người cùng thưởng thức, ta chẳng phải bị lỗ sao.”

Nghe thấy giọng nói này, Bạch Áu Huyền vừa mừng vừa sợ nhẹ nhàng thở ra, ngay cả Hách Liên Dung cũng thở phào nhẹ nhõm. Tiền Kim Bảo hừ lạnh một tiếng: “Tối rồi đấy hả?”

Không cần hỏi, người bước vào cửa đúng là Vị Thiếu Quân. Hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn Tiền Kim Bảo, nói vọng ra phía sau: “Thế nào? Trước giờ tí, ta thắng.”

Phía sau Vị Thiếu Quân hiện ra vài vị công tử mặc hoa phục, thờ dài, từ trong người lấy ra ngân phiếu giao đến tay Vị Thiếu Quân, ngừng đầu nói với Tiền Kim Bảo: “Tâu tũ, người muốn một chiếc, chúng ta liền thắng Nhị thiếu một ngàn hai rồi.”

Tiền Kim Bảo đầu thềm qua tâm bọn họ nói cái gì, lạnh lùng hỏi: “Hàn Sâm ở đâu? “

Tất cả mọi người nhìn Vị Thiếu Quân, nhưng hắn không trả lời, thấy Hách Liên Dung đứng trước Bạch Áu Huyền mà sừng sốt nửa ngày, nhú nhú mày: “Ài chà, sao cô lại cũng đi theo nàng đến khóc lóc om sòm?”

Hách Liên Dung không khỏi chán nản, vừa rồi là nàng cố kéo dài thời gian cho Bạch Áu Huyền không bị phơi mình trước thiên hạ, chưa buồn tính đến việc thăng khôn này không biết cảm kích, thế mà dám mở mồm chỉ trích nàng.

Nhìn ánh mắt sầm soi bát quái xem kịch vui của mọi người, Hách Liên Dung nắm chặt nắm tay, hít sâu một hơi, thôi! Nàng nhịn nữa, ít nhất không thể tại cái chốn ong bướm này không không chế được làm cho người ta chê cười.

Thế nhưng mặc dù nhẫn nhịn nhưng con tức giận trong lòng Hách Liên Dung cứ tích cóp từng tí từng tí một đã đến điểm giới hạn. Nghĩ lại mới hai ngày gặp gỡ thôi đã như vận đen của cả hai mươi năm ập đến, vốn chẳng hay ho gì, mà đầu sỏ gây nên mấy chuyện này đều là hắn – Vị Thiếu Quân!

Nếu hắn không phải kẻ bụng dạ tiểu nhân sẽ không thể nghĩ ra cái loại phương pháp trả thù làm cho nàng có cảm giác trên lưng đeo đầy đao đức tội ác. Nếu hắn không quần áo lụa là phóng đảng, đem tâm hồn sẽ không chạy đến thanh lâu, làm cho Vị gia có cơ hội an bài nha hoàn thông phòng. Nếu hắn có chút tự giác của người làm chồng, người nhà Vị gia có thể sẽ có một chút tôn trọng đối với nàng. Đến cả bây giờ, nàng nửa đêm nửa hôm bị người ta trói buộc đến thanh lâu ong bướm, tất cả cũng đều tại hắn. Hắn hiện tại thân nhiên còn có mặt mũi nói cái gì... Cũng đến khóc lóc om sòm?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chó cùng rút dậu, người cũng phát điên (1)

Tiền Kim Bảo ý bảo hai người trợ thủ kia đem Hách Liên Dung đến gần, nói với Vị Thiếu Quân: “Cho người lựa chọn, muốn nói chỗ của Hàn Sâm hay muốn cho người ở đây nhìn đã mất hoa khôi Đoàn Tụ các và nhị thiếu phu nhân Vị gia, bọn họ hẳn là đều có hứng thú.”

Người trong sảnh lớn Đoàn Tụ các mắc mưu liên huyền nào hẳn lên. Hách Liên Dung nhìn về phía Tiền Kim Bảo, trong lòng có chút luống cuống, nhỏ giọng nói: “Này! Cô không định làm thật đấy chứ?”

Tiền Kim Bảo hừ một tiếng, nhìn chằm chằm vào Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân kinh ngạc một lúc lâu, đột nhiên bật cười, chỉ vào Hách Liên Dung cười to nói: “Cũng có người muốn nhìn cô ta sao?”

Phụt!Phụt!Phụt!

Đây là thanh âm cuối cùng của dây thần kinh đã quá mức căng thẳng của Hách Liên Dung.

Có kẻ hô: “Nhị thiếu đã nói không ngại thì cũng không cách nào không nhìn thử!”

Trong sảnh vang lên những tràng cười, Tiền Kim Bảo không cười, phụng phịu lạnh lùng nhìn Vị Thiếu Quân. Nét tươi cười trên mặt Vị Thiếu Quân hơi giảm, liếc nhìn Hách Liên Dung một cái, lông mày hơi dựng lên: “Nếu phải cối thì cối cô ta đi, da mặt Áu Huyền mỏng ta cũng luyện tiếc.”

Trong sảnh lớn nhất thời vang lên những thanh âm trầm trồ khen ngợi. Hách Liên Dung cực kì bị phần! Bên tai không ngừng lặp đi lặp lại câu nói cuối

cùng kia của Vị Thiếu Quân. Nhấn nài một ngày nhưng không thể áp chế lửa giận xuống được nữa, quát lên một câu ‘tránh ra’ với hai vị trợ thủ kia rồi nằng vọt tới bên người Vị Thiếu Quân. Nàng muốn đá hấn thành thái giám, rồi cắn chết hấn, cuối cùng đem hấn nuốt vào bụng, hóa thành phân bón.

Nhưng hiện tại, ngay khi Hách Liên Dung đang đánh về phía Vị Thiếu Quân kia thì một tiếng tát thanh thúy vang lên làm những tiếng ồn ào trong sảnh lớn im bật, ngay cả Hách Liên Dung cũng phải dừng lại bước chân một chút, nhìn người xuất hiện bên cạnh hấn- Hồ thị-mẹ chồng của nàng.

Hồ thị vẫn duy trì tư thế tát Vị Thiếu Quân, bàn tay gầy yếu dừng lại giữa không trung hơi run run, trên khuôn mặt vốn ôn hòa tràn đầy đau đớn, đỏ bừng hướng Vị Thiếu Quân nói: “Đó là thể tử của ngươi, sao ngươi có thể đối xử với nàng như vậy!”

Trên mặt Vị Thiếu Quân bị đánh nổi lên một mảnh đỏ đỏ, hấn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Hồ thị, ánh mắt chậm rãi hướng ra phía sau Hồ thị. Đứng ở nơi đó là một thân ảnh hấn vĩnh viễn cũng không thể đuổi theo kịp. Tưởng mạo, thân hình giống nhau nhưng chưa từng có người có thể nhận sai bọn họ.

“Hừ...” Vị Thiếu Quân sờ sờ chỗ mặt bị đánh, khóe miệng nhếch lên cười khê: “Các người bắt ta phải lấy nàng, nên sớm đoán sẽ có một ngày như vậy. Đừng chờ sự việc xảy ra rồi mới đến giả vờ làm người tốt.”

“Ngươi...”

Tay Hồ thị lại nâng lên, Vị Thiếu Quân cũng không tránh, ngược lại càng giương mặt ra để nàng đánh: “Đánh đi, đánh chết, đánh chết đi. Dù sao mẹ cũng ước gì mình chỉ sinh ra một người.”

Tay Hồ thị cứ như vậy ngưng ở giữa không trung, mi mắt bà cũng không ngừng run rẩy, những giọt nước mắt cứ thế lặng lẽ chảy xuống.

Vị Thiếu Dương tiến lên từng bước, đỡ lấy Hồ thị: “Mẹ, người cùng Nhị tẩu về trước, nơi này cứ giao cho con.”

Hồ thị khê che miệng khóc nức lên, không hề nhìn Vị Thiếu Quân lấy một cái. Bà đi đến bên người Hách Liên Dung khóc nói nhỏ: “Con à, cùng mẹ đi, về sau mẹ sẽ không để con phải chịu ảm ức nữa.”

Lửa giận của Hách Liên Dung nhờ nước mắt của Hồ thị mà nhất thời áp chế được xuống, nhưng lại nghe lời nói vừa rồi của bà, lửa phần nộ lại bùng lên thiêu đốt. Cảm giác này tựa như đánh một quyền vào bông, phóng không ra lực, lại không thu trở lại được, cứ cuộn cuộn đầy khó chịu trong lòng nàng.

Nhưng đối với hình ảnh Hồ thị đứng khóc run rẩy với ánh mắt như tan nát hết cỗi lòng khi nhìn đứa con kia, Hách Liên Dung lại mềm lòng. Nàng hít một hơi thật sâu, dùng tay lau nước mắt cho Hồ thị rồi khê cầm nhẹ tay nàng: “Mẹ, con cùng người trở về.”

Hách Liên Dung lại nhìn Vị Thiếu Dương, hấn khê gật đầu lại với nàng, trong mắt không giấu được ý muốn xin lỗi, rồi sau đó hấn quay sang nói với Tiền Kim Bảo: “Hàn thiếu gia hấn là ở trong một biệt viện của Vị gia, ta đã cho người đi thăm dò, chậm nhất tối mai sẽ đưa người về Hàn phủ, Hàn phu nhân không cần lo lắng.”

Vị Thiếu Quân đùa cợt cười cười: “Đúng là chuyện tốt a...” Nói xong hấn đi đến trước mặt Bạch Áu Huyền, dùng tay ôm lấy nàng, hôn chụt một cái thật phô trương: “Tiểu Huyền Huyền, sợ hãi gì chứ? Chờ về phòng nhị thiếu ta chậm rãi vuốt ve vết thương cho nàng...”

Hách Liên Dung lúc này đối với Vị Thiếu Quân đã chán ghét lên tới cực điểm, nghe thấy lời nói này của hấn, ngón tay không tự giác nắm chặt lại, tưởng tượng chính mình dóc xương lột da hấn. Hồ thị ngừng nức nở, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng: “Con về sau chính là con gái do ta sinh ra, thẳng mắt dạy này coi như ta không sinh ra nó.”

Vị Thiếu Quân lại nhếch cao khóe miệng, ôm cả người Bạch Áu Huyền lên lầu. Bạch Áu Huyền cả người bị ôm chặt, quay đầu lại liếc nhìn Hồ thị và Hách Liên Dung một cái, mắt mang theo ý cầu xin nói nhỏ: “Nhị thiếu...”

Vị Thiếu Quân đẩy nàng ra, mặt bỗng nghiêm lại, liếc nhìn nàng ta một cái, “Phịch, phịch” đi lên trên lầu hai, không hề quay đầu nhìn lại lấy một cái.

Trên đường về nhà, Hồ thị không nói được lời nào, ánh mắt nhìn chăm chú vào một điểm, không biết đang suy nghĩ cái gì. Bên trong xe ngựa lâm vào một trận xấu hổ không lớn cũng không nhỏ. Vị Thiếu Dương ho nhẹ một tiếng: “Nhị tẩu, nhị ca vốn tính tình như vậy, ngoài miệng tuy nói vậy nhưng hấn biết Hàn phu nhân sẽ không dám làm thế với tẩu đâu.”

Hách Liên Dung trong lòng lại bùng lên ngọn lửa, nhưng ngại có Hồ thị, lửa nóng của nàng không thể phát tác, nhìn chăm chăm Vị Thiếu Dương. Nhìn hấn cùng Vị Thiếu Quân từ mặt mày đến mũi miệng đều giống nhau như đúc. Nghĩ đến dáng vẻ khôn nặn của Vị Thiếu Quân, nàng không khỏi mím chặt môi, tay nắm thành quyền.

Vị Thiếu Dương ngạc nhiên nhìn Hách Liên Dung đánh giá, chàng nghĩ không biết mình có nên đi ra ngoài ngồi cùng xa phu hay không.

Thế nhưng, cuối cùng Hách Liên Dung cũng thả lỏng nắm tay, chậm rãi hít vào một hơi thật sâu rồi thở ra, làm thế vài lần mới hướng Vị Thiếu Dương nói: “Ta thật sự, thật sự muốn đánh ngươi.”

Vị Thiếu Dương cười cười: “Nếu đánh ta mà có thể giúp nhị tẩu thấy thoải mái trong lòng thì cũng không phải chuyện xấu gì.”

Hách Liên Dung giật giật khóe môi, tiếp tục hít sâu thả lỏng để người ngoại lửa giận trong lòng. Không bao lâu, xe ngựa dừng lại. Vị Thiếu Dương để hai nàng xuống xe rồi lại rời đi, chàng còn muốn đi tìm vị Hàn thiếu gia kia rồi đem hấn đuổi về Hàn phủ.

Hách Liên Dung đỡ Hồ thị xuống xe, nhìn cửa lớn Vị phủ son son khí phái, nàng không khỏi nghĩ đến lúc mình bị Tiền Kim Bảo bắt trói, bao nhiêu người chỉ đứng im, thờ ơ, lạnh nhạt, trong lòng lại nổi lên chán ghét.

Con người là như thế, nếu người cảm thấy một thứ đồ vật có thể nhận được thì dù cho nó không được tốt lắm, người cũng sẽ thuyết phục chính mình tiếp nhận. Nhưng nếu đối với thứ mà mình không thể nhận thì dù nó có xinh đẹp cỡ nào, người nhìn nó sẽ thấy vô cùng chán ghét. Hiện tại trong lòng Hách Liên Dung đã xảy ra chuyển biến như vậy với Vị gia.

Hồ thị nhận thấy cả người Hách Liên Dung cứng ngắc, nắm chặt tay nàng: “Không sợ, mẹ sẽ bảo vệ con.”

Nhìn gương mặt gầy yếu, trắng bệch của Hồ thị, nếp nhăn trên khóe mắt, khuôn mặt như sâu hơn, trong mắt tuy có khổ sở nhưng lại hiện rõ sự kiên định, mạnh mẽ. Nàng kéo tay Hách Liên Dung vào cửa Vị gia.

Giống như lúc trước, phía sau cửa lớn Vị phủ tụ tập rất nhiều hạ nhân, thấy bọn họ trở về lại nhanh như chớp tán đi. Đại sảnh của Vị phủ sáng đèn, Hồ thị nhéo nhéo tay Hách Liên Dung: “Con đừng làm gì cả, đi về ngủ trước đi.”

Hách Liên Dung cũng lười để ý đến đám người nhà Vị gia kia, liền gật gật đầu. Có điều để về được hậu viện phải đi qua trước cửa đại sảnh. Hồ thị cùng Hách Liên Dung tiếp tục đi tới, chính mình bước vào đại sảnh. Hách Liên Dung liếc mắt một cái vào đại sảnh, lão phu nhân, đại phu nhân, Ngô thị ngồi chính giữa, ngoài ra còn có tam phu nhân Dương thị, tam tiểu thư Vị Thu Cúc cùng tứ tiểu thư Vị Đông Tuyết.

Ánh mắt Ngô thị nhìn chằm chằm vào cửa, nhìn Hách Liên Dung không tiến vào sảnh lớn đã đi thẳng thì nhướng mày.

Tam tiểu thư mồm miệng độc địa nhanh nhẩu thay Ngô thị nói về phía Hồ thị: “Nhị nương, nàng ta có ý gì vậy? Nửa đêm để người ta bắt đi, trở về cũng không buồn nói một tiếng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chó cùng dứt dậu, người cũng phát điên (2)

Hách Liên Dung vừa đi qua chợt nghe thấy những lời này, bước chân không khỏi chậm lại. Nàng để cho người ta bắt đi? Đây không phải vì phu nhân, tiểu thư các người khoanh tay đứng nhìn mà bị bắt đi hay sao? Hiện tại lại còn đến đây khởi binh vấn tội.

Hồ thị hòa hoãn nói: “Nhị thiếu phu nhân bị kinh hách, để nàng đi nghỉ ngơi trước đã.”

“Chúng ta cũng bị làm cho náo loạn, nàng trở về tốt xấu gì cũng nên nói một tiếng. Thật là không biết phép tắc lễ nghĩa! Nghe nói nàng bị trói đến thanh lâu, đúng là chuyện dọa người...” Không biết vì lý do gì, định ý của tam tiểu thư ngay từ đầu với Hách Liên Dung giờ vẫn không tiêu giảm. Hách Liên Dung đang đứng bên cạnh cửa, lửa giận vốn vất vả áp chế được xuống lại có dấu hiệu sôi trào bùng phát.

“Tam tiểu thư!” Giọng nói Hồ thị có chút cao. Có điều nàng dường như không có thói quen nói chuyện như vậy, chỉ nói được một tiếng, giọng lại thấp đi, nhưng giọng nói cũng không ôn hòa, nhẹ nhàng như ngày thường mà mang chút cấp bách nói: “Xuất thân của Hách thiếu phu nhân như thế nào mọi người đều biết, toàn bộ thành Vân Trữ không ai dám động đến. Người không dám ra mặt thì thôi đi, sao lại để người dẫn nàng tới Thính Vũ Hiên? Nhị thiếu phu nhân mới đến, bị kinh hãi không nói, còn bị đưa đến cái loại địa phương kia. Hôm nay may có Thiếu Dương đến kịp thời, nếu không...”

Vị Thu Cúc hiển nhiên là không ngờ tới Nhị nương dịu dàng, ôn nhu sẽ không đột nhiên chỉ trích nàng, cứng họng nửa ngày, hết nhìn đông ngó tây xem xét này nọ, cuối cùng chỉ vào Hồ thị nói: “Bà... bà... sao bà dám giáo huấn ta?”

Hồ thị hơi mím khóe môi, hô hấp hơi dồn dập, xoay người coi như không để ý đến Vị Thu Cúc. Vị Thu Cúc lại càng tức, nói với Ngô thị: “Đại tẩu...”

Ngô thị từ lúc Hồ thị bắt đầu lên tiếng, vẫn cầm chén trà trên tay, cho tới bây giờ mới chậm rãi đặt lại chén trà lên bàn, không nhanh không chậm mở miệng nói với Hồ thị: “Nhị đệ muội tuy rằng vừa mới vào cửa, nhưng cũng vẫn được xem như con dâu Vị gia, cũng nên vì Vị gia cố gắng. Cô ta vốn là người Tây Việt lỗ mãng, đúng lúc có thể ứng phó với Hách thiếu phu nhân kia. Hơn nữa bây giờ không phải vẫn yên lành trở lại hay sao? Để cô ta vào nói với chúng ta vài câu thì đã sao? Ban ngày vừa mới nó cô ta đừng đem tính cách Huyền chủ ra làm loạn, buổi tối liền thể hiện ngay ra mặt là sao?”

Ngô thị vừa mở mồm, Hồ thị có vẻ hơi lấp bắp. Lời nói của Hồ thị chưa xong, còn nói tiếp: “Nhị nương, người cũng nên biết, chúng ta đều là con dâu, người dưỡng dục tam thiếu nữ đôi hương hỏa là điều không thể phủ nhận. Nhưng, người cũng phải biết tiến biết lùi, Thiếu Dương hiện tại là con trai trưởng đích tôn, tên của hắn có thể để một thiếp thất như người gọi loạn?”

Hách Liên Dung ở bên ngoài nghe được lửa giận đã bốc lên cực đại, cho dù là quy củ, nhưng Vị Thiếu Dương dù sao cũng là do Hồ thị dứt ruột đẻ ra, không cần thận gọi tên thì đã làm sao? Dùng tên như vậy trường không được làm, thứ vẫn là thứ sao? Bỏ qua là bởi vì Hồ thị thay chính mình nói, chính là mượn đề tài để nói chuyện của mình, thật là quá bất bệ!

Thế nhưng Ngô thị vừa dứt lời thì Dương thị cũng nói xen vào. Dương thị phát giận nói: “Lão phu nhân, đại phu nhân, việc này không liên quan đến ta, ta hơn nửa đêm không rõ ràng cùng các người ngồi đây chờ, ngược lại thành chờ ai đến mắng?”

Dương thị nói hai câu, Ngô thị giương mắt nhìn nàng, nàng liền mở miệng, nhưng trên mặt vẫn pha chút khó chịu: “Bây giờ đã không có việc gì, ta muốn trở về đi ngủ.”

Dương thị nói xong đi ra đại sảnh, miệng lầm bầm: “Làm như thân phận mình là cái quái gì. Không phải chỉ là con nha hoàn hay sao? Con cũng không sinh được một đứa. Chờ Tử thiếu của ta trưởng thành...” Nàng ta vừa nói thầm vừa đi ra đại sảnh. Mới ra khỏi cửa liền gặp Hách Liên Dung đang đứng cạnh đó liền bị hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, mắng một câu: “Muốn dọa chết người hả?”

Mọi người trong đại sảnh đều nhìn ra, Hách Liên Dung cũng không định giấu mình nữa, nhắc chân đi vào đại đường, lên tiếng gọi Hồ thị: “Mẹ.”

Hồ thị thấy Hách Liên Dung liền quay lại dặn dò nàng: “Con về ngủ trước đi...”

Ngô thị ho nhẹ một tiếng: “Nhị nương, người có ý gì?”

Hồ thị lại run rẩy lắp bắp, Hách Liên Dung giúp đỡ nàng cười nói: “Không có việc gì. Mẹ, con vừa mới nghĩ thông suốt.”

Hồ thị hoài nghi nhìn Hách Liên Dung, Hách Liên Dung vỗ vỗ nàng: “Mẹ, vừa rồi đại tẩu nói như vậy, người đừng trách nàng.”

Sắc mặt Hồ thị có chút không tốt, nhưng cũng gật gật đầu: “Là do ta sai...”

Khóe miệng Ngô thị không khỏi nhếch lên, Hách Liên Dung nhìn thấy nàng tươi cười liền nói: “Không sinh nổi một đứa con, không phải người ghen tỵ với mẹ đây chứ? Nhất thai song bào (sinh đôi), không phải ai cũng được tốt số như vậy.”

Một câu nói mà làm cho Hồ thị tròn tròn mắt nhìn nàng, Vị Thu Cúc thì há hốc mồm kinh ngạc, nhìn chăm chăm Ngô thị. Tử tiểu thư Vị Đông Tuyết không liên quan đến chuyện này đang gật gù buồn ngủ cũng phải giật mình tỉnh ngủ vì câu nói này.

Hồ thị căng thẳng giật nhẹ cổ tay áo của Hách Liên Dung, dùng ánh mắt ý bảo nàng nhanh rời khỏi đây. Hách Liên Dung giả như không thấy, nàng đã dám nói ra những lời này sẽ không sợ có người phát điên. Nàng không phải nghĩ thông suốt mà vì nàng tức đến phát điên rồi.

“Người, người nói ai!”

Là người thì đều thích vừa ăn cướp vừa la làng, trong phòng nhiều người như vậy, Vị Thu Cúc cũng đã được gả ra ngoài, sao dám ngang nhiên cướp lời trưởng bối. Xem ra bị tức giận cũng không ít đâu.

“Ai cơ? Ta cũng chỉ nghe nói nhà chúng ta có nữ nhân ngay một trái trứng cũng không sinh nổi. » Hách Liên Dung cười đều nhìn về phía Vị Thu Cúc. « Tam muội, muội có biết là ai không? »

Khóe môi Vị Thu Cúc hơi co giật, giả bộ lơ đã, làm bộ bề ngoài mình bề bộn nhiều việc, nhưng vẫn cố bớt chút thời giờ trả lời Hách Liên Dung: “Cũng không phải là ta, tiểu Niếp nhà ta cùng cha con bé đi thăm tổ mẫu.”

Lời này sao nghe như có ý khoe cấp bậc. Ngô thị tức giận cầm chén trà ném lên mặt đất. Vị Thu Cúc hoảng sợ, bất mãn nhìn Ngô thị: “Đây là nhị tẩu hỏi, tẩu đừng trút giận lên ta.”

Xem đi, thú vị chưa, hai người này vốn cùng một thuyền, hiện tại lại tách ra giải thể.

Ngô thị cực lực không chế cơn giận của mình, lấy khăn xoa xoa tay. Tay vẫn không nhìn được phát run, thật lâu sau mới bình thường trở lại: “Người Tây Việt đúng là không gia giáo, thật sự lỗ mãng!”

Hách Liên Dung hừ một tiếng: “Đại tẩu, người đang nói ai?”

Vị Thu Cúc thêm dầu vào lửa nói: “Trong phòng này còn có ai là người Tây Việt chứ.”

Hách Liên Dung nhìn thẳng Ngô thị: “Vậy đại tẩu chính là đang nói ta?”

Ngô thị run sợ nửa ngày, không ngờ tới bị Hách Liên Dung hỏi lại ngay tức khắc, không kiêng nể như vậy. Lại nhìn xem ánh mắt của Vị Thu Cúc và Vị Đông Tuyết mang theo ý mừng thầm, lửa giận lại bốc lên ngàn ngạt tới trời: “Đúng, là nói người đấy!”

“Thật không?” Hách Liên Dung ngược lại nở nụ cười: “Vật thì tốt quá.” Dứt lời, nàng không hề báo trước liền cầm lấy một bát trà trên bàn ném về phía Ngô thị. Ngô thị sợ hãi, từ ghế nhảy dựng lên. Những người khác cũng bị hành động của Hách Liên Dung dọa sợ. Đây mới chỉ là bắt đầu, những đồ sứ được bài trí trong đại sảnh đều bị nàng tóm lấy ném về phía Ngô thị. Nhất thời trong đại sảnh hỗn loạn, kinh hô kêu lên: “Đừng ném, đừng ném.” Nhưng cũng không thấy có nhiều người thực sự muốn đến ngăn cản Hách Liên Dung. Nàng vừa ném vừa nói với giọng điệu độc ác nói: “Cha ta dạy sau khi lập gia đình phải khiêm tốn, kính cẩn nghe theo, nhất quyết không được để lộ ra bản tính của người Tây Việt. Không ngờ mới đến một ngày đã bị đại tẩu nhìn thấu. Vậy sau này muội cũng không phải giả vờ diễn cái tiết mục hiền lương thực đức nữa!”

Ngô thị bị Hách Liên Dung ném dồn đến góc phòng sáng sủa, phía trước được hai nha hoàn che chở bên người, bộ dạng chật vật vô cùng. Tuy rằng muốn phản kích lại nhưng phần lớn đồ vật trong phòng đều bị Hách Liên Dung ném hết, một vật lớn cuối cùng đã ở trong tay Hách Liên Dung, nắm

ngắm vào nàng, chuẩn bị ném một phát cuối cùng.

Hạ nhân đến xem náo nhiệt tụ lại càng nhiều, một đám đều do dự mà không chịu tiến lên, sợ vị thiếu phu nhân phiên bang này cuồng dã, hiện tại là ném người, nếu tiếp tục không biết có ăn thịt người nữa hay không?

Hách Liên Dung nhận thấy ánh mắt của mọi người vừa kinh sợ vừa khủng hoảng, thân thể thấy thư thái hẳn ra, tựa như đã thông được kinh mạch đang bị tắc nghẽn. Tất cả bức tức gặp phải trong hai ngày cuộn cuộn đi ra, khó trách Tiền Kim Bảo cố ý làm một người đàn bà chanh chua như vậy!

Tình hình hỗn loạn cứ thế duy trì cho đến khi lão phu nhân xuất đầu lộ diện. Lão phu nhân khoác áo khoác, được đại phu nhân đỡ vào sảnh, nhìn thấy dưới đất bừa bãi cùng một đứ đừa đầu đang quất tháo. Bà tức giận nói: “Ngươi! Ngươi làm gì?”

Hách Liên Dung đang cầm một cái bình sứ cuối cùng, nàng chờ mãi lão phu nhân mới xuất đầu lộ diện, sau đó làm ‘loảng xoảng’ một tiếng, đem bình sứ ném đến bên chân lão phu nhân, coi như kính bà một cái lễ vãn an.

“Hoặc là bà lên điện mách lẻo với hoàng đế, để ta lui về Tây Việt đi, nếu không.” Hách Liên Dung mỉm cười nhìn lão phu nhân: “về sau đừng có động vào ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chiến tranh bắt đầu

Ác mộng! Hách Liên Dung gặp một cơn ác mộng kinh hoàng. Nàng mơ thấy mình xuyên không, rời xa cha mẹ người thân, tới một thế giới hoàn toàn xa lạ. Trong thế giới xa lạ kia, nàng là một quận chúa, sau lại trở thành huyền chủ, nàng có một lão cha quận vương suốt ngày kêu trời bắt công, đối với nàng lại thần kỳ yêu thích, ngay tại khi nàng một lần nữa cảm nhận được sự áp bức của gia đình, nàng lại phải rời xa địa phương kia, rời xa lão cha quận vương của nàng, đi xa ngàn dặm. Nàng cơ hồ đối với cảnh trong mơ này thất vọng, vì cái gì vừa có được lại để cho nàng mất đi? Cho nàng một lần nữa, nhưng vẫn là chịu đối xử như vậy? Một gia đình biến thái đến độc ác, trượng phu quân là áo lụa là tên khốn, đại tẩu cũng không hề tốt gây khó dễ, tiểu cô kỳ quái, bà nội lại một chút cũng không hiền lành. Nhưng bộ nhân nhượng cũng không đối được chút tôn trọng, hòa khí dịu dàng cũng không có được chút đối xử công bằng, nhà này biến thái chết tiệt, các nàng rốt cuộc muốn cái gì? Sau này, nàng cân nhắc hiểu được, các nàng cần, là càng thêm biến thái. Ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng, lấy biến thái trị biến thái. Cảnh cuối cùng trong mơ, nàng biến thành biến thái đệ nhất thế giới. Thật đáng sợ. Hách Liên Dung giãy dụa mở to mắt, nhìn thấy đầu giường gỗ khắc hoa run sợ hồi lâu, mới nhấc tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, ngồi dậy, phát hiện gối thể nhưng thấp, tai cũng ù ù đến khó chịu, làn da dưới khoeo mắt có chút buột chặt. Nàng thế nhưng lại khóc sao? Vì gia đình kia sao? Thiết~ thật không đáng. Nghĩ lại đêm qua. Vui sướng khi ném đồ rồi bỏ đi đồng loạt mạnh mẽ xuất hiện. Hách Liên Dung rốt cuộc xác định kia không phải là một cái y y mộng đẹp. Còn nhớ đến về mặt tròn mắt há hốc mồm của những người đó. Thật sự khiến cho thể xác và tinh thần của người ta thư thái. Không biết người trong Vị gia tính toán xử trí nàng như thế nào. Nàng ngày hôm qua, thời điểm nói xong mọi chuyện trở về phòng, nghe thấy tiếng khóc kêu trời gọi đất lớn nhỏ của các vị nữ nãi, cùng với tiếng hô kinh thiên, giận không thể át của lão phu nhân. Xem ra vẫn là nàng đi làm đường. Nàng vẫn cảm thấy nhân quả báo ứng đúng là to như vậy. Nàng có thể đã xem nhẹ cả một quần thể biến thái này. Hiện tại tốt rồi. Đồ vật này nọ cũng đã ném. Nói cũng nói ra hết. Cùng lắm thì chính là chưa lên lớp, mách lẻo với hoàng đế, đem nàng trả lại Tây Việt quốc gây khó dễ. Bất quá, Hách Liên Dung mơ hồ cảm thấy, người Vị gia dám làm như thế thật. Đứng dậy, Hách Liên Dung vươn vai. Sau đó mở ra cửa sổ, nàng đột nhiên phát hiện nguyên lai mây cũng đã bay trên bầu trời màu lam, cây cũng là màu xanh. Phong cảnh cũng là thực thuộc về cõi trần. Tâm tình thật sự tốt a. Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa chân chó. Một thanh âm nhuần nhuần như trăn động nhẹ nhàng vang lên. “Nhị thiếu nữ nãi? Người thức dậy chưa?” Hách Liên Dung lên tiếng. “Vào đi.” Cảnh cửa khẽ phát ra âm thanh, vài nha đầu bụng chầu rửa mặt tiến vào, đi đầu đứng là Bích Đào. Hách Liên Dung kinh ngạc một chút. “Bích Liễu đâu?” Bích Đào nhanh nhẹn vất khô khăn mặt, một bên nói. “Bích Liễu cả tối hôm qua lo lắng cho thiếu nữ nãi, như thế nào cũng ngủ không được, ta để cho nàng nằm thêm một lát.” Hách Liên Dung gật đầu, cũng không để ý, lòng tràn đầy cân nhắc lát nữa chính mình là chủ động ra ngoài xem phản ứng của những người khác, hay cần lấy tình chế động, làm bộ không có việc gì? Rửa mặt chải đầu xong, khi Hách Liên Dung đang dùng điểm tâm, Bích Liễu mới mang về mặt thất sắc xuất hiện, “Thiếu nữ nãi, nô tì ngủ quên, thỉnh thiếu nữ nãi trách phạt.” Hách Liên Dung không hề để ý này nọ, cho dù không ai hầu hạ, việc rửa mặt chải đầu chính nàng cũng có thể làm, liền khoát tay. “Không sao cả.” Nàng nói xong câu đó, cảm thấy mọi người trong phòng đang cẩn thận nhìn nàng, Hách Liên Dung lúc này mới phát hiện vài cái tiểu nha đầu kia trên mặt đều ít nhiều mang theo chút phẫn bị, liền ngay cả Bích Đào tươi cười cũng không được tự nhiên như vậy, nàng giống như có thể đột nhiên bạo phát bất cứ lúc nào. Ha ha, nàng... này có tính là một trận thành danh không? Dùng xong điểm tâm, Hách Liên Dung vốn định đi xem Hồ thị, nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không tốt, loại thời điểm này cùng Hồ thị qua lại quá nhiều chỉ càng thêm liên lụy tới nàng, vẫn là tính xem biến là tốt rồi. Không để cho Hách Liên Dung chờ lâu lắm, một lúc sau liền có nha hoàn đến thông báo, nói là tam thiếu gia đến đây. Hắn nhưng thật ra là người tốt nhất để can thiệp. Hách Liên Dung trong lòng cười nhạo một chút năng lực của bác chống này, đi theo nha hoàn ra phòng khách. Vị Thiếu Dương đang ở trong sảnh dùng trà, thấy Hách Liên Dung đi ra vội vàng đứng dậy. “Nhị tẩu.” Hách Liên Dung gật gật đầu, cũng không vô nghĩ, “Các người tính toán xử trí ta thế nào?” Vị Thiếu Dương hướng nha hoàn phía sau Hách Liên Dung khoát tay để cho các nàng lui ra, do dự một chút nói: “Bà nội nói cho tẩu đi dâng trà cho đại tẩu nhận lỗi, việc này bỏ qua.” Hách Liên Dung cười, hừ một tiếng, “Nghe qua ta tựa hồ còn có lợi, người cũng hiểu được ta hẳn là sẽ đi nhận lỗi?” Vị Thiếu Dương nhún nhún vai, “Hiện tại đi nhận sai không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết, cho nên không cần quan tâm tới.” Hách Liên Dung kinh ngạc một chút, Vị Thiếu Dương nghi ngờ nói: “Làm sao vậy?” Hách Liên Dung lắc đầu, “Người không phải đến đàm phán sao? Người nên thuyết phục ta đi nhận sai mới đúng.” Vị Thiếu Dương khẽ cười một chút, “Đệ thật là nhận mệnh mà đến, bất quá làm cho các nàng ngẫu nhiên chịu giáo huấn một chút cũng tốt, các nàng dù sao cũng quá mức.” Hách Liên Dung đột nhiên có điểm sinh khí, “Liên bởi vì ngày hôm qua ta ném vỡ đồ vật này nọ, người mới cảm thấy được các nàng quá mức? Nếu ta vẫn chịu đựng, các nàng có phải hay không sẽ không quá mức?” “Không.” Vị Thiếu Dương ngắt đầu, “Việc làm của các nàng đệ không thể đồng tình, chính là.... Ngày hôm qua đệ.....”

Hắn đột nhiên nói lấp một chút, nhìn xuống phía dưới, không tự giác nhấp nháy mắt môi, “Nếu ngày hôm qua để ở đây, sẽ không đồng ý để Bích Đào đến Thỉnh Vũ hiền.” Bên tai Vị Thiếu Dương hơi nhiễm một chút đỏ ửng, Hách Liên Dung cũng thật sự để ý thấy động tác nhỏ nhặt của hắn, bởi vì hắn tựa hồ muốn giấu diếm cái gì, nhìn về phía đôi môi hắn, Hách Liên Dung cũng có điểm không tự nhiên, mặt cũng không tự chủ nóng lên. Tuy rằng là bị người ta đặt bẫy, nhưng nằng ngày hôm qua đích thực đã cường hôn hắn, nhưng lại đem bờ môi của hắn cắn nát, cho nên, hắn ngày hôm qua vẫn không có xuất hiện, là sợ hai người gặp mặt lại khó xử. Trong phòng lâm vào trầm mặc ngán ngùi, sự trầm mặc này so với lời nói đều làm cho người ta càng thêm xấu hổ, hai người đều có ý muốn tránh cho ánh mắt tiếp xúc, cuối cùng, Vị Thiếu Dương ho nhẹ một tiếng. “Về sau có chuyện gì tâu đi tìm nương... nhị nương thương lượng, hoặc là tìm ta, về phần Bích Đào, tâu đem nàng trở về đi, đừng để cho trong lòng chính mình không thoải mái.” Hách Liên Dung gật gù đầu, Vị Thiếu Dương khoe miệng hơi hơi co quắp, thông thả bước đi hai bước, “Kia... Để đi trước.” Hắn đi tới cửa, lại dừng lại, quay đầu hướng Hách Liên Dung nói: “Nhị tâu, đệ hắn là thay mặt người nhà nói với tâu tiếng xin lỗi.” Dứt lời, áy náy mỉm cười, xoay người rời khỏi. Hách Liên Dung nhìn khung cảnh hành lang dài, ngầy người mất một lúc lâu, đột nhiên thở dài, nằng đó lấy như thế nào không phải là Vị Thiếu Dương đâu! Vị Thiếu Dương đi rồi, suốt một ngày cũng không có ai lại đến quấy rầy Hách Liên Dung, cùng so sánh ngày hôm qua cẩn thận cẩn thận, nằng hôm nay dường như tới thiên đường rồi, tuy nhiên, nằng biết đây chính là thời điểm bình yên trước bão táp, trận chiến chính thức đến tới hôm nay mới chính thức khai hỏa. Buổi chiều, thời điểm Hách Liên Dung cảm thấy ngủ đã đủ giấc, nghỉ ngơi dường sức xong, đứng lên chuẩn bị thỏa đáng, cũng hào hào vừa đúng thời điểm dùng cơm chiều. Mang theo Bích Liễu đến Thỉnh Vũ hiền, Bích Liễu so với ngày hôm qua rõ ràng nói ít đi, Hách Liên Dung cười nói: “Ta sẽ không thường xuyên nổi điên.” Bích Liễu vì san một chút, cúi đầu đi ở phía trước dẫn đường. Đi tới đại sảnh, quả nhiên, mỗi người đều một bộ dạng sẵn sàng đón địch. Số ghế đại khái cùng hôm qua giống nhau, chính là bỏ thêm lớn nhỏ vị trí của Vị tam cùng Vị tứ, lớn nhỏ nãi nãi, bà nội Ngô thị khuôn mặt lãnh diện, nhìn không chớp mắt vào dãy bàn ghế, nhị phu nhân Hồ thị thấy Hách Liên Dung đi vào đại sảnh, vội vàng đứng lên, Vị Thiếu Dương cũng đứng lên. “Người đến đông đủ, đi dùng cơm đi.” Đại phu nhân Nghiêm thị liếc mắt nhìn Vị Thiếu Dương một cái, vẫn chưa nói cái gì, vừa vặn lại không chút sứt mẻ, lại nhìn trong đại sảnh, tam phu nhân, tứ tiểu thư cùng biểu tiểu thư đều đứng lên, đại thiếu gia Vị Thiếu Huyền đứng lên, bị Ngô thị trừng mắt lại ngồi xuống, tam tiểu thư Vị Thu Cúc cười ha hả vẫn ngồi tại chỗ cũ, cũng không có ý tứ nhúc nhích. Hết thấy giống như hiện trường phim trường tạm dừng không chút phát ra tiếng động, hành động của mọi người chậm rãi biến chậm, đứng lên dừng lại, nhìn không đứng lên, không đứng lên ngồi ở chỗ chủ thượng, lại nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung không nói lời nào, đứng ở trước cửa ra vào đại sảnh xem xét mọi người, không kháng, cũng không náo, không có gì đặc biệt giống như chưa từng có việc gì phát sinh. Lão phu nhân thấy bộ dáng này của Hách Liên Dung, trên mặt trầm xuống thật sâu, gờ mạnh một chút quai trọng trong tay, trầm giọng nói: “Đừng cho là nhóm người chúng ta không dám đối với người như vậy, người rốt cuộc là bước vào cửa Vị gia ta, nháo loạn cũng phải nghĩ tới mặt mũi Vị gia, hiện tại người chăm trà nhận sai với đại tâu người, chuyện này cho qua, về sau hảo hảo sống, ai cũng không khó dễ người!” Lão phu nhân vừa nói dứt lời, lúc này có nha đầu bê đến chén trà, Hách Liên Dung nhìn chén trà kia trầm mặc nửa ngày, ngay tại thời điểm mọi người bắt đầu khăn trương, Hách Liên Dung nâng lên chén trà, đi đến trước mặt lão phu nhân. Trong đại sảnh vang lên một trận thanh âm hít thở, là tam tiểu thư Vị Thu Cúc, nằng còn nhớ rõ ngày hôm qua thời điểm Hách Liên Dung bắt đầu nổi bão, chính là từ một chén trà bắt đầu. Hoảng sợ trên mặt Vị Thu Cúc nhanh chóng truyền tới trên mặt mỗi người, sắc mặt Vị lão phu nhân cũng không tự nhiên như vừa rồi, ngay khi Hồ thị nhẹ nhàng hô lên: “Nhị thiếu nãi nãi...” Vị Thiếu Dương cũng ý đồ ngăn lại Hách Liên Dung... Hách Liên Dung nhẹ nhàng khúc tất, đem trà đưa đến trước mặt lão phu nhân. “Bà nội, ngày hôm qua tôn tức xác thực có sai, bình hoa cuối cùng kia ném không đúng địa phương, quấy nhiễu nãi nãi, bà nội, mong bà nội tha thứ.” Vị lão phu nhân kinh ngạc nửa ngày, nhìn quanh bốn phía, nhìn nhìn lại Hách Liên Dung trước mắt. Hách Liên Dung cúi đầu, vẫn duy trì tư thế khúc tất, lão phu nhân nhìn Ngô thị ngồi ở bên cạnh, Ngô thị khuôn mặt buộc chặt, hiển nhiên là tâm tình càng kém, lão phu nhân hơi hơi nhíu mày, hướng Hách Liên Dung khoát tay. “Nói với đại tâu người đi!” Hách Liên Dung phúc thân. “Tạ ơn bà nội tha thứ.” Tiếp theo, liền đem chén trà đặt lên bàn ăn trước mặt lão phu nhân, nằng đứng bên cạnh lão phu nhân, tiếp tục trầm mặc. Bởi vậy, lão phu nhân thật khó xử, dù sao, ngày hôm qua, cư xử của Hách Liên Dung kia cũng thật dọa người, hôm nay nói tạ lỗi, coi như là nôi, chính là nói với không phải chính chủ. Trong đại sảnh mọi người người xem ta, ta xem người, ai cũng không chịu thể diện, cũng không ai dám nói chuyện, liền ngay cả tam phu nhân nói nhiều cũng mân khoe miệng nhìn chăm chăm lớn nhỏ nãi nãi, bà nội, xem các nằng ứng phó như thế nào. Ngô thị ngồi ở ghế, khoe máy giắt nửa ngày, cuối cùng chậm rãi đứng dậy hướng lão phu nhân nói: “Xem ra gia đình này, tôn tức không dám đương nổi!” Dứt lời, Ngô thị cúi xuống một chuỗi chìa khóa bên hông ném tới trên bàn, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Minh hữu thảo hổ

Lão phu nhân vội la lên: “Mau đưa nàng trở về!” Mọi người liếc mắt nhìn lẫn nhau, ai cũng không có ý đồ nhúc nhích, đại thiếu gia Vị Thiếu Huyền mới lấy lại tinh thần đứng dậy. “Nga, nga, ta đi.” Tam tiểu thư Vị Thu Cúc tiến lên nắm lấy vòng chìa khóa kia, “Đại tâu rất xúc động, từ chuyện này, còn có thể khiến cho nằng sáng khoái từ bỏ vị trí quân gia không?” Nằng vừa nói, một bên đem vòng chìa khóa thu vào trong lòng ngực, “Ta trước thay nằng giữ, mất một cái đều phiền toái.” Hách Liên Dung rõ ràng chưa bao giờ thấy trong mắt Thu Cúc ẩn ẩn vui sướng, những người khác đối với hành động của Vị Thu Cúc cũng có chút kinh ngạc, trên mặt mang theo vẻ mặt “đúng thế”. Vị Thiếu Dương nhìn Hách Liên Dung liếc mắt một cái, Hách Liên Dung cũng vừa đúng lúc nhìn về phía hắn, hắn hạ khoe miệng, quay đầu hướng lão phu nhân nói: “Bà nội, ta đi xem một chút, đại ca tất khuyên được đại tâu, các người dùng cơm trước đi, một hồi hiểu lầm cá nhân, đừng loạn khiến cả nhà quan tâm.” Mặt lão phu nhân vẫn lắc lắc, nghe Vị Thiếu Dương nói như vậy mới dùng sức chống cây gậy một chút, chọc Hách Liên Dung nói: “Một cái hai cái cũng không yên tĩnh!” Hách Liên Dung cười cười không nói, thân thủ tính toán nâng lão phu nhân dậy, lão phu nhân thấy thế thu hồi lại bàn tay, thẳng chờ tới khi nha hoàn tiến lại lúc này mới cho đỡ lên, đứng dậy bước tới nhà ăn. Hách Liên Dung cũng không để ý, để cho Nghiêm thị, Hồ thị cùng Dương thị đi trước, chính mình theo ở phía sau, bước vào trong nhà ăn, xem một bàn đầy đồ ăn bàn tử, trong lòng không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh. Ngày hôm qua tốt xấu còn có một món không có hương cần, hôm nay ngay cả một món kia cũng lược bỏ, hương cần đặc đặc toái toái, đều đều phân bố ở mỗi món trên bàn ăn. Không cần phải nói, đây là Ngô thị phân phó, nằng là đương gia, đối với đồ ăn mỗi ngày tuyệt đối có quyền an bài. Mọi người chậm lại cước bộ, Hách Liên Dung vẻ mặt như trước, lộ vẻ thần nhiên cười cười, tựa hồ không có nửa điểm phật lòng. Tam phu nhân Dương thị ôm lấy nửa khoe miệng, trong mắt mang theo vài phần đắc ý, “Đây là như thế nào? Xem ra cho dù hôm nay nhị thiếu nãi nãi ngã trà, nhận sai, bà nội cũng căn bản không nghĩ sẽ xảy ra một màn như vậy đi!” Lão phu nhân vẻ mặt bởi vậy trở nên xấu hổ, Đại phu nhân Nghiêm thị thần nhiên nói: “Thiếu Trinh, đừng lừa chấy đồ thêm dầu!” Dương thị nhấp nháy mắt. Ý cười trên mặt càng phát ra dày đặc. Thân thủ lôi kéo tứ thiếu gia. “Lão phu nhân, đại tỷ, tứ thiếu đang tuổi lớn đâu. Mỗi ngày đều ăn mấy thứ này làm sao được?”

Ta trở về cho hán ăn chút khác.” Dứt lời, dặt tứ thiếu gia đi khỏi. Vị Thu Cúc điểm chân ngắm trên bàn, khoe miệng phết phết. “Ta cũng không muốn ăn. Ta... đi xem đại tẩu một chút...” Liên tiếp có người ra khỏi sảnh ăn. Còn lại nhị phu nhân, tứ tiểu thư cùng biểu tiểu thư đều nhìn lão phu nhân cùng Hách Liên Dung. Lão phu nhân có chút không quá tự tại, tránh khỏi bàn tay nha hoàn, xoay người cũng ra đại sảnh. Vừa đi một bên cá giận: “Các người chính mình làm ăn. Ta mặc kệ!” Hồ thị thấy thế, trên mặt dần theo chút ưu sầu. Hách Liên Dung đưa qua một cái tươi cười trấn an, hướng mọi người nói: “Ta cũng không ăn.” Dứt lời, mang theo Bích Liễu đi ra ngoài. Trở lại Thính Vũ Hiên, Hách Liên Dung mang theo Bích Liễu đi gửi đồ cưới của mình tại một cái sương phòng. Mười hai cái rương lớn trừ bỏ hai cái là Vận Hạ quốc chủ ban cho tợ lụa cùng trang sức, còn lại mười rương đều là từ Tây Việt mang đến. Trên mười cái rương đều có khóa lại. Hách Liên Dung lấy một cái trong chùm chìa khóa, mở ra một cái rương. Thấy rõ đồ vật này nọ trong rương, trầm mặc cả buổi, Bích Liễu rốt cục tò mò nói: “Đây là cái gì?” Hách Liên Dung rất khó trả lời vấn đề này của nàng. Mười thùng này đều là quần vương lão cha của nàng tự tay chuẩn bị, gì đó bên trong đều là ngẫu nhiên cổ quái, phàm là lão cha nàng cảm thấy hữu dụng, toàn bộ đem đến. Ví như này giấy tương bản, chính là hán sợ Hách Liên Dung không dùng quen của Vân Hạ, cho nàng một rương đầy giấy tương, Hách Liên Dung nhớ mang máng lúc trước chính mình giống như cự tuyệt một chút, hiển nhiên, lão cha nàng không có nghe vào. Tính bước trình tự giải thích, Hách Liên Dung khép lại rương, lại mở ra gương khác. Ở che Tây Việt, đem dựa Tây Việt, quả vô cùng ít nước Tây Việt, còn có một chiếc xe cút kít Tây Việt nho nhỏ. Nhìn thần sắc ngạc nhiên của Bích Liễu, Hách Liên Dung cười mà khép lại rương, nàng cũng luôn luôn cần nhắc dụng ý của lão cha là cái gì, vì cái gì đồ vật này nọ cũng sẽ xuất hiện ở trong sinh lễ! Lại mở ra một cái khác, bên trong chất đầy hòm lìn lớn nhỏ không đồng nhất, Hách Liên Dung chọn hai cái mở ra, cái thứ nhất bên trong đều là đồ trang sức, một cái khác đựng đầy tơ nhung, bảo hộ mặt gương trong hộp không chịu chấn động. Kia gương bắt quá lớn hơn bàn tay, làm bằng bạc có khắc hoa, chất đồng bóng loáng phủ trên mặt gương không có lấy một chút hoa văn, tinh xảo đến mức khiến người ta vừa gặp khó quên. Nhìn thấy gương này, Hách Liên Dung có chút kinh ngạc. Đây là di vật của “mẹ đẻ” nàng, ngày thường bị lão cha xem như bảo bối thu giữ, kể mẫu đương nhiệm của nàng vài lần tỏ vẻ muốn, đều bị cự tuyệt, không nghĩ tới hiện tại tự nhiên cho nàng. Hách Liên Dung đối với chiếc gương bảo bối kia ngây ngốc hồi lâu, mới khép che lại, thả lại trong rương, xoay người mở ra thùng tiếp theo. Rốt cục tìm được rồi. Trong rương tràn đầy hoa quả khô thượng hạng, Hách Liên Dung cẩn thận lấy hai cái tổ yến giao cho Bích Liễu, “Đem này đi hầm, rồi đem đến các phòng đi, nói với mọi người hôm nay là ta khiến họ chưa ăn được cơm, coi như ta bồi tội.” Bích Liễu tiếp nhận đồ vật này nọ, chần chờ một chút, “Kia lớn nhỏ nãi nãi, bà nội kia...” Hách Liên Dung chọn mi không nói gì, tìm được rương chứa quần áo lấy ra vài bộ, nghĩ nghĩ, quay lại hòm trang sức vừa rồi lấy ra vài thứ, lại một lần nữa khóa kỹ rương. Qua một trận sinh tử, Bích Liễu đã đem tổ yến hầm tốt lắm, bung lên một chén cho Hách Liên Dung, rồi đi các phòng tặng đồ. Hách Liên Dung một chén tổ yến còn chưa có ăn xong, một cái lục y nha hoàn bậc hai thần sắc kích động chạy vào, “Thiếu nãi nãi, Hàn thiếu nãi nãi lại tới nữa!” Âm thanh lời nói của nàng còn chưa có tan, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm bất mãn của Tiền Kim Bảo, “Cái gì gọi ‘lại’ đến đây?” Kia tiểu nha đầu kinh hô một tiếng, vội vàng ẩn phía sau cửa, Tiền Kim Bảo liền nghiêng ngang đi vào, hướng Hách Liên Dung cười nói: “Ta nghe nói, người còn không lại sao, học được chút bản lĩnh của ta.” Hách Liên Dung cười mà một chút, tuy rằng nàng cũng phát đại rồi tiêu, nhưng nàng cảm thấy đã hiểu được cái gọi là không thể nhìn nữa không cần nhìn nữa, cùng thiên tính tùy tiện của Tiền Kim Bảo là có bản chất khác nhau. “Hàn phu nhân, người...” “Người bảo ta cái gì?” Tiền Kim Bảo mới vừa tính toán ngồi xuống, vừa nghe cách xưng hô của Hách Liên Dung liền nhảy dựng lên, “Không phải cho người gọi tên ta sao, khách khí như vậy để làm chi, Liên Dung?” Hách Liên Dung không nói gì. “Ta họ Hách Liên, tên Dung, không phải họ Hách Liên tên Dung.” “Ta biết.” Tiền Kim Bảo vô tình khoát tay áo, “Như vậy dễ gọi hơn.” Hách Liên Dung tiếp tục không nói gì, hồi lâu mới nói: “Tìm được Hàn Sâm rồi?” “Àn.” Tiền Kim Bảo đánh giá bài trí trong phòng, không yên lòng nói. “An phận một ngày, vừa rồi lại chạy.” Hách Liên Dung nhảy dựng lên liền trước lui lại, “Người mơ tưởng sẽ đem ta buộc mang đi!” “Ồi chào ôi chào ôi chào...” Tiền Kim Bảo đem nàng kéo trở về, “Ta lần này là riêng đến xem người, thế nào? Ngày hôm qua đem các nàng dọa chút đi? Cái này đúng thôi, thả rằng người chèn ép các nàng, cũng đừng để các nàng chèn ép người!” Kỳ thật Hách Liên Dung không nghĩ chèn ép ai, nàng đã nghĩ sống an ổn, bất quá nàng hiện tại đã biết rõ điều kiện tiên quyết để an ổn, là muốn tự bảo vệ mình. Tiền Kim Bảo lại nói, “Nếu không ta theo nói với ca ta, cũng cho người phái vài cái.” Hách Liên Dung sùng sốt, “Phái cái gì?” Tiền Kim Bảo dùng cầm ý bảo nhìn chút ngoài cửa, “Bảo tiêu a, đỡ phải chịu tương lai các nàng báo thù.” “Không... Không cần...” Hách Liên Dung nghĩ đến thời điểm bản thân xuất hiện phía sau còn có thêm bốn đại ca xăm hình, có điểm 囧, bất quá, nàng có chút tò mò, “Ca người làm cái gì?” Còn có thể tùy thời sai người ta phái bảo tiêu? Tiền Kim Bảo khẽ nhếch đầu hơi cao, có chút kiêu ngạo: “Tất cả bảo tiêu, du côn, lưu manh, võ sĩ trong thành Vân Trữ, đều nghe đại ca ta.” Hách Liên Dung không nói gì, trách không được tú bà Đoàn Tự các đối Tiền Kim Bảo gương mặt nhìn không dám mạnh động, nguyên lai đại ca nàng là lão đại hắc bang Vân Trữ thành. “Vậy người là như thế nào tiền Hàn gia?” Tiền Kim Bảo khoe miệng vì câu, trong mắt mang theo chút ý cười, “Này thật phải cảm tạ Vị Thiếu Quân, hán cùng Hàn Sâm đánh đổ khiến cho hán đến trên trời ta, sau lại, ta khiến cho đại ca đi Hàn phủ cầu hôn.” Này... Vị Thiếu Quân có tính hay không làm bà mỗi một lần? “Sau đó bọn họ đáp ứng?” “Bọn họ dám không đáp ứng!” Tiền Kim Bảo lấy tay chỉ thanh đao, “Là Hàn Sâm trên trời ta trước, ta vẫn còn là nữ tử dang hoàng.” “Huống hồ...” Tiền Kim Bảo bĩu môi, “Công công ta tuy rằng là tri phủ, nhưng có một số việc không có đại ca ta ra mặt trấn áp, cũng là không được.” Hách Liên Dung 囧, này có tính là biến thành hòa thân không, xây cầu để hai bên hợp tác? “Đúng rồi.” Tiền Kim Bảo bất quá nói lên. “Người ngày hôm qua phát đại uy, các nàng hôm nay có phản ứng gì?” “Àn... Cũng không có gì...” Rốt cuộc vẫn là gia sự, Hách Liên Dung không nghĩ làm lộ ra nhiều lắm. Bất quá lời của nàng còn chưa có nói hết, một cái phụ nhân đi theo Tiền Kim Bảo đi vào đến, cũng là thần sắc bất quá, đối với Tiền Kim Bảo nhỏ giọng thì thầm một phen, Tiền Kim Bảo sau khi nghe xong cười to, “Nguyên lai cái mặt bản mặt kia cũng học người ta phát giận, nàng không làm đương gia, rất hiếm có người cướp làm!” Hách Liên Dung nhíu mày. “Mặt bản mặt?” “Chính là đại tẩu người!” Hách Liên Dung không nói gì lại không nói gì, nguyên lai người ta sớm phái mặt thám đi ra ngoài hỏi thăm. “Ồi chào, Liên Dung.” Tiền Kim Bảo vỗ vỗ bả vai nàng, “Ta nguyên lai còn lo lắng người lại bị các nàng khi dễ, rốt cuộc, hiện tại có thể tính yên tâm.” Hách Liên Dung: Nàng cùng Tiền Kim Bảo giao tình khi nào thì tốt đến trình độ này? Giống như ngày hôm qua vị này còn ồn ào muốn đem nàng mang đi dạo phố đâu. “Kỳ thật chúng ta hai người là một mệnh, trọng phụ đều là như vậy thoái hóa, người nhà chồng lại đều là cả vú lấp miệng em, chính mình nếu không không chịu thua kém, vậy thật sự đáng chết.” Nghe Tiền Kim Bảo đột nhiên cảm thán, Hách Liên Dung sùng sốt một chút, bắt đầu cảm thấy vị Tiền phu nhân này có thể cũng không giống vẻ ngoài man đại, không chút để ý nói năng... “Đúng rồi, các nàng đưa cho người cái kia nha đầu thông phòng đâu? Kêu đi ra nhìn xem.” Hách Liên Dung lúc này mới nhớ tới vừa mới trở về liền không nhìn thấy Bích Đào, bất quá... “Người xem nàng để làm chi?” “Đương nhiên là giúp người cùng nhau liệu lý liệu lý nàng!” (liệu lý, lo liệu+xử lý) Nhìn bộ dáng kia của Tiền Kim Bảo, Hách Liên Dung cười gượng hai tiếng, lo lắng muốn hay không thu hồi ý tượng vừa rồi của bản thân. “Nàng... Để cho lão thái thái đi tìm đi.” Tiền Kim Bảo nao nao miệng, “Người cần thận một chút, khẳng định muốn dạy nàng này chiêu phá hư đâu!” Hách Liên Dung ngượng ngùng diem gật đầu, Tiền Kim Bảo lại nói: “Ồi chào! Ngay mai ta lại đi bắt Hàn Sâm, người cùng đi với ta, đem Vị Thiếu Quân cũng bắt trở về, hảo hảo chèn ép chèn ép hán!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 18: Đương gia tiểu thư (1)

“Cáp....” Hách Liên Dung giọng cười hai tiếng, nàng tuyệt không nghĩ muốn hưởng ứng loại hoạt động này. Đêm Vị Thiếu Quân trở về? Nàng nghĩ muốn sớm một chút bị làm cho tức chết sao? “Liên cứ như vậy quyết định xong,” Tiền Bảo Kim căn bản không để cho Hách Liên Dung cự tuyệt, “Ta còn phải đi tìm ca ta, đi trước, ngày mai tới tìm ngươi.” Khi ra đến cửa lại hỏi: “Ngươi thực không cần bảo tiêu?” Hách Liên Dung vội vàng xua tay, tự mình đưa Tiền Bảo Kim ra khỏi cửa, trước khi chia tay, Tiền Bảo Kim dặn dò: “Đừng khách khí với các nàng, có việc tới tìm ta, các nàng đều sợ ta!” Hách Liên Dung vội vàng đáp ứng đem nàng tiễn bước, Tiền Bảo Kim chân trước mới bước đi, Hồ thị liền ở sau lưng bước ra, thấy Hách Liên Dung bình an vô sự, nhẹ nhàng thở ra. Hách Liên Dung an ủi, khuyên bảo tiễn bước Hồ thị xong, lúc này Bích Liễu mới tiến vào bẩm báo, “Tổ yến đều đã đưa qua hết, lão thái thái cùng đại phu nhân, cô nãi nãi cũng không nói gì, tam phu nhân nói cảm ơn thiếu nãi nãi, tứ tiểu thư tặng lại một bao trà xuân, biểu tiểu thư cũng báo hạ nhân đưa tới một mâm điểm tâm, chỉ có tam tiểu thư không ở trong phòng, nên giao cho Bích Xảo bên người nàng.” Hách Liên Dung gật gù đầu, nàng không phải nghĩ ở sau lưng hướng mọi người lấy lòng, nàng chính là muốn để các nàng hiểu được, bản thân là biết có chừng có mực. Vốn định hỏi lại như thế nào vẫn không thấy Bích Đào, nghĩ nghĩ, lại không hỏi nữa. Tuy rằng Bích Đào cho nàng ấn tượng đầu tiên là thiên tính tốt bụng, nhưng nói trắng ra, Bích Đào là do lão phu nhân phái tới làm tiểu tam kiềm nãm vùng. Mặc kệ nàng tới Thính Vũ hiên là tự nguyện cũng được, là bị ép cũng được, tóm lại là người ngoài, huống hồ lại có đánh giá của Hồ thị, thái độ tại nơi đó của Dương thị cùng Thanh cô, Hách Liên Dung vẫn luôn nhớ kỹ, đối mặt với một người như vậy, không thể nghĩ ngờ là không cần quá thân cận, cho nên cũng không nên lãng phí tế bào não ở trên người nàng, vậy... coi như người qua đường tốt lắm. Vì thế Hách Liên Dung sẽ không muốn cái gì Bích Đào hay là Bích Tảo, cảm giác ngủ một giấc thật ngon, trong mộng liền cùng Tiền Kim Bảo đi bắt người, bắt về nhà khiến Vị Thiếu Quân trở thành cái đầu heo, Hách Liên Dung cảm thấy có lẽ là ông trời cho nàng một ám chỉ, ám chỉ nàng hẳn là đem Vị Thiếu Quân đánh thành đầu heo. Buổi sáng ngày hôm sau vừa tới, thần thanh khí sảng, Hách Liên Dung trong vô thức chọn lựa mặc bộ quần áo hình thức gọn gàng, về phần động thủ... Khụ! Thời điểm dùng điểm tâm, Bích Liễu dẫn một nha đầu mặc trang phục giống như nàng tiến vào, Hách Liên Dung nhớ mang máng nha đầu kia là theo Vị Thu Cúc, quả nhiên, nha đầu kia phúc thân một chút, “Thị nữ Bích Xảo, gặp qua nhị thiếu nãi nãi. Tâm tiểu thư hỏi nhị thiếu nãi nãi thích ăn đồ ăn gì, để trước tiên chuẩn bị.” Hách Liên Dung cảm thấy có chút buồn cười, xem ra Vị Thu Cúc này lấy chia chác không phải lấy không, ngày hôm qua ấy, hôm nay đã thực sự trở thành đương gia. Nàng nhìn nhìn Bích Liễu, Bích Liễu liền đem mấy món cấm kỵ của Hách Liên Dung nói cho Bích Xảo, Bích Xảo liền vén áo thi lễ, trở về phụng mệnh. Dùng xong cơm sáng, Bích Đào cư nhiên lặng yên không một tiếng động xuất hiện, xen lẫn trong đám người thu dọn bàn ăn, thường thường nhìn lên Hách Liên Dung, khuôn mặt mang đầy u sầu, giống như muốn nói cái gì đó, lại không nghĩ quá mức thể hiện rõ ràng ra. Hách Liên Dung giả bộ không phát hiện. Cũng đâu phải diễn kịch cảm đâu. Có chuyện gì thì nói ra, nàng ghét nhất kiểu thái độ muốn nói lại không nói này. Rốt cục, Bích Đào nhịn không được. Nàng đại khái nhìn ra được Hách Liên Dung thực sự không nghĩ gọi nàng lại để hỏi xem rốt cuộc là có điều gì muốn nói. Vì thế, tại thời điểm Bích Liễu dẫn người rời khỏi phòng, nàng cố ý thông thả từng bước, chờ Bích Liễu bước khỏi cửa phòng, liền tiến lên đóng cửa, xoay người quỳ xuống trước mặt Hách Liên Dung. Ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã muốn thấm đẫm nước mắt. “Xin thiếu nãi nãi đừng đem nô tì đưa trở về.” Chấn chừ nửa ngày, nguyên lai là muốn nói chuyện này. Nàng đích xác có nghĩ tới đề nghị này của Vị Thiếu quân. Mặc kệ quan hệ của nàng cùng Vị Thiếu Quân trong hiện tại hay tương lai như thế nào, ngay ngày đầu tiên thành thân liền đem một nha hoàn thông phòng đến cho dù là ai cũng sẽ không thoải mái. Bất quá, ngày hôm qua nàng cùng Ngô thị phản kháng đã làm cho nàng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Nếu hiện tại đem Bích Đào trả về, không thể nghĩ ngờ sẽ lại làm cho lão phu nhân cảm thấy trong lòng không vui. Dù sao, nàng còn phải sống lâu dài trong gia đình này. Cho nên ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu liền bị nàng đánh gãy. Vẫn là quan sát một thời gian rồi nói sau. “Thiếu nãi nãi không biết, lão phu nhân nguyên là mang nô tì cho tam thiếu gia làm thông phòng, bị tam thiếu gia cự tuyệt, chuyện này làm cho bọn hạ nhân trong phủ chê cười nô tì, hiện tại nếu thiếu nãi nãi đem hầu gái phái trở về, bỏ tì thật sự là...” Hách Liên Dung thật sự là bội phục a! May mắn lão thái thái này tôn tử nhiều, cái này không được còn có thể đưa cái kia, bằng không còn để trong tay đâu! Nếu nàng đem Bích Đào đưa trở về, lão thái thái sẽ làm như thế nào? Lại đem chuyển tới tay đại thiếu gia kia đi? Hách Liên Dung thật sự rất muốn nhìn thấy biểu tình khi đó của Ngô thị. Ôi chao? Nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vì cái gì Ngô thị nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa sinh con, Vị Thiếu Huyền lại một cái thiệp thất đều không có đâu? Thời đại này chính là chú trọng vô sau vi đại. (vô sau vi đại: không có hậu nhân là việc rất nghiêm trọng) “Thiếu, thiếu nãi nãi...” “Àn?” Hách Liên Dung lấy lại tinh thần, phát hiện Bích Đào còn đang chờ chính mình trả lời, liền ôn hòa nói: “Nếu ngươi không có sai lầm gì, ta sẽ không phái ngươi đi.” Bích Đào vội nói: “Nô tì nhất định tận tâm hầu hạ.” Dứt lời, nàng đứng dậy, lau nước mắt, rời khỏi phòng. Hách Liên Dung ngồi trong phòng chờ Tiền Bảo Kim đến đây tìm nàng, bất quá làm cho nàng không thể tưởng tượng chính là, Tiền Bảo Kim cư nhiên bội ước, đợi thẳng cho đến giữa trưa cũng không thấy bóng dáng đâu, Hách Liên Dung không nói rõ được chính mình là thất vọng vẫn là nhẹ nhàng thở ra. Được rồi, tuy rằng nàng không tôn trọng bạo lực, nhưng kỳ thực trong lòng nàng rất muốn đánh cái tên khốn Vị Thiếu Quân kia một trận, bất quá, xem ra hôm nay không có cơ hội. Đang cảm thán, Bích Đào chạy vào: “Thiếu nãi nãi, tam tiểu thư bên kia đánh đến đây.” Hách Liên Dung sợ run nửa ngày.... “Nàng kia đánh đến với ta có quan hệ gì?” Bích Đào kinh ngạc một chút, tiếp theo ngưng ngơ nói: “Nô tì nghĩ đến...” Hách Liên Dung khoát tay, “Bởi vì chuyện gì?” Bích Đào lúc này mới cười cười, tiến đến bên cạnh Hách Liên Dung nhỏ giọng nói: “Chính là chung tổ yến tới hôm qua, thời điểm Bích Liễu đưa qua thì tam tiểu thư đi tới chỗ các nãi nãi, bà nội, Bích Liễu liền giao tổ yến cho Bích Xảo, có thể đến khi tam tiểu thư trở về, Bích Xảo cũng không đề cập tới việc này, vẫn là vừa rồi tam phu nhân đi qua viện của tam tiểu thư, nói tới việc này, tam tiểu thư mới biết được, hiện tại chính là nhao nhao nói muốn đánh chết Bích Xảo đâu.” Hách Liên Dung nhớ tới nha đầu hôm nay buổi sớm tới hỏi, mặt nhăn mày nhu, “Nói như vậy là nha đầu kia không đúng, vật đưa cho chủ tử như thế nào lại không đề cập tới, không nhớ?” “Ai biết được? Có thể là lỡ tay đánh đổ không dám nói, cũng có thể là chính mình ăn.” “Chính mình ăn?” Hách Liên Dung lúc này mới thực sự nổi lên sự tò mò. Bích Đào nhìn cửa trước một chút, thanh âm lại đè thấp chút nữa. “Bích Xảo dựa vào tam cô gia thích nàng, nghe nói lần này tam cô gia trở về, phải nạp nàng làm thiệp đâu.” “Trở về? Quay về đâu?” “Chính là phù chúng ta.” Bích Đào nhìn về mặt mờ mịt của Hách Liên Dung, về mặt kinh ngạc nói: “Tam cô gia đi theo tam tiểu thư ở trong phủ chúng ta, Bích Liễu không nói với thiếu nãi nãi sao?” Hách Liên Dung có chút ngạc nhiên, nàng vẫn nghĩ Vị Thu Cúc bởi vì nhị ca nàng thành thân cho nên mới từ nhà chồng về nhà mẹ đẻ ở một thời gian. “Vì sao lại ở Vị phủ? Là ở rể sao?” Nếu đúng như vậy, lại còn muốn nạp thiệp có phải hay không quá lớn mật? Bích Đào nằn nì, lại lắc lắc đầu, “Nhà của tam cô gia nguyên lai cũng là một nhà giàu có, bất quá đã suy tàn, liền đi theo tam tiểu thư ở tại đây, chuyện này đã hơn một năm” Nguyên lai là sa cơ thất thế trong truyền thuyết? “Vậy lại càng không nên đến chuyện muốn nạp thiệp.” Ngay cả đạo lý của người đứng dưới mái hiên nhà người ta này cũng không hiểu sao? (câu này xuất phát từ câu “đứng dưới mái hiên phải cúi đầu”, ý chỉ những người sống dựa vào người khác thì phải nghe theo người ta) Hách Liên Dung vừa dứt lời, một thanh âm từ cửa truyền đến, “Nam nhân nạp thiệp, có cái gì hẳn là không nên?” Hách Liên Dung sững sờ một chút mới nhìn qua, liền thấy gương mặt cười hi hi của Vị Thiếu Quân xuất hiện ở trước cửa, thần thái tự nhiên thoải mái, trên tay cầm một cây quạt nhỏ nhẹ nhàng phe phẩy, rất chi là tiêu dao, giống như hẳn cùng Hách Liên Dung trong lúc đó chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đương gia tiểu thư (2)

“Nhị thiếu gia!” Bích Đào kinh hãi vạn phần, “Ngài đã trở lại!” Vị Thiếu Quân cười bước vào, đến trước mặt Bích Đào lấy cây quạt nâng cằm của nàng lên, “Nghe nói nãi nãi, bà nội đem người cho ta, vô luận thế nào ta cũng phải trở về nhìn một chút.” Trên mặt Bích Đào nổi lên một tầng ánh sáng màu phấn hồng, khiến nàng thoát nhìn càng thêm ngọt động lòng người. Nàng hướng Vị Thiếu Quân nhẹ nhàng phúc thân, “Nhị thiếu gia về sau phải thường xuyên về nhà mới tốt, ngài không ở vài ngày, thiếu nãi nãi gặp không ít khó khăn đâu.” Vị Thiếu Quân hừ hai tiếng, “Nên làm đều làm, nàng khó khăn?” Dứt lời lại thờ dài một tiếng, “Thật sự là không thể tưởng tượng được a, ta cư nhiên cũng cưới về một nữ nhân chanh chua. Hoàn hảo còn có người...” Hắn tựa đầu lên vai Bích Đào, vẻ mặt say mê. Bích Đào nhẹ lui từng bước, cắn môi dưới sắp giọng: “Nhị thiếu gia...” Vị Thiếu Quân cắn đầu lưỡi cười khê, “Chọn ngày tốt, thiếu gia cho người tục chải tóc.” Mặt Bích Đào càng hồng, ánh mắt nhìn Hách Liên Dung ít nhiều có chút bất an, Vị Thiếu Quân cũng xoay qua... nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung đã từ trong kinh ngạc hồi phục lại, chán ghét mấp máy khóe miệng, cũng không nhìn hắn, đi thẳng đến bàn trang điểm ngồi xuống, cài lên trên đầu hai cây trâm thật tương xứng, nghĩ đến lúc dùng cơm chiều cài lên, cảm thấy rất tốt. Vị Thiếu Quân nhủ mảy, lại cùng Bích Đào cười cợt đôi câu, thấy Hách Liên Dung vẫn không sửa bảy, cũng thấy không có ý nghĩa, đi đến trước mặt Hách Liên Dung trừng nàng nửa ngày, cả người dựa lên bàn trang điểm, cười nói: “Liên Dung, làm sao không nói lời nào? Ôi chào ôi chào ôi chào~ có phải ghen tị hay không?” Hách Liên Dung coi hắn như không khí, đặt một cây trâm vào ngăn kéo lại tháo ra vòng ngọc đang đeo trên tay, đang muốn chọn một cái vòng phối hợp với đồ trang sức, thỉnh thoảng Vị Thiếu Quân cầm lấy cổ tay nàng, ngắm nửa ngày, “Uy, đồ tốt a.” Hách Liên Dung tránh khỏi hắn, quay đầu hướng Bích Đào nói: “Gọi Bích Liễu đến đây, ta muốn tới chỗ nhị phu nhân một chút.” Bích Đào vội vàng lên tiếng trả lời, vừa ra đến cửa liếc nhìn Vị Thiếu Quân, bị Vị Thiếu Quân nhìn đến, qua vai thấy một trận cười xấu xa. Trên mặt Bích Đào nhất thời đỏ bừng, cũng không quay đầu lại dõn đi. (TĐHS: cận thận tẹo cổ) Trong phòng chỉ còn lại hai người Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân đương đương tự đắc. “Uy, người muốn đi tới chỗ nương ta nói bảy cái gì? Nàng đều không thèm nhận ta. Người còn chưa vào lòng?” Hách Liên Dung mất điếc tai ngoi, chuyên tâm chọn lựa vòng trang sức, quyết định không thêm đề ý tới hắn. Vị Thiếu Quân gầy gầy vài cái ở ngăn kéo, lấy ra một cái. “Này đi.” Hách Liên Dung cũng vừa mất thứ này, bất quá cảm đồ trang sức trên tay Vị Thiếu Quân đem trở về ngăn kéo, chọn một cái khác đeo lên trên cổ. Nàng khép lại ngăn kéo, soi gương sửa sang lại trang dung (dung mạo đoan trang), từ đầu tới cuối cũng không thèm liếc nhìn Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân trừng mắt nửa ngày. “Ôi chào...” Hắn nói còn chưa nói thành tiếng. Bích Đào liền dẫn theo Bích Liễu từ cửa tiến vào, hướng Vị Thiếu Quân phúc thân rồi sau đó lại hướng Hách Liên Dung nói: “Thiếu nãi nãi là như vậy đi tới chỗ nhị phu nhân?” Hách Liên Dung gật gật đầu, đứng dậy đi tới cửa. Vị Thiếu Quân từ trên bàn trang điểm đứng dậy, tới trước mặt Bích Liễu. “Tiểu Liễu Liễu, tiền tiêu vật tháng này của bốn thiếu gia đâu? Mau đem tới.” Bích Liễu lại phúc thân, “Hắn là hôm nay phát, nhưng là trưởng phòng bên kia có chút vấn đề, tam tiểu thư nói ngày mai phát sau.” “Ngày mai phát?” Sắc mặt Vị Thiếu Quân nhất thời suy sụp, “Nàng thật đúng là muốn làm đương gia? Không được, ta phải tới chỗ nàng phân xử, tiền hàng tháng của ta phải có trong hôm nay!” Hắn nói phải đi, người còn không kịp nhúc nhích, Hách Liên Dung đã ở phía sau đẩy một cái khiến cho hắn đứng ngoài cửa, mang theo Bích Liễu xuất môn. Vị Thiếu Quân lão đảo một chút, rồi sau đó kinh ngạc trừng mắt Hách Liên Dung: “Bảo người khóc lóc ôm sòm người liên động thủ, ta nói người biết, đừng học theo Tiên Kim Bảo, học không ra được cái điểm tốt nào!” Hách Liên Dung cũng không để ý đến hắn, quay đầu hướng Bích Đào nói: “Thay ta coi chừng trang sức của ta, nếu trong phòng có kẻ trộm, tiền tiêu vật hàng tháng của người về sau cũng đừng lĩnh.” Bích Đào kinh ngạc nhìn Hách Liên Dung, vừa liếc mắt nhìn Vị Thiếu Quân một chút, vẻ mặt háo sắc nói: “Thiếu nãi nãi, việc này... Nô ti...” “Nếu thiếu bất cứ một món gì...” Hách Liên Dung không quay đầu lại đi ra ngoài cửa, “Người nên trách có người không thương hoa tiếc ngọc đi.” “Thiếu nãi nãi...” Thanh âm nhu nhược (mềm yếu) của Bích Đào lúc này có vẻ càng thêm khiến người thương tiếc, nàng nhìn về phía Vị Thiếu Quân, đã thấy Vị Thiếu Quân nhắm mắt nhủ mảy, vẻ mặt đắc ý, hướng về phía bóng dáng Hách Liên Dung cười to, nói: “Liên Dung, người vẫn là ghen tị.” Ân! Ân cái quỷ nhà người! Hách Liên Dung mắng trong lòng, ra khỏi Thính Vũ hiên. Thấy Vị Thiếu Quân, nàng thật sự muốn xông lên quần áo hắn một chút, bất quá nơi này rốt cuộc vẫn là Vị gia, nàng không dám khẳng định một khi thật sự ra tay, hạ nhân nơi này là giúp nàng hay vẫn là giúp Vị Thiếu Quân... Tám chín phần là giúp Vị Thiếu Quân! Xem ra, lần sau nếu Tiên Kim Bảo nhắc lại chuyện đưa cho nàng bảo tiêu, nàng vẫn là không vội cự tuyệt thì tốt hơn. Hách Liên Dung đi theo Bích Đào tới chỗ ở của Ngô thị, mới đi được một nửa, liền gặp Hồ thị vội vàng đi tới, Hách Liên Dung tiến lên phía trước tiếp đón, “Nương, ta đang muốn đi qua thăm người.” U sầu trên mặt Hồ thị không giảm, “Ta nghe nói Nhị Thiếu đã trở lại?” Hách Liên Dung “Ân” một tiếng, Hồ thị càng buồn, “Hắn nếu nói những lời gì vô vị, người cũng đừng cùng hắn chấp nhặt.” Hách Liên Dung khuyên ngăn Hồ thị tiếp tục bước tới phía trước, “Nương không cần lo lắng, ta không để ý tới hắn là được.” Hồ thị gật gật đầu, lại hướng về phía Thính Vũ hiên nhìn một cái, hỏi Bích Liễu: “Nhị thiếu trở về làm gì?” Bích Liễu nói: “Nói là trở về lĩnh tiền tiêu vật hàng tháng, tam tiểu thư bên kia lại không phát, thiếu gia vừa mới nói muốn đi tìm tam tiểu thư phân xử đâu.” Hồ thị lắc đầu. “Về chút tiền tiêu vật hàng tháng này làm sao lại để ở trong mắt.” Hách Liên Dung tò mò nói: “Tiền tiêu vật hàng tháng của hắn là bao nhiêu?” Bích Liễu nói: “Tiền tiêu vật hàng tháng của bốn vị thiếu gia đều là ba mươi hai, lão phu nhân hai mươi, đại phu nhân mười hai, các phu nhân, tiểu thư, thiếu nãi nãi khác đều là mười.” Quả nhiên, vẫn là lão nương hiểu con nhất. Hách Liên Dung nhớ tới lần trước ở trong hoa viên, Vị Thiếu Quân tùy tay lấy ra ngân phiếu một trăm hai cùng chính mình đánh đó, hơn nữa, hắn ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, hai mươi lượng bạc có đủ cho một ngày chi tiêu của hắn hay không cũng không nói được, cho nên, hắn không có lý nào lại để hai mươi hai lượng này vào mắt, lại càng không thể trông mong hắn chạy về chỉ về một chút tiền tiêu vật hàng tháng ấy. Đó là vì cái gì? Là vì nhìn Bích Đào? Hách Liên Dung không nghĩ là Bích Đào có lực hấp dẫn hơn Bạch Áu Huyền đi. “Nhị thiếu nãi nãi, chúng ta vẫn là tới Thính Vũ hiên xem sao.” Hồ thị lo lắng mở miệng, “Ta sợ hắn thực sự đi tìm tam tiểu thư kia quấy rối, tam tiểu thư bên kia vừa gây chuyện, hắn lại đi, thật sự là sợ không đủ náo nhiệt.” Nếu Hồ thị đã mở lời, Hách Liên Dung liền gật gật đầu, bất quá nàng lại nói: “Nương, người gọi ta bằng tên đi, đừng gọi là nhị thiếu nãi nãi gì đó.” Tuy rằng gọi “Dung nhi” sẽ làm nàng có gánh nặng tâm lý, nhưng so với để cho mẹ chồng kêu chính mình “Nhị thiếu nãi nãi” còn thoải mái hơn. Hồ thị lắc đầu: “Tên gọi dễ gọi, ngày nào đó trước mặt mọi người nói ra lại phiền toái, liền cứ gọi như vậy đi.” Hách Liên Dung thờ dài một tiếng, đỡ Hồ thị quay về Thính Vũ hiên. Trở lại Thính Vũ hiên, Vị Thiếu Quân cư nhiên đã đi rồi, Bích Đào mang về mặt vui sướng nói cho Hách Liên Dung nàng đã bảo vệ thành công đồ trang sức, cũng hoàn thành việc bảo vệ số tiền tiêu vật ít ỏi của mình. Hách Liên Dung hừ lạnh trong lòng, thật thật đúng là người thương hương tiếc ngọc. Hồ thị không thấy Vị Thiếu Quân, có chút hoảng hốt, Bích Đào nói: “Nhị phu nhân yên tâm, thiếu gia đi tìm tam thiếu gia, vẫn chưa đi tìm tam tiểu thư kia.” Hồ thị lúc này mới yên tâm đôi chút, bất quá buồn rầu trên mặt rõ ràng quá nặng, nói không nên lời là như thế nào thất vọng. Hách Liên Dung cũng không khỏi cảm thấy bất kỳ đứa nhỏ nào cũng sẽ có người thương yêu, tuy rằng Hồ thị đối với Vị Thiếu Quân về sau cũng không nhận thức, nhưng hiển nhiên, lòng của nàng vẫn nhớ tới đứa con này. Một chút nữa sẽ là thời gian cơm chiều, Hách Liên Dung liền cùng Hồ thị ở trong Thính Vũ hiên nói chuyện, Hách Liên Dung tùy tiện hỏi thăm một chút tình hình trong phủ, Hồ thị chính là hỏi gì mới nói, cũng không có suy nghĩ nhiều, có một số việc Hách Liên Dung vừa nghe liền cảm thấy có vấn đề trong đó, Hồ thị về mặt là rất đáng tin không thể nghi ngờ, xem ra trời sinh ra không có tính bát quái, không đào móc chân tướng sự việc. Tỳ như cô nãi nãi là bởi vì sao bị hù, Hồ thị nói là bởi vì nhiều năm không sinh được con, nhưng hai ngày nay thái độ mọi người đối xử với cô nãi nãi có thể nhìn ra, cũng không phải chỉ có nguyên nhân

đơn thuần như vậy, hưởng hồ nhiều năm mà không sinh con không chỉ có mình nàng. Ngõ thị cũng không có con đâu, như thế nào Vị gia không đem nàng hưu? Vẫn là ngày đó hỏi Bích Đào còn thu hoạch được nhiều hơn. Lại qua một hồi lâu, Bích Liễu đến gọi hai người tới đại sảnh dùng cơm, Hách Liên Dung liền đỡ Hồ thị đi trước. Tới đại sảnh, tam phu nhân cùng tam tiểu thư, biểu tiểu thư, tứ thiếu gia đang ngồi, Vị Thu Cúc ngồi ở vị trí Ngõ thị thường ngồi, sắc mặt có chút âm trầm, đứng phía sau cũng không phải Bích Xảo, những người khác không nói lời nào ngồi yên lặng một bên, không khí có vẻ nặng nề. Hách Liên Dung cùng Hồ thị ngồi xuống, biểu tiểu thư Nghiêm Yên hướng Hách Liên Dung gật gật đầu, Dương thị cũng hướng Hách Liên Dung cười cười, muốn nói cái gì, nhìn tam tiểu thư lại, khóe miệng nhếch lên lại nhìn xuống không nói, bất quá nét mặt bất quá đã sớm nói lên tất cả. Lại một lúc sau, đại phu nhân đỡ lão phu nhân đi đến, sắc mặt lão phu nhân vẫn rất bình tĩnh, thấy Hách Liên Dung cũng không nói gì, đại phu nhân hướng Vị Thu Cúc nói, “Thiếu Huyền cùng Thực Căn sẽ không tới.” Vị Thu Cúc nói: ‘Không biết tam ca trở về có đến hay không, đợi thêm một chút nữa?’ Lão phu nhân khoát tay, “Vừa ăn vừa chờ đi.” Vị Thu Cúc liền đứng lên, làm đầu tàu gương mẫu đi tới nhà ăn. Hoàn hảo, xem ra Vị Thu Cúc không nghĩ dẫm lên vết xe đổ của Ngõ thị, trên bàn ăn thật sự có hai ba món Hách Liên Dung thích, chính là hương vị không được tốt lắm. Mọi người hiển nhiên đều có suy nghĩ giống như Hách Liên Dung, lão phu nhân thậm chí ăn nửa bát cơm liền dừng đĩa, “Không có đại tẩu người, cái gì cũng làm không tốt. Hôm nay phát tiền tiêu vật hàng tháng cũng loạn thành một đoàn, nhiều năm như vậy, Vị phủ chưa bao giờ khát nợ tiền tiêu vật hàng tháng qua, thật làm cho hạ nhân chê cười.” Trên mặt Vị Thu Cúc hiện lên tia không vui, “Vốn là đại tẩu chịu trách nhiệm, ta không nghĩ mọi người lúc này mới quan tâm đem trọng trách này đặt trên vai bản thân mình, lại khiến người ta nể giận.” Lão phu nhân không nghĩ tới Vị Thu Cúc có thể cãi lại, sắc mặt trầm xuống, “Người là khuê nữ đã xuất giá, muốn làm đương gia thì trở về nhà chồng người làm đi, lát nữa người liền đem chìa khóa trả lại cho đại tẩu người!” Vị Thu Cúc vốn bối vì chuyện của Bích Xảo mà ôm một bụng lửa giận, hơn nữa, hôm nay lần đầu tiên làm đương gia chuyện gì cũng không thuận lợi, trừ bỏ tiền tiêu vật hàng tháng không phát kịp, quần áo giặt trễ, bồn cầu cọ không sạch sẽ, liền ngay cả này đầu bếp nấu cơm cũng không để nàng vào mắt, hiện tại lão phu nhân lại hợp thời sát muối vào vết thương của nàng, nàng rốt cuộc kiềm chế không được, “Bang” đứng lên, “Các nàng đều đã nổi giận, khi dễ ta không thể giận sao? Nhà các người ở có gì tốt! Chờ Từ Hiền trở về, chúng ta lập tức rời đi!” Lão phu nhân trừng mắt, đại phu nhân vội lên tiếng, “Thu Cúc, như thế nào có thể cùng bà nội cùng các nãi nãi nói như vậy đâu!” Vị Thu Cúc cảm giận ngồi xuống, nghĩ nghĩ lại thật sự không nhìn được đây cái bản, “Ta không ăn!” Lão phu nhân tức giận nguyền lên tận cổ, “Phản hết, phản hết rồi!” Nói xong nàng đứng lên, cũng tính toán ra khỏi nhà ăn, cửa bỗng truyền đến một tiếng, “Ôi chào ôi chào ôi chào...” Mọi người nhìn về hướng cánh cửa, đã thấy Vị Thiếu Dương đi đến, vẻ mặt mọi người đều thực kinh ngạc, rất khó tưởng tượng Vị Thiếu Dương có thể nói như vậy. Hách Liên Dung lại cẩn thận đánh giá, bởi vì nàng hoài nghi Vị Thiếu Dương này là giả, bất quá không đợi nàng đưa ra nhân định, phía sau Vị Thiếu Dương lại xuất hiện một người, khuôn mặt hi ha tươi cười nói: “Bà nội, nãi nãi làm chi tức giận như vậy.” Cái này đúng rồi. Tất cả mọi người đều là về mặt “quả nhiên”, có thể thấy được địa vị của hai người này trong lòng mọi người. Ngoài dự kiến của Hách Liên Dung, lão phu nhân thấy Vị Thiếu Quân cư nhiên ngừng cước bộ, trên mặt giận dữ tiêu tan đôi chút, “Còn không phải tại tam muội người!” Vị Thiếu Quân cười hi hi đến bên người lão phu nhân, đỡ nàng ngồi xuống, “Nàng chính là cái nữ nhân chanh chua, bà nội, nãi nãi người đoan trang hiền thực như vậy, như thế nào cùng nàng chấp nhặt!” Lời này của hắn tự nhiên không hợp ý đại phu nhân, dù sao nàng cũng là nữ nhân, nhưng lão phu nhân giống như thập phần hưởng thụ, cư nhiên gật gật đầu, “Đúng, không cùng nàng chấp nhặt.” Vị Thiếu Quân cười nói: “Cái này đúng rồi, người tức giận khiến cho tôn tử thật sự đau lòng a.” Trên mặt lão phu nhân hơi lộ chút tươi cười, bất quá khẩu khí vẫn không tốt, “Ta sớm muộn gì cũng sẽ bị tức chết, người thú người vợ này, hôm trước thiếu chút nữa ném chết ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đánh cuộc

Quả thực là vu oan trắng trợn a! Hách Liên Dung lúc ném cái chai đã lựa khoảng cách rất tốt, chỉ sợ đập phải lão phu nhân, không nghĩ tới vẫn là bị chạm vào, ném chết? Ném chết còn nói được đâu! Thật là không phúc hậu, ngày hôm qua còn ăn tổ yến của nàng đâu! “Nàng cũng là nữ nhân chanh chua.” Vị Thiếu Quân trực tiếp nhận định Hách Liên Dung rồi tính sau, bàn tay từ trong lòng lấy ra một túi vải, mở ra, một chiếc vòng tay vàng rực rỡ ánh kim đưa đến trên tay lão phu nhân, “Bà nội, vòng tay không phải đã đánh mất một cái sao? Tôn tử làm lại một cái, nhìn xem, có phải giống nhau hay không?” Lão phu nhân nâng cổ tay nhìn nửa ngày, rốt cuộc nhếch miệng cười, “Đừng nói, thật đúng là giống nhau, cũng vẫn là cháu nhớ tới bà nội.” Hách Liên Dung thật sự có chút bội phục tài năng của Vị Thiếu Quân, theo tính cách của lão phu nhân mà nói, hiển nhiên không thể bị mua chuộc chỉ bởi một cái vòng vàng, hiện tại hắn chỉ với hai câu nói đã khiến lão phu nhân đẹp lòng, có thể thấy được quan hệ hai người luôn luôn hòa hợp. Hách Liên Dung lại không hiểu, có lý do gì khiến cho lão thái thái không thích tôn tử tình anh Vị Thiếu Dương, mà lại đối với bại gia chi tử Vị Thiếu Quân kính trọng vài phần đâu? Hách Liên Dung lại lưu ý thấy, từ lúc Vị Thiếu Quân tiến vào nhà ăn, có một người vẫn đặt ánh mắt trên người hắn, không có thu lại, chính là Hồ thị. Nàng trừng trừng nhìn Vị Thiếu Quân, tựa hồ đối với việc hắn đến cảm thấy kinh hãi, lại nhìn hắn làm lão phu nhân vui vẻ, trong mắt Hồ thị nhưng lại cũng toát ra vẻ vui sướng. Cho đến khi Vị Thiếu Quân đảo mắt qua mọi người, lại chưa từng dừng lại trên khuôn mặt nàng chút nào, Hồ thị mới hiện lên vài nét buồn rầu, nhẹ nhàng khép mắt xuống, không nói một tiếng, than nhẹ. Đây thật đúng là... Hách Liên Dung cảm thấy nếu nàng có con trai như vậy, sớm đã bóp chết. Vị Thiếu Quân đột nhiên lại “Ôi chào” một tiếng, “Tứ muội sao lại không tới? Cùng học người ta nổi giận?” Hách Liên Dung lúc này mới phát hiện Vị Đồng Tuyết đích thực không tới, đồng dạng không tới còn có vị cô nãi nãi kia. Đại phu nhân lúc nói ra Vị Thiếu Huyền cùng Ngõ thị không tới dùng bữa, đối với hai người này cũng không đề cập đến, người bên ngoài tất nhiên cũng sẽ không hỏi. Đại lão phu nhân hướng biểu tiểu thư Nghiêm Yên bên cạnh nhìn thoáng qua, tựa hồ mới phát hiện chuyện này, tuy nhiên cũng không đề bụng, “Cô cô quái quái, không cần để ý nàng.” Vị Thiếu Quân nói: “Theo cháu, nhanh chóng đem muội ấy gả đi, tuổi đã không còn nhỏ, mỗi ngày ở nhà ăn không ngồi rồi.” Đây là lời người ta có thể nói sao? Hách Liên Dung chỉ cần tưởng tượng đến người nói những lời này là trượng phu của chính mình, tức giận vờ có lại nổi lên, bằng hắn, còn có mặt mũi để nói người khác là ăn không ngồi rồi. Lão phu nhân chậm rãi nói: “Thời gian trước đại tẩu cháu cũng là có nói tới. Nói là có gia đình người nào...” Nàng suy nghĩ nửa ngày. Cuối cùng cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là nhà ai. “tới hỏi qua bát tự. Sau lại không thấy tin tức.” “Đại tẩu có khả năng thu xếp việc này. Ngày khác cháu giúp muội tìm một nhà. Sinh lễ nhất định không thể thiếu.” Vị Thiếu Quân tùy ý nói xong. Thái độ kia thật sự không thể khiến cho người ta tin được hắn sẽ làm việc này. Chỉ có Hồ thị tin. Do dự một lúc lâu rốt cuộc khăn trương mở miệng, “Nhị Thiếu, giúp tứ tiểu thư tìm chồng, gia cảnh dĩ nhiên quan trọng, nhân phẩm cũng phải tốt.” Lời kia của nàng vừa thốt ra. Lão phu nhân thật không vừa ý. “Thiếu Quân có thể nghĩ tới việc này thì tự biết chừng mực, còn cần con dặn.” Hồ thị bị sửa lời, cúi đầu. Vị Thiếu Dương nói: “Nhị nương yên tâm. Con cũng sẽ thay tứ muội lưu ý.” Về mặt Hồ thị lúc này mới thả lỏng một chút, đối với Vị Thiếu Dương lộ ra một nụ cười. Lão phu nhân tắc miệng, hừ một tiếng, “Thiếu Quân không đề cập tới việc này. Cháu cũng không thể quản được tứ muội cháu.” Vị Thiếu Dương cười cười không nói. Hồ thị vội nói: “Tam Thiếu là...” Nàng vừa mở

miệng, đại phu nhân cũng đã mở miệng, “Thiếu Dương bận rộn như vậy, nào có thời gian lo lắng tới việc này, Thiếu Quân có rảnh thì để hân lo liệu đi.” Lão phu nhân nhấp nhé khóe miệng, hiển nhiên có chút hờn giận, trên mặt Vị Thiếu Quân hiện lên chút không kiên nhẫn, đứng dậy, nâng lão phu nhân dậy nói: “Bà nội, buổi tối khăng định chưa ăn no, lát nữa cháu tới Xuân Khôi lâu lần trước kêu vài món bà nội thích ăn đưa qua phòng bà nội đi.” Trên mặt lão phu nhân lại hiện lên ý cười sùng nịnh, phát tay, “Đi một chút đi, nhìn bọn họ liền đau đầu.” Lão phu nhân rời đi một lúc, mọi người cũng đều đứng dậy, đại phu nhân khẽ cau mày hướng Vị Thiếu Dương nói: “Thiếu Dương, con đi theo ta.” Vị Thiếu Dương lên tiếng, chờ đại phu nhân đi tới cửa mới khẽ nói với Hồ thị: “Nhị nương đừng lo lắng, nhị ca lần này sẽ ở lại trong phủ vài ngày.” Hồ thị gật gù đầu, lại giục Vị Thiếu Dương, “Mau đi đi, đừng để cho đại tỷ chờ sốt ruột.” Vị Thiếu Dương lại hướng Hách Liên Dung gật gù đầu, xoay người theo đại phu nhân rời đi. Hách Liên Dung lúc này mới cảm thấy được làm mẹ không phải chuyện đơn giản, đối với con mình quan tâm cũng không được, lại lo lắng không quan tâm nó thì người ta đối với nó có tốt hay không, nhìn Hồ thị thờ dài một tiếng, Hách Liên Dung mới hiểu được giữa mi gian (khoảng giữa hai lông mày) của nàng nhiều vết nhăn như vậy là vì sao. Ra khỏi nhà ăn, Hách Liên Dung cũng không có trực tiếp trở về Thính Vũ hiên, mà đi theo Hồ thị trở về phòng. Hồ thị cùng Dương thị cùng ở trong Nghênh Hoa Xuân, cùng Thính Vũ hiên đều là tiểu viện cấp hai, Hồ thị ở sương phòng bên trái, Dương thị bên phải. Thời điểm các nàng tiến vào, Dương thị còn chưa có trở về, Hồ thị nói có thể nàng đi xem tứ thiếu. Hách Liên Dung lại nhớ tới lúc ra khỏi đại sảnh rõ ràng thấy Dương thị theo phương hướng phòng của Vị Thu Cúc rời đi. Hai người kia cũng thật kì quái, thường xuyên chằm chọc nhau, bây giờ có việc lại cùng một chiến tuyến với nhau. Có điều Hách Liên Dung thấy vậy nhưng không thể trách được, mấy chuyện kì quái trong Vị phủ còn ít sao? Mượn chuyện vừa rồi mà nói, nàng lại biết được một chuyện rất kì quái, đó là mẹ của tứ tiểu thư Vị Đông Tuyết là ai? Trong Vị phủ có bốn vị thiếu gia, bốn vị tiểu thư. Đại tiểu thư cùng đại thiếu gia do vị phu nhân quá cố sinh ra, mẹ đẻ của nhị tiểu thư cùng tam tiểu thư đương nhiên là đại phu nhân, Vị Thiếu Quân và Vị Thiếu Dương là con song sinh của Hồ thị, tứ thiếu gia còn lại do Dương thị sinh. Duy nhất vị tứ tiểu thư này, không biết mẹ ruột là ai. Chẳng lẽ đã qua đời? Hách Liên Dung hỏi hỏi Hồ thị, nàng run sợ nửa ngày mới trả lời: “Ai! Mẹ ruột của Đông Tuyết là... Nữ tử thanh lâu, lúc trước cha chồng con chỉ đưa Đông Tuyết trở về, vẫn chưa đem nương nàng vào phủ. Con đã biết thì sau này ngàn vạn lần đừng nhắc tới trước mặt lão phu nhân, bà không thích có người nói tới chuyện này.” À... Cho nên mới nói người nhà này thật sự phức tạp. Đây là điều duy nhất Hách Liên Dung nghĩ đến sau khi nghe đáp án. Điều này cũng khó trách thái độ của Vị gia với Vị Đông Tuyết lại như vậy. Vốn Hách Liên Dung tò mò đối với chuyện này nên mới hỏi, không nghĩ sau khi hỏi qua, về mặt Hồ thị không được tự nhiên. Hách Liên Dung có chút ngượng ngùng, biết rõ mẹ chồng mình không thích kể lể bát quái (buồn chuyện) thì nàng sẽ không hỏi nàng chuyện này. Vì thế Hách Liên Dung liền chuyển chủ đề, cầm lấy một bức thêu trên bàn khen: « Đây đều là nương thêu? Thật tinh xảo. » Hồ thị có chút ngượng ngùng: « Bình thường không có việc gì, thêu giết thời gian thôi. » Hách Liên Dung lại nhìn thấy chiếc tủ cạnh đó bày một ít thành phẩm, liền cầm lấy vài món đồ. Trong đó có đôi hài, nhìn kiểu dáng là cho nam tử, Vị lão gia qua đời nhiều năm chắc là không phải cho người, như vậy là thêu cho con mình đi. Hồ thị tiếp nhận đôi hài, khẽ lấy tay phất nhẹ bề mặt vốn không vướng chút bụi bặm nào: « Vật này vốn định đưa cho Nhị thiếu... » Mắt thấy Hồ thị vừa muốn ‘Ai’, Hách Liên Dung vội nói: « Nương, con gái Tây Việt vốn không giỏi thêu thùa, không bằng người dạy con, để con biết thế nào là thêu... » Hồ thị liền nhanh chóng thu hồi về mặt u sầu, lấy lại những món đồ Hách Liên Dung tiện tay lấy xem: « Mấy cái này thêu nhiều màu rất phức tạp, trước vẫn nên dạy con những cái đơn giản thôi. » Vì thế Hách Liên Dung ở chỗ Hồ thị xe chỉ luôn kim hơn nửa canh giờ, dưới ánh nến mập mờ mắt như muốn bị mù, thêu chẳng ra cái hình dạng gì. Đây đúng là tự tạo nghiệt thì không thể sống, ngay cả thêu chữ thập đều bị coi là phế phẩm, không thể dùng, thế nhưng đến học thêu hoa, không phải muốn chết sao! May mắn, Hồ thị vẫn là người thấu đáo, hiểu được tâm tư người khác, nói sắc trời đã hơi sẫm tối, con mau trở về phòng. Hách Liên Dung vội vàng cáo từ ra về, lại khách khí một chút, nói ngày mai lại tiếp tục đến học. Hồ thị liền an ủi nàng, nói mỗi người đều có sở trường của chính mình, làm cho nàng không cần phải quá câu nệ cố chấp. Không còn gì phải nghi ngờ, bản khoản gì về thiên phú thêu thùa của Hách Liên Dung, ngay cả nàng cũng không để ý đến khả năng này của mình, vừa cười mĩa vừa quay mặt rời khỏi Nghênh Hoa Xuân. Trên đường về Thính Vũ Hiên, thời điểm cách hoa viên không xa, mơ hồ nhìn thấy hai thân ảnh phía trước, lúc đến gần hơn mới rõ hai người kia là Vị Thiếu Quân cùng Vị Thiếu Dương. Tuy rằng sắc trời hơi tối, nhưng hai thân ảnh cao lớn như nhau vẫn làm nàng hoảng hốt một trận, hai người kia a... Sao lại có sự khác biệt lớn như vậy? Bước chân nàng bất giác đi chậm lại, nàng không phải cố ý muốn nghe lén người ta nói chuyện, nhưng là, lòng hiếu kỳ trời dạy, hơn nữa hai người kia... tựa hồ đang tranh chấp. « Huynh đáp ứng với đệ sẽ đi thăm mẹ. » Thanh âm tuy rằng dồn dập nhưng vẫn không dấu đi sự ôn hòa thuần hậu trong đó, chính là Vị Thiếu Dương. « Này! Ta chỉ nói sẽ đi gặp chứ chưa nói khi nào thì đi! » Giọng nói hơi cao, cũng trong trẻo hơn, tất nhiên là Vị Thiếu Quân. Hách Liên Dung cảm thấy thanh âm này không xứng đáng với thái độ làm người của hân, quả thật là đáng tiếc. « Vậy huynh tính khi nào thì đi? » « Ai biết, để xem tâm tình đã. » Vị Thiếu Quân cười ‘hừ’, thanh âm có chút chằm chọc: « Đúng rồi, vừa rồi mang thức ăn và rượu ở Xuân Khôi Lâu về biếu bà nội, ta còn phải ở dưới trường bồi, người tới nay một mình đi đi. » Thật sự đáng giận! Hách Liên Dung ở một bên nghe được mà nắm chặt tay, thế mà Vị Thiếu Dương vẫn nhẫn nại, quyết tâm khuyên hân: « Huynh trước đi gặp nương một chút, hai ngày nay nương luôn lo lắng cho huynh. » « Gì? Nương không nhìn mặt ta... » « Huynh biết rõ nương cho dù nói như vậy nhưng trong lòng vẫn nhớ thương huynh. » Vị Thiếu Quân hơn nửa ngày không hé răng, chẳng lẽ đã có chút lương tâm? Hách Liên Dung tò mò ngó ngó thăm dò, nhìn thấy về mặt Vị Thiếu Quân khinh thường chu mỏ: « Người đừng nói dễ nghe như vậy, người là con của ai? » Vị Thiếu Dương nhất thời nghẹn lời: « Là... Nhị nương. » « Ha! » Trong tiếng cười của Vị Thiếu Dương tràn đầy khinh miệt, « Người hiện tại là con trưởng đích tôn, cũng đừng quản chuyện của chi thứ hai chúng ta. » « Nhị ca! » Vị Thiếu Dương hiển nhiên có chút tức giận: « Là huynh đáp ứng đệ sẽ gặp Nhị nương, đệ mới thay huynh chuộc về vòng tay của bà nội, huynh nếu còn can quấy, đệ sẽ nói cho bà nội vòng tay của người cần bản là do huynh lấy đi! » Hách Liên Dung quả thật không biết nói gì, cảm thấy hân lấy trộm đồ lại còn muốn làm người tốt, sau đó để Vị Thiếu Dương chuộc lại, thật sự là vô si đến cảnh giới cao nhất. « Người nói đi. » Vị Thiếu Quân nói không chút sợ hãi: « Xem bà nội tin tưởng ai. » « Huynh... » “Ồi chao ôi chao ôi chao...” Vị Thiếu Quân bỗng nhiên hướng tới chỗ Hách Liên Dung đang nấp, nở nụ cười dài: « Liên Dung, người nhìn lên lâu như vậy, đến cùng là nhìn lên ta hay nhìn lên em chồng đây? » Bởi vì Thiếu Dương đưa lưng về phía Hách Liên Dung, nghe Vị Thiếu Quân nói như vậy mới quay lưng lại. Hách Liên Dung vốn cũng không biết tính sẽ trốn đi đâu, thấy thế liền đi đến đó. Vị Thiếu Dương có chút mất tự nhiên: « Nhị ca, vui đùa cũng không thể nói loạn... » Hách Liên Dung cũng không để ý Vị Thiếu Quân, nói với Vị Thiếu Dương: « Đừng phí lời, đệ còn trông cậy vào kẻ như hân sẽ để ý tới hứa hẹn hay hiểu đạo sao? Về sau có chúng ta hiểu kính từ tế với nương, qua một thời gian, nương cũng sẽ không nghĩ đến hân nữa. » Vị Thiếu Quân cười ‘hừ’ một tiếng: “Các người? Lại còn thật thân thiết.” Hách Liên Dung áp chế không để ý tới hân, lại nói với Vị Thiếu Dương, cố ý tăng thêm cường điệu: “Trở về đi, nương có hai người chúng ta là đủ rồi.” Nói xong nàng xoay người bước đi, Vị Thiếu Quân hơi nhăn mày không biết nghĩ tới cái gì, hướng Hách Liên Dung cười xấu xa nói: “Này, Liên Dung, chúng ta đánh cược đi, nếu đêm nay người có thể để ta ở trong phòng người, không ra khỏi phòng nửa bước, ta sẽ đi đập đầu nhận sai với nương, thế nào?” (Ông chả muốn làm gì còn bày đặt cá cược ==) Hách Liên Dung thật sự không muốn để ý đến hân, nhưng nhớ đến ánh mắt lo lắng cùng đôi lông mày nhíu chặt của Hồ thị, lại sửa lại ý định, đứng suy nghĩ một hồi, quay đầu nói: “Được, nếu người nói không giữ lời, sau này cũng đừng trở về làm ngựa mất chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thắng người một khắc

Vị Thiếu Quân hơi nhú mồm, cười với dụng ý không tốt, đánh giá thân thể Hách Liên Dung: “Cô có chắc được không? Yêu cầu của ta với nữ nhân rất cao.”

Hách Liên Dung cười cười: “Không thử sao biết?”

Vị Thiếu Quân cười to, phe phẩy cây quạt nhỏ, dẫn đầu đi ra ngoài: “Vậy cứ thử xem, vừa lúc bù lại đêm tân hôn của chúng ta!”

Hách Liên Dung nhìn thân hình cao lớn mạnh mẽ của Vị Thiếu Quân bằng nửa con mắt, xoay người nói với Vị Thiếu Dương: “Mẹ cũng rất thương đệ, có rảnh đệ đến thăm bà đi.”

Vị Thiếu Dương vốn nghe trận cá cược khiến người ta có cảm giác không thuần khiết mà hơi quần trí, nghe Hách Liên Dung nói như vật vội vàng nghiêm sắc mặt nói ‘Vâng’. Cho đến khi nàng dò đi hần mới thả lỏng hai tay, không tự giác sờ nhẹ đôi môi, sắc mặt lại trở lên không được tự nhiên.

Sau khi Hách Liên Dung đi theo Vị Thiếu Quân trở lại Thính Vũ Hiên, Bích Đào đã sớm sắp xếp phòng ngủ đâu ra đấy, nhìn thấy Vị Thiếu Quân xuất hiện, không khỏi mừng rỡ, ra khỏi phòng nghênh đón: “Nhị thiếu gia đêm nay không đi sao?”

Vị Thiếu Quân vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Đào, cười hi hi nói: “Thiếu phu nhân của các người chờ không kịp cùng thiếu gia ta viên phòng đâu.”

Vài nha hoàn ở đây nghe xong lời này đều có chút ngượng ngùng, Bích Đào đỏ mặt cúi đầu. Vị Thiếu Quân ngấm vẻ kiên trì lãnh đạm của Hách Liên Dung, lông mày không khỏi đặc ý giương càng cao, quay đầu lại nói với Bích Đào: “Nếu nàng ta hầu hạ không tốt, thiếu gia liền đến chỗ người nha.”

Bích Đào hoảng loạn liên tục xua tay, cúi đầu nói với Vị Thiếu Quân: “Thiếu gia, thiếu phu nhân có cần tắm rửa?”

Hách Liên Dung thân nhiên nói: “Không cần, các người đều lui xuống đi.”

Vị Thiếu Quân liền đặc ý nhìn Hách Liên Dung: “Thật không ngờ cô lại vội như vậy, cũng được, thiếu gia ta liền cho cô một cơ hội!”

Nói xong hắn định nhắc chân đi vào phòng ngủ. Hách Liên Dung chợt nhanh người ngăn ở trước mặt hắn: “Nếu người đã đưa ra trận đánh cược này, vậy điều kiện vào cửa cũng nên nghe theo ta đi?”

Vị Thiếu Quân hừ một tiếng: “Muốn giờ trò gì? Có tin ta đi ngay bây giờ không?”

“Chúng ta đánh cược là không ra khỏi cửa phòng.” Hách Liên Dung không hề nao núng đáp trả: “Bây giờ người đã xông vào, muốn thua sớm sao?”

“Hắc!” Vị Thiếu Quân xấn xấn tay áo: “Được! Vậy cô muốn như thế nào?”

“Cái này đối với người mà nói hẳn không tính là quá khó khăn. Chỉ cần đoán đúng tên một loại bài, đoán đúng rồi có thể vào phòng.”

Không ngoài dự đoán Vị Thiếu Quân phụt cười sung sướng: “Bài? Cô tìm đúng người thật đấy. Cô hỏi đi hỏi đi. Ông chủ sòng bài nào cũng không dám tiếp ta đâu.”

“Vậy là tốt rồi.” Hách Liên Dung cười cười: “Ta cũng sợ trò chơi này còn chưa bắt đầu đã xong. Có điều cũng phải nói trước, đoán không đúng thì sao?”

Vị Thiếu Quân hiển nhiên rất tự tin vào bản thân mình, nhướn mày hỏi lại: “Cô nói đi?”

“Ta cũng không yêu cầu gì cao, đoán sai nhưng vẫn cho người vào phòng, có điều thắng người một canh giờ, trong một canh giờ này, người phải nghe lời ta.”

“Không được!” Vị Thiếu Quân không cần nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Nếu cô thắng, trong một canh giờ này bắt ta đi nhận lỗi với mẹ, ta liền chết mệt.”

“Ta sẽ không đưa ra loại yêu cầu này. Nếu trước khi trời sáng ta để người ra khỏi cửa phòng, không phải ta thua hay sao?”

Vị Thiếu Quân nghĩ nghĩ: “Cô định ra yêu cầu gì?”

Hách Liên Dung nhẹ nhàng cười: “Có cược hay không?”

“Một canh giờ quá dài, một... một khắc đi.”

“Vậy thì một khắc.” Hách Liên Dung không chút chần chừ, nói một canh giờ vốn không kỳ vọng hắn sẽ đồng ý, một khắc mà nói, cũng lắm tổn thêm chút tâm tư. “Người chờ ta, ta đi lấy đồ.” Hách Liên Dung nói xong liền đi, lại xoay người nói với Vị Thiếu Quân: “Nam nhân không được nhìn lên.”

Vị Thiếu Quân tức giận nói: “Ta sẽ không vụng trộm đi vào!”

Hách Liên Dung liền đi đến sương phòng chứa đồ cưới của mình, lấy ra một cái hộp nhỏ trong một cái rương ra.

Trở lại trước phòng ngủ, Vị Thiếu Quân hơi dựa trên khung cửa, đúng là không bước vào phòng bước nào. Thấy Hách Liên Dung trở về có chút không kiên nhẫn nói: “Sao chậm vậy?”

Hách Liên Dung cũng không nói nhiều, đưa cái hòm ra, Vị Thiếu Quân cầm lấy, mở hộp, bên trong là bài được làm từ tờ lụa cùng chỉ phiếu (thứ được dùng trong các sông bạc xem như thứ để đặt cược, được mua bằng tiền) xếp chồng lên nhau. Bài này to cỡ bàn tay, hình chữ nhật, mặt sau có hoa văn giống nhau, hoa văn mặt trước cũng rất kì quái, vẽ không giống nhau.

Lông mày Vị Thiếu Quân dựng ngược lên, hần đi khắp các sông bài ở thành Vân Trữ, loại bài này...hắn chưa từng thấy qua. Trang giấy nho nhỏ bên cạnh thì hắn biết, cũng coi là lợi thế đi.

“Đoán được không?” Hách Liên Dung cong khóe môi. “Muốn thêm chút thời gian không?”

Vị Thiếu Quân bĩu môi: “Không đoán được thì tính làm sao? Có đúng là bài không đấy? Cô đừng đem ảo thuật của Tây Việt đến dọa ta. »

Hách Liên Dung gạt lại cái hòm trong tay Vị Thiếu Quân: “Vào đi, kể từ lúc này ngươi phải nghe lời ta trong vòng một khắc.”

Vị Thiếu Quân không phục lại chu chu mỏ, nhắc chân vào cửa: “Để xem cô làm được cái gì hay ho.”

Hách Liên Dung đi theo vào phòng, Vị Thiếu Quân vẫn cân nhắc thứ ở trong hòm: “Vậy rốt cuộc đó là cái gì?”

Hách Liên Dung không nhanh không chậm đi đến bên giường, cời giày tìm vị trí ngồi thoải mái, lấy vật trong hộp ra giải thích: “Cái này gọi là tú lơ khơ, được tạo thành từ năm mươi tư quân bài...”

Nàng vừa giải thích, vừa giới thiệu đơn giản cách chơi, sau đó ngừng đầu: “Nghe hiểu không?”

Vị Thiếu Quân cũng hiểu đại khái nhưng vẫn có chút mơ hồ, ngồi đối diện Hách Liên Dung nhìn bài nói: “Lặp lại lần nữa.”

Hách Liên Dung lắc đầu: “Thời gian của ta cấp bách, không dư hơi lặp lại lần nữa. Hiện tại thời gian của ngươi vẫn là của ta, ta muốn ngươi chơi bài với ta, ngươi thắng thì muốn làm gì thì làm. Thua một ván sẽ cho ta thêm thời gian một khắc.”

“Gi? Cô chơi xấu! Ta còn chưa hiểu rõ!”

“Ta khẳng định đã giảng giải quy tắc chơi bài cho ngươi hết nước hết cái, bây giờ vẫn còn trong thời gian một khắc ngươi thua ta, ngươi nếu không nghe ta thì cũng tính là thua.”

« Dựa vào cái gì lại là ta thua ! » Vị Thiếu Quân cũng cời giày ra ngồi lên giường xếp bằng, đối diện Hách Liên Dung. « Chơi thì chơi, ta không tin đêm nay ta không thắng nổi một ván. »

Hách Liên Dung cười cười, chia ba mươi hai chỉ phiếu cho Vị Thiếu Quân : « Bây giờ cách hù dọa đông còn bốn canh, cũng chính là ba mươi hai khắc (một khắc = ¼ giờ), mỗi ván một chỉ phiếu, tiền đặt cược là một khắc. »

Vị Thiếu Quân hiện tại cũng hiểu được ý đồ của Hách Liên Dung. Ý nghĩ ban đầu của hắn cũng không thuần khiết, định vào phòng nhìn nàng ta cời hoàn toàn quần áo liền nghênh ngang bỏ đi, còn không đủ trên đùi nàng ta sao? Không ngờ phương pháp của Hách Liên Dung lại là cá cược thời gian. Thế nhưng vẫn nói như trước, hắn không tin mình một lần cũng không thắng nổi.

Hách Liên Dung chia xong chỉ phiếu liền chia bài. Nàng tuyệt nhiên không hoài nghi ngộ tính đánh bạc của Vị Thiếu Quân, hơn nữa loại bài tú lơ khơ này cũng dễ chơi.

Quả nhiên Vị Thiếu Quân thua một ván, ván thứ hai còn đánh có chút lợi thế, tuy rằng kết quả là vẫn thua, nhưng thần sắc đã có chút tự tin. Ngay tại lúc hắn xoa tay muốn bắt đầu ván thứ ba, Hách Liên Dung thu hồi bài : « Ván sau chúng ta đánh kiểu khác đi. »

Vị Thiếu Quân đại ra nửa ngày nhìn Hách Liên Dung: « Cô cũng thật gian trá. »

Hách Liên Dung không buồn nâng ánh mắt : « Nếu ngộ tính ngươi đủ cao, có thể thắng được ta. »

« Chơi thì chơi ! Ai sợ cô ! » Vị Thiếu Quân cời áo ngoài ra, cuộn lung tung ném xuống đất, vén tay áo trung y lên, bộ dạng như nhất định phải làm nên chuyện lớn.

Lại đánh tiếp, Hách Liên Dung thật bội phục Vị Thiếu Quân, xem ra ăn chơi cũng có ưu điểm của ăn chơi, thắng nhải này nói mấy sông bài không dám tiếp đón hắn cũng không phải ba hoa. Với kiểu giải thích ba phải cái nào cũng được của nàng, nàng tất nhiên không tin tưởng mình sẽ thắng với một cách chơi, chỉ có thể đổi cách chơi liên tục. Vị Thiếu Quân cũng hoàn toàn đắm chìm trong thú chơi bài bạc, ngay cả chơi tiến lên, nghe Hách Liên Dung giải thích cách chơi mới có chút quen tai, giống như cách chơi ván thứ nhất, không khỏi cười khẩy, ngắt lời nàng đang nói: “Sao thế? Không đổi mới cách chơi nữa à?”

Hách Liên Dung nói: “Không cần nghe hết sao?”

Vị Thiếu Quân nói cười lăm bằm, bắt đầu tráo bài: “Chơi cái này vui thật, chỉ có thể hai người chơi sao?”

“Có rất nhiều cách chơi, ba người, bốn người... Mười người cũng có thể chơi.” Hách Liên Dung cũng xếp bài theo: “Toa cấp và bài hai mươi mốt điểm nhất định người càng thích.” (Toa cấp: Five Card Stud, một kiểu chơi bài.)

Vị Thiếu Quân bị khơi mào lại càng thích thú: “Chơi cái đó đi.”

Hách Liên Dung liếc hần một cái: “Đêm nay người thắng trước rồi nói sau.” Toa cấp và bài hai mươi mốt điểm phụ thuộc nhiều vào may mắn nên không thích hợp chơi vào tối nay.

Vị Thiếu Quân liền chuyên tâm xếp bài, sửa sang rồi cười to: “Liên Dung, lần này cô thua chắc rồi.” Nói xong hần ném một chuỗi bài dài, chỉ chừa lại vài cây trên tay, mặt mày hớn hờ nhìn Hách Liên Dung: “Ta muốn sau khi thân thiết với cô rồi đến chỗ Bích Đào, cô không để ý chứ?”

Hách Liên Dung cười cười: “Ta không ngại, bom!”

“Hả?” Vị Thiếu Quân nhìn Hách Liên Dung ném hai cây bài, lại ngẩng đầu nhìn nàng: “Đây là cái gì, chơi kiểu gì đây?”

“Bom” Hách Liên Dung cười tùm tùm nói cho hần: “Có thể ngăn chặn tất cả các bài.”

“Gi... Lúc ván đầu tiên cô đâu có nói...”

“Ta vừa định nói, tại người không chịu nghe.” Hách Liên Dung tỏ ra ngây thơ vô số tội rồi lại ném bài ra: “Hóa tiền!”

“Hả?” Vị Thiếu Quân trừng mắt nhìn cây bài đến cả ngày, nhặt bài Hách Liên Dung vừa đánh lên: “Cái loạn thất bát tao này hợp lại một chỗ cũng đánh được hả?”

Hách Liên Dung nheo mắt cười tà với hần: “Ai bảo người không nghe. Lại một bom nữa này!”

“Này!” Mắt thấy bài trong tay Hách Liên Dung chuẩn bị đánh ra gần hết, Vị Thiếu Quân vội vàng ngăn lại: “Cô đánh cái gì, bộ này không giống với bộ lúc này.”

Hách Liên Dung nhặt bộ tứ quý vừa mới đánh lên: “Tứ quý giống hai cây bài lúc này, đều gọi là bom, tứ quý có thể chặn các bài, hai cây lúc này có thể chặn tứ quý.”

“Này! Cô vốn không...”

“Ai bảo người không nghe.” Hách Liên Dung nhìn bài trên tay hần: “Người hạ bài xem nào? Một đôi! Một đôi, lại một đôi, lại đôi nữa, không có.”

Vị Thiếu Quân nhìn Hách Liên Dung không ngừng xem bài: “Cô, đồ gian lận, không được, trận này không tính, đánh ván khác!”

Hách Liên Dung cầm lấy thẻ cược cuối cùng bên cạnh Vị Thiếu Quân, đặt vào đồng thẻ bài cuối cùng của mình: “Chơi thua phải chịu, thời gian hôm nay của người đều bại dưới tay ta.”

“Có chơi tất có thua!” Vị Thiếu Quân thần nhiên lòi dưới móng ra một cái thẻ cược, ném xuống bàn, đắc ý nói: “Ngu ngốc! Dân cờ bạc đều giữ chút tiền vốn để gỡ lại.”

Khó trách hần thua nhiều ván như vậy nhưng không chút hoang mang. Hách Liên Dung nhếch khóe miệng lên một chút, đúng là chưa ăn xong. Có điều nàng không muốn chơi tiếp, phương pháp chơi của nàng sớm đã tung ra hết.

“Cho dù người còn giữ một khắc đi nữa,” Hách Liên Dung đứng dậy: “Từ giờ trở đi trong vòng ba mươi mốt khắc, người cũng phải nghe lời của ta, không được rời đi khỏi phòng này.”

Vị Thiếu Quân lập tức nghe ra không ổn, nhảy theo xuống giường: “Cái gì mà từ giờ trở đi! Phải tính từ lúc vào phòng chứ!”

Bọn họ tổng cộng đánh hơn ba mươi ván trong hơn một canh giờ, hiện tại còn ba canh giờ nữa thì trời sáng, không còn gì phải nghỉ ngơi ba mươi khắc là đủ dùng.

“Tại sao không phải từ giờ trở đi.” Hách Liên Dung nghiêm mặt nói. “Trừ bỏ một khắc vừa mới tiến vào phòng kia, các ván bài sau đều là người tự nguyện chơi, cho nên không thể tính từ thời gian đánh cược. Vị Thiếu Quân, dám làm thì dám chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Quà hồi môn tặng kèm

Hách Liên Dung nói xong thì mở cửa phòng, Vị Thiếu Quân phía sau nàng lại nói: “Từ từ.”

Hách Liên Dung quay đầu lại: “Muốn đề lại di ngôn gì đây?”

Vị Thiếu Quân chán nản, trừng mắt nhìn Hách Liên Dung nửa ngày, chỉ vào bài trên giường: “Cô đem cái... cái bài gì gì đó và bài hai mươi mốt điểm dạy cho ta!”

Hách Liên Dung không nói gì quay lại nhìn hán nửa ngày, dân cờ bạc đều có tác phong cố gờ kiểu này, rõ ràng thua đến không còn gì để mất nhưng vẫn ham hố.

“Đừng quên sáng mai người phải đến gặp nhị nương dập đầu nhận sai.” Hách Liên Dung lười phải dạy hán, mở cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Bích Liễu ở phía sau cửa phòng ngủ nửa kinh hãi nửa ngờ vực nhìn Hách Liên Dung đi ra từ phòng bên cạnh, sững sờ hồi lâu. Hách Liên Dung đi đến trước mặt Bích Liễu, vờn vai vắn người, sau đó mới mở cửa phòng ngủ: “Hán đi chưa?”

Bích Liễu lắc đầu, mới nhớ tới biểu đạt không rõ ràng: “Nô tì còn chưa đi vào.”

Hách Liên Dung liền tiến đến đẩy cửa ra, nhìn lướt qua trong phòng, quay đầu lại nói với Bích Liễu: “Phái người qua chỗ nhị phu nhân, xem thử Vị Thiếu Quân có ở đó không.”

Bích Liễu vội cho nha hoàn qua xem, trên mặt ngần ngừ một lúc mới nhỏ giọng nói: “Có cần... đến phòng Bích Đào xem hay không?”

Hách Liên Dung sững sờ một chút, lại khề hừ một tiếng xoay người vào nhà. Thật sự, nếu Vị Thiếu Quân nửa đêm chuồn êm đến phòng Bích Đào thì đúng là không có tiền đồ.

Bích Liễu cẩn thận nhìn thần sắc Hách Liên Dung, trừ bỏ vẻ khinh thường thì nhìn không ra cái gì khác, nhưng vẫn vụng trộm cho nha hoàn đến xem thử. Không lâu sau nha hoàn kia trở về, lắc đầu với Bích Liễu. Bích Liễu lúc này mới xua tay để nha hoàn đi xuống, chính mình bụng chầu rửa mặt vào nhà hầu hạ Hách Liên Dung nửa mặt.

Lại qua một lúc sau, nha hoàn bị phái qua chỗ Hồ thị trở về, báo không tìm thấy Vị Thiếu Quân. Hơn nữa còn mang về một người khác-Thanh cô.

Thanh cô vốn là nha hoàn hồi môn của Đại phu nhân Nghiêm thị, sau lại gả cho quân gia Vị phủ. Nhiều năm như vậy coi như cũng được trên dưới Vị gia tín nhiệm. Hiện tại quản lý toàn bộ nha hoàn trong phủ cũng là điều hợp lý.

Trên mặt Thanh cô không có biểu hiện gì, trong tay cầm một cái hòm không nhỏ: “Lão phu nhân lệnh cho ta đem cái này giao cho nhị thiếu phu nhân.” Nói xong bà đặt cái hòm lên bàn, đứng im một chỗ đợi Hách Liên Dung thắc mắc

Hách Liên Dung mở hòm ra, bên trong có một quyển sách dày cỡ hai đốt ngón tay, mỗi trang không ít hơn trăm chữ.

Hách Liên Dung nhìn sách, lại nhìn nhìn Thanh cô: “Đây là cái gì?”

Mặt mày Thanh cô không nâng, cúi đầu nói: “Đây là tổ huấn của Vị gia, đề suy ngẫm về thái độ làm con. Lão phu nhân đi lễ phạt, nhị thiếu phu nhân phải chuyên tâm suy ngẫm, đợi đại lão phu nhân về kiểm tra.”

Hách Liên Dung nhìn độ dày của sách, mới nhớ tới có chỗ không đúng: “Lễ phạt?”

“Vâng.” Thanh cô nói: “Lão phu nhân sáng sớm hôm nay mang theo đại phu nhân, nhị phu nhân, tứ tiểu thư cùng biểu tiểu thư đi Tuyên Pháp Tự lễ phạt nghe kinh, nhanh thì ba đến năm ngày, lâu thì bảy tám ngày sẽ trở về.”

“Đã... đi rồi?”

Được câu trả lời khẳng định của Thanh cô, Hách Liên Dung không biết nên nói gì. Đây là ý gì vậy? Cách li tập thể sao? Đáng quý nhất chính là xoay như chong chóng a! Không ngờ lão thái thái kia đi đường đều phải có người đỡ lại nói lên núi liền lên núi.

Có điều nàng cũng đoán được dụng ý của lão phu nhân, đơn giản là muốn đổ dành Ngô thị nhưng lại không dám nhắc lại chuyện bắt nàng nhận lỗi với cô ta. Đãi ngộ cũng không kém đi, dùng cách ngược đãi nàng để an ủi tâm lý bị thương của Ngô thị.

Thế nhưng Ngô thị đúng là có năng lực, không có chị ta gánh vác một ngày mà đã làm cho Vị phủ rơi vào trạng thái tê liệt một nửa. Chẳng phải không có chị ta ngay cả bồn cầu rửa cũng không sạch sao (ngắt luôn!)

Hách Liên Dung dùng đầu ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, nhìn tổ huấn chăm chăm không hé răng nói một câu. Nàng càng trầm mặc, sắc mặt Thanh cô càng nghiêm trọng, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói bà ta còn phải đuổi kịp đoàn người đi lễ phạt, rồi vội đi không ngừng.

Thanh cô đi rồi, một nha hoàn ngoài cửa mới dám tiến vào. Hách Liên Dung nhận ra là nha hoàn của Hồ thị. Nha hoàn kia cúi người: “Sáng sớm hôm nay Nhị phu nhân liền bị lão phu nhân kêu đi, không kịp báo cho nhị thiếu phu nhân, đành để nô tì đến đây nói một tiếng, không ngờ Thanh cô lại đến trước

nô tù.”

Hách Liên Dung gật gật đầu, xua tay cho nàng trở về. Ngồi trước bàn xem bản tổ huấn kia, chỉ là một ít gia quy lễ pháp đơn giản, từ đầu đến cuối lại được viết bằng văn cổ đông dài, chỉ liếc mắt nhìn một cái đã khiến cho nàng nhức đầu vô cùng. Sau đó liền gấp sách lại ném ra một bên xa xa, nếu không muốn nghĩ tới nó thì vẫn nên xem mấy hôm thoải mái này làm gì cho vui.

Nghĩ nghĩ một lúc, Hách Liên Dung quyết định đi ra ngoài mua sắm, không ngờ mới ra cửa lớn đã thấy Vị Thu Cúc lượn lờ ở đó. Hách Liên Dung run sợ một chút mới thốt lên lời: “Muội không đi Tuyên Pháp Tự sao?”

Sắc mặt Vị Thu Cúc vốn không tốt, lại nghe Hách Liên Dung hỏi như vậy, mặt đã đen lại càng đen hơn, sầm nảo nói: “Có cái gì hay mà đi? Ai thèm đi chứ!”

Hách Liên Dung cười cười, xem ra chuyện nàng đêm qua phát giận với lão phu nhân có người còn nhớ kĩ.

Đại khái ý cười trên mặt Hách Liên Dung rất rõ ràng, Vị Thu Cúc lại cảm thấy dường như nàng đang chê cười mình, lại xoay người nhìn xung quanh cửa, mở mồm nói: “Muội không đi là bởi vì hôm nay Từ Hiền trở về, không giống tâu, bị lơ đi chính là để chỉnh tâu.”

Hách Liên Dung liếc nàng một cái, không nói gì. Nàng biết việc này chính là chỉnh nàng, có điều thứ nàng không muốn để ý tới chính là sách. Đến lúc đó nàng không thể trả lời thì làm thế nào? Cho nên nàng cũng không tính để ý lời nói của Vị Thu Cúc, mang theo Bích Liễu bước xuống thềm đá, định rời Vị phủ.

Vị Thu Cúc trời sinh không chịu nổi bị người ta làm lơ, ở phía sau Hách Liên Dung tức giận nói: “Tâu còn tưởng bản thân là người thông minh chắc? Ngày tâu đến Vị gia, hoàng thượng ban thưởng chức quan cho, để đại ca đi nhận chức. Đại tâu hưởng lợi từ tâu lại khích bác lão phu nhân làm vậy với tâu. Muội là em chồng của hai tâu, một người đại tâu, một người nhị tâu, thật đúng là không nhận nổi.”

Việc này Hách Liên Dung chỉ nghe bóng nghe gió. Nhớ lại một chút, chính là lúc lần đầu tiên gặp mặt, các nàng đã nói qua Vị Thiếu Huyền đến gặp Tri phủ đại nhân nhận chức, hóa ra đúng là nhờ mình?

Hách Liên Dung hiểu kì hỏi: “Đại ca nhận chức gì?”

Vị Thu Cúc bĩu môi: “Còn phải đợi tri phủ đại nhân phân phó nữa!”

Hách Liên Dung nghĩ nghĩ lại nói: “Đại khái có thể nhậm chức mấy phẩm?”

“Ít nhất cũng được thất phẩm đi?” Vị Thu Cúc thật có chút hờn giận: “Lão phu nhân đúng là bao che khuyết điểm, nếu đem cơ hội này nhường cho Từ Hiền, cam đoan ba năm liền làm đến tri phủ. Cấp cho đại ca? Cũng chỉ hữu danh vô thực trong nha môn, lĩnh chút bổng lộc, chẳng phải lãng phí cơ hội!”

Hách Liên Dung giờ mới hiểu Vị Thu Cúc bất mãn với lão phu nhân và Vị Thiếu Huyền đã lâu, đúng là ngày hôm qua không chỉ đơn giản là bức tức bột phát.

Có điều... Việc này nghĩ thế nào cũng nên để trong lòng. Giống như Vị Thu Cúc nói, cơ hội này nhờ nàng đến với Vị gia mới có, nói cách khác, đây là đồ cưới mà Hách Liên Dung mang đến. Dựa vào đâu mà bọn họ đã được ưu đãi lại còn tìm mọi cách gây khó dễ cho nàng? Lại còn bắt học tổ huấn?

Thật khiến người ta tức giận a! Thế nhưng, Hách Liên Dung nở nụ cười, có mà không nhận thì cũng không có lẽ nghĩa, không phải bọn họ bắt nàng học tổ huấn sao? Vậy mình cũng phải đáp lại bọn họ một phần đại lễ mới được

Nghĩ đến đây, Hách Liên Dung nói vài lời lấy lệ với Vị Thu Cúc, xoay người rời Vị phủ, lại hỏi Bích Liễu: “Người có biết đường đến Hàn phủ không? Ta muốn tìm Hàn thiếu phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tổ huấn? Cần phải học?

Hai ngày sau, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ ở Tuyên Pháp tự, lão phu nhân thống lĩnh quân đoàn nữ nhân Vị gia hỏa tốc quay về phủ. Đơn giản vì một tin tức, thư nhậm chức của Vị Thiếu Huyền đã ban xuống.

Vốn Vị gia cũng tự cho mình có chút quan hệ với tri phủ, năng lực công tác của Vị Thiếu Huyền cũng không thích hợp lĩnh cái chức vụ hay ho gì. Chỉ cần nhận cái chức vị sung, ở nha môn chỉ cần nhận tiền lương là được. Chính là không ngờ tới, tri phủ đại nhân lại quá nề tình.

Nhậm chức bát phẩm huyện thừa, nhiệm vụ quan trọng, quan ấn quan phục tùy sẽ chọn ngày đẹp mang đến, lúc đó đại thiếu gia Vị phủ chính thức từ

biệt cuộc sống nhà cao cửa rộng xa hoa để về quê thẳng chức.

À...không đúng, huyện thừa, phải là về huyện mới đúng.

Sầu oi là sầu! Sầu bạc trắng đầu lão phu nhân ! Tục ngữ nói lão nhi tử đại tôn tử. Trong gia tộc, người kiêm hai chức vị này hiển nhiên được sủng ái nhất, hơn nữa đối với lão phu nhân mà nói, đứa cháu ngây thơ bé bỏng mất đi tình yêu thương, che chở của cả phụ thân lẫn mẫu thân như Vị Thiếu Huyền lại càng cần được bảo vệ, yêu thương nhất nhà. (*Câu này đầy đủ là 老儿子大孙子老太太命根子- lão tôn tử đại nhi tử lão thái thái mệnh căn tử, ý chỉ con trai trưởng và cháu trai trưởng như sinh mệnh của người già, rất được yêu thương, cưng chiều.)

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Lão phu nhân ngồi trong đại sảnh chống thẳng gậy. Vị Thiếu Huyền ngồi phía bên tay trái lưng ta lưng túng không nói. Ngô thị nhú chặt mày vội la lên: “Là Tri phủ đại nhân chính mồm nói với chàng hay là nghe ai nói?”

« Là... Là vị sư phụ ở phủ nha nói cho ta biết. » Vị Thiếu Huyền không quen với trường hợp chất vấn như thế này, bất an xoay người vặn vẹo : « Bà nội, chức huyện thừa này...Cháu thấy cũng không tồi a... »

« Im miệng ! » Lão phu nhân cũng bó tay với đứa cháu này : « Huyện thừa là chức bát phẩm, cũng không sao cả, lĩnh thật phải tức khắc đi nhận chức, thành Vân Trữ lớn như vậy, không biết phân đến nơi thăm sơn cùng cốc nào, cháu cũng chịu đi ? »

Vị Thiếu Huyền vốn không giỏi phân bác, lúc này ngay tức thì bị lão phu nhân nói như vậy, không dám ho he một tiếng, nhếch miệng nhìn về phía Ngô thị. Ngô thị đang phiền lòng, thấy bộ dạng không có chủ kiến của hắn thì tức giận : « Chàng nhìn ta làm cái gì ! »

Vị Thiếu Huyền vội vàng cúi đầu, sắc mặt ảm ức lại khiến cho lão phu nhân đang tức giận cũng phải đau lòng, nhưng cũng không bắt bẻ gì Ngô thị, lấy tay day day trán, lớn tiếng hỏi : « Sao Thiếu Dương còn chưa trở về ? Nhanh bảo người đi tìm hắn về đây ! »

Nhắc tới Vị Thiếu Dương, ánh mắt Hồ thị không tự giác nhìn về phía đại phu nhân Nghiêm thị. Nghiêm thị chậm rãi nói : « Mẹ cũng đừng quá nóng vội. Thiếu Dương đang bận bên cửa hàng, đương nhiên không thể về nhanh được. Hơn nữa việc của Thiếu Huyền là ý của triều đình, cho dù bây giờ Thiếu Dương trở về cũng không tài nào gánh vác nổi. »

« Cái gì mà ý của triều đình ! » Ngô thị tức giận nói : « Chính là ý của vị Hàn thiếu phu nhân ! Thánh chỉ hoàng thượng ban xuống cũng không nói là chức vị gì. Chính là xem phủ đài còn thiếu chức vụ gì cần bổ sung. Phạm là dưới lục phẩm không phải tùy ý ông sai khiến sao ? Cổ tình phát ra chức bát phẩm huyện thừa, còn muốn đi trước khi nhận chức. Truyền ra khiến người ta cười sái quai hàm ! »

Lão phu nhân ngẩng đầu : « Giờ để Thiếu Dương đi tìm Hàn đại nhân nói chuyện. Nhà chúng ta cũng không tính là tệ với ông ta, sao lại làm khó chúng ta như vậy ! »

Mặt mày Ngô thị lại càng nhăn nhó : « Chi sợ nhà chúng ta có người cả ngày ôm lấy Hàn thiếu gia, làm cho Hàn đại nhân bắt mặn trong lòng, nhân cơ hội này giáo huấn chúng ta ! »

Nghe xong lời này, Hồ thị nhanh chóng dựng thẳng người. Trên mặt lão phu nhân có chút không vui cũng không muốn nói tiếp vấn đề này liền quét mắt một lượt khắp sảnh lớn : « Tam tiểu thư cùng nhị thiếu phu nhân đâu ? Biết chúng ta trở về cũng không đến ! »

Thanh cô nói : « Đã cho người đi tìm. »

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng : « Mới hai ngày không có người trong nhà đã không tuân thủ quy củ ! »

Thanh cô vội vàng lại phái người đi tìm. Thật ra Hách Liên Dung luôn ở trong Vị phủ, đối với việc lão phu nhân thần tốc trở về cũng khiến cho nàng kinh ngạc. Nàng nghĩ ít nhất cũng phải ngày mai hoặc buổi tối hôm nay mới có thể về đến, cho nên hôm nay lại hẹn Tiền Kim Bảo đi dạo phố.

Hai ngày này Hách Liên Dung cùng Tiền Kim Bảo vô cùng vui vẻ, ăn com, đi dạo phố, ngắm cảnh...À, phải đi bắt Hàn Sâm , điều này làm cho tình cảm giữa hai người đột nhiên tăng mạnh, nghiêm nhiên thành công khơi dậy tiềm chất thân thiết. Có điều Hách Liên Dung thủy chung không thích ứng được với tính cách hấp tấp, làm theo cảm tính của Tiền Kim Bảo. Tiền Kim Bảo cũng không thích tính cách gấp chuyện gì cũng không nóng không giận của Hách Liên Dung. Như lúc nàng bắt Hàn Sâm cũng khuyến khích Hách Liên Dung bắt Vị Thiếu Quân trở về, nhưng Hách Liên Dung không đồng ý, chỉ đứng một bên xem kịch.

« Thiếu phu nhân, lão phu nhân lại phái người đến thúc giục. »

Một lục y nha hoàn vào phòng thông báo, Hách Liên Dung khoát tay : « Biết rồi, ta đến ngay. » Nói xong nàng soi gương sửa sang một chút dung nhan, lại nói với Bích Liễu : « Người đến Hàn phủ nói với Hàn thiếu phu nhân đại lão phu nhân bên này đã về, hôm nay không đi được. Cũng đừng để nàng đến đây, nói nàng nhất định suy nghĩ kỹ chuyện đã thương lượng lúc trước. »

Bích Liễu nhớ rõ lời dặn của Hách Liên Dung rồi xoay người đi. Hách Liên Dung đi theo nha hoàn Thanh cô phái tới đến đại sảnh. Khi nàng tới thì Vị Thiếu Dương cũng vừa đến, dừng bước lại đợi Hách Liên Dung. Hách Liên Dung nở nụ cười, Vị Thiếu Dương có chút không tự nhiên, khách khí cười một chút, lúc này mới vào đại sảnh.

Hách Liên Dung hành lễ với lão phu nhân và đại phu nhân rồi về chỗ ngồi của mình, giống như trước, tuyệt nhiên không hề lên tiếng.

Trên thực tế khi thấy Vị Thiếu Dương vào cửa lớn, đám người lão phu nhân đã không quan tâm nàng có đến hay không. Lão phu nhân ngoắc tay một cái gọi Thiếu Dương đến cạnh : « Thiếu Dương, cháu nhanh đi tìm gặp Hàn đại nhân, chuyện của đại ca... »

« Ngày hôm qua biết tin cháu đã muốn đi cầu kiến Hàn đại nhân. ». Vị Thiếu Dương hơi nhú mày lại : « Nhưng Hàn đại nhân vẫn chưa gặp cháu, chỉ sợ... »

« Vậy chẳng lẽ trơ mắt nhìn đại ca người đi làm cái huyện thừa gì đó sao ? » Lão phu nhân giận dữ : « Người mau nghĩ biện pháp đi ! »

Vị Thiếu Dương liền vâng dạ, thoải mái nói : « Cháu sẽ nghĩ biện pháp. »

Hắn nói xong lời này lão phu nhân cũng không làm căng chuyện lên nữa, trong đại sảnh hơn nửa ngày không ai lên tiếng. Ngô thị có chút không kiên nhẫn : « Sự tình không rơi đến chính đầu mình thì sẽ không sốt ruột, chỉ nói nghĩ biện pháp thì có ích lợi gì ? Thiếu Dương, đệ nhanh chóng trực tiếp đến Hàn phủ đi, chờ ở nhà ông ta, Hàn đại nhân cho dù không gặp đệ cũng phải chờ ở đó. »

« Thực Càn, cô có ý gì hả ? » Đại phu nhân Nghiêm thị trầm giọng nói : « Việc buôn bán của Vị gia đều dựa vào Thiếu Dương trông coi, Thiếu Huyền đã chẳng đỡ dần được thì thôi. Giờ xảy ra chuyện của Thiếu Huyền, Thiếu Dương là đệ đệ nên hỗ trợ cũng là hợp lý. Nhưng cũng phải có điểm giới hạn, không nên làm khó bắt Thiếu Dương phạm một ngày buôn bán để đến Hàn gia. Việc buôn bán làm sao bây giờ ? Là Thiếu Huyền có thể quản lý hay Thiếu Quân, Thiếu Thần có thể làm được ? »

Mặt Ngô thị hơi trắng bệch nhưng cũng không dám phản bác Nghiêm thị. Tam phu nhân thừa dịp nói : « Bà nội gấp cái gì ? Thật ra Bát phẩm huyện thừa có gì không tốt ? Đến lúc đó bà nội chính là Bát phẩm phu nhân, cũng là bà nội của quan gia. »

Mặt Ngô thị càng trắng, ở cửa đột nhiên truyền đến một trận cười. Một bóng người vào đại sảnh lại nói tiếp : « Tam nương nói thật đúng, không chừng đại ca ở phủ huyện làm việc xuất sắc, ba năm liền làm đến tri phủ, vậy đại tâu càng chẳng phải càng thêm vinh quang ? Lần sau nhị tỷ trở về đại tâu cũng có thể hành diện, đừng để tỷ ấy cứ vênh vào mình là người nhà quan mãi. »

Vào cửa đúng là tam tiểu thư Vị Thu Cúc. Nàng đợi ở cửa Vị phủ hai ngày, không chờ được chồng về nên cũng không hoàn thành lời nói hùng hồn « Không ở Vị gia » lúc trước.

Ngô thị nghe vậy thiếu chút nữa thì tức đến phát điên, đây không phải là châm chọc sâu cay sao ? Nếu Vị Thiếu Huyền thật sự có tiền đồ, hiện tại chèo lái Vị gia còn đến lượt Vị Thiếu Dương sao ?

Thế nhưng lời này của Vị Thu Cúc cũng nhắc nhở lão phu nhân, bà nói với đại phu nhân Nghiêm thị : « Đúng rồi, chồng của nhị nha đầu chẳng phải có chức tước sao ? Đề hấn đến nói với Hàn đại nhân. »

Nghiêm thị cau mày nói : « Hấn giữ chức vụ ở phủ Lâm Đồng, cách xa phủ Vân Trữ. Hơn nữa hấn cũng là quan ngũ phẩm, về lý sao có thể đến thuyết phục Tri phủ đại nhân. »

Tâm tình lão phu nhân lại trầm xuống, chỉ có thể lại thúc giục Vị Thiếu Dương nhanh đi tìm Hàn đại nhân. Ngô thị ngồi ghé trên ván hòn dỗi, Vị Thiếu Huyền khẽ giật nhẹ ống tay áo nàng, bị Ngô thị nóng giận giật ra. Vị Thu Cúc cùng Dương thị như cùng ăn ý nhìn nhau cười, trên nét mặt tràn đầy ý cười khi người gặp họa. (Anh Thiếu Huyền cute vãi, thích anh này chết đi được 0>

« Khụ ! » Hách Liên Dung xem kịch đến nửa ngày cũng cảm thấy mình nên tung chương, nếu không sẽ bị bọn họ làm cho ngày càng rối loạn hơn, sự việc có thể bị thăng cấp đến một tầm cao mới.

Hách Liên Dung ho khan một cái trong sảnh cũng yên tĩnh hơn. Thấy mọi người đều nhìn qua, liền tươi cười với các nàng, sau đó hướng lão phu nhân : « Bà nội, nếu không muốn đại ca đảm nhiệm chức huyện thừa, sau không bỏ nó đi? Chỉ là bát phẩm, bỏ đi cũng không đáng tiếc, cần gì phải ngồi đây đau đầu? »

Lão phu nhân còn tưởng Hách Liên Dung muốn nói gì, nghe vậy thì lườm nàng ác liệt: « Nói đi nói lại cũng đều do cô! Đây là ý chỉ của hoàng thượng, ai dám nói không tiếp? »

Hách Liên Dung giả vờ kinh ngạc: « Việc này có liên quan gì đến cháu ? Sao lại trách cháu? »

Dương thị cười nói : « Nhị thiếu phu nhân hóa ra còn chưa biết ? Cơ hội nhận chức lần này là nhờ cô đến Vị gia nên mới có. »

Dương thị vừa nói như vậy, sắc mặt mấy người Vị gia đều trở nên khó coi. Hách Liên Dung khẽ cười: « Thì ra là thế, thật là kì quái, bởi vì ta mà có cơ hội, thế mà ta không biết chuyện này. »

Vị Thu Cúc kinh ngạc nhìn nàng, sắc mặt lão phu nhân cũng không được tự nhiên, cứng rắn chống đỡ nói : « Việc này chúng ta đều biết, sao cô lại không biết ! »

Hách Liên Dung cười cười : « Thật ra mọi người có gì cứ nói thẳng ra. Tuy rằng cháu cũng hy vọng Thiếu Quân thành tài, nhưng bà nội nếu bảo cháu nhường cơ hội này cho đại ca, cháu đương nhiên không phản đối. Bây giờ..... lại thành mọi người xấu hổ. »

Lão phu nhân nhấp môi nửa ngày cũng không nói, Ngô thị nghiêm mặt lạnh lùng nói : « Ai mà thiết tha cái cơ hội này của cô! Nếu cha mẹ Thiếu Huyền không mất sớm thì cái chức hay ho tột tàn này cũng không rơi vào đầu chàng, bây giờ cô còn ngồi đây mà nói mát ! » Nói xong chị ta lại hừ một tiếng : « Bảo cô học tổ huấn, cô học vậy đây hả? Thái độ làm con cháu trong nhà thật chẳng ra làm sao, nói chuyện với bà nội mà ngênh ngang ngỗ ngược vậy

đó! »

Tổ huấn ? Hách Liên Dung còn sợ chị ta không đề cập đến chuyện này đó! Nàng không buồn để ý đến Ngô thị, hướng lão phu nhân nói: « Đại tẩu đã nói vậy, cháu dù nói gì cũng không hay ho. Chỉ sợ nói ra làm cho người ta thấy tranh công, ngược lại làm mất thành ý của cháu. Bà nội, cháu xin cáo lui trước, phiền cho cháu thêm thời gian hai ngày, nhất định sẽ học thuộc tổ huấn. »

Hách Liên Dung nói xong cúi chào, xoay người đã định đi ra ngoài, lão phu nhân vội gọi nàng lại: « Nghe cô nói vậy chẳng lẽ cô có biện pháp giải quyết ? »

Hách Liên Dung do dự một chút, lão phu nhân vội la lên: « Hai người các ngươi hiện tại tức giận cái gì ? Có chuyện nói mau ! »

Hồ thị nhìn sắc mặt lão phu nhân cũng nhẹ giọng nói: « Nhị thiếu phu nhân, con thật sự có biện pháp sao ? »

Hách Liên Dung cười cười với Hồ thị: « Nếu muốn triệt để, con hoàn toàn không có biện pháp... »

Ngô thị vốn đang vụng trộm nghe xem Hách Liên Dung nói gì, giờ nghe nàng nói như vậy, liền hừ lạnh một tiếng. Hách Liên Dung không nhanh không chậm nói: « Có điều nếu đổi chức vị cho đại ca, đổi một cái chức suông trong nha môn thật còn có thể. »

Mọi người nhất thời tò mò hướng chú ý vào Hách Liên dung, lão phu nhân lại vui vẻ : « Cô nói thật chứ ? »

« Chắc bà nội cũng biết Hàn thiếu phu nhân có ảnh hưởng như thế nào với Tri phủ đại nhân. Nếu được nàng nói giúp cho vài câu, Tri phủ đại nhân nhất định sẽ thay đổi chủ ý. »

Ngô thị nói: « Đây mà là ý kiến hay ! Hàn thiếu phu nhân hận Thiếu Quân, sao có thể nói giúp đại ca hần ! »

Hách Liên Dung nhìn lão phu nhân nói: « Bà nội, còn muốn cháu nói tiếp không ? »

« Cô... cô... » Lão phu nhân chỉ vào Ngô thị: « Cô ngậm mồm lại cho ta. »

Ngô thị căm giận xoay người, Hách Liên Dung lúc này mới nói: « Hàn thiếu phu nhân hai ngày nay hay tìm đến cháu, đại khái thấy cháu cũng đồng bệnh tương liên đi, cho nên có chút cảm tình với cháu. Nếu cháu mở miệng nhờ vả, chắc sẽ có chút hi vọng. »

Lão phu nhân mừng rỡ: « Vậy cô nhanh đi tìm Hàn thiếu phu nhân ! »

Hách Liên Dung lộ vẻ khó xử: « Cháu còn phải về Thánh Vũ Hiến học thuộc tổ huấn nữa phải làm tốt bổn phận con cháu trong nhà trước. »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lấy bí làm đạo

Sắc mặt lão phu nhân có chút không tốt, nhìn Ngô thị, lại tức giận đến mặt trắng bệch, Hách Liên Dung vẫn cố tình làm ra vẻ không nhanh không chậm, như thể muốn lập tức rời đi.

“Cô...” Lão phu nhân hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, tức giận đến run cả gậy chống: “Tổ huấn chưa cần học vội, trước giúp đại ca cô quan trọng hơn.”

Trước? Hách Liên Dung nghe cái từ ba phải thế nào cũng được thì không lấy làm vừa lòng cho lắm, vậy là xong xuôi việc này vẫn phải học tổ huấn? Ở đâu có chuyện tốt như vậy? Hôm nay nàng không bức lão phu nhân đến cùng, nàng sẽ không mang tên Hách Liên Dung nữa!

“Bà nội, cháu hiểu rồi.” Hách Liên dung cụp đầu xuống tựa như có chút bi thương, “Cháu sẽ phái người đến Hàn phủ nói với Hàn thiếu phu nhân một tiếng, còn mình ở nhà nghiền ngẫm tổ huấn, cho dù không ăn không ngủ, hai ngày sau nhất định sẽ học xong, đến lúc đó lại mời bà nội tra hỏi.”

Lão phu nhân một lúc lâu không biết nói gì, cự tuyệt không nhìn Ngô thị, cuối cùng cũng đành nói: “Gia quy lễ pháp, kính trên nhường dưới, những cái đó ghi tạc trong lòng là tốt rồi, không cần học thuộc tổ huấn làm gì. Phía Hàn gia cô vẫn nên tự mình đến một chuyến, đừng để người ta cảm thấy chúng ta không có thành ý.”

Hách Liên Dung cười thần nhiên, quay đầu nói với Ngô thị: “Đại tẩu, tẩu thấy thế nào?”

Ngô thị phụng phịu, nhếch khóe môi, nửa ngày cũng không nói một câu, Hách Liên Dung cười nói: “Xem ra đại tẩu vẫn cảm thấy học tổ huấn quan trọng hơn. Kì thật đúng là nên như vậy, chúng ta thân là vợ người ta, đương nhiên phải nhớ thuần thực gia pháp tổ tông, giáo huấn của trưởng bối. Muội cũng hiểu được hần là phải học tổ huấn.”

Ngô thị liếc Hách Liên Dung một cái, không hiểu nàng vì sao nói như vậy. Lão phu nhân cũng nhũn mảy, cũng không hiểu Hách Liên Dung đến cùng muốn làm cái gì, không phải thật sự là muốn đi học tổ huấn chứ?

Hách Liên Dung hơi dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đại tẩu thân là vợ của trưởng tử, lại quản lý việc gia đình Vị phủ, là tấm gương cho muội học tập sau này, cho nên muội nghĩ... Đại tẩu hẳn sẽ không để ý việc làm gương cho muội.”

Lão phu nhân bất luận thế nào cũng không ngờ Hách Liên Dung sẽ có suy nghĩ này, Ngô thị suy nghĩ, mở to mắt run sợ một lúc lâu, cả giận: “Cô? Muốn ta học tổ huấn?”

“Đại tẩu vì có gì ngạc nhiên như vậy?” Hách Liên Dung tươi cười rồi làm dáng vẻ đi ra: “Muội trước về Thính Vũ Hiên chuẩn bị xuất môn, đại tẩu có rảnh thì phái người thu hồi lại tổ huấn đi thôi.” Nàng nói xong, không để cho bất kì kẻ nào có cơ hội phản bác, xoay người đi ra đại sảnh, quay về Thính Vũ Hiên.

Một khác, hai khác... Ngô thị vẫn không phải người tới lấy tổ huấn. Hách Liên Dung cũng không sốt ruột, chậm rì rì ngồi bên cửa sổ uống trà. Lão phu nhân phái người đến thúc giục hai lần, Hách Liên Dung cũng không có ý định xuất môn. Cuối cùng sau khi nàng trở lại Thính Vũ Hiên gần một canh giờ, Ngô thị phái người tới lấy bản tổ huấn.

Hách Liên Dung lúc này mới ra khỏi Vị phủ, thẳng đến Hàn gia. Tiền Kim Bảo thấy nàng thì sững sờ một lúc lâu: “Không phải cô mới phái người đến nói không đi nữa hay sao? Thế nào rồi? Bọn họ lại làm khó cô?”

Hách Liên Dung lắc đầu: “Là bọn họ cầu ta đến đây.”

Tiền Kim Bảo cười haha hai tiếng: « Chiều này của cô đúng là cao tay. »

« Ít nhiều cũng nhờ cô cả. » Hách Liên Dung cười nói: « Không quen biết cô cùng Tri phủ đại nhân thì chức vị suông của anh chồng ta đã phát xuống rồi. »

Tiền Kim Bảo lắc lắc tay: « Theo ta còn khách khí cái gì? Ta chỉ ước cô có cơ hội dạy cho đám đàn bà chanh chua kia một bài học! Ta thấy cô vẫn còn nương tay. Nếu là ta, căn bản cũng không cần đến chiều này dọa họ. Trục tiếp chờ quan án đưa đến, để bọn họ rời nhà đi, thuận tiện mang luôn đại tẩu của cô đi, về sau khỏi phải thấy cái bản mặt của cô ta! »

«Đầu có dễ dàng như vậy, bọn họ cũng sẽ nghĩ ra biện pháp khác. Huống hồ nếu đại ca thật sự phải đi nhận chức, lão phu nhân lại đem đồ lỗi này lên người ta. »

Tiền Kim Bảo bĩu môi khinh thường: « Hay là nên nghe ta, động thủ giáo huấn bọn họ, cô nhìn nhà ta mà xem, ai dám không nghe lời ta? »

«Thật ra cô nên thu liễm tính tình một chút. Cô có nghĩ vì trong nhà cả ngày cãi nhau nên Hàn Sâm mới không muốn về nhà. »

Tiền Kim Bảo ném trở lại một ánh mắt xem thường: « Cô không loạn không nháo, kết quả thì sao? Bị người ta đè đầu cưỡi cổ tới cùng... »

«Này! » Hách Liên Dung cười ngăn cản nàng nói tiếp. Thật ra hai người tính cách bất đồng, cứng rắn để nàng đi làm loạn lên, nàng cũng không làm được.

Tiền Kim Bảo nhấn nhó, cũng không tiếp tục đề tài vừa nói: « Bây giờ làm sao đây? Muốn ta lập tức đi tìm cha chồng ta sao? »

Hách Liên Dung nhìn Tiền Kim Bảo hồi lâu, nhẹ nhàng lắc đầu: « Không, đợi hai ngày sau. »

Tiền Kim Bảo nghĩ nàng muốn dọa người nhà Vị phủ vài ngày, cũng không hỏi nhiều.

Hách Liên Dung lại nói: « Đúng rồi, chuyển lời đến Tri phủ đại nhân không cần không gặp Vị Thiếu Dương. Thấy hắn thì nói vài câu là được rồi, để phía lão phu nhân đỡ bắt bẻ hắn này nọ. »

Tiền Kim Bảo gật gật đầu: « Vị gia được mỗi Vị Thiếu Dương là có vẻ tốt đẹp, thật đáng tiếc! Sao cô không được gả cho hắn chứ? »

Hách Liên Dung cười mĩa hai tiếng, đó đại khái gọi là vận mệnh đi.

Hách Liên Dung ở Hàn phủ không lâu, trở lại Vị phủ, nói cho mọi người đang mang vẻ mặt chờ đợi: « Tâm tình Hàn thiếu phu nhân hôm nay không tốt lắm, không muốn đề cập tới việc này, mai ta lại đến xem sao. »

Lúc này người nhà Vị phủ đương nhiên tề tụ tại đại sảnh, chính là không có mấy ai nói chuyện. Tất cả đều vậy xem náo nhiệt, Ngô thị không thấy Vị Thu Cúc mở miệng châm ngòi, đành phải tự mình oán giận: « Làm việc lớn không cần đông dài như cô ta. Bà nội, không bằng chúng ta cùng đến Hàn phủ, tự mình nói với Hàn thiếu phu nhân. »

Lão phu nhân nhìn Hách Liên Dung, không nói câu nào. Chuyện phát sinh mấy ngày nay cũng giúp bà hiểu biết đại khái tính tình Hách Liên Dung. Chỉ cần không chọc vào nàng, nàng sẽ không đáp trả lại. Với đề nghị hiện tại của Ngô thị, không thể nghĩ ngờ là thực nhạo báng người ta.

Quả nhiên, Hách Liên Dung dường như sớm đoán trước được hành vi của Ngô thị, không chút hoang mang mở miệng: “Đại tẩu đi cũng thật đúng lúc,

Hàn thiếu phu nhân nói với muội, nàng đang muốn tìm người tính sổ đây.”

Ngô thị sùng sột: “Tính sổ cái gì?”

“Cái này thì muội không biết.” Hách Liên Dung hơi hơi cười, nàng thật sự không biết Tiền Kim Bảo có cái gì cần giải quyết với Ngô thị. Có điều Tiền Kim Bảo nhiều lần đến Vị phủ âm ỉ như vậy, nhất định cùng Ngô thị có biết nhau. Cũng nhìn ra Tiền Kim Bảo không có ấn tượng tốt với Ngô thị, nếu không sao gọi chị ta là “mặt thót” đâu. Cho nên hai người này nhất định từng xích mích.

Biểu hiện trên mặt Ngô thị âm u bất định, Hách Liên Dung nhân cơ hội này rời khỏi đại sảnh, trên lối ra còn an ủi Ngô thị một chút: “Chuyện này nếu muội nhận làm nhất định sẽ tận lực, đại tẩu không cần sốt ruột, an tâm học thuộc tổ huấn mới là việc chính.”

Nhìn về mặt Hách Liên Dung, tất cả mọi người ở đây đều hiểu Hách Liên Dung hôm nay hạ quyết tâm không muốn để Ngô thị lộng hành quá tay. Lão phu nhân liên tục nhìn xem biểu hiện của Ngô thị, cô ta cam tâm nhận thua như vậy? Có điều, làm như không phát hiện, vào lúc tối liền mang lễ vật đến Hàn phủ, không bao lâu đã bị Tiền Kim Bảo mời cả người lẫn vật đi về.

Sáng sớm hôm sau nha môn tri phủ truyền lệnh đến để Vị gia chuẩn bị. Chờ ấn tín vừa đến, lập tức khởi hành, còn nói thêm một câu: Toàn bộ vùng này đã nghèo khó mười năm, tương lai phải dựa vào Huyện thừa đại nhân.

Nghe đến tin này, Vị lão phu nhân lúc ấy trong phòng liền khóc lóc, cũng không để ý đến hình tượng, lôi kéo Ngô thị về mặt không tình nguyện tìm đến Thính Vũ Hiên. Đương nhiên cũng không quên gọi Hồ thị đi cùng. Không khéo Hồ thị và Dương thị đang ở cùng một viện, vì thế tam tiểu thư, tứ tiểu thư, biểu tiểu thư đều biết. Không lâu sau, thủ hạ Vị phủ đều biết lão phu nhân mang theo đại thiếu phu nhân đi giải thích với nhị thiếu phu nhân.

Thật ra cũng không tính là giải thích cái gì vì Ngô thị vẫn không tỏ thái độ. Nàng ta đại khái cũng cảm thấy được trận ý vào hôm nay xem như đủ cho Hách Liên Dung mặt mũi. Nàng ta tính tất cả lời nói đều giao cho lão phu nhân và Hồ thị nói, chính mình không lên tiếng, xem như cam chịu, cũng dễ làm thôi.

Có điều...

Hách Liên Dung tự nhận không còn thật sự là người nữa, nàng đúng không phải là người nữa!

“Xem ra đại tẩu không muốn học tổ huấn?”

Ngô thị trầm mặc bậm khỏa môi, lão phu nhân gấp đến mức nói hớ: “Sao cô lại cứ phải bắt chị dâu mình học cái kia làm gì! Đầu óc của cô ta học đến một tháng cũng không thuộc...”

Ngô thị không ngờ lão phu nhân lại công kích người thân, kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Bà nội!”

Lão phu nhân lúc này mới nói chậm lại: “Hiện tại chờ một ngày cũng không được, thư nhận lệnh lập tức đã xuống đến đây.”

“Bà nội.” Hách Liên Dung bình tĩnh nói: “Sự việc cấp bách đến mức này, cháu cũng không ép buộc, học thuộc một chương cũng coi như đại tẩu có thành ý. Đương nhiên học hay không đều do đại tẩu quyết định.”

Sắc mặt Ngô thị lúc xanh lúc trắng nửa ngày, cuối cùng cắn răng một cái: “Bích Lan, đem tổ huấn đến đây, ta học!”

Hách Liên Dung nhìn chị ta, trên mặt mỉm cười thân nhiên. Hóa ra Ngô thị cũng không khó chơi như trong tưởng tượng của nàng. Nếu hiện tại chị ta lập tức trở về thu thập hành lý cùng Vị Thiếu Huyền đi nhận chức, Hách Liên Dung sẽ gờ gón cái khen ngợi, chứ không phải giống như bây giờ, làm ra bộ mặt hiên ngang lăm lăm đứng ở chỗ này làm ra vẻ khuất nhục.

Chị ta khuất nhục cái gì? Định thể hiện khuất nhục với ai? Làm gì người khác, đối xử với người ta như thế nào, đây là kết quả nên sớm biết đến.

Không lâu sau, Bích Lan đem hộp đựng tổ huấn lại, Ngô thị tức giận đến hai tay phát run nhưng vẫn mở hộp ra, đang định lấy tổ huấn ra, Hách Liên Dung thân nhiên nói: “Không cần.”

Ngô thị kinh hãi, nghi ngờ nhìn nàng. Hách Liên Dung đứng lên, liếc mắt một cái về trước cửa, lúc này vài gương mặt xem náo nhiệt lùi ra, Hách Liên Dung nói với lão phu nhân: “Cháu chỉ là muốn cho đại tẩu thấy cái gì gọi là người không muốn chớ ép người ta. Hi vọng giờ đại tẩu đã hiểu rõ, như vậy cháu cũng không làm khó đại tẩu. Bà nội yên tâm, giờ cháu sẽ đến Hàn phủ, chuyện của đại ca nhất định sẽ có chuyển biến.”

Lão phu nhân nhẹ nhàng thở phào, vội vàng dặn dò: “Mau chuẩn bị xe cho Nhị thiếu phu nhân!”

Vì thế Hách Liên Dung liền mang theo sự mong chờ của lão phu nhân chạy tới Hàn phủ. Thấy Tiền Kim Bảo liền kể sự tình vừa xong, bị nàng ta vỗ vai bôm bốp: “Thật không ngờ, hóa ra cô cũng là một kẻ không dễ chọc.”

Hách Liên Dung cười khò: “Lần này đúng là đã hết giận, nhưng không nghĩ cũng biết, đại tẩu kia không dễ dàng bỏ qua đâu.”

Tiền Kim Bảo không cho là đúng, vung tay lên: “Bình đến tướng chặn, nước đến thì đắp đập, thế nào? Ta và cô phối hợp không tồi đi?”

Nhớ tới buổi sáng hôm nay phủ nha đưa lời nhắn tới, Hách Liên Dung không khỏi bật cười: “Thật dọa bọn họ sợ run lên.”

Tiền Kim Bảo cười to, ôm lấy tay Hách Liên Dung nói: “Chúng ta đi dạo phố đi, để bọn họ chờ một ngày, buổi tối ta nói lại với cha chồng.”

Hách Liên Dung cũng không phản đối. Hai người liền ra khỏi Hàn phủ, chọn đi đến chỗ náo nhiệt nhất thành Vân Trữ. Vừa đúng lúc Hách Liên Dung muốn làm vài bộ đồ mới kiểu dáng Vân Hạ, đi đến cửa hàng vải. Tiền Kim Bảo cũng giúp nàng chọn vài dệt, đột nhiên nhớ tới một việc: “Đúng rồi, không phải người nói Vị Thiếu Dương muốn tìm cha chồng ta mà không gặp được sao? Cha ta nói ông không biết việc Vị Thiếu Dương đến tìm hân.”

Tay Hách Liên Dung cầm vài dệt dừng một chút, quay đầu lại nói: “Thật sao?”

Tiền Kim Bảo nhún nhún vai: “Đại khái là lúc ấy cha chồng ta có việc, chắc sau đó sư gia hay nha dịch quên nói lại đi.”

Có thể đơn giản như vậy sao? Hách Liên Dung khẽ nhướng mày, nhớ tới thần sắc tự nhiên khi nói của Vị Thiếu Dương khi nói ngày hôm qua, không giống nói dối. Lúc này chợt nghe Tiền Kim Bảo “Haiz” một tiếng, suy nghĩ của nàng bị ngắt quãng, lấy lại tinh thần nhìn Tiền Kim Bảo chỉ ra bên ngoài cửa hàng, biểu hiện khinh thường.

Hách Liên Dung nhìn theo đầu ngón tay nàng, đối diện là một cửa hàng trang sức không lớn không nhỏ. Một nữ tử áo trắng xinh đẹp cầm chút đồ đi ra. Bởi vì quá mức chuyên tâm nhìn vật trong tay nên bị vấp vào thềm đá lúc đi. Nha hoàn phía sau vội vàng đỡ lấy, nàng cảm kích cười khẽ, như một đoá sen trắng chậm rãi nở rộ, khiến vô số nam tử trên đường phải dừng lại nhìn ngắm.

Bạch Ấu Huyền, hóa ra là cô ta.

Tiền Kim Bảo bĩu môi: “Liên Dung, muốn đi giáo huấn ả ta không?”

Nói đến lần thứ hai nàng cũng không trả lời, mắt híp lại, tầm mắt dừng trên vật trong tay Bạch Ấu Huyền.

Cái vật kia nho nhỏ, tròn tròn, dưới ánh mặt trời chiếu rọi phản xạ ánh sáng chói mắt, là một mặt gương. Tay cầm màu tím kéo dài xuống dưới, hai bên khảm hai viên mã não xanh biếc.

Hình dáng như vậy... nhìn có chút quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đồ cưới của ta

Hách Liên Dung chậm rãi đi ra cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc gương trên tay Bạch Ấu Huyền, Tiền Kim Bảo cũng không nhẫn nại được như nàng, sau khi xác định mục tiêu của Hách Liên Dung liền vẫy tay một cái với tá hữu hộ pháp đằng sau. Hai phụ nhân cường tráng trắng ngần hiểu, ra khỏi cửa đem Bạch Ấu Huyền ngăn lại. Về mặt Tiền Kim Bảo chăm chọc, theo sát đi ra ngoài cười nói: “Ta còn tưởng tiểu thư nhà ai xuất môn, hóa ra xem đi xem lại, không phải tiểu thư mà người ở Đoàn Tụ các.”

Giọng nói của nàng thật lớn như sợ người khác không nghe thấy. Cảm nhận được ánh mắt khác thường của người đi đường, Bạch Ấu Huyền hơi có chút khó xử, cúi đầu vòng vèo tiếp tục đi, định trầm mặc né tránh.

Tiền Kim Bảo sao có thể buông tha nàng, chợt di chuyển thân mình đến ngăn trước mặt Bạch Ấu Huyền: “Chúng ta cũng gặp nhau vài lần, Bạch cô nương sao nói muốn đi là đi được? Bởi vì ta không phải nam nhân, không làm khách của người được? Người liền không để ý đến ta?”

Chỉ bằng hai câu nói đã làm cho người ta dừng bước nhìn về phía này, lại còn có xu thế dừng lại xem náo nhiệt. Bạch Ấu Huyền nhanh nhủi mày lại, thấp giọng nói: “Hàn phu nhân, mời phu nhân... tôn trọng ta một chút.”

Tiền Kim Bảo như nghe xong cái gì đáng buồn cười, liền vừa cười vừa nói to: “Kĩ nữ như người muốn tôn trọng kiểu gì? Nếu ai cũng tôn trọng người thì người chẳng phải không có khả năng buôn bán sao?”

Người đi đường đứng xem nhất thời phát ra một trận cười trộm. Sắc mặt Bạch Ấu Huyền tái nhợt: “Hàn phu nhân, Ấu Huyền có việc, trước xin cáo từ.”

Tiền Kim Bảo lại cười to: “Chạy về tiếp khách hân? Muốn ta nói với ca tìm nhiều huynh đệ đến thăm người không?”

Bạch Ấu Huyền cắn chặt môi dưới, trên mặt mang vẻ thê lương càng thêm động lòng người. Tiền Kim Bảo bĩu môi, đang muốn đùa cợt nàng thêm vài câu, Hách Liên Dung đã đi tới bên cạnh, hỏi Bạch Ấu Huyền: “Bạch cô nương.”

Bạch Ấu Huyền thấy Hách Liên Dung thì kinh ngạc một chút, sau đó vội vàng đáp lễ: “Nhị thiếu phu nhân.”

Tiền Kim Bảo hơi nhướng mi, nháy mắt với tá hộ pháp. Tá hộ pháp tát một cái, may mắn nha hoàn bên người Bạch Ấu Huyền phát hiện đúng lúc, kéo

Bạch Áu Huyền một phen mới giúp nàng tránh được một cái bạt tai. Tiền Kim Bảo lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Người nghĩ mình có thân phận gì? Tiểu thiếp của Vị Thiếu Quân hay nha hoàn thông phòng? Có tư cách gì hành lễ với nàng?”

Bạch Áu Huyền bị kinh sợ không ít, lại nghe Tiền Kim Bảo nói vậy vội nói với Hách Liên Dung: “Áu Huyền không có ý này, cũng không dám có ý muốn quá phận.”

Hách Liên Dung cũng không để ý tới chuyện này, nhìn gương trong tay nàng hỏi: “Bạch cô nương, có thể cho ta xem chiếc gương kia không?”

Bạch Áu Huyền chần chờ một chút rồi đưa gương qua. Hách Liên Dung cầm lật xem một lúc lâu, không mang theo cảm xúc gì hỏi: “Là cô mua hay là Vị Thiếu Quân cho cô?”

« Là... Là nhị thiếu gia cho tôi. » Bạch Áu Huyền trước mặt Hách Liên Dung tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn. « Bởi vì trên mặt kính có một chỗ bị xước nên tôi muốn mạ thêm một lớp. »

Hách Liên Dung cẩn thận nhìn mặt kính, quả nhiên có một vết xước mờ mờ, giống như bị một vật nhọn lưu lại. Hách Liên Dung đau lòng sờ sờ. Mấy hôm nay nàng xem xét thùng không thấy, khẳng định là bị Vị Thiếu Quân lấy đi.

« Kim Bảo, chúng ta đi thôi. » Hách Liên Dung sau khi hỏi xong lại lịch chiếc gương không muốn lưu lại nữa. Vừa mới định đi lại nghe thấy Bạch Áu Huyền thở nhẹ một tiếng: « Nhị thiếu phu nhân... »

Hách Liên Dung hơi quay người: “Còn việc gì nữa?”

Bạch Áu Huyền nhìn gương trong tay Hách Liên Dung, thấp giọng nói: “Gương...”

Hách Liên Dung không nghĩ tới Bạch Áu Huyền sẽ mở mồm muốn lấy lại gương, bởi vì trường hợp này không thể nghĩ ngờ sẽ khiến cho càng thêm huyền ảo thêm, mà Bạch Áu Huyền nhìn cũng không giống người không biết lui một bước trời cao biển rộng. Lại nói gương này tuy tinh xảo nhưng cũng không đáng giá qua nhiều tiền. Nếu không phải bởi nó có ý nghĩa kỉ niệm, Hách Liên Dung cũng sẽ không lấy lại.

Tiền Kim Bảo đương nhiên cũng không biết gương này có ý nghĩa với Hách Liên Dung, còn tưởng rằng Hách Liên Dung chỉ là đơn thuần muốn lấy. Đây đúng là chiêu số của nàng, cùng tả hữu hộ pháp đồng loạt động thủ, đem trâm cài trang sức trên đầu Bạch Áu Huyền kéo xuống, lại còn túm khuyên tai, nắm cổ tay giật vòng tay. Bạch Áu Huyền liên tục kinh hô, búi tóc tán loạn, chặt vật không chịu nổi. Trên vành tai còn rỉ ra chút máu, tả hữu hộ pháp sẽ không khách khí như Hách Liên Dung.

Tiền Kim Bảo cười đưa mấy đồ vật vào tay tả hữu hộ pháp: “Các người cầm lấy mua rượu uống, mấy thứ này bán ra thị trường giá khá tốt, nói vậy sẽ không để ý chút đồ linh tinh này.”

Tả hữu hộ pháp mặt mày hớn hở thu mấy đồ vật đó lại, cũng nói với Bạch Áu Huyền: “Tạ ơn Bạch cô nương.”

Bạch Áu Huyền tuy rằng mất nhiều đồ trang sức, lại bị thương nhưng dường như không quá để ý, đến gần Hách Liên Dung cầm tay áo nàng nói: “Nhị thiếu phu nhân, người trả gương lại cho tôi.”

Trả lại cho cô? Hách Liên Dung nhủ vậy, giọng nói đã có chút không kiên nhẫn: “Buông tay ra.”

Bạch Áu Huyền vẫn đau khổ cầu xin, Tiền Kim Bảo tiến lên hai bước đẩy nàng ra: “Bỏ cái tay bẩn thỉu của người ra, không biết có bị bệnh hay không nữa.”

Tiền Kim Bảo từ trước đến nay không khách khí với nữ tử thanh lâu, dùng hết sức đẩy ngã nàng ta xuống mặt đất. Hách Liên Dung tuy rằng cảm thấy Tiền Kim Bảo không cần làm vậy, nhưng nàng cũng không giả mù sa mưa nhảy vào giả vờ làm người tốt, chỉ bỏ tay áo Tiền Kim Bảo ra: “Cô có đi hay không? Ta muốn trở về.”

Tiền Kim Bảo mỉa mai: “Nhanh như vậy đã đi sao?” Nàng còn chơi chưa đã a.

Hách Liên Dung còn vội vàng trở về kiểm tra của hồi môn. Cái tên khốn Vị Thiếu Quân kia tuyệt đối không chỉ trộm mỗi chiếc gương. Chờ nàng về kiểm tra lại số lượng rồi sẽ tìm Vị Thiếu Quân tính toán sổ sách sau.

Bên kia Bạch Áu Huyền ngồi dưới đất thờ dốc một chút, thấy Hách Liên Dung muốn đi, gấp đến độ cắn răng một cái, lớn tiếng nói: “Vị phu nhân! Gương đó là nhị thiếu gia tặng cho tôi, người muốn lấy đi cũng nên hỏi qua nhị thiếu gia xem ngài ấy có đồng ý hay không!”

Hách Liên Dung nhất thời dừng bước. Thật ra nàng vẫn kiểm chế chính mình không cần giận chó đánh mèo với Bạch Áu Huyền, bởi vì nàng ta không biết ý nghĩa của vật này, càng không biết vì sao vật này ở trong tay Vị Thiếu Quân. Nghĩ vậy nên Hách Liên Dung không chế chính mình rất tốt, thậm chí ngay cả ngữ điệu cũng không quá làm cao. Ngay tại lúc định rút lui lại nghe được những lời này.

“Xem hán có đồng ý?” Hách Liên Dung dường như rít qua hàm răng nói những từ này. “Ta cũng muốn hỏi hán một chút, lấy đồ của ta thì được sự đồng ý của ai!”

Bạch Áu Huyền cùng Tiền Kim Bảo đồng thời sững sờ một chút. Tiền Kim Bảo như muốn nhảy dựng lên: “Đồ của người? Tên Vị Thiếu Quân khốn kiếp mất dạy!”

Bạch Áu Huyền cắn môi: “VẬY, đây là...”

Hách Liên Dung nhìn Bạch Áu Huyền mặt mày xám tro ngồi dưới đất, trong lòng mặc dù đầy lửa giận nhưng nắm tay xiết chặt cũng dần thả lỏng, cố gắng điều hòa khẩu khí, không nói cái gì, nhấc chân rời đi. Tiền Kim Bảo lôi kéo nàng: “Chuyện này tính sao?”

“Tính sổ cũng không phải tìm cô ta tính.” Sắc mặt Hách Liên Dung vô cùng khó coi, cố gắng khống chế tâm tình của mình.

Tiền Kim Bảo không cam lòng quay đầu thóa mạ Bạch Áu Huyền một hồi rồi mới cùng Hách Liên Dung rời đi. Đi được vài bước lại dừng lại.

Nha hoàn của Bạch Áu Huyền vừa rồi không thấy đâu, hóa ra là đi tìm viện binh. Mà cứu binh chính là Vị Thiếu Quân, khuôn mặt thất sắc đang muốn chen vào trong đám đông. Xem ra Vị Thiếu Quân cũng là tới từ chỗ các nàng nếu không sẽ không trong thời gian ngắn như vậy liền đem được hắc chấy tới đây.

Hách Liên Dung gặp được Vị Thiếu Quân, con tức trong lòng nhất thời lại bùng lên. Không ngờ Vị Thiếu Quân chen vào đám người bay thẳng đến chỗ Bạch Áu Huyền, nâng nàng ta dậy xem xét một lúc, lại quay đầu hướng Hách Liên Dung trách móc: “Chỉ là một mặt gương hồng, ra tay nặng như vậy làm gì?”

“Ta cũng không cầu ngươi trộm nó!” Hách Liên Dung hận trong tay không có cây đao, thẳng tay chém chết hắc chấy!

Vị Thiếu Quân phui bụi đất trên người Bạch Áu Huyền, sau đó đi đến trước mặt Hách Liên Dung, chẳng hề để ý hỏi: “Ta trộm của cô đấy, thì sao?”

Nhìn bộ dạng thách thức lộn chết không sợ nước sôi của hắc chấy, Hách Liên Dung tức giận đến cắn răng: “Vị Thiếu Quân! Ngươi cũng thật có tiền đồ! Ngươi lấy của ta cái gì sớm đem trả lại cho ta, nếu không ta tuyệt đối không tha cho ngươi!”

“Không trả được nữa, đã bán hết rồi!” Vị Thiếu Quân đoạt lấy cái gương trong tay Hách Liên Dung: “Nếu Áu Huyền không thích cái này thì đã sớm không còn, cô còn phải cảm ơn nàng ấy.”

Hách Liên Dung đang tức giận nên không giữ chặt chiếc gương, bị Vị Thiếu Quân đánh lén thành công, sắc mặt trở nên xanh mét, vươn tay trước mặt hắc chấy: “Trả lại cho ta.”

“Ta không trả!” Vị Thiếu Quân khua khua cái gương trong tay: “Ta đã đồng ý đưa cho Áu Huyền.”

Bạch Áu Huyền vội vàng lên tiếng: “Nhị thiếu gia, ta không biết đây là đồ của nhị thiếu phu nhân, người mau trả lại cho nàng.”

“Ta không trả!” Vị Thiếu Quân nhàu nhàu mày, lấy tay lau đi vết máu trên vành tai Bạch Áu Huyền, liếc Hách Liên Dung rồi nói với Bạch Áu Huyền: “Nàng không biết nhà nàng ta keo kiệt đến mức nào đâu, ngay cả giấy bán cũng cho làm của hồi môn...”

“Bốp!”

Hắc chấy mới nói được một nửa Hách Liên Dung đã giơ tay đánh xuống một bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ta là người đàn bà chanh chua

Vị Thiếu Quân không ngờ Hách Liên Dung sẽ đột nhiên động thủ, sợ run người, sau một lúc lâu mới quay đầu nhìn. Mọi người xung quanh vây xem kẻ chê cười người cảm thương làm cho hắc chấy thấy mất hết cả mặt mũi (làm gì còn mà mất hắc chấy ông). Hắc chấy trừng mắt với Hách Liên Dung, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô dám đánh ta?”

Hách Liên Dung không nói hai lời, lại tát thêm một phát ‘bốp’ vào mặt hắc chấy!

Tất người cũng cần kỹ xảo, Hách Liên Dung tay nghề còn chưa thuần thục, chính tay mình cũng bị đau. Nghe nói đẳng cấp cao chỉ dùng một phần ba bàn tay, không mất sức nhiều lại vang dội, còn có thể đánh rất đau.

Có điều không nói đến bàn tay này đánh cho là nặng hay là nhẹ, trong đám người đã có kẻ phì cười, thanh âm nghị luận cũng xôn xao hơn, cãi nhau đến sứt đầu mẻ trán. Còn có người nhận ra Vị Thiếu Quân, xem ra hắc chấy thật đúng nỗi danh.

Tiền Kim Bảo bị chiêu này của Hách Liên Dung làm cho mất mặt, kinh ngạc đến nửa ngày, thậm chí còn quên xông lên hỗ trợ. Vị Thiếu Quân vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ...A, không, là đại ra (yeah, phát hiện ông này có máu sợ vợ nha).

Lại nhìn đến Hách Liên Dung vậy mà không có một chút đáng về lửa giận lên ngút trời, tức đến hộc máu. Khuôn mặt lạnh lùng thật ung dung, xoay cổ tay một cái định ‘bốp’ thêm phát thứ ba. Dù sao đã đánh rồi thì đánh tiếp cho sướng tay.

Vị Thiếu Quân cũng không đại ra lâu lắm. Lúc cái tát thứ ba chuẩn bị đánh xuống liền lấy tay tóm lấy tay Hách Liên Dung, nổi giận gầm lên một tiếng: “Đánh đủ chưa hả?”

Tay Hách Liên Dung bị Vị Thiếu Quân gạt ra, nàng liền giơ tay kia ra: “Trả lại cho ta.” Ngự khí bình tĩnh tựa như có chút quá...

Vị Thiếu Quân tự dung bị ăn hai cái tát, cảm thấy mắt hết thể diện, nào có dễ dàng lui bước như vậy. Thấy Hách Liên Dung cứ đòi gương như vậy liền ném gương xuống đất, nhếch khóe miệng, dậm chân lên: “Có cái gì tốt, trả lại cho cô đó!”

Nghe thấy tiếng mặt gương cọ vào đá xào xạc, tim Hách Liên Dung đập mạnh, loạn nhịp một lúc lâu, đồng tử nhanh chóng co rút một chút, nhìn kiểu cười khiêu khích của Vị Thiếu Quân. Khóe môi nàng đang gắt gao bặm lại rồi chậm rãi thả lỏng, chậm rãi gật gật đầu với hắn, nhanh chóng xoay người, sau đó quay đầu lại: “Bắt lại.”

Tiền Kim Bảo sững sốt, phát hiện Hách Liên Dung không phải nhìn mình mà là từ đại hộ pháp sau lưng, vội vàng xoay người ngụ ý với bảo tiêu. Bốn vị bảo tiêu kia cũng sững sốt, họ họ nghĩ người Hách Liên Dung muốn bắt là Vị Thiếu Quân, không ngờ người nàng chỉ lại là Bạch Ấu Huyền.

Thấy bốn bảo tiêu xông về phía mình, thân mình Bạch Ấu Huyền co rúm lại. Vị Thiếu Quân cũng phát hiện mục tiêu của Hách Liên Dung không phải là hắn, dùng người che Bạch Ấu Huyền lại, ngạo nghễ nói: “Có gì cứ tính hết lên đầu ta!”

Hách Liên Dung vỗ tay với Vị Thiếu Quân: “Thật khó được nhìn thấy nhị thiếu Vị gia giống một người nam nhân. Xem ra người ta nên trời là người?”

Về mặt Vị Thiếu Quân như đang nén nhịn. Bốn bảo tiêu kia đã tiến đến gần, hai người ngăn đón Vị Thiếu Quân, hai người bắt lấy Bạch Ấu Huyền, không cần tốn nhiều công sức đã bắt đến cạnh Hách Liên Dung.

Về mặt Bạch Ấu Huyền thì lương, nhưng vẫn cắn chặt môi dưới không kêu lên một tiếng. Hách Liên Dung cũng không để ý đến cô ta, chỉ vào cái gương trên mặt đất, nhẹ giọng nói với Vị Thiếu Quân đang gầy gầy phần nộ: “Nhặt lên cho ta.”

Vị Thiếu Quân nhìn Bạch Ấu Huyền, căm giận nghiêng răng, lại trừng mắt với Hách Liên Dung: “Cô nằm mơ đi!”

« Ta đã nói rồi, người đứng là kẻ thật ngây thơ. » Hách Liên Dung đã vô cùng bình tĩnh, nói với Tiền Kim Bảo : « Lần trước cô muốn xử nàng ta thế nào ? »

Tiền Kim Bảo khoanh tay trước ngực, tự nhiên như đang xem náo nhiệt, nghe Hách Liên Dung hỏi liền cười to nói : « Ý cô là lột quần áo ? Ta lại có một chủ ý mới, hủy dung à ta cũng hay đấy. Á không thể tiếp tục làm ở lâu xanh, chúng ta coi như cũng cứu vãn cuộc sống của á. »

Hách Liên Dung nhẹ nhàng hừ cười: « Vậy vẫn nên lột quần áo đi, ta không thích nghe kêu la thảm thiết. »

« Vô dụng. » Tiền Kim Bảo khinh thường xua tay: « Cởi quần áo cũng kêu. Gái lâu xanh còn giả vờ cái nổi gì, trong lòng chả muốn cởi đến chết còn ra vẻ cứng rắn, thanh cao. »

«Phải không ? Đây ta thật chưa thấy qua. » Hách Liên Dung nhìn Vị Thiếu Quân một lượt, hần tức giận đến mức mặt trắng bệch. « Người có giỏi thì cởi đi, đừng để cho người ta chê giễu ! »

Hách Liên Dung cười lạnh: « Vị Thiếu Quân, ta còn tưởng gì hóa ra là trò khích tướng ! » Dứt lời nàng hít vào một hơi, trầm giọng nói với tả hữu hộ pháp: « Cởi ! Cho mọi người được mở rộng tầm mắt, hoa khôi Đoàn Tự các có vốn liếng gì mà tốn nhiều bạc như vậy. »

Hách Liên Dung cho tới giờ chưa bao giờ là người cam nguyện tạm nhân nhượng vì lợi ích chung. Nàng ảm nhẫn vì đối phương còn chưa chạm đến điểm mấu chốt của nàng, một khi chạm đến, xin thứ cho không lí trí, tự gánh lấy hậu quả.

Hai phụ nhân kia từ trước tới nay theo Tiền Kim Bảo hoành hành các quán, hướng chỉ các nàng vẫn coi Bạch Ấu Huyền là một nữ tử thanh lâu hèn mọn, lần này không cần Tiền Kim Bảo ra lệnh, hai người tiến lên lột xiêm y Bạch Ấu Huyền, làm nhiều kẻ đứng xem nổi lên vô số âm thanh.

Bạch Ấu Huyền cực lực cuộn người lại, nhưng đều phí công với hai bảo tiêu kèm bên người. Mắt thấy áo của nàng đã bị xé mở, lộ ra một ít da thịt mịn màng, hai mắt Bạch Ấu Huyền rung rung, môi dưới đã bị nàng cắn mạnh đến không có một tia huyết sắc, nhưng nhất quyết không kêu cứu một tiếng.

Vị Thiếu Quân tái nhợt mặt mũi hét lên: « Hách Liên Dung, cô dám »

Hách Liên Dung cũng hơi tái mặt, nhưng nàng vẫn cười khê: « Ta có dám hay không người không phải thấy sao ? »

«Cô....dừng tay ! » Lại lộ ra thêm một mảng da trắng khiến Vị Thiếu Quân không thể làm ngo, hần vọt đến trước mặt Hách Liên Dung, cúi người xuống, nhặt gương đưa qua : « Chuyện này không liên quan đến nàng ấy ! »

Hách Liên Dung nhìn lướt qua mặt kính bị rạn, sắc mặt xanh mét : « Nếu ta nói có liên quan ? »

Vị Thiếu Quân vô cùng bức tức, chỉ vào Bạch Ấu Huyền : « Cô mau thả nàng ra ! »

Về mặt Hách Liên Dung lộ ra chút lưu manh: « Ngươi đúng là khờ dại, ngươi không nghĩ đến trộm sạch đồ cưới của ta liền cứ như vậy coi như hết ? »

Vị Thiếu Quân cường chế con tức, mặt mũi vắn vẹo: « Cô muốn thế nào ? Dù sao mấy đồ đó đã sớm không còn ! »

« Ngươi tốt nhất hy vọng những đồ đó vẫn còn. » Hách Liên Dung chỉ thẳng vào mặt Vị Thiếu Quân: « Ta cho ngươi thời gian là một ngày, nếu ngươi không tìm trở về toàn bộ đồ cưới của ta, thiếu một thứ, ta sẽ mời nam nhân toàn thành cùng hưởng điểm phúc. Đến lúc đó nhìn xem là ngươi đau lòng hay vẫn là ta đau. »

« Cô... »

Thấy Vị Thiếu Quân tức đến nói không nên lời, Hách Liên Dung nói thay hân: « Ta làm sao ? Ta có dám hay không ? » Nàng học dáng vẻ lưu manh của Vị Thiếu Quân, tiến đến trước mặt hân: « Ngươi đoán xem? »

Nếu Vị Thiếu Quân bị mắc bệnh tim thì bây giờ con bệnh đã phát tác đau đớn rồi, nhưng thật đáng tiếc, trái tim hân thật sự cường tráng.

Tiền Kim Bảo lo lắng tiến tới: « Chú ý này không được, bọn lâu xanh là dựa vào cái này kiếm tiền. Cô để cho nam nhân toàn thành nhìn ả ta, chẳng phải giới thiệu việc làm ăn cho ả? »

Hách Liên Dung tròn mắt nhìn Bạch Ấu Huyền, mặt nàng ta tái nhợt bất lực, không còn chút huyết sắc. Hách Liên Dung nhếch miệng, giận tái mặt nói: « Vậy xem nhị thiếu gia của chúng ta thật có thương hoa tiếc ngọc hay không. Kim Bảo, ngày mai ngươi thay ta trông coi cô ta cẩn thận. »

« Không thành vấn đề. » Tiền Kim Bảo chỉ sợ sự tình không đủ náo nhiệt, làm sao ngại phiền toái, nhiệt tình đáp ứng. Hách Liên Dung lại nói: « Cẩn thận Hàn Sâm nhà cô. »

Vị Thiếu Quân nghe Hách Liên Dung an bài thật đúng là đang tính tìm Hàn Sâm thương lượng, không ngờ Hách Liên Dung lại bóp chết ngay hi vọng của hân, khiến hân hận nghiêng răng nghiêng lợi. Hách Liên Dung nhìn sắc mặt hân nói: « Ý tưởng đầu tiên khi xảy ra chuyện lại định giờ trò bâng môn tả đạo, ngươi đúng là hết thuốc chữa ! »

Vị Thiếu Quân nhảy dựng lên: « Cô ngay cả bắt cóc bắt người cũng dám còn nói ta bâng môn tả đạo ? »

« Nếu ta là ngươi sẽ không tốn thời gian ở đây khua môi múa mép. » Hách Liên Dung lôi kéo Tiền Kim Bảo: « Đi thôi. »

« Ta nghĩ ra rồi ! » Tiền Kim Bảo đi theo Hách Liên Dung, xoay người, vẻ mặt rất là sung sướng: « Đưa ả tới Hàn phủ không an toàn, Hàn Sâm với tên khốn này cùng một giuộc, không bằng đem ả tới chỗ đại ca của ta đi, huynh đệ của đại ca ta hân sẽ rất hoan nghênh ả. »

Hách Liên Dung không nói gì, lập tức đi ra khỏi đám người. Tiền Kim Bảo vội ra hiệu bảo tả hữu hộ pháp cùng tứ đại hộ vệ mang theo Bạch Ấu Huyền đuổi theo. Bạch Ấu Huyền sau khi nghe xong lời Tiền Kim Bảo thì sắc mặt đại biến, liên tục quay đầu lại nhìn Vị Thiếu Quân, mặc dù không kêu cứu, nhưng vài giọt nước mắt rơi xuống đã là tín hiệu cầu cứu tốt nhất.

Vị Thiếu Quân đuổi theo vài bước, lại phản hận dừng lại, đẩy vài kẻ đang xem náo nhiệt ra, lớn tiếng nói: « Ấu Huyền, nàng đừng sợ, ta sẽ nghĩ cách cứu nàng ! »

Tiền Kim Bảo nghe thấy thì đi chậm lại một chút, nhìn Bạch Ấu Huyền trào phúng nói: « Không thể tưởng tượng nổi tên khốn kia thật yêu thương ngươi. »

Bạch Ấu Huyền bị tóm lời đi đương nhiên sẽ không thoải mái. Nhưng khi nghe Vị Thiếu Quân nói, sắc mặt nàng đã bình tĩnh hơn, sự sợ hãi trong mắt cũng bớt dần.

Tiền Kim Bảo lại tròn mắt lờm lờm rồi bước nhanh đến cạnh Hách Liên Dung: « Liên Dung, mấy đồ kia của cô nếu không tìm được thì làm sao bây giờ ? Thật đem ả... » Nói đến đây nàng mới cảm thấy Hách Liên Dung có chút không ổn, càng chạy càng nhanh, lại cúi đầu ngay cả đường cũng không buồn nhìn: « Liên Dung ? »

Hách Liên Dung không trả lời, ngược lại càng đi nhanh hơn, tay nắm chặt đến các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, Tiền Kim Bảo vượt lên nắm lấy tay áo nàng: « Liên Dung ? »

« Kim Bảo. » Hách Liên Dung hơi nghiêng mặt sang một bên, không cho Tiền Kim Bảo nhìn thấy thần sắc của mình: « Cô về trước đi, ta tự mình trở về. » Dứt lời nàng vòng lại đi hướng khác, không để ý tới mọi người, đi thẳng luôn.

Tiền Kim Bảo kinh ngạc một lúc lâu, nghĩ đến lời nói vừa mới nghe được, Hách Liên Dung tuy cố gắng trấn tĩnh nhưng vẫn không giấu được ngữ điệu khê run run. Tiền Kim Bảo nói với mấy người phía sau: « Tìm tạm một khách điểm coi chừng ả. Các người mau đi đi, nếu ả chạy thoát, các người về sau đừng đi theo ta nữa. »

Tả hữu hộ pháp vội vàng tuân theo, Tiền Kim Bảo lo lắng đi theo sát bóng dáng Hách Liên Dung.

Hách Liên Dung không giống như là về nhà, bởi vì nàng toàn chọn đi đường nhỏ, hơn nữa đi rất nhanh. Tiền Kim Bảo vòng vèo đi theo nàng qua hai cái ngõ nhỏ đột nhiên không thấy bóng dáng nàng đâu, nghĩ hoặc đi lại một vòng, mới tìm thấy nàng ở cuối cái ngõ cụt nhỏ.

Hách Liên Dung quay mặt vào tường, tĩnh lặng không phát ra một tiếng. Ngay tại khi Tiền Kim Bảo cảm thấy tình huống hiện tại có chút quỷ dị, nàng

phát hiện hai vai Hách Liên Dung không ngừng run rẩy.

« Liên Dung... » Phát hiện nàng đang làm cái gì Tiền Kim Bảo đột nhiên cảm thấy hơi cay cay mũi.

“Đừng tới đây.” Giọng nói Hách Liên Dung ngắc ngứ, sứt sứt mũi: “Đừng tới đây.”

Trong nháy mắt, Tiền Kim Bảo có chút không đành lòng nhìn hình dáng của Hách Liên Dung. Nàng vẫn nghĩ các nàng giống nhau, đồng bệnh tương liên. Nhưng hiện tại nàng phát hiện căn bản là không giống. Tuy rằng nhà chồng hai bên đều đối xử không tốt, nhưng bên người nàng còn có đại ca che chở mọi lúc, còn có tình cảm vợ chồng ẩn ý với Hàn Sâm. Còn Hách Liên Dung? Cô ấy có cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 27: Đề nghị của tam thiếu

Hách Liên Dung nghe được tiếng khóc đằng sau thì quay đầu lại, lau lau nước mắt, nhìn thấy Tiền Kim Bảo đứng cách đó không xa, vừa lau lau nước mắt vừa khóc sụt sùi.

“Cô...” Hách Liên Dung không biết nói như thế nào với nàng: “Cô làm sao vậy?”

Tiền Kim Bảo nức nở chạy đến ôm Hách Liên Dung, nói tiếng được tiếng mất: “Ta thấy ức thay cho cô.”

Tìm Hách Liên Dung đập mạnh và loạn nhịp nửa ngày, quên cả nói chuyện. Đây là lần đầu tiên nàng thấy bởi vì ám ức cho người ta mà còn khóc nhiều hơn cả đương sự. Tiếng khóc lớn sát bên tai làm nàng bừng tỉnh suy nghĩ, nàng vội vàng vỗ vỗ Tiền Kim Bảo: “Ta... Không có việc gì, không có việc gì...”

“Hu...”

“Đừng khóc đừng khóc...”

“Huhu...”

...

Hình như, người cần an ủi là nàng mới đúng.

“Cô cũng đừng khóc...” Tiền Kim Bảo khóc đủ mới ngẩng đầu, muốn lau nước mắt cho Hách Liên Dung, phát hiện nước mắt nàng đã sớm khô: “Ô? Ta đã khóc rất lâu hả?”

Hách Liên Dung vịn vịn bả vai: “Cũng không lâu lắm, chỉ là dựa vào vai ta đến tê rần hết lên.”

“Vậy... Vậy cô đừng khóc?” Tiền Kim Bảo ngượng ngùng, không biết nói gì hơn.

Hách Liên Dung bật cười: “Phương pháp an ủi người của cô cũng tốt thật đấy.”

Tiền Kim Bảo không chút khách khí: “Đó là đương nhiên!”

Hách Liên Dung cười bước đi: “Đi thôi, về nhà đi.”

Tiền Kim Bảo nhìn bóng dáng Hách Liên Dung, đột nhiên nói: “Liên Dung!”

Hách Liên Dung quay lại nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng ta nghiêm túc lại còn thật sự nói: “Ta về sau sẽ đối xử thật tốt với cô.”

Hách Liên Dung thấy xôn xao trong lòng, mũi cũng hơi cay cay, xoay người lau khóe mắt đang rom róm, trên mặt đã lặng lẽ tươi cười: “Đi nhanh đi, sao nói nhiều vậy.”

Tiền Kim Bảo liền cười đuổi theo nàng, đưa ra ý kiến: “Chuyện của Vị gia cô mặc kệ đi, để cho hắn đi làm huyện thừa đi, cả nhà bọn họ đều đáng ghét.”

Nhắc tới Vị gia, Hách Liên Dung thờ dài một tiếng, nghĩ nghĩ lại lắc đầu: “Không được, việc này ta đã nhận lời thì nhất định phải hoàn thành... Đúng rồi.” Nàng đột nhiên nghĩ đến: “Bạch Ấu Huyền đâu?” Không phải bị Tiền Kim Bảo giải đến đại bản doanh của xã hội đen chứ?

“Yên tâm, sắp xếp ở chỗ khác rồi. Ta nói như vậy để dọa Vị Thiếu Quân, để hắn đừng nghĩ ra cái chủ ý linh tinh gì mà đưa cái đồ lầu xanh kia đi.” Tiền Kim Bảo nhìn về mặt Hách Liên Dung, mặt nhăn lại: “Sao hả? Cô còn sợ cái đồ lầu xanh kia chịu thiệt thòi hả hả?”

Hách Liên Dung hơi sững sốt, nàng thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này. Nàng chỉ là không muốn nhìn thấy phát sinh loại chuyện này, việc canh giữ không liên quan đến những việc ở lầu xanh kia. Đương nhiên nếu Bạch Áu Huyền tự nguyện dâng hiến, đây lại là chuyện khác, không cần bàn đến.

Hách Liên Dung nói suy nghĩ của mình cho Tiền Kim Bảo nghe, nàng ta trừng mắt nhìn nàng nửa ngày, rồi liếc nàng trắng trợn một cái: “Ta nói vậy để dọa thằng khốn kia thôi, đại ca ta quản thúc người trong võ quán vô cùng nghiêm, cho dù đối tượng là Bạch Áu Huyền cũng không tùy tiện phát sinh chuyện như vậy.”

“Võ quán?”

Tiền Kim Bảo gật gù đầu nói: “Đại ca ta mở võ quán.”

Đại ca xã hội đen mở võ quán, đại khái cũng muốn tẩy trắng một ít phần tử hắc đạo để mở công ty bảo vệ là cùng dạng đạo lý, chính là người ta khinh thường tẩy trắng, lại là ông chủ võ quán, lại là đại ca xã hội đen.

“Lần sau ta đưa cô đến võ quán chơi? Rất uy phong!”

“Được.” Hách Liên Dung nhận lời nhưng có chút không yên tâm, trong lòng nhanh chóng muốn về kiểm tra của hồi môn. Tiền Kim Bảo cũng nhìn ra suy nghĩ của nàng, liền nhất định đòi đưa nàng trở về. Tuy rằng Tiền Kim Bảo luôn mồm cam đoan rằng nàng sẽ không nhiều lời về chuyện phát sinh ngày hôm nay nhưng Hách Liên Dung vẫn không dám tin tưởng, nhìn nàng ta là thấy cái đáng về rất muốn nói.

Tiền Kim Bảo chu mỏ bất mãn: “Cho dù ta không nói bọn họ cũng sẽ nhanh biết thôi, đương nhiên phải lớn tiếng dọa người, mắng phủ đầu trước.”

“Bọn họ biết là chuyện của bọn họ, tự chúng ta nói ra chính là chủ động dâng chuyện cho các nàng xem náo nhiệt.” Hách Liên Dung cơ hồ có thể tưởng tượng được phản ứng của người nhà Vị phủ khi biết chuyện này. Hơn nữa đại tẩu kia của nàng nói không chừng sẽ cười sung sướng ra mặt. “Cô về nhà đi, trông trông Bạch Áu Huyền, ngày mai chờ tin tức của ta.”

Tiền Kim Bảo lại hưng phấn: “Cho dù thằng khốn kia trả lại mấy đồ kia cho cô, cô cũng đừng nhận lấy, lần này thế nào cũng phải dạy cho bọn họ một bài học!”

Hách Liên Dung từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười. Tiền Kim Bảo khuyên rồi đi, một mình trở về phủ.

Trong đại sảnh Vị phủ, lão phu nhân dẫn đầu nhóm các vị phu nhân ngồi chờ, thấy Hách Liên Dung trở về đều dùng ánh mắt thân thiết, có điều mục đích không giống nhau. Lão phu nhân đương nhiên hi vọng Hách Liên Dung mang về đáp án làm cho bà vừa lòng, còn tam tiểu thư lại không phải vậy, chỉ hy vọng nàng thuyết phục thất bại.

Quả nhiên khi Hách Liên Dung nói hết thảy đều thuận lợi, về mặt Vị Thu Cúc tràn đầy thất vọng, lão phu nhân thì mừng rỡ, Hồ thị cũng khẽ thở phào. Ngô thị chắc hẳn bức mình Hách Liên Dung, chuyện học thuộc tổ huấn vẫn làm cho chị ta ở Vị phủ bị mất mặt không ít.

Hách Liên Dung cũng không có tâm tư để ý đến chuyện đó, ngồi ở đại sảnh một chút liền đứng dậy cáo từ, lão phu nhân cũng không để ý, nói trắng ra là không đếm xỉa tới nàng, liền tục đề nghị Ngô thị đưa bà đi cảm tạ Bồ Tát.

Hách Liên Dung bước nhanh về Thính Vũ Hiên, Bích Liễu đang ở trong viện sai bảo nha hoàn xếp lại bồn hoa, thấy Hách Liên Dung trở về liền nghênh đón. Hách Liên Dung không nói một lời, lướt qua nàng, vọt ngay vào sương phòng chứa đồ cưới của mình. Bích Liễu cũng vội vàng đi theo: “Thiếu phu nhân, làm sao vậy?”

Hách Liên Dung không rảnh trả lời nàng, nhìn lướt qua phòng trong, đối với việc không nhìn thấy một đồng bùa bài thì hơi hơi kinh ngạc. Mấy thùng kia của nàng vẫn khóa tốt, đầu khóa không có dấu vết bị phá.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy chiếc gương kia, Hách Liên Dung thiếu chút nữa nghĩ mình hiểu lầm Vị Thiếu Quân. Chờ nhìn kỹ lại mới nhớ một câu. Đầu khóa này nhìn tưởng vẫn an toàn nhưng Vị Thiếu Quân phá đầu khóa, sau đó đem lật mặt khóa lên, làm cho người ta tưởng hòm vẫn trong tình trạng an toàn.

Bỏ ý định lấy chìa khóa từ trong người ra, Hách Liên Dung cầm lấy đầu khóa, vô cùng tức giận mở một thùng ra...

Hách Liên Dung đã chuẩn bị chửi ầm lên khi mở thùng không ngờ lại khác trong suy nghĩ một chút.

Trong rương vẫn chứa đầy một ít đặc sản Tây Việt, dường như không thiếu cái gì. Lại mở thêm một thùng, vẫn là như thế. Thùng này chứa giấy bản vẫn còn nguyên, đương nhiên nàng cũng không chắc có bị thiếu vài tờ hay không.

Hách Liên Dung nhìn bốn năm hòm, lại chợt hiểu ra, trực tiếp đi đến rương chứa trang sức, không ngoài dự đoán, thùng trống không.

Không, nói “trống không” cũng chưa chuẩn xác. Phải nói trong rương chứa đầy những hộp trống không, trước đây trong rương này chứa nhiều hộp trang sức cùng một số đồ vàng bạc.

Xem ra Vị Thiếu Quân cũng là người thực tế. Biết thổ sản bán không được bao nhiêu tiền, càng không bàn đến hòm giấy bản kia, cho nên chỉ trộm đồ

quý. Mặt khác hai rương đồ cưới quốc chủ Vân Hạ ban tặng cũng bị xáo trộn, một ít tơ lụa thù bị bối lộn xộn một chỗ. Hách Liên Dung không nhìn qua bên trong, nghĩ có chút vàng bạc châu báu, cũng đã bị lấy hết.

Bích Liễu đi theo sau Hách Liên Dung nhìn thấy tình huống này, miệng há hốc, thần sắc kinh hãi: “Thiếu phu nhân, chuyện này... Nó thì...” Nàng là đại nha hoàn trong Thính Vũ Hiên, xảy ra chuyện như vậy, không thể nghĩ ngờ là nàng sẽ không thoát khỏi liên quan.

“Ta biết chuyện này không liên quan đến ngươi.” Đối với chuyện này Hách Liên Dung cũng không muốn giận chó đánh mèo lên người ai. Mặc kệ là Bích Liễu không tra ra hay cảm kích không báo, đều tính lên người cái tên khốn Vĩ Thiếu Quân kia là tốt rồi.

Lời nói của Hách Liên Dung làm cho Bích Liễu thở phào nhẹ nhõm, nhưng về mặt vẫn sợ hãi như cũ: “Thiếu phu nhân có muốn... đưa những đồ vật này đến chỗ khác.”

“Không cần.” Hách Liên Dung cảm thấy không cần thiết, thùng lớn như vậy có thể giấu đi đâu? Huống hồ thôn đã bị càn quét qua người ta cũng không lại mơ tưởng tới nữa.

Nghĩ vậy Hách Liên Dung đột nhiên có chút hối hận. Lần trước nàng cầm một hộp trang sức hẳn là nên lấy luôn cả gương kia đi, như vậy cho dù đánh mất chút ít vàng bạc trang sức, nàng cũng không đau lòng như bây giờ. Hiện tại thì...

Hách Liên Dung lấy chiếc gương từ trong người ra, mặt kính bị rạn xước chẳng chút, chỉ có thể chiếu ra bóng người mơ hồ. Nhớ tới tình cảnh trước đây cha nàng vừa say rượu vừa ôm gương ngắm trăng, Hách Liên Dung lại đẩy lên một trận chua xót trong lòng. Đây là bảo bối rất quan trọng với cha, mới bị nàng cầm trong tay vài ngày liền biến thành hình dạng thế này.

Hách Liên Dung đứng trong phòng cầm gương ngắm người, về mặt không rõ là đang chua xót hay phẫn nộ. Bích Liễu mở miệng vài lần lại không dám lên tiếng, thẳng đến khi một nha hoàn tiến vào nói: “Thiếu phu nhân, tam thiếu gia đến.”

Hách Liên Dung sớm đoán được Vĩ Thiếu Dương sẽ đến. Không cần nghĩ cũng biết tên khốn Vĩ Thiếu Quân kia đã sớm đem bán sạch mấy đồ kia tiêu hết tiền, lại lấy đâu ra tiền chuộc lại? Chỉ có thể nhờ Vĩ Thiếu Dương giúp đỡ.

Lúc Hách Liên Dung đến nhà chính, Vĩ Thiếu Dương đang đứng trong phòng đưa lưng về phía nàng, thân hình thẳng tắp, hoàn toàn bất đồng với Vĩ Thiếu Quân như động vật không xương nhuyển thế.

Nghe thấy tiếng bước chân, Vĩ Thiếu Dương quay đầu lại, khẽ nhíu mày, thân nhiên nở nụ cười: “Nhị tẩu.”

Trong nụ cười của hắn có vẻ xin lỗi, lại có chút khó xử, Hách Liên Dung càng khẳng định suy đoán của mình: “Hắn đến tìm đệ?”

Vĩ Thiếu Dương gật đầu, đôi môi hơi mấp máy nhưng không phát ra âm thanh. Hách Liên Dung vẫn chờ xem hắn đến tột cùng muốn nói cái gì. Cầu tình thay Vĩ Thiếu Quân?

“Đệ thật có lỗi.” Vĩ Thiếu Dương cuối cùng cũng mở miệng, nhìn thẳng Hách Liên Dung. “Những lời này nên sớm nói với tẩu.”

Hách Liên Dung nhíu lông mày: “Đệ không cần vì sai lầm của kẻ khác mà giải thích.”

Vĩ Thiếu Dương lắc lắc đầu, giống như muốn nói tới chuyện gì nữa, thế nhưng hắn không nói cái gì, từ trong tay áo lấy ra một cái trâm cài tóc đưa cho nàng: “Đây là của nhị tẩu?”

Hách Liên Dung nhận lấy, lại không rõ. Trong rương có những vật gì nàng cũng không rõ ràng, chính là hỏi: “Nhanh như vậy đã tìm ra?”

“Nhị ca đem những vật này bán cho một nhà buôn châu báu, tìm ra cũng thuận tiện. Có điều có vài đồ đã bán đi, đệ đã cho người đi thăm dò, chắc sẽ nhanh có tin tức thôi.”

Hách Liên Dung không dễ dàng tha thứ, hừ cười: “Đệ đệ như đệ cũng thật hết trách nhiệm, hắn làm chuyện xấu đều tìm đệ giải quyết.”

Vĩ Thiếu Dương cười cười, trong đó còn mang theo chút bất đắc dĩ: “Đệ muốn xin nhị tẩu đáp ứng đệ một việc.”

Hách Liên Dung không đáp lời, Vĩ Thiếu Dương trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Nếu ngày mai nhị ca không lấy lại được mấy vật kia, đệ mong nhị tẩu không cần mềm lòng, thực hiện lời nói trước mặt mọi người hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hiệp nghị

Nghe Vị Thiếu Dương nói xong, Hách Liên Dung trầm mặc một lúc lâu. Hắn rõ ràng nói có thể giúp Vị Thiếu Quân tìm mấy đồ đó trở về, hiện tại vì sao nói như vậy? Hắn không tính đem những vật đó giao cho Vị Thiếu Quân? Vì sao? Hay là nói...hắn căn bản không nắm chắc tìm về được tất cả những thứ đó cho nên mới có ý nói như vậy, thật ra đây là phương pháp lấy lui để tiến? Nghĩ vậy, trong mắt Hách Liên Dung dâng lên một chút địch ý: “Đệ muốn kích ta? Hay là muốn thử ta? Sao vậy? Chuyện xảy ra hôm nay còn chưa đủ chứng minh quyết tâm của ta?”

Nhìn Hách Liên Dung bỗng chốc biến thành con nhím xù lông, trên mặt Vị Thiếu Dương lại hiện lên sự áy náy, hắn kéo ghế dựa bên người mời Hách Liên Dung ngồi xuống.

Hách Liên Dung như đã chắc chắn cho rằng Vị Thiếu Dương đến lần này là muốn làm thuyết khách cho Vị Thiếu Quân, tức giận đến khó chịu trong ngực, xoay người muốn rời đi. Vị Thiếu Dương vội vàng nghiêng người đến phía trước Hách Liên Dung ngăn lại: “Nhị tẩu...”

Hách Liên Dung không đoán được hắn đột nhiên tiến đến, thiếu chút nữa đụng vào hắn, ngẩng đầu giận dữ nhìn hắn nói: “Ta không biết ngươi cũng là đồ khôn! Đừng là một đôi huynh đệ khôn nạn!”

“Nhị tẩu hiểu lầm rồi.” Vị Thiếu Dương nói có chút vội vã, lại ý thức được khoảng cách giữa hai người quá gần, vội vàng từng bước lui về phía sau. “Thiếu Dương nói như vậy không phải để thử nhị tẩu.”

Hách Liên Dung nghiêm mặt lạnh lùng không nói một câu, Vị Thiếu Dương thở dài một tiếng, hỏi ngược lại: “Nếu ngày mai nhị ca không lấy lại được những vật đó, nhị tẩu định làm thế nào?”

Hách Liên Dung cười hừ một tiếng: “Các ngươi không phải hi vọng ta nói được thì làm được sao? Như các ngươi mong muốn, ta nhất định nói được thì làm được!”

Vị Thiếu Dương lắc đầu: “Đệ lại cho rằng cho dù ngày mai nhị ca không lấy lại được những đồ kia, nhị tẩu cũng tuyệt đối không để một nữ nhân chịu nhục trước mặt mọi người.”

Hách Liên Dung nhìn hắn nửa ngày, mím khóe môi quay mặt đi chỗ khác: “Khỏi cần dùng mấy câu nói chính nghĩa này để thông não ta! Ta đến Vị gia mới được hơn mười ngày, bị bắt bẻ đủ kiểu ta cũng không phản kháng nhưng khi các ngươi động lợi ích của ta, ta phản kháng, lại thành ta không đúng? Vị Thiếu Quân bị bắt nhận hôn sự này, còn ta thì tự nguyện sao? Các ngươi dựa vào cái gì...dựa vào cái gì đối xử với ta như vậy!” Nói đến câu cuối cùng, Hách Liên Dung gần như gào lên, đôi mắt phỉếm hồng trừng nhìn Vị Thiếu Dương. Tim Vị Thiếu Dương đập mạnh và loạn nhịp sau một lúc lâu. Hách Liên Dung hít một hơi thật sâu, xoay người quay sang chỗ khác: “Đệ đi đi, ta không muốn nói chuyện với đệ.” Nàng bị tức giận không ít, mặc dù cố gắng bình tĩnh, lại vẫn không khống chế được thân mình thoi run rẩy, chỉ có thể dùng sức cứng rắn, không để mình có vẻ quá mức yếu ớt.

Vị Thiếu Dương nhìn thân thể Hách Liên Dung căng thẳng, rất muốn vươn tay vỗ nhẹ lên vai nàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm như vậy, nhẹ giọng nói: “Nhị tẩu không nghĩ tới nếu nhị ca tiến bộ một chút, về sau có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Hách Liên Dung không quay đầu lại, quyết định không nói chuyện cùng hắn, Vị Thiếu Dương vẫn tiếp tục nói: “Nếu đệ dễ dàng đem những vật đó giao cho nhị ca để huynh ấy đem những vật đó đi chuộc Bạch cô nương, chỉ sợ huynh ấy không nhớ kỹ giáo huấn, về sau lại càng làm loạn thêm. Cho nên đệ muốn nhờ nhị tẩu phối hợp cùng đệ, nếu ngày mai huynh ấy không lấy được những vật đó, nhị tẩu nhất định không cần mềm lòng. Đừng để huynh ấy có ý nghĩ may mắn, như vậy huynh ấy mới có thể lại tìm đến đệ, nhân cơ hội này đưa huynh ấy quay về chính đồ (tiền đồ tốt đẹp). Chỉ cần huynh ấy rời bỏ hoàn cảnh lấy trụ (ăn bám), tin rằng không lâu sau...Nhị tẩu.”

Hách Liên Dung đột nhiên rời đi làm Vị Thiếu Dương có chút kinh ngạc. Hách Liên Dung đi tới trước cửa mới hừ một tiếng: “Ta không có hứng thú với tiết mục lãng tử quay đầu. Hắn về sau như thế nào cũng không liên quan đến ta. Ta cũng không muốn nghe những chuyện liên quan đến hắn.”

Hách Liên Dung nói xong định ra cửa, Vị Thiếu Dương vội nói to: “Cho dù không đồng ý cũng vậy. Hai người đã thành thân, đây là sự thật không thể thay đổi! Chẳng lẽ tẩu muốn mỗi ngày đều như vậy đối diện với phu quân, ngày ngày hao tổn tinh thần sao?”

Hách Liên Dung đang rời đi lại dừng một chút, quay đầu lại, cũng hỏi lại một việc: “Ta nghe nói đệ không vì việc của đại ca mà đi tìm Hàn đại nhân đúng không?”

Đối với việc đột nhiên chuyển biến đề tài, Vị Thiếu Dương vẫn ngây ra, trong nháy mắt mới kinh ngạc, liền gật đầu nói: “Không sai.”

“Vậy sao đệ lại nói với bà nội như vậy?” Hách Liên Dung mĩa mai nhếch khóe môi: “Thật ra đệ rất muốn đại ca rời khỏi cái nhà này đúng không? Tuy rằng việc buôn bán của Vị gia một tay đệ trông coi, nhưng bản về địa vị, đại ca mới là con trai trưởng, đích tôn chân chính. Vị Thiếu Dương, nhìn kỹ lại bản thân đi, đệ không phải thánh nhân, quân không được chuyện bất bình trong thế gian! Ta cũng không cần đệ nhắc nhở mỗi việc ta được gả cho một phu quân vô dụng về nhiều mặt!”

Những lời không tốt đẹp, không nên nói cứ thế tuôn từ miệng Hách Liên Dung. Nàng chưa bao giờ là một kẻ sắc nhọn, nhưng vì sao khi đối mặt với Vị Thiếu Dương, nàng trở nên yếu ớt miễn cưỡng như vậy? Vì sao mỗi lần hắn xuất hiện đều làm cho nàng sinh ra cảm giác tự ti mãnh liệt không dám đối mặt? Là không muốn trở nên đáng thương trước mặt hắn sao? Rõ ràng cùng một cha mẹ, cùng một dung mạo như nhau, Vị Thiếu Dương vì đại, hiếu thuận. Còn chồng của nàng, chính là một tên khôn vì đại!

Hách Liên Dung không có cách nào ở lại, dường như muốn trốn về phòng ngủ. Nàng không muốn nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của Vị Thiếu Dương khi nghe xong những lời này, như thể nàng là oán phụ chỉ biết than trời trách đất.

Vì sao không phải là hắn...Hách Liên Dung thở dài đây là lần cuối cùng để cho ý tưởng này xuất hiện trong đầu nàng.

Lúc ban đêm, Hách Liên Dung thật sự không ngủ được yên giấc. Nhắm mắt lại chính là về mặt chanh chua của mình, trần trọc khó ngủ, cảm giác trên người toàn là mồ hôi, nhưng thần trí mơ hồ, lại không thể tỉnh hoàn toàn. Quần áo dán chặt thân thể, ướt đẫm một mảng lưng, khó chịu lên đến cực điểm.

Tội tình gì đây ? Hách Liên Dung cười nhạo chính mình, vì một thằng khốn, tự bức bách mình đến tình trạng này...

Ngay tại lúc Hách Liên Dung tỉnh lại từ trong mộng, cửa phòng bị người bên ngoài đá văng ra, vang lên tiếng ‘loảng xoảng’ rơi vỡ. Hách Liên Dung hơi giật mình, tay chân co rút lại, máu như đông cứng, mồ hôi vốn nóng bức nhất thời thành toàn thân mồ hôi lạnh, tứ chi cứng ngắc, tim đập ‘thình thịch’ dữ dội. Nàng cảm thấy như mình sắp chết.

Không đợi Hách Liên Dung kinh ngạc, sa trưởng đã bị xô lên, một bóng người ở bên giường không kiên nhẫn nói: « Mấy đồ vật của cô ở chỗ Thiếu Dương, cô tự mình đi tìm hẩn đi, nhanh lên rồi thả Âu Huyền ra ! »

Là mơ sao ? Hách Liên Dung nhìn bóng đen người bên giường, máu lạnh như băng chậm rãi khôi phục độ ấm trở lại, nóng lên, cuối cùng sôi trào. Một cổ tức giận lao ra từ đáy lòng Hách Liên Dung, chính là tên khốn này, làm nàng suy nghĩ tức chết chưa thỏa hay sao lại muốn hủ chết nàng.

Vị Thiếu Quân đợi nửa ngày không thấy đáp lại, lại nóng giận nói : « Cô có nghe thấy không đây? »

Cánh tay Hách Liên Dung vẫn run rẩy, lại không biết lấy lực ở đâu ra, nhảy dựng lên đánh về phía Vị Thiếu Quân. Nàng muốn tóm cổ hẩn, bóp chết để quên đi, nhưng lực tóm lại hơi nhỏ, chỉ làm hẩn lão đảo, còn mình lại bị ngã từ trên giường xuống đất. Vị Thiếu Quân giận dữ : « Cô làm gì vậy? »

Hách Liên Dung lão đảo đứng lên, sờ sờ đến bàn trang điểm. Vị Thiếu Quân chỉ thấy một bóng đen tóc dài quỳ dị lần mò, liền lui vài bước ra sau cửa, giọng nói hơi trầm thấp: « Cô định làm gì? Không phải bị mộng du đấy chứ... »

Hách Liên Dung không trả lời, đã tìm được trong ngăn kéo vật mình muốn, nắm chặt trong tay, xông đến trước người Vị Thiếu Quân đâm xuống.

Vị Thiếu Quân phản xạ có điều kiện giơ tay lên chắn, cánh tay lập tức cảm thấy đau đớn, hẩn hô nhỏ một tiếng nghiêng người sang một bên. Mắt thấy Hách Liên Dung lại giơ tay lên, Vị Thiếu Quân hét lớn: « Cô phát điên rồi ! »

« Ta bị điên rồi ! » Giọng Hách Liên Dung như bị ma nhập, giọng vật nhọn trong tay ngấm Vị Thiếu Quân, miệng cứ lặp đi lặp lại câu nói kia: « Ta bị điên rồi. » Sống hai thời không, nàng chưa bao giờ hi vọng mình bị điên như lúc này.

Vị Thiếu Quân lại lui về phía sau, tóm lấy tay Hách Liên Dung, nàng không ngừng khua khoắng vật nhọn trong tay, lại quệt vào mu bàn tay hẩn lưu lại một vết máu. Vị Thiếu Quân thấp giọng mắng hai câu: « Hách Liên Dung, cô có chừng mực một chút cho ta ! »

Tay Hách Liên Dung tạm ngừng một chút, nhưng lại nở nụ cười vô cùng bi thương : « Ta có chừng có mực ? Ta có chừng có mực ? Ngươi, tên khốn Vị gia này sao không có chừng có mực? » Nàng dùng sức ném vật gì đó hướng Vị Thiếu Quân, sau đó vớ được vật gì liền ném về phía hẩn, cuối cùng hét lên một tiếng. Vị Thiếu Quân như bị điện giật nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn Hách Liên Dung, ánh mắt không ngừng tìm kiếm đường ra.

Sau khi thét chói tai xong, thân thể Hách Liên Dung như hao hết khí lực, ngồi bệt một chỗ: « Các ngươi đều là đồ khốn...Đồ khốn nạn! Gạt ta hôn em chồng, bức ta ăn thứ ghét nhất, bắt ta quỳ trước mặt đại tẩu... Ở Đoàn Tự các, ta bị bắt đi như vậy, ngươi nói Kim Bảo lột quần áo của ta ! Về đến nhà, không chào hỏi họ là sai, tiếp đón cũng là sai lầm. Bọn họ lên núi lễ Phật, bắt mình ta phải học tổ huấn... » Hách Liên Dung giống bị ma nhập thì thảo tự nói, muốn khóc, cũng đã rơi không ít nước mắt.

Vị Thiếu Quân nhìn nàng, chậm rãi đi tới gần cửa. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, là Bích Liễu nghe được tiếng động nên đến xem xét. Ngọn nến trong tay nàng làm cho căn phòng sáng lên nhiều. Vị Thiếu Quân lúc này mới thấy rõ Hách Liên Dung. Nàng ngồi trên mặt đất, mặt mày tái nhợt không. Bích Liễu kinh hô một tiếng, đặt nến xuống cẩn thận, xoay người đến đỡ Hách Liên Dung : « Thiếu phu nhân... »

Lúc này Hách Liên Dung không bình tĩnh, trong miệng vẫn cứ lầm bầm : « Ta chẳng làm gì hết, ta cũng không muốn gả đến đây, vì sao đối xử với ta như vậy... »

Bích Liễu sợ tới mức gọi nàng mấy tiếng, Hách Liên Dung mới hồi phục tinh thần lại, chậm rãi nhìn về phía cửa, Vị Thiếu Quân không biết lúc nào đã sớm rời đi. Thân mình nàng đột nhiên buông lỏng, tựa vào người Bích Liễu, cả người mềm nhũn không chút sức lực.

Ngày hôm sau, Tiền Kim Bảo mới sáng sớm liền đến đây, theo thường lệ không thông báo lịch sự đã xông vào Vị phủ. Nhìn thấy Hách Liên Dung ngược lại làm cho nàng hoảng sợ, chỉ vào Hách Liên Dung với đôi mắt thâm quầng : « Đêm qua cô mơ thấy ác mộng ? »

«Đại khái thế đi. » Hách Liên Dung vô lực tựa vào bên giường, đầu đầu muốn chết. Cho tới bây giờ nàng cũng không xác định tối hôm qua rốt cuộc là mơ hay là thật. Có điều lúc tỉnh lại Bích Liễu vẫn luôn luôn ở bên người nàng chăm sóc cẩn thận, mà nàng cũng xác định cây trâm bị thiếu phần đầu nhọn.

Hẩn là thật ? Sao nàng lại không đâm chết được Vị Thiếu Quân ? Hách Liên Dung cảm thấy có chút đáng tiếc.

Rửa mặt trái đầu xong, đám người Bích Liễu đi chuẩn bị bữa sáng, Tiền Kim Bảo không chờ được liền lôi Hách Liên Dung ra cửa : « Chúng ta đi xử cái đồ lâu xanh kia đã, đỡ phải lúc sau thằng khốn kia đem đồ của ngươi tìm về được, chẳng phải là lợi bọn chúng quá ! »

Hách Liên Dung trầm mặc nửa ngày, bỏ tay Tiền Kim Bảo ra, hít một hơi: « Ta đối với Vị Thiếu Quân không giống như cô đối với Hàn Sâm, cô hiểu không? »

Mắt Tiền Kim Bảo đại ra nửa ngày, thoạt nhìn là không hiểu lắm. Thế nhưng Hách Liên Dung cũng không giải thích nhiều, xoay người trở về, lấy giấy bút

Bích Liễu mang đến, chuyên tâm viết chữ. Tiền Kim Bảo cau mày nhìn nửa ngày, càng nhìn càng thấy hoa mắt chóng mặt. Hách Liên Dung cố nấn ná đến nửa ngày cũng chưa viết xong, Tiền Kim Bảo không kiên nhẫn nói: « Từ lúc nào cô có sở thích chơi cái này vậy ? »

« Cô không biết chữ ? » Hách Liên Dung không ngẩng đầu, vẫn chuyên tâm viết chữ của nàng.

Tiền Kim Bảo ‘ừ’ một tiếng, lại tò mò: « Viết cái gì vậy ? »

Hách Liên Dung không rảnh trả lời nàng, thẳng đến khi ngừng bút mới ngẩng đầu nói: « Sau này ta sẽ dạy chữ cho cô. »

Tiền Kim Bảo lè lưỡi: « Hàn Sâm đã dạy ta, ta không muốn học thì cũng chẳng có tác dụng gì. »

« Học nhưng không cần học giỏi, khoảng cách trình độ văn hóa giữa hai người không quá lớn mới có tiếng nói chung. »

« Cái gì ? » Tiền Kim Bảo nghe nhưng không quá hiểu rõ lắm.

« Chính là... » Hách Liên Dung nghĩ nghĩ: « Chính là nếu cô học viết chữ đọc sách, Hàn Sâm có thể càng thích nói chuyện phiếm với cô hơn, có thể tán gẫu nhiều hơn, tình cảm giữa hai người sẽ tốt hơn một chút. Nếu hần nói cái gì cô cũng đều không hiểu, một lúc sau, hần sẽ không thích nói chuyện phiếm cùng cô nữa. »

Tiền Kim Bảo cái hiểu cái không gật gật đầu, lại nhủ mảy: « Nhưng hiện tại hần cũng nguyện ý tán gẫu cùng ta. »

« Hai người mới thành thân hơn một năm, đương nhiên còn cảm giác mới mẻ. Nhưng hai người còn phải trải qua cả đời, không thể chỉ trông vào cảm giác mới mẻ để duy trì. » Hàn Sâm là con nhà quan lại, tuy rằng ham chơi nhưng cái nên học cũng học được không ít, rảnh rỗi thì viết chữ, ngâm thơ, ca hát... dù sao cũng là một học giả.

Tiền Kim Bảo tuy rằng không vui nhưng nhớ việc hôm qua mình thế sẽ đối xử tốt với Hách Liên Dung, liền gật gật đầu: « Ta nghe lời cô. »

Hách Liên Dung cười cười, thổi nét mực trên giấy. Bích Liễu vào nhà hỏi: « Thiếu phu nhân, nhị thiếu gia đã trở lại, đang ở nhà chính. »

Hách Liên Dung gật đầu, cầm giấy đã viết xong lại bảo Bích Liễu cầm giấy bút đi theo mình ra nhà chính. Vị Thiếu Quân dáng vẻ ngồi lệch qua một bên ghế, ngẩn người, hai tay mân mê vật trang trí trong nhà chính, sau khi phát hiện Hách Liên Dung tiến vào liền buông hai tay thay đổi tư thế nhưng không nói chuyện.

Tiền Kim Bảo xông lên phía trước đánh giá hần một lượt, bĩu môi một cái: « Tên khốn! Mấy đồ hồi môn kia đâu ? »

Vị Thiếu Quân dẫu môi sưng xía, muốn phát hỏa với Tiền Kim Bảo nhưng lại nhẫn xuống, nói với Hách Liên Dung: « Ta hôm nay tới để nói lý, người bán đồ của cô là ta, không liên quan đến Áu Huyền, cô thả nàng ra, ta cam đoan sẽ tìm về hết đồ hồi môn của cô. »

« Đây ! Người nghĩ sai rồi đi ? » Tiền Kim Bảo bật cười: « Là người tìm được đồ hồi môn về chúng ta mới thả người ra, sao hả ? Không tìm được ? Hờ, còn hai canh giờ, người có đi tìm nữa thử xem, nếu không tiểu tình nhân của người...chắc chắc »

Vị Thiếu Quân chán nản, trừng mắt với Tiền Kim Bảo: « Ta nói là đến để nói lý, chuyện của chúng ta có liên quan gì đến nàng ? »

Tiền Kim Bảo nâng hai tay, đắc ý nhìn Vị Thiếu Quân: « Hiện tại người đang bị chúng ta nắm thóp trong tay, có quyền gì mà dám ra điều kiện với ta ? »

Vị Thiếu Quân chỉ vào Tiền Kim Bảo, tức giận nửa ngày: « Nam nhân tốt không đấu với đàn bà chanh chua. » Nói xong hần nhìn về phía Hách Liên Dung: « Cô tính thế nào ? »

Hách Liên Dung để Bích Liễu đặt mực bút xuống, còn mình lấy ra tờ giấy vừa viết xong để lên bàn, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ.

Vị Thiếu Quân nhủ mảy, cầm lấy tờ giấy kia nhìn nhìn, mặt mày càng thêm nhăn nhó: « Đây là cái gì vậy ? »

Hách Liên Dung chậm rãi ngồi xuống: « Người kị đi, về sau chúng ta ai có cuộc sống của người đấy, ta không quấy rầy người, người cũng đừng quấy rầy ta, ta sẽ không làm nghĩa vụ của thế tử, người cũng không cần làm nghĩa vụ của trượng phu. »

Tiền Kim Bảo như thể nhảy dựng lên: « Cô điên à, viết cái linh tinh này để làm gì ! »

Về mặt Vị Thiếu Quân cũng trở nên cô quái, không biết là đùa cợt, châm chọc hay có ý gì khác.

Sắc mặt Hách Liên Dung không thay đổi, nhìn Tiền Kim Bảo đang kích động nói: « Nhớ rõ điều ta vừa mới nói cùng cô không ? Ta đối với hần không như người đối với Hàn Sâm. Hàn Sâm với cô là bằng hữu, là người yêu, là người thân thiết nhất trong nửa cuộc đời còn lại. Ta cầu không được nhiều như vậy, chỉ có thể cầu một cuộc sống bình an sau này. »

« Vậy cũng không thể viết linh tinh gì đó ! » Tiền Kim Bảo tức giận đến mức dậm chân: « Kí nó nửa đời sau cô làm ni cô sao ? »

Hách Liên Dung cười cười, ánh mắt dừng lại nửa ngày nơi vệt đỏ dài trên mu bàn tay Vị Thiếu Quân, khẩu khí chậm rãi một hồi: « Ta không muốn trở nên độc ác, cũng không muốn phát điên, càng không muốn cuộc sống mỗi ngày phải đầu đá một hồi. Trừ bỏ địa vị nhị thiếu phu nhân Vị phủ, ta chẳng cần gì hết, để cho ta bình yên một chút được không ? »

Vị Thiếu Quân nghiêng đầu, tầm mắt không chịu nhìn thẳng vào mắt Hách Liên Dung đang nhìn mình, không được tự nhiên sờ sờ mắt, lại ngoáy ngoáy lỗ tai đến nửa ngày, ném tờ hiệp nghị kia lại: « Ai điên giống cô ! »

Tờ hiệp nghị kia vẽ một đường cong trong không trung, rơi xuống cửa nhà chính. Tiền Kim Bảo vừa định đi nhặt lại, có một tay nhanh hơn so với nàng, nhẹ nhàng nhặt hiệp nghị lên : « Đây là... cái gì... »

Người tới đứng là Vị Thiếu Dương, hần nhìn tờ giấy trong tay sợ run nửa ngày, kinh ngạc nhìn về phía Hách Liên Dung. Tiền Kim Bảo thờ dãi một hơi, kéo Vị Thiếu Dương đến trước mặt Hách Liên Dung: « Người mau khuyên nàng ấy đi, xé cái đồ quỷ này đi ! »

Trên mặt Hách Liên Dung hiện lên chút lúng túng, cúi đầu đứng lên, nhẹ nhàng rút hiệp nghị trong tay Vị Thiếu Dương ra, đưa tới trước mặt Vị Thiếu Quân: « Người kí nó, đồ hôi môn đó ta tặng cho người, ta cũng sẽ lập tức thả Bạch Âu Huyền. »

Vị Thiếu Quân nhìn Hách Liên Dung, Hách Liên Dung cũng nhìn hần, ánh mắt bình tĩnh vẫn không giấu hết nỗi chua xót. Yết hầu Vị Thiếu Quân trượt một chút, đi đến Vị Thiếu Dương nói : « Người đem những vật đó trả lại cho nàng. »

Lông mày Vị Thiếu Dương hơi nhíu lên một chút, nhưng không nói tiếp. Vị Thiếu Quân cắn chặt răng, vung tay đi ra cửa, vừa đi vừa quát: “ Ta làm theo lời người nói! Người trả hết đồ lại cho cô ta! Các người đều điên hết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Vô đề

Phản ứng của Vị Thiếu Quân hoàn toàn ngoài dự đoán của Hách Liên Dung. Nàng vốn nghĩ Vị Thiếu Quân sẽ cao hứng, phấn chấn kí hiệp nghị mới đúng. Kí xong sẽ ngênh ngang đưa cột nàng một trận rồi mới khệnh khạng rời đi. Đây mới là Vị Thiếu Quân. Tuyệt không thể giống như lúc này, làm như bị uất ức lắm, bất đắc dĩ lắm vậy... Hần bất đắc dĩ cái nỗi gì!

Nàng mới là người nên bất đắc dĩ. Nàng biết làm thế này sẽ khiến Tiền Kim Bảo phỉ nhổ, cho nên khi nàng ta hỏi, nàng không dám nói. Nếu không nàng phải làm sao bây giờ? Đồng ý với kế hoạch ‘lãng tử quay đầu’ của Vị Thiếu Dương? Hay nên phải người xử lý Bạch Âu Huyền? Nàng chẳng muốn chọn cách nào hết, kẻ nào cũng biến thái. Mà hôm qua nàng thất thố trước mặt Vị Thiếu Dương, không khống chế được trước mặt Vị Thiếu Quân, tinh thần rối loạn, lạch lạch bùng nổ. Điều này khiến nàng sợ hãi, không thể buông lỏng bản thân biến thái mà dần lạch lạch. Nàng không sai, vì sao phải gánh vác hậu quả này?

Cho nên nàng suy nghĩ đến tận sáng, nghĩ ra chủ ý kí kết hiệp nghị li hôn nội bộ.

Có hiệu lực pháp luật hay không trước chưa cần bàn đến, ít nhất nàng có thể tự nhủ Vị Thiếu Quân không phải người chồng mà nàng thừa nhận, cũng không phải chỗ dựa cho nàng. Mấy món đồ hôi môn đã mất coi như bị trộm, lấy được về mấy thứ là tốt rồi. Chỉ cần về sau hần đừng đến nữa, tương lai hần là người lương thiện hay có đi giết người phóng hỏa cũng không liên quan đến nàng. Cho dù ngẫu nhiên gặp phải nàng cũng coi hần như cái bồn hoa hay bồn cầu, lảng lảng đặt một bên là tốt rồi, không ai thêm phát hiện ra hần hoặc di chuyển hần, để tránh làm phải chuyện gì không tốt khiến mình bị thương hoặc bỏ lỡ món ngon tuyệt vời nào đó.

Nhưng vì sao hần không kí? Thật sự đến bây giờ, kí hiệp nghị này hay không cũng không còn quan trọng nữa. Nó chẳng qua chỉ là một cái cò nhắc nhở nàng phan lại. Nhưng Hách Liên Dung vẫn thấy lạ, sao hần lại không kí? Thoạt nhìn đối với hần trăm lợi mà không hại gì, hơn nữa hần cũng không cần phải đồng ý với yêu cầu của Vị Thiếu Dương.

Hách Liên Dung nhìn về phía Vị Thiếu Dương đang ngẩn người, hiển nhiên cũng đang hoài nghi về vấn đề này. Chỉ có Tiền Kim Bảo là hành động cụ thể, nàng tiến đến đoạt lấy hiệp nghị trong tay xé rách, cảnh cáo nàng: “Về sau ít đưa mấy cái đồ quỷ này đi! Ta đi đây!”

Hách Liên Dung hơi kinh ngạc: “Cô đi làm gì?”

“Ta đi hỏi thẳng khốn kia vì sao không kí...” Dứt lời nàng ta vèo phát phóng ra khỏi cửa.

“Này...” Lúc Hách Liên Dung gọi nàng thì trong viện đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Vị Thiếu Dương bật cười: “Hần phu nhân làm việc thật mạnh mẽ vang dội.”

Hách Liên Dung cười cười nói : “Đúng vậy.” rồi thôi. Thật ra nàng cũng muốn giải thích với Vị Thiếu Dương, dù sao ngày hôm qua nói với hần như vậy là vô cùng không lễ phép, nhưng đồng thời cũng là việc cực mất mặt, làm cho nàng không biết mở miệng như thế nào.

Chẳng lẽ nói: Ngày hôm qua tâu không có ý nói đệ tâm cơ trọng địa (tính toán xa xa khó lường), hoặc là nói người không vì mình trời chu đất diệt. Đệ

làm việc mà tất cả mọi người có thể làm...

Cũng không hay, vẫn nên giả ngu đi. Vì thế Hách Liên Dung định mở mồm nói lại thôi vài lần, cũng chưa phát ra tiếng động gì.

Vị Thiếu Dương vẫn làm như hôm qua không có xảy ra việc như vậy, vẻ mặt vẫn thực tự nhiên, tâm tình cũng như thể tốt lắm, kêu hai hạ nhân ngoài cửa tiến vào. Hai người kia nâng một cái hòm lớn, đặt xuống đất. Vị Thiếu Dương mở nắp hòm ra: “Nhị tẩu nhìn xem, còn thiếu gì không?”

Hách Liên Dung nhìn lướt qua, thể mới biết đồ của mình cũng không ít, hóa ra cũng là giai cấp địa chủ, cỡ phú bà cũng nên. Đồng thời cũng hơi hơi bội phục nhị thiếu gia nhà này. Nhiều đồ như vậy mà có thể lặng im không một tiếng động vận chuyển ra khỏi Thính Vũ Hiên.

“Thật ra có những đồ gì chính ta cũng không biết.” Về thân nhiên của Vị Thiếu Dương làm cho tâm tình Hách Liên Dung được thả lỏng đôi chút.

Vị Thiếu Dương chớp mấy khóe môi hơi do dự: “Nhị tẩu không muốn hỏi nhị ca đồng ý với đệ chuyện gì sao?”

“Ta không muốn biết.” Hách Liên Dung nói thật, nàng đúng là không muốn biết, không có chút hờn dỗi nào trong đó.

Vị Thiếu Dương nhìn đồ vật trên mặt đất, thân nhiên cười. Hách Liên Dung cười nói: “Đừng hiểu lầm, ta thật sự không muốn biết.”

Vị Thiếu Dương gật gật đầu: “Đệ biết, lần này nhị ca khiến tẩu bị tổn thương lớn.”

Hách Liên Dung nhún nhún vai, có một số việc nhận ra thì tốt rồi, bị tổn thương là bởi vì còn ôm hi vọng. Một khi hoàn toàn thất vọng, hai chữ tổn thương cũng không còn nữa.

“Đúng rồi, đệ nghe nói còn một chiếc gương bị hỏng. Nhị tẩu giao cho đệ, đệ xem có sửa được không?”

“Không cần.” Đối với chiếc gương kia, trong lòng Hách Liên Dung chính là tiếc hận, cho dù có thể sửa lại cũng vẫn không phải thứ ban đầu: “Chỉ là một chiếc gương mà thôi.”

Vị Thiếu Dương cũng không hỏi nhiều, sau một lúc, hai người cũng không biết nên nói gì nữa, vội đứng dậy cáo từ. Trước khi hất ra khỏi cửa, Hách Liên Dung cuối cùng cũng gọi hắt lại: “Nhà hôm qua tẩu không có ý nói đệ như vậy.”

Vị Thiếu Dương sợ run một lúc rồi sau đó cười cười, gật đầu rồi xoay người đi.

Vì thế Hách Liên Dung còn lại một mình chuyên tâm sửa sang lại đồ của mình. Nàng cũng không dám mạo hiểm để lại chỗ cũ, quay về phòng ngủ nhìn một lượt cũng không phát hiện có chỗ tốt nào giấu bảo vật, nhưng lại phát hiện ra vấn đề về người. Chỉ vào tủ quần áo trong phòng nói với Bích Liễu: “Thu dọn một gian phòng khác, đem tủ này qua để ở phòng nhị thiếu gia.” Bên trong đều là quần áo của hân.

Bích Liễu cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng tìm người đến thu dọn phòng ở, không lâu sau lại chạy đến: “Thiếu phu nhân, lão phu nhân cho gọi người đến.”

Hách Liên Dung đại khái cũng đoán được chuyện gì, liền sửa sang lại xiêm y, mang theo Bích Liễu đến chỗ lão phu nhân. Nàng vốn tưởng rằng lại là chiến trường, sẵn sàng đón mọi chiêu thức của quân địch, ai ngờ chỉ có lão phu nhân cùng Hồ thị ở đây. Hách Liên Dung hành lễ xong, lão phu nhân tỏ ra vô cùng đau đầu nói gì đó Hồ thị. Về mặt Hồ thị ngưng nghịu do dự nửa ngày, nhỏ giọng nói: “Nhị thiếu phu nhân, ngày hôm qua con... Có phải con không...”

Hách Liên Dung cười cười với Hồ thị, nói với lão phu nhân: “Vâng, ngày hôm qua là cháu đánh Vị Thiếu Quân, ngay trên đường lớn.”

Ngón tay lão phu nhân chỉ thẳng run run: “Cô... cô...”

“Bà nội nếu đã nghe đến việc này, nói vậy cũng biết nguyên nhân gây ra sự tình. Hiện tại chuyện này đã giải quyết xong, bà nội đừng nhắc lại nữa.”

Lời giáo huấn của lão phu nhân bị một câu của Hách Liên Dung phá hỏng, môi bặm lại tỏ vẻ hờn dỗi, sau một lúc lâu mới nói: “Thiếu Quân chỉ là ham chơi một chút, cô là thê tử của hân, dù cho có bất mãn về nhau cũng phải quản thúc hân cho tốt, sao lại cùng hân làm loạn! Trên đường lớn nhiều người nhìn như vậy, mặt mũi Vị gia ta đều mất sạch.”

Hách Liên Dung cười cười: “Bà nội không cần lo lắng, nhân phẩm nhị thiếu gia Vị phủ ai trong thành Vân Trữ mà không biết, cũng chẳng còn lạ gì mà cười nhạo. Nhắc đến chuyện “quản thúc” cháu mới nhớ, xem tình hình ngày hôm qua, hân đối với cô nương Bạch Ấu Huyền của Đoàn Tụ Các yêu thương thăm thiết, cũng vô cùng nghe theo lời khuyên bảo của nàng ta. Bà nội sao không thành toàn cho bọn họ, chuộc thân cho Bạch cô nương, để nàng bước chân vào Vị phủ? Tin rằng mị lực của nàng nhất định lớn hơn Bích Đào rất nhiều, về sau sẽ quản thúc nhị thiếu không đi ra ngoài nghịch loạn nữa.”

Nghe nàng nói xong, mắt lão phu nhân tròn trừng, vỗ bộp xuống bàn: “Đúng là nói năng xằng bậy!”

Hồ thị vội nháy mắt ra dấu với Hách Liên Dung, nàng lại làm bộ không thấy, tiếp tục nói: “Bà nội, không cần lo lắng cho cháu, hết thấy nên vì nhị thiếu lo lắng. Cháu tuyệt không để ý Thính Vũ Hiên có thêm nhiều tỉ muội.”

“Cô không ngại nhưng ta đề ý!” Lão phu nhân nổi trận lôi đình: “Xằng bậy, xằng bậy! Vị gia chúng ta là danh gia vọng tộc, sao có thể để loại nữ nhân này vào cửa!”

Hồ thị vội vàng tiến đến khuyên giải an ủi: “Nhị thiếu phu nhân cũng chỉ hi vọng nhị thiếu tiến bộ, không tiếc chính mình chịu tội thân.”

Lão phu nhân hằm hừ: “Vây cũng không được!”

Hồ thị vội vàng lên tiếng trả lời, lại dùng ánh mắt ý bảo Hách Liên Dung rời đi trước. Hách Liên Dung liền hành lễ, mang theo Bích Liễu về đường cũ.

Lão phu nhân nói với theo từ phía sau: “Việc này đừng nói với Thiếu Quân!”

Hách Liên Dung cười thầm trong lòng, xem ra bà cũng sợ Vị Thiếu Quân ngày nào đó nhớ tới chuyện này lại tìm đến mình làm mình làm mẩy.

Trên đường trở về, Bích Liễu vài lần muốn nói lại thôi. Hách Liên Dung cũng không hỏi khiến cho nàng nghẹn, nghẹn vài lần về sau có chuyện tự nhiên sẽ nói thẳng.

Kì thật không cần nghĩ cũng biết Bích Liễu muốn hỏi cái gì. Đơn giản là lời nói vừa mới rồi, hẳn không có nữ nhân nào có thể chủ động đưa ý kiến cho trượng phu nạp thiếp, hơn nữa đối phương còn là nữ tử thanh lâu. Hách Liên Dung đương nhiên không phải rảnh rỗi sinh nông nổi. Chính là nàng biết lão phu nhân đối với loại việc này vô cùng phản cảm, khẳng định sẽ không đáp ứng, cho nên nàng mới dùng việc này để chuyển chủ đề. Nếu không lão phu nhân thao thao bất tuyệt giáo huấn nàng tội dám đánh cháu yêu của bà, nàng không thể chịu nổi.

Hách Liên Dung vốn tưởng việc này đến đây là kết thúc, ai ngờ đến thời điểm dùng cơm tối lại có người nhắc đến, hiển nhiên là đại phu nhân Nghiêm thị.

Nghiêm thị bình thường vẫn luôn thận trọng kín tiếng, không rảnh gây gổ nếu không ai chạm đến mặt mũi, danh dự của bà ta.

“Nghe nói ngày hôm qua cô đánh Thiếu Quân trên đường lớn?”

“Vâng.” Hách Liên Dung buông bát, thản nhiên nói: “Bà nội đã giáo huấn rồi.”

Nghiêm thị liếc mắt qua lão phu nhân cũng thản nhiên nói: “Bà nội chỉ giáo huấn cô quản thúc Thiếu Quân không tốt, chứ chưa đề cập tới Thiếu Dương của chúng ta.”

Hách Liên Dung chớp chớp mi: “Việc này liên quan gì đến tam thiếu?”

“Đương nhiên có liên quan!” Nghiêm thị có hơi tức giận: “Không nói đến vấn đề nữ tác người phụ nữ không được phép vung tay múa chân trước đám đông, chỉ cần nói đến việc đánh người giữ phố lớn, mặt tiền hai cái cửa hàng của Vị Tất Tri đều ở đâu hả? Bao nhiêu người biết Thiếu Dương? Người có đánh là Thiếu Quân nhưng ai không biết lại nghĩ là Thiếu Dương. Sau này Thiếu Dương làm sao ra ngoài gặp người? Lại buồn bán thế nào đây?”

“Vị Tất Tri?” Hách Liên Dung nghe không hiểu liền hỏi.

Tam phu nhân hào tâm góp chuyện: “Đó là một trong những sản nghiệp của Vị gia chúng ta, chủ yếu buôn bán đồ cổ.”

Hách Liên Dung cười cười với nàng, đồng thời cười cái tên này. Nếu không để họ vào thì cửa hàng đồ cổ gọi là “Tất Biết”, còn có ý nghĩa ‘người khác không biết nhưng ta nhất định biết’. Nhưng cố tình đặt họ Vị vào cũng không biết Tổ thượng(các cụ bề trên quá cố) Vị gia nghĩ như thế nào, thực mới mẻ. (Vị có nghĩa là ‘chưa’, chị này cười vì tên cửa hàng là ‘Chưa tất biết’ =chưa chắc đã biết. Mình đoán vậy)

“Cô...”

Mất thấy thần thái tiêu sái của mình làm cho lửa giận của Nghiêm thị bùng lên một cảnh giới cao hơn, Hách Liên Dung cười cười: “Đại nương lo lắng nhiều rồi. Chuyện này hôm qua có nói tên họ rõ ràng, lại có Bạch cô nương của Đoàn Tụ Các, chắc chắn ánh mắt thiên hạ không thể nhận sai được.” Chuyện tên họ là nàng nói lung tung, nàng tin chắc Nghiêm thị cũng không công phu đến mức đi thăm tra, đối chiếu thời điểm đánh người ngày hôm qua có nói rõ tên họ hay không. Thế nhưng, lời Nghiêm thị vừa nói cũng có thể hiểu được, đích xác có thể ảnh hưởng đến thanh danh Vị Thiếu Dương, dù cao hình dáng cao thấp giống nhau, thật đúng là không hay ho gì.

Nghiêm thị hừ một tiếng: “Tóm lại là liên lụy đến thanh danh Thiếu Dương.”

Hách Liên Dung cắn khước môi dưới, nhìn lão phu nhân: “Nói vậy cũng là do nhị thiếu thường xuyên ra bên ngoài làm loạn, cũng ít người quản thúc, không bằng...”

Mặt lão phu nhân nhất thời trầm xuống: “Về sau không được ai nhắc đến chuyện này nữa! Một đám các nguoi đều khiến ta đau đầu!”

Sắc mặt Nghiêm thị vẫn không tốt hơn nhưng cuối cùng cũng không dám nhắc lại. Hách Liên Dung gật gù trong lòng, ừ, chính là như vậy, kết thúc mọi chuyện.

Dùng cơm chiều xong, Hách Liên Dung một khắc cũng không muốn ngủ gật ở đây, thẳng đường về Thịnh Vũ Hiên, vừa mới vào sân đã thấy phòng mình có ánh sáng khác thường. Bích Đào đang canh giữ ở trước cửa, thấy nàng trở về liền lập tức chạy ra nghênh đón: “Thiếu phu nhân khi vào phòng chuẩn bị một chút, nhưng cũng đừng hoảng sợ...”

“Chuyện gì?” Cổ cổ quái quái, còn dọa ta?

Bích Đào hé miệng cười, lấp lửng nói: “Thiếu phu nhân vào xem đi.”

Hách Liên Dung đầy bụng nghi hoặc đứng trước cửa, thật có hơi căng thẳng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỉ cảm thấy trước mắt một vùng ánh sáng lóa mắt. Hơi neho mắt lại mới nhìn nhìn rõ trên bàn là một đồng gương to nhỏ khác nhau, dưới vô số ánh nến chiếu rọi, ánh sáng chói lọi phản xạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ai đền tội

Hách Liên Dung hơi khép mi, đứng ở cửa vẫn chưa đi vào, Bích Đào cười nói: “Thiếu phu nhân, có phải rất kinh ngạc đúng không?”

“Cô kinh ngạc hả?” Hách Liên Dung lắc lắc đầu, nhìn cô ta.

Ý cười trên mặt Bích Đào bị nét mặt không chút thay đổi của Hách Liên Dung làm cho tắt ngóm, cô ta căng thẳng nuốt nước miếng: “Thiếu phu nhân...”

“Ai làm vậy?” Hách Liên Dung xoay người trở lại trong Viện, thoát nhìn dường như không tính vào nhà.

“Là, là...” Ánh mắt Bích Đào không kìm được hướng sương phòng bên cạnh đảo qua, Hách Liên Dung nhìn theo, cánh cửa kia liền vang lên một tiếng nho nhỏ, phát ra từ người đang từ bên trong bước ra.

Hách Liên Dung nhăn nheo chờ hân đi ra, khi thấy rõ người nọ, cho dù là nàng cũng mất đi vài phần bình tĩnh, “... Thiếu Dương?”

“Nhị tẩu.” Trên mặt Vị Thiếu Dương có hơi chút xấu hổ, quay đầu lại liếc nhìn phòng ngủ Hách Liên Dung một chút, tuy cất lực che dấu, nhưng vẫn cực kỳ không được tự nhiên: “Ừm... Đệ còn tưởng...”

Bích Đào nhìn thần sắc của Vị Thiếu Dương, do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Là nô tì... Tam thiếu gia thầm muốn đem gương cho thiếu phu nhân, đưa tới trong phòng là chủ ý của nô tì, nô tì nghĩ rằng thiếu phu nhân sẽ thích...”

Hách Liên Dung liếc nhìn cô ta một cái, khoát tay để cho cô ta lui xuống, xoay người đối với Vị Thiếu Dương nói: “Vi sao phải làm như vậy?”

“Đây là... Đệ...” Vị Thiếu Dương lúng túng không biết phải nói thế nào, Bích Đào rõ ràng nói nữ nhân nhìn thấy loại tình huống này, phản ứng đầu tiên nhất định đều là “Wow...”, chưa từng đề cập tới còn có loại phản ứng này.

Hắn tẩu tẩu đệ đệ cả nửa ngày, Hách Liên Dung cũng không thúc giục kiên nhẫn chờ, cuối cùng Vị Thiếu Dương suy sụp buông vai, có chút chán nản nói: “Thật ra, đệ định nói chỗ gương là do Nhị ca ủy thác đệ đưa đến đây để nhận tội, hiện tại, xem ra không cần nói nữa.”

Về mặt Hách Liên Dung có chút cổ quái, tựa tiểu phi tiểu. Nàng vẫn nghĩ Vị Thiếu Dương là loại người bình tĩnh trầm ổn...

“Đệ đi... thu hồi lại...” Vị Thiếu Dương không hề nhìn Hách Liên Dung, đi trở vào phòng. Hách Liên Dung cũng đi theo vào trong phòng. Nhìn hân lóng ngóng thu dọn đồng gương, cõi lòng vốn đóng chặt không biết bị mở ra từ lúc nào, rốt cục bật cười thành tiếng. “Được rồi. Lát nữa để cho đám người Bích Liễu thu dọn đi.”

Vị Thiếu Dương căng thẳng lắp bắp: “Đệ chỉ muốn...”

Hông rồi. Đầu óc biến ngược.... Đây là điều duy nhất mà Vị Thiếu Dương có thể nghĩ được trong lúc này.

Hách Liên Dung xoa tay cười cười: “Không cần phải nói. Ta hiểu được. Tuy nhiên, có một số Việc là duyên phận, không có duyên phận dù cưỡng cầu cũng vô dụng. Bởi vậy về sau không cần vì lo lắng cho tẩu và nhị ca đệ mà làm Việc này.”

“Thật ra đây chỉ là một nguyên nhân. Nhị ca dù sao cũng đã làm hỏng gương của tẩu. Tuy nhiên, đệ không biết hình thù cái gương đó ra sao. Cho nên đành phải...” Vị Thiếu Dương chỉ chỉ trong phòng, nhẹ nhàng cười cười. Hắn đã khôi phục lại một chút trấn định. Chính là đôi khi hai tính cách trong người hân lại cùng xuất hiện, lúc căng thẳng hân sẽ như vậy.

“Cảm ơn đệ.” Hách Liên Dung nhìn những chiếc gương này rất tinh xảo tỉ mỉ, đều là hàng cao cấp: “Tuy nhiên...” Nàng cười, hít sâu một chút: “Bởi vì gương kia là di vật của mẹ ta, cho nên không chiếc gương nào khác có thể thay thế.”

Vị Thiếu Dương kinh ngạc một lúc lâu, ngẩng nhìn những chiếc gương trong phòng, đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc: “Thực xin lỗi.” Đây câu duy nhất hân có thể nói vào lúc này.

Hách Liên Dung nhìn hân khẽ cười, thật ra nhắc tới chiếc gương kia nàng vẫn cảm thấy đau buồn, lại có một loại cảm giác tiếc nuối. Khi còn ở Tây Viện,

nàng hẳn nên đối xử với cha tốt một chút, chứ không phải cả ngày tìm kiếm phương pháp trở lại hiện đại, coi tất cả mọi vật mọi người trước mắt đều là những gì tồn tại nhất thời mà thôi.

Cho nên, Hách Liên Dung không muốn sửa lại mặt gương kia, để lại những vết rạn này coi như để nhắc nhở về lỗi lầm của bản thân mình, nếu tương lai còn có cơ hội gặp lại cha nàng nhất định phải dũng cảm nhận lỗi, sau đó mới sửa lại chiếc gương như lúc ban đầu.

“Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.” Đã biết lai lịch chiếc gương, đứng ở chỗ đều là mặt gương phản chiếu khiến Vị Thiếu Dương có chút buồn bực.

Hách Liên Dung liền theo hắn đi ra, lẳng lặng nhìn bộ dáng hắn, chờ đợi hắn lên tiếng.

Kỳ thật, Vị Thiếu Dương không có Việc gì, hắn chính là nóng lòng phá bỏ sự xấu hổ trong phòng, đang muốn nói vài câu kiểu “Thời tiết thật tốt”, lời nói hỗn loạn, đột nhiên, có một chuyện khiến hắn nghĩ tới có thể nói ra.

“Qua vài ngày nữa là sinh nhật Yên biểu muội, muội ấy mới sáng nay liền đề nghị ra ngoài thả điều, nhĩ tẩu đi cùng nhé?”

Hách Liên Dung sững sờ: “Yên biểu muội?” Trong đầu nàng hiện lên khuôn mặt dịu dàng nhu thuận, tuy rằng, mỗi ngày đều gặp mặt khi cùng dùng cơm chiều, lại cực ít khi nói chuyện, gặp mặt nhiều lắm cũng chỉ gật đầu cười. “Muội ấy muốn đi?”

Vị Thiếu Dương gật đầu, Hách Liên Dung lại hỏi: “Chỉ hẹn một mình ư?”

Vị Thiếu Dương cười nói: “Nhĩ tẩu đừng lo lắng vấn đề này, Yên biểu muội không để ý đâu, đi ra ngoài chơi phải nhiều người mới náo nhiệt.”

Hách Liên Dung nhìn gương mặt chân thành của Vị Thiếu Dương một lúc lâu liền bật cười, xem ra tam thiếu tinh anh này có một số phương diện cũng là không quá tinh anh, ví như ứng xử với những nữ nhân chẳng hạn.

“Nhóm các đệ đi thôi, tẩu không thích thả điều lắm.”

“Đi ra ngoài một chút cũng vui mà.” Vị Thiếu Dương khó khăn lắm mới nghĩ ra chuyện như vậy, sao có thể dễ dàng buông tha: “Đệ còn muốn rủ tứ muội cùng tứ đệ cùng đi nữa.”

Hách Liên Dung không nói gì mà nhìn trời, nhìn trên đỉnh đầu không mây có ánh trăng thật to, từ từ hít sâu một tiếng.

“Nhĩ tẩu làm sao vậy?” Vị Thiếu Dương lại có chút căng thẳng: “Chuyện gì không vui thì đừng nghĩ nữa.”

Hách Liên Dung “ừ” một tiếng, vẫn là cự tuyệt: “Mấy người các đệ đi chơi đi, ta mấy ngày này muốn cùng mẹ học thêu hoa...” (hành xác thì có =.=)

“Nếu không chúng ta rủ mẹ đi cùng luôn.”

Hách Liên Dung không biết phải nói gì để khước từ hắn: “Hửm?”

Vị Thiếu Dương cười cười: “Nhĩ tẩu lo lắng Yên biểu muội đi? Nếu không đệ bảo muội ấy tới mời tẩu?”

“Thôi...” Hách Liên Dung cố lắm mới kìm được ý muốn lườm hắn một cái, tên nhãi này này thoát nhìn hiền lành chừng chặc như thế vậy mà cũng nghĩ ra chủ ý thâm độc này?

Vị Thiếu Dương xoay người... tỏ ra ngây thơ vô số tội hỏi: “Vậy tẩu đi nhé?”

Hách Liên Dung không nói gì chỉ khoát tay: “Đệ đừng nói với muội ấy vội, ta... xem tình hình ra sao đã.”

“Được.” Vị Thiếu Dương nói xong cũng nhẹ nhàng thở ra, kêu Bích Đào cùng Bích Liễu căn dặn các nàng thu dọn gương trong phòng, thẳng đến khi thấy trong phòng đã khôi phục nguyên trạng, mới đưa hết vào các thùng đựng gương, nói với Hách Liên Dung: “Chỗ gương này nhĩ tẩu cứ giữ lại đi, mặc dù không thay thế một chiếc gương kia của tẩu, nhưng chọn vài cái để dùng hàng ngày cũng tốt.”

Những chiếc gương đó vô cùng tinh xảo, mỹ lệ, Hách Liên Dung cũng không khách khí, Vị Thiếu Dương liền nói lời cáo từ rồi rời đi.

Tiền bước Vị Thiếu Dương, Bích Đào đứng ở phía sau hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn quỳ xuống, “Xin thiếu phu nhân trách phạt.”

“Đứng lên đi.” Hách Liên Dung đi thẳng vào nhà, “Về sau không có Việc gì đừng đưa ra chủ ý bậy bạ.”

Bích Đào vội vàng vâng dạ, đứng lên đi theo Hách Liên Dung vào nhà, thu xếp giúp nàng rửa mặt, chải đầu, trải giường chiếu, tỏ ra vô cùng tận tâm tận lực.

Sáng sớm hôm sau, Thính Vũ Hiên lại có khách, kể ra cũng là chuyện hiếm lạ, Hách Liên Dung đến đây nhiều ngày như vậy, ngoại trừ Hồ thị cũng chưa từng có ai tới thăm nàng.

Hách Liên Dung đi vào nhà chính, liền gặp tam tiểu thư Vị Thu Cúc ngồi ở chỗ kia, thấy Hách Liên Dung tiến vào cũng không đứng dậy, cười cười, “Nhĩ tẩu.”

Hách Liên Dung tuy rằng cũng không muốn nhìn thấy nàng, nhưng không ai đánh người đang tươi cười, vừa không biết dụng ý của nàng khi tới để làm gì, lãnh đạm ngồi xuống đối diện nàng, “Tam muội sớm như vậy tới đây có Việc gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là tới thăm nhị tẩu một chút.” Vị Thu Cúc tươi cười sẫm soi không đơn giản chỉ là “thăm hỏi” trong lời nói, “Nhị tẩu sinh sống ở Tây Việt, mới đến Vân Hạ, nhất định còn chưa quen đúng không?”

Câu hỏi này thật đúng không cần thiết, Hách Liên Dung cười cười, không đáp lời, loại đôi đũa này, tất cả mọi người đều không thể cảm thấy quen thuộc được.

“Muội cũng biết nhị tẩu vào nhà chúng ta chịu không ít ảm ức.” Vị Thu Cúc nâng chén trà trên bàn, nhẹ nhàng mà dùng cái nắp lướt nhẹ nhàng trên miệng chén, nhưng không có ý muốn uống, cười nửa ngày nói: “Cái nhà này vẫn luôn như vậy, bắt nạt người yếu, ban đầu, muội còn vô cùng lo lắng cho tẩu, cũng may thay nhị tẩu có biện pháp của chính mình, chuyện của đại ca, nhẹ nhàng giải quyết khiến bà nội cũng không bắt bẻ được, thậm chí còn khiến cho đại tẩu nợ ân tình của tẩu, về sau đương nhiên không tới mức quá khó xử.”

Hách Liên Dung không nắm được ý tứ của Vị Thu Cúc, cũng không nói gì, cầm lấy chén trà Bích Liễu vừa đặt xuống, học Vị Thu Cúc nhẹ nhàng vuốt trên mặt chén trà. Vị Thu Cúc đợi nửa ngày cũng không thấy Hách Liên Dung đáp lời, có hơi thiếu kiên nhẫn, khi đặt chén trà xuống có ý nặng tay một chút. Hách Liên Dung lúc này mới ngẩng đầu, giống như vừa mới nhớ ra, “Tam muội đến có Việc?”

“Nhị tẩu!” Vị Thu Cúc dựng thẳng người, “Muội cũng không vòng vo, tẩu nói Việc này của đại ca nếu không vì muội tiết lộ cho tẩu, như vậy tẩu cũng sẽ không tìm thiếu phu nhân là Hàn gia thông đồng thuận lợi như vậy đi?”

Hách Liên Dung cũng đặt xuống chén trà trong tay, ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, “Ý của muội là?”

Vị Thu Cúc nhếch khóe môi: “Kỳ thật nếu bàn về năng lực, Tử Hiền nhà muội so với tam ca cũng không kém nửa điểm, chỉ là thiếu may mắn cùng thể lực chống lưng, nhị tẩu thân với thiếu phu nhân Hàn gia như vậy, có thể giúp cho Tử Hiền một chức quan ở nha môn, cho dù là chức Huyện thừa cũng tốt a.”

Mi mắt của Hách Liên Dung khẽ rũ xuống, bàn tay khẽ nâng chén trà, Vị Thu Cúc kiểm chế không được tiến đến phía đối diện, ngồi vào bên cạnh nàng, bàn tay để lại chén trà kia, “Nhị tẩu, tẩu giúp muội đi, muội cũng sẽ giúp tẩu, nếu muội nói chuyện này với bà nội, chỉ sợ tẩu không có được mấy ngày tháng yên ổn, tẩu nên cảm kích muội.”

Hách Liên Dung ngược lại nở nụ cười, “Việc của đại ca, tẩu là từ muội biết được không phải giả, nhưng tẩu cũng vẫn chưa từng làm chuyện gì quá thể, ngày đó trước mặt bà nội nói không biết, chỉ là muốn chất vấn đôi lời thôi. Mà tẩu cùng thiếu phu nhân của Hàn gia có giao tình là do tẩu giúp nàng tìm Hàn thiếu gia một lần, quan hệ cá nhân cũng không chặt chẽ. Quan trọng nhất là, đại ca lĩnh chức quan cũng coi như của hồi môn do hoàng thượng ban cho, Tri phủ đại nhân bất luận thế nào cũng sẽ phải thi hành, chính là chức quan lớn nhỏ còn phải suy nghĩ, nói đi cũng phải nói lại, chức tước đâu phải nói là có... tam muội, không phải muội muốn để tẩu tái giá lần nữa, lại đòi thêm một chức quan về đi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Điều kiện của Vị Thiếu Dương

Vị Thu Cúc nhất thời nghẹn lời, Hách Liên Dung cười đứng dậy, “Tẩu hiểu được tam muội là hy vọng phu quân hóa rồng, như vậy đi, gặp lại thiếu phu nhân của Hàn gia tẩu chỉ có thể giúp muội hỏi một chút, nếu có cơ hội, tẩu tự nhiên vui vẻ giúp đỡ, nếu không có, tam muội cũng đừng nên gận nhị tẩu mới được.” Vị Thu Cúc chỉ cảm thấy có cả một bụng những lời muốn nói, nhưng nói đến lúc này cũng không biết muốn nói ra cái gì, chỉ có thể dặn một chút, “Nhất định phải đi hỏi một chút, có cơ hội như tẩu nói chính là mất bạc muội cũng tình nguyện.” Hách Liên Dung gật gật đầu, “Tẩu còn chưa có ăn điểm tâm đâu, tam muội lưu lại cùng dùng sao?” Vị Thu Cúc khoát tay, “Nhị tẩu cứ tự mình dùng đi.” Dứt lời, bụng đầy tâm sự rời đi. Hách Liên Dung thông cổ họng, liền không hề nghĩ muốn bàn tới việc này, dùng qua điểm tâm, đang muốn đi qua chỗ Hồ thị bên kia một chút, Tiền Kim Bảo lại muốn ra ngoài, không hề giải thích liền kéo nàng cùng đi. Hách Liên Dung mãi cho đến khi bị tổng lên xe mới có cơ hội mở miệng, “Lại làm sao vậy?” “Mang người đi xem thứ tốt.” Tiền Kim Bảo cười đến thần bí hề hề, phản phô mã phu đánh xe. Hách Liên Dung đang có chuyện muốn hỏi nàng, “Người hôm qua không đem Bạch Âu Huyền làm gì chứ?” “Thế nào?” Tiền Kim Bảo hỏi lại, “Ta chính là không động đến một sợi tóc của nàng.” Hách Liên Dung mới không tin đâu, “Vậy tà hữu hộ pháp, tứ đại kim cương của người thì sao?” Tiền Kim Bảo hỏi rõ ai là “tà hữu hộ pháp, tứ đại kim cương”, vui vẻ nói: “Danh hiệu này hay, về sau thường xuyên dùng vậy.” Hách Liên Dung lấy đầu ngón tay chỉ chỉ nàng. “Đừng nói sang chuyện khác.” Tiền Kim Bảo mếu máo. “Còn có thể thế nào? Yên tâm đi. Còn sống.” Hách Liên Dung không nói gì, cũng không nghĩ muốn quản chuyện này. “Người nói mang ta đi xem cái gì tốt?” Tiền Kim Bảo cười, hơi nâng mi. “Ngày hôm qua, ta không phải đi hỏi tên khốn kia vì cái gì không tìm đồ vật này nợ của người sao? Người đoán vì cái gì?” Hách Liên Dung bỗng dừng “đỉnh chỉ” mọi hành động. “Ta không có hứng thú muốn biết.” Lời Tiền Kim Bảo muốn nói ứ trong cổ họng. Sừng sốt nửa ngày, thấy Hách Liên Dung thực không có ý tứ muốn truy vấn, không hồn gợn lấy khữu tay chọc chọc nàng. “Người hỏi đi. Ta rất muốn nói a.” “Không hỏi.” Hách Liên Dung xóc lên màn xe, hướng xa phu nói: “Quay lại đi.” Xa phu kia vội vàng giữ chặt dây cương, quay đầu nhìn Tiền Kim Bảo. Tiền Kim Bảo trừng mắt, “Nhìn cái gì vậy! Chủ tử của người là ai! Tiếp tục đi!” Xa phu vội vàng đi tiếp, Hách Liên Dung bắt đầu đi lùi lại thân mình, “Người rốt cuộc mang ta đi đâu? Trước tiên nói trước, ta không muốn gặp người kia, người đừng tự quyết định, nếu không ta liền trở mặt.” Tiền Kim Bảo cắn môi nửa ngày, “Đi Vi Tất Tri, đi được chưa?” Hách Liên Dung kinh ngạc một chút, “Đi chỗ đó để làm chi?” Tiền Kim Bảo khoát tay,

không thèm nhắc lại, Hách Liên Dung ần ần cảm thấy vẫn có âm mưu, nhưng là không nói gì, nhiều lắm thì phát hiện không đúng năng liền xoay người rời đi là được.” Uy..... Người thực sự không muốn biết?” Hách Liên Dung trả lại một cái nhìn xem thường, Tiền Kim Bảo hoàn toàn cảm miệng. Lại một lát sau, xe ngựa dừng lại, Tiền Kim Bảo dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, quay đầu lại hướng Hách Liên Dung vờn tay, đỡ nàng bước xuống. Bấy giờ vẫn là sáng sớm, trên đường không có người đi đường nào, chỉ có vài tiểu như ở trước các cửa hiệu đang quét tước mặt đường, đại môn của một ngôi nhà cổ kính vừa mới dỡ biển tên xuống, ba chữ to đen lầy “Vi Tất Tri” đề trên biển có vẻ cổ xưa vô cùng, lạc khoản (chữ kí) không thấy rõ lắm, viết đến rồng bay phượng múa, chỉ nhận ra được một chữ cái duy nhất là “Vĩ”, hẳn là do tổ tiên Vĩ gia viết lên. Lại một lát sau, vài cái tiểu nhị mang theo chổi cùng khăn lau từ Vi Tất Tri đi ra, xem ra cũng là sửa sang lại mặt tiền cửa hiệu. Hách Liên Dung ở trên xe ngắm một hồi lâu, cũng không gặp cái gì dị thường, liền nhảy xuống xe ngựa, vừa định hướng Tiền Kim Bảo hỏi, lại thấy một thân ảnh hốt hoảng từ trong Vi Tất Tri đi ra. Người nọ toàn thân phục sức màu than chì giống như những tiểu nhị khác, trên vai khiêng một cái chổi, đặt ngang trên đầu vai, trên mặt tràn đầy kinh hoàng cũng không muốn, sau khi rời khỏi cửa, ở cửa dùng cái chổi lung tung quét đi, đem bụi tiểu nhị khác vừa mới quét vào lại bay ra. Thấy hẳn, Hách Liên Dung cũng là kinh ngạc một chút, tuy nhiên, nàng không có ý tứ lưu lại, hướng Tiền Kim Bảo liếc mắt một cái, thấy nàng hướng chính mình làm mặt quỷ, cũng lười nói với nàng, xoay người muốn trở lại trên xe. Tiền Kim Bảo vội vàng tiến lại cầm lấy tay nàng, “Chớ đi!” Xe ngựa của Tiền Kim Bảo nguyên bản dừng ở đối diện, bên kia cũng không chú ý, nàng lúc đó, tự nhiên kinh động người nên kinh động. Vĩ Thiếu Quân ngừng lại động tác của cái chổi, nhìn lại đây, liền cùng Hách Liên Dung mất nhìn mắt, bấu môi, đem cái chổi ném qua một bên, xoay người muốn trở về. Không đợi hẳn vào nhà, một thân ảnh lại ngăn chặn đường hẳn đi, thân hình giống nhau, dung mạo như nhau, xa xa nhìn thấy Hách Liên Dung vạn phần kinh ngạc, lôi kéo muốn kéo Vĩ Thiếu Quân cùng nhau tiến về phía nàng, cười nói: “Nhị tẩu sao lại tới đây?” Hách Liên Dung chỉ chỉ Tiền Kim Bảo, Tiền Kim Bảo nhìn Vĩ Thiếu Quân bên cạnh cười quái dị, “Không thể tưởng tượng được người ăn mặc như vậy thật đúng là giống hạ nhân như đúc.” Vĩ Thiếu Quân rút lại cổ tay bị Vĩ Thiếu Dương nắm, hướng Tiền Kim Bảo bắt mắt liếc mắt một cái. “Tránh ra, bà tám!” Tiền Kim Bảo càng có vẻ đắc ý, quay đầu hướng Hách Liên Dung nói: “Tam thiếu thay hẳn tìm về đồ vật này nọ với điều kiện chính là muốn hẳn trở về giúp việc.” Hách Liên Dung có chút kinh ngạc, không phải bởi vì điều kiện của Vĩ Thiếu Dương, hẳn nguyên bản chính là muốn cứu con đại hồi lang đang lạc đường, mà là bởi vì Vĩ Thiếu Quân cư nhiên khẳng khái đáp ứng loại đề nghị này, vì đồng trang sức này? Vĩ Bạch Áu Huyền? Hẳn rõ ràng có thể lựa chọn không làm. Vĩ Thiếu Quân chỉ vào Tiền Kim Bảo, “Cái miệng người thực rộng đâu, khó trách Hàn Sâm thấy người liền phiền nhiễu.” Tiền Kim Bảo hướng hẳn cau mày, “Không có người bám lấy, Hàn Sâm sẽ cái tà quy chính, người tốt nhất làm tốt chức trách hạ nhân của người đi!” Vĩ Thiếu Quân còn đang dùng tay của Vĩ Thiếu Dương phân cao thấp, nghe xong lời này bỗng cười một tiếng, “Thiếu gia ta trời sinh mệnh phú quý, ngày nào đó có khả năng sẽ đem tiểu tử này đuổi đi, tiêu sạch tài sản của hẳn, nhìn hẳn không vui.” Tuyệt đối là thần trí lẫn lộn, tài sản của Vĩ Thiếu Dương không phải là tài sản của Vĩ gia sao? Theo những gì Hách Liên Dung biết, nhiều năm như vậy Vĩ Thiếu Quân phụ trách việc gây rắc rối, giải quyết tốt tất cả hậu quả đều là Vĩ Thiếu Dương, tiêu hết tài sản của hẳn, tên khốn kia muốn lãng phí vào chuyện gì? Một chút tư duy lo-gic đều không có. Vĩ Thiếu Dương ngược lại cười khê, giống như nói lại lời của Vĩ Thiếu Quân, lại giống như giải thích cho Hách Liên Dung nghe, “Huynh không ký hiệp nghị thư với nhị tẩu không phải là vì có thể danh chính ngôn thuận quay về Vi Tất Tri sau đó đuổi đi sao? Đề thật hy vọng có được một ngày như vậy, Nhị ca, đề tuyệt đối tin tưởng huynh có năng lực này.” “Vô nghĩa, ta đương nhiên có năng lực!” Vĩ Thiếu Quân tuyệt không khách khí, lại vịn vẹo ở cổ tay, cắn răng trừng mắt nhìn Vĩ Thiếu Dương, “Chăm dứt! Buông tay!” Vĩ Thiếu Dương lúc này mới cười buông tay, Vĩ Thiếu Quân lập tức xoay người sang chỗ khác, xoa cổ tay đi trở về Vi Tất Tri, cũng không thèm đưa mắt nhìn Hách Liên Dung một cái. Hách Liên Dung cũng không để ý đến hẳn, xoay người muốn đi, Vĩ Thiếu Dương nói: “Nhị tẩu muốn hay không đi thăm Vi Tất Tri một chút?” Hách Liên Dung lắc đầu, “Tẩu đối với đồ cổ không có nghiên cứu, hơn nữa vạn nhất đụng hòng đồ vật gì lại gặp phiền toái.” Vĩ Thiếu Dương cười cười, vừa muốn khuyên Hách Liên Dung, Tiền Kim Bảo ở một bên bất mãn nói: “Người nói ta đi đâu?” Hách Liên Dung liếc nàng, “Còn nhớ rõ ở trong xe ta đã nói cái gì sao?” Tiền Kim Bảo nếu mếu, “Kia... ta cũng không phải mang riêng người đến xem tên khốn kia, chính là mang người đến xem Vi Tất Tri mà, vừa vặn tên khốn đã ở nơi này thôi...” Hách Liên Dung cũng lười cùng nàng tranh luận, “Có năng lực người về nhà bồi Hàn Sâm đi, hiện tại không ai bám lấy hẳn lôi ra ngoài, người lại không trông chừng được hẳn thì chỉ có thể là vấn đề của người.” Nghe Hách Liên Dung nói như vậy, Tiền Kim Bảo cũng cảm thấy có lý, “Người nói cũng đúng, đi mau đi mau, ta đưa người trở về trước, sau đó cũng lập tức về nhà.” Loại tính tình hấp tấp này của nàng thực khiến cho Hách Liên Dung không có biện pháp, quay đầu lại hướng Vĩ Thiếu Dương cười khò một chút, liền cùng Tiền Kim Bảo lên xe. Khi xe ngựa di chuyển, Tiền Kim Bảo vẫn không quên hướng Vĩ Thiếu Dương hô: “Khiến cho tên khốn kia khốn khổ nhiều một chút, để cho hẳn đi quét phố, chọn phần, chọn hương liệu...” Hách Liên Dung không nói gì, chẳng lẽ phạm vi kinh doanh của Vi Tất Tri bao gồm những hạng mục như vậy? Thật đúng là quá nhiều hạng mục kinh doanh. Tiền Kim Bảo đối với chuyện Hách Liên Dung không quan tâm đã có chút bất mãn, “Mệt ta hôm nay còn chuẩn bị riêng gọi mọi người dậy sớm đi, người đối với tên khốn kia cư nhiên một câu cũng không nói, chế nhạo hẳn vài câu cũng tốt.” Hách Liên Dung quay đầu, vén lên màn xe, mở cửa nhìn ra bên ngoài, làm bộ không có nghe thấy. Tiền Kim Bảo bấu môi, lấy tay chống cằm, “Liên Dung, người nói hẳn có thể thay đổi được không?” Nói xong, nàng lại mang vẻ mặt không tin lắc đầu, “Chỉ sợ tâm tư của Vĩ Thiếu Dương phen này uống phí rồi.” Hách Liên Dung rút cuộc đáp trả lại một câu, “Tốt lên hay xấu đi đều không có liên quan tới ta.” Tiền Kim Bảo giương mắt nhìn về phía Hách Liên Dung, thấy vẻ mặt nàng lạnh nhạt, thật sự là bộ dáng không chút nào bận tâm, không khỏi có chút nóng nảy, “Người không phải còn muốn tính toán chuyện ngày hôm qua? Đừng có suy nghĩ! Hẳn dù có là tên khốn cũng là trợ lực của người, người hẳn là nên hợp tác cùng Vĩ Thiếu Dương khiến cho tên khốn đó quay đầu mới đúng, bằng không người không có chỗ dựa tại Vĩ gia, sớm hay muộn sẽ bị khi dễ nữa.” Hách Liên Dung vẻ không sao cả cười cười, “Người Vĩ gia ta có thể ứng phó, chính là không nghĩ lại ứng phó hẳn.” Tiền Kim Bảo nhếch miệng, tuy rằng không tán thành ý tưởng của Hách Liên Dung nhưng nàng hiểu được Hách Liên Dung là loại người ngoài mềm trong rắn, thoát nhìn tất cả đều có thể dễ dàng thương lượng nhưng chuyện cần cương quyết, chính là rất cương quyết. Qua hai ngày, Tiền Kim Bảo thủy chung không có thời gian đến tìm Hách Liên Dung, Hách Liên Dung mỗi ngày liền cùng Hồ thị tâm sự uống trà cả ngày, trừ bỏ Vĩ Thu Cúc một lần tới hỏi chuyện mua chức quan, vẫn đều thực bình tĩnh. Ngô thị thấy Hách Liên Dung tuy không phải hòa nhã, nhưng tốt xấu sẽ không gây phiền toái, nhưng thật ra thái độ của lão thái thái đối với Hách Liên Dung có chút kỳ quái, lúc nóng lúc lạnh. Hồ thị vụng trộm nói cho Hách Liên Dung, nói lão thái thái cao hứng vì Hách Liên Dung giúp đỡ chuyện chức quan của Vĩ Thiếu Huyền, vừa tức nàng đánh Vĩ Thiếu Quân trên đường vốn một chút hảo cảm cũng tức giận triệt tiêu, hiện tại Vĩ Thiếu Quân lại quay về Vi Tất Tri hỗ trợ, đây là tiến tới thể hiện, lão thái thái cũng tính chuyện này trên đầu Hách Liên Dung. Hách Liên Dung cũng không nghĩ muốn giải thích, tuy rằng nàng căn bản không tin Vĩ Thiếu Quân sẽ kiên trì ở Vi Tất Tri vượt qua ba ngày, nhưng nàng không quản được nhiều như vậy, có được vài ngày thanh tĩnh thật tốt, tuy nhiên, những ngày thanh tĩnh này cũng đã trôi qua hai ngày. Buổi tối ngày thứ ba, thời điểm mọi người tụ họp ở nhà ăn ăn cơm, Vĩ Thiếu Dương vẻ mặt bình tĩnh từ bên ngoài tiến vào, nhìn lướt qua mọi người trên bàn, hướng lão phu nhân nói: “Bà nội, nhị ca có tới tìm người không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 32: Lại gây chuyện

Lão phu nhân buông bát đĩa, khẽ cau mày hướng Vị Thiếu Dương bắt măn nói: “Không có a, chuyện gì? Hấp tấp cái gì, ăn cơm cũng không để cho người ta yên tĩnh.” Vị Thiếu Dương hiển nhiên là có việc gấp, nghe lão thái thái nói như vậy quay đầu liền muốn đi, vừa mới di chuyển bước chân lại cảm thấy không khỏi bất kính, liền dừng lại, quay đầu lại nói: “Con tìm nhị ca có việc gấp, nếu ca ấy trở về cần phải giữ ca ấy lại.” Hồ thị khản trương nói: “Xảy ra chuyện gì? Chính là nhị thiếu lại gặp rắc rối?” Vị Thiếu Dương không có trả lời, Ngô thị bên cạnh ra vẻ vô tình nói: “Đoàn Tụ các không tìm thấy? Còn có cái lâu này, viện kia, đều phải người đi tìm xem, nếu còn không tìm thấy, lại đi tới đồ phùng nhìn xem.” Nàng vừa nói vừa nhìn lướt qua Hách Liên Dung, Hách Liên Dung làm như không có nghe thấy, buông bát đĩa, dùng khăn xoa xoa miệng, đứng dậy nói: “Bà nội, đại nương, con đã no rồi, con xin phép đi trước.” Lão phu nhân có chút bất mãn, “Người là thế tử của Thiếu Quân, chuyện của Thiếu Quân như thế nào lại hỏi cũng không hỏi? Ngồi xuống.” Dứt lời lại hỏi Vị Thiếu Dương, “Rốt cuộc có chuyện gì?” Vị Thiếu Dương liếc mắt nhìn Hách Liên Dung một cái, ngược lại đối với lão phu nhân nói: “Không có chuyện gì lớn, bà nội không cần lo lắng.” Lão phu nhân nói: “Không có việc gì lớn là tốt rồi, nhị ca cháu mới tới Vi Tắt Tri, có một số việc tất nhiên không quen thuộc, cháu nên thường xuyên theo dõi hẳn mới đúng.” “Dạ.” Vị Thiếu Dương xem ra thật sự không có tâm tình gì cùng lão phu nhân nói tới chuyện này, cung kính khom người muốn đi ra ngoài, ngoài cửa bỗng có một gã sai vặt chạy vào, cũng là vẻ mặt thất sắc, hướng Vị Thiếu Dương nói: “Không ở Đoàn Tụ các, Bạch...” Vị Thiếu Dương vội khoát tay chặn lại, “Đi ra ngoài nói.” Bọn họ đi ra ngoài, tất cả mọi người buông đĩa, lại đều không có ý muốn rời đi, trừ bỏ Hách Liên Dung, Dương thị một bên giúp Vị Thiếu Thần lau tay, một bên cười nói: “Không biết nhị thiếu làm chuyện gì khiến cho tam thiếu gấp gáp như vậy, đệ ấy mới tới Vi Tắt Tri hai ngày, đừng làm ra chuyện khiến người ta lo lắng mới đúng.” Lão phu nhân lúc này trắng mắt liếc nhìn nàng. “Có thể làm ra chuyện gì? Cho dù xảy ra chuyện. Kia cũng là do Thiếu Dương làm không tốt.” Lão phu nhân vừa nói như vậy. Nghiêm thị lại không hờn giận. “Lại liên quan gì tới Thiếu Dương? Thiếu Quân từ nhỏ đã thích gây chuyện, Thiếu Dương đều đi phía sau thay hắn thu dọn. Khi nào thì dần dần làm loạn? Hai năm trước, Thiếu Quân còn mặc y phục Thiếu Dương thường mặc đi tới phòng con trộm chút đồ cũ. Những thứ kia đều là những thứ lâu gia còn sống yêu thích, đều để cho hắn lấy mất. Chuyện lớn như vậy, Thiếu Dương lúc đó chẳng phải cũng nhận là do mình làm? Nương, người bắt công cũng nên có giới hạn. Thiếu Quân bây giờ, hơn phân nửa là do người quá sùng nó!” “Đều là tôn tử của ta. Nào có cái gì bắt công hay không bắt công?” Lão phu nhân có chút không kiên nhẫn. “Đồ vật kia cuối cùng không phải cũng tìm trở lại rồi sao?” “Đó là Thiếu Dương dùng bạc trắng đến chuộc đồ về!” Nghiêm thị càng nói càng tức. “Lần này, không cần biết Thiếu Quân lại gây ra sai lầm gì, dù sao không thể lại để cho Thiếu Dương đi theo tìm vớt vát.” Lão phu nhân nhấp nhé miệng, quay đầu lại nói: “Thanh cô, bảo trưởng quầy Vi Tắt Tri sáng mai tới đây một chuyến, hỏi một chút xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Thanh cô lên tiếng, lập tức phất người đi truyền lời. Ngô thị làm quần chúng nửa ngày cảm thấy không được thích thú, vừa vặn Nghiêm thị nhắc lại một số chuyện xấu của Vị Thiếu Quân, liền theo sau nói: “Lại nói đồ cũ trong nhà, ngày khác thật đúng là có tìm kiếm, trừ bỏ thứ nhị đệ muội bị mất, những thứ còn lại cũng không phải đều để cho người ta đem tráo thành đồ giả.” Nàng vừa dứt lời, Hách Liên Dung liền lập tức đứng dậy, dọa Ngô thị nhảy dựng, lại nhìn những người khác, cũng đều là vẻ mặt lộ vẻ kinh hãi, trừng trừng nhìn Hách Liên Dung. Tầm mắt Hách Liên Dung chậm rãi trên mặt mọi người đảo qua, cuối cùng rơi xuống trên mặt lão phu nhân, đột nhiên cười cười, “Bà nội, hiện tại không còn việc gì đi? Tôn tử nghĩ muốn cáo lui.” Hách Liên Dung giống như nghe được thanh âm thờ phào, trong lòng cười thầm, ngẫu nhiên có một vài lần như vậy trêu đùa thật tốt. Hồ thị cũng đứng lên cáo lui, đi theo Hách Liên Dung ra khỏi nhà ăn, do dự một lúc lâu, lo lắng nói: “Nếu nhị thiếu lại làm cái chuyện gì, muội... muội cứ để trong lòng, đừng động tay động chân mới phải.” Hách Liên Dung cười cười, việc này hôm nay nàng căn bản ngay cả một chút tò mò cũng không có, so sánh với nhau, nàng còn càng lo lắng cho Vị Thiếu Dương một chút, nhìn thần sắc của hắn khẳng định sẽ không giống như hắn nói không có chuyện gì lớn, còn nghe tới lời nói của Nghiêm thị, Hách Liên Dung thật đúng là thay Vị Thiếu Dương khổ sở, người ta đều là ca ca che chở cho đệ đệ, hắn cũng thật không hay ho, một cái thằng ca ca khôn nạn như vậy. Vào ban đêm, Vị Thiếu Dương tìm không thấy Vị Thiếu Quân, không thể hiểu chuyện gì xảy ra. Sáng sớm ngày hôm sau, một lệnh triệu tập liền rơi xuống Thính Vũ Hiên, nghe nói là muốn họp, Hách Liên Dung cũng phải tham dự. Đây một chữ “phải” làm cho Hách Liên Dung cân nhắc một lúc lâu, nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy là đối với bản thân mình có liên quan, nếu không làm gì “phải” tham dự đâu? Chuyện gì? Đáy lòng Hách Liên Dung ần ần đoán được một ít, nhưng nàng không quá thích ý tưởng này. Đi theo Thanh cô đang gấp gáp bước đi tiến vào đại sảnh, lão phu nhân đang cùng một trung niên nam tử béo bệu nói chuyện, Hách Liên Dung đi vào cũng không lên tiếng, nhẹ nhàng phúc thân liền ngồi vào vị trí của mình, lão phu nhân thấy nàng đến đây, liền đối với người nọ nói: “Trần trưởng quầy, người đi về trước đi.” Người nọ liền hướng mọi người chấp tay, đi theo nha hoàn đi ra ngoài. Sắc mặt lão phu nhân sau lúc Trần trưởng quầy rời đi hoàn toàn suy sụp, sắc mặt Nghiêm thị so với nàng càng thêm tối, không đợi lão phu nhân mở miệng, đứng dậy nói: “Thiếu Quân chính là hồn thể ma vương, mới tới Vi Tắt Tri vài ngày liền gây rắc rối lớn như vậy! Chuyện này tìm bản thân hắn phụ trách đi, ít gây phiền toái cho Thiếu Dương!” Lời nói của Nghiêm thị là nói với lão phu nhân đi, khẩu khí lão phu nhân cũng không tốt nói: “Sự tình còn chưa có hỏi rõ, người gấp gáp cái gì? Chờ Thiếu Dương trở về hỏi rõ ràng nói sau!” Nghiêm thị kêu lên một tiếng đau đớn, trừng mắt liếc mắt nhìn Hồ thị một cái, cảm giận ngồi xuống. Lại nhìn Hồ thị, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mày cơ hồ dính lại với nhau đầy bề bết, hai đầu chân mày dính vào một chỗ, còn đang không ngừng bờm chở. Hách Liên Dung lo lắng cho Hồ thị đồng thời cũng bắt đầu tò mò, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không, phải nói, nàng thật sự tò mò như thế nào lại có người tùy tiện liền có thể xông ra làm cho nhiều người lo lắng, oán giận tai họa xảy đến? Để cho nàng đi gây chuyện nàng cũng không biết nên bắt đầu làm như thế nào. “Nhị đệ thật sự rất tài giỏi.” Thấy vẫn không có ai mở miệng giải thích cho Hách Liên Dung, Ngô thị nghĩa bất dung từ (thấy việc nghĩa không thể không làm) đảm nhiệm nhân vật mở màn này, “Ồ Vi Tắt Tri làm tiểu nhị hai ngày, lại không biết trời cao đất rộng, ba ba lại nói với người ta là đồ cổ, đồ thật nói thành đồ giả, làm hại người ta giận dữ quăng đồ đồ cổ, bị khách khác nhìn thấy, rõ ràng là đồ thật, nghe nói đồ vật kia không đáng giá một vạn cũng đáng giá tám ngàn, con số này không nhỏ a.” Hách Liên Dung lúc này mới hiểu được Nghiêm thị vì sao lại giận dữ như vậy, Hồ thị vì cái gì lại lo lắng như vậy, nghĩ đến hiện tại người ta đã biết chân tướng tới bắt đền, một vạn lượng bạc đối với Vị gia mà nói nào có thể nói là nhiều, nhưng thực tại không phải nhất bút tiền trình (đại khái là một bút vung lên liền có tiền, ý chỉ sự dư giả không quá lớn), hiện tại như thế nào bởi thường, do ai bởi thường, thật làm cho người ta tức giận lo lắng vấn đề này. “Ít nói vài câu!” Lão phu nhân khiển trách Ngô thị một tiếng. “Trần trưởng quầy cũng chỉ là biết đại khái vậy thôi, hết thấy đều chờ Thiếu Dương trở về...” Lời của nàng vừa nói được một nửa, liền thấy Vị Thiếu Dương xuất hiện ở cửa đại sảnh, cũng là cau mày, vội vàng tiến vào đại sảnh, “Bà nội...” “Thiếu Dương!” Nghiêm thị đầu tiên làm khó dễ, “Nhị ca con ở trong điểm (cửa hàng) làm ra chuyện lớn như vậy, tại sao về nhà lại không đề cập đến, không nói? Chẳng lẽ việc này con cũng muốn thay hắn gánh đỡ? Nhiều năm như vậy, tận mắt nhìn con thay hắn giải quyết mọi hậu quả, hẳn một chút bộ dáng của huynh trưởng cũng không có!” Lão phu nhân gõ gõ gây chống một chút, đánh gãy lời nói của Nghiêm thị, hướng Vị Thiếu Dương nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Vị Thiếu Dương không có lập tức trả lời, khẽ mím khóe miệng, đi đến ngồi xuống bên cạnh Nghiêm thị, đè thấp thanh âm mới nói: “Việc này cũng không thể trách nhị ca, vị phu nhân kia là ở ngoài cửa Vi Tắt Tri gặp nhị ca, tưởng lầm là cháu, kiên quyết đưa đồ vật này nọ cho nhị ca xem, nhị ca đối với việc này vốn không có kiên nhẫn, liền thuận miệng nói nhìn không giống đồ thật, không nghĩ tới vị phu nhân kia lúc này liền đem đồ vật này nọ ném đi.” Tay lão phu nhân dừng ở trên trượng nhất nhéo nửa ngày, “Thứ này xem thực giả không phải thường có sự trao đổi của nhiều người sao? Nàng chỉ xem ở một nhà chúng ta đã tự nhận định, đồ vật này nọ là tự tay nàng ném đi, oán trách ai đây?” Vị Thiếu Dương không có lên tiếng, mày càng thêm nhíu chặt, Nghiêm thị giận dữ đầy mặt nói: “Nương! Người này chính là muốn nói cái gì! Không nói đến Vi Tắt Tri là biển chữ vàng, chỉ nói Vi

Thiếu Dương nhiều năm nay tiếp quản việc làm ăn, nhìn làm đồ vật này nọ có hay không a? Vân Trữ thành có ai mà không biết ánh mắt của Vị lão bản là nhất lưu (thượng đẳng)? Hần nói là đồ thật thì tất sẽ không giả, nói giả thì tất sẽ không phải đồ thật! Người ta chính là tin tưởng người xem đồ vật này nọ là Thiếu Dương, ai biết hẳn là tên ca ca khôn nạn? Hiện tại, người ta tìm tới cửa, hỗn thế mà vương kia né tránh, tổn hại chính là thể diện của Thiếu Dương!” Sự tình phát triển đến bây giờ, lão phu nhân chính là nghĩ muốn bảo vệ Vị Thiếu Quân cũng không biết nên nói như thế nào. Bình tĩnh ngồi ở nơi kia không nói lời nào, Ngô thị ho nhẹ một tiếng: “Sự tình vì sao xảy ra, có phải hiểu lầm hay không, này đó đều nói sau. Ta cảm thấy được có phải hay không nên thương lượng thương lượng để giải quyết tốt hậu quả của chuyện này? Nếu nói người ném đồ vật này nọ đúng thật là chủ nhân của vật đó, nhưng việc này nếu làm lớn, biến chữ vàng của Vị Tắt Tri chỉ sợ cũng không giữ được. Còn nữa, nghe nói vị phu nhân kia là tân quả (tân quả phụ: người vợ có chồng mới chết), sau khi trượng phu mất bị gia đình nhà chồng đuổi ra khỏi cửa, nguyên bản, hy vọng của nũ đòi sau đều ký thác trên đồ cổ này, hiện tại bởi vì một câu của Thiếu Quân phá hỏng, về tình về lý Vị Tắt Tri đều nên giải quyết tốt hậu quả này.” Vị Thiếu Dương hít sâu một tiếng, “Đại tẩu nói rất đúng.” Ngô thị cũng nghĩ như vậy, thất lung càng có chút dựng thẳng hơn một chút, “Thiếu Dương, đệ tiếp quản gia sản Vị gia nhiều năm như vậy, chuyện sinh ý từ trước tới nay đều là do đệ làm chủ, chúng ta cũng không có nhiều lời làm gì, nhưng đệ phải biết rằng, sản nghiệp Vị gia không phải của một mình người, tựa như đại tẩu tuy rằng là đương gia, nhưng nếu Thiếu Huyền bên ngoài gây chuyện phiền toái phải đền bạc, đại tẩu cũng không thể theo quỹ công lấy tiền ra đền, lấy tiền của chính mình ra đền mới phải. . .” Nói đến đây, tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ của Ngô thị, chỉ có Vị Thiếu Huyền ngồi ở bên cạnh Ngô thị có chút khần trương, nghiêng thân mình tới nhỏ giọng cùng Ngô thị: “Ta không gây phiền toái.” Ngô thị không kiên nhẫn đem hần kéo trở về, rồi sau đó nhìn Vị Thiếu Dương, “Đệ nói đúng hay không?” Vị Thiếu Dương cau mày nói: “Nhị ca là bởi vì hỗ trợ Vị Tắt Tri mới xảy ra việc này, cho dù nhìn làm cũng là bởi vì kinh nghiệm không đủ, tương lai, đại ca cùng tứ đệ đều có cơ hội một mình đứng ra tiếp khách, nếu xảy ra sai lầm, chẳng lẽ cũng tính trên đầu của bản thân sao? Việc buôn bán không thể giống với đương gia trong phủ, có một có sai là chuyện bình thường, hiện tại, việc quan trọng hơn chính là trấn an vị phu nhân kia, đồ vật này nọ kia phải do chúng ta mua lại mới phải.” “Như vậy sao được!” Ngô thị vội la lên: “Nhiều năm như vậy đệ cho nhị ca đệ bao nhiêu bạc chưa đủ sao? Không phải đều là từ sinh ý lấy ra? Chúng ta cũng chưa nói cái gì, hiện tại lại là một vạ hai! Nhà chúng ta của cải dù nhiều cũng không nhiều tới mức này, nếu không tiết chế, sớm hay muộn cũng bị hần làm cho tiêu tán hết!” “Đại tẩu con nói không sai.” Nghiêm thị trầm giọng nói: “Chuyện lần này cho nhị ca con chính mình phụ trách đi, không cho phép lấy từ sinh ý ra, lại càng không cho phép con ra mặt đi giúp hần!” Vị Thiếu Dương vạ phần đau đầu, “Nhị ca nào có nhiều tiền như vậy để đền? Bên kia cũng không chờ được.” “Hần không có tiền. . .” Ngô thị nhìn nhìn Hách Liên Dung, “Không phải có người có tiền sao? Đường đường là huyện chủ nương nương, chính là một vạ hai, chỉ là trò con con.” Hách Liên Dung cười cười, rốt cuộc đợi đến lúc, đi một vòng lớn như vậy, chính là vì mục đích này.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Phương án giải quyết

“Đây là lý do mà đại tẩu bảo muội nhất định phải đền?” Hách Liên Dung đứng lên, tựa tiểu phi tiểu (cười mà không cười) nhìn về phía Ngô thị. Ngô thị hơi hơi mân mân khóe miệng hơi nhếch lên, “Hôm nay, việc này tất cả mọi người đều nhìn thấy đâu, nhị đệ muội cũng không thể nói là tẩu cố ý làm khó dễ muội, chúng ta dù sao hàng năm đều lấy tiền lãi ở Vị Tắt Tri tiêu, hiện tại bởi vì một mình Thiếu Quân mà khiến cho nhiều người mệt mỏi như vậy, không lý nào lại để cho chúng ta cùng nhau gánh vác, đúng hay không?” “Đại tẩu. . .” Vị Thiếu Dương ở một bên muốn lên tiếng, Nghiêm thị lườm hần, “Thiếu Dương, con trước đừng nói gì cả.” Hách Liên Dung hướng Vị Thiếu Dương cười cười, chuyển hướng sang Ngô thị nói: “Đại tẩu nói có lý, tựa như nếu bên nha môn phủ đài kia có cơ hội cấp cho đại ca một cái chức quan, tương lai đại ca cũng theo con đường làm quan mà phát triển lên, có lúc muốn dùng đến tiền, đại tẩu khẳng định cũng sẽ không há mồm hướng trong nhà đòi tiền, cũng là cùng một đạo lý, đúng hay không?” Ngô thị sùng sốt, lão phu nhân vội hỏi: “Chính là Hần đại nhân bên kia nói lộ ra sao?” Hách Liên Dung hé miệng cười, “Bà nội, con chỉ là đang nói chuyện vậy thôi.” Tuy rằng nói như vậy, lão phu nhân vẫn có nghi hoặc này, không xác định Hách Liên Dung chỉ là đang nói ví dụ, vẫn là thật sự có cơ hội để cho Vị Thiếu Huyền thăng chức. Ngô thị khẽ liếm môi một chút, nghĩ khí không cường ngạnh giống như lúc trước, nhưng vẫn kiên trì, “Chuyện sau này đến lúc đó hãy nói, đang nói chính là việc gấp trước mắt, việc đền tiền này, cho dù tẩu không nói lời nào, trong lòng mọi người cũng đều bất mãn, đại nương, tam nương, hai người thấy có đúng hay không?” Dương thị mở to con ngươi suy nghĩ không hé răng, Nghiêm thị lại giống như quyết định theo chủ ý này, “Tóm lại, việc này đối với bên ngoài phải giải thích rõ ràng, không thể để cho thanh danh của Thiếu Dương bị tổn hại, đối nội cũng cần tính toán rõ ràng, ai gây họa tự nhiên người đó phụ trách, đây không phải chỉ là chuyện một vạ lượng này, Thiếu Quân cũng là người đã thành gia lập thất, nên học tự lập, gây họa liền để đệ đệ giải quyết, nói ra giống cái gì!” Ngô thị cười nói: “Chính là ý này. Đệ muội, muội là thê tử của Thiếu Quân, hiện tại tìm không thấy Thiếu Quân, tự nhiên sẽ tìm tới muội, lời này không sai đi?” Hách Liên Dung cười sau đó nói: “Đúng cũng được. Sai cũng được. Tóm lại hôm nay bất luận đại tẩu nói cái gì. Tiền bồi thường này, muội cũng sẽ không đưa ra.” “Muội. . . muội đây là có ý gì? Một người Thiếu Quân gây chuyện, dựa vào cái gì liên lụy đến tất cả chúng ta!” Ngô thị còn tưởng rằng còn cùng Hách Liên Dung tranh luận một trận sống chết. Không nghĩ tới nàng cư nhiên sáng khoái cự tuyệt như vậy. Lão phu nhân cũng cho rằng chỉ cần Hách Liên Dung đáp ứng rồi, đối với cái phòng khác đều có thể thương lượng. Dự đoán sẽ có triển đầu (đầu tranh lâu dài), nhưng là không đoán được trường hợp nặng nề như thế. “Kia đại tẩu cũng phải đi tìm hần phụ trách a!” Âm thanh của Hách Liên Dung đề cao một chút. “Một người đã làm chuyện sai. Các người đầu tiên đáng ra nên nghĩ tới chuyện khiến cho hần chịu giáo huấn vì sai lầm một phen, tương lai sẽ không tái phạm, mà không phải nghĩ tới việc có người thay hần chịu trách nhiệm việc này. Dung túng như thế, rốt cuộc là không đành lòng trách móc nặng nề hay vẫn là chuyện không liên quan thì phải tránh xa xa? Ở trong mắt các người, Vị Thiếu Quân chính là một chuyện cười. Có lẽ, các người còn chờ mong hần lại gây một chút tai họa, cho các người thêm chút đề tài lúc trà dư tửu hậu. Dù sao, bất luận hần làm cái gì, chỉ cần hết thảy đều giao cho Thiếu Dương giải quyết là tốt rồi. Giải quyết tốt, đó là bổn phận làm đệ đệ của đệ ấy. Giải quyết không tốt, cũng không gây tổn hại tới lợi ích của các người, đúng hay không?” Chất vấn một phen khiến cho đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, mọi người đều nhìn chăm chăm Hách Liên Dung, chỉ có Vị Thiếu Dương, trên mặt có chút tái nhợt. “Nhị tẩu. . .” Hách Liên Dung hít vào một hơi, không đề ý tới Vị Thiếu Dương. “Các người là người nhà đối với hần còn như thế. Vì sao còn hy vọng ở một ngoại nhân như con? Con nói một lần cuối cùng, chuyện này tùy mọi người làm gì thì làm, đừng tìm con.” Sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, lão phu nhân đưa tay cầm trượng “thùng thùng” rung động, “Ai là ngoại nhân? Người đến Vị gia thì chính là người trong Vị gia. Một chút tự giác của người làm vợ cũng không có. Thật sự nực cười!” “Ngạ?” Hách Liên Dung hừ cười một tiếng, “Nguyên lai bà nội đã muốn đem con coi là người trong nhà sao? Sau lúc con giải quyết thỏa đáng chuyện của đại ca sao?” “Người. . .” Hách Liên Dung nhẹ nhàng phúc thân, “Nếu không có việc gì khác, tôn tức cáo lui.” “Người!” Lão phu nhân giờ gây chống lên chỉ vào Hách Liên Dung, tức giận đến không biết nên nói cái gì. “Thiếu Quân bất luận thế nào cũng là trượng phu của người. . .” Hách Liên Dung đứng thẳng người, cùng lão phu nhân nhìn nhau một lúc lâu, “Hần cũng

không đem con là thế tử, con vì sao còn muốn coi hấn thành trượng phu?” Dứt lời, Hách Liên Dung xoay người sang chỗ khác, liền muốn rời khỏi đại sảnh. Quay người lại này, thân ảnh đứng ở trước cánh cửa làm cho bước chân của nàng dừng lại một chút. Tuy nhiên, cũng chỉ là khựng lại một chút mà thôi, sau đó, nàng liền nhìn không chớp mắt đi thẳng ra ngoài. Vị Thiếu Quân đứng ở nơi đó, tay trong vô thức phe phẩy chiếc phiến nhỏ, mặt không chút thay đổi nhìn Hách Liên Dung đang bước tới phía mình ngày càng gần, thẳng đến khi Hách Liên Dung bước ra khỏi cánh cửa, thật sự cũng không lại liếc mắt nhìn hấn một cái, hấn mới ngừng lại động tác quạt chiếc phiến, đầu ngón tay khẽ hạ xuống, cuối cùng nhưng cũng quay đầu bỏ đi, nhìn bóng dáng Hách Liên Dung dần dần đi xa. Vị Thiếu Quân đứng ở cửa, tựa hồ không tính toán muốn đi vào, mọi người trong đại sảnh nhìn hấn, Hồ thị nhìn không được đứng dậy đi đến phía cửa, Vị Thiếu Quân lại xoay người đi rồi, Hồ thị hô nhỏ, “Nhị thiếu.” Vị Thiếu Dương bước vài bước tới trước cửa, “Nhị ca, ca đi đâu?” Bóng lưng Vị Thiếu Quân trầm mặc thật lâu, sau đó mới nâng tay cầm cây quạt vào sau cổ, miễn cưỡng quay người lại cười nói: “Đi bồi thường, đỡ phải gặp người không muốn gặp.” Vị Thiếu Dương nhìn mày càng sâu, “Ca lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để bồi thường?” “Ta nào biết đâu.” Vị Thiếu Quân nhún nhún vai, “Bằng không để cho ta một ngàn hai, để xem ta có thể hay không thắng một vạn hai trở về?” Nói xong thấy Vị Thiếu Dương không nói gì chỉ nhìn hấn, hấn cười “hắc hắc” hai tiếng tựa như mặt trời sáng lạn. Lão phu nhân ở trong phòng lớn tiếng nói: “Thiếu Quân, vào đây nói chuyện.” Vị Thiếu Quân giương mắt nhìn lão phu nhân, vẫn không nghe lời tiến vào, hướng Vị Thiếu Dương khoát tay, xoay người rời đi. Vị Thiếu Quân chính mình có biện pháp kiếm về một vạn hai? Lời này nói ra căn bản không ai có thể tin tưởng. Vị Thiếu Dương sau khi trở lại đại sảnh, Ngô thị cũng can đảm, “Thiếu Dương, đừng không nghe đại tẩu cũng phải nghe nương đệ, nhị ca đệ nếu không tiến bộ sẽ không có ai có thể thay hấn giải quyết mọi hậu quả! Lại nói... nhị tẩu đệ cũng không quản, chúng ta liền càng không có cách quản!” Dứt lời cũng không đợi Vị Thiếu Dương trả lời, túm Vị Thiếu Huyền quay đầu đi mất. Nghiêm thị cũng có ý này, căn bản không tin Vị Thiếu Quân có thể bồi thường cho người ta, cũng kiên quyết không cho phép Vị Thiếu Dương lại tiếp quản cục diện rồi rầm, Vị Thiếu Dương không muốn cùng nàng cãi cọ, chỉ có thể đáp ứng. Lão phu nhân thần kỳ không nói cái gì nữa, chỉ kêu Hồ thị điu nàng trở về, mặt khác đều là xem nào nhiệt, xem xong nào nhiệt, cũng liền giải tán. Hách Liên Dung trở lại Thính Vũ Hiên không lâu, liền từ bọn nha hoàn biết được chuyện này, Bích Đào không biết từ đâu hỏi thăm được, lại miêu tả lại cho Hách Liên Dung lúc ấy nhị thiếu gia là như thế nào kiên quyết chắc chắn, làm cho người Vị gia á khẩu không nói được gì, thần vận kia, khí độ kia đều vượt qua tam thiếu gia. Hách Liên Dung bội phục nhìn đôi mắt sùng bái của Bích Đào, nàng như thế nào có thể không hề nghi ngờ, thuyết phục chính mình tin tưởng người trong lời nói của nàng là Vị Thiếu Quân đâu? “Thiếu phu nhân, ngày khác, nhị thiếu gia đem ngân phiếu một vạn hai đến trước mặt đại phu nhân cùng lớn nhỏ phu nhân trong nhà, kia thật đúng là hạnh diện, những ngày tốt đẹp của chúng ta cũng sắp tới rồi!” Bích Đào hiển nhiên còn đang du ngoạn trong ảo tưởng xinh đẹp của chính mình. Bích Liễu ở một bên không nóng không lạnh nói một câu, “Ngày tốt đẹp của ai?” Bích Đào sùng sốt, vội vàng sửa miệng, “Đương nhiên là ngày tốt đẹp của thiếu phu nhân.” Hách Liên Dung cười cười, ai đối với tương lai đều có thể tự do tưởng tượng, nàng tin tưởng Bích Đào cũng có quyết định của chính mình, mà sẽ không thật sự giống như nàng nói, cam nguyện (cam tâm, tình nguyện) chỉ làm một cái nha hoàn hầu hạ nhỏ. Tuy nhiên, mặc kệ nàng tính thế nào, hiện tại đều không có khác biệt. Vị Thiếu Quân thật sự là một người rất khó có thể khiến cho người ta hy vọng. Hiện tại còn nói lên những lời hùng hồn như vậy? Tùy tiện liền nói những lời không có trách nhiệm, đây thực sự là một trong những hành vi Hách Liên Dung ghét nhất. Tuy nhiên, ngày hôm sau truyền tới một tin tức khiến cho Hách Liên Dung thay đổi suy nghĩ này. Ngô thị trước đó chẳng phải nhắc tới chuyện kiểm tra đồ cổ sao? Nàng vẫn còn nhớ kỹ đâu, còn nhờ riêng nhị trưởng quầy của Vị Tất Tri đến xem qua, sự thật tìm ra thật sự ngoài dự đoán của mọi người, đồ cổ ở trong Vị gia bị người ta tráo đổi mà không hay biết gì, đồ vật cổ này thành đồ cổ giả kia, mọi chuyện xảy ra không chút tì vết, hiển nhiên là người bên trong giờ trò. Tuy rằng đồ ở trong nhà không phải đồ trân quý gì, nhưng là có chút giá trị, làm cho Ngô thị giận dữ, nơi nơi phát ra lệnh triệu tập, làm cho mọi người trước giờ com chiều tụ tập ở đại sảnh. Có lẽ, Vị Thiếu Quân không chỉ nói suông, hấn thật sự suy nghĩ biện pháp. Đây là ý nghĩ duy nhất của Hách Liên Dung sau khi biết được tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ai cũng có bí mật (1)

Thời điểm Hách Liên Dung tới đại sảnh, đại sảnh tràn ngập bình bình lo lo, sắc mặt Ngô thị trắng bệch khoanh tay đứng ở trong đại sảnh, xem ra tức giận không nhẹ. Đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân ngồi ở trên ghế, tứ tiểu thư cùng biểu tiểu thư cũng đã tới. Hiện tại, Hách Liên Dung cũng đã đến, nữ quyến Vị gia chỉ có lão phu nhân, tam tiểu thư cùng cô nãi nãi chưa tới đây. Hách Liên Dung cẩn thận nhìn binh sử bày đầy trên đất, ngồi vào vị trí của chính mình, theo thói quen quét mắt nhìn mọi người. Đại phu nhân nhắm mắt không nói, sắc mặt Hồ thị so với Ngô thị còn kém hơn một chút, trên mặt Dương thị cũng không thấy một chút ý cười bất quá nào, tứ tiểu thư cúi đầu trầm tư, sắc mặt biểu tiểu thư vẫn bình thường, mang theo ý cười thần nhiên, tuy nhiên, hiển nhiên tâm tư cũng không đặt ở chuyện trước mắt. Về phần Ngô thị, từ khi Hách Liên Dung vào cửa liền nhìn chăm chăm vào nàng, Hách Liên Dung tự nhiên có thể phát hiện, tuy nhiên, nàng nhìn qua mọi người, cổ tình chính là không nhìn Ngô thị, tức chết người! Không mất một lúc sau, lão phu nhân đến đây, vào cửa xem tình cảnh này, nói: “Lại làm cái gì? Còn ngại gia đình này không đủ loạn!” “Loạn cũng còn tốt hơn để cho người ta vết sạch mọi thứ!” Ngô thị muốn từ trong đồng đồ sứ kia đi đến bên lão phu nhân, không cẩn thận đá đổ một cái, vừa nhắc chân, lán vấy lại quạt đồ hai cái, tức giận đến mức nàng gợn chân đá, đá đổ vài cái bình đá mới đi tới trước mặt lão phu nhân, vừa tức lại vừa oán nói: “Tôn tức của gia đình này thật sự không thể làm! Mắt nhìn thấy khắp phòng đồ cổ đều bị đổi thành đồ giả, biết là kẻ trộm từ trong nhà mà ra, không biết còn tưởng là cháu đem đồ vật này nọ đem đổi? Tội danh này cháu kham không nổi!” Lão phu nhân mày nhăn thật sâu, nhìn mọi thứ trên mặt đất, “Nhiều như vậy? Có phải hay không người nhớ lầm? Trước kia người luôn thích thật thật giả giả xen lẫn.” “Cháu oan uổng chết mất!” Ngô thị nhìn một cái nha hoàn, cầm lấy sổ sách trên tay nàng đưa cho lão phu nhân xem. “Trước kia có một đám là giả, nhưng cháu đều nhớ rành mạch, cũng đúng hạn tráo đổi, người xem, thời điểm đồ giả cùng kiểu dáng đem bày đồ thật để vào trong kho, thời điểm bày đồ thật sẽ thu hồi lại đồ giả, hiện tại đồ thật, thật sự không có, hai cái đều giả!” Nhìn bộ dáng Ngô thị tức giận nâng mĩ, Hách Liên Dung không biết làm sao, tại sao trong lòng lại cảm thấy trút được một hơi dài. Chẳng lẽ đây là vui sướng khi người gặp họa trong truyền thuyết? Ừ, như vậy có vẻ không tốt. Lão phu nhân phiền lòng khoát tay, để cho hạ nhân đem này đó trên mặt đất thu lại toàn bộ, đi đến chủ vị ngồi xuống, hoàn khí nửa ngày, mới nói: “Biết là đôi như thế nào sao?” “Biết cũng không kêu mọi người nhanh chóng đến đây.” Ngô thị liếc mắt nhìn Hách Liên Dung một cái, “Nhị đệ muội, muội có biết đã xảy ra chuyện gì không?” Hách Liên Dung sùng sốt một chút, tiện đà bật cười, “Đại tẩu là đương gia trong phủ, tẩu còn không biết chuyện gì như thế nào còn tới hỏi muội?” Ngô thị nhếch khóe miệng, bày ra vẻ mặt cười giả. “Tẩu là quan tâm đệ muội, mới đến đây, đối với đồ vật trong phủ tất nhiên không quen thuộc. Trong viện hơn cái gì thiếu cái gì cũng không biết được. Có cần đại tẩu giúp muội điều tra hay không?” Hách Liên Dung sau khi kinh ngạc một lúc lâu, trong lòng nổi lên một nỗi tức giận. “Đại tẩu nói như vậy ai cũng nghĩ ngờ là muội dối vật?” Ngô thị cười nói: “Tất nhiên sẽ không hoài nghi đệ muội. Chẳng qua... Đại tẩu thật sự nghĩ không ra ai trong phủ lại có

lá gan này. Muốn đệ muội giúp ta suy nghĩ” Hách Liên Dung tất nhiên hiểu được Ngô thị muốn nàng nói tới ai, sao lại để nàng được như ý, quay đầu thân nhiên nói: “Đệ muội mới đến. Người trong phủ không biết hết được, như thế nào có thể giúp đại tẩu nghĩ?” “Chắc chắn.” Ngô thị ngồi trở lại chỗ của mình, quay đầu nói với lão phu nhân: “Tẩu còn nghĩ tình cảm của đệ muội cùng nhị đệ không tốt đâu. Không nghĩ tới cũng che chở Thiếu Quân như vậy. Bà nội cuối cùng cũng có thể yên tâm” Nàng vừa nói như vậy. Mọi người đều hiểu được ý tứ bên trong. Lão phu nhân không hồn giận nói: “Trong nhà nhiều người như vậy, người liên khăng định là Thiếu Quân đôi sao?” “Cháu cũng không nói như vậy, này còn phải chờ tra xét sao? Tuy nhiên nếu còn muốn suy nghĩ, trong phủ chúng ta ai vội vã dùng tiền? Hẳn ngày hôm qua chính là nói, phải bồi thường đi, như thế nào bồi thường cũng không ai biết, mấy thứ này không phải cái gì trân phẩm, nhưng góp chung một chỗ cũng được hai ba nghìn đâu, cháu suy nghĩ vạn nhất thật sự là Thiếu Quân lấy, đồ vật này nọ nhiều như vậy cũng không thể một lần chuyển ra khỏi phủ được, cho nên cháu mới hỏi đệ muội một chút trong Thỉnh Vũ Hiên có thêm bớt vài vật này nọ, nhưng đệ muội thực sự không chú ý đâu? Chúng ta tìm được rồi thì việc này cũng không tính là trộm cắp, khối lượng đồ cổ lớn như vậy đâu.” Trong lòng lão phu nhân rất mâu thuẫn, ước gì việc này có thể lặng lẽ trôi qua, nghe Ngô thị nói như vậy hiển nhiên có chút động tâm, hướng Hách Liên Dung nói: “Người để cho đại tẩu người qua nhìn thử xem đi.” Hách Liên Dung khẽ cắn môi, công khai phản đối khẳng định sẽ rước lấy một phen phiền toái, hiện tại có lão phu nhân hát đệm, phần thắng của chính mình không lớn, nhân tiện nói: “Tốt, đại tẩu chỉ giúp muội điều tra, tuy nhiên, vì đệ công bằng. ... đại tẩu có phải hẳn nên làm gương trước không?” Ngô thị không trả lời câu hỏi của Hách Liên Dung, ngược lại hướng nha đầu bên cạnh hỏi: “Tam tiểu thư cùng cô nãi nãi như thế nào còn chưa tới? Đi thúc giục thúc giục mau.” Tâm tình lão phu nhân vốn không được tốt lắm, nghe nàng nói như vậy vừa nói vừa tức giận: “Người biết rõ bác người không thích gặp người, còn muốn lôi kéo nàng làm cái gì!” Ngô thị nói: “Nếu chuyện bình thường cháu cũng không kêu nàng, tuy nhiên, nếu nhị đệ muội nói việc công bằng quan trọng. ... tôn tức thân là đương gia, tất nhiên phải đối xử bình đẳng, chờ tam muội cũng bác đến đây rồi cùng nhau điều tra.” Lão phu nhân nhú nhú mày, mang theo chút phiền não trừng mắt nhìn Hách Liên Dung một cái, Hách Liên Dung cũng có một bụng tức khí không có nơi phát ra đâu, cúi đầu không nhìn nàng, sợ chính mình không nhìn được trừng lại càng rước thêm nhiều phiền toái. Một lát sau Vị Thu Cúc mang về mặt không muốn cùng cô nãi nãi Vị Đình Ngọc mặt không chút thay đổi đồng thời đi vào đại sảnh. Vào đại sảnh, Vị Thu Cúc lớn tiếng nói: “Nhị ca gây họa liên kéo muội lại đây, hiện tại đánh mất đồ vật này nọ cũng lại kéo muội lại đây, rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ việc này đều có quan hệ cùng muội phải không!” Ngô thị ngẩng đầu quét mắt nhìn Vị Thu Cúc một cái, “Vốn cũng không phải bắt muội chạy đến, không phải tại nhị tẩu muội nói việc công bằng quan trọng. ... Sao, tuy nhiên, nàng nói có lý, mất đồ vật này nọ chỉ hoài nghi nhị ca muội là không đúng.” Dựa vào! Hách Liên Dung có cảm giác bị hăm hại, như thế nào chuyện này biến thành ý của nàng? Quả nhiên, Vị Thu Cúc tức giận đưa mắt nhìn Hách Liên Dung, cuối cùng không đành lòng có dũng khí nhìn tiếp, đại khái còn nghĩ đến việc bản thân còn đang nhờ cậy nàng đâu. Nhưng thật ra, cô nãi nãi vào đại sảnh cũng không nói lời nào, ngồi vài vị trí của chính mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tựa như nàng giống như không có tới. Ngô thị đứng lên, “Hiện tại mọi người đông đủ, Thanh cô, người mang theo sổ sách, liên theo lời ta điều tra, có cái gì không đúng, đều đưa tới đại sảnh!” Thanh cô liền cầm sổ sách đồ cổ mang theo vài tên nha hoàn liền đi ra ngoài. Vị Thu Cúc nhảy dựng lên, “Tra cái gì? Đi đâu tra?” “Tất nhiên tới các viện điều tra, tam muội yên tâm, chỉ tập trung điều tra có đồ vật này nọ, đồ vật này nọ muội đem từ nhà chồng về sẽ không tính.” Ngô thị dứt lời che miệng cười khê, “Là tẩu quá lo lắng, hẳn là không có mang về đồ vật này nọ.” Vị Thu Cúc tức giận nhếch khóe miệng, sau một lúc lâu nói: “Muội cùng đi cùng!” “Không được.” Ngô thị tất nhiên cự tuyệt, “Chúng ta đều ở đây, để cho Thanh cô đi thăm dò, Thanh cô là người của đại nương, cũng sẽ không thiên vị riêng tẩu, lúc này đã công bình rồi.” Trên mặt lão phu nhân mang theo bất mãn khụ một tiếng, Ngô thị liền giữ Thanh cô lại, “Chỗ của lão phu nhân cùng đại phu nhân kia không cần tra xét.” Thanh cô lên tiếng, dẫn người đi ra ngoài. Hồ thị vẫn mang theo bộ dáng khuôn mặt u sầu, Dương thị thật giống có điểm ngồi không yên, đứng dậy nói: “Buổi sáng uống nhiều nước trà quá, ngồi thẳng khó chịu.” Ngô thị phui phui bụi bặm cười ngồi xuống, “Tam nương rốt cuộc là vì uống nước trà nên khó chịu, vẫn là trong lòng có điều gì khó chịu?” Dương thị ngượng ngùng ngồi yên tại chỗ, “Ta trừ bỏ nhớ thương tứ thiếu, còn có thể có việc gì?” Ngô thị cười cười, “Vậy thì tốt rồi, con còn nghĩ tam nương cũng sợ trong phòng mình có nhiều hơn vài vật này nọ đâu.” Ngô thị nói ra lời này, Hách Liên Dung nhất thời nổi lên sự cảnh giác, cẩn thận nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, trong lòng hồ to mặc mư. Chỉ sợ Ngô thị từ sớm đã nghĩ muốn đem Vị phủ tra xét một lượt, nhưng lại chưa tìm được lý do, lúc này mới chủ động chọn chính bản thân mình, biết chính mình sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, nàng liền nhân cơ hội đưa ra điều kiện phải điều tra toàn bộ phủ với cô là công bằng. Hách Liên Dung có chút buồn bực, nàng có tính là bị người lợi dụng không? Vụng trộm liếc nhìn Dương thị một cái, vừa vận nàng cũng đang nhìn qua, về mặt bắt đắc dĩ nén giận, Hách Liên Dung thật buồn bực, xem ra này tuyệt đối là có chuyện. Trong đại sảnh lâm vào một trận trầm mặc không sao kể xiết, Hách Liên Dung chỉ cảm thấy có vài ánh mắt không ngừng đảo qua trên người mình, giống như tất cả những chuyện này là do nàng gây ra, trong lòng buồn bực cũng đừng nói ra. Tại lúc này, Vị Thiếu Quân vác về mặt lười nhác đập cửa mà vào, cũng không chào hỏi người khác, gấp dài bước đến cái ghế bên cạnh Hách Liên Dung nhưng không ngồi xuống, hướng đại phu nhân nói: “Đại nương, lại tìm con có việc gì? Không phải đã nói sao? Cho con chút thời gian, việc này không cần Thiếu Dương lo lắng.” Nghiêm thị thân nhiên nói: “Không phải ta tìm người, là trong nhà có chuyện, gọi người về hỏi một chút.” Vị Thiếu Quân lúc này bật cười, “Con khi nào thì trở nên có phân lượng như vậy? Đến đến, nói đến nghe một chút.” Ngô thị âm thầm tròn mắt, tức giận đem chuyện đồ cổ này nói ra, tui cười trên mặt Vị Thiếu Quân trở nên cổ quái, nhìn xem đồ xứ ở góc đại sảnh, dùng cây quạt gỗ gõ lên đầu, hơi chút ảo não nói: “Con như thế nào không sớm nghĩ tới chuyện này đâu!” Mọi người không nói gì, chỉ có lão phu nhân vui sướng nói: “Xem đi, ta đã nói không phải Thiếu Quân.” Vị Thu Cúc bất mãn nói: “Nhị ca nói một câu bà nội liên tin tưởng không phải ca ấy? Chẳng lẽ chúng cháu liên theo đó mà chịu hoài nghi sao? Còn để cho người ta đi tra xét! Cũng không nghĩ lại, ai trộm cái đồ vật này nọ còn hướng trong phòng chính mình cất giữ?” Vị Thiếu Quân cười nói: “Để làm gì? Còn tra xét? Lại còn nào loạn như vậy? Đã đánh mất cái gì rất đáng giá?” “Không phải là nhị tẩu sao!” Vị Thu Cúc vừa đến nghe gió lại tưởng là mưa (nghe chuyện này thành chuyện kia, không hiểu rõ ràng vấn đề), “Sợ ca oan uổng, đem toàn bộ chúng ta cùng liên lụy theo, thế nào cũng phải tra xét toàn phủ!” Vị Thiếu Quân sau khi nghe xong kinh ngạc không thôi, quay đầu nhìn Hách Liên Dung nửa ngày, khóe miệng khẽ nhếch, buồn cười: “Liên Dung, người uống nhầm thuốc?” Hách Liên Dung vốn rất buồn bực, hiện tại lại nhanh chóng buồn tới muốn chết, nhếch môi thật cao như trút giận. Tâm trạng Vị Thiếu Quân giống như thật không tui, cắn môi cười hi hi khiến cho người ta vừa nhìn đã nghĩ muốn đánh hất. Hách Liên Dung xoay mặt. ... nhắm mắt làm ngơ, đột nhiên đón nhận một đạo ánh mắt, đúng là của tứ tiểu thư Vị Đông Tuyết, trên mặt nàng lộ vẻ lo âu, liền tiếp nhìn xung quanh chính mình. ... Ân, hẳn là không phải nhìn nàng, Hách Liên Dung vụng trộm liếc mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Vị Thiếu Quân đang đùa nghịch cây quạt cũng đang nhìn Vị Đông Tuyết, quay đầu lại nhìn lại Vị Đông Tuyết, đã thấy nàng cúi đầu, ngón cái vô ý thức bấm chặt đầu ngón trỏ, tâm sự thật nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ai cũng đều có bí mật (2)

Hách Liên Dung mới có chút kinh ngạc, khoe mắt liền nhìn thấy Vị Thiếu Quân dùng cây quạt gãi gãi sau lưng, nhàn nhàn nói: “Hiện tại tới đâu tra xét? Ta cũng muốn đi xem một chút.” Ngô thị vội nói: “Không được! Chúng ta đều ở đây, để cho Thanh cô đi tra xét, lúc này mới công bằng được!” Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn Hách Liên Dung cười nói: “Này không phải là đại tẩu có ý gây khó dễ, tẩu nguyên bản thăm nghĩ đi Thánh Vũ hiền nhìn xem một chút, nhưng là nhị đệ muội nói việc đối đãi bình đẳng rất quan trọng, tẩu cũng chỉ là nghe theo mà thôi.” Ngô thị nói như vậy không thể nghi ngờ lại mang tới cho Hách Liên Dung không ít những ánh mắt nén giận, trong lòng Hách Liên Dung buồn bực, dựng thẳng lưng, vừa định phản bác lại, Vị Thiếu Quân nhàn nhạt đưa nghịch cây quạt, một bên nhíu mày một bên lắc đầu, “Chắc chắc sách... Nhìn qua một chút bộ dáng hiện tại của các người, thật khó coi! Tiểu Liên Dung là quan tâm ta mà thôi, nhìn xem các người ghen tị như vậy!” Hách Liên Dung mếu máo, thật muốn đưa cho hắn một ánh mắt khinh thường, nhìn nhìn lại mọi người, tựa hồ đều có cùng ý nghĩ như nàng. Về mặt mọi người lo lắng cũng không làm cho Vị Thiếu Quân cảm thấy có gì không ổn, cười đứng dậy, miễn cưỡng vờn vai, “Mặc kệ các người, ta còn phải tiếp tục đi kiếm tiền bồi thường của ta.” Lão phu nhân vội gọi hắn lại, “Còn thiếu nhiều hay ít?” Vị Thiếu Quân ngáp một cái, hướng lão phu nhân khoát tay, “Bà đừng lo lắng.” Dứt lời hắn bước về phía cửa, ánh mắt Vị Đông Tuyết vẫn nhìn theo hắn, nhìn hắn ra đến cửa cũng không quay đầu nhìn lại gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, cắn môi dưới càng thêm khản trương, điều này khiến cho Hách Liên Dung có chút tò mò, thấy nàng tựa hồ có việc gấp muốn Vị Thiếu Quân đi làm, Vị Thiếu Quân lại không để ý tới nàng. Này thật đúng là nhờ vả không được như ý a! Hách Liên Dung cảm thấy, đồng thời áp chế bất an dần dần xuất hiện trong lòng, việc này của Vị Đông Tuyết... sẽ không cùng chuyện điều tra kia có liên quan đi? Nhìn nhìn lại thần sắc u ám của Dương thị, biểu tình bất bình của Vị Thu Cúc... Trong lòng Hách Liên Dung hô to bản thân là một người ngu ngốc, như thế nào lại trúng kế đâu? Xem ra thắng lợi nho nhỏ lúc trước khiến nàng không nhìn ra, lời lòng, đã quên Ngô thị dù sao cũng ở Vị phủ nắm quyền nhiều năm, làm việc vẫn là có phương pháp riêng của nàng, Hách Liên Dung bình tĩnh, trong lúc vô tình nhìn đến mấy đồ vật này nọ trên bàn nhiều hơn vài thứ, trừ bỏ chén trà nàng vừa uống cạn, còn có một chiếc phiến nho nhỏ đặt ở nơi đó, mở ra một nửa, lộ ra trên mặt đều là hoa đào. Đây là cây quạt của Vị Thiếu Quân, đã quên cầm đi? Vừa mới vừa rồi thấy hắn hình như vẫn chơi đùa. Hách Liên Dung không biết vì sao chính mình đối với cái chuôi của cây quạt này đột nhiên cảm thấy hứng thú, có thể là vì nàng nghĩ muốn dời đi lực chú ý của chính mình, xem nhẹ ánh mắt nén giận của mọi người đối với nàng, cũng có thể là khoảng trống trên mặt quạt này có điểm tả mị trí mạng khiến cho nàng tò mò, ẩn dấu trên những thanh của chiếc phiến đây những hình quanh co khúc khuỷu, không rất hợp quy tắc, cũng không phải rất tán loạn, giống như có chữ viết. Trong lòng Hách Liên Dung nảy lên một chút: Liếc mắt nhìn khuôn mặt đầy u sầu của Vị Đông Tuyết, có thể cùng nàng có liên quan sao? Là đưa cho nàng? Hách Liên Dung do dự nhìn Vị Đông Tuyết, thẳng đến khi ánh mắt của nàng khiến cho Vị Đông Tuyết chú ý, nghi hoặc nhìn qua, Hách Liên Dung mới cứng ngắc cười cười, không xác định chính mình có phải hay không nên đem cây quạt đến giao cho nàng. Tuy nhiên, như vậy không thể nghi ngờ sẽ khiến cho những người khác chú ý, mà hiển nhiên, chuyện của Vị Đông Tuyết là không muốn để cho nhiều người biết. Vẫn là... trước nhìn kỹ hãy nói. Chữ viết trên cây quạt được viết bằng nước trà. Hiện tại đã có xu thế khó cạn. Hách Liên Dung quét mắt nhìn mọi người, thấy không ai chú ý tới nàng, lúc này mới đưa tay cầm cây quạt lên, nhẹ nhàng mở ra. Ngu ngốc. Có ý tứ gì? Hách Liên Dung kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Vị Đông Tuyết, thấy nàng cũng nhìn mình, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong không rõ ràng, trong ánh mắt lại tràn ngập nghi hoặc, xem ra là Hách Liên Dung vẫn nhìn về phía nàng khiến cho nàng cảm thấy tò mò. Hách Liên Dung lại cúi đầu nhìn cây quạt, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt. Trực giác nói cho nàng biết, chữ viết trên cây quạt này không phải viết cho Vị Đông Tuyết, đó là... viết cho ai? Đáp án được miêu tả sinh động, Hách Liên Dung dùng sức khép lại chiếc phiến, nghiêng răng nghiêng lợi. Không tồi, việc ngày hôm nay, nàng cũng cảm thấy bản thân mình rất giống người ngu ngốc, nhưng nàng tuyệt đối không cho phép người khác cũng nói như vậy, hơn nữa người này lại không hơn không kém một tên khốn! Vị Đông Tuyết kinh nghi bất định nhìn sắc mặt Hách Liên Dung đột nhiên biến đổi, nhìn chiếc phiến trong tay nàng càng lo lắng cho chuyện của chính mình, khẳng định là nhị ca nói cho nhị tẩu một chút tin tức không tốt của nàng, nàng (nhị tẩu) mới có thể có biểu hiện như thế. Những ngón tay của Vị Đông Tuyết quấn lấy nhau càng nhanh, kỳ thật chuyện đó bị phát hiện cũng không sao, chỉ sợ có người tiếp tục truy xét, kia... Vị Đông Tuyết bất an lo sợ tất nhiên bị Ngô thị nhìn thấu, nàng ta có hứng thú nhếch... khoe miệng một chút, kỳ thật, chuyện đó cổ này nàng đã sớm kết luận là do Vị Thiếu Quân làm, không thừa nhận? Trộm đồ vật này nọ ai có thể thừa nhận? Cũng cần bản không ôm hy vọng tìm thấy đồ cổ ở trong phủ, chính là nàng phát hiện một việc không tiện mở miệng, nương việc hôm nay có cơ tố giác ra thôi, nhưng không nghĩ tới sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn. Lại qua một lúc lâu sau, Dương thị ngồi ở chỗ kia càng lúc càng không được an ổn, ngay cả thay đổi tư thế vài lần vẫn cảm thấy không được thoải mái, nhẹ nhàng hạ thấp người, “Ta muốn thả lỏng...” Ngô thị cười cười, cũng không ngăn cản, bởi vì nàng thấy thân ảnh Thanh cô xuất hiện ở ngoài đại sảnh. Trong nháy mắt, Thanh cô mang theo người tiến vào đại sảnh, trong tay nha hoàn phía sau nàng đang cầm một ít đồ vật này nọ, Dương thị vừa nhìn thấy sắc mặt liền thay đổi có chút khó coi, Vị Đông Tuyết thoáng dựng thẳng lưng, ánh mắt không kìm được nhìn qua đồ vật kia xem xét. Vị Thu Cúc trực tiếp nhất, đứng dậy đi đến trước vài cái nha hoàn kia, lấy tay lay lay những thứ gì đó trong khay, đều là một chút quần áo vải dệt, còn có vài món đồ trang sức. Nhìn nửa ngày, nàng hồ nghi trở lại chỗ ngồi, “Không phải nói tra xét đồ cổ sao? Này đó lại là cái gì?” Thanh cô nói: “Này đó là từ trong phòng tam phu nhân tìm được, tuy rằng không phải đồ cổ, nhưng nô tì nhận ra vài món trang sức tựa hồ là của đại phu nhân, còn có quần áo này đó đã từng thấy qua ở trong phòng các vị tiểu thư, cảm thấy kỳ quái nên mới mượn đến. Về phần đồ cổ bị mất, nô tì dẫn người lục soát khắp Vị phủ cũng không có phát hiện.” Nghe Thanh cô nói như vậy, Vị Thu Cúc lại đi tới chỗ mấy nha đầu nhìn đồng xiêm y này, sắc mặt đại phu nhân nhăn nhó, ngoắc tay ra hiệu cho nha hoàn kia tiến lại, nhìn trang sức trong khay, thần sắc đã có chút phiến phá. Ngô thị liếc mắt nhìn Vị Đông Tuyết, hướng Thanh cô nói: “Chỉ có những thứ này?” Thanh cô gật gù đầu, Ngô thị có chút nghi hoặc lại nhìn về phía Vị Đông Tuyết, tiếp theo liền nghe thấy Nghiêm thị quát: “Thiếu Trinh, đây là có chuyện gì?” Dương thị cúi đầu, Hách Liên Dung có chút ngại ngùng lúc bình thường, co quắp nói: “Trang sức này đó... đích thực là của đại tỷ, đại tỷ đã quên? Thời gian trước lúc muội vào cửa, tỷ nói này đó bằng đồ đã cũ, không nghĩ phải...” Nghiêm thị cá giận: “Ta đây cũng chưa nói cho muội lấy đi a!” Dương thị nuốt nước miếng, “Muội chính là... mang tạm tới đây vài ngày, đại tỷ cũng biết, lão gia ra đi vội vàng, cái gì cũng không lưu lại cho muội, xiêm y trang sức của muội từ trước tới giờ luôn ít nhất, có đôi khi nhìn thấy đại tỷ có trang sức gì mới, trong lòng cũng luôn hâm mộ, kia có thể làm thế nào bây giờ...” Nói xong, nàng nức nở một chút, dùng khăn tay xoa xoa khoe mắt, “Cho nên lần trước thấy đại tỷ nghĩ không muốn, nhất thời nhịn không được, đã nghĩ cầm về xem cho mới mẻ vài ngày, qua vài ngày liền trả lại cho đại tỷ...” Dương thị vừa nức nở vừa nói cũng đánh tan đi vài phần tức giận của Nghiêm thị, nàng trừng mắt nhìn Nghiêm thị nói: “Muội nghĩ muốn cái gì liền cùng ta nói, hiện tại biến thành như vậy, muội đẹp mặt sao? Vẫn là ta đẹp mặt ư? Người không biết gì còn có thể cho ta đối với muội không tốt đâu!” Dương thị cũng không dám nhiều lời, một lời đáp ứng. Ngô thị ở một bên thản nhiên nói: “Tam nương, người có thể tưởng tượng tốt lắm? Trang sức này đó thật sự chính là mới mẻ mới mẻ, sau đó liền trả lại cho nương? Không phải nghĩ muốn đem tới nơi khác sao?” Dương thị trên mặt căng cứng, nhìn Ngô thị, trong mắt đã mang theo vài phần phẫn nộ, “Lớn nhỏ phu nhân đều ở đây, con nói vậy là có ý gì!” Ngô thị cười thanh thản, “Không có gì, chính là lần trước, muội muội nương từ nhà mẹ đẻ tới xem cảnh, con nhìn thấy cây trâm nàng cài trông rất quen mắt, nếu con nhớ không lầm, hình như là năm kia, lúc sinh nhật nhị nương, con tặng cho nhị nương, như thế nào có thể chạy đến trên đầu muội muội nương?” Trên mặt Dương thị một trận hồng một trận trắng, Hồ thị sau khi ra về ngạc nhiên, vội nói: “Đó là ta đưa cho Thiếu Trinh, nhất thời hồ đồ, đã quên là đồ lớn nhỏ phu nhân tặng cho, là ta hồ đồ.” Nghe Hồ thị nói như vậy, Dương thị liền nhẹ nhàng thở ra, càng tỏ ra không được tự nhiên, Ngô thị lại cười nói: “Tình tình nhị nương tất cả mọi người đều biết, con để lại mặt mũi cho nhị nương, có chuyện sẽ không nói rõ.” Ý tứ của Ngô thị tất cả mọi người nghe đều hiểu được, Dương thị chỉ cảm thấy bản thân như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lúc này liền nghe thấy Vị Thu Cúc kinh hô một tiếng, “Này không phải xiêm y của ta sao!” Dương thị cúi đầu không nói được lời nào, Ngô thị mân môi cười cười không nói, mặc Vị Thu Cúc triển khai. Vị Thu Cúc quả nhiên không phụ kỳ vọng, cầm hai bộ xiêm y đưa đến trong lòng Vị Đông Tuyết, “Tứ muội, muội xem này, hai bộ này có phải của muội hay không?” Vị Đông Tuyết vẫn còn đang lo lắng chuyện của chính mình đâu, thỉnh linh hoảng sợ, luống cuống tay chân cầm lấy mấy bộ xiêm y nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: “Hình như phải.” Vị Thu Cúc cầm

lên bộ xiêm y bằng tơ lụa hướng Dương thị chất vấn: “Quần áo này của con như thế nào lại ở trong phòng tam nương? Chẳng lẽ cũng muốn mặc cho mợ mẽ?” Dương thị tựa hồ quyết định không thêm nói lại, Ngô thị nói: “Chỉ sợ tam nương là muốn cho người thân trong nhà mặc cái mợ mẽ, ta đã nói mà, hàng năm cấp cho mợ người mua quần áo, đồ trang sức, những quần áo trang sức này không phải nhiều mà là rất nhiều, nguyên lai là có người giúp đỡ chúng ta thu dọn đồ cũ đâu.” Trên mặt Vị thu Cúc đầu tiên lộ ra vẻ hèn mọn, rồi sau đó lại có chút hưng tai nhạc họa (nghe vui vẻ liền hát phụ họa, chắc vậy =.=). “Bà nội còn vẫn nói con là người ngoài, hiện tại nhìn người trong nhà của người đi! Không phải tráo đổi đồ cổ, chính là trợ cấp nhà mẹ đẻ!” Lão phu nhân bị chuyện hôm nay khiến cho đầu óc choáng váng, lại bị Vị Thu Cúc đã kích như vậy, nổi giận nói: “Ít nhất nàng còn thương nhớ nhà mẹ đẻ, đáng vẻ không giống như ngươi! Sẽ vờ tay đòi tiền nhà mẹ đẻ, trợ cấp nhà chồng!” Vị Thu Cúc nhất thời không thanh minh, kiên trì nói: “Chờ Từ Hiên trở về chúng ta liền đi! Ai hiềm lạ ở nơi này!” Dứt lời, cầm lấy hai bộ xiêm y của mình, quay đầu ra khỏi đại sảnh. Lão thái thái tức giận không nhẹ, cầm lấy cây trượng hướng mọi người nói: “Đều đi, đều đi đi, đừng ở nơi này xem náo nhiệt!” Xem ra đây là phải giải quyết nội bộ, cô nãi nãi Vị Đình Ngọc đứng lên, cũng không ai chào hỏi, đến không tiếng động, đi cũng không tiếng động. Nghiêm Yên cũng theo sau đứng lên rồi khỏi đại sảnh, Hách Liên Dung cũng không nghĩ muốn ở lại nơi thị phi này, nắm chặt chiết phiến kia đi ra khỏi đại sảnh, chờ bao giờ gặp lại tên khốn kia, liền đem cây quạt này đập vào mặt hắn đi. Khoan đã... Vẫn là trước tiên ở trên cây quạt cầm vài cây ngón châm rồi mới đập vào mặt hắn đi! Khoan đã khoan đã... hắn là trước đem ngón châm tẩm độc, lại gắn vào cây quạt, lại đập vào mặt hắn đi... trong tiểu thuyết đều viết như vậy. Hách Liên Dung YY (tự sướng ^^) quay về Thính Vũ Hiên, đi được một nửa, sau khi nghe thấy có người gọi nàng lại, dừng lại, cư nhiên là Vị Đông tuyết, nàng thờ có chút hờn hển, để cho Bích Liễu đi xa một chút, mới vội vàng cầm lấy cánh tay Hách Liên dung, “Nhị tẩu, nhị ca cùng tẩu nói cái gì? Có phải hay không nương muội xảy ra chuyện gì?” Hách Liên Dung sững sốt, “Nương muội?” Nhìn phản ứng này của nàng, Vị Đông Tuyết tiếp theo liền sững sốt, “Tẩu... muội, muội, muội cái gì cũng chưa nói.” Nói xong, nàng ảo não dẫm chân, xoay người chạy đi. Nương của Vị Đông Tuyết? Hách Liên Dung nhớ rõ việc này ở Vị phủ là không thể nói, quả nhiên, ai cũng đều có bí mật, Dương thị cũng có, Vị Đông Tuyết cũng có, hai chuyện liên tiếp này đều vi tra xét mà lộ ra, nếu không phải nàng đi nhầm vào bầy của Ngô thị, chỉ sợ Ngô thị cũng không tiến hành thuận lợi được như vậy. Hách Liên Dung đứng tại chỗ nhìn trời, lại cúi đầu nhìn chiết phiến trong tay, nhìn vết tích chữ viết bằng cặn trà đã khô từ lâu, nhìn không còn rõ nữa, thờ dài thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Bí mật của Vị Đông Tuyết

Trở lại Thính Vũ Hiên đã muốn là thời gian dùng cơm chiều mọi khi, tuy nhiên, tin tưởng hôm nay không ai có tâm tư ăn cơm, Hách Liên Dung cũng vậy. Bởi vì nàng nhìn thấy chủ nhân của cây quạt, tùy ý nằm nghiêng lệch trên giường, thấy nàng tiến vào, “đăng” một tiếng liền ngồi dậy, “Ngươi cũng quá chậm, mau tới, mau đem lần trước ngươi nói cái gì cấp, còn có hai mươi một điểm dạy cho ta.” Mặt Hách Liên Dung bình tĩnh, không nói một lời nào mà đem cây quạt ném qua, Vị Thiếu Quân lắc mình tránh thoát, thấy rõ cây quạt, cười to nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không phát hiện ra đâu.” Nói xong, hắn cầm lấy cây quạt mở ra xem, đắc ý một chút, “Thật không nghĩ tới ngươi hôm nay cư nhiên sẽ vì ta mà nói chuyện, tuy rằng có điểm ngu ngốc, nhưng trong lòng rất được an ủi.” Hách Liên Dung lười cùng hắn ba hoa, lờm lờm một cái, đi đến bên giường, nắm lấy chỗ cái đệm bị Vị Thiếu Quân ngồi lên, ý đồ đem hắn kéo xuống giường. Vị Thiếu Quân đột ngột bị mất thăng bằng, ngã quỵ ở trên giường, kêu lên: “Cội rễ của ta...” Hách Liên Dung kinh ngạc một chút, bên tai tiện dãi có chút nóng lên, chẳng lẽ... Nàng lập tức buông tay ra, thấy Vị Thiếu Quân ngã vào trên giường, hai tay không nhịn được phui phui, cũng là phui phui bộ bài này, vừa xem xét vừa nói: “Đừng làm hồng, nửa đời sau của ta chỉ sống dựa vào nó.” Hách Liên Dung lúc này mới phản ứng được đây là bản thân đang hiểu nhầm, cảm thấy chán nản, đồng thời hai gò má không khỏi càng hồng, cái gì cội rễ của ‘hắn’? Bộ bài này hình như là của nàng đâu! Vị Thiếu Quân thu thập đủ bộ bài, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Hách Liên Dung, cười xấu xa nói: “Thực không thuần khiết, nghĩ đi đâu vậy!” Nói xong, hắn nhảy xuống giường, tới gần Hách Liên Dung cười nói: “Yên tâm, thân thể ta thực sự rất khỏe mạnh, muốn hay không nhìn xem?” Hách Liên Dung không chút suy nghĩ nâng tay liền hướng cánh tay hắn hung hăng đánh xuống, Vị Thiếu Quân kêu lên sợ hãi lui về phía sau, Hách Liên Dung nào cho hắn có cơ hội này, suy nghĩ đánh hắn một trận tiện thể đem hắn tống ra khỏi cánh cửa, Vị Thiếu Quân chỉ vào trên mặt đất, “Chạm một chút, chậm một chút, để cho ta đi hài đã.” Hách Liên Dung cúi đầu, vừa nhìn thấy, quả nhiên một đôi hài thêu mây bạc rớt ra từ trên giường, đem tay nhất lên ném một phát đến trên người Vị Thiếu Quân, tức giận nói: “Mau rút đi!” Vị Thiếu Quân cũng không tức giận, “Ngươi đem hai phương pháp chơi kia dạy cho ta, ta liền đi, bằng không, đêm nay sẽ quán quýt lấy ngươi!” “Ngươi cứ thử xem!” Hách Liên Dung nắm tay thật chặt, “Vị Thiếu Quân, ngươi ít theo ta làm bộ không có việc gì, ngươi sẽ không nghĩ ta vừa ngủ dậy liền quên hết những chuyện trước kia đi?” Vị Thiếu Quân nhún nhún vai. “Đương nhiên, ta cũng không quên a. Ta còn nghe nói lại lịch gương kia của ngươi. Cho nên...” “Cho nên?” Hách Liên Dung hơi hơi nâng mi. Vị Thiếu Quân ngoáy ngoáy cái lỗ tai. “Cho nên ta quyết định tha thứ cho ngươi.” Hách Liên Dung trong nháy mắt đại ra. Sau đó, nàng chỉ nhớ rõ chính mình chửi ầm lên, thời điểm lấy lại tinh thần, chân gối trên giường đều bị ném xuống đất, trong phòng đã không còn bóng dáng của Vị Thiếu Quân. Hách Liên Dung có điểm choáng váng đầu óc, chậm rãi ngồi xuống giường, thờ dài thật dài. Cứ tiếp tục như vậy, nàng sớm hay muộn cũng bị làm cho tức chết. Một ly trà đưa tới, Hách Liên Dung nghĩ là Bích Liễu, tiện tiện nhận lấy uống một ngụm trà, mới phát hiện người đang đứng bên cạnh nàng là tên khốn mà nàng vừa mới đuổi đi, tức giận đến muốn nhảy dựng lên. Vị Thiếu Quân vội vàng chỉ vào cái chén trong tay nàng nói: “Trà bá sư đã uống, ngươi không dạy chính là bội ước!” “Ai với tên khốn như ngươi nói tin nghĩa!” Hách Liên Dung thật muốn nắm lấy cái chén nện xuống trên đầu hắn, còn trà bá sư? Một hắn nghĩ ra! “Đừng tuyệt tình như vậy.” Về mặt Vị Thiếu Quân vô tội nhìn Hách Liên Dung, ngồi xuống, “Ta chính là nghĩ muốn lại học hai loại này, sau đó bán cho đồ phường, trước thu về một chút tiền để cờ bạc, lại thắng thêm mấy ván bài bạc, tay làm hàm nhai kiếm tiền, tổng không thể để Thiếu Dương thay ta chịu tiếng xấu với người khác.” “Phương pháp tay làm hàm nhai của ngươi thật đúng là đặc biệt.” Hách Liên Dung nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc chân đạp vào đùi hắn, “Ngươi thật không có thuốc chữa! Đi ra ngoài cho ta! Về sau đừng đến làm phiền ta!” “Ngươi thực sự không dạy?” Vị Thiếu Quân bị đá ngã trên mặt đất, rốt cuộc giác ngộ, ngẩng đầu nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung cũng nhìn lại hắn, nắm chặt chén trà trong tay, có thể tùy thời trưng dụng làm vũ khí. “Ồi chào ôi chào ôi chào... Đừng đừng đừng...” Phát hiện ý đồ của Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân lập tức nhảy dựng lên lần đi rất xa, “Không dạy thì không dạy thôi, động thủ động cước thật chương tai gai mất?” Hách Liên Dung đứng lên, từ trong hàm răng rít ra ba chữ, “Đi ra ngoài!” “Đi thì đi thôi.” Vị Thiếu Quân lắc lư hai vòng, thủy chung không có ý định quyết tâm đi ra ngoài, rốt cuộc, trước lúc Hách Liên Dung lại phát hỏa, từ trong lòng lấy ra tập thiệp hồng ném đến trên giường, “Nhớ ra, có chính sự, ngươi lát nữa đem cái này đưa tới cho Đông Tuyết đi, phòng chừng nàng hiện tại lo lắng chính là có phải hay không để cho đại tẩu lấy đi rồi.” Hách Liên Dung mặc dù có điểm tò mò kia rốt cuộc là cái gì, nhưng vẫn là kim xuống xúc động tìm hiểu đến tận sự việc, lãnh nghiêm (lạnh lùng, nghiêm túc) mặt nói: “Chuyện của mình tự mình đi làm đi! Vị Đông Tuyết là muội muội của ngươi, không phải của ta!” “Chắc chắc sách... Rất tuyệt tình.” Vị Thiếu Quân dùng ngón tay chỉ Hách

Liên Dung, vẻ mặt đau lòng, “Người không dạy ta đánh bài, ta không được đi ra ngoài tìm tiền đánh bạc sao? Thời gian rất quý giá, nào có dư thời gian đi tìm năng, liền như vậy đi!” Nói xong, hắn cũng không chờ Hách Liên Dung trả lời, xoay người bước đi. Hách Liên Dung chưa từng gặp qua loại cường thế như vậy, tức giận hạ quyết tâm không đưa tới, còn có thể làm thế nào? Không nghĩ tới Vị Thiếu Quân ra tới cửa phòng lại quay đầu lại, “Nếu Đông Tuyết nghĩ thứ này ở trên tay đại tẩu, gấp đến độ theo sau đại tẩu nói ra hết thảy, kia nàng thật sự gặp nguy rồi, có thể bị đuổi ra khỏi nhà này cũng nói không chừng, tuy nhiên, người cũng không cần băn khoăn, dù sao nàng cũng không phải muội muội người, đúng không?” Vị Thiếu Quân nói xong lời này liền biến mất vô tung, Hách Liên Dung tức giận đến hai tay chống nạnh nửa ngày, cuối cùng vẫn là đi trước rồi bàn sau đi, cầm lấy tập hồng thiếp kia nhìn nhìn. Kia cư nhiên là tấm thiếp viết ngày sinh tháng đẻ, dựa vào tính danh, nếu Hách Liên Dung không tính sai, đây là canh thiếp chỉ được dùng để hợp hôn, hiện tại có nhiều như vậy, nên vội lấy tới cho Vị Đông Tuyết chọn lựa. Hách Liên Dung nhớ rõ thời gian trước lão phu nhân còn đề cập qua vấn đề hôn sự của Vị Đông Tuyết, tuy rằng sau đó không có nhắc đến, nhưng Vị Đông Tuyết xác thực đã có tuổi, có loại đồ vật này nọ cũng thật bình thường, vì cái gì không thể để cho người khác biết? Còn nghiêm trọng tới mức bị đuổi ra khỏi nhà? Chẳng lẽ là chính mình lén thân cận? Hách Liên Dung cắn môi dưới suy nghĩ cả nửa ngày, đưa? Tên khốn Vị Thiếu Quân kia bỏ lại chính là để chính mình tìm việc, không đưa? Vị Đông Tuyết lại thực sự rất nhát gan, nếu giống như tên khốn kia nói nàng thật sự đi tìm Ngô thị thừa nhận sai lầm, do đó dẫn đến hậu quả không thể lường trước được, kia trong lòng chính mình cũng băn khoăn. Nói đến nói đi đều là cái tên khốn kia không tốt! Hách Liên Dung mắng vài câu trong lòng, đem hồng thiếp đưa vào trong ngực, đi ra khỏi cửa, trước để cho nha hoàn thu dọn phòng, sau đó mang theo Bích Liễu ra khỏi Thính Vũ Hiên, hướng chỗ ở của Vị Đông Tuyết đi đến. Vị Đông Tuyết ở trong Giảng Tuyết cư, cách Thính Vũ Hiên một cái sân, chờ Hách Liên Dung đi đến, sắc trời đã muốn nhuộm tối, xa xa nhìn thấy cửa viện của Giảng Tuyết cư đóng chặt, trước cửa có một người ăn mặc giống như nha hoàn đang quỳ xuống ngó nghiêng cánh cửa kia, Hách Liên Dung nhú nhú mày, dù sao nơi này cũng là chỗ ở của tiểu thư, nha hoàn kia như thế nào lớn gan như vậy? Tuy nhiên, nàng cũng không có ra mặt quát tháo bảo ngưng lại, mà dừng lại cước bộ, thẳng đến khi nha đầu kia rời đi, mới bước nhanh đi vào ngoài viện Giảng Tuyết cư, phân phó Bích Liễu tiến lên gọi cửa. Đợi nửa ngày, sau cánh cửa mới hé ra một khe hở nhỏ, nha đầu ra mở cửa thấy Bích Liễu liền nhẹ nhàng thờ ra. “Hóa ra là Bích Liễu a.” Nói xong nắm cửa mở ra. Bích Liễu nói: “Là nhị thiếu phu nhân tới đây.” Nói xong, thân mình nghiêng sang một bên, mời Hách Liên Dung vào viện. Nha hoàn kia vội hỏi: “Chuyện này đi mời tứ tiểu thư đi ra.” Hách Liên Dung khoát tay, “Các người đều ở đây chờ, nàng ở đâu?” Hỏi rõ chỗ ở của Vị Đông Tuyết, Hách Liên Dung đi thẳng tới bên ngoài cửa phòng ngủ của nàng, nhẹ nhàng gõ gõ cửa. Lại sau một lúc lâu không có hồi âm, Hách Liên Dung nhân tiện nói: “Đông Tuyết? Nhị tẩu đây mà, nhị ca muội bảo tẩu mang vài thứ cho muội.” Lần này không để cho nàng đợi lâu, sau khi cửa phòng mở ra, khuôn mặt vừa mừng vừa sợ của Vị Đông Tuyết xuất hiện, đem Hách Liên Dung kéo vào trong phòng, vội hỏi: “Quả nhiên là nhị ca ca cầm đi sao?” Hách Liên Dung liền lấy hồng thiếp từ trong lòng ra đưa qua, Vị Đông Tuyết cẩn thận xem xét, mới thật sự thả lỏng tâm, lập tức ngồi vào trên ghế, “Thật sự là làm muội sợ muốn chết, muội còn tưởng bị đại tẩu cầm đi mất.” Nói xong câu này, nàng liền thở thật dài, mới nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Hách Liên Dung, lập tức có chút thẹn thùng, “Hôm nay khi đi tới đại sảnh có chút vội vàng, tùy tay ném vào trong ngăn kéo, nếu Thanh cô dẫn người đến, khẳng định đầu tiên sẽ lục soát thấy, hoàn hảo nhị ca tới kịp.” Kỳ thật, Hách Liên Dung cũng không nghĩ muốn hỏi nhiều, nguyên bản tính toán đưa qua đây, sau đó lập tức rời đi, nhưng trong lòng thầm nói vài lần “lập tức”, dưới chân cũng chưa nhúc nhích, bởi vì bộ dáng của Vị Đông Tuyết giống như là có bí mật muốn chia sẻ cùng nàng. Nàng cứ rời đi như vậy, không lẽ phép? Khụ! Đương nhiên, nàng có thể biết được chuyện này cũng thật tốt. Vị Đông Tuyết đột nhiên lại nhớ đến một vấn đề, vội vàng mời Hách Liên Dung ngồi xuống, “Thời điểm nhị tẩu tới đây có để ai nhìn thấy không?” “Hắn là không có. Chỉ là thời điểm tẩu tới có thấy một cái nha hoàn ở trước cửa của muội nhìn ngó xung quanh, tẩu chờ nàng đi rồi mới đi vào.” Vị Đông Tuyết sau khi nghe xong, tâm sự nặng nề nói, “Đó là do đại tẩu phái tới, nhất định là bộ dáng hôm nay của muội khiến cho tẩu ấy hoài nghi, lại lục soát không thấy đồ vật này nọ, vì thế phái người tới tìm hiểu. Muội chính là sợ chuyện này, cho nên mới sớm đóng lại cửa viện.” Hách Liên Dung khó hiểu nói: “Này là canh thiếp gì? Tẩu thực không hiểu rõ, cho dù, trong nhà không ai thu xếp, nhưng bằng tuổi của muội, có mấy thứ này cũng thực bình thường.” Mặt Vị Đông Tuyết đỏ lên, “Nhị tẩu hiểu lầm rồi, này không phải muội tự mình tìm, là...” Nói đến đây, nàng do dự một chút, Hách Liên Dung nói: “Là nhị ca muội?” Vị Đông Tuyết lắc đầu, hạ quyết tâm nói: “Nhị ca nếu để cho nhị tẩu đưa đồ vật này nọ lại đây, chính là tin tưởng nhị tẩu, muội đây cũng nên tin tưởng nhị tẩu mới đúng. Kỳ thật này đồ chính là canh thiếp, là nương muội cho muội.” Hách Liên Dung không có tiếp tục đặt câu hỏi, nàng biết bản thân sắp được nghe một câu chuyện xưa, cho nên cũng không sốt ruột. “Nhị tẩu cũng đã nghe nói đi? Nương muội... nàng nguyên là nữ tử thanh lâu.” Vị Đông Tuyết cúi đầu, khăn trương vò vò ngón tay. Hơn nửa ngày cũng không thấy Hách Liên Dung nói chuyện, ngẩng đầu, thấy thần sắc nàng bình thường, chính là đang chờ kể tiếp câu chuyện xưa, lòng Vị Đông Tuyết thả lỏng một chút, cảm kích cười cười, thần sắc cũng chột trở nên đau thương, “Bà nội nói nương muội là cố ý để có được muội, lấy đó làm cớ vào Vị phủ làm thiếp, cha không thể chấp nhận một nữ tử như nương muội, cha muội đối với nương muội... Ai.” Nàng thở dài một tiếng, “Cho chút bạc, để cho nàng rời khỏi thành Vân Trữ, cả đời không được gặp muội.” “Kết quả thì sao? Nương muội không đi?” Vị Đông Tuyết lắc đầu, “Đi rồi, nhưng là hai năm trước đã trở lại, nương là nghe được tin tức cha muội qua đời, cho nên mới dám trở về thăm muội, nhưng là muội không dám cùng bà nội nói.” “Chỉ có nhị ca muội biết?” Hách Liên Dung vẫn là không rõ vì sao Vị Thiếu Quân nhận được tin nhiệm như thế từ Vị Đông Tuyết. “Là có một lần muội đi gặp nương muội bị nhị ca thấy, ca hỏi muội, muội thực sợ hãi, nhưng sau ca ấy lại không cùng ai nói, liền vẫn dấu điếm giúp muội, có đôi khi còn giúp muội đi thăm nương muội.” Hách Liên Dung bĩu môi, tên khốn này tám phần là có âm mưu gì, bằng không làm chi lại có lòng tốt như vậy? Tuy nhiên,.... “Một khi đã như vậy, muội cũng không cần khẩn trương như vậy, chính là lộ ra tâm thiếp, thật không xong, muội liền nói là nhị ca muội đưa cho muội, không phải được rồi sao?” Vị Đông Tuyết vội la lên: “Đại tẩu như thế nào có thể dễ dàng tin tưởng? Nếu rơi vào trong tay tẩu ấy, chỉ cần dựa vào ký hiệu trên thiếp này tìm hỏi bà nội, có thể biết được là do ai mua bà nội làm canh thiếp cho muội, nếu để cho bà nội hoặc là đại tẩu biết muội âm thầm cùng nương muội có liên lạc, các nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho muội.” Hách Liên Dung gật gù đầu, lại lên tiếng, “Hiện tại không có việc gì, muội cũng có thể yên tâm.” Nói xong, nàng đứng dậy muốn cáo từ, nhìn thấy bộ dáng Vị Đông Tuyết muốn nói lại thôi, cười nói. “Muội không cần lo lắng, tẩu sẽ không nói cho người khác biết.” “Muội đương nhiên tin tưởng nhị tẩu!” Vị Đông Tuyết đứng dậy giữ chặt tay Hách Liên Dung, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Muội muốn nhờ nhị tẩu giúp muội chút việc, chỉ là sợ phiền toái nhị tẩu...” Hách Liên Dung liếm liếm môi, xem đi xem đi, quả nhiên là có phiền toái, nàng chỉ biết Vị Thiếu Quân sẽ không đưa việc nhẹ nhàng gì cho nàng. Kỳ thật, nàng muốn cự tuyệt, nhưng không biết vì sao, nhìn vẻ mặt ân cần của Vị Đông Tuyết, nói đến bên miệng lại biến thành,.... “Chuyện gì?” Vị Đông Tuyết vui sướng ngẩng đầu, “Muội muốn xin nhị tẩu giúp muội đi nhìn nương muội, muội vài ngày không đi, mấy ngày nay, phỏng chừng đại tẩu lại có thể phái người đi theo dõi muội, muội, muội không yên tâm nương muội...” “Này...” Không phải Hách Liên Dung không nghĩ đáp ứng, mà nàng thật sự cũng không biết “nhìn” này phải làm như thế nào, chẳng lẽ liền thật sự tới nhìn một chút, sau đó xoay người rời đi? “Kỳ thật, muội có thể đi tìm nhị ca muội đi...” Vị Đông Tuyết nhấp hé khóe miệng, “Muội tìm không được nhị ca.” Nhìn thần sắc thất vọng của nàng, Hách Liên Dung nghĩ muốn rời đi nhưng không bước nổi nửa bước, trong đầu không ngừng vang lên một thanh âm, nhìn xem mà thôi, nhìn xem mà thôi... “Đem địa chỉ nương muội nói cho tẩu biết.” Thời điểm Hách Liên Dung đi tới Giảng Tuyết cư còn đang cần nhắc mình nằm lòng trong nhất thời là đúng hay sai, theo quyết định của nàng, chuyện gì trong nhà này nàng cũng không nghĩ muốn xen vào, nhiều lắm là có người nhắm vào, cũng chỉ phản kích một chút thôi, giống như bây giờ đáp ứng Vị Đông Tuyết đi nhìn nương nàng, nếu tương lai phát sinh chuyện gì, thái độ của đàn bác chồng Vị gia này đối với nàng là có thể đoán được. Tuy nhiên, đồng tình với kẻ yếu là thiên tính của con người, tuy rằng trong lòng Hách Liên Dung mâu thuẫn, nhưng sang ngày hôm sau, vẫn cự tuyệt Bích Liễu đi theo, một mình ra khỏi phủ, bước ra đại môn liền bị Hồ thị ngăn lại, Hồ thị bước lại có chút thờ hồ hển, “Nhị thiếu phu nhân đi đâu?” “Con... đi tìm Kim Bảo.” Hách Liên Dung không tự chủ được liền nói dối, tuy rằng Hồ thị có thể không thể tin, nhưng chuyện này vẫn là càng ít người biết càng tốt. Hồ thị cũng chính là tùy tiện hỏi, nàng đuổi theo là có việc, “Con có biết nhị thiếu như thế nào kiếm tiền bồi thường sao? Lão phu nhân cùng ta cho hắn bốn ngàn hai, hắn không lấy...” Hách Liên

Dung thật sự hoảng sợ, Vị Thiếu Quân điên rồi, tiền cũng không lấy! Hồ thị do dự nói: “Chính là... Chính là có người cho hán bạc?” Nói xong lời này, ngay cả chính nàng cũng không thể tin được, nhưng là không có giải thích được vì sao Vị Thiếu Quân thấy bạc mà mắt không sáng lên. “Có phải hay không Thiếu Dương?” Hồ thị lắc đầu, “Ta tối hôm qua hỏi hán, hán nói không đưa.” Đây thật kỳ quái, Vị Thiếu Quân hôm qua rõ ràng nói chính mình không có tiền cờ bạc, có thể có sẵn bạc hán lại không cần, chẳng lẽ thật sự muốn “tay làm hàm nhai”? Về mặt Hách Liên Dung cổ quái đi ra khỏi đại môn Vị phủ, đi quá hai con phố mới mướn một cỗ kiệu, nói địa chỉ, rồi sau đó liền nhắm mắt, tuy rằng không muốn suy nghĩ, nhưng không thể ngăn cản đầu óc tự vận chuyển, không nói đến Vị Thiếu Quân muốn dùng phương pháp đánh bạc kiếm về một vạn hai là đúng hay sai, có thể được hay không. Chỉ nói tới việc hán còn có thể từ đâu tìm được tiền đi đánh bạc? Không phải lão phu nhân, không phải Hồ thị, không phải Vị Thiếu Dương... Là Hàn Sâm? Vẫn là... Hách Liên Dung hơi nhíu mi một chút, Bạch Áu Huyền? Nếu là thật, tổng hợp lại những việc xảy ra khi lần trước Bạch Áu Huyền bị trói, Hách Liên Dung cảm thấy có lý do kết luận vị hoa khôi cô nương này đối với Vị Thiếu Quân có chút ý tứ, Vị Thiếu Quân cũng vậy? Cáp, này thật náo nhiệt. Lại một lát sau, cỗ kiệu dừng lại, Hách Liên Dung xuống kiệu, thanh toán tiền. Một cánh cửa viện màu nâu cũ kỹ xuất hiện trước mắt, nhìn xem cảnh vật chung quanh, chính là nơi ở của dân chúng bình thường, theo hành trình đi kiệu có thể biết là nơi cách xa Vị phủ, khu vực hoạt động bất đồng, nguy cơ bị phát hiện không lớn, xem ra thập phần an toàn. Hách Liên Dung hít sâu một hơi, ngẫm nghĩ lát nữa có người mở cửa bản thân như thế nào mở miệng, sau khi chuẩn bị tốt mọi chuyện mới bước lên bậc đá, giơ tay lên vừa muốn gõ cửa, cánh cửa viện đột nhiên bị người ở bên trong mở ra, một bóng người vọt ra, đụng ngay phải Hách Liên Dung. Thần sắc lo sợ không yên, đứng là Vị Thiếu Quân!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Trần nương

Vị Thiếu Quân đụng vào Hách Liên Dung, chính mình cũng lao đảo, trong lòng lại vốn đang kích động, thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất, nhưng hán ngay cả đầu cũng không nâng, liền xông thẳng ra ngoài, chạy vội vào gã rẽ trong góc phố không thấy bóng dáng. Kinh ngạc trong lòng Hách Liên Dung đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, tuy rằng Vị Đông Tuyệt từng nói qua Vị Thiếu Quân có khi sẽ đến thăm nương nàng, nhưng bộ dáng hiện tại hiển nhiên là có vấn đề, xảy ra chuyện gì? Nhìn cánh cửa đại sảnh viện, Hách Liên Dung hồ nghi bước vào sau cánh cửa, đây là một gian tiểu viện tứ hợp, trừ bỏ một bên là cánh cửa, ba bên còn lại đều có phòng ốc, trong viện thập phần sạch sẽ, còn có một ít bồn hoa cây cỏ đang mùa ra hoa, hết thảy đều có vẻ thập phần tự nhiên thoải mái, có điều, âm thầm truyền đến tiếng khóc của trẻ con khiến cho người ta bất an, nghe không giống một đứa, rồi lại không nhìn thấy bóng dáng của đứa trẻ. “Có người... không?” Thanh âm Hách Liên Dung vang lên, nhìn thấy thân ảnh lấp ló sau cánh cửa trong một gian phòng thì dừng lại. Nàng lập tức chạy tới đó, đó là một gian phòng bếp, một mỹ phụ nhân khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi sắc mặt trắng bệch ngã nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, không có một chút tiếng động nào. Hách Liên Dung hô nhỏ một tiếng, vội vàng chạy vào phòng bếp, ngồi chồm hổm quý gối bên cạnh mỹ phụ nhân kia, toàn thân lại không biết làm như thế nào, chân tay luống cuống nửa ngày mới cân thận dò xét hơi thở của nàng, từ đầu ngón tay truyền đến hơi thở ấm áp khiến cho nàng nhẹ nhàng thở ra. Nhẹ nhàng gọi phụ nhân kia vài tiếng đều không được đáp lại, hán là té xỉu, nghĩ đến thân sắc lo sợ không yên của Vị Thiếu Quân vừa rồi, Hách Liên Dung cơ hồ ngay lập tức kết luận hán là đầu sỏ gây chuyện. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Hơn nữa, sau khi gây chuyện mà bỏ chạy, đây lại là chuyện có liên quan tới tính mạng con người, thực sự khiến cho người ta khinh bỉ. Nhìn phụ nhân đang hôn mê, Hách Liên Dung lo lắng có nên đỡ nàng đến bên giường không, nhưng nàng lập tức lại bỏ qua ý tưởng này, nghe nói có một số chứng bệnh khi hôn mê là không được di chuyển, hán là... hán là đi tìm thầy thuốc! Đột nhiên xảy ra chuyện khiến Hách Liên Dung có chút khẩn trương, nàng bắt buộc chính mình phải tỉnh táo lại, mở cửa phòng bếp ra để cho không khí lưu thông vào trong phòng, vừa định ra cửa tìm đại phu, lại nghĩ tới vừa rồi khi tiến vào cửa nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, hiện tại không nghe thấy nữa, lại khiến cho nàng càng thêm lo lắng. Hách Liên Dung nhìn quanh bốn phía, phát hiện một gian cửa phòng bị người ta dùng cái chổi trần trụ lại, nàng thăm mắng một câu trong lòng, đi qua nắm lấy cái chổi, mở ra cửa phòng. Trong phòng có hai nam hài ngồi trên mặt đất, đứa ba bốn tuổi, đứa năm sáu tuổi, trên mặt đều đầy nước mắt, tội nghiệp nhìn cửa. Đây... Làm cái gì vậy? Vì cái gì lại đem mấy đứa nhỏ nhốt lại? Không đúng không đúng, hiện tại không có thời gian nghĩ tới chuyện này, hai nam hài này thoát nhìn không có gì khác thường, nàng phải lập tức đi tìm thầy thuốc mới được. Ngay tại lúc Hách Liên Dung muốn đóng lại cánh cửa, trong nháy mắt liền nghe được hai đứa nhỏ bên trong phòng lại khóc lớn lên, Hách Liên Dung có không nghĩ quá nhiều, một lần nữa đem cái chổi trần trụ lại cánh cửa, để phòng ngừa hai nam hài kia đi ra ngoài lại phiền toái, sau đó liền quay đầu ra sân, tuần tra hai bên ngõ tư đường, muốn nhìn xem gần đó có y quán hay không. Nhưng nơi này là khu dân cư, căn bản không thấy thương hộ (nhà làm buôn bán, kinh doanh), có thể thấy được người đi đường đều đi ở rất xa, phòng chừng chờ Hách Liên Dung chạy tới, người nọ cũng đã sớm không thấy bóng dáng. Hách Liên Dung một bên mắng Vị Thiếu Quân, một bên gõ cửa nhà bên cạnh, mặc kệ có thể hỗ trợ hay không, ít nhất hỏi rõ làm thế nào tìm thầy thuốc cũng tốt. Gõ đến mười lần, vẫn không thấy ai trả lời, Hách Liên Dung gấp đến độ có chút hoảng hốt, vừa định buông tha cho cánh cửa nhà này, gõ cửa nhà khác, liền nhìn thấy Vị Thiếu Quân vừa mới chạy trốn từ góc đường quay trở lại. Hán chạy thực vội vàng, một tay cầm hòm thuốc, một tay lôi kéo một ông lão. Lão nhân kia xem ra tuổi không nhỏ, bị hán lôi đi như vậy hô hấp khó khăn, miệng hô thiên gọi địa: “Chậm một chút, chậm một chút...” Xem tình huống của Vị Thiếu Quân cũng không tốt chút nào, mặt mày tái sắc, nói cũng không nên lời, một hơi đem lão nhân kia kéo đến cửa viện, chỉ vào trong viện. “Mau mau...” Lão nhân kia đứng tại chỗ thở hổn hển một chút, tiếp theo lấy chiếc hòm trong tay Vị Thiếu Quân đi vào sau cửa viện. Vị Thiếu Quân hai tay chống nạnh, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, cuối cùng, nâng cánh tay lau đi mồ hôi trên trán, đang muốn đi theo vào sau cánh cửa, lúc này mới nhìn thấy Hách Liên Dung đứng ở cách đó không xa. “Người...” Hán hít một hơi, ho khan một tiếng, còn mang theo một chút suy yếu, “Người như thế nào lại ở đây?” Hách Liên Dung đột nhiên không biết bản thân nên nói cái gì. Khóe môi Vị Thiếu Quân cười cười nói: “Có phải hay không suy nghĩ lại muốn dạy ta cách đánh bài kia? Kia cũng không cần theo dõi ta khẩn cấp như vậy.” “Người...” Hách Liên Dung nhìn thần sắc trắng bệch của hán, cuối cùng không nói ra lời đối chọi gay gắt, xoay người đi vào sân. Xem ra, vị thầy thuốc bị Vị Thiếu Quân kéo đến kia đã giúp phụ nhân ngồi dựa vào tường. Tuy rằng nàng vẫn hôn mê, nhưng trên mặt thầy thuốc cũng không thấy có chút thất sắc nào. Điều này khiến cho tâm tư của Hách Liên Dung hơi thả lỏng. “Là Đông Tuyệt lo lắng cho nương nàng, để cho ta thay nàng ấy tới xem. Ta tiến vào liền thấy nàng ngã trên mặt đất, đang muốn đi tìm người hỗ trợ.” Đối với Vị Thiếu Quân vừa vào tới, Hách Liên Dung vẫn giải thích một chút. Vị Thiếu Quân sững sờ một chút, sau đó bật cười, “Vừa rồi người ở cửa là người a? Ta còn nghĩ trên người thorn như vậy đâu.” Hách Liên Dung nhíu mày, “Người chừng nào mới có thể thật thà một chút?” Vị Thiếu Quân cười càng thêm sáng lạn, tới gần Hách Liên Dung ngửi ngửi một chút, “Ừ, thật thà một chút... Nguyên lai không phải mùi hương trên người, là mùi hương trên tóc.” “Người...” Hách Liên Dung mang chút ảo não trừng mắt nhìn hán, không hề muốn cùng hán nói chuyện, tiến lên hỏi thầy thuốc kia: “Nàng không có việc gì chứ?” Lão nhân gia nói: “Không có việc gì, hít thở một chút, lát sau có thể tỉnh lại.” Dứt lời, hán quay đầu

hướng Vị Thiếu Quân nói: “Sớm nói với người đừng cho nàng làm việc, bệnh của nàng kỳ nhất mệt mỏi.” Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn xoay người... nói, “Nàng không nghe ta còn có biện pháp gì, ta cũng không thể mỗi ngày đều tới nhìn nàng, người mới là vô dụng, kẻ cái gì được, dùng hơn nửa năm cũng không có hiệu quả gì, hôm nay nếu ta không đến, Trần di liền nằm ngay đó, lang băm, chỉ biết hãm hại bạc của ta!” Lão nhân gia lập tức nhảy dựng lên: “Bệnh này cần tịnh dưỡng!” “Đa.” Vị Thiếu Quân xem thường tránh ra, “Không thể lo lắng, không thể mệt nhọc, không thể cao hứng, không thể không cao hứng, không thể u buồn, không thể nhiễm lạnh, không thể ăn quá no, không thể khăn trương, không thể nổi giận...” Hắn một hơi nói ra hơn mười điều cấm kỵ, cuối cùng quay đầu hướng lão nhân gia kia nói: “Người rõ ràng đưa nàng hai lượng thạch tín, độc chết nàng luôn đi!” Lão nhân gia mếu máo không trả lời, Vị Thiếu Quân lại nói: “Bằng không chúng ta đánh cuộc, không cần nhiều, người nếu có thể đem những điều ta nói vừa rồi kiên trì làm trong một tháng, ta đưa người năm mươi lượng bạc, bằng không người trả ta gấp đôi.” Lão nhân gia làm như không có nghe thấy, xoay người sang chỗ khác, nói: “Lần sau nếu lại té xỉu, người để cho nàng ngồi thẳng, nằm không tốt. Lát nữa để cho nàng nằm trên giường nghỉ ngơi, chú ý nghỉ ngơi! Ta trở về sẽ mang mười thang dược lại đây, để cho nàng đúng hạn dùng.” Vị Thiếu Quân khoát tay, “Nhanh đi nhanh đi.” Lão nhân gia nói phải đi, nhưng cũng không có nhanh chóng rời đi, đứng ở trong viện nghe ngóng nửa ngày, “Giống như có tiếng trẻ con khóc?” Hách Liên Dung lúc này mới nhớ tới hai nam hài kia, vội vàng đi tới đó mở cửa phòng, hai nam hài kia ngồi dưới đất, một đứa so với một đứa khóc càng lớn hơn, giống như một trận đấu. Vị Thiếu Quân mang về mặt chán ghét che lỗ tai, “Mau đóng cửa, mau đóng cửa, ồn muốn chết.” Không cần phải nói, đem hai đứa nhỏ khóa trái ở trong phòng kia chính là hắn. Hách Liên Dung lườm hắn một cái, vào nhà đem hai nam hài kia mang ra, đứa nhỏ có chút nhỏ hơn sau khi nhìn thấy Hách Liên Dung thì tiếng khóc nhỏ lại, nức nở nhào vào người nàng, đứa lớn hơn một chút vẫn kiên trì khóc lớn như lúc trước, khiến cho Hách Liên Dung thập phần đau đầu. Lão nhân gia thấy thuốc thấy hai nam hài kia thì nhú nhú mày, “Trần nương như thế nào còn trông coi đứa nhỏ giúp cho người ta? Đây không tốt cho việc tĩnh dưỡng của nàng.” Vị Thiếu Quân bị tiếng khóc của đứa nhỏ kia khiến cho phiền lòng, “Người cùng nàng nói đi, ôi chao... Phiền chết mất.” Lão nhân gia hướng Hách Liên Dung khoát tay, “Trước đem đứa nhỏ trở về đi.” Hách Liên Dung nhìn về phía Vị Thiếu Quân, “Đứa nhỏ nhà ai?” Vị Thiếu Quân chỉ chỉ cách vách, đúng là nhà mà Hách Liên Dung vừa kêu cửa lúc này, Hách Liên Dung hơi nhíu mày nói: “Nhà bọn họ giống như không có ai ở nhà.” “Có ở nhà sẽ không mang sang bên này.” Vị Thiếu Quân đáp lại cái xem thường, đối với đứa nhỏ đang khóc lớn hét lên: “Đừng khóc đừng khóc, lát nữa mua cho người thứ gì đó ăn!” Đứa nhỏ kia quả nhiên lập tức đình chỉ tiếng khóc. Hách Liên Dung kinh ngạc nhìn đứa nhỏ kia. Vị Thiếu Quân cũng mang về mặt kinh ngạc, hiển nhiên vừa rồi hắn chỉ là thuận miệng nói bừa, tiếp theo, hắn mang theo đôi mắt đau lòng chỉ vào đứa nhỏ kia, “Người... Người này quý tham lam, vì một miếng ăn liền không tiếc đem tiếng khóc của chính mình dừng lại...” Đứa nhỏ kia không biết nghe có hiệu không, hút nước mũi đi đến bên cạnh Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân nhìn chăm chăm nước mũi của đứa nhỏ kia, chán ghét phát tay, “Đừng tới đây... Đừng tới đây! Bảo người đừng có tới tới, người còn lại đây!” Vị Thiếu Quân thất thố khiến cho Hách Liên Dung có chút vui sướng khi người gặp họa, không nghĩ tới trên đùi nàng liền bị bóp chặt, đứa nhỏ bên cạnh ôm lấy nàng, “Đi đi, bay cao cao...” Hách Liên Dung si ngốc một chút, lúc này truyền đến thanh âm của lão nhân gia, “Trần nương tỉnh.” Hách Liên Dung vội vàng đem đứa nhỏ bên ngoài vòng vo nói, “Ngao ngao, đi tìm thức ăn, hẳn bay cao hơn.” Đứa nhỏ liền mạnh mẽ nện tiểu bước hướng Vị Thiếu Quân đi đến, miệng “a a” kêu lên, có vẻ có chút cao hứng. Trên người Vị Thiếu Quân vừa bị dính nước mũi, mắt thấy đứa thứ hai lại tiến lại đây, nhứ đầu chỉ vào Hách Liên Dung hô: “Người mau đưa bọn nó ra chỗ khác đi!” Hách Liên Dung vẫy tay, “Trần di cần người chiếu cố, người trước trông lũ trẻ đi, nhớ kỹ, đừng làm cho bọn nó lại khóc.” Dứt lời, nàng quay người, thấy mỹ phụ nhân kia quả nhiên đã mở to mắt, trong mắt còn mang theo mờ mịt, vẫn đang hơi hơi thờ hờn hờn. Hách Liên Dung ngồi xồm xuống, “Trần di, con là nhị tẩu của Đông Tuyết, muội ấy ủy thác con tới đây xem người.” Trên mặt Trần nương hiện lên một tia ngạc nhiên, “Nhị tẩu của Đông Tuyết? Đó không phải là...” Nói xong, nàng giãy dụa muốn đứng lên, “Nhị thiếu phu nhân.” Hách Liên Dung vội vàng đỡ lấy nàng, “Con đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi, thấy thuốc, phiền người trở về bốc thuốc đi?” Lão nhân gia gật gật đầu, vác cái hòm thuốc trên lưng rời đi, Trần nương nhìn Vị Thiếu Quân ở trong viện bị hai nam hài cuốn lấy đầu đầu, muốn đi ra ngoài, Hách Liên Dung nói: “Trước nghỉ ngơi đi, bằng không lại phát bệnh liền khó chữa, lũ nhỏ trước để cho hắn trông.” Trần nương vẫn là có chút lo lắng, lại không chống lại Hách Liên Dung cứng rắn giúp đỡ nàng trở về phòng, cười khổ nói: “Đều là do ta không cẩn thận, khiến cho nhị thiếu cùng thiếu phu nhân lo lắng.” Hách Liên Dung đỡ nàng lên giường, lo lắng đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy Vị Thiếu Quân không có bỏ mặc bọn trẻ cũng không đem nhốt bọn trẻ trong gian phòng kia, mới thả tâm, trở lại ngồi xuống bên giường, “Trần di, người như thế nào đột nhiên té xỉu?” Cho dù là có bệnh, cũng nên có chút nguyên nhân dẫn đến mới đúng. Trần nương cười cười, “Bệnh cũ, buổi sáng hôm nay, đã quên lời dặn của Tôn thầy thuốc, bỏ chút củi, liền cảm thấy trong ngực khó chịu, sau đó nhị thiếu lại nói Đông Tuyết một thời gian tới sẽ không đến được, ta nghĩ Đông Tuyết xảy ra việc gì, liền sốt ruột.” Nói xong, nàng lo âu nhìn Hách Liên Dung, “Đông Tuyết không có việc gì đi? Có phải hay không chuyện của ta...” Hách Liên Dung hắng giọng, cười nói: “Đông Tuyết không có việc gì, chính là trong nhà có chút việc gấp, đại tẩu muốn nàng hỗ trợ, nàng thoát không được, mới ủy thác con tới.” Trần nương lúc này mới nhẹ nhàng mà gật gật đầu, “Nàng không có việc gì là tốt rồi.” Hách Liên Dung lại hỏi tới hai nam hài kia mới biết được phụ thân của hai nam hài chết sớm, mẫu thân phải một mình kiếm sống, ban ngày, mẫu thân bọn nó còn phải ra chợ làm thợ, cho nên mới phải đưa bọn nó đến chỗ Trần nương. Trần nương thương mẫu thân bọn nó, nhưng cũng khiến cho thân thể của chính mình thêm gánh nặng. Hách Liên Dung nhìn dung nhan xinh đẹp của Trần nương, nghĩ rằng năm đó không phải thiên kiều bá mị thì cũng là quốc sắc thiên hương, đáng tiếc chung thân đại sự không phải tùy theo ý mình, rơi vào kết cục mẫu tử chia lìa như hiện tại. Hách Liên Dung có chút cảm thán, nam sợ lấy nhầm người, nữ sợ lấy nhầm chồng. Trần nương như thế, chính mình chẳng phải cũng như thế? Cùng Trần nương nói chuyện, Hách Liên Dung dần dần hào hào ngồi dậy, đứng dậy ra ngoài, liền nhìn thấy Vị Thiếu Quân đem đứa nhỏ đang có ý đồ quệt nước mũi vào người hắn đẩy ra, lại chỉ vào đứa nhỏ đang vui sướng chạy nhảy bay kêu lên: “Tiểu tử, đừng chạy loạn, nghĩ muốn chơi lên... đừng đầu đụng vào vật, đừng vào vật chơi thật vui, làm cho thông minh một chút cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cha mẹ tạm thời (1)

Xem đứa nhỏ kia về mặt ngây thơ dừng lại, giống như thật sự suy nghĩ “đụng vào vật” là cái trò chơi vui vẻ như thế nào, Hách Liên Dung vội vàng tiến lên giữ chặt đứa nhỏ kia, đối với Vị Thiếu Quân nói: “Người không phải nói mua đồ ăn cho bọn nó sao? Hiện tại dẫn bọn nó đi thôi, đừng về quá sớm, Trần di cần nghỉ ngơi.” Vị Thiếu Quân thật vất vả đem cứu ra vật ảo từ trong bàn tay của tiểu tử nước mũi, nghe Hách Liên Dung nói xong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Làm cái trò khi gì! Ta mới không cần!” Nói xong, hắn đẩy ra đứa nhỏ kia đã nghĩ muốn chạy. Hách Liên Dung đi tới cửa trước, vỗ vế nói: “Tùy người thôi, ta cũng đi rồi, hy vọng hai nam hài này lại náo loạn khiến cho Trần di tái phát bệnh thì tốt rồi.” “Uy!” Vị Thiếu Quân kéo lấy ống tay áo của Hách Liên Dung, “Người cứ như vậy không trách nhiệm yên tâm rồi đi?” Hách Liên Dung tránh khỏi tay hắn, “Đâu có liên quan gì tới ta? Ta đáp

ứng Đồng Tuyết đến xem Trần di, đã muốn làm hết chức trách.” “Người. ... Ta đây cũng không quan tâm!” Vị Thiếu Quân giống như gỗ nhíp đứng chắn ở trước cửa, bản thân không đi, nhưng cũng không để cho Hách Liên Dung rời đi. Hai người giằng co một trận, Trần nương không biết từ khi nào thì từ trong phòng đi ra, thấy hai người như vậy có chút khản trương. “Nhị thiếu, nhị thiếu phu nhân, các người. ... không có việc gì chứ?” Hách Liên Dung háng giọng, “Không có việc gì, nhị thiếu nhất thời nghĩ muốn thay người trong coi đứa nhỏ một ngày cho người hảo hảo nghỉ ngơi.” “Uy...” Vị Thiếu Quân vừa kêu một tiếng, liền nghe Trần nương vội la lên: “Làm sao dám làm phiền nhị thiếu, đã hơn một năm nay, ít nhiều có con cháu cố, ta cùng Đồng Tuyết mới có thể thường xuyên gặp mặt, cũng không phải sống bên ba, ân đức của nhị thiếu kiếp này khó có thể báo đáp, không dám lại làm phiền tới nhị thiếu. ...” Nàng lo sợ không yên lại còn bộ dáng cảm kích khiến cho Vị Thiếu Quân nuốt trở về câu nói kế tiếp, hần phần nộ nhấp nhé khóe miệng, cúi đầu nhìn đứa nhỏ kia, trên mặt mặc dù còn mang theo không muốn cùng chán ghét, nhưng thủy chung không có bỏ chạy nửa bước. Hách Liên Dung hơi hơi trừng khóe miệng xuống, kéo hai nam hài giao lại trong tay Vị Thiếu Quân, nói với Trần nương: “Trần di cùng mẫu thân của đứa nhỏ thương lượng một chút, xem bọn nó còn có nơi nào khác có thể đi, dù sao thân thể của người không khỏe, nếu lại phát bệnh ngược lại không chiếu cố tốt cho bọn nhỏ.” Trần nương vạ phần bản khoản, bất luận như thế nào cũng không chịu để cho Vị Thiếu Quân mang lũ nhỏ rời đi, đương nhiên, Vị Thiếu Quân căn bản không có ý tứ rời đi. Lúc này, phía sau Vị Thiếu Quân vang lên thanh âm động trời của lão nhân gia thấy thuốc. “Vương quá vương quá.” Trong tay lão nhân gia kia mang theo một chuỗi gói thuốc, đi vào cửa nhìn thấy Trần nương bắt đầu đi nói: “Không phải bảo người nghỉ ngơi sao? Cần thận lại phát bệnh nữa, bằng không bệnh nặng thêm, lại càng không dễ chữa trị.” Trần nương thở dài. “Ta sẽ cẩn thận. Hai nam hài này thực đáng thương, nương bọn nó cũng không dễ dàng, tới thiếu ta sẽ giúp nương trông một ngày...” Lão nhân gia còn muốn phản đối. Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn phất phất tay. “Được rồi được rồi được rồi, không cần người trông. Trước giờ con cháu ta sẽ đem bọn họ trở về!” Nói xong lại ác thanh nói: “Người về sau đừng có giúp người ta trông con nữa. Có nghe hay không!” Trần nương vội vàng đáp ứng. Vị Thiếu Quân không đợi nương tiếp tục nói tiếp lời cự tuyệt, mang theo hai nam hài kia xoay người ra khỏi viện. Ra tới bên ngoài, Vị Thiếu Quân mới phát hiện đã sớm không nhìn thấy bóng dáng của Hách Liên Dung, tức giận đến quay vòng vòng tại chỗ, cuối cùng đưa ra kết luận, “Thực gian trá!” Hần phần nộ khó dập tắt, trừng mắt nhìn hai nam hài kia, tức giận nói: “Nói đi? Muốn đi đâu?” Hai nam hài kia đồng thời trả lời hần, một đám mờ to mắt nhìn lại, Vị Thiếu Quân phiền toái vô vô vô, nhìn trái nhìn phải, xác nhận không tìm thấy cứu binh sau đó nhận mệnh túm lên hai nam hài kia, lớn tiếng nói: “Mang bọn người đi Xuân Khôi lâu ăn cái gì đó! Tiện nghi các người! Tiêu tử thôi, thức thời một chút!” Hai nam hài kia cũng không biết Xuân Khôi lâu là cái địa phương gì, chỉ nghe thấy cái ăn liền thật cao hứng, ngoan ngoãn mặc Vị Thiếu Quân nắm đi. Hách Liên Dung ở ngõ nhỏ phía sau không xa bọn họ lắm nhô đầu ra, khinh thường bĩu môi, cho đứa nhỏ mua đồ ăn vặt mà thôi, cần hay không phải tới tận Xuân Khôi lâu? Nơi đó tuy tiện ăn một chút cơm phở chừng đủ số tiền nương của hai nam hài kiếm trong một tháng. Quan trọng là... tiền này khẳng định cũng không phải do Vị Thiếu Quân trả, hần là tác phong con nhà giàu, cuối cùng đều tính trên người của Vị Thiếu Quân đi, như vậy cũng có thể nói tự nhiên như vậy. Thấy bọn họ đi xa một chút, Hách Liên Dung mới từ trong ngõ nhỏ đi ra, rất xa đi theo phía sau bọn họ, nàng lo lắng Vị Thiếu Quân sẽ ngược đãi hai nam hài, nhưng nguyên nhân trọng yếu hơn là nàng căn bản không biết đường trở về, nơi này không có chỗ thuê kiệu nào, nàng lại không muốn nhờ Vị Thiếu Quân mang nàng đi ra ngoài, liền trốn ở một bên, nghĩ muốn đi theo tìm được nơi có kiệu cho thuê. (thật gian trá!) Theo hành trình một đoạn đường, cảnh vật xung quanh vẫn là thập phần xa lạ, bất quá người đi trên đường đúng là dần dần nhiều hơn, phía trước còn có một cái chợ nhỏ, hai nam hài kia thấy chợ cảm thấy rất là mới mẻ, cứng rần kéo Vị Thiếu Quân đến bên kia xem. Hách Liên Dung nhìn ra xa một chút, rốt cục ở trong chợ phát hiện ở chỗ đó có chỗ thuê kiệu, liền cũng đi vào trong chợ, dọc theo đường đi bị hàng ăn vặt bên đường hấp dẫn ánh mắt, không khỏi thả chậm cước bộ. Nơi này là khu chợ bình dân, cùng nơi ở của Vị phủ hoàn toàn bất đồng, cùng đường lớn Từ Ngộ sạch sẽ khí phái quả thật cách biệt một trời một vực, nhưng ngoài ý muốn toát ra một loại hơi thở của cuộc sống. Lúc này gần tới chính ngọ, trong chợ hỗn độn tùy ý có thể nhìn thấy sương trắng bốc hơi lên, tùy ý mà phảng phất chính là một loại hương khí mê người, căn bản khiến cho người ta không cách nào cự tuyệt. Hách Liên Dung kiểm lòng không được dừng lại mua vài cái bánh bao, trắng trắng mập mập thoạt nhìn có vẻ ăn rất ngon, thanh toán tiền xong vừa định tiếp tục hướng tới chỗ cho thuê kiệu bước tới, liền thấy phía trước không xa có một đám người đang tụ tập, tựa hồ là xảy ra chuyện gì. Trời sinh Hách Liên Dung đối với loại náo nhiệt này không hiểu kỳ, nhiều lắm vừa đi vừa nghe nhìn một chút, tuyệt không có ý muốn ghé chân nhìn xem, nàng cảm thấy như vậy là một biểu hiện thực nhằm chán, với đương sự không chút tôn trọng. Tuy nhiên, lần này, nàng khác thường xen lẫn vào đám người, bởi vì nàng thấy tiếng khóc của trẻ con, có chút quen tai. Quả nhiên, tiếng khóc lớn xen giữa đám người đúng là của tiểu tử nước mũi, trên mặt đất còn ném một miếng đường cao trắng còn tỏa khói nghi ngút, đứng đối diện nó là một hài tử tám tuổi, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo, bên người còn có một người không biết là nương nó hay vẫn là vú em, đối với tiểu tử nước mũi chỉ thẳng mà mắng, “Đã hài tử (hài tử hoang dã) không nên nết! Làm dơ quần áo của Đại Bảo người đền được sao!” Hách Liên Dung cau mày nhìn trái nhìn phải, cũng chưa thấy bóng dáng của Vị Thiếu Quân, chỉ thấy được đệ đệ của tiểu tử nước mũi đứng bên cạnh cũng đang cầm một khối đường cao trắng đang bốc khói, không rảnh quan tâm ca ca nó đang lên tiếng khóc lớn. Trong lòng Hách Liên Dung không khỏi dâng lên một cỗ lửa giận, không thể nói rõ là vì nữ tử đang mắng chửi người hay vẫn là vì Vị Thiếu Quân, hai bước liền vọt tới bên cạnh tiểu tử nước mũi, cảm tức nói với nàng kia: “Người mắng đủ hay chưa? Bất quá là dơ quần áo, không cần phải nói đến khó nghe như vậy đi?” Nàng kia hiển nhiên đang mải khóc lóc om sòm, đầu tiên là sừng sốt một chút, tiện đà chỉ tay vào Hách Liên Dung mắng không ngừng, “Người lại là cái gì vậy? Ta nói cho người biết, Đại Bảo là con trai độc nhất của gia ta, cùng thằng nhóc này không giống nhau! May mắn hiện tại chỉ là dơ quần áo, nếu bị phồng, ta xem người không đền nổi!” Hách Liên Dung nhếch khóe miệng, “Dơ quần áo, ta có thể đền cho người.” Thân sắc nàng kia thêm vài phần đắc ý, khinh miệt nói: “Người đền được thì giỏi sao...” Nàng lúc này mới thoáng lưu ý quần áo cùng trang sức trên người Hách Liên Dung, cùng với hai cái tiểu tử gia đình nghèo khó kia hoàn toàn bất đồng, khinh thường hừ một tiếng, “Không cần!” Hách Liên Dung gật gù đầu, “Kia phải cảm ơn vị phu nhân này đại nhân đại lượng.” Nàng kia không quá tự tại “Àn” một tiếng, Hách Liên Dung lại nói: “Tuy nhiên, người tha thứ cho chúng ta, chúng ta cũng không tính tha thứ cho người. Người không chỉ chửi rủa rớt điểm tâm của con ta, còn đem chọc hần khóc, nên đền như thế nào?” Nàng kia trừng hai mắt, “Con người?” Nàng đánh giá Hách Liên Dung vài lần, “Ít cùng lão nương vô nghĩa, người mới từng này, có con lớn như vậy!” Hách Liên Dung không cho là đúng, “Đúng vậy, ta tào hôn.” (tào hôn: kết hôn sớm)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Cha mẹ tạm thời (2)

Nàng kia vốn nhìn ra quần áo toàn thân Hách Liên Dung không phải loại bình thường, cũng không tính toán đắc tội, bởi vậy nhưng thật ra đi cũng không đi được, lại có nhiều người nhìn như vậy, cũng không thể yếu thế trước người ta, gắng gượng nói: “Người muốn thế nào!” “Trước giải thích, trừ bỏ phải bồi thường điểm tâm, còn phải bồi thường tổn phí tiếng khóc của con ta.” Hách Liên Dung nhất quán như thế, muốn đòi công đạo, tự nhiên phải so với

người ta làm cao một chút. “Cái gì...” Nàng kia lần đầu tiên nghe thấy từ này, lại không thể đặt câu hỏi, vì mặt mũi chỉ có thể nói dối, “Nhà chúng ta cùng nha môn phủ đài có chút quen biết, người thức thời một chút, che chở cho đã hải tử như vậy làm cái gì, chọc ta nóng nảy, đừng trách ta khiến cho người mặt mũi khó coi!” Hách Liên Dung khẽ cười một tiếng, nàng chưa từng gặp loại người cứng rắn nói dối thành thật như vậy, đang muốn nói chuyện, phía sau truyền tới thanh âm kinh ngạc của Vị Thiếu Quân, “Đây là làm sao?” Hách Liên Dung bình tĩnh quay đầu, trừng mắt nhìn hắn nói: “Người vừa đi đâu? Đem bọn nhỏ bỏ lại không quản!” Vị Thiếu Quân không rõ tình huống nói: “Ta đi tìm cổ kiệu a, làm sao vậy?” Nói xong hắn vỗ vỗ tiểu tử nước mũi một chút, “Người lại làm sao vậy? Không phải mua đồ ăn cho người rồi sao? Lại khóc!” Nàng kia mắt thấy đối phương lại xuất hiện một gã trợ thủ, xem ra thực không giống cách ăn mặc của gia đình bình thường, trong lòng cũng có chút hoảng hốt, cướp lời nói, “Đứa nhỏ này ăn đồ ăn vặt cũng không nhìn đường, đụng phải Đại Bảo nhà chúng ta, không chỉ làm dơ quần áo của hắn, thiếu chút nữa còn làm bỏng hắn, ta đã nói đứa nhỏ này vài câu, vị phu nhân này lại không muốn buông tha, Đại Bảo chính là con trai độc nhất nhà chúng ta, ba đời độc đinh...” “Hành hành hành...” Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn xua tay, “Biết hắn là con bé nhà các người, phần sau dừng lại, người nói người cùng nha môn phủ đài có quan hệ họ hàng? Ôi chao, ta không quá hiểu được, kia nha môn cũng không phải vật sống, người cùng có nó có quan hệ họ hàng để làm chi a?” “Ta...” Nàng há mồm, “Là, là có quan hệ họ hàng với người ở bên trong.” “Nga?” Vị Thiếu Quân hưng trí nói: “Là ai? Ta cố gắng nhớ xem đâu, con trai Hàn đại nhân là anh em kết nghĩa của ta, nha môn phủ đài ta cũng thường đi.” Sắc mặt nàng kia nhất thời trở nên vô cùng khó coi, Vị Thiếu Quân lại giống như nhớ tới cái gì, kéo Hách Liên Dung, “Vị này cùng con dâu Hàn đại nhân cũng là bạn thân, thường xuyên đi tới thanh lâu ném đồ, người có từng nghe qua không?” Mặt nàng kia liền biến thành màu gan heo, khẩn trương nhìn chằm chằm Vị Thiếu Quân, không dám xác định chuyện hắn nói là thật vẫn là bịa chuyện đến trời chày. Tuy nhiên nhìn thần sắc hai người tự nhiên, bất an trong lòng lại tăng thêm một chút, lời kéo đứa nhỏ bên người lui về một bên ở phía sau nói: “Không nhất định quen biết. Không nhất định quen biết. Việc này dù ra sao, chúng ta cũng không truy cứu.” Nói xong, dắt đứa nhỏ xuyên qua đám người dời đi. Nàng này vừa đi, người xem náo nhiệt cũng giải tán phần nửa. Hách Liên Dung bị đoạt lời nói, lại bị tiện nghi nàng kia kiểm được trong câu nói cuối cùng khiến cho trong lòng vẫn có chút bức mình. Vị Thiếu Quân có vẻ thập phần am hiểu ý người, vỗ bả vai nàng nói: “Quên đi, có thể đắc tội quân tử, chớ đắc tội với tiểu nhân.” Hách Liên Dung bỏ tay hắn ra, đùa cợt nói: “Nguyên lai có người sợ hải gây sự?” Vị Thiếu Quân cười hắc hắc. “Đương nhiên sợ a. Từ khi đắc tội người, ta đối với lời nói này tinh ngộ rất nhiều.” Hách Liên Dung lờm lờm một cái. Vị Thiếu Quân đột nhiên nói: “Xem ra con bé kia cùng nương nó là ở gần nơi này. Chúng ta không sợ. Nước mũi số 1 cùng số 2 có khả năng không thể ứng phó.” (==))) Hách Liên Dung sững sờ, không nghĩ tới Vị Thiếu Quân nhưng lại nghĩ xấu xa như vậy. Tuy nhiên, nàng rất nhanh liền ném trở lại cái xem thường. “Cái gì nước mũi số 1 với số 2? Đừng tùy tiện gọi bậy người ta!” Vị Thiếu Quân cười hi hi cũng không giải thích, nói: “Như thế nào lại cùng tới đây? Lo lắng ta? Vẫn là lo lắng cho lũ nhỏ?” Hách Liên Dung mặt nhanh mày nhíu, lời này nghe có điểm không được tự nhiên, bất quá nàng vẫn trả lời, “Ta đến tìm cổ kiệu để trở về.” Vị Thiếu Quân chỉ vào bên cạnh nói: “Vừa lúc, ta vừa kêu, người cùng nhóm chúng ta cùng nhau đi thôi.” “Không cần!” Hách Liên Dung đồng ý cự tuyệt, nàng tối không thích chính là cái giọng giống như chuyện gì đều chưa từng xảy ra này của Vị Thiếu Quân, chẳng lẽ, lúc trước thiếu chút nữa đem nàng biến thành người mắc bệnh thần kinh là nàng nằm mơ sao? “Các người đi thôi, ta sẽ tự tìm.” Vị Thiếu Quân như là nhìn ra tâm tư của Hách Liên Dung, cười nói: “Còn bởi vì chuyện lúc trước mà tức giận đi? Nữ nhân các người lòng dạ thật là hẹp hòi.” Hách Liên Dung lãnh nghiêm mặt xoay người bước đi, Vị Thiếu Quân bắt lấy cổ tay nàng, “Đây là tiểu địa phương, tất cả chỉ có một cổ kiệu này, đừng tức giận, giữa trưa mời người tới Xuân Khôi lâu, đối với người nhận lỗi còn không được sao?” Hách Liên Dung giãy vài lần cũng không thoát khỏi bàn tay của Vị Thiếu Quân, tức giận đến mức nàng thiếu chút nữa sử dụng vũ lực, “Ai hiềm lạ người nhận lỗi! Người giết người rồi nhận lỗi được không? Hơn nữa... nhận lỗi cũng phải do người khác thay người tiến hành, người thật đúng là có tiền đồ!” “Uy uy...” Vị Thiếu Quân bất mãn nói: “Người khác công kích ta, ta chính mình bồi thường!” Dứt lời, xem bộ dáng còn chưa tin tưởng của Hách Liên Dung, cần mồi kéo nàng quẹo vào một cái ngõ tắt nhỏ, Hách Liên Dung có chút hoảng hốt, “Người làm cái gì?” “Hừ...” Vị Thiếu Quân thờ người ra ngoài nhìn xem, quay đầu hướng Hách Liên Dung vẫy tay, từ trong ngực lấy ra một cái túi tiền, mở ra, một sấp ngân phiếu thật dày, thần bí hề hề cười nói: “Tám ngàn hai.” Hách Liên Dung hoảng sợ, “Người không thể có nhiều tiền như vậy!” Nói xong lại nghĩ tới chuyện hắn nói phải đánh bạc, không quá tin tưởng nói: “Người thắng?” Vị Thiếu Quân cần khỏe miệng cười cười gạt đầu, trên mặt vô cùng tự đắc, Hách Liên Dung nhũn mày nói: “Nghe nói người không lấy tiền của bà nội với nương, tiền cờ bạc của người ở đâu mà có? Bạch Áu Huyền đưa cho người?” “Cái gì...” Vị Thiếu Quân sợ run một chút, nhấp nháy mắt, đột nhiên cười nói: “Nếu phải đâu? Người để ý không?” Hách Liên Dung nhún nhún vai, thẳng thắn lắc lắc đầu, “Không thể tượng được nàng có thể vì tình mà mang tiền đi cho, có điều, ta có chút thương tiếc cho nàng, dù sao nàng kiếm tiền cũng không dễ dàng.” Vị Thiếu Quân dường như có chút thất vọng, nhìn chằm chằm Hách Liên Dung một lúc lâu, “Thiết ~ ta cũng biết, tiền của ai cũng không phải do gió lớn thổi tới, cho nên đêm nay, chắc ta lại phải đi đánh bạc chút nữa, ít nhất lại thắng nhiều như vậy, bồi thường được một vạn hai kia, sẽ đem tiền cờ bạc trả lại cho người ta.” Hách Liên Dung hừ một tiếng, không nói gì. Vị Thiếu Quân vội vã muốn nghe câu tiếp theo, “Hừ cái gì mà hừ?” Hách Liên Dung không có trả lời, nàng đang nghĩ, Vị Thiếu Quân đối với bạc của Bạch Áu Huyền thập phần coi trọng, tuy rằng không phải tới mức cẩn thận cực kỳ, nhưng ít nhất biết lại thắng được tiền trở về liền trả lại cho Bạch Áu Huyền, không giống với vàng bạc của những người chung quanh, hẳn giống như không cần tiền bạc này của nàng, đại khái đây chính là cảm tình không giống nên mới mang tới hiệu ứng khác thường, đó không phải nói nên rằng, Vị Thiếu Quân đối với Bạch Áu Huyền cũng là có ý? Xoay người rời khỏi ngõ nhỏ, Hách Liên Dung mang theo hai nam hài kia lên kiệu, đối với Vị Thiếu Quân nói: “Người chạy theo đi thôi, khi đến nơi có thể thuê được kiệu thì ta sẽ đi xuống.” Vị Thiếu Quân không phát biểu ý kiến, lại ở một khắc trước khi kiệu chui lên, dẫn đến chiếc kiệu bị chao đảo một trận, kiệu phu vội vàng buông cổ kiệu, “Nàng không được nhiều người như vậy.” Hách Liên Dung vừa định đem hắn đẩy xuống, đã thấy ngón tay hắn thẳng tắp đưa tới trước miệng, làm động tác chó có lên tiếng, lại chỉ rèm kiệu, “Người xem đó là ai?” Hách Liên Dung hồ nghi đem rèm kiệu vén ra trở thành một ô nhỏ, theo phương hướng Vị Thiếu Quân chỉ nhìn ra ngoài, cách đó không xa, một phụ nhân ăn mặc như thôn cô đứng ở trước cửa một quán trà không chớp mắt nhìn trái nhìn phải cả nửa ngày, mới nhấc chân tiến vào trong quán trà.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đều là ngoài ý muốn

Hách Liên Dung lúc trước còn không quá để ý, nhưng sau khi thấy rõ dung mạo của phụ nhân kia, nàng hô nhỏ một tiếng, “Cô nãi nãi?” Vị Thiếu Quân nhắm mắt nhìn chằm chằm ra ngoài kiệu, nhẹ giọng nói: “Có nội tình, chúng ta đi xem...” Nói xong, hắn lôi kéo Hách Liên Dung muốn xuống kiệu, Hách Liên Dung run sợ một chút, thân mình đã bị hắn kéo ra khỏi chỗ ngồi, nhưng nàng rất nhanh tránh khỏi bàn tay của Vị Thiếu Quân, “Muốn đi người tự đi, ta không có hứng thú.” Mặc dù có chuyện tốt liền hiếu kỳ, nhưng bị người khác lôi kéo cùng chủ động tìm hiểu không giống nhau, chuyện của người Vị gia tốt nhất vẫn là không nên biết quá nhiều. Vị Thiếu Quân hơi nhíu mày, “Người rút cuộc có phải nữ nhân hay không? Đối với loại chuyện như

vậy cũng không hứng thú?” Hách Liên Dung từ chối cho ý kiến, nhìn hần, hần khoát tay, “Ta đi, người ở đây trông chừng hai cái tiểu quý.” “Uy!” Bàn tay Hách Liên Dung vội vàng muốn giữ hần lại, bất đắc dĩ thời điểm hần nói chuyện thì người đã đi ra ngoài. Hách Liên Dung ảo não theo sát đi ra ngoài, thấy Vị Thiếu Quân đã muốn đi tới quán trà bên cạnh, thò đầu vào bên trong dò xét, còn quanh đầu lại phía nàng nhìn xung quanh một chút, gọi lên một chút tươi cười vì đã thực hiện được âm mưu, người cũng đã tiến vào bên trong quán trà. Hách Liên Dung cực kỳ hối hận, vừa rồi nếu nhanh tay một chút thì được rồi, tên khốn này rõ ràng chính là muốn mượn cơ hội này đem nước mũi số 1 và số 2 vứt lại cho chính mình, thật sự là ý tưởng tốt! Mắt đã không thấy bóng dáng của Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung đứng tại chỗ cũng không có đuổi theo, không nghĩ cũng biết Vị Thiếu Quân ra tay lần này tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn trở về, mà cô nài nài kia hóa trang xuất hiện ở đây hiển nhiên là có ẩn tình khác, nếu nàng mạo muội đi vào, sẽ cùng Vị Thiếu Quân này sinh tranh chấp, muốn không để cho người ta phát hiện cũng khó, đến lúc đó mặc kệ nàng biết được bí mật của cô nài nài, cũng chỉ khiến cho nàng ở trong Vị phủ có thêm một địch nhân, đây là không nên. ... So sánh ra, hai nam hài này chỉ có ăn liền đồ được, hơn nữa chỉ có thời gian nửa ngày, ngược lại cô có chẳng phiền toái gì. Hách Liên Dung hít một hơi, quả nhiên, chuyện có liên quan tới Vị Thiếu Quân, không có việc gì tốt đẹp. Cũng may, hai nam hài kia có ăn liền thật sự không náo loạn, công tác bảo mẫu của Hách Liên Dung cũng thuận lợi tiến hành. Tuy nhiên thời điểm sắc trời đã muộn nàng mới có thể trở lại Vị phủ, vừa vặn đến thời gian cơm chiều. Nàng không nghĩ giữa chừng tham dự khiến người ta dòm ngó, nhưng cũng không nên trực tiếp quay về Thỉnh Vũ Hiên, ngược lại ở trong hoa viên nhân nhả đi lại một lúc, thẳng đến khi thấy trong đại sảnh có người lục đục đi ra, mới chuyển hướng đi tới Giảng Tuyết cư, vốn định chờ Vị Đông Tuyết nói lại chuyện hôm nay một chút, không nghĩ tới khi tới nơi lại gặp cô nài nài trước. Vị Đình Ngọc thẳng lưng đi tới phía trước nhìn không chớp mắt, trên mặt duy nhất một thần sắc lạnh nhạt, nhìn không ra chuyện gì khác thường. Hách Liên Dung mặc dù không muốn tìm tòi nghiên cứu xem hôm nay nàng rốt cuộc đi làm cái gì, nhưng dù sao đụng phải, ánh mắt vẫn nhìn không được dừng lại ở trên người nàng một chút. Vị Đình Ngọc thấy nàng, bước chân không có dừng lại, cũng không hỏi vì sao nàng lại xuất hiện ở trong này, chính là mi khẽ rung, hơi hơi gật đầu, liền rời đi luôn. Thật sự là quái nhân. Ý tưởng này vừa mới xuất hiện. Hách Liên Dung liền nhìn không được cười khế. Nàng không phải chính là cảnh giới cao nhất trong giác ngộ của chính mình sao? Không tiếng động quay đầu, xây lên bức tường, tựa như tất cả mọi chuyện đều không có quan hệ với nàng. Cảnh giới của chính mình cũng không cao, ngày nào đó có thể biến thành một người như nàng vậy, đại khái cũng là lúc viên mãn. Hách Liên Dung đang mặc sức tưởng tượng bản thân có một ngày viên mãn, phía sau truyền đến tiếng bước chân của Vị Đông Tuyết. Vốn chính là đang chờ nàng, hiện tại lại bị nàng làm cho hoảng sợ. Khôi phục lại tâm tình một chút, Hách Liên Dung đem những việc hôm nay nói đại khái lại cho nàng một lần. Vị Đông Tuyết tất nhiên lo lắng không thôi. Hách Liên Dung an ủi nói: “Yên tâm, thầy thuốc đã xem qua, cũng đã kê được. Chính là muội lần sau gặp nương muội nhớ dặn nàng, đừng làm việc nữa, ít khiến cho thân thể mệt nhọc. Muội nói nàng nhất định sẽ nghe.” Vị Đông Tuyết liền tục gật đầu, lại vẫn không biến mất khuôn mặt u sầu. “Muội cũng không biết khi nào lại có thể đi thăm nương muội. Chuyện đó cô bị tráo đổi còn không có kết quả. Đại tẩu giống như hoài nghi tam tỷ cùng tam nương, đối với muội cũng vẫn có sự nghi ngờ. Tóm lại, hiện tại, ai có chút động tĩnh gì, đại tẩu nhất định sẽ không bỏ qua.” Hách Liên Dung nửa tin nửa ngờ. Nàng vẫn cảm thấy chuyện tráo đổi đồ cổ này Ngô thị đã nhận định là do Vị Thiếu Quân làm, chẳng lẽ không đúng? Vẫn là sợ tạo thành oan giả án sai (người bị oan, án bị sai), cho nên mới triển khai điều tra trên diện rộng sao? Hách Liên Dung đương nhiên không biết đáp án, nhưng hai ngày sau xuất hiện nhiều loại dấu hiệu, lời nói của Vị Đông Tuyết là thật. Ngô thị thật đúng là đem chính mình trở thành nữ thần bộ, tùy ý có thể nhìn thấy nàng phái ra cơ sở ngầm, cũng không sợ người khác, công khai ở xung quanh viện của người khác rình coi, khiến cho ai nấy đều cảm thấy bất an. Tuy nhiên, rốt cuộc nàng cũng không phải là không thấy vết sẹo sẽ quên đau, đối với Hách Liên Dung, nàng vẫn là có chút ưu đãi, cũng không phải thăm từ tới Thỉnh Vũ Hiên. Đối với chuyện này, Hách Liên Dung có chút tự mãn nho nhỏ, luôn luôn chờ mong Tiền Kim Bảo đến tìm nàng sau đó hảo hảo khoe khoang khoe khoang. Tiền Kim Bảo lại giống như mất tích, vẫn không xuất hiện nữa. Bởi vậy, Hách Liên Dung ngược lại có chút nhớ nàng. Lại nói tiếp, Tiền Kim Bảo được xem là bằng hữu duy nhất trước mắt của Hách Liên Dung. Mặc dù, những khi có chuyện gì đặc biệt rất ngại nàng huyền não, nhưng thiếu sự huyền não của nàng lại cảm thấy có chút cô quạnh. Cho nên, sau khi dùng xong bữa sáng, Hách Liên Dung quyết định đi tìm nàng. Mới ra cửa Vị phủ, liền thấy Vị Thiếu Dương mấy ngày nay không thấy đang bước lên xe ngựa, thấy nàng nhẹ nhàng cười, “Nhị tẩu muốn xuất môn?” Hách Liên Dung gật đầu nói: “Tẩu muốn đi Hàn phủ thăm Kim Bảo.” Mấy Vị Thiếu Dương hơi nâng lên một chút, “Cùng đường với nơi đệ muốn đi, nhị tẩu lên xe, đưa đệ tới nơi muốn đi rồi tẩu tiếp tục ngồi xe tới Hàn phủ.” Hách Liên Dung cũng không từ chối, liền lên xe ngựa, “Đệ muốn đi bàn bạc chuyện làm ăn?” “Không phải.” Vị Thiếu Dương nói xong liền cười, “Gần như vậy.” Hách Liên Dung ngồi xuống, lấy ánh mắt hỏi, đối với Vị Thiếu Dương, nàng không băn khoăn chút nào. “Chính là vị phu nhân ném vỡ đồ cổ kia, giao ước hôm nay bồi thường cho nàng, để Vị Tất Tri mua lại đồ cổ kia, chuyện lớn hóa nhỏ.” Hách Liên Dung bật cười, “Nói nửa ngày, cuối cùng vẫn tới lượt đệ bồi thường.” Vị Thiếu Dương lắc đầu, “Nhị ca nói ca ấy nhất định sẽ kiếm được bạc, đệ mấy ngày nay không gặp ca ấy, cũng không biết ca ấy kiếm tiền thế nào.” Hách Liên Dung kinh ngạc nói: “Đệ thế nhưng thật sự tin tưởng hần sẽ mang bạc tới?” “Nghe nương nói, ca ấy không lấy tiền của bà nội với nương.” Vị Thiếu Dương cười nói: “Nói không chừng ca ấy thực sự có biện pháp gì đó.” Về mặt Hách Liên Dung cổ quái, tuy rằng hai ngày trước, nàng xác thực nhìn thấy ngân phiếu tám ngàn hai, nhưng nàng thủy chung không muốn tin tưởng một vạn hai, con số thiên văn đối với những gia đình bình thường, lại có thể để cho tên khốn Vị Thiếu Quân kia dễ dàng thắng được. Không mất bao nhiêu thời gian, xe ngựa liền dừng trước một gian tửu lâu, Vị Thiếu Dương nhảy xuống xe nói: “Không bằng nhị tẩu cũng tới xem đi?” Nói xong, hần cười khò một tiếng, “Vị phu nhân kia vừa nói một chút liền khóc, đệ ứng phó không nổi. Các tẩu đều là nữ nhân, có lẽ có thể nói chuyện.” Thần sắc khó xử của Vị Thiếu Dương khiến cho Hách Liên Dung không thể lập tức cự tuyệt, đang lúc chần chờ, nhìn thấy Vị Thiếu Quân lao vào xuất hiện ở đầu đường, ngập đất, bộ dáng không có tinh thần, một đoạn đường ngắn ngủn liền tiếp tục đứng phắt vai người, giống như du hồn đi đến trước cửa tửu lâu, giống như mới phát hiện Vị Thiếu Dương cùng Hách Liên Dung, ngạc nhiên một chút, tẹt đại hướng Hách Liên Dung cười nói: “Người cũng tới rồi? Tôi rất đúng lúc, đỡ phải khiến ta lát nữa về nhà tìm người.” Hách Liên Dung thấy hần sẽ tức, “Người tìm ta làm cái gì?” Vị Thiếu Quân cũng không trả lời, cười hắc hắc, nhanh chóng tiến vào trong tửu lâu, lớn tiếng hỏi: “Chủ nợ đã đến chưa? Bạc ta đều đã chuẩn bị tốt.” Chẳng lẽ hần thực sự thắng được một vạn lượng bạc? Hách Liên Dung vô ý thức bĩu môi, Vị Thiếu Dương nói: “Nhị tẩu cũng đi vào đi thôi, vị phu nhân kia cho dù lấy được bạc khẳng định cũng sẽ khóc.” Dứt lời, hai tay hần tạo thành chữ thập, về mặt đau khổ nói: “Kính nhờ ~~~~” Nhìn động tác pha chút trẻ con của Vị Thiếu Dương, Hách Liên Dung bật cười, rõ ràng vừa rồi vẫn là một bộ dáng bất đắc dĩ đứng đắn. Tuy nhiên, nàng cuối cùng cũng xuống xe ngựa, cùng Vị Thiếu Dương cùng nhau tiến lên lầu hai. Vị phu nhân kia mới đến, đang ngồi còn có nhị chương quỳ Vị Tất Tri. Vị phu nhân kia quả nhiên là khóc đến nỗi hai mắt sưng đỏ, còn đang nhẹ giọng nức nở. Trong con mắt của nhị chương quỳ tràn ngập khó xử, thấy Vị Thiếu Dương tiến vào vội vàng đứng dậy, thò phào nhẹ nhõm. Vị Thiếu Dương vụng trộm hướng Hách Liên Dung làm bộ mặt đau khổ, Hách Liên Dung cắn môi cười khế, lúc này liền nghe thấy Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn nói: “Nhanh chóng viết chứng từ đi, ta cả đêm không ngủ, mệt muốn chết.” Nhị chương quỳ liền lấy ra chứng từ mua bán đã sớm chuẩn bị tốt, Vị Thiếu Dương trước tiếp nhận xem xét, rồi sau đó mới đặt lên trên bàn, cười nói với Vị Thiếu Quân: “Không thể tưởng tượng được nhị ca thật sự có biện pháp.” Vị Thiếu Quân đắc ý cười, từ trong ngực lấy ra cái túi tiền, túi tiền vừa rơi vào trong tay, thần sắc Vị Thiếu Quân nhất thời biến đổi, “Này...” Vài người trong phòng đều nhìn chằm chằm sắc mặt của Vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Dương thấy hần như vậy lại nhủ mảy, “Nhị ca, sao vậy?” Vị Thiếu Quân kinh ngạc lắc lắc túi tiền, “Này không phải của ta...” Hần vừa nói, vừa nghi hoặc mở túi tiền ra, bên trong cũng là một tệp giấy dày, nhưng tất cả đều là giấy trắng. Vị Thiếu Quân lập tức ném cái túi tiền kia đi, hai tay ở trên người cẩn thận sờ soạng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, lại vẫn không tìm thấy cái gì. Cuối cùng, hần gấp đến độ cời luôn áo khoác ngoài ra, vị phu nhân kia kinh hô một tiếng, quay mặt ra chỗ khác, hoảng sợ nói: “Vị lão bản, các người... Các người làm vậy là có ý tứ gì?” Vị Thiếu Dương vội vàng tiến lên ngăn Vị Thiếu Quân lại, thấp giọng nói: “Rốt cuộc làm sao vậy?” Trên mặt Vị Thiếu Quân mang theo thần sắc không thể tin, hầu kết nổi lên vài lần (nuốt nước miếng a), rốt cuộc từ trong cổ họng phát ra thanh âm run rẩy, “Ta... túi tiền của ta... Không thấy.”

Chương 41: Ngân phiếu biến mất

Vị Thiếu Quân vừa nói ra lời này, phản ứng đầu tiên của Hách Liên Dung chính là bối rối, nhị trưởng quỳ bầy ra về mặt nằm trong dự đoán, Vị Thiếu Dương buông bàn tay nắm tay Vị Thiếu Quân ra, ngay cả mở miệng vài lần cũng chưa phát ra âm thanh gì, cuối cùng mím chặt môi, thờ dãi. Vị phu nhân kia bị không khí này khiến cho không biết nên làm thế nào mới tốt, mơ hồ biết ngân phiếu vốn nên đưa cho nàng không tìm thấy, nhìn Vị Thiếu Quân hóa ngọc trong phòng, lại nhìn nhìn Vị Thiếu Quân, đôi mắt đỏ lên, “Ta thật đáng thương...” “Lí phu nhân!” Ánh mắt Vị Thiếu Dương xuất hiện một chút không kiên nhẫn, âm điệu cũng vì thế mà đề cao, ngồi trở lại bên cạnh bàn, sau một lúc lâu, thanh âm mới chậm lại: “Sẽ không ảnh hưởng tới chuyện của người.” Dứt lời, hần nhìn hướng nhị trưởng quỳ ra hiệu. Nhị trưởng quỳ hít sâu một tiếng, từ trong lòng lấy ra một túi tiền, thần sắc u ám trên mặt ai nấy đều có thể nhận ra. Sắc mặt Lí phu nhân lúc này mới tốt hơn, Vị Thiếu Quân lập tức nhảy dựng lên, “Đệ đây là có ý gì!” Rõ ràng đâu phải là Vị Thiếu Quân không bồi thường, Vị Thiếu Dương lại vẫn bảo nhị trưởng quỳ mang theo ngân phiếu, dụng ý bên trong không cần nói cũng biết. Vị Thiếu Dương cũng không trả lời, nhị trưởng quỳ tiếp tục đếm ngân phiếu, Vị Thiếu Quân tiến lên ngăn nhị trưởng quỳ lại, hướng Vị Thiếu Dương lớn tiếng nói: “Đệ ngay từ đầu đã không tin tưởng ta?” Vị Thiếu Dương nhẹ nhàng hít vào một hơi, lộ ra một chút tươi cười thần nhiên, “Đệ cũng không phải không tin nhị ca, chính là tiện tay chuẩn bị, để phòng ngừa vạn nhất mà thôi.” Vị Thiếu Quân nhếch khóe miệng, “Phòng ngừa vạn nhất cái gì? Người nghĩ rằng ta nói với đệ sẽ kiểm tiền bồi thường là giả sao?” Ý cười trên mặt Vị Thiếu Dương chìm xuống, nhìn chăm chăm Vị Thiếu Quân một lúc lâu không nói gì, cuối cùng dõng ánh mắt, ra hiệu cho nhị trưởng quỳ nhanh tay một chút, miệng nói: “Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, trước giải quyết chính sự rồi nói sao.” Thái độ của Vị Thiếu Dương làm cho Vị Thiếu Quân chịu đựng đã kích trầm trọng, hần lui về phía sau hai bước, trầm mặc không nói. Một cái người vẫn huyền ảo đột nhiên trầm mặc hiển nhiên sẽ khiến người khác tò mò, Hách Liên Dung giương mắt nhìn hần, thấy sắc mặt hần càng ngày càng trắng, hai tay chống nạnh ở trong phòng qua lại vài lần, cắn chặt môi dưới ức chế toàn thân hần đang run rẩy, ánh mắt dao động. Đột nhiên, mi hần hơi nâng lên một chút, chạy đi liền chạy ra bên ngoài, “Nhất định là...” Hần vừa hành động như vậy dọa mọi người trong phòng nhảy dựng. Vị Thiếu Dương khẽ gọi một tiếng, “Nhị ca!” Vị Thiếu Quân vừa đi tới cửa phòng, quay đầu lại vội la lên: “Nhất định là vài cái tiền từ trên đường kia...” “Nhị ca!” “Ta đi bắt bọn họ! Dám trên người ta ra tay!” Vị Thiếu Quân nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, người đã đi ra khỏi phòng. Sắc mặt Vị Thiếu Dương hoàn toàn trầm xuống, đứng dậy bước một bước hai đuổi tới cửa: “Huynh nháo đủ chưa!” Tiếng quát chói tai của hần khiến cho Vị Thiếu Quân dừng lại cước bộ. Vị Thiếu Dương hít một hơi thật sâu, đem âm điệu hạ xuống, “Tiến vào mọi đem mọi chuyện xử lý xong xuôi.” Vị Thiếu Quân nhìn hần, thật lâu cũng không nhúc nhích, động đậy gì. Cuối cùng, di chuyển bước chân, vẫn là đi xuống lầu. “Ta đi tìm bạc trở về. Các người chờ ta.” Trên mặt Vị Thiếu Dương xẹt qua vài phần thất vọng, hần không hề nói gì, xoay người trở lại chỗ ngồi, ý bảo nhị trưởng quỳ tiếp tục, về mặt đã khôi phục về bình tĩnh ban đầu, nhìn không ra một chút dao động nào. Hách Liên Dung lại cảm thấy nhiệt độ trong phòng trong nháy mắt hạ thấp rất nhiều, lại nhìn vị Lí phu nhân kia, hốc mắt rung rung cũng không dám cho nước mắt chảy xuống, thật cẩn thận nhìn Vị Thiếu Dương, lo lắng không thôi. Hách Liên Dung nghĩ muốn rời đi, tình cảnh trước mắt cùng tưởng tượng lúc ban đầu không khác nhau bao nhiêu, bản thân cũng dường như là dư thừa, mới vừa quay đầu nhìn cửa, cảm giác có tầm mắt đảo đến trên mặt mình, quay đầu lại, chống lại hai mắt của Vị Thiếu Dương. Hần áy náy cười, “Nhị tẩu không cần lo lắng.” Hách Liên Dung hùa theo cười cười. Kỳ thật, nàng căn bản không chút lo lắng, nhưng nàng vẫn là gật gật đầu. Vị Thiếu Dương lúc này mới thả tâm, đem lực chú ý chuyển qua trên người nhị trưởng quỳ. Hách Liên Dung đứng dậy, đứng ở bên cửa sổ, hít thở không khí, ánh mắt cũng tùy ý nhìn đến trên đường. Một thân ảnh hoảng sợ gặp người liền giữ lại, hỏi không đến hai câu đã khiến cho người ta bỏ chạy, vừa chạy vừa hỏi chuyện, thẳng đến khi biến mất ở góc đường. Chẳng lẽ hần thực sự đã đánh mất bạc? Ý tưởng này vừa xuất hiện, Hách Liên Dung liền cảm thấy buồn cười, nào có chuyện như vậy xảy ra, nói hôm nay bồi thường, hôm nay liền đánh mất tiền? Nếu chuyện hần kiểm tiền bồi thường là giả, như vậy tám ngàn hai ngàn phiếu hai ngày trước nhìn thấy đâu? Thua? Nghĩ đến cũng đúng, tuy rằng Vị Thiếu Quân khoe khoang rằng thuật đánh bạc của hần làm cho đồ phùng khắp Vân Trữ thành cũng không dám tiếp đón hần, nhưng những yếu tố bên ngoài chưa nói đến, mười đồ cửu trá (mười ván bạc thì có chín ván gian trá), cho người thắng trước chút bạc để thả lỏng đề phòng, hơn nữa, giống Vị Thiếu Quân là một hào khách (vị khách phóng khoáng), như vậy bọn họ mới có thể thắng về càng nhiều, cho nên việc thời vận của Vị Thiếu Quân xoay chuyển, nguy cơ thua mất một khoản tiền lớn như vậy rất lớn. Cho nên mới tự đạo diễn một vở tuồng như vậy? Hành động thực kém. Lại qua một lúc lâu, công tác bồi thường của Vị Thiếu Dương đã hoàn thành, song phương ký hợp đồng mua bán, việc này lấy việc Vị Tất Cư mua lại đồ cổ kia mà giữ lại được thể diện tương đối. Tiễn bước Lí phu nhân, Vị Thiếu Dương để cho nhị trưởng quỳ mang theo hiệp ước về Vị Tất cư trước, chính mình đi tới trước mặt Hách Liên Dung, làm theo nàng nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu, than nhẹ một tiếng, “Thực xin lỗi.” Hách Liên Dung bật cười, “Như thế nào còn nói thực xin lỗi?” “Đệ không nghĩ tới mọi chuyện lại thành ra như vậy.” “Này cũng không phải đệ sai.” Hách Liên Dung đi trở về bàn, ngồi xuống, rót chén trà cho hần, “Là vấn đề của nhị ca đệ, hần là người đã có thói quen không có trách nhiệm, lại có sự che chở của đệ, cho nên đến khi gặp chuyện, chỉ biết nghĩ biện pháp trốn tránh.” Vị Thiếu Dương cười khổ, “Nhị tẩu không phải đang nén giận với đệ chứ?” Hách Liên Dung nhún nhún vai, “Hần đã không có thuốc nào cứu chữa, điểm này tẩu đã sớm hiểu được.” Nghe xong lời này, trên mặt Vị Thiếu Dương có thêm một tia mất tự nhiên, Hách Liên Dung gạt mình, lúc sau nở nụ cười nhẹ, “Tẩu không nên nói như vậy, các người dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt.” Vị Thiếu Dương lắc lắc đầu. “Nhị ca... Huynh ấy cũng không phải phá hư, chỉ là tùy tính quá.” Hách Liên Dung từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười, “Một người như vậy không nên lấy đơn giản một chữ ‘tốt’ hay ‘phá hư’ để nói hết, tùy tính nói trắng ra chính là tùy hứng, nhìn vào cử chỉ tùy tính của hần, cũng đã mang đến cho người ta thương tổn khó có thể xoa dịu, mà hần nhưng lại không có chút tự giác nào, đây mới là điều khiến cho người ta đau khổ nhất, không phải sao?” Vị Thiếu Dương trầm mặc một lúc lâu, “Có lẽ tẩu nói rất đúng, hy vọng sau khi chuyện này xảy ra, ca ấy sẽ hiểu rõ đạo lý này.” Hiểu rõ? Hách Liên Dung đối với việc này không ôm chút hy vọng nào, nhưng nàng không nói thêm gì nữa, đứng dậy nói: “Đệ không đi sao? Tẩu còn muốn đi Hần phủ.” Về mặt Vị Thiếu Dương có chút cô đơn, “Đệ nghĩ đợi thêm một chút nữa, nói không chừng nhị ca có thể quay lại.” Hách Liên Dung đồng tình, nhún nhún mày, “Đệ tin hần còn có thể trở về sao?” Vị Thiếu Dương cười cười, không nói gì, trong ánh mắt cũng có chút không được tự tin, “Nhị ca có ngày hôm nay, đệ cũng có nhiều phần trách nhiệm, đệ muốn giúp huynh ấy, lại không biết việc giúp đỡ là không đúng, chỉ mong rằng đừng vội giúp vội loạn mới được.” Trong nháy mắt, Vị Thiếu Dương toát ra vẻ mệt mỏi làm cho Hách Liên Dung không biết nên nói cái gì mới tốt, vươn tay ra, nghĩ muốn vỗ vỗ vai hần, lại phát hiện ánh mắt hần vẫn dừng lại trên đầu ngón tay của mình. Động tác của Hách Liên Dung cứ như vậy dừng lại, người không cùng niên đại đối với ngôn ngữ thân thể không cùng cách hiểu, lúc này là coi trọng việc nam nữ khác biệt. Vì thế, bàn tay Hách Liên Dung treo giữa không trung, ngừng một chút, lại lén lút thu về. Vị Thiếu Dương khẽ rũ mi mắt, lộ ra một chút tươi cười rất nhẹ, “Cám ơn tẩu.” Hách Liên Dung có chút vô thố, nàng rõ ràng chuyện gì cũng không có làm. Mà Vị Thiếu Dương xin lỗi hoặc biết ơn, đều tới đột nhiên như vậy. “Quên đi.” Vị Thiếu Dương đột nhiên thờ

dài một tiếng, đứng dậy, cố gắng lấy quyết tâm, cười nói: “Không nghĩ nữa, trong khả năng của đệ liền quên đi. Đứng rồi, sự kiện kia đừng quên, mừng mười đệ tới đón tâu.” Nói xong, hần nhìn về mặt kính ngác của Hách Liên Dung chợt sùng sốt, “Không phải sớm ước hẹn xong xuôi rồi sao? Sinh nhật Yên biểu muội, đi thả diều.” Hình như là có chuyện như vậy, mừng mười... không phải là ngày mốt? Hách Liên Dung có điềm khó xử, bằng không vào ngày đó để cho Kim Bảo tìm đến mình đi, tránh thoát chuyện này. Nàng đang dự định như vậy, thình lình nghe Vị Thiếu Dương nói: “Tàu không phải đang suy nghĩ tìm có không đi chứ?” “Hả... ..” Hách Liên Dung mở to mắt. Vị Thiếu Dương bật cười, “Như thế nào? Quả nhiên vẫn nên để Yên biểu muội tự mình đến mời tàu sẽ tốt hơn, có được không?” “Đừng... .. Khụ!” Hách Liên Dung gấp đến độ bị nghẹn một chút, về mặt chỉ sợ rên sất không thành thép, “Đệ tại sao lại ngốc như vậy đâu?” Vị Thiếu Dương nhếch... khóe môi lên một chút, “Đánh giá như vậy đệ nhưng thật ra lần đầu tiên nghe thấy.” Hách Liên Dung tức giận trừng mắt nhìn hần, “Yên tâm, tàu về sau sẽ tiếp tục nói! Cũng không biết đệ thực sự không hiểu hay là giả ngu nữa.” Vị Thiếu Dương quay mặt đi, có chút ý tứ cười trộm, “Liền quyết định như vậy đi.” Hách Liên Dung mang về mặt suy sụp, “Nói sau đi.” Tâm tình của Vị Thiếu Dương trở nên tốt hơn, tiến lên thay Hách Liên Dung mở cửa, “Tàu về trước đi, ngày mừng mười ngoan ngoãn chờ, đừng nghĩ trốn tránh.” Lời này của hần thật dễ dàng nói ra, Hách Liên Dung cũng không tự tại chút nào, lời này đối với bọn họ mà nói, có vẻ có chút quá thân mật. Vị Thiếu Dương vừa nói ra khỏi miệng, nghĩ lại cũng có chút hối hận, hơi chút khần trương nhìn về phía Hách Liên Dung, thấy nàng cũng không có phản ứng đặc biệt gì mới thả lỏng, có điều khi mở miệng lại câu nệ không ít, lui sang bên cạnh nói: “Tàu... .. nhị tàu... .. đi thông thả.” Hách Liên Dung hơi cúi xuống, cũng không ngẩng đầu lên đi ra khỏi cửa, trong đầu dường như hơi rối loạn một chút. Tuy nhiên, một trận ầm ầm tiếng bước chân lên cầu thang khiến cho nàng lập tức tỉnh táo lại, nhìn phía lối vào cầu thang, Vị Thiếu Quân thờ hờn hờn xuất hiện ở trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Ta không tin

Trên mặt Vị Thiếu Quân không có một tia huyết sắc, trên trán lấm tấm một tầng mồ hôi, cổ áo xiêm y tuột xuống, ngực kịch liệt phập phồng. Hần đứng ở lối vào cầu thang nhìn Hách Liên Dung, không nói gì, chính là kịch liệt thờ dốc. Hách Liên Dung bị hần chặn đường, chỉ có thể dừng lại, phía sau truyền đến thanh âm vui sướng của Vị Thiếu Dương, “Nhị ca!” Tâm mắt Vị Thiếu Quân chuyển qua trên người Vị Thiếu Dương đang đứng ở một gian cửa, nhấp nhé khóe miệng, “Không tìm được... .. vài cái tiêu tử kia...” Đã đoán trước được, Hách Liên Dung đột nhiên nhếch... .. Khóe miệng. Vị Thiếu Dương cũng không tỏ thái độ gì đặc biệt, chính là nói: “Vào trong nói chuyện.” Thái độ của Vị Thiếu Dương khiến cho Vị Thiếu Quân thập phần tức giận, hần cầm cổ tay Hách Liên Dung lên, muốn đi vào gian phòng kia, Hách Liên Dung dùng sức giằng ra, ảo não nói: “Người làm cái gì!” Vị Thiếu Quân phiến toái vò vò tóc, đối với Hách Liên Dung cứng giọng nói: “Người nói cho hần biết, ta thực sự thắng một vạn hai, người còn từng nhìn thấy ngân phiếu đó!” Vị Thiếu Dương hơi hơi nâng mi, cảm thấy kính ngác nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung nhìn về mặt vội vàng của Vị Thiếu Quân hồi lâu không nói gì, Vị Thiếu Quân vội la lên: “Người mau nói a, nói với hần ta không có nói dối!” Vị Thiếu Dương nghi hoặc nói: “Nhị tàu thật sự đã thấy qua?” Hách Liên Dung nhìn về mặt khó chịu của Vị Thiếu Quân, trong lòng dâng lên một chút không kiên nhẫn, “Ta chưa thấy qua.” “Người nói cái gì!” Vị Thiếu Quân nhảy lên, “Chính là ngày đó, chúng ta...” Hần nói đến đây chợt gắt gât đầu, “Ta biết rồi, người chính là giận ta ngày đó đem hai thằng nhãi con đó ném cho người, ta giải thích còn không được sao? Người đem tình hình thực tế nói cho hần biết, nói cho hần ta thật sự thắng được tiền, hôm nay cũng thật sự bị mất bạc... ..” Hách Liên Dung đánh gãy lời nói của hần, “Người cho ta xem hình như là tám ngàn hai chứ không phải một vạn hai.” “Chính là tám ngàn hai! Ta sau lại lấy tám ngàn hai đi đánh bạc, lại thắng về năm nghìn hai, trừ bỏ một vạn hai, còn dư tiền cờ bạc!” Vị Thiếu Quân nói đến đương nhiên, giống như hơn một vạn hai ngân phiếu kia vẫn chưa mất đi, mà ở ngay trước mắt hần, chứng minh cho hần. “Thật không?” Hách Liên Dung nhìn hần, “Ta làm sao biết được.” “Cái, có ý gì?” Bộ dáng Vị Thiếu Quân hoàn toàn là trách cứ Hách Liên Dung không làm chứng cho hần. “Ta như thế nào biết được là người không thua hết tám ngàn hai kia, rồi lại chạy tới đây diễn tuồng cho chúng ta xem? Mang nhân chứng tới đây, nói cho ta lời người là thực, ta đương nhiên sẽ tin người thôi.” Vị Thiếu Quân nhếch miệng, trừng mắt nhìn Hách Liên Dung. Sau một lúc lâu, cả giận nói: “Người cũng không tin tưởng ta!” Hách Liên Dung có chút ngoài ý muốn. Chẳng lẽ, Vị Thiếu Quân thế nhưng lại cảm thấy chính mình có thể tin tưởng hần sao? Không hiểu nổi nhìn hần một lúc lâu. Hách Liên Dung nhẹ nhàng thả ra một chữ. “Đừng.” “Người!” Vị Thiếu Quân giống như bị làm cho tức giận đến tột đỉnh, đón nhận ánh mắt bắt bấu đi của Vị Thiếu Dương, khóe miệng run rẩy một chút, quay đầu đi ra ngoài. “Các người chờ. Cho dù đem Văn Trữ thành lật tung lên, ta cũng sẽ đem bạc tìm trở về!” Hách Liên Dung không kiềm giữ nổi bật ra tiếng cười, này tính là gì? Trên đường phố đạo quanh một vòng cũng không có được tin nhiệm, lại muốn trò cũ diễn lại? Tiếng cười của Hách Liên Dung khiến cho Vị Thiếu Quân thẹn quá hóa giận, may có Vị Thiếu Quân khuyên can mới đi xuống dưới lầu. Vị Thiếu Dương vạn phần đau đầu đi theo xuống dưới lầu, cũng đã không thấy bóng dáng của Vị Thiếu Quân. Hần bắt bấu dĩ quay đầu lại nhìn Hách Liên Dung đang đi xuống. Hách Liên Dung nhún nhún vai, “Ta không phải có ý.” (không có ý, chỉ có tình thôi, ác đã man, ghét bà này đoạn này thế) “Nhị tàu.” Vị Thiếu Dương muốn gọi lại Hách Liên Dung đang dời đi, “Tàu thực sự không tin nhị ca đã đánh mất bạc sao? Kỳ thật nếu có đủ tiền cờ bạc, thắng về một vạn hai đối với nhị ca mà nói không phải chuyện gì khó.” Hách Liên Dung kính ngác, Vị Thiếu Dương thế nhưng đối với kỹ thuật cờ bạc của Vị Thiếu Quân tin tưởng như vậy, nghĩ nghĩ, “Cũng có thể là sự thật.” “Kia... ..” “Cho dù là sự thật đi nữa.” Hách Liên Dung cướp lời của hần nói: “Đệ cũng thấy đấy, một vạn hai không phải số tiền nhỏ, hần đã đánh mất bạc, nóng vội không phải bạc bị mất, lại càng không có suy nghĩ xem không có bạc phải bồi thường thế nào, mà là để ý chúng ta tin hay không hần thắng được một vạn hai, hần có loại ý tưởng đầu đuôi lẫn lộn như vậy, nguyên nhân cơ bản là bởi vì tiền này thắng được dễ dàng, hơn nữa có thể mặc kệ hậu quả. Thắng bạc, tự nhiên là uy phong tám phương, thua bạc, hần có tổn thất cái gì? Hần ngay cả tiền để cờ bạc cũng không lấy của chính mình! Cho nên, hiện tại chuyện trọng yếu không phải để tin hần, hay là hoài nghi hần, mà đây là chuyện thương lượng bồi thường, hần rốt cuộc phải trả giá gì? Không trả giá, như vậy sẽ vĩnh viễn không biết được bản thân sai ở đâu! Tàu thả rằng tin tưởng đây là hần tự đạo diễn ra một trò khôi hài, bởi vì nhân phẩm hần như thế, cũng không muốn nhìn thấy hần làm bộ như bị hại xuất hiện ở trước mặt tàu!” Tim Vị Thiếu Dương đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, khóe miệng để lộ ra một chút ý cười, “Đệ hiểu được.” Hách Liên Dung thờ dài một hơi, hướng hần gắt gât đầu, xoay người lên xe ngựa. Vốn định đi tới Hàn phủ, lại thấy đã tới chính ngõ, liền ra lệnh cho xa phu quay lại Vị phủ, vẫn là dễ sáng sớm ngày mai lại tới Hàn phủ một chuyến. Trở lại Vị phủ, Hách Liên Dung đứng ở bên ngoài thế nhưng lại phát hiện Tiền Kim Bảo cư nhiên ngồi trong đại sảnh, sắc mặt rất giận dữ. Lão phu nhân cùng đại phu nhân, đám người Ngô thị mang về mặt xanh xao, ở phía sau cánh cửa có tứ đại kim cương canh gác, không ai dám động dấy chút nào. Nhìn thấy Hách Liên Dung tiến vào, lão phu nhân nhẹ nhàng thở ra, cư nhiên đứng lên, “Nhị tôn tức, cháu đã trở lại.” Hách Liên Dung hoảng sợ, khi nào thì bản thân lại được hưởng loại đãi ngộ như vậy? Nghi hoặc liếc mắt nhìn Tiền Kim Bảo một cái, thấy nàng vẫn tức giận ngồi đó, bên cạnh đặt một cái mâm, trên đó bày mấy chồng ngân phiếu. “Làm sao vậy?” Sẽ không bởi vì thu phí bảo hộ của Vị phủ mà tới chứ? Tiền Kim Bảo hừ một tiếng, “Tim bọn họ tính sổ!” Ngô thị cũng đứng lên. “Tính sổ cũng không phải

tìm tới chúng ta! Đồ cỏ trong nhà cũng bị mất, chúng ta tìm ai nói đây? Vợ người ta cũng không quản được!” Hách Liên Dung hơi nhíu mày, nghe khẩu khí này, lại bởi vì Vị Thiếu Quân. Tiền Kim Bảo không kiên nhẫn nói: “Tên khốn kia có thể thành ra như vậy, đều là do các người dung túng, ta còn tìm người khác làm gì? Chuyện thị phi này ta còn biết phân biệt!” Ngô thị không hờn giận cong môi lên, Tiền Kim Bảo hai tay xoa thắt lưng đứng lên, “Như thế nào? Người không phục? Muốn hay không ta tới nói với cha chồng ta một tiếng, đem chức vị của Vị đại thiếu gia thay đổi thêm chút nữa?” Ngô thị trên mặt hiện lên nét kìm nén, lão phu nhân vội nói: “Nơi này để cho nhị tôn tức tiếp đón, những người khác đều trở về.” Một đoàn người vội vàng rời đi rồi, Hồ thị cố ý đi cuối cúi mặt xuống, một chút tinh thần cũng không có. Hách Liên Dung chờ tất cả mọi người đi ra ngoài, mới ngồi vào vị trí bên cạnh Tiền Kim Bảo, “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” “Còn không phải tên khốn kia! Không đúng, là u hồn! Cứ nhiên ngay cả tiền của huynh đệ cũng dám lừa!” Tiền Kim Bảo tức giận xới tung đám ngân phiếu trên bàn lấy ra một cuốn sổ, “Người có biết hẳn gây chuyện đó đi? Buổi tối mấy ngày hôm nay thường xuyên tụ tập mấy cái bại gia chi tử cùng hân vui đùa, dùng cái bài gì gì đó, lừa mỗi người ít nhất một ngàn hai, Hàn Sâm ngu ngốc kia thua nhiều nhất!” Hách Liên Dung run sợ hồi lâu, “Hắn thật sự thắng bạc?” Tiền Kim Bảo dừng lại động tay, “Như thế nào?” “Không.” Hách Liên Dung tựa tiểu phi tiểu nói, “Ta còn tưởng hẳn ở sông bạc thắng được, không nghĩ tới.” “Sông bạc? Hân nói như vậy? Phi!” Tiền Kim Bảo dùng sức nhô một ngón, “Hiện tại đồ phùng tại Vân Trữ thành không nơi nào dám cho hắn tiến vào.” Hách Liên Dung trước kia cũng nghe nói qua chuyện này, tuy nhiên lúc ấy cho rằng Vị Thiếu Quân chỉ nói bừa, “Vì sao?” Tiền Kim Bảo nhìn trời thờ dài một tiếng, “Bởi vì u hồn kia đối với chuyện khác đều vô tích sự, cố tình ở đồ kĩ (phương pháp đánh bạc) lại nghiên cứu kĩ lưỡng, người khác mười đồ cửu thất (mười ván chín ván thua), hắn là mười đồ cửu thắng (mười ván thắng chín). Một lần thắng nhiều nhất, hắn dùng một ngàn hai tiền vốn thắng từ đồ phùng tám ngàn hai, khi đó hắn còn có cái ngoại hiệu gọi là “tiểu bát ngàn”, nếu không phải u hồn này không thiếu tiền, lão bản đồ phùng đều muốn thuê hắn đi làm nhà cái.” Hách Liên Dung không nói gì, chẳng lẽ cái này chính là cái gọi là thiên phú? Đem tinh thần đều đặt trên thứ này, khó trách nhân phẩm thấp đến rồi tinh rồi mù. “Có điều này lần hắn quá mức thôi! Lừa đám bại gia chi tử kia cũng liền thôi, biết rõ Hàn Sâm thành thật còn kéo hắn xuống lỗ cùng!” Uy uy. Trong lòng Hách Liên Dung cực kỳ không đồng ý với lời này của Tiền Kim Bảo, Hàn Sâm thành thật? Hắn cũng chính là một cái u hồn chưa toàn vẹn bởi vì còn vướng bận một chút tình cảm gia đình, cũng không nghĩ xem, Hàn Sâm nếu thành thật như vậy, nào dám ở bên đường đùa giỡn hoàng hoa khuê nữ? Đương nhiên, sau đó chứng minh xuất thân của Tiền Kim Bảo là bất lương, số hắn đen đủi. “Kia cũng. Không tính là lừa đi?” Tiền Kim Bảo oán giận vạn phần, “Nếu bình thường thì không nói làm gì, nhưng bạc Hàn Sâm thua lần này chính là bạc chuẩn bị cho thọ thần (lễ mừng thọ) của cha chồng ta, trước mắt còn không đến một tháng, chẳng lẽ muốn ta bổ sung vào?” Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, ngạc nhiên nhìn Hách Liên Dung, “Tiêu đời, người cứ nhiên nói giúp cho u hồn kia?” Hách Liên Dung vội vàng xoa tay, nàng không phải nghĩ muốn nói giúp cho Vị Thiếu Quân, nàng chính là đang nghĩ tới, phương pháp cờ bạc mới này hình như là từ nàng mà lưu truyền ra ngoài, đương nhiên nàng không dám nói tới việc này. “Đúng rồi, kẻ trộm trong Vân Trữ thành đại ca người đều có tiếng nói?” “Hắn là vậy đi, sao vậy?” “Hắn nói tiền hắn thắng được bị trộm?” “Hắn?” Tiền Kim Bảo sùng sốt, “Người nói. u hồn kia?” Nàng nhảy mắt hồi lâu, “A! Tiền u hồn kia thắng được bị trộm?” Hách Liên Dung nhún nhún vai, “Nếu hắn thắng sự thắng tiền, mà tiền đó lại không bị hắn dùng tới việc khác.” Tiền Kim Bảo liền vội vàng chạy ra bên ngoài, “Ta phải bảo đại ca ta thăm dò, nếu có thể tìm trở về chúng ta liền giàu to rồi.” Hách Liên Dung lắc đầu, bật cười, giữ lại nàng, “Đúng rồi, người có biết tiền vốn cờ bạc của Vị Thiếu Quân là bao nhiêu không?” Tiền Kim Bảo nghĩ nghĩ, “Như thế nào. Cũng có ba bốn ngàn hai đi.” Hách Liên Dung hơi hơi gật gật đầu, ba bốn ngàn hai, cho dù Bạch Áu Huyền là hoa khôi cũng không thể trong thời gian ngắn có thể có được. “Làm sao vậy?” “Không có việc gì.” Hách Liên Dung hướng nàng phát tay, “Người đi tìm ca người đi, hôm nào. Ngày mốt đi, người tới tìm ta.” “Ngày mốt?” Tiền Kim Bảo nghi hoặc nói, “Là cái ngày gì đặc biệt sao?” Hách Liên Dung cười cười, “Đừng hỏi, sáng sớm ngày mốt tới tìm ta.” Tiền Kim Bảo từ trước tới nay không thích suy nghĩ nhiều, liền đáp ứng, cầm ngân phiếu rời Vị phủ. Hách Liên Dung có dự cảm Ngô thị khẳng định sẽ đi qua nghe ngóng động tĩnh, nên cũng không ở lại đại sảnh quá lâu, lập tức đi trở về Thính Vũ Hiên, thẳng đến giờ cơm chiều mới lại đến đại sảnh, vừa bước vào cửa đại sảnh ngoài ý muốn gặp được Vị Thiếu Quân. Mặt hắn không chút thay đổi quý xuống bên cạnh lão phu nhân, thấy Hách Liên Dung tiến vào lập tức đứng dậy, hướng lão phu nhân nói: “Bà nội.” Lão phu nhân thần khí (cảm thán+tức giận) đứng lên, “Đi đi, tới chỗ bà nội bên kia.” Dứt lời, hướng mọi người nói: “Ta đêm nay không ăn.” Hồ thị vội vàng tiến lên đỡ lấy lão phu nhân, hai hàng lông mày nhíu chặt theo sau ra khỏi đại sảnh. Hách Liên Dung không biết chuyện gì xảy ra, liền nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Ngô thị: “Nhị thiếu cũng thật có bản lĩnh, lúc trước nói tới đường hoàng, hiện tại mồm mép cao thấp ra tay, liền từ tay lão thái thái lấy được ba nghìn hai, cho tới bây giờ chưa từng thấy lão thái thái đối với tôn tử khác như vậy!” Mặt Nghiêm thị bình tĩnh, hiển nhiên đang so đo việc này, nhìn vào chỗ của Vị Thiếu Dương bên cạnh mình, bất bình hừ một tiếng, đứng dậy, “Ta cũng không ăn, Thanh cô, phái người đi tìm Thiếu Dương, bảo hắn trở về trực tiếp tới gặp ta.” Thanh cô lên tiếng trả lời rồi đi. Khóe môi Ngô thị hơi gợn lên một chút, lại lập tức biến mất, chuyển sang Hách Liên Dung nói: “Đệ muội, hôm nay Hàn phu nhân từ trong nhà lấy đi một ngàn tám trăm lượng bạc, là từ trong công quỹ lấy ra, mặc kệ nói thế nào đây cũng là việc riêng của nhị thiếu, muội phải nghĩ biện pháp bổ sung vào mới được.” Hách Liên Dung không có nghe nàng đang nói cái gì, thậm chí Vị Thiếu Quân lấy ba nghìn hai này làm cái gì? Tiền bồi thường đồ cô đã xong xuôi, hẳn phải cố gắng lại thắng trở về một vạn hai tiền cờ bạc đưa cho Vị Thiếu Dương để làm cho bản thân hành diện? Vẫn là. vội vã trả lại ba nghìn hai tiền cờ bạc mà Bạch Áu Huyền cho hắn?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nơi lấy tiền cờ bạc

Vẫn đang suy đoán, Hách Liên Dung không yên lòng dùng cơm chiều. Lúc sau, mới phát hiện bản thân đối với chuyện này thật sự là một chuyện tốt không đến nơi, liền buông tha không nghĩ. Ngô thị vẫn còn dây dưa chuyện một ngàn tám trăm lượng bạc kia, nhưng cũng không dám chỉ tên Hách Liên Dung đi bổ sung, chỉ nói đây chuyện cờ bạc của lão nhị, hẳn là do hắn bổ sung. Hách Liên Dung làm như không nghe không thấy, cuối cùng bị nói đến phiên mới nói một câu: “Tiền này là đại tẩu tự nguyện lấy ra đưa, nếu thật sự không cam lòng lấy ra, chính tẩu phải đi đến lấy về, không cần ở đây khua môi múa mép với muội.” Ngô thị bị Hách Liên Dung làm cho lúng túng, không cam lòng nói: “Ta tự nguyện? Tiền Kim Bảo kia là ai? Quả thực là mình đoạt! (cướp đoạt trắng trợn) Ta đó là bởi vì bảo vệ một chút bình an trước mắt của nhà chúng ta, Thiếu Quân nặc kệ, muội cũng không quản, chẳng lẽ tiền công quỹ nên để cho vợ chồng các muội tùy tiện sử dụng? Còn có chuyện đồ cỏ đó, Vị Thiếu Quân cũng không thoát khỏi trách nhiệm, nhị đệ muội, muội thật sự không có phát hiện thấy gì ở Thính Vũ Hiên?” “Tẩu đều đã lục qua, như thế nào bây giờ còn hỏi muội.” Hách Liên Dung ngay cả sắc mặt tốt cũng lược duy trì. Ngô thị nhếch khóe miệng, buông bát xuống, “Tẩu nghĩ nếu không thì lại đi nhìn xem, phòng những người khác cũng đi tra xét lại một lần nữa, vạn nhất lần trước xem còn sót đâu?” Hách Liên Dung vẫn duy trì tư thế cầm bát nhìn nàng một lúc lâu, này đúng là người tới ti tiện vô địch đầu, người bình thường phỏng chừng không làm những việc như vậy. Hách Liên Dung đang lo lắng chính mình muốn hay không cho Ngô thị tởm hậu thư, thỉnh

lĩnh, Vị Thiếu Huyền vẫn đang im lặng ăn cơm bỗng nghĩ hoặc nói: “Ngươi đi tra xét Thánh Vũ Hiền, ta đây lại phải tới từ đường sao?” Ôi chao? Ánh mắt Hách Liên Dung dời về phía Vị Thiếu Huyền. Vị Thiếu Huyền còn thật sự nhìn Ngô thị chờ đợi mệnh lệnh, sắc mặt Ngô thị nhất thời biến đổi, cảm tức Vị Thiếu Huyền khê quát: “Nói bậy bạ gì đó!” Vị Thiếu Huyền bị nàng làm cho sợ tới mức rụt bả vai xuống, chớp chớp nói: “Ta...” “Ăn cơm của ngươi đi, ít nói thôi!” Đôi mắt Ngô thị nổi tia máu, tầm mắt lại ở trên mặt mọi người đảo qua từng khuôn mặt. Hách Liên Dung khê cau mày, làm như đối với nàng có chút bất mãn; Vị Thu Cúc đang cầm bát cơm ngăn người, tâm tư sớm đã không biết bay đi đâu; tứ tiểu thư cùng biểu tiểu thư cúi đầu ăn cơm, giống như phát sinh chuyện gì nói một câu cũng không nguyện ý; cô nãi nãi lại làm một người ăn hình, vẫn ăn cơm ngay cả ánh mắt cũng không nâng. Chỉ có tam phu nhân Dương thị, có chút bộ dáng đăm chiêu. Ngô thị liền cảnh giác, tiên phát chế nhân (ra tay trước để áp chế người khác) nói: “Tam nương, lát nữa dùng cơm xong đến chỗ con một chuyện, trước không nói chuyện người lấy đồ vật này nọ, để để người người nằm trước từ nhà chúng mượn hai trăm lượng bạc, chính là chuyện chưa có đề cập tới đâu.” Dương thị bởi vì chuyện trộm đồ vật này nọ tiếp tế nhà mẹ đẻ mấy ngày nay luôn trốn tránh Ngô thị, hiện tại Ngô thị nhắc lại chuyện xưa không dám biện bạch, chính là cúi đầu ăn cơm, nhưng thật ra tứ thiếu sau khi nghe xong liền hướng Ngô thị nói: “Lấy gì đó giá trị bao nhiêu đại tâu nhờ kĩ vào, tương lai để đi hỗ trợ cho tam ca, nhất định trả lại cho tâu.” Vị Thiếu Thần nói xong lại cúi đầu ăn cơm, giống như lúc này không có việc gì. Trên bàn lập tức trở nên im ắng. Dương thị nhìn có vẻ cực kỳ cảm động. Ngô thị kinh ngạc nhìn Vị Thiếu Thần. Cho tới nay, nàng đều xem Vị Thiếu Thần như đứa nhỏ mà đối đãi, không nghĩ tới hắn sẽ nói ra loại lời nói này. Nhìn nhìn lại Vị Thiếu Huyền bên cạnh chỉ biết xối cơm đào đất trồng rau (ý nói anh này chả làm được trò trống gì, tội nghiệp anh ^^), Ngô thị tức giận đập hất một cái, tại lúc Vị Thiếu Huyền chưa hiểu gì liền đứng dậy rời đi, một câu cũng không nói. Cơm chiều ngay trong không khí không quá thoải mái trôi qua. Cũng may, tâm tình Hách Liên Dung vẫn chưa chịu ảnh hưởng gì, trở lại Thánh Vũ Hiền, liền gặp Bích Đào đang hầu hạ ở viện trước, thấy Hách Liên Dung trở về nhu thuận quý trên mặt đất. “Thiếu nãi nãi, nhị thiếu gia đã trở lại.” Hách Liên Dung nghĩ hoặc nhíu mày. Nàng nghĩ sau khi trải qua chuyện hôm nay, Vị Thiếu Quân sẽ không muốn nhìn thấy nàng nữa. Chẳng lẽ là trở về báo thù? Đẩy cửa phòng ra, Vị Thiếu Quân đang ngồi trong phòng lập tức quay đầu, thấy là Hách Liên Dung không đứng dậy nhưng lại rõ ràng có chút khẩn trương. Hách Liên Dung lại càng không hiểu, đứng ở cửa không vào. “Có việc?” Vị Thiếu Quân nhìn Bích Đào cùng Bích Liễu ở phía sau Hách Liên Dung. Hai người thức thời lui ra ngoài. Vị Thiếu Quân lúc bấy giờ mới nói: “Tiến vào nói chuyện.” Tuyệt đối có vấn đề, Hách Liên Dung vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn bước tới kéo nàng vào trong phòng, lại thuận tay đóng cửa lại, chỉ vào một cái túi nhỏ trên bàn nói: “Cái này cho ngươi.” Hách Liên Dung chần chờ một chút, tiến lên mở túi ra, kinh ngạc nhìn trong túi có một xấp ngân phiếu cùng một ít bạc nén, hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy, cũng bạc đầy dĩa như vậy. “Cho ta?” Hách Liên Dung không quá hiểu được ý tứ của Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân liếm liếm môi dưới, ánh mắt dao động không nhìn vào Hách Liên Dung, hàm hồ “Àn” một tiếng. Hách Liên Dung càng thêm hoang mang, “Làm cái gì? Ngươi phải trực tiếp đem đi đánh bạc hoặc vân vân đem trả lại cho Bạch Áu Huyền...” Nói tới đây, Hách Liên Dung đột nhiên ngừng một chút, ánh mắt hơi hơi mịt mù, chẳng lẽ... Nàng lập tức vọt tới hòm tiền trong phòng, mở ra, dưới ngăn tủ đặt một cái hòm cỡ vừa. Đó là một ít đồ cưới đáng giá của nàng, lần trước sau khi mất trộm lấy riêng lấy đến khóa lại trong phòng. Hách Liên Dung nhìn kĩ vào trong hòm, quả nhiên, giống như lần trước, cốt khóa không biết từ khi nào đã bị phá hỏng, khóa bị lật mặt trên lên, chỉ để làm cảnh. Hách Liên Dung lập tức mất đi khả năng nói chuyện, ai có thể nói cho nàng, này rốt cuộc là chuyện xảy ra từ lúc nào! Nàng rất nhanh nắm chặt tay, ngay cả thời gian trừng mắt nhìn Vị Thiếu Quân một cái cũng không có, lập tức ngồi xổm xuống, mở hòm ra, trong hòm có phân thành từng tầng bằng những cái khay, châu báu trang sức ở tầng thứ nhất biến mất vô tung, Hách Liên Dung không kịp truy cứu, ném khay ra, từ từng dưới lấy ra một cái hộp nhỏ, trong đó đúng là chứa mặt gương bị rạn nứt kia. Vị Thiếu Quân điểm chân nhìn hành động của Hách Liên Dung, ánh mắt khi tiếp xúc với mặt gương kia thì dừng lại một chút, rồi sau đó, khi Hách Liên Dung quay đầu lại nhanh chóng dời tầm mắt, nghiêng đầu, nhìn giường, nhìn cửa sổ, nhìn tủ quần áo.... Chính là không nhìn nàng “Đây là cái gì?” Hách Liên Dung cầm biên lai trong tay, là nàng vừa mới phát hiện ở trong hòm. “Không phải viết trên đó sao.” Vị Thiếu Quân có chút lười nhác đáp. Hách Liên Dung đem biên lai đặt ở trên bàn, bốn chữ mờ mờ “Biên lai mượn đồ” lay động dưới ánh nến có vẻ phá lệ chói mắt, tuy rằng nét chữ không tới, nhưng vẫn khiến cho Hách Liên Dung cảm thấy phần nộ, “Ta hình như vẫn chưa đồng ý đem đồ vật này nọ cho ngươi mượn đi đối lấy tiền cơ bạc đi!” Biên lai mượn đồ? Thật sự là con mẹ hất! Vị Thiếu Quân không trả lời, một lúc lâu sau mới nói: “Nếu không phải hôm nay ta đánh mất ngân phiếu, đồ vật này nọ của ngươi sáng sớm nay đã chuộc về được rồi.” Nói xong, hắn từ trong lòng lấy ra một tập giấy biên lai, “Vài thứ kia ở hàng vàng bạc châu báu, bán hai ngàn thiếu trăm hai, ta cùng lão bản kia đã nói trước, trong vòng năm ngày chuộc lại thì theo giá gốc, ngày mai là một ngày cuối cùng, ở đây có ba nghìn hai, chuộc hay không... Tùy ngươi.” “Nói như vậy ta còn có lời?” Hách Liên Dung giận dữ nhưng lại cười, “Vị Thiếu Quân, ngươi có cảm giác thấy một chút vô si nào của bản thân không?” Vị Thiếu Quân thần kì không có cãi lại, “Măng chửi đi, hôm nay cho ngươi mượn thoải mái.” Hách Liên Dung nhướn mi lên, có chút hoài nghi Vị Thiếu Quân trước mắt có phải là giả hay không, Vị Thiếu Quân chẳng hề để ý nói: “Ta cho ngươi nhìn thấy, ta cũng biết cái gì gọi là “trách nhiệm.”” Hắn còn biết “trách nhiệm”? Ở lần thứ hai trộm đồ của người khác? Hách Liên Dung đã muốn tức giận đến không thể kiềm chế, nhìn ngày trên biên lai cầm đồ, đúng là ngày hắn sống chết phải bắt chính mình dạy hắn cách đánh bạc gì đó, Hách Liên Dung nghĩ thông suốt mọi chuyện, cười hừ một tiếng, “Ta nói ngày đó như thế nào lại để cho ta đưa đồ đến chỗ Vị Đông Tuyết, nguyên lai là kế hoạch đem ta đi chỗ khác.” Vị Thiếu Quân không có cãi lại, trên mặt hiện lên chút hồng, âm thanh Hách Liên Dung lạnh lùng nói: “Chuyện của Trần di liên quan tới tương lai của Đông Tuyết, ngươi khinh địch như vậy liền để cho ta tham dự vào, vì đã lấy tự ý lấy chung thân của muội muội ra mạo hiểm, đây là phương pháp phạt trách của ngươi? Một ngươi còn có vẻ mặt đắc chí!” Sắc mặt Vị Thiếu Quân trắng bệch, “Ngươi dựa vào đâu mà nói ta như vậy!” “Toàn bộ đều là sự thật, ta vì đâu không thể nói!” Hách Liên Dung lập tức nhìn hắn, “Đông Tuyết thấy ta cầm đồ vật này nọ, tự nhiên cũng sẽ tin ta, đem tình hình thực tế nói cho ta biết, nếu ta đem chuyện này nói cho bà nội hoặc là đại tẩu? Đông Tuyết sẽ thế nào? Trần di lại sẽ thế nào? Những chuyện này ngươi cũng không nghĩ tới sao?” “Ngươi cùng bà nội, đại tẩu tựa như nước với lửa, như thế nào có thể đi nói cho các nàng!” Vị Thiếu Quân nói đến đương nhiên. Hách Liên Dung đưa cột hừ một tiếng, “Được, cho dù ta sẽ không nói cho đại tẩu, nếu ta nói với Kim Bảo đâu? Tính cách của nàng ngươi hẳn rất rõ, không biết chừng nào thì chuyện này sẽ biến thành bí mật mà cả thành đều biết.” Vị Thiếu Quân nhìn chằm chằm Hách Liên Dung, rốt cuộc có chút khẩn trương, “Ngươi... ngươi cùng nàng nói?” Hách Liên Dung nhếch miệng cười khê, “Quả nhiên, ngươi căn bản không nghĩ tới hậu quả.” Ý cười trên mặt nàng khiến cho Vị Thiếu Quân có chút không chịu nổi, Hách Liên Dung trầm giọng nói: “Những chuyện ngươi làm, căn bản không có chuyện nào đúng, cổ tình ngươi còn dương dương tự đắc, liền ngay cả việc chiếu cố Trần di, ai biết ngươi có mưu đồ khác hay không!” “Ngươi!” Vị Thiếu Quân tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngươi dựa vào cái gì... nói ta như vậy!” Hách Liên Dung mặt không chút thay đổi nhìn thẳng vào hắn, hai người giằng co một lúc lâu, Hách Liên Dung không chút buông tha. Vị Thiếu Quân có chút chật vật, hầu kết trượt xuống một cái, son sắt thề nói: “Được, ta liền làm một chuyện đúng, cho ngươi xem!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Chuyện “đúng”

Chuyện đúng? Vị Thiếu Quân? Hách Liên Dung ngay cả hừ mũi cũng không muốn, nàng không biết một người căn bản ngay cả vì sao sai cũng không hiểu được sẽ có thể hiểu được cái gì là chuyện “đúng”. Giống như đồ cưới của nàng, chẳng lẽ Vị Thiếu Quân cảm thấy lần này chỉ lấy đi một phần, lại viết cái gọi là “biên lai mượn đồ”, hẳn liền so với trước kia có tiến bộ? Sẽ không tính là kẻ trộm? Hơn nữa, bạc hẳn lấy tới căn bản là tiền riêng của lão thái thái, hẳn mặt không đỏ khí không suyền liền bồi thường cho chính mình, còn tự cho đây là chịu trách nhiệm? Ngón hành cử chỉ trong lời nói, vị Vị nhị thiếu này cũng quá bất chính đi? Vì thế Hách Liên Dung căn bản không tính để ý chuyện này, chỉ vào cửa mời hẳn đi ra ngoài, sau đó, rửa mặt xúc miệng ngủ một mạch, coi như không có việc này. Tuy nhiên, hiển nhiên Vị Thiếu Quân đối với việc này coi là thực, cũng không biết đem “làm chuyện đúng” vào trong lòng hẳn làm mục tiêu cuộc sống của bản thân, vẫn là đơn thuần hướng Hách Liên Dung tuyên chiến, tóm lại, hẳn cư nhiên ở lại Thính Vũ hiền, không xa, ở ngay cách vách Hách Liên Dung, dành thời gian một ngày để cân nhắc rốt cuộc cái gì mới là “chuyện đúng”. Đại khái là sau khi hẳn căn nhắc xong, thời điểm cơm chiều ngày hôm sau, thời điểm tất cả mọi người đều như thế nào kinh ngạc vì sự xuất hiện của hẳn trên bàn cơm, Vị Thiếu Quân hướng lão phu nhân nói: “Bà nội, cháu nghĩ làm chút việc.” Lão phu nhân sững sốt nửa ngày, ngay cả gạt đầu đều là ngốc ngốc, nói chuyện cũng có chút chần chờ, “Được.... Tốt, cháu muốn cái gì thì làm cái nấy đi, có phải bạc không đủ hay không.” Vị Thiếu Quân buồm bát đĩa, “Bà nội, cháu muốn là làm chính sự, không phải chơi loạn bạc!” Không cần nói, bộ dáng hẳn đứng đắn lên cũng đủ dọa người, lão phu nhân lại là kinh ngạc nửa ngày, thật vất vả mới suy nghĩ ra được hàm nghĩa của “chính sự”, vui vẻ nâng mi nói: “Được, được, Thiếu Quân cuối cùng cũng khôn lớn.” Nói xong lại vội vàng hướng phía sau phân phó, “Mau gọi Thiếu Dương trở về!” Nghiêm thị nhủ mảy lại nói: “Thiếu Dương xã giao vội vàng như vậy, vội vã gọi hẳn làm cái gì?” Lão phu nhân nói: “Dương nhiên là thương lượng an bài cho Thiếu Quân chuyện gì tốt tốt, không thể giống như lần trước đi làm tiểu nhị được!” Nghiêm thị còn muốn phản đối, người lão phu nhân phải đi đã ra khỏi nhà ăn, Nghiêm thị liền mím mím môi, không thêm nhắc lại, nhưng sự bất mãn trên mặt rất rõ ràng. Có lão phu nhân mạnh mẽ ủng hộ, Vị Thiếu Quân liền cúi đầu ăn cơm, Hách Liên Dung đối với chuyện này không có bất kỳ bình luận gì. Đây là cái mà hẳn gọi là chuyện “đúng”? Ngay cả yêu cầu cái chức vị cũng không dám trực tiếp nói với Vị Thiếu Dương mà phải thông qua lão phu nhân chuyển đạt. Bởi vì phải đợi Vị Thiếu Dương, mọi người sau khi dùng bữa cũng không giải tán ra về, tập trung ở trong đại sảnh, lại không ai nói chuyện, đều có bộ dáng đầy tâm sự. Thẳng đến khi Vị Thiếu Dương trở về, không khí mới sinh động một chút. Vị Thiếu Dương sau khi nghe xong nguyên nhân gọi mình trở về cũng thấp phần sung sướng, “Nhị ca muốn làm cái gì? Không ngại nói nghe một chút chứ?” Lão phu nhân nói: “Cháu đem chi nhánh ở đường lớn Hưng Thịnh giao cho nhị ca cháu quản đi.” Lời này nói ra, không đợi Vị Thiếu Dương phản ứng, Nghiêm thị cả giận: “Nurong, biết người sùng Thiếu Quân, cũng không thể lấy sinh ý ra nói đùa, quy mô chi nhánh ở đường lớn Hưng Thịnh gần như tổng điểm (giống như tổng chi nhánh, trụ sở chính ở hiện tại), cách đường lớn Từ Ngộ lại xa, nếu xảy ra chuyện gì, Thiếu Dương nghĩ muốn giúp đều không kịp đến đó.” Lão phu nhân mỉa mai. “Trong điểm không phải còn có bọn Đình chương quây sao? Bọn họ đều là trụ cột của Vi Tất Tri, có bọn họ trông coi sẽ không có việc gì.” Nghiêm thị vội la lên: “Ai có nhiều hơn bốn con mắt tám cái lòi tai? Lần trước ở tổng điểm cũng không phải vẫn xảy ra chuyện!” Lão phu nhân có chút khốn cùng, Vị Thiếu Dương không để ý tới ánh mắt liên tiếp nhìn tới của Nghiêm thị, hướng Vị Thiếu Quân nghiêm mặt nói: “Nhị ca, suy nghĩ của ca đâu?” Vị Thiếu Quân ngồi lệch sang một bên ghế, tầm mắt giống Nghiêm thị nhìn đến trên người Vị Thiếu Dương, cắn cắn khóe miệng, “Ta đối với đồ cổ không có hứng thú, không nghĩ đi Vi Tất Tri.” Thần sắc Nghiêm thị lúc này mới thoáng thả lỏng, Vị Thiếu Dương nói: “Nhị ca có tính toán khác?” Vị Thiếu Quân gạt gạt đầu, “Ta tính mở gian tửu lâu.” “Tửu lâu?” Vị Thiếu Dương trầm tư một chút, “Nhà chúng ta chưa từng làm qua chuyện làm ăn của tửu lâu, kinh nghiệm không đủ, hết thấy đều phải bắt đầu tìm hiểu.” “Ta nghĩ tốt lắm.” Vị Thiếu Quân điều chỉnh tư thế ngồi một chút, cố gắng ngồi đoan chính một chút, “Ta ở thành Vân Trữ kết giao không ít bằng hữu, mỗi ngày không sai biệt lắm đều phải đi ra ngoài ăn uống, cũng là tửu lâu giống nhau, so với tiện nghi cho Xuân Khôi lâu không bằng tiện nghi huynh đệ nhà mình, món ăn làm tốt một chút, kiếm được cũng không tồi.” Nguyên lai hồ bằng cầu hữu (ý chỉ bạn bè xấu) cũng có tác dụng, đây là điều duy nhất Hách Liên Dung nghĩ đến. Trong đại sảnh lâm vào trầm mặc, Vị Thiếu Dương đem hai tay nắm lại, tính toán chuyện này được hay không. Nghiêm thị thấy hẳn cảm thấy được, hơi bất mãn, cao hứng đại khái chỉ có lão phu nhân, đương nhiên còn có Hồ thị, tuy nhiên nàng cao hứng nhưng lại vẫn lo lắng, lo lắng vạn nhất muốn làm nên làm cái gì bây giờ. Qua một lúc lâu sau, Vị Thiếu Dương vẫn không hé răng, lão phu nhân thiếu kiên nhẫn, “Thiếu Dương, còn lo lắng cái gì! Nhị ca cháu muốn làm thì buông tay cho hẳn đi làm, lại nói tiếp chuyện này cũng là vì sinh ý của Vi gia!” Vị Thiếu Dương hơi cắn môi dưới, chần chờ một chút, hướng lão phu nhân nhẹ nhàng cười, “Cháu đã biết, bà nội, cháu sẽ lưu ý có hay không nên lập tửu lâu, nếu không thích hợp liền suy nghĩ mở một điểm khác.” Nghiêm thị mảy càng nhấn chặt, trên mặt Vị Thiếu Quân lại xuất hiện chút thần sắc vui mừng, hướng Hách Liên Dung đưa đến một cái nhìn đặc ý, lại phát hiện Hách Liên Dung căn bản không có nhìn hẳn, không khỏi có chút phiền não, đứng dậy nói: “Cháu cũng sẽ lưu ý, cháu trước đi ra ngoài một chuyến.” Hẳn vừa nói xong đã không thấy bóng người. Lão phu nhân ra về thấp phần vui mừng, sắc mặt vui mừng hướng mọi người nói: “Giải tán đi.” Mọi người liền nhurôn thân mình đứng lên, không đợi đứng thẳng chân, chợt nghe Ngô thị thanh thúy thanh thanh cổ họng, vì thế mọi người liền ngồi xuống, nghe Ngô thị nói chuyện. Ánh mắt Ngô thị quét nhìn mọi người một vòng, cuối cùng tiến tới trên người lão phu nhân, “Bà nội, Thiếu Quân có tiến bộ một người chúng ta đều rất cao hứng, tuy nhiên tính tình Thiếu Quân ngại cũng biết, ba ngày liền gây chuyện, nếu nặng quá liền vút quan gánh (ý chỉ thấy việc nặng nề liền vút bỏ không làm), mua bán lớn như vậy phải làm sao bây giờ?” Lão phu nhân nói: “Vậy cháu nói làm sao bây giờ?” “Không bằng để cho Thiếu Huyền cùng đi qua hỗ trợ đi?” Ngô thị cười cười, “Mấy năm nay Thiếu Huyền chỉ ở trong nhà giúp chuyện lòng gà vô tội, thật sự rất nhàn.” Ánh mắt Vị Thiếu Dương liền chuyển tới trên người Vị Thiếu Huyền, “Đại ca cũng nghĩ như vậy?” Vị Thiếu Huyền đang định nói chuyện, Ngô thị vội nói: “Đương nhiên là, hẳn thường thường nói muốn đi hỗ trợ tam đệ đâu, tâu là sợ bị tam đệ ghét bỏ, vẫn không dám nói việc này.” “Thiếu Dương,” Nghiêm thị đột nhiên mở miệng, “Đại ca con nói thế nào cũng là con cả trong nhà, hỗ trợ sinh ý trong nhà cũng là việc nên làm theo lẽ thường.” Vị Thiếu Dương hạ thấp người, “Dạ, Thiếu Dương chính là vẫn lo lắng, vẫn là để đại ca đi tới Vi Tất Tri hỗ trợ, nhị ca bên kia con sẽ phái người khác đi hỗ trợ.” Nghiêm thị gạt gạt đầu, một bộ dáng thả lỏng tâm. Ngô thị lại cảm thấy trong lòng kì quái, việc này trước kia nàng chưa từng nói qua, nhưng đều bị Nghiêm thị khinh miếu đậm tã (coi nhẹ)-nhẹ nhàng băng quơ rồi đi đề tài, hôm nay nhưng thật khác thường. Vị Thiếu Dương đứng lên, “Cứ như vậy đi, con mấy ngày này nhìn xem có chuyện gì thích hợp để đại ca làm, để cho ca ấy đến đó.” Mọi người đều đứng dậy đưa Vị Thiếu Dương đi ra ngoài, Vị Thu Cúc vội la lên: “Tam ca, bên nhị ca kia không bằng để cho Từ Hiến đi hỗ trợ đi?” Vị Thiếu Dương nâng lông mày, “Chờ Từ Hiến trở về rồi nói sau, năm nay địa tô (thuế đất) không biết có phải thu không thuận lợi hay không, chậm nhiều ngày như vậy còn không có trở về.” “Lấy năng lực Từ Hiến tuyệt đối sẽ không có vấn đề!” Vị Thu Cúc đối với trạng thái tràn ngập tin tưởng. Vị Thiếu Dương gạt gạt đầu, khi đi qua Hách Liên Dung khẽ liếc mắt nhìn một cái. Hách Liên Dung sững sốt một chút, lập tức nhớ ra ngày mai chính là sinh nhật của Nghiêm Yên, cũng là ngày ước hẹn đi ra ngoài thả diều, bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng gạt gạt đầu. Vị Thiếu Dương lúc này mới cười cười, biến mất trước tầm mắt của mọi người. Vị Thiếu Dương đi rồi, Nghiêm thị cũng nhắc tới việc này, “Yên nhi, ngày mai là sinh nhật cháu, nghĩ muốn trải qua như thế nào? Tuy rằng cháu không phải nữ nhân Vi gia, nhưng nhiều năm như vậy cũng không ai coi cháu là ngoại nhân, cần cái gì chỉ cần hướng đại biểu tâu cháu nói.” Nghiêm Yên nhẹ nhàng phúc thân, “Cháu hiểu, tuy nhiên ngày mai Yên nhi hẹn tam biểu ca đi thả diều, chỉ có thể buổi tối lại tới bồi bác.” Nghiêm thị khoát tay, lộ ra tươi cười hiếm thấy, “Một khi đã như vậy các cháu cứ thoải mái, không cần vội vàng trở về.” Theo thái độ của Nghiêm thị không khó nhìn ra, nàng xem trọng Vị Thiếu Dương cùng Nghiêm Yên. Hách Liên Dung vì vậy cũng kiên định ý nghĩa của chính mình, ngày mai, tuyệt đối không đi xen ngang, không chỉ có thế, nàng phải đem Vị Đông Tuyết cũng khuyên không tới mới tốt, để giữa Nghiêm thị có điều bất mãn. Lại nói chuyện một lúc, mọi người giải tán, Hách Liên Dung thông thả đi riêng từng bước, ở trong hoa viên gọi lại Vị Đông Tuyết, nói việc này. Vị Đông Tuyết có chút

kinh ngạc, cười nói: “Cư nhiên cũng tìm nhĩ tẩu sao? Tam ca thật đúng là phòng bị ngay được.” Hách Liên Dung ngạc nhiên nói: “Vi sao nói như vậy?” “Tam ca đối với Yên biểu tỷ vô tình đi.” Vị Đông Tuyết không yên lòng đi ở phía trước, “Mới đây, nhĩ ca, tam ca cùng Yên biểu tỷ luôn như hình với bóng, cảm tình tốt đến muốn chết, có thể cũng chính là vì thế ngược lại không thể đến với nhau.” Hách Liên Dung gật gật đầu, cảm tình thanh mai trúc mã thường sẽ bị người ta bỏ qua, lại có bao nhiêu người, đợi cho thật sự mất đi mới cảm thấy hối tiếc không kịp, Vị Thiếu Dương. . . Hắn là thật sự nhận rõ tình cảm của chính mình, vẫn là không hiểu loại tình cảm này đâu? Hách Liên Dung không chút để ý tới, khi phục hồi tinh thần lại đã sớm đi qua cửa Thính Vũ Hiên. Trước đó Vị Đông Tuyết cũng đã đi nhằm phương hướng trở về Giáng Tuyết cư, nhưng vẫn đang tiếp tục bước tới, Hách Liên Dung bật cười, “Nghĩ đến cái gì đâu? Thất thần như vậy.” Vị Đông Tuyết lúc này mới thấy rõ chỗ của bản thân, hơi chút ngượng ngùng, “Nhĩ tẩu, ngày mai muội còn phải đi theo tam ca ra ngoài, tuy nhiên, muội sẽ nửa đường lấy cớ xuống xe, sẽ không thật sự cùng đi với tam ca.” “Muội muốn đi thăm nương muội?” Vị Đông Tuyết gật gật đầu, “Cùng tam ca đi ra ngoài đại tẩu sẽ không thể hoài nghi.” Hách Liên Dung ngạc nhiên nói: “Muội như thế nào không nghĩ tới việc đem tình hình thực tế nói cho Thiếu Dương đâu? Đề ấy nhất định sẽ vì muội giữ bí mật, muội cùng nương muội lại càng dễ dàng gặp nhau hơn.” Vị Đông Tuyết hít một hơi, “Muội tất nhiên tin tưởng tam ca, nhưng mà. . . cũng không biết vì sao, vừa thấy ca ấy, muội liền khản trương, không giống với nhĩ ca tự tại như vậy.” Hách Liên Dung bật cười, chẳng lẽ đây chính là hoàn nỹ sinh khoảng cách sao? Xem Vị Đông Tuyết không có tâm tư nói tiếp, vì thế liền không nói tới việc này, xoay người đi trở về. Vị Đông Tuyết khẽ cắn môi, nhấn nhó nửa ngày, nhỏ giọng nói: “Nhĩ tẩu, ngày mai muội đi gặp nương muội là muốn đưa canh thiệp trở về.” “Ngà?” Hách Liên Dung cười nói: “Đã có quyết định?” Hải gò má Vị Đông Tuyết đỏ lên, cúi đầu, “Có một vị công tử gọi Trần Bình Phàm (kk, cười chết lun vs cái tên này =))))), mở gian tiểu thư cục (quán viết thư sao? Mới chỉ nghe thấy tiêu cục), cùng bắt tự muội cục hợp.” “Vây là tốt rồi, sau đó thế nào? Nương muội sẽ thuyết phục hắn đến Vị gia cầu hôn?” Vị Đông Tuyết gật gật đầu, trên mặt đã mang theo chút xấu hổ. “Nếu. . . . Nếu việc này thuận lợi, phải đa tạ nhĩ ca cùng nhĩ tẩu.” Thấy bộ dáng này của nàng, Hách Liên Dung cũng thay nàng cao hứng, cảm tay nàng chậm rãi hướng đường về đi tới, Vị Đông Tuyết nói: “Hôm nay nhĩ ca nói phải chờ lâu, thật sự làm muội giật cả mình đâu.” Hách Liên Dung cười lắc đầu, “Ai cũng giật nảy mình đi, nghĩ muốn làm là làm luôn.” Vị Đông Tuyết lại lắc đầu nói: “Muội không phải nói cái này, muội là tò mò ca ấy vì cái gì nói chính mình đối với đồ cổ không có hứng thú, mới trước đây ca ấy còn mỗi ngày đều kéo tam ca cùng đi tới Vi Tật Tri đâu, cha còn thường thường khoe nhĩ ca trong đám huynh đệ là người có thiên phú nhất.” Hách Liên Dung một lúc lâu không nói gì, cuối cùng thờ dãi một tiếng, cũng không nói rõ rốt cuộc là có tâm tình gì, có thiên phú người ta thường tự mãn kiêu ngạo, từ chuyện thờ thì chạy ngày xưa nói cho chúng ta biết, kiêu ngạo khiến người ta tụt lùi, không biết Vị Thiếu Quân có phải hay không cũng là bởi vì như thế mà từ một thiên tài lùi bước trở thành một cái u hồn. Ngày hôm sau, Hách Liên Dung sáng sớm liền thức dậy, chờ Tiễn Kim Bảo tới tìm nàng, lấy lý do né lời mời của Vị Thiếu Dương. Nhưng đợi cả buổi cũng không thấy Tiễn Kim Bảo tho đầu tới, làm việc cũng thật không chính xác. Hách Liên Dung không thể đợi thêm nữa, một lúc nửa Vị Thiếu Dương sẽ tới đây. Sự thật vẫn luôn là sự thật, Hách Liên Dung đang định đi ra cửa trước, ngay tại cửa gặp Vị Thiếu Dương. Vị Thiếu Dương chính mình chỉ huy hạ nhân mang lên xe chút thịt, hoa quả cùng nước, chuẩn bị dạo chơi ngoại thành, thấy Hách Liên Dung cười nói: “Đang định đi tìm nhĩ tẩu, nhĩ tẩu đã tới rồi.” Hách Liên Dung ở trước cửa nhìn xung quanh một chút, “Tẩu. . . kỳ thật tẩu hôm nay. . . .” “Nhĩ tẩu chính là đang đợi Hàn phu nhân?” “Ack. . .” Hách Liên Dung có chút chột dạ, “Đúng. . .” Vị Thiếu Dương cười dài nhìn nàng, “Đệ sáng sớm phái người đi Hàn phủ, nói với Hàn phu nhân tẩu hôm nay có việc không thể gặp mặt, thay tẩu hẹn nàng ngày khác gặp nhau.” “A?” Hách Liên Dung có chút há hốc mồm. Vị Thiếu Dương hai đặt đặt trước ngực khoanh lại, làm một cái đại lễ, “Thiếu Dương tự chủ trương, xin nhĩ tẩu cứ trách móc.” Hách Liên Dung buông tha, thờ dãi một hơi, vạn phần bất đắc dĩ nói: “Tẩu đối với việc đi thả điều thật sự không có hứng thú, đệ nghĩ mà xem, thật vất vả thả nó bay lên, sau đó đâu?” Hách Liên Dung làm động tác nhìn trời ngẩn người, “Sau đó liền vẫn như vậy.” Vị Thiếu Dương bật cười, “Nữ tử khác nghe tới thả điều không phải đều vạn phần nhảy nhót, có thể nói như vậy đại khái chỉ có đại tẩu.” “Tẩu nói chính là sự thật!” Hách Liên Dung xoa xoa cổ, “Cũng không biết đệ làm cái gì.” “Chính là đi ra ngoài một chút, giải sầu cùng tốt.” Vị Thiếu Dương nghiêm mặt nói: “Không cần đối mặt với người trong nhà, nhĩ tẩu cũng sẽ thoải mái một chút đi?” “Tẩu biết đệ thay tẩu suy nghĩ, không bằng tẩu tự mình đi ra ngoài một chút được không?” Hách Liên Dung nháy nháy mắt, “Đệ cũng phải lo lắng tâm tình của Yên biểu muội.” Vị Thiếu Dương thần nhiên cười, vẫn chưa nói chuyện. Lúc này hạ nhân báo lại, đồ vật này nọ đều chuẩn bị tốt lắm, Vị Đông Tuyết cũng từ trong đại môn đi ra, thấy Hách Liên Dung ngạc nhiên nói: “Nhĩ tẩu cũng đến đây.” Hách Liên Dung mang theo vẻ mặt đau khổ, gật gật đầu. Vị Thiếu Dương cười nói: “Chúng ta đi thôi.” Hách Liên Dung vội hỏi: “Không đợi Yên biểu muội sao?” “Yên biểu muội đi trước mua con điều, cùng chúng ta gặp mặt ở ngoại thành.” Vị Thiếu Dương nói xong, ngồi lên vị trí bên cạnh người lái, cũng ý bảo Hách Liên Dung lên xe. Hách Liên Dung chỉ có thể cùng Vị Đông Tuyết chui vào trong xe, tính toán lát nữa cùng Vị Đông Tuyết cùng nhau tìm cớ xuống xe. Tuy nhiên không được như mong muốn, Vị Đông Tuyết nửa đường nói đau bụng, để cho bọn Vị Thiếu Dương đi trước. Hách Liên Dung vốn định nói đi cùng Vị Đông Tuyết, Vị Thiếu Dương lại nói cái gì cũng không cho nàng xuống xe. Hách Liên Dung chỉ có thể nhìn Vị Đông Tuyết càng ngày càng xa mình, càng ngày càng xa. . . . “Tẩu. . . Tẩu cũng. . .” Hách Liên Dung vừa nói được một nửa, Vị Thiếu Dương liền cười nói tiếp: “Tẩu cũng đau bụng? Nhịn nhịn đi, lập tức tới nơi.” Hách Liên Dung liền hết chỗ nói, mặc cho số phận lùi vào bên trong xe ngựa. Thẳng đến khi xe ngựa dừng lại, nghe được Vị Thiếu Dương đang tiếp đón ai đó, âm thanh tương đối trong sáng rơi vào trong tai, “Hàng năm sinh nhật các người đều chơi điều, thả điều lên rồi liền ngăn người, các người cũng có chút ý tưởng mới được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ước hẹn bốn người (1)

Nghe thấy thanh âm như thế, động tác của Hách Liên Dung chậm một chút, sau đó mới xốc mần xe lên, nhìn Vị Thiếu Quân mang theo vẻ mặt khó chịu đứng ở cách đó không xa, chính là hướng Vị Thiếu Dương ôn ào. Ở bên người hắn, Nghiêm Yên cầm hai con điều thật dài, cười khê, “Thả nhiều năm như vậy, hiện tới mới nhớ tới việc oán giận, lúc trước nói hàng năm phải theo giúp muội phóng con điều lại không biết là ai.” Vị Thiếu Dương cười nói: “Đáng thương nhất là ta, rõ ràng là người ta đáp ứng muội, lại hàng năm cứng rắn lôi kéo ta tiếp khách.” Nghiêm Yên hướng Vị Thiếu Dương cau mũi, “Vây ca hiện tại trở về đi, muội còn không hiếm lạ đâu!” Nghiêm Yên hoạt bát sáng sủa như vậy cùng với tiểu thư ngoan ngoãn trong ấn tượng của Hách Liên Dung khác nhau một trời một vực, Vị Thiếu Dương cũng có vẻ vô cùng thất vọng, không giống như ngày thường thường xuyên toàn thân căng thẳng, liền ngay cả Vị Thiếu Quân, trong thần sắc đều mang theo vài phần tự tại thần nhiên, này đại khái chính là một loại ấn ý khác biệt của thanh mai trúc mã. Hách Liên Dung cảm thấy chính mình đến nhầm chỗ, loại không khí bình thần này là không cần một ngoại nhân như nàng đến phá vỡ. Hách Liên Dung vươn chân bước xuống đất cũng không phải, không bước xuống cũng không phải, xấu hổ a, cô tình lúc này Vị Thiếu Dương quay đầu, hướng xe ngựa bên này vẫy vẫy tay, “Nhĩ tẩu, bên này.” Vị Thiếu Quân cùng Nghiêm Yên lập tức đưa ánh mắt lại đây, nhìn thần sắc kinh ngạc của bọn họ, Hách Liên Dung không nói gì chỉ cười mĩa một chút, tại lúc Vị Thiếu Dương nghĩ tới xem xét tình huống trước mắt, nhảy xuống xe ngựa, hướng bọn họ nghênh ngang

đi tới. Nghiêm Yên hướng Hách Liên Dung lộ ra một nụ cười vừa phải, “Là khuyết điểm của muội, không gọi biểu tẩu cùng đi, mất công để tam biểu ca nghĩ thay.” Vị Thiếu Dương thâm ý nhìn Hách Liên Dung, cười khẽ lắc đầu, hướng Nghiêm Yên nói: “Chúng ta đi lấy mấy thứ trên xe xuống.” Nghiêm Yên không nói gì, cầm con điều trong tay đưa cho Vị Thiếu Quân, đi theo Vị Thiếu Dương. Hách Liên Dung lắc đầu nhìn chằm chằm vào bọn họ, thấy bọn họ đi được không xa không gần, cũng không nói cái gì, mảy không khỏi nhăn tít lại. Vị Thiếu Quân nhìn hành động của Hách Liên Dung, ánh mắt cũng chuyển hướng nhìn Vị Thiếu Dương cùng Nghiêm Yên, kinh ngạc một chút, bất mãn hướng Hách Liên Dung nói: “Ồi chao, người rốt cuộc tới để làm gì?” “Ta cũng muốn biết.” Hách Liên Dung buồn bực vạn phần. Lúc trước vẫn nghĩ Vị Thiếu Dương là muốn nàng đánh vỡ thế giới hai người cùng với Nghiêm Yên. Hiện tại xem ra, Vị Thiếu Dương tám phần lại muốn thuận tiện giảm bớt quan hệ khó chịu của mình với Vị Thiếu Quân. Sinh nhật ước hẹn biến thành hội ước bốn người. Nàng căn bản không muốn a! Vị Thiếu Quân nghi hoặc nhìn Hách Liên Dung, “Trang sức chuộc về chưa?” Nhắc tới việc này, Hách Liên Dung liền tức. “Lấy tiền của người khác đi giải quyết rắc rối lung tung của mình, một người còn nói được đương nhiên như vậy.” “Bạc của bà nội chờ ta buôn bán kiếm được tiền liền trả lại cho người!” “Người kiếm tiền? Lại muốn trộm tiền của ai đi cờ bạc?” “Ta làm chính sự!” Vị Thiếu Quân nói được mà không thẹn với lương tâm, lại cường điệu. “Đây là chuyện ‘đúng’!” “Là nga, nói là phải mờ mờ tối tối thôi,” Hách Liên Dung cũng không biết bản thân bị cái gì thân kinh mà lại nhàn rỗi cũng hân hoan tranh cãi, chính là vừa nhìn thấy hân, sắc mặt tức giận theo lẽ thường phải kìm nén sẽ liền xuất hiện, “Tuy rằng ta không hiểu việc làm ăn, nhưng ta còn muốn hỏi người một chút, một gian từ lâu, từ việc trang hoàng trước cửa hàng đến thuê tiểu nhị, trình tự nhiều ít người có chút hiểu biết nào sao?” Vị Thiếu Quân bĩu môi, “Có bạc cái gì chả dễ làm.” Hách Liên Dung hừ cười, “Kia phải lấy cái gì hấp dẫn khách nhân, lưu lại khách nhân, đi nơi nào tìm trường quầy đáng tin cậy, đi nơi nào mời đầu bếp nổi danh, có đồ ăn chiêu bài gì, cũng là chi cần bạc có thể làm? Cơ bản nhất, quy mô từ lâu, dự toán, bản thu chi lãi, thậm chí tên, người sẽ không muốn đều để Thiếu Dương làm đi? Sau đó chính mình mời chào vài cái hồ bằng cầu hữu thi cho là năng lực của người? Cho là công lao của người? Cho là bạc người buôn bán có được?” Ánh mắt Vị Thiếu Quân tối một chút, Hách Liên Dung kinh ngạc nhướng mi lên, “Sẽ không phải thật sự ngay cả những điều cơ bản nhất cũng chưa nghĩ tới đi?” Không có câu trả lời, Hách Liên Dung hết hy vọng, ném trở lại cái xem thường, “Đây là chuyện ‘đúng’ như người nói? Thật sự là không có thuốc cứu.” Nói xong, nàng không để ý tới Vị Thiếu Quân, đi tới cầm vài đồ vật này nọ bước tới chỗ Vị Thiếu Dương cùng Nghiêm Yên, tìm bãi đất trống, đem một ít đồ ăn bày ra. Vị Thiếu Quân xa xa nhìn bọn họ, cũng không tiến lên hỗ trợ, ngược lại ngồi xuống tại chỗ, ném con điều trong tay đi, tùy tay bút ngọn cỏ đại ngay cạnh bàn tay, thất thần một trận. Thẳng đến khi một bóng người ở trên đầu, Vị Thiếu Quân mới ngẩng đầu. Nghiêm Yên hướng hân nhe răng cười khê, “Nghĩ đến cái gì đâu? Điều chuẩn bị tốt rồi, đi ăn cái gì đi.” Vị Thiếu Quân theo hướng nàng chỉ nhìn qua, Vị Thiếu Dương nơi nơi tìm tảng đá trải ra tấm vải bạt hình tứ giác, Hách Liên Dung từ trong hộp lấy ra chút hoa quả, nước cũng thực phẩm chín, hai người không biết đang nói cái gì, đều là bộ dáng tâm tình thật tốt. Vị Thiếu Quân nhìn ý cười bên miệng Hách Liên Dung, bỗng nhiên cảm thấy có chút chói mắt, khê cần khê mọi quay đầu, đứng dậy, lưng tung vồ mông, lại không để ý con điều trên mặt đất, một cước đạp xuống, con điều liền thay đổi hình dạng. Nghiêm Yên kinh hô một tiếng, vội vàng nhắt lên con điều trên mặt đất, vội la lên: “Như thế nào tùy tiện dẫm lên!” Vị Thiếu quân có chút không kiên nhẫn, “Ta cũng không phải cố ý, không phải còn có một con điều sao....” “Ca... ca biết cái gì!” Nghiêm Yên cố gắng vuốt con điều trở lại nguyên trạng, thật vất vả gần hoàn thành, cánh lại lệch sang một bên. Nghiêm Yên cầm con điều đánh nhẹ Vị Thiếu Quân một chút, “Thật đáng ghét!” Nói xong, nàng hướng Vị Thiếu Quân cau mày, cầm con điều đi mất. Vị Thiếu Quân không biết làm gì, tại sao lại trở nên có chút ư ờ, không nói gì theo sát Nghiêm Yên đi vào nơi hạ trại. Vị Thiếu Dương nhìn Nghiêm Yên về mặt không vui hỏi: “Làm sao vậy?” Nghiêm Yên liền đưa con điều bị đạp hư đưa cho Vị Thiếu Dương xem, Vị Thiếu Dương cười cười, “Thả một con thôi cũng được rồi.” Nghiêm Yên gật gật đầu, vẫn là không cam lòng chữa lại con điều. Hách Liên Dung nhìn Vị Thiếu Quân buồn bã ỉu xiu, bất đắc dĩ nói: “Có thể tùy thời gây phiền toái cũng khiến cho người khác bội phục.” Vị Thiếu Quân không tiếp lời, sắc mặt không tốt ngồi vào chỗ bố trí đồ ăn, tự ý ăn đồ vật này nọ. Vị Thiếu Dương tiếp đón Hách Liên Dung ngồi xuống, lại hướng Nghiêm Yên nói: “Vừa rồi ta còn cùng nhị tẩu nói, thời điểm muội chín tuổi chúng ta đi thả diều, nhị ca ở trên trời thả một cái đầu heo, kết quả muội bị dọa đến khóc lớn.” Hách Liên Dung cười nói: “Đệ ấy vừa rồi nói như vậy cũng khiến tẩu hoảng sợ, nghĩ đến trên bầu trời lại ẩn giấu một cái đầu heo thực lớn.” Nghiêm Yên lúc này mới không nhịn được cười, “Sau lại về nhà, muội hướng bác tổ cáo, bác khiến ca ấy bị phạt quỳ, muội cùng tam biểu ca lại đi thay ca ấy cầu tình, kết quả....” “Kết quả, ba người chúng ta cùng quỳ tới buổi sáng ngày hôm sau.” Vị Thiếu Dương cười ha hả nói tiếp lời nói của Nghiêm Yên. “Lại nói tiếp, ba người chúng ta cùng nhau chịu tội hơi bị nhiều.” Nghiêm Yên cười nói: “Năm ấy muội bảy tuổi, mùa đông vô ý đi rơi xuống trong hồ băng, ca cùng nhị biểu ca khi đó cũng mới mười một tuổi, lại đồng loạt nhảy xuống cứu muội, kết quả, ba người chúng ta đều bị đông lạnh đến chết khiếp, nếu không phải đại biểu ca đi qua, hiện tại chúng ở sẽ ở trên trời nói chuyện.” Vị Thiếu Dương cười khê, “Kia cũng bởi vì nhị ca lừa muội trong ao có bảo bối, chỉ là vì không cho muội theo chúng ta ra ngoài, không nghĩ tới muội thật sự đi tới trong ao.” Nói xong cảm thán một tiếng, “Đã qua mười hai năm.” Nghiêm Yên hình như cũng hiểu được, “Đúng vậy, chỉ chớp mắt nhị biểu ca đã thành thân, muội cũng tới tuổi nên xuất giá.” Vị Thiếu Dương bật cười, “Như thế nào? Muốn gả? Muốn hay không ta giúp muội tìm một người gia cảnh trong sạch?” Nghiêm Yên hướng hân nhần nhần cái mũi, “Trước lo cho chính ca đi, nghĩ muốn đuổi muội ra khỏi cửa còn sớm đâu!” Dứt lời, tìm nàng tựa hồ có chút đập mạnh và loạn nhịp, “Cái thời điểm kia.... Muội nghĩ tới tam biểu ca sẽ thành thân trước....” “Yên nhi.” Vị Thiếu Dương đánh gãy lời nàng, nhìn Hách Liên Dung có chút nghi hoặc, mi mắt khê hạ xuống, chỉ chỉ trên xe, “Ta mang theo xiêm y nga, muốn chơi không?” Nghiêm Yên nhìn Vị Thiếu Quân vẫn đang buồn bực liền tục gật đầu, “Đã lâu không chơi.” “Chơi cái gì?” Hách Liên Dung có điểm tò mò. Vị Thiếu Dương cười cười, lôi kéo Vị Thiếu Quân đang mang về mặt không muốn đứng lên, Vị Thiếu Quân tức giận vung tay, “Nhảm chán, không phải hỏi Hách Liên Dung: ‘Đội lắt nửa tẩu sẽ biết.’” “Cảm tình của các muội thật tốt.” Hách Liên Dung đột nhiên nói một câu, loại cảm tình này khiến cho nàng cảm thấy có chút hâm mộ, so sánh với nhau, nàng tựa hồ có chút cô độc. “Đúng vậy.” Nghiêm Yên cười nói: “Phụ mẫu muội chết sớm, lúc năm tuổi liền được bác đưa đến Vị gia, nếu không có nhị biểu ca cùng tam biểu ca, muội sẽ không thể vui vẻ như vậy.” Hách Liên Dung gật gật đầu, cảm giác người đang ở dưới mái hiên như người ta nàng đã có thể trải nghiệm, nếu không có Tiền Kim Bảo, có lẽ, ngày tháng của tháng sẽ âm ẩm không thấy ánh sáng. Một lát sau, Nghiêm Yên cười khê ra tiếng, “Đến đây.” Hách Liên Dung ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hai thân ảnh đang đi về phía này, quần áo cùng trang sức, dung mạo đáng người đều giống nhau. Nghiêm Yên cười nói: “Nhị biểu tẩu, tẩu đoán người nào là nhị biểu ca, người nào là tam biểu ca?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ước hẹn bốn người (2)

Hách Liên Dung đứng lên, nhìn hai người từ xa tới gần, biết là không phải cố ý, ngay cả bước chân cũng đều cùng nhịp, lại nhìn thân sắc hai người, đều là

dáng vẻ lơ đãng, bất cần, như hai Vị Thiếu Quân. Hai người lại trao đổi ánh mắt, lại cùng làm ra vẻ nghiêm túc, biến thành hai Vị Thiếu Dương. Nghiêm Yên cười, đến gần hai người, vòng trước vòng sau nhìn nửa ngày, khẽ cắn môi dưới chỉ vào người bên trái nói: “Đây là nhị biểu ca!” Hách Liên Dung đi đến cạnh Nghiêm Yên, nhìn kĩ hai người. Đại khái là thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, đáng người lại tương đương, nằng cần bản không phân biệt rõ ai với ai, lại không cam lòng tùy tiện chỉ ra và xác nhận, đột nhiên vươn tay đến, sờ soạng lên mặt người bên phải. Người nọ kinh ngạc định tránh đi, Hách Liên Dung cười nói: “Ta cũng đoán đây là Thiếu Dương.” Nàng vừa nói xong, Vị Thiếu Dương cười lớn, Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn ngoáy ngoáy lỗ tai: “Ta đã nói rồi, chơi cái gì mà chơi, liếc mắt một cái người ta đã nhận ra, rõ ràng chán.” Tâm tình Hách Liên Dung thoải mái hơn cũng quên mất bản mặt hay trung ra với Vị Thiếu Quân, khẽ cười nói: “Thật ra ta không phân biệt được, chính là biết nếu ta chạm tay đến Thiếu Dương nhất định sẽ trốn.” Đột nhiên vừa nói vừa cười làm cho Vị Thiếu Quân sững sờ một chút, hấn dôi ánh mắt, không quá tự nhiên đi về chỗ hạ trại: “Ta cũng sẽ trốn a, ai biết người có phải muốn đánh ta hay không?” Nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Nghiêm Yên và Vị Thiếu Dương, Hách Liên Dung lại muốn đánh người, chẳng lẽ nàng thích đánh người chặc? Còn không phải đều bị ép buộc? Bây giờ lại thành ra nàng giống nữ nhân bạo lực, đúng là u hồn! Cũng may Vị Thiếu Dương mở miệng nói: “Yên nhi, muội làm sao đoán được? Trước kia muội toàn đoán sai.” “Trước kia không phải muội đoán sai, là muội đoán đúng rồi các huynh lại nhất định diễn như thể muội đoán sai, lần nào cũng vậy!” Nghiêm Yên kháng nghị chỉ chỉ vào tay Vị Thiếu Dương: “Huynh thường hay phải sờ vào mấy đồ vật nên tay có chút chai sần, nhị biểu ca không có.” Nói xong lại có chút không vui, như thể đang oán trách hai người hôm nay sao không lại diễn như vậy. Vị Thiếu Dương nhìn tay, Vị Thiếu Quân bên cạnh cũng nhìn nhìn. Hách Liên Dung vừa mới đến cạnh hắn, tò mò... nhìn ngó, quả nhiên, da thịt béo mềm. Vị Thiếu Quân cũng cảm nhận được ánh mắt của Hách Liên Dung, vội nắm tay thành quyền, nói với Nghiêm Yên: “Muội còn không thả điều đi?” Nghiêm Yên liền thu hồi lại vẻ không vui, chạy tới cầm con điều đã được chuẩn bị tốt đưa cho Hách Liên Dung. Hách Liên Dung xua tay: “Tẩu không chơi.” Nói xong ngồi vào nơi bày đồ ăn, tỏ vẻ quyết tâm. Nghiêm Yên cũng không miễn cưỡng, liền cười vẫy tay với Vị Thiếu Dương, lại gợn gợn con điều trong tay về phía Vị Thiếu Quân, chính mình dẫn đầu chạy tới một khoảng đất trống. Vị Thiếu Dương đi theo sau, Vị Thiếu Quân cũng muốn đến, thỉnh linh bị Hách Liên Dung giữ chặt vật áo. Hắn dừng lại, kinh ngạc nhìn ngón tay trắng dài đang nắm áo mình, mở miệng ra vẫn không nói được cái gì hay hơn: “Làm cái gì?” Hách Liên Dung dùng sức túm chặt: “Người không biết nhìn à?” Vị Thiếu Quân cúi người xuống, thuận thế ngồi xuống đất, nhìn Hách Liên Dung, lại nhìn Vị Thiếu Dương và Nghiêm Yên ở cách đó không xa. Hai tay hắn chậm rãi chống phía sau, ghé người lại cười đến vô cùng khinh thường: “Thiếu Dương không có tình ý với Nghiêm Yên, nếu không cũng sẽ không gọi người theo tới.” Hách Liên Dung có chút kinh ngạc, hắn biết nguyên nhân chân chính mình xuất hiện tại đây. Vị Thiếu Quân ‘Xuy’ một tiếng: “Tính cách người buồn tẻ như vậy làm sao có thể chủ động yêu cầu theo tới giúp vui?” Hách Liên Dung không vừa lòng với lời bình của hắn. Từ nhỏ đến lớn thầy giáo viết lời bình trên sổ liên lạc lúc tốt nghiệp đều là tôn kính đàn anh, đoàn kết thân ái, thành tích khá... chưa từng xuất hiện qua chữ ‘buồn tẻ’. “Ít nổi loạn đây tờ hồng đi, muốn làm bà mỗi phiên toái người trước về nhà làm cho thỏa chí rồi lại đến.” Vị Thiếu Quân lại hiện ra vẻ mặt vốn có, lỗ mũi, kiêu cười khểnh nhả, vô si. “Không phải ta muốn làm bà mỗi! Là biểu muội của người có ý với Thiếu Dương.” Hách Liên Dung oán hận đáp hắn một phát: “Hơn nữa Thiếu Dương cũng không hoàn toàn vô tình với Nghiêm Yên. Bỏ đi thân phận thanh mai trúc mã, không ở riêng một chút làm sao biết? Giống như ta và người, ở chung rồi mới biết người thật ra là một u hồn, cũng sẽ chết tâm.” Hách Liên Dung vốn tưởng nói xong lời này Vị Thiếu Quân sẽ nhảy dựng lên dùng đũa chọc mắt, ai ngờ hắn vẫn ngây ngốc một lúc lâu: “Ta hình như là tướng công của người.” Về mặt Hách Liên Dung tỏ vẻ không hiểu nhún nhún vai: “Hai người cũng không xung đột.” Vị Thiếu Quân phẫn chí đứng lên, ngao ngễ nhìn Hách Liên Dung từ trên cao, thần kỳ nghiêm túc nói: “Đừng tưởng rằng việc gì người cũng đúng, ít nhất hôm nay có một việc người sai.” Vị Thiếu Quân đi đến chỗ Nghiêm Yên cùng Vị Thiếu Dương. Hách Liên Dung ngồi dưới đất nhìn bóng dáng hắn, không biết là góc độ vấn đề hay là ngữ khí của hắn vừa rồi quá mức thuyết giáo, đột nhiên cảm thấy hình tượng hắn cũng rất cao lớn, có điều chính mình sai ở đâu? Hắn muốn nói hắn cần bản không phải một u hồn sao? Ý nghĩ này chỉ tồn tại một giây đồng hồ trong đầu Hách Liên Dung đã bị nàng hoàn toàn đập xuống mười tám tầng địa ngục. Vị Thiếu Quân nói vài câu với hai người kia lại quay lại, đến trước mặt nàng vươn một tay: “Chúng ta trở về.” “A?” Hách Liên Dung không hiểu ý hắn, nhìn hắn muốn cười đến gập cả lưng nhưng cố nén nhịn, liền đứng lên: “Đi đâu?” Vị Thiếu Quân giữ chặt tay nàng, không khỏi phân trần: “Về nhà, ta nói với bọn họ người không thoải mái, muốn trở về nghỉ ngơi.” “A?” Hách Liên Dung ngạc nhiên quay đầu nhìn Vị Thiếu Dương cùng Nghiêm Yên đã mất hứng, lại muốn giật tay mình ra nhưng không được liền lấy tay kia đánh vào tay hắn: “Vi sao nói như vậy? Quá mất hứng?” Vị Thiếu Quân càng không ngừng kéo Hách Liên Dung tới bên cạnh xe ngựa: “Người không phải muốn tạo cơ hội sao? Như người mong muốn.” Hách Liên Dung nóng nảy: “Người tránh ở bên cạnh không hề rằng là tốt rồi, làm chuyện dư thừa thể làm gì? Còn kéo theo ta xuống nước!” Vị Thiếu Quân kéo Hách Liên Dung ngồi lên xe ngựa, hướng Thiếu Dương ở xa xa đang chạy đến hô một câu: “Ta mang xe ngựa đi, các người chơi xong tự mình trở về.” Rồi sau đó hắn phân phó xa phu (người đánh xe) lái xe, lùi vào trong xe, nói với Hách Liên Dung vẫn đang trừng mắt nhìn hắn: “Về sau thấy những chuyện như vậy đừng có lại xem vào nữa, quả thực Việt bang việt vợi (anh này chơi chữ ý bảo chị là người Tây Việt nên quá vợi vàng?) . Người Yên Nhi thích không phải Thiếu Dương mà là tướng công u hồn của người!” “Hả?” Hách Liên Dung hoảng sợ mở to hai mắt, xe ngựa bất thành linh chuyển bánh khiến nàng mất thăng bằng, nghiêng ngả, lại chặt vật ngồi xuống xong: “Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Tranh chấp Từ đường (1)

“Hả cái gì mà hả?” Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn cời nút thắt trên người mình, có ý tứ muốn cời quần áo. Hách Liên Dung đang đại ra lại bắt buộc chính mình lấy lại tinh thần, không nói hai lời liền đáp hắn một cái: “Làm cái gì!” Vị Thiếu Quân phồng thủ một chút, quay về chỗ cũ định phát câu lại thấy một cước bay tới, tránh phương hướng nàng đánh tới, hắn dấn chặt người vào một bên xe, nỗi giận gầm lên một tiếng: “Thay quần áo! Người có thể dùng cách bình thường để nói chuyện với ta được không!” Chỉ sợ là bình thường không được. Xe ngựa lắc lư điên cuồng, hắn cũng điên điên dờ dờ, đầu giật giật lên như bị trúng gió, đầm báo sờ sờ như thể làm sao bình thường được a? Thế nhưng Hách Liên Dung thấy sau người dừng đến hai chiếc áo khoác, đúng là quần áo của hai người Vị Thiếu Dương và Vị Thiếu Quân thay ra, cũng biết là chính mình mẫn cảm, thấy người ta cời quần áo lại lo lắng theo chiều hướng không thuần khiết, như vậy không tốt. (Là em tự đa tình, ngày đây còn xa lắm @@) Ánh mắt Vị Thiếu Quân vẫn hằm hè, không chút hòa nhã quay về với quần áo của mình. Sau khi thay xong mới cân nhắc cười xấu xa một chút, dùng mũi chân huých huých Hách Liên Dung, về mặt đầy cảm xúc: “Ôi chào, hiểu sai đi?” Hách Liên Dung không lên tiếng, nhìn hắn ngẩn người. Vị Thiếu Quân nhướn mày: “Sao thế?” Giọng điệu cực kì không kiên nhẫn, lại hướng đến gần chỗ vừa bị đập, trêu Hách Liên Dung: “Đọa? Không phải không đá sao?” “Người vừa nói chuyện Nghiêm Yên là thật?” Hách Liên Dung suy nghĩ chính là chuyện này. Vị Thiếu Quân ‘Ừ’ một tiếng, lại cường điệu nói thêm: “Sự thật chứng minh ta cũng có người thích.” Mặt mày Hách Liên Dung nhăn nhó: “Thời điểm người nói câu này là thanh tỉnh sao? Người có tỉnh táo không đấy?” Vị Thiếu Quân chán nản lườm Hách Liên

Dung một cái, xốc màn che ra ngồi bên ngoài, rất có ý tứ hàm xúc thật sự hùng biện thắng lợi lòng lý. Thế nhưng Hách Liên Dung vẫn không thể tin tưởng được. Ai có thể bị bệnh mất mù mờ mà lo Vị Thiếu Dương mà thích Vị Thiếu Quân? Cách biệt một trời, khác nhau một vực, ưu khuyết ngược nhau... là như thế nào? Những từ ngữ này đúng là vì riêng hai huynh đệ này mà hình thành, càng miễn bàn Vị Thiếu Quân còn nhiều lần trêu đùa Nghiêm Yên, suýt chút nữa làm hại nàng khó giữ được cái mạng nhỏ này. Chẳng lẽ đây là cái gọi là nam nhân không xấu nữ nhân không thương? Hách Liên Dung ghen tho, ai tới cứu nàng, đây rốt cuộc là cái lý luận biến thái chó má gì chứ! Nhất định là nghĩ sai rồi. Nghiêm Yên có chính thức tuyên bố người mình thích là Vị Thiếu Quân sao? Càng nghĩ càng cảm thấy khó có thể được. Hách Liên Dung xốc màn xe lên, định nói cho hẳn suy đoán của mình, lại phát hiện hẳn đã sớm không ở trên xe. Xa phu nói lúc vào thành hẳn liền nhảy xuống xe, không biết đi đâu. Đúng là xoay như chong chóng a, vì thế suy luận của Hách Liên Dung chỉ có thể tạm thời gác lại. Trở về Vị phủ, gia nhân có vẻ bận rộn hơn so với mọi ngày. Vào Thỉnh Vũ Hiên Hách Liên Dung mới biết đó là mệnh lệnh của Đại phu nhân, buổi tối làm tiệc rượu đặc biệt mừng khánh sinh (=sinh nhật) Nghiêm Yên. Hách Liên Dung vô thức tự cười cười. Nàng nghĩ, nếu hôm nay là sinh nhật Vị Đông Tuyết đương nhiên sẽ không nhìn thấy loại tình cảnh như thế này. Hách Liên Dung cảm thán một tiếng, chọn lấy từ hộp nữ trang của mình một chiếc vòng tay làm lễ vật tặng Nghiêm Yên. Trước giờ com chiều đến đại sảnh sớm một chút, gặp Nghiêm Yên liền tặng luôn lễ vật cho nàng, miễn đưa ra trước mặt mọi người lại khiến mấy kẻ nhiều chuyện khủng hoảng. Thế nhưng khi nàng tới Nghiêm Yên còn chưa tới, đã thấy Vị Thiếu Quân và Vị Thiếu Dương ngồi đó, tuy rằng biết là vì sinh nhật Nghiêm Yên nhưng vẫn không khỏi có chút kinh ngạc. Thời gian vào Vị phủ không ngắn, được như cả nhà tề tựu đông đủ dùng cơm như hôm nay cũng cực kì hiếm có. Vị Thiếu Dương thấy Hách Liên Dung liền lên tiếng tiếp đón: “Nhị tẩu đã khỏe hơn chưa?” Vị Thiếu Quân cũng quay đầu lại, ánh mắt có chút kinh diễm, nhưng tầm mắt là hướng dáng người phía sau Hách Liên Dung. Hách Liên Dung vừa định quay đầu nhìn lại, chợt nghe thấy thanh âm Nghiêm Yên truyền đến từ phía sau: “Thân thể nhị biểu tẩu đã khỏe hơn chưa?” Hách Liên Dung quay đầu lại liền nhìn thấy Nghiêm Yên một thân trang phục đang đứng ở cửa, áo ngoài màu vàng nhạt khiến nàng trông động lòng người hơn lúc thường, da thịt vô cùng mịn màng, ngón tay thon dài, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tinh xảo, làn thu thủy nét xuân sơn (Nguyên văn là: nếu núi xa mắt hàm thu thủy, xin đừng câu Kiều của cụ Nguyễn Du thay vào nhé^^), nụ cười trong trẻo đang nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung không khỏi khen ngợi một tiếng, Nghiêm Yên nhẹ giọng tạ ơn, cười xòa với Hách Liên Dung cùng tiến vào đại sảnh. Vị Thiếu Quân nhìn không dời mắt như đang canh gác cửa khẩu làm cho Nghiêm Yên xấu hổ cúi đầu. Vị Thiếu Dương cũng như có chút kinh hi (kinh ngạc + vui vẻ) cười nói: “Yên nhi thật sự đã trở thành một đại cô nương.” Nghiêm Yên hé miệng cười nhìn về phía Vị Thiếu Dương, ánh mắt không quên liếc sang bên cạnh rồi lập tức lại cúi đầu. Hách Liên Dung cuối cùng cũng nhìn ra một chút manh mối, đây...Nghiêm Yên này...sợ không phải không có ý với tên u hồn kia. Sao lại có thể! Hách Liên Dung khiếp sợ trong lòng, quả thực khó có thể hình dung. Vị Thiếu Quân liên tục ngoắc ngoắc với nàng: “Người mau tới đây, đứng ở đó không thấy mỏi sao?” Hách Liên Dung trừng mắt với hẳn một cái, đôi mày một trận co rút như kẻ của Nghiêm Yên. Có điều ý cười này động lại nơi khóe miệng lại không thấy có trong ánh mắt, ngược lại có vẻ có chút ghen tị. Hách Liên Dung ngửa mặt lên trời thở dài a, đầu năm nay nữ tử đều bị mù mắt a. (Không mù đâu chị ơi) Lại cảm thán nhìn lại Vị Thiếu Quân, muốn nhìn kĩ hẳn xem có phải chính mình không phát hiện ra ưu điểm nào hay không, lại vừa vặn đổi lại ánh mắt của hẳn. Hẳn nhanh chóng đổi hướng mắt, rồi lại thay đổi chủ ý nhìn chằm chằm vào Hách Liên Dung, tiên phát chế nhân (ra tay trước để chiếm ưu thế) nói: “Nhìn cái gì vậy!” Quả nhiên vẫn là u hồn a! Hách Liên Dung buồn bực nghĩ mà muốn học máu, thế nhưng cũng không quên chính sự, để Bích Liễu đưa lễ vật tới Nghiêm Yên. Nghiêm Yên cười nói tạ ơn, Vị Thiếu Quân tỏ vẻ bất mãn: « Ta đưa rồi, người lại đưa, thâm hụt tiền! » =./// Hách Liên Dung lườm hẳn một cái, ai muốn cùng hẳn đưa một phần lễ vật! Qua một lúc đám người lão phu nhân cũng đã tới, thấy Vị Thiếu Dương liền hỏi: “Chuyện từ lâu đã bắt đầu thu xếp chưa?” Vị Thiếu Dương cúi đầu nói ‘vâng’, Vị Thiếu Quân ở bên cạnh nói: “Bà nội, chuyện lần này cháu muốn từng bước một bắt đầu, người đừng nhìn chằm chằm Thiếu Dương, nhìn chằm chằm cháu là được.” Không biết lão phu nhân tin hay không tin tóm lại là thực sự vui mừng gật gù. Vị Thiếu Dương kinh ngạc liếc nhìn Vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Quân hơi mỉm cười: “Tôi nay chúng ta thương lượng quy mô từ lâu, phí tổn, còn có...Buổi chiều ta đi Xuân Khôi Lâu tìm đầu bếp của bọn họ, tuy rằng hẳn không muốn rời Xuân Khôi Lâu, nhưng giới thiệu cho ta hai đệ tử của sư phụ hẳn, có thể tìm bọn họ xem thử.” “Nhị ca...” Trên mặt Vị Thiếu Dương thay đổi từ kinh ngạc thành kinh hi: “Được, tôi nay chúng ta thương lượng một chút.” Lão phu nhân cười tươi như hoa nở, lại như có chút cảm động không nói lên lời, hiển nhiên bất cứ từ ngữ nào cũng không diễn tả được sự kích động trong lòng. Mặt mày Hồ thị cũng thư thái dần ra, cảm giác như gió xuân phơi phới. Chỉ có Hách Liên Dung, hóa đá đến cực điểm. Chủ nghĩa lấy của người ta được tên mà ám này vận dụng cũng quá tự nhiên đi? Đối với thân sắc vui mừng của mọi người còn không biết thẹn, đúng là u hồn! Đương nhiên có người vui thì cũng có kẻ sầu, ngoại trừ Hách Liên Dung còn có một người không thể cao hứng được – Ngô thị. Thấy kẻ không có tiền đồ nhất trong nhà như u hồn đều được mọi người khen ngợi nàng ta có chút ngồi không yên. Cũng là Nghiêm thị có mắt nhìn tốt, lập tức nhìn ra suy nghĩ của Ngô thị, thân nhiên nói với Vị Thiếu Dương: “Thiếu Dương, hai ngày trước nói đến việc an bài công việc cho đại ca con, giờ đến đâu rồi?” Ngô thị lại kinh ngạc một phen, vẻ mặt vừa nghi hoặc vừa vui mừng, như thế nào cũng không hiểu nổi vì sao Nghiêm thị lại có thể chủ động nhắc tới việc này. Vị Thiếu Dương nói: “Tổng khổ phòng trong Vị Tắt Tri thiếu một quản sự giám sát, con nghĩ để đại ca đi tiếp quản vị trí này. Tuy rằng chỉ phụ trách giám sát nhưng thoải mái lại là người trong nhà có thể tin tưởng được. Tình hình đại ca ổn trọng nhất định có thể đảm nhiệm.” Nghiêm thị gật gật đầu, nói với Ngô thị: “Thực Cần, người vừa lòng chưa?” Ngô thị đương nhiên là không quá vừa lòng bởi công việc này không có thực quyền gì, nhưng có còn hơn không, nàng liền gật gật đầu: “Làm phiền Thiếu Dương lo lắng.” Vị Thiếu Dương vuốt cằm trả lễ (có thể ở đây, a Dương vừa vuốt cằm vừa làm động tác gì đó để đáp lại Ngô thị ^^ ta k rõ lắm), Nghiêm thị lại nói: “Hôm nay ta cùng nương thương lượng một việc, nương, người nói đi.” Ánh mắt mọi người đều hướng đến lão phu nhân, nét vui mừng trên mặt lão phu nhân dần dần thu lại, hít một hơi: “Từ đường nhà chúng ta vài năm nay chưa tu sửa, thời gian trước còn nghe nói Từ đường bị dột mưa, chúng quý không thể để tổ tiên bị úy khuất, cũng nên tu sửa từ từ.” Tu sửa từ đường vốn là việc con cháu nên làm, Hách Liên Dung cũng không cảm thấy được có cái gì không đúng. Nhưng nàng thấy thân người Ngô thị rõ ràng hơi dựng thẳng lên, Hồ thị lại lặn nửa nhứ mày lại, ngay cả cô nãi nãi vô hình ngồi không tiếng động, đôi môi cũng hơi hơi mở ra quên cả khép lại. Ngô thị hơi hơi khàn trương rồi lại cố tình thoải mái nói: “Bà nội, đó là chuyện năm trước, chỗ bị mưa dột đã sớm được tu bổ, có Thiếu Huyền trông coi, người cứ yên tâm đi.” “Không thể nói như vậy được, công công con lúc còn sống chẳng phải cứ hai ba năm lại tu sửa một lần sao? Từ lúc công công con mất, không nói đến việc này thì cũng chẳng ai nghĩ đến.” Nghiêm thị liếc mắt ngắm về mặt Ngô thị, thân nhiên nói: “Người yên tâm, không có ý trách Thiếu Huyền, chính là năng lực của Thiếu Huyền chúng ta đều rõ ràng. Lúc trước giao việc Từ đường cho hẳn để ý thật ra cũng có chút miễn cưỡng. Hiện tại vừa lúc hẳn muốn đến hỗ trợ Vị Tắt Tri, sao có thể chiều cố cả hai bên? Về sau chuyện Từ đường sẽ không cần Thiếu Huyền quản nữa, giao cho Thiếu Dương là tốt rồi, Thiếu Huyền chuyên tâm làm tốt việc ở Vị Tắt Tri đi.” “Này, vị trí kia nói trắng ra chính là việc nhàn kém, có cái gì không thể chiều cố!” Ngô thị nhất thời nóng vội, vừa thốt ra lời này, Nghiêm thị vô mạnh bản khiến mọi người hoảng sợ: “Lời này của con là có ý gì? Muốn ám chỉ Thiếu Dương có ý an bài vị trí nhàn kém cho Thiếu Huyền?” Ngô thị tự giác biết mình lỡ lời: “Con không phải có ý này, chỉ là nói vị trí này có chút so sánh thoải mái...” Nàng vừa giải thích càng có vẻ có chút không tầm thường. Hách Liên Dung nhớ rõ thời điểm lần trước Ngô thị đưa ra việc phải kiểm tra Thỉnh Vũ Hiên, Vị Thiếu Huyền buột miệng một câu nói ra chuyện Từ đường bị Ngô thị ngăn lại. Bây giờ nàng không tiếc nói ra lời nói có thể đắc tội Vị Thiếu Dương cùng Nghiêm thị, vì cái gì vậy? Phải biết rằng việc trông coi Từ đường rất vất vả, cực dễ bị người khác lên án, lại không chiếm được lợi ích thực tế gì, không giống việc đáng để Ngô thị tranh nhau làm mới đúng. “Đừng nhiều lời, đã định như vậy rồi.” Nghiêm thị không cho Ngô thị cơ hội phản đối, đứng dậy: “Mọi người đi dùng cơm đi.” Ngô thị cắn chặt môi dưới, không nhúc nhích khỏi chỗ, làm như vô cùng không cam lòng. Lão phu nhân cũng không nhúc nhích, gờ nhẹ cây gậy chống, nói với Nghiêm thị: “Việc của Thiếu Dương cũng nhiều, đừng để việc này làm phiền đến nó nữa, chuyện tu sửa Từ đường...Liền giao cho Thiếu Quân đi.”

Chương 48: Tranh chấp Từ đường (2)

Lời này của lão phu nhân vừa nói xong, trong đại sảnh trở nên im ắng một chút, ánh mắt mọi người đều tụ tập trên người Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân đang chìm đắm trong việc tửu lâu, nghe vậy cũng sững sốt, lập tức nói: “Bà nội, cháu muốn làm chính sự, sao lại bắt cháu tu sửa Từ đường làm cái gì!” Lão phu nhân giận tái mặt: “Cho cháu tu cháu liền tu!” Tính tình đùa giỡn của Vị Thiếu Quân lại nổi lên, ngồi im không lên tiếng trả lời. Sắc mặt Nghiêm thị lúc này mới bình tĩnh trở lại, nói với lão phu nhân: “Nương, Thiếu Quân thật vất vả mới muốn làm chút chính sự, người còn dùng việc này làm phiền hần.” Ngô thị hơi mấp máy môi, không biết tính toán cái gì, đột nhiên nói: “Con đồng ý với bà nội, để nhị đệ tu sửa đi.” Ánh mắt Nghiêm thị hiện lên sự sắc bén, Ngô thị quay mặt đi không nhìn nàng, thẳng hướng lão phu nhân nói: “Bà nội cũng là sợ Thiếu Dương bạn quá.” Lão phu nhân đối với lời này từ chối cho ý kiến, nói với mọi người: “Vị gia chúng ta vốn ít người, chỉ có mấy huynh đệ Thiếu Huyền, đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau. Chuyện tu sửa Từ đường giao cho Thiếu Quân, Thiếu Dương cùng Thiếu Huyền quản lý Vị Tắt Tri cho tốt. Vài huynh đệ các cháu nên vì Vị gia tận tâm tận sức mới phải.” Vị Thiếu Dương đứng lên, không nhìn ánh mắt Nghiêm thị đáp ‘Vâng’. Ngô thị cũng nhấp nháy Vị Thiếu Huyền, hần cũng liền đứng lên. Chỉ có Vị Thiếu Quân, vẻ mặt bất bình như thể ầm ức ầm, nhảy dựng lên: « Bà nội, ý định của người là không để cháu có tiền đồ ! Ai thích tu Từ đường thì tu, dù sao cháu mặc kệ ! » Lão phu nhân đầu đầu chống mạnh gây xuống: « Cầm mồm ! » Trong mắt Ngô thị ẩn dấu chút vui mừng, cẩn thận không để Nghiêm thị phát hiện. So với đề Vị Thiếu Dương ôn trọng khôn khéo tiếp quản từ đường, không bằng đem việc này đổ lên đầu Vị Thiếu Quân, hần không muốn xử lý tự nhiên phải tìm người hỗ trợ. Nghiêm thị sao không biết tính toán của Ngô thị, trong lòng nén giận lão phu nhân, lại không vui vì Thiếu Dương không nghe lời. Lúc hai người nổi sóng trong lòng lại nghe thấy lão phu nhân từ tốn nói: « Thiếu Quân, nghe lời bà nói đi. » Vị Thiếu Quân vẫn là không tính nguyên nhưng chúng quy vẫn không nói thêm cái gì, tức giận hờ hết một lần nữa rồi ngồi xuống, ai cũng không phản ứng. Lão phu nhân lúc này mới đứng dậy: « Đi dùng cơm thôi. » Ngô thị cùng Nghiêm thị có chút không cam tâm. Hách Liên Dung đứng lên, chính hướng nhà ăn mà đi, chợt thấy bên cạnh có thêm người, chính là Vị Thu Cúc. Thần kì nàng vừa mới không tham dự đề tài tu sửa Từ đường, đại khái cảm thấy tham dự cũng vô dụng. Dù sao nàng cũng muốn để trượng phu mình có chút mặt mũi, chuyện tu sửa từ đường cũng sẽ không rơi xuống đầu người khác họ. Hiện tại nàng cười cười với Hách Liên Dung, biểu lộ ra tín hiệu thiện ý khó có được. Hách Liên Dung có chút mơ hồ, đúng lúc này lại nghe thấy Ngô thị kinh ngạc nói: « Ai ? Sao tứ muội vẫn chưa trở về ? » Từ lúc nàng tiến đại sảnh đến bây giờ đã qua hai khắc chung (1 khắc=15 phút, 1 canh giờ=2 tiếng), mà bây giờ nàng mới phát hiện. Còn những người khác, sau một lúc nàng hỏi mới xem xét một chút. Quả nhiên không thấy Vị Đông Tuyết, không ai để trong lòng, Ngô thị hỏi thì cứ việc hỏi, cũng không ai quan tâm Vị Đông Tuyết, thuận tụy chỉ là việc điểm danh hình thức của một đương gia nên làm. Ngô thị nói với Bích Lan: « Đến Giảng Tuyết Cư nhìn xem. Sao không ăn cơm chiều cũng không nói một tiếng ! » Không đợi Bích Lan lên tiếng trả lời liền có hạ nhân chạy chậm tiến vào: « Tam cô gia đã trở lại. » (Cô gia=con rể.) Vị Thu Cúc lúc này kinh hi kêu lên, lướt qua mọi người chạy ra cửa. Hách Liên Dung đối với vị tam cô gia này ít nhiều cũng có chút tò mò, không rõ hần có tài năng gì mà vừa có thể lấy nha hoàn của Vị Thu Cúc làm tiểu thiếp, lại vừa có thể khiến Vị Thu Cúc khăng khăng một mực với hần, cho nên nàng vẫn nhìn cửa lớn. Thành linh một lần hơi ẩm thổi vào trong tai: « Sáng nay người cùng Đông Tuyết xuất môn ? » Giọng nói cực thấp, thoắt trúng lỗ tai khiến nàng hơi ngửa, Hách Liên Dung co rụt cổ lại, quay mặt lại liền thấy Vị Thiếu Quân đứng cách nàng quá gần, có chút kinh ngạc nhìn chính mình, khoe môi chậm rãi cong cong lên như thể phát hiện ra đồ chơi thú vị. Hách Liên Dung từng bước lui về phía sau, tính đứng xa một chút, không ngờ Vị Thiếu Quân cũng từng bước tiến lên, giữ chặt cánh tay nàng, mặt càng nhích lại gần: « Người có biết muội ấy đi đâu ? » Vẫn là giọng nói trầm thấp, nhưng hơi thở đã có chút cách xa hơn, Hách Liên Dung chỉ cảm thấy hô hấp kia lọt vào tai khiến nàng tê rần một bên mặt, vội vàng dùng một tay che lỗ tai, lại nắm chặt tay hung hăng rung mình một cái, vuốt vuốt để bình tĩnh lại. (OMG, nhạy cảm quá nha, hắc hắc) Vị Thiếu Quân cười nhẹ thành tiếng: « Hóa ra người không thể để người ta thoải mái. » Hách Liên Dung nhìn hần tươi cười khiếm nhã thì nghiêng răng nghiêng lợi, đem sức mạnh toàn thân dồn về chân, tìm đúng chân hần liền dẫm mạnh xuống. Vị Thiếu Quân kêu lên một tiếng đau đớn, vẻ mặt xanh xao nhắc chân tránh ra. Hách Liên Dung lại dùng sức xoa nhẹ lỗ tai, lúc này mới bớt nổi da gà. Đang muốn lườm hần một cái lại bắt gặp một ánh mắt xinh đẹp. Nghiêm Yên cười cười, rất nhanh dời ánh mắt đi, Hách Liên Dung lại tình huống thấy sự ảm đạm trong mắt nàng, lại buồn cực cảm thán một trận. Lại nhìn tên quý ám kia đã nhanh đỡ lão phu nhân đi, vừa rồi còn làm bà tức điên lên, bây giờ lại thấp giọng nói nhỏ nhẹ. Lão thái thái mặc dù còn cau mày, ánh mắt vẫn hiện lên sự cung chiều, thật khiến người ta bội phục thủ đoạn của tên quý ám này. Bởi vậy cũng không ai nhắc đến chuyện của Vị Đông Tuyết, tuy rằng mọi người cũng có ý bụng dạ nhưng cũng phải chờ sau khi ngồi xuống toàn bộ, tam cô gia Tống Tử Hiền mới chính thức ra mặt (Làm mình nhớ đến anh Tống Tử Ngón quá đi > . « Chương sau Chương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tranh chấp Từ đường (3)

Hách Liên Dung liền cảm thấy như cả bầu trời sao đang bay vòng vòng trước mặt, vừa định lấy tay khua đi, hai phiến nóng bỏng mềm như cánh hoa liền áp lên môi nàng, nhẹ nhàng hút. Đầu óc lúc đầu hơi hỗn độn giờ lại biến thành mơ mơ hồ hồ, ngơ ngác ngửa đầu quên cả đáp lại, chỉ cảm thấy hơi thở phả trên mặt mình ngày càng nóng, lực đạo hút trên mặt cũng ngày càng mạnh, một đầu lưỡi linh hoạt len vào trong, đang muốn triển miên cùng nàng. Hách Liên Dung đột nhiên gục đầu xuống, đầu vết lưu lại làm cho nàng lo lắng liếm liếm đôi môi, rồi sau đó lấy hai tay nhẹ nhàng niu cổ, ní non một tiếng : « Thật ngọt. » Đinh đầu có người cười nhạo một tiếng, ngẩng đầu, khuôn mặt đầy vẻ mất mát của Vị Thiếu Quân lại nâng sát đến khuôn mặt nàng, dụng chạm âm áp khiến người ta say mê, Hách Liên Dung khép mi lại, thỏa mãn thở nhẹ nhàng. Đang lúc khôi phục thần trí lại, mí mắt Hách Liên Dung giật giật, mở mắt, trong mắt còn men say mơ hồ : « Người là... Vị Thiếu... Quân ? » Vị Thiếu Quân không trả lời cũng không kiên nhẫn giữ chặt gáy nàng, đôi môi lại áp lên, không cho nàng thời gian hỏi. Hách Liên Dung thờ dốc một chút, giây dựa quay đầu đi khiến nụ hôn tình tế, nhẹ nhàng rơi xuống cổ nàng : « Vị Thiếu Quân, ta chán ghét người. » Động tác của Vị Thiếu Quân dừng lại, tay hấn giữ lấy mặt nàng, mạnh bạo đối diện với nàng : « Phản ứng vừa rồi của người cũng không giống như chán ghét ta ! » Hách Liên Dung đảo đảo mắt : « Ta còn tưởng là Brad Pitt... » Nàng nói xong đẩy mặt Vị Thiếu Quân ra, lắc lắc lắc lắc đứng lên, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho chính mình thanh tỉnh một chút, nhưng vẫn không phân rõ đâu là hướng về Thánh Vũ Hiên, tùy tiện chọn một hướng, chưa đi được hai bước liền bị một lực mạnh mẽ kéo quay lại, người bị áp lên một hòn giả sơn, không thể động đậy. « Bó Pít là ai ? ». Vị Thiếu Quân nắm chặt cằm Hách Liên Dung, nghiêng răng nghiêng lợi, căn bản cũng không cho nàng cơ hội trả lời, lại một lần nữa cúi đầu, che lại làn môi mềm mại như cánh hoa. Môi Hách Liên Dung bị hấn ngấu nghiêng đến phát đau, rên rì giây dựa, lại bị Vị Thiếu Quân giữ chặt đầu cắn vào tai, hơi thở vô thức phả vào tai làm thân mình nàng căng cứng, không chịu được cảm giác kích thích run rẩy, tránh cũng không tránh được, chỉ có thể nức nở, như thể một con mèo nhỏ bị người ta khi dễ (= bắt nạt, làm khó). Sau đó thì sao ? Hách Liên Dung không nhớ gì cả, nằm ở trên giường, đầu đau như muốn nứt ra. Trên thực tế chuyện trước đó nàng cũng không muốn nhớ lại, chỉ nhớ rõ mình bị Vị Thiếu Quân khi dễ, khi dễ đến chết. « Đáng giận a ! » Hách Liên Dung rên rì một tiếng, day day thái dương, này hôm qua rốt cục là uống cái rượu gì ? Tác dụng chậm lại mạnh như vậy ? Nhìn nhìn trên giường, may mắn chỉ có một mình nàng, xiêm y cũng coi như chỉnh tề, nếu không bây giờ nàng muốn nhảy sông tự vẫn. Đại khái nghe được động tĩnh của nàng, Bích Liễu từ ngoài cửa cẩn thận đi vào, thấy Hách Liên Dung ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng thở ra, vội đẩy cửa mà vào, vội vàng sai bảo nha hoàn rửa mặt chải đầu cho Hách Liên Dung. Hách Liên Dung lại thật sự quay về giường : « Ta còn phải ngủ tiếp... » Bích Liễu kéo nàng lại, vừa giúp nàng đi hài vừa vội la lên : « Lão phu nhân cho gọi thiếu phu nhân đến. » Hách Liên Dung lại day day trán : « Có nói việc gì không ? » Bích Liễu lắc đầu, thu xếp tìm xiêm y cho nàng, lại phân phó nha hoàn thừa dịp lúc Hách Liên Dung rửa mặt chải lại búi tóc hôm qua chưa kịp tháo. Hách Liên Dung bật cười : « Cũng không cần vội đến như vật đi ? » « Thiếu phu nhân, người nhìn xem đã đến giờ nào rồi, lão phu nhân đã phái người đến thúc giục vài lần. » Hách Liên Dung lúc này mới phát hiện chính mình đã ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào : « Có việc gấp như vậy sao không gọi ta dậy ? » « Cái này cũng phải gọi mãi mới được. » Có lẽ xúc động vội vàng làm cho Bích Liễu trở nên không hề cẩn thận, nói chuyện có vẻ tùy tiện chút. Giúp Hách Liên Dung thay đổi xiêm y, lại để nàng ngồi xuống rồi chải đầu, bận rộn nửa ngày. « Được rồi. » So với Bích Liễu đang lo lắng, Hách Liên Dung có vẻ chậm rãi, không nhanh không chậm, bởi nàng thật sự không nghĩ ra lý do lão thái thái tìm nàng, trừ lúc ăn cơm chiều căn bản cũng không nói chuyện song phương thì có việc gì gấp chứ ? Có điều cũng vẫn là có việc gấp, một chân Hách Liên Dung vừa mới đặt ra khỏi cửa Thánh Vũ Hiên liền gặp lão phu nhân đang được nha hoàn đỡ, mặt đen âm u, nghiêm khắc đập vào trước mắt. Chân Hách Liên Dung vẫn còn dính chặt trên bậc cửa, lão thái thái đã vào đến sân, thẳng hướng đến nhà chính. Hách Liên Dung nhủ nhủ mảy, cũng còn chút hồn phách, bắt đầu đi xoay người đuổi kịp. Nhìn sắc mặt này đoán chừng không phải có chuyện tốt gì. Lão phu nhân ngồi vào chỗ của mình, mở mồm liền trách mắng : « Người tự nhìn chính mình, nào có một chút tự giác thái độ làm vợ ? Ta vốn nhớ kĩ người đến từ Tây Việt, vẫn chưa quen với quy củ Tây Hạ, vẫn chưa trách móc nặng nề cái gì, không thể ngờ được người có tình làm trầm trọng thêm ! Có việc cũng muốn người bà như ta đây vội vàng tới gặp người ! » Đến cùng là nói cái gì vậy. Hách Liên Dung thấy đầu mình ngày càng đau, lão phu nhân sẽ không đặc biệt vội vàng đến giáo huấn mình đi ? Huống hồ chính mình cũng không ngờ rõ ràng là say rượu quá rồi, lại nhìn lại lão phu nhân, này hôm qua như uống cũng không ít, hiện tại tinh thần tỉnh táo, thật khiến người ta lấy làm lạ. Có điều, lúc này đoán chừng có một trăm câu trách cứ của lão phu nhân đang chờ về vấn đề say rượu. Biết là lỗi của mình, Hách Liên Dung cũng không biện bạch, chủ động hỏi : « Bà nội tới tìm cháu là có việc gấp gì đã xảy ra ? » Lão phu nhân trừng mắt lờm nàng, sau một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt : « Chuyện Từ đường Thiếu Quân tính toán khi nào thì mới tiến hành ? » Hách Liên Dung sững sốt, việc này sao lại hỏi đến nàng ? Lão phu nhân đợi một lúc không nghe được đáp án, sắc mặt càng trầm : « Tu sửa Từ đường không phải việc nhỏ, không thể coi như không quan trọng, càng không thể vớ vẩn cho xong việc. Ta thấy tâm tư Thiếu Quân đều đặt lên việc tửu lâu, không quá để bụng chuyện Từ đường. Người nên khuyên hấn, Từ đường là nơi thờ cúng tổ tiên, cố gắng tu sửa sẽ được tổ tiên phù hộ. Tửu lâu kia có bạc là có thể mở, khi nào làm chẳng được ? Trước mắt phải tập trung sức lực vào chuyện Từ đường. » Hách Liên Dung cười mỉa một chút, lão thái thái đúng là béc lét sức lao động, không muốn tự mình dây dưa với Vị Thiếu Quân liền phái nàng đi làm thuyết khách. Có điều nàng đáp ứng lấy lệ, dù sao cũng chỉ là câu cửa miệng, người nói là việc của người, ta làm là việc của ta, đồng ý với bà ấy một tiếng cũng không mất gì. Lão phu nhân dường như nhìn ra thái độ lấy lệ của Hách Liên Dung, hừ một tiếng : « Người không cần vội với ta, có chút đạo lý hẳn là người hiểu được. Người cùng Thiếu Quân là vợ chồng, nó tốt thì người mới sướng, cứ bắt cần như vậy, lúc nào mới có ngày thư thái ? » Hách Liên Dung trầm mặc không nói, lão phu nhân lúc này mới vừa lòng chút : « Sửa Từ đường là bà giao cho Thiếu Quân làm, các cháu nên cho bà mặt mũi mới phải. Cháu phải khuyên Thiếu Quân nhiều hơn, chính nó có thể làm tốt việc này, không cần để kẻ khác can thiệp vào, làm việc bằng chính sức mình mới có vẻ thành kính. Nói lại với Thiếu Quân, nếu có chuyện gì về Từ đường chỉ cần đến thương lượng với bà, bà sẽ giúp nó. Cháu cũng nên chú ý nhiều tới động tĩnh trong phủ, đến chỗ bà nhiều một chút, bà không phải hồ đồ, không ăn thịt cháu đâu. » Hách Liên Dung đờ người, thẳng đến khi lão phu nhân đi nàng vẫn không hiểu lão phu nhân tìm nàng là có ý gì. Tiễn bước lão phu nhân chưa được bao lâu, Bích Liễu lại tiến vào bẩm báo : « Đại phu nhân sai người đến kêu nhị thiếu phu nhân qua một chuyện. » Hách Liên Dung không nói gì sau một lúc lâu, nhân phẩm của nàng hôm nay bộc phát hay sao ? Một người rồi lại thêm người nữa đều phải tìm nàng mặt đàm. Không nghĩ ra lý do cự tuyệt Hách Liên Dung đành mang theo Bích Liễu đến chỗ đại phu nhân. Nghiêm thị đang ở trong viện chăm sóc bồn hoa, dáng vẻ vô cùng thân nhiên, thấy Hách Liên Dung tới rồi cũng không tiếp đón, sau khi sửa sang bồn hoa chỉnh tề mới mở miệng hỏi : « Nghe nói bà nội con sáng nay phải đến Thánh Vũ Hiên, có việc ? » « Bà nội đi tìm Thiếu Quân. » Hách Liên Dung không phải là xấu hổ nếu nói bà nội đến gặp chính nàng mà căn bản là chính mình đã hiểu được ý của bà. Nghiêm thị lại cúi người xuống một chậu hoa, không chút để ý nói : « Cũng đúng, Thiếu Quân vẫn như đứa trẻ con, khó trách bà nội con lo lắng, con nói xem ? » Hách Liên Dung không hề rằng, nàng cảm thấy hôm nay thật khác thường, mọi người nói chuyện đều âm dương quái khí (úp úp mở mở, kì quái), tuy bình thường không tốt đẹp gì nhưng còn hơn cái vẻ giả vờ quan tâm như lúc này. « Thiếu Quân a, ngoài miệng thì nói vậy, luôn khiến bà nội vui vẻ, Thiếu Dương lại không giỏi việc này, làm việc gì cũng không tranh công, đúng là đứa nhỏ ngốc, con nghĩ sao ? » « Thiếu Dương... Năng lực được tất cả mọi người công nhận, công lao lớn không cần phải nói. » Hách Liên Dung cẩn thận tìm từ, trong lòng vẫn cân nhắc người nhà này hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy. « Lời này cũng thật có lý. » Nghiêm thị cười cười, vẻ lạnh lùng trên mặt giảm đi không ít : « Thiếu Dương mặc dù không phải do chính ta sinh ra, nhưng từ mười năm trước khi nó làm con thừa tự của ta, ta chưa làm phiền nó bất cứ việc gì, nó cũng không để ta bị thua thiệt, Vị Tắt Tri có ngày hôm nay không thể không dựa vào công sức của nó. Có điều... ». Nàng trầm ngâm một chút : « Mắt nhìn người của bà nội con lại làm cho ta lo lắng. Tu sửa Từ đường mặc dù không phải là việc gì khó nhưng cũng rất quan trọng. Với tính cách chip bông tếu táo của Thiếu Quân (D nguyên văn convert đấy nhá), sao có thể làm tốt việc này được ? Nếu tổ tiên bị quấy

hiều, chẳng phải là có tội ? Con nói xem ? « Vậy...ý của mẹ là... » « Theo ta, dù sao việc này đến cuối cùng vẫn cần Thiếu Dương đến giải quyết nốt hậu quả. Thế nên đừng để cho sự tình phức tạp hơn mới tìm người giải quyết hậu quả, có gì nói với ta và Thiếu Dương một tiếng, nếu có rảnh nó có thể chú ý đến việc Từ đường. Con cũng nói với Thiếu Quân một tiếng để hấn bớt làm phiền Thiếu Dương hơn. Hai huynh đệ bọn họ lặng lẽ giải quyết tốt chuyện này, trước mặt mọi người cũng không có gì phải ngại ngùng, bà nội con cũng vẫn vui vẻ. Con thấy thế nào ? » Con thấy thế nào ? Con thấy thế nào ? Con thấy thế nào... Sau khi ra khỏi chỗ đại phu nhân Hách Liên Dung mới thở phào một hơi, lần đầu cảm thấy trước đây mình ngây thơ cỡ nào, ném chén đĩa giả làm người đàn bà chanh chua, thật sự vẫn còn kém xa. Nói chuyện hai lần khiến cho đầu óc vốn không thanh tỉnh của nàng lại càng mờ hồ, định về Thính Vũ Hiên ngủ thêm một lúc, không ngờ Ngô thị đã sớm chờ ở nơi đó. Hách Liên Dung dường như muốn quay đầu bước đi, ai ngờ thị lực của Ngô thị không kém, xa xa đã từ trong nhà chính ra đón. « Nhị đệ muội, đi đâu ? » « Đại tẩu đến đây lâu như vậy, hẳn là đã sớm hỏi thăm rõ ràng rồi đi ? » Đối mặt với Ngô thị, Hách Liên Dung cũng không cần che giấu thái độ của mình, bởi vì quan hệ giữa hai người không quá tốt đẹp, không cần giả vờ thân thiết làm gì. Ngô thị cười cười, trở lại nhà chính uống trà, dường như đột nhiên phát hiện ra cái gì : « Trên khay trà sao lại bị hồng một chút thế này ? » Nha hoàn hầu trà tiến lên nhìn xem, quả nhiên, một bên khay trà bị sứt một ít, vội nói : « Để nó đi đổi lại. » Ngô thị khoát tay áo : « Mấy thứ này dùng đã lâu ngày, cũng nên thay đổi. » Dứt lời lại nói với Hách Liên Dung : « Đệ muội nhìn xem trong viện còn có chỗ nào chưa thỏa đáng, nói với đại tẩu, nhất định sẽ đổi lại. » Hách Liên Dung cho lui nha hoàn bên người : « Đại tẩu có chuyện gì nói thẳng đi, quan hệ giữa chúng ta trong lòng mỗi người đều tự biết rõ ràng, không cần nói lời khách sáo. » Ngô thị nghe xong cũng không hồn không giận, cúi đầu nhìn xiêm y của mình, khoe mắt lại liếc nhìn bọn nha hoàn, thẳng đến khi Bích Liễu cũng rời khỏi nhà chính, Ngô thị mới hít một hơi : « Đệ muội là người thẳng tính, đại tẩu cũng không vòng vo, giấu giếm. Kỳ thật muội cũng thấy vậy, đại tẩu làm đương gia nhưng cũng không quá hài lòng. Bà nội cùng nương bề ngoài thì mặc kệ mọi việc, đó là các nàng khôn khéo, đặc tội với người khác đều để ta đi làm. Không cần phải nói nhiều, chỉ nói đệ muội mới đến Vị phủ, những chuyện không tốt của muội... » Ngô thị cảm thán lắc đầu. « Muội ngấm lại, ta và muội có hận thù gì ? Nào có lí do gì khiến chúng ta phải bất hòa ? Nói thì như ta chính là cái thùng thuốc súng, nhưng có một số việc không thể làm theo ý muốn bản thân. » Thật không ? Hách Liên Dung cười lạnh trong lòng, trên mặt cũng không biểu hiện gì. Ngô thị thấy nàng không có phản ứng, mím môi lại nói : « Tẩu đương nhiên biết đệ muội vừa mới đến chỗ nào, thăm muốn nhắc nhở đệ muội một câu, trong cái nhà này, ai không toan tính vì chính mình ? Đệ muội nếu cảm thấy không dễ ý là cách tốt nhất, như vậy là vô cùng sai. Lại phải nói, trong bốn huynh đệ của đại ca người, xuất sắc nhất chính là Thiếu Dương, việc buôn bán trong nhà một tay đệ ấy nắm giữ. Bây giờ hấn còn trẻ, đương nhiên vẫn coi chúng ta là người một nhà, vậy tương lai thì sao ? Chờ đến lúc hấn có con, hấn có thể không có tư tâm sao ? Còn có thể hòa hợp với chúng ta sao ? Đệ muội, muội không lo lắng đến những điều đó sao ? » Thành linh được khuyến bảo tận tình làm cho Hách Liên Dung cười cười : « Muội không nghĩ tới nhiều như vậy. » Ngô thị không đồng ý, ngồi gần lại bên cạnh Hách Liên Dung : « Nếu tẩu đoán không sai, nương định để cho Thiếu Dương đi giúp Thiếu Quân đúng không ? » Hách Liên Dung cúi đầu không nói, Ngô thị thì thở dài nói : « Đây là thả con săn sắt, bắt con cá rô. Hôm nay phân quyền lực cho chúng ta, ngày mai lần áp quyền lợi. Chờ cho đến khi chúng ta hiểu được thì cũng đã muộn. Ngay cả sản nghiệp, thờ cúng tổ tiên đều giao cho con dâu nhà mình, bây giờ nói xong là thay lấy lại tiền thuê, tương lai... Ai mà biết được ? » (k hiểu mụ này làm nhảm cái gì nữa ? @ @) « Cho nên ? » « Cho nên, chuyện tu sửa Từ đường chúng ta không thể để ai nhúng tay vào. » Về mặt Ngô thị kiên định nói : « Tuy rằng việc này không lớn, nhưng tương lai thế nào, chỉ có thể trông chờ chúng ta có thể qua cửa này hay không. Chỉ có thể để Thiếu Quân cùng Thiếu Huyền cùng làm một chỗ, hơn nữa với sự giúp đỡ của bà nội mới có thể để nương và Thiếu Dương biết điều cảnh giác. Đệ muội, quan hệ lợi hại bên trong, muội nhất định phải cùng Thiếu Quân quan tâm, lo lắng thật cẩn thận. » Ba người, nói ba chuyện, nhưng từ mấu chốt vẫn là... Từ đường, từ đường... Từ đường. Theo như vậy, nhớ lại lời nói của lão phu nhân, Hách Liên Dung đột nhiên hiểu được ý tứ của bà : việc tu sửa Từ đường đừng để người khác can thiệp, tình huống không hay xảy ra liền sớm báo lại. Tình huống ? Là tình huống gì ? Thái độ của lão phu nhân cường ngạnh (mạnh mẽ, ngạnh ngạnh), đại phu nhân không cho người ta cự tuyệt, hiện tại Ngô thị lại nhún nhường, hòa hảo một cách kì quái ? Vậy Từ đường Vị gia rốt cuộc có ma lực gì khiến người ta tranh đoạt đi làm việc này ? Hách Liên Dung cân nhắc, đột nhiên nhớ đến một câu, mơ mơ hồ hồ như là Vị Thiếu Quân nói : « Vì nhà chúng ta có đồ vật này nọ, người sẽ sớm hiểu được. » Hấn nói 'sớm hiểu được' chính là chỉ hôm nay ? Hấn biết nếu mình tiếp nhận chuyện Từ đường sẽ mang tới sự chú ý từ ba phía, cho nên sáng sớm chạy đi, để lại mình nàng nhận khảo nghiệm ? Thật sự là một tên u hồn, rõ ràng là chuyện của hấn... Chậm đã, Hách Liên Dung tạm thời thu lại xúc động mắng chửi, lại nghĩ kĩ câu nói kia, nhà chúng ta có đồ vật này nọ ? Vị phủ... Đồ vật này nọ ? Ở Từ đường ? Đến cùng là vật gì ? Là vật gia truyền ? Vô lý, Vị lão gia không phải đột tử, tất cả có lẽ đã giao thác cho Vị Thiếu Dương. Cho dù không giao lại, Vị Thiếu Huyền quản lý Từ đường nhiều năm, Ngô thị hẳn đã hoài nghi, sớm báo Vị Thiếu Huyền đi tìm, cần gì phải chờ tới bây giờ ? Hách Liên Dung đang trầm tư, Bích Liễu lại vội vàng chạy vào : « Thiếu phu nhân... » Hách Liên Dung nhúc nhích, kêu ca một tiếng : « Là ai đến đây ? » Bích Liễu chỉ vào ngoài cửa nói : « Nhị thiếu gia sai người mang đến một cái thùng, nói là đưa cho Thiếu phu nhân. » Hách Liên Dung liền bỏ nghi hoặc trong lòng, đi ra ngoài cửa, thấy trong viện đặt một cái thùng cao đến nửa thân người. Hách Liên Dung cau mày đi vòng quanh thùng hai vòng nhưng không có ý định mở ra. Tên u hồn này không biết nghĩ ra cái chiêu trò gì để dọa nạt nàng đây ? Đang muốn sai người bê thùng đi, bên trong đột nhiên truyền đến tiếng phịch phịch, dọa Hách Liên Dung nhảy dựng, vẫn là thứ còn sống ? Sắc mặt Bích Liễu hơi trắng bệch, đứng sát vào Hách Liên Dung, tìm người mang gây đến mở thùng. Hách Liên Dung cũng không ngăn cản, nói thật, nàng cũng bắt đầu tò mò Vị Thiếu Quân mang tới vật gì ? Nha hoàn mang gây góc tới, Bích Liễu khẩn trương nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung gạt gạt đầu, Bích Liễu liền đứng xa xa lấy gây dây nấp thùng ra. Trong nháy mắt, Hách Liên Dung đột nhiên sinh ra ý tưởng... Không phải tên u hồn kia nấp mình trong thùng, muốn hù dọa nàng đi... 'Ba' một tiếng, cùng với tiếng mở thùng, một cái bóng đen nhẩy ra, mặc nha hoàn kinh hô một tiếng, không có nghe thấy giọng nói của Vị Thiếu Quân, lại nghe thấy mấy tiếng chó sủa, nhìn đến chỗ phát ra thanh âm, một con chó màu vàng đứng ở trong viện phát tiết nỗi buồn bị nhốt trong thùng. Sợ bóng sợ gió một hồi, đưa con chó này đến làm gì ? Hách Liên Dung dễ dàng tha thứ không mắng mỏ, Bích Liễu kêu lên một tiếng : « Thiếu phu nhân, người xem trên người nó... » Hách Liên Dung cẩn thận nhìn lại con chó kia, trên lớp lông vàng viết ba chữ to bằng mực nước... « Bồ...Pit ? » Hách Liên Dung ngờ ngác hỏi Bích Liễu : « Là ai ? »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Tranh chấp Từ đường (4)

Bích Liễu không trả lời được vấn đề này, Hách Liên Dung mang máng cảm thấy quen tai, lại không nhớ ra là ai, ngờ ngác cùng Bích Liễu xem xét nửa ngày, Bồ Pit. Đi bộ hai vòng trong sân, không kiên nhẫn chạy ra khỏi viện, đảo mắt đã không thấy đâu. Thật sự là... Không biết nói gì. Có điều xáo trộn một chút khiến đầu óc nàng tỉnh táo một chút, lại nhớ tới chuyện Từ đường, cân nhắc một lúc, quyết định đi tìm Hồ thị hỏi một chút. Hôm nay chỉ sợ Ngô thị nói đúng một câu : trong cái nhà này, nếu cảm thấy không dễ ý tới là cách tốt nhất, có thể là một ý tưởng sai lầm. Tựa như tro mắt, không dễ ý tới cái

Từ đường kia, không tham gia chuyện này cũng không thể kháng cự bị kéo vào bên trong tranh đấu. Nếu không thể tránh né, vậy phải biết rõ nguyên nhân để tránh đến cuối cùng mơ hồ thành người chết thay cho kẻ khác. Tới chỗ Hồ thị, Dương thị lại ở trong phòng bà, bởi vì chưa thông báo, Hách Liên Dung vào nhà liền thấy Dương thị cất vào trong người cái gì, thấy nàng tiến vào đường như luồng cuồng một chút. Hồ thị vội vàng chào đón Hách Liên Dung : « Sao lại đột nhiên đến đây ? » Hách Liên Dung nhìn Dương thị, Hồ thị hiểu ý liền chuyển đề tài : « Thiếu Trinh, muội về trước đi. » Dương thị lúc này mới như trút được gánh nặng, nhanh chóng cáo từ đi về. Hách Liên Dung lôi kéo Hồ thị ngồi xuống : « Tam nương tới làm gì ? » Hồ thị hơi cười cười : « Không có gì, nói chuyện phiếm về gia đình thôi. » Hồ thị trời sinh không phải là một diễn viên giỏi, ánh mắt mơ hồ cùng vẻ giấu giếm cái hóm hỉnh đã làm cho Hách Liên Dung đoán ra vài phần : « Đến vay tiền ? » « Ai... » Hồ thị xấu hổ cười, cất mấy thỏi bạc vụn vào hộp tiền xong xuôi, cất vào tủ, mới quay đầu lại nói : « Đệ đệ của Thiếu Trinh năm trước mượn phủ hai trăm lượng bạc làm buôn bán, không ngờ làm ăn thua lỗ, nhất thời không thu lại được vốn, vừa vặn mấy hôm trước Thiếu Trinh xảy ra chuyện, đại thiếu phu nhân mấy hôm nay cứ theo sát Thiếu Trinh điều tra, nếu không nàng đã đi... » Nói đến đây nàng dừng lại : « Ai, việc này nương hứa với Thiếu Trinh không nói ra. » « Một khi đã như vậy thì nương đừng nói nữa. » Hách Liên Dung cười cười, kì thật mới hỏi một chút, Hồ thị đã nói ra tám phần. Có điều, trong lòng nàng lại vô cùng áy náy, cảm thấy mình như bán đứng ai. Hồ thị nhẹ nhàng thở ra : « Vội vã như vậy là có chuyện gì đi ? » Hách Liên Dung cũng không quanh co : « Con lần này tới là muốn hỏi nương một việc có liên quan tới Từ đường. » Lòng này Hồ thị dựng ngược lên, đi đến đóng cửa lại cẩn thận mới ngồi lại bên cạnh Hách Liên Dung : « Nương biết con sẽ tìm đến nương. Con nhất định thấy kì quái vì cái gì nhiều người tranh nhau làm việc tu sửa Từ đường đi ? » Hách Liên Dung gật gật đầu nói : « Vừa mới này bà nội, đại nương và đại tẩu theo thứ tự đều tìm con. Ý tứ như thế nào... đều không khách nhau lắm. » Hồ thị cũng không hỏi bọn họ nói cái gì, nhẹ nhàng vuốt cằm : « Đó là bởi vì Vị gia chúng ta có một bảo bối. » Lúc Hồ thị nói câu này dường như cũng không dám chắc lắm, Hách Liên Dung ngạc nhiên hỏi : « Bảo bối gì ? Là đồ cổ ? » Vị gia kinh doanh đồ cổ, trong nhà có đồ quý báu cũng không có gì kì quái, quái chính là Hồ thị nhưng lại lắc lắc đầu : « Đến cuối cùng là cái gì nương cũng không biết. » Hách Liên Dung há hốc mồm, Hồ thị tiếp tục nói : « Không chỉ có nương không biết, đại tỷ và Thục Cần hẳn cũng không biết, chỉ biết là có đồ vật này nọ do ông nội con để lại. Về phần là cái gì, đại khái chỉ có bà nội con mới biết được. » Hách Liên Dung sắp xếp lại tin tức một chút : « Nói vậy là, Vị gia có một bảo bối giấu ở Từ đường, chỉ có bà nội biết nó là cái gì, người khác tin là vậy ? » Dứt lời nàng lại lắc đầu : « Nếu trong Từ đường có vật đó, chỉ sợ đã bị đại tẩu lấy đi, còn cần gì bây giờ mới đến tranh. » « Nói đến Từ đường. » Hồ thị cười thần nhiên. « Năm đó trước khi lão gia qua đời từng nói qua có một bảo bối bị ông hủy diệt rồi, không để lại cho con cháu, có lẽ là ông nội con để lại. Sau lại cũng không biết từ đâu truyền ra nói đồ vật đó căn bản không bị lão gia hủy mà giấu ở trong phòng thờ cúng tổ tiên. » Hồ thị hít một hơi : « Nương khi đó mới biết được, hóa ra tất cả mọi người đều tin đồ vật kia vẫn còn, đến ngay cả bà nội con, đều mượn cớ quay về tổ ốc một vài ngày, thế nhưng không thu hoạch được gì. » Hách Liên Dung lúc này mới hiểu được đại khái. Hóa ra trong lòng mọi người đã sớm biết rõ mọi chuyện, lại còn tìm cớ cố tình bí ẩn, nguyên nhân ư, đơn giản chỉ có hai chữ ‘dục vọng’ mà thôi. « Nương, người tin tưởng đồ vật đó vẫn còn không ? » Hồ thị lắc đầu cười : « Con người công công của con, cả đời không nói dối. Ông ấy nói bị hủy chính là đã hủy rồi. Nếu không, là đồ ông nội con lưu lại, đương nhiên vô cùng quý giá, ông ấy vì lí do gì không muốn truyền lại, ngược lại còn nói dối ? » Hồ thị thở dài : « Thật ra có đồ vật đó hay không có gì quan trọng ? Cần gì làm quá lên như bây giờ. » Nếu người nhà Vị gia đều có tâm tính giống Hồ thị, các nàng nhất định sẽ sống thoải mái vô cùng. Có điều nói vật đó bị hủy, Hách Liên Dung cũng không hoàn toàn tin tưởng. Dù sao trong đó có giá trị hay kỉ niệm quan trọng gì đó, lại nói với những người không hiểu rõ tình huống một câu miêu tả sơ sài, nhẹ nhàng băng qua – ‘bị hủy’. Đại khái vẫn có chút đáng ngờ. Hách Liên Dung cân nhắc lời nói của Hồ thị, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, có thể hay không... Vị lão gia bên ngoài có huyết mạch, mới lừa người trong nhà, đem đồ vật đó truyền ra ngoài ? Hách Liên Dung ngắm Hồ thị, lại cẩn thận ngắm lại, phủ định suy đoán của mình. Ngay cả Vị Đông Tuyết cũng được Vị lão gia đón về nhà, chứng minh ông là người rất nặng tình nặng nghĩa, tuyệt đối không để phát sinh chuyện con mình không thể vào Vị phủ bất nhận tổ tông. Thế nhưng chuyện Từ đường phải làm sao bây giờ ? Hách Liên Dung vì ứng phó cho qua cửa mà đều đáp ứng hàm hồ ba phía. Một khi khởi công, lập trường ba bên lập tức rõ ràng, chỉ sợ mỗi bên đều bức nàng lựa chọn. Thế này lại phải chống lại hai bên kia, một thêm một lớn hơn hai, đây là đạo lý Hách Liên Dung mới thông suốt. Từ biệt Hồ thị với cõi lòng đầy tâm sự, Hách Liên Dung lại không khỏi suy nghĩ chuyện này Vị Thiếu Quân có biết không ? Hẳn nếu biết thì vì sao còn từ chối chuyện Từ đường ? Mỗi người đều nghĩ đến gì đó chẳng lẽ hán lại không vậy ? Vốn bảo vật tổ truyền nên vào tay đương gia lại tồn tại một cách thần bí như vậy, hán lại không đi tìm ? Không muốn tìm ? Đi tìm không có kết quả ? Hay là hán giống Hồ thị, vốn tin rằng bảo vật đó đã sớm bị Vị lão gia phá hủy, bây giờ mọi người tranh giành, chẳng qua chỉ là ảo giác tốt đẹp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 51: Cái gọi là thánh mệnh

Cơm chiều cùng ngày, Hách Liên Dung viện cớ không đến. Ba người Vị gia sáng nay cùng nàng nói chuyện đều không hỏi đến, đều tự cho là Hách Liên Dung đối với tâm lòng của bọn họ suy nghĩ mà không màng tới ăn uống, bởi vậy Hách Liên Dung mới có thể thờ phào nhẹ nhõm. Đồng thời nàng cũng quyết định, chuyện này cần phải hỏi thêm Vị Thiếu Dương mới được, nếu ngay cả Hồ thị cũng biết chuyện thì cũng không cần thiết phải giấu diếm Vị Thiếu Dương. Lúc này, Bích Liễu tiến vào : « Thiếu phu nhân, tứ tiểu thư đến. » Hách Liên Dung sững sốt, điều đầu tiên nghĩ đến là Vị Đông Tuyết cũng có hứng thú với chuyện này ? Rồi lại ngay lập tức loại bỏ suy nghĩ này trong đầu, ngay cả người như Vị Thu Cúc cũng chưa biểu hiện hứng thú gì với việc này, huống chi là Vị Đông Tuyết. Mà Vị Thu Cúc sở dĩ im hơi lặng tiếng như vậy bởi cũng đại khái hiểu được đây là việc của Vị gia, lại liên quan đến Từ đường, đừng nói nàng ăn nhờ ở đậu, cho dù là con gái chưa gả đi cũng không được tiến vào Từ đường nửa bước, cho nên, dù trong lòng có nhớ thương cỡ nào cũng không có cơ hội có được. Hách Liên Dung trước đề Bích Liễu thu dọn đồ ăn trên bàn, cũng không ra nhà chính, trực tiếp cho người đưa Vị Đông Tuyết đến phòng ngủ. Sắc mặt Vị Đông Tuyết có chút tái nhợt, Hách Liên Dung vừa thấy liền tò mò hỏi : « Làm sao vậy ? » Nói xong lại nghĩ ra có lẽ Trần nương bên kia lại có việc gì đó, vội vàng phát tay để bọn nha hoàn đi xuống. Vị Đông Tuyết tiến đến nắm lấy tay Hách Liên Dung, trong ánh mắt đầy sự cảm kích, cười nói : « Nhị tẩu, không có chuyện gì, chỉ là trong nhà chúng ta không biết khi nào thì nhay ra một con dã cẩu (=chó hoang), lúc muội gặp được bị dọa cho hoảng sợ. » Hách Liên Dung lúc này mới nhớ tới cái con ‘Bồ Pitt’ kia, tuy rằng bây giờ vẫn chưa hiểu mô tê gì những con chó này đúng là chạy ra từ Thỉnh Vũ Hiên, buổi tối chạy loạn lên đương nhiên sẽ dọa người, liền vội vàng gọi Bích Liễu tới, bảo nàng đưa người đi tìm, tìm được liền đuổi đi. Vị Đông Tuyết không rõ nên cũng không để ý, nụ cười càng thêm âm áp : « Cảm ơn Nhị tẩu. » Hách Liên Dung hơi sững sốt mới biết được Vị Đông Tuyết hiểu lầm, không muốn giải thích nhưng thấy vô cùng xấu hổ, ngượng ngùng nói : « Thật ra không phải vì muội, con chó kia là Nhị ca muội đem về, không... đề ý liền chạy ra khỏi Thỉnh Vũ Hiên, nếu lại dọa đến người khác thì không tốt lắm. » Trong mắt Vị Đông Tuyết đầy vẻ kinh ngạc, sau một lúc lâu mới cười nói : « Nhị tẩu, con người tẩu thật tốt. » Hách Liên Dung ngăn người, Vị Đông Tuyết lại cười nói : « Nếu là người khác chẳng lẽ sẽ

giống tẩu nói không phải vì muội sao ? Nhị tẩu lại nguyên ý nói sự thật cho muội biết, hơn nữa. ... Bà nội và đại tẩu đối với tẩu không tính là hiền hòa, nhị tẩu cũng sợ các nàng. » Hách Liên Dung cười nĩa một chút, kỳ thật những điều này nàng vốn không nghĩ tới, chỉ là con chó kia từ chỗ nàng chạy ra, đương nhiên phải do nàng có trách nhiệm đuổi đi, đó là việc nên làm. « Đúng rồi, muội đến tìm tẩu như vậy, không sợ đại tẩu thấy ? » Vị Đông Tuyết nhún nhó đứng lên : « Thật ra lúc mới ăn cơm, đại tẩu hỏi muội sao hôm qua lại về muộn như vậy. Muội. . . Muội không biết nên nói như thế nào, đành nói là nhị tẩu nhờ muội đi sửa y phục, lại chờ sửa tại hai nơi nên mới về trễ. » Hách Liên Dung bật cười : « Vậy được rồi, nếu đại tẩu hỏi đến thì tẩu sẽ nói như vậy. » Vị Đông Tuyết lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại ngó ra cửa phòng đóng chặt rồi đến gần bên cạnh Hách Liên Dung nói nhỏ : « Nhị tẩu, hôm qua muội nhìn thấy vị Trần công tử kia. » Hách Liên Dung hoảng sợ : « Nương muội để hai người lên gặp mặt ? » Cô nương chưa lấy chồng nam tử cùng nam tử gặp gỡ riêng, tại cái thời đại này thật quá không ôn. Vị Đông Tuyết liên tục xua tay : « Ngày hôm qua nương muội đi thư cục của Trần công tử, nói muốn gửi thư, sau đó. . . Muội liền tránh ở phía sau cửa vụng trộm nhìn thoáng qua. Nương muội nói người mình phải cùng trải qua cả cuộc đời, dù sao cũng phải hợp mắt mới được, tuy rằng không đúng với lễ giáo nhưng nương muội cũng chỉ muốn tốt cho tương lai sau này của muội. » Hách Liên Dung thờ dãi, hiểu rõ liền vỗ vỗ tay nàng, Trần nương trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc đời mình nên vô cùng coi trọng tương lai của Vị Đông Tuyết, không muốn nàng sau này phải hối hận. « Vậy kết quả thế nào ? Vị Trần công tử kia có hợp mắt muội không ? » Vị Đông Tuyết không trả lời, khuôn mặt đỏ ửng đã là đáp án rõ ràng nhất, nhưng trong nháy mắt lại trở nên ưu phiền : « Có điều muội sợ chuyện này sẽ thập phần không thuận lợi, Trần công tử mặc dù có gia sản nhưng chỉ sợ không lọt nổi vào mắt bà nội và đại nương. Hơn nữa, huynh ấy lại là tái giá. . . Muội sợ bà nội sẽ không đồng ý. » « Tái giá ? » « Nghe nương muội nói phu nhân của huynh ấy bị bệnh mất đã hơn ba năm, vẫn không nói đến chuyện tái giá. Vẫn là người trong nhà sốt ruột mới đem canh thiếp đưa đến chỗ bà mới. » Hách Liên Dung trầm ngâm, này cũng thật có chút khó khăn. Chưa cần nói đến chuyện tái giá, chỉ là gia thế vị Trần công tử này tầm thường, chỉ sợ lão thái thái không buồn để ý đến sinh lễ. Vị Đông Tuyết thấy Hách Liên Dung không nói câu nào vội la lên : « Muội, muội chính là kính trọng Trần công tử tình sâu nghĩa nặng với vong thê (=vợ đã chết), nam nhân như vậy nhất định. . . nhất định là một nam nhân tốt. » Vị Đông Tuyết nói xong lời này đã xấu hổ đến đỏ bừng mặt, cúi đầu không được tự nhiên vịn vẹo mấy ngón tay, Hách Liên Dung cười cười : « Yên tâm, nếu nhị ca muội hỗ trợ, cửa kia của bà nội nhất định sẽ qua được. » Vị Đông Tuyết cắn cắn môi dưới giống như tự động viên chính mình, cuối cùng mới nặng nề gật đầu một cái : « Nhị ca nhất định sẽ giúp muội. » Nói xong câu này, nàng lại do dự : « Nhị tẩu, nếu không. . . Tẩu giúp muội nói với nhị ca. . . Muội, thật sự không biết nên nói như thế nào. » Hách Liên Dung bật cười : « Canh thiếp đều là huynh ấy giúp muội giấu, đến giờ còn nương nung cái gì. » Mặt Vị Đông Tuyết càng lúc càng đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng nói : « Nhị tẩu đừng giễu cợt muội. » Hách Liên Dung lại cười hít một tiếng : « Tẩu chỉ hâm mộ muội thôi, sao có thể giễu cợt muội được. Chẳng phải có câu thơ ‘nguyên có người một lòng, đến già không phân ly’. Vị Trần công tử kia đối với vong thê tình sâu nghĩa nặng, tương lai đối với muội tất nhiên không tệ, có điều muội phải nghĩ biện pháp bắt được tâm của hắn. » Nhìn thấy ánh mắt Vị Đông Tuyết lại tràn đầy nghi hoặc, tò mò, Hách Liên Dung bật cười : « Nghĩ hơi xa rồi, muội bây giờ cần phải đi tìm Nhị ca của muội, sau đó để nương liên hệ với Trần gia bàn việc chung thân đại sự. » Vị Đông Tuyết ngại ngại gật đầu, đứng dậy chuẩn bị cáo từ, vừa ra đến trước cửa lại quay người lại, chần chờ một chút : « Nhị tẩu, muội biết tẩu có ấn tượng không tốt với Nhị ca, nhưng Nhị ca thật lòng tin tưởng tẩu, nếu không cũng không cho tẩu biết chuyện nương muội. » Hách Liên Dung thần nhiên, may mà Vị Đông Tuyết chưa biết rõ chân tướng nếu không sẽ tổn thương đến chết. « Chẳng lẽ. . . » Vị Đông Tuyết thấy Hách Liên Dung không lên tiếng, khó xử nói : « Chẳng lẽ Nhị tẩu đang suy nghĩ vì không được gả cho Tam ca, ngược lại phải gả cho Nhị ca mà bất bình trong lòng ? » Hách Liên Dung sùng sốt : « Cái gì ? » « Hóa ra Nhị tẩu cũng không biết. » Ánh mắt Vị Đông Tuyết dao động một chút, cắn cắn môi dưới, cuối cùng nói : « Lúc trước ý chỉ từ hôn nói chính là con trai trưởng Vị gia, có điều đại ca đã lập gia đình, mà ngoài đại ca, Tam ca cũng là con trai trưởng, đương nhiên ý chỉ này phải ứng vào huynh ấy. Sau đó đại nương nói Tam ca tuy là con trai trưởng, nhưng cũng chỉ là do nàng nhận làm con thừa tự của mình, cho nên xét theo tuổi tác mà sắp xếp, nên chọn Nhị ca mới đúng, báo với triều đình cũng không thấy phản đối liền cho tẩu thành thân với Nhị ca. » Dứt lời nàng nhếch nhếch khóe môi, có chút vẻ khinh thường : « Thật ra. . . tâm tư của đại nương như thế nào, nhị tẩu cũng có thể dự đoán được. » Đây là lần đầu tiên nàng biết đến tin tức từ hôn của chính mình, củ khoai lang nóng như nàng không ai muốn nhận rốt cục cũng tìm được chỗ, triều đình cao hứng còn không kịp, đầu thêm quan tâm là nhị thiếu gia hay tam thiếu gia. Mà ý của Nghiêm thị cũng vô cùng rõ ràng, nàng không muốn một người con dâu phiên bang có thể sẽ làm nàng mất mặt, hoặc là nói, Vị gia cũng không muốn con dâu như nàng, chính là không thể chống lại thánh mệnh, đúng là làm khó cho các nàng. Làm khó các nàng để tránh một nữ tử phiên bang trở thành thiếu phu nhân Vị gia mà cố gắng hết thảy. « Thế nhưng muội thấy thật may cho tẩu vì đó chính là Nhị ca, nếu không làm con dâu của đại nương, nhất định thật sự vất vả. » Nhìn khuôn mặt có chút thỏa mãn của Vị Đông Tuyết, khóe môi Hách Liên Dung hơi cong cong, tiễn nàng ra cửa : « Lúc trở về cần thận một chút, đừng làm tẩu lo sợ nữa. » Vị Đông Tuyết gật gật đầu : « Nhị tẩu, thật ra Nhị ca không tệ, thật sự. » Nói xong câu này nàng mới mở cửa đi ra ngoài. Nhìn bóng dáng của nàng, độ cong trên khóe môi nàng mới dần giãn ra, ngây ngốc một hồi, chậm rãi hít vào một hơi. Còn muốn nghĩ cái gì nữa ? Kết cục sự việc này cũng đã định, tất nhiên sẽ không suy đoán vô vị, mộng mơ hư ảo những cái không thể.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 52: Hai huynh đệ

Ngày hôm sau, Hách Liên Dung cũng không đi tìm Vị Thiếu Dương hỏi chuyện Từ đường, ngược lại đến Hàn phủ. Tiền Kim Bảo thấy nàng đến thì vạn phần vui sướng, nói thẳng là đang muốn đi tìm nàng. Ở trong sân không biết gặp chị dâu hay em chồng của nàng, đầm ấm, đoan trang. Tiền Kim Bảo cũng không có ý giới thiệu, lời thẳng Hách Liên Dung đi ra phủ. Ra đại môn khẩu khí mới chậm lại, quay đầu ‘Phì’ một tiếng : « Bọn họ bình thường cũng không có bộ dáng này, nghe nói tuần phủ phu nhân Lâm Đồng đến đây thăm người thân, có lẽ mấy ngày nay sẽ đến, đại khái mở yến tiệc mời gia quyến quan viên ở Văn Trữ, cho nên hai ngày này luyện được về thực nữ, chỉ sợ đánh mất mặt mũi quan viên thành Văn Trữ, thật khiến người ta nhạo báng. » Hách Liên Dung ngạc nhiên nói : « Các nàng cũng đường đường là gia quyến quan tứ phẩm, cần gì phải cẩn thận như thế ? » Tiền Kim Bảo xuy một tiếng : « Tuần phủ kia chính là đại quan nhị phẩm, cha chồng ta còn kém xa, hơn nữa nghe nói câu của tuần phủ phu nhân này là Lại bộ thị lang. Lại bộ là chỗ nào chứ ? Chuyên quản khảo hạch quan viên lên chức, một đám các nàng còn không khúm núm bình bợ ? » Nhìn dáng vẻ khinh thường của nàng, Hách Liên Dung bật cười : « Ngươi lúc đó cũng chẳng phải một trong các nàng đó ư ? Còn không mau về luyện dáng vẻ thật tốt, đỡ phải đến lúc đó mất mặt, đánh mất cơ hội thăng chức của công công nhà ngươi. » (công công : cha chồng) « Ta mặc kệ. » Tiền Kim Bảo khinh khinh, bất cần : « Ta vốn chính là cái dạng này, giả vờ làm cái gì ? Trong một nén hương bất ta không nói câu nào khiến ta buồn đến chết, đến lúc đó nằm ngay đơ giữa yến tiệc, là các nàng đẹp hay ta đẹp ? » Hách Liên Dung cười to, dắt nàng đi trên đường, mua chút đồ ăn nhét vào mồm nàng, mỗi người một túi đầy hạt dẻ, Tiền Kim Bảo đột nhiên hít một tiếng : « Lần trước không phải ngươi nói tên u hồn kia bị trộm túi tiền sao ? Ca ca ta tra đó tất cả những tên kẻ cắp chuyên nghiệp,

một chút phát hiện cũng không có. » « Không có là bình thường. » Hách Liên Dung nói : « Hơn một vạn hai trăm, đánh gãy chân cũng đủ sống nửa đời còn lại, còn không nhanh trốn chạy sao ? Chẳng lẽ tiếp tục ở lại làm kẻ trộm ? » « Vậy cũng phải có chút manh mối tìm ra mới đúng. » Tiền Kim Bảo than thở : « Cũng không nghe nói đột nhiên không thấy ai đó... A ! Chẳng lẽ là người chỗ khác làm ? » « Người nên đến nha môn làm thần bộ. » Hách Liên Dung cười lắc đầu, ánh mắt đột nhiên sâu một chút, bắt lấy tay Tiền Kim Bảo nói : « Chúng ta đi xem trang sức. » « Để làm gì... » Tiền Kim Bảo bị Hách Liên Dung kéo vào một cửa hàng trang sức, chỉ hỏi một câu liền bị những đồ trang sức muôn hình vạn trạng kia hấp dẫn, thấy cái này đẹp, cái kia cũng đẹp, chọn nhiều thành một đồng, đồng thời cũng chọn vài thứ cho Hách Liên Dung. Ánh mắt Hách Liên Dung vẫn chăm chú nhìn ngoài cửa điểm, không an tâm chọn một đôi khuyên tai màu tím lấp lánh. Tiền Kim Bảo nhìn đôi khuyên tai, thất bại nói : « Sao người có thể chọn trong đồng đó món đồ đẹp thế này. » Hách Liên Dung liền dời lại lực chú ý, bật cười nói : « Người thích thì lấy đi. » Tiền Kim Bảo xua tay : « Quân tử không đoạt đồ tốt của người khác. » Nói xong hí hửng cười : « Hàn Sâm dạy ta đây. » Hách Liên Dung thật muốn cười lớn một trận, nghĩ rằng Hàn Sâm dạy nàng những lời này là có dụng ý khác. Việc Tiền Kim Bảo ‘đoạt’ đồ tốt của người khác diễn ra không ít, tỷ như lần trước đến đòi tiền Vị phủ. « Ai nha ! » Tiền Kim Bảo sờ sờ bên hông : « Quên mang túi tiền rồi. » Hách Liên Dung lấy túi tiền của mình, cười khổ : « Ta không mang nhiều tiền. » Ông chủ hàng trang sức bận nửa ngày có chút nóng nảy : « Nếu không... mang đến phủ của nhị vị phu nhân đi ? » Không đợi Tiền Kim Bảo đáp ứng, chủ cửa truyền đến một giọng nói : « Không cần. » Nghe thấy giọng nói kia, trong lòng Hách Liên Dung hít một tiếng, nặn ra vẻ tươi cười xoay người sang chỗ khác, Tiền Kim Bảo đã vui vẻ nói : « Tam thiếu, người đứng là mưa trong nắng hạn, trước trả tiền hộ ta, ngày mai ta cho người mang tiền trả lại Vị Tắt Tri đi. » Vị Thiếu Dương cười cười, lấy bạc ra thanh toán, nói với Hách Liên Dung : « Vừa rồi nhìn thấy giống Nhị tẩu, vừa định chào hỏi thì hai người liền vào điểm. Vừa rồi hai người có việc gì thế ? Nhị ca hẹn đệ bàn việc, có muốn đi cùng đệ đến không ? » Hách Liên Dung đang muốn cự tuyệt, Vị Thiếu Dương đã nói với Tiền Kim Bảo : « Hàn thiếu gia chắc cũng sẽ đến, Nhị ca mấy ngày nay thu xếp chuyện tửu lâu, huynh ấy dường như cũng có chút hứng thú. » « Bảo sao mới sáng sớm ta đã không thấy mặt hân ! » Bất Hàn Sâm tuyệt đối là nhiệm vụ hàng đầu của Tiền Kim Bảo, nàng đương nhiên sẽ không dẫn đo trước lời mời của Vị Thiếu Dương, ôm hộp trang sức mới mua đi ra khỏi cửa. Hách Liên Dung dường như không có tâm tình nói chuyện, Vị Thiếu Dương bâng quơ hàn huyên vài câu cũng chỉ có Tiền Kim Bảo tiếp lời, không khỏi thấy kì quái : « Nhị tẩu không khỏe sao ? » « Không phải, không cần lo lắng. » Hách Liên Dung nói vậy nhưng lại dừng bước : « Dường như hôm qua nương muốn tâu đến thăm nàng, tâu suốt nửa quên mất, hai người đi đi, tâu về nhà trước. » Dứt lời nàng cũng không để ý đến Tiền Kim Bảo, xoay người đi. Tiền Kim Bảo kinh ngạc nửa ngày mới vội mở hộp trang sức : « Còn khuyên tai của người... » Hách Liên Dung nghe thấy nhưng không muốn quay đầu lại, ngược lại bước đi nhanh hơn, thấy cái ngõ nhỏ liền quẹo vào, vội vội vàng vàng đã cách xa đường lớn, lúc này mới bước chậm lại. Ngắm lại hành động vừa rồi của mình cảm thấy có chút buồn cười, vì sao không muốn gặp Vị Thiếu Dương ? Tắt cả cũng là do lòng tự tôn nhàm chán gây ra thôi. Không muốn để hân nhìn thấy nữ nhân hân đẩy đi hiện tại sống vất vả, khó khăn cỡ nào. Hít một hơi thật sâu, Hách Liên Dung nhìn trái nhìn phải xem phương hướng, định quay về Vị phủ, vừa mới quay người, liền nhìn thấy một người đứng cách đó không xa, không phải Vị Thiếu Dương thì là ai. Hách Liên Dung giật mình, Vị Thiếu Dương có chút lo lắng đi đến gần : « Đệ thấy tâu có chút không bình thường liền đề Hàn phu nhân đến chỗ hẹn trước, tâu thật sự không có việc gì chứ ? » Hách Liên Dung lắc đầu, đột nhiên tự giễu cười cười : « Không có việc gì, hiện tại thật sự không có việc gì. » Trốn rồi như thế nào ? Nàng có thể trốn được mãi không ? Sự việc kia đối với người nhà Vị gia mà nói không phải bí mật, họ đương nhiên sớm nghĩ rằng nàng vĩnh viễn là một nữ nhân không đáng để Tam thiếu lấy, không ai sẽ vì suy nghĩ của nàng mà thay đổi thái độ, lại càng không có người vì khó khăn của nàng mà sinh thương hại, nàng vì sao còn muốn để ý đến cái nhìn của người khác ? « Nhị tẩu... » « Tâu thật sự không có việc gì. » Hách Liên Dung tự đã thông tình thần : « Đúng rồi, có chuyện tâu muốn hỏi đệ, liên quan đến chuyện Từ đường. Hôm qua tâu đến hỏi nương, bây giờ muốn hỏi đệ một chút. » Vị Thiếu Dương không có chút kinh ngạc nào, khẽ cười : « Nhị tẩu chính là muốn hỏi đệ về lời đồn đại bảo vật của Vị gia là thật hay giả ? » « Không. » Hách Liên Dung nói : « Tâu chỉ muốn biết đệ có tin bảo vật đó tồn tại hay không thôi. » Vị Thiếu Dương nghiêm túc, đi theo Hách Liên Dung, sau một lúc lâu mới nói : « Đệ nhớ rõ trước đây cha đệ có nói qua một lần, nhà chúng ta có một bảo bối mà chỉ có người đứng đầu Vị gia mới được biết đó là cái gì. Tương lai ai tiếp quản Vị Tắt Tri mới có tư cách có được vật này. Sau đó, cha không đề cập đến vấn đề này nữa. Cho đến lúc lâm chung, bà nội hỏi, cha nói vật đó đã sớm bị hủy. Cha đệ là con một mấy đời huyết mạch của Vị gia, không có chi khác, thân cận nhất chỉ có chúng đệ, không có chuyện bảo vật bị đưa ra ngoài. Vậy nên đệ tin tưởng lời cha nói, người không có lý do gì phải giấu giếm vật đó. » Như vậy xem ra Vị lão gia xác định có tâm tư đem bảo bối truyền cho con cháu, lại không có khả năng để cho người ngoài, như vậy bảo bối quả nhiên là bị hủy ? « Chính là bà nội cùng các nàng không tin tưởng. » « Suy nghĩ của con người không có cách nào thay đổi được. » Vị Thiếu Dương dừng bước : « Nhị tẩu yên tâm, đệ sẽ nói với nương là đã có manh mối khác về vật đó, không có trong Từ đường. Chờ Nhị ca tu sửa xong Từ đường, nương sẽ không bức Nhị tẩu làm cái gì. » Hách Liên Dung nhất thời không biết nói gì, nàng còn chưa nói những chuyện kia cho hân, hân sao có thể nói trước kết quả ? Nói chuyện với người như vậy quả thật thoải mái nhưng lại không có cảm giác an toàn. « Hóa ra Nhị tẩu vì việc này mà không an lòng ? » Hách Liên Dung không định nhiều lời liền ậm ừ cho qua, Vị Thiếu Dương liền cười nói : « Bây giờ không có việc gì, Nhị tẩu theo đệ đi, lần này Nhị ca quyết tâm làm nên chuyện, tâu cũng nên đi xem. » « Tâu còn... » Hách Liên Dung bời vì không muốn thấy Vị Thiếu Quân đang muốn cự tuyệt liền nghe thấy một trận tiếng chó sủa từ xa đang dần đến gần. Qua một lúc, một đám công tử bằng hữu cầm y hoa phục xuất hiện ở chỗ góc đường, tay mỗi người dắt một con chó, đáng vẻ thập phần mạnh mẽ. Hai người cầm đầu, Hách Liên Dung nhận ra một tên, đó là thiếu gia của Phương gia giàu nhất thành, bình thường hay đi chơi cùng Vị Thiếu Quân, cũng là một tên u hồn. Lúc Hách Liên Dung đi theo Tiền Kim Bảo bắt Hàn Sâm cũng từng gặp qua. Người kia không biết định giờ trò gì, làm bộ lấy khăn mỏng che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, Hách Liên Dung thoát nhìn thấy có chút quen mặt, Vị Thiếu Dương đã kinh ngạc thốt lên : « Nhị ca ? » Hách Liên Dung hí hửng nhìn thấy rõ mặt mấy người kia, quả nhiên, không phải tên u hồn kia thì là ai ? Chỉ cần là người hơi quen biết cũng có thể nhận ra, bởi vậy có thể thấy trong TV hay có mấy tình tiết buộc một cái khăn tay thì đến ngay cả cha ruột cũng không nhận được ra, đúng là bip người. Vị Thiếu Dương chào hỏi : « Nhị ca ? Sao huynh lại ở đây ? Giờ này huynh đáng lẽ nên ở Hồng Yên lâu chứ ? » Vị Thiếu Quân thấy Vị Thiếu Dương thì cũng hơi kinh ngạc, đánh giá Hách Liên Dung ở phía sau một chút, không chút để ý nói : « Nửa đường đi thì gặp các huynh đệ đang dạo cầu, chờ ta so xong rồi thì đến chỗ hẹn với đệ. » Bên cạnh tức thời vang lên một trận cười, Phương thiếu gia cười đến gấp bụng : « Thiếu Quân, là so câu chứ không phải so với người, cũng là người không tin tưởng vào chó của mình nên đã tính toán sẵn kết cục cho bản thân ? » Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn phát phát tay : « Các người cứ thừa dịp hôm nay thắng ta đi, chờ ngày mai ta tìm được Bó Pitt nhất định lấy lại thắng lợi. » Phương thiếu gia ngạc nhiên nói : « Con chó nhanh nhất của người không phải kêu thoát cương đã câu sao ? Lại có tên mới ? » « Đổi tên, đổi tên, bây giờ kêu Bó Pitt, về sau cứ gọi là Bó Pitt. » Vị Thiếu Quân liếc liếc Hách Liên Dung, thấy nàng không có phản ứng gì, cau mày đưa cương chó cho người khác, khoanh tay đến trước mặt Hách Liên Dung, cười gian hai tiếng : « Trong lòng đang thầm nghĩ ta đi ? » Hách Liên Dung nhún mày : « Không hiểu. » « Đây ! » Vị Thiếu Quân sừng sột vô cùng, kẻ sát Hách Liên Dung nhỏ giọng nói : « Người đứng là đồ vô lương tâm, tên gian phu bị đặt cho chó mà cũng không để ý sao ? » Hách Liên Dung càng nhăn mày chặt hơn : « Không biết người muốn nói cái gì. » Cái gì mà gian phu ? Ai có gian phu ? Nàng ? « Ôi chao... » Vị Thiếu Quân cào cào tóc, mắt liếc sang Vị Thiếu Dương, hiểu rõ liền cười hừ : « Á à, hóa ra lại chuyển sang em chồng, ngay cả tên của gian phu cũng quên sạch. » Tên này bị điên rồi sao ? Hay là bị bệnh hoang tưởng ? Lại còn che mặt ! Hân tưởng mình là siêu nhân a ! Hách Liên Dung hoàn toàn dùng ánh mắt nhìn người bệnh thần kinh với hân. Đang định xoay người rời đi, cánh tay bị Vị Thiếu Quân giữ chặt : « Ta mới là tướng công của người, người không biết phải đối xử với tướng công của mình như thế nào sao ? » « Buông tay ! » Hách Liên Dung hơi nổi giận, không phải nàng muốn so sánh hai huynh đệ, mà cho dù nàng cố không để ý thì việc đó vẫn rơi vào trong mắt nàng, truyền đến nào. Giống bây giờ, một người chuẩn bị đến chỗ hẹn với ca ca, một kẻ, vốn nên đến chỗ hẹn, vốn thể thốt nói chính phải làm nên chuyện lớn, lại nửa đường chạy đi chơi đùa cái gì mà đùa chó ! Đây là hành vi của người trưởng thành sao ? « Người hôm nay không nói rõ ai là Bó Pitt thì đừng hòng chạy ! » « Người... » Mấy câu thô tục sắp tuôn ra khỏi

mồm, trong đầu đột nhiên nảy ra mấy bức họa khuôn mặt, Bó Pitt ? Bó Pitt ? Bó... Hách Liên Dung hôn mê, nằng cuối cùng cũng nhớ ra lai lịch của Bó Pitt, quả thực ngay cả khí lực tức giận cũng không có, nằng thật nguyên ý tìm Brad Pitt làm gian phu, chỉ sợ người ta không muốn. Nhìn về mặt dương dương tự đắc của hắn, nghĩ đến con chó ngày hôm qua, thuận tiện còn muốn tính sổ tên u hồn này đêm đó sao dám khi dễ chính mình. Trong đầu Hách Liên Dung hỗn loạn, đúng là u hồn... u hồn!!! Nhìn Vị Thiếu Dương cách đó không xa với đôi mắt thoáng buồn... Hách Liên Dung càng khó xử, rút tay ra, thường cho Vị Thiếu Quân một cái bạt tai : « Xuyên tạc vớ vẩn. » Bên tai truyền đến một trận âm thanh kinh ngạc của đám cầu bằng hữu của Vị Thiếu Quân, tầm sa mòng trên mặt Vị Thiếu Quân buông lỏng một chút rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thế nên Hách Liên Dung nhìn thấy hai bên mặt hắn có vài vết xước, giống như bị móng tay cào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nén hận

Đám ăn chơi kia hẳn là chưa nhìn thấy dấu tích trên mặt Vị Thiếu Quân nên sau khi kinh ngạc vài giây liền cười vang ầm ĩ. Phương thiếu gia ở phía sau vỗ tay cười to : « Thiếu Quân, không phải ngươi nói sợ phơi nắng ư ? Sao trên mặt lại phản kích như thế ! » Vị Thiếu Quân hung hăng mon trón hai má bị đánh đập, trên mặt hiện lên chút khó xử, quay đầu lấy quạt che mặt : « Đừng hâm mộ, người muốn cũng không được đâu ! » Mấy tên kia đã cười đến không nâng thẳng được thắt lưng lên, liên tục gật đầu nói : « Đánh là tình, mắng là yêu, không biết cô nương nhà ai yêu phải Thiếu Quân mới hạ thủ ngoan độc như vậy ! » « Khó trách tàu tử tức giận như vậy vừa gặp liền đánh ! » Mắt thấy đám cầu bằng hữu kia cười đến ranh mãnh, không có chút nghĩa khí, Vị Thiếu Quân tức giận nói Hách Liên Dung : « Vừa lòng chưa ? Trước thì cào mặt ta thành thế này, bây giờ làm ta mất mặt trước mọi người. » Hách Liên Dung định đi rồi, nghe xong những lời này lại lại chậm bước, neoh mắt hồi tưởng một chút : « Ta cào ? » Chuyện xảy ra lúc nào ? Chuyện phản kích như vậy sao nàng không nhớ rõ ? Vị Thiếu Quân nhủ mảy mảy tựa như có chút bất mãn, cần khéo môi đến trước mặt Hách Liên Dung, nắm lấy cảm của nàng : « Ngươi đừng nói đã quên hồi ức tốt đẹp giữa hai chúng ta đêm hôm đó... » « Hồi ức tốt đẹp. » Bốn chữ được hắn nhấn mạnh lại như một tiếng nổ vang trong đầu nàng. Hách Liên Dung gợn tay lên định hất tay hắn đang nắm mình xuống lại bị Vị Thiếu Quân nắm lấy cổ tay, giận tái mặt : « Ngươi đánh người thành thói quen hay vẫn là nghiện rồi ? Đừng cho là ta sẽ không đánh trả. » « Buông tay. » Vị Thiếu Quân bắt vì sở động (=không biểu hiện, hành động gì), xoa vết thương, buồn thiu nhìn xuống, trong ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. Hách Liên Dung lạnh lùng nói : « Hoặc là bây giờ ngươi đánh lại, hoặc là thu tay lại ! » Quân đoàn lang thang phía sau Vị Thiếu Quân có chút xôn xao, mỗi người đều như xem kịch vui, lũ chó trong tay cũng sủa gâu gâu như chó sủa theo sau sát nhân. Người đi đường dừng chân ngó xem cũng ngày càng nhiều. Vị Thiếu Dương đi đến trước mặt hai kẻ đang giằng co, nhỏ giọng nói : « Nhị ca, mặt mũi huynh đều bị người ta thấy hết rồi. » Lời này nghe có chút không được tự nhiên nhưng Vị Thiếu Quân hiển nhiên vẫn để ý đến, bấu môi buông tay : « Ta... » « Bốp ! » Một tiếng thanh thúy vang lên, Hách Liên Dung lắc lắc tay, mặt không chút biến sắc nói : « Ngại quá, không được mạnh lắm. » Vị Thiếu Quân nhất thời nổi trận lôi đình, định xông lên khoa tay múa chân với Hách Liên Dung, Vị Thiếu Dương vội can ngăn hắn. Hách Liên Dung đẩy Vị Thiếu Dương ra, nhìn thấy quân đoàn chó cách đó không xa đang cổ vũ kích động Vị Thiếu Quân, vẻ mặt lạnh lùng tặng Vị Thiếu Quân mấy chữ : « Đừng là không biết điều ! » « Nhị tẩu... » Tiếng hô của Vị Thiếu Dương vẫn không ngăn Hách Liên Dung dừng chân, đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, vuốt nhẹ bên hông đuổi theo : « Có một bộ... » Hách Liên Dung vẫn mắt điếc tai ngơ, không chậm bước chân. Vị Thiếu Dương quay đầu nhìn Vị Thiếu Quân, bỏ ý định đuổi theo Hách Liên Dung, trở lại bên cạnh Vị Thiếu Quân, thở dài : « Nhị ca, sự việc hôm nay còn nói không có chuyện ? » Vị Thiếu Quân không trả lời, Phương thiếu gia dẫn người dắt chó lại đây, cười nói với Vị Thiếu Dương : « Đại sự gì đó để nói sau đi, Tam thiếu gia, người cai ai thắng ? » « Thắng, thắng, thắng... Thắng cái gì mà thắng ! » Vị Thiếu Quân ngắt lời Phương thiếu gia, mặt mày nghiêm trọng nói : « Chưa nghe đến sao ? Đúng là không biết điều! Nói các ngươi đó ! Có rảnh thì học ta đi, làm chút chính sự ! » Đám người Phương thiếu gia bị lời nói này làm cho chấn động, dùng ánh mắt quái dị nhìn Vị Thiếu Quân nửa ngày, tiếng vỗ tay thưa thớt cùng với những tiếng trầm trồ khen ngợi. Vị Thiếu Quân giống như lãnh đạo đi ra từ trong đám bọn họ, lôi kéo Vị Thiếu Dương với vẻ mặt bắt buộc đi đi bàn chính sự. Chạng vạng, trước bữa cơm chiều, Vị Thiếu Dương đến Thính Vũ Hiên tìm Hách Liên Dung. Được người thông báo, Hách Liên Dung đi vào nhà chính liền thấy Vị Thiếu Dương ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn thẳng phía trước tựa như đang suy nghĩ chuyện gì. « Thiếu Dương. » Hách Liên Dung gọi hắn một tiếng. Vị Thiếu Dương quay đầu, thấy Hách Liên Dung mặt mày ỉu rù, đứng dậy : « Nhị tẩu... Mời ngồi. » Hách Liên Dung ngồi đối diện với hắn : « Tìm tẩu có việc gì ? » « Đệ có chút việc muốn nói với tẩu. » Vị Thiếu Dương như có chút do dự : « Thật ra hôm nay là tàu hiệu lâm Nhị ca, huynh ấy đáp ứng bọn Phụng thiếu gia đưa cầu là muốn tạo quan hệ với bọn họ, tương lai khi khai trương tầu lâu dựa vào bọn họ để kéo khách đến. Còn có, sau lúc tẩu đi rồi... » « Thiếu Dương. » Hách Liên Dung ngắt lời hắn, vẻ ỉu rù trên mặt càng đậm hơn : « Đệ có biết tẩu không muốn nghe những lời này, nếu hôm nay đệ đến đây chỉ để nói những điều đó, vậy không cần nói thêm gì nữa » « Nhị tẩu ! » Thấy Hách Liên Dung định dời bước, Vị Thiếu Dương vội vàng nói : « Hai ngày nay, Nhị ca đích xác làm chính sự. Huynh ấy cả ngày rong đuổi trên đường hỏi thăm tầu lâu cần những thứ gì, buổi chiều còn cùng đệ thương lượng dự toán. Vấn đề đại trừ (=bếp trưởng) cũng phải người đi liên hệ. Huynh ấy thật sự rất cố gắng, tẩu vì thấy huynh ấy muốn đi đưa chó liền phủ định tất cả việc huynh ấy làm, không phải quá oan uổng cho huynh ấy sao ? » Hách Liên Dung kinh ngạc nhìn thần sắc lo lắng của Vị Thiếu Dương, nhẹ nhàng lắc đầu : « Tàu biết đệ mong Nhị ca của đệ tốt, chẳng lẽ tẩu lại không hi vọng hắn tiến bộ sao ? Hắn là trọng phu của tẩu, vốn là người tẩu có thể dựa vào cả đời, nhưng sự thật thì thế nào ? Hắn ngoài khôn lỏi, đùa giỡn, trốn tránh trách nhiệm thì còn cái gì ? Đến ngay cả lần này nói làm chính sự, đệ cho là hắn có bao nhiêu phần thật lòng ? Hắn bởi vì tức giận mà cá cược với ta ! Hắn hiện tại làm tất cả không phải vì muốn tự mình cố gắng, hắn muốn thắng ! Chỉ vì thế thôi ! » Vị Thiếu Dương nhướng mày, cũng không phản bác. Hách Liên Dung thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, cảm thấy khẩu khí của mình có chút nóng nảy, liền nói nhẹ nhàng hơn : « Tàu hiểu tâm tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của đệ, ước gì hắn có thể làm nên chuyện lớn. Có điều hai người đã sống cùng nhau hai mươi mấy năm, hẳn so với tẩu càng hiểu biết hắn mới đúng. Bỏ qua ân oán cá nhân giữa tẩu và hắn, tẩu cũng không muốn nhìn đến cái gọi là cố gắng của dân cờ bạc. Tương tượng đến mục đích cố gắng của hắn, tẩu đều thấy ghê tởm, cho nên sau này những chuyện liên quan đến hắn không cần nói với tẩu nữa. » Vị Thiếu Dương vẫn như cũ không nói gì, trên mặt hiện lên vài phần mất mát, ánh mắt nhìn chằm chằm một chỗ rồi ngẩn ngơ đứng lên. Hách Liên Dung ngạc nhiên nói : « Đệ hôm nay làm sao vậy ? » Vị Thiếu Dương vội phục hồi tinh thần lại, tỏ vẻ không có việc gì. Hách Liên Dung đứng lên : « Buổi chiều hôm nay Tam muội đến đây nói chuyện với tẩu tận nửa ngày trời, tẩu thật sự có chút mệt muốn đi nghỉ ngơi một lát. » Vị Thiếu Dương lúc này mới ngẩng đầu : « Muội ấy tìm tẩu làm cái gì ? » « Không có chuyện gì, chỉ nói chút chuyện phiếm. » Buổi chiều Vị Thu Cúc đến đây kéo nàng đi dạo hoa viên, bóng gió hỏi thăm chuyện gia quyến quan viên. Hách Liên Dung căn bản không hỏi qua Tiễn Kim Bảo việc này, vốn định trực tiếp trở về, nhưng Vị Thu Cúc lại nhắc tới một việc khác làm cho nàng thay đổi chủ ý, quyết định hôm nào đó hỏi giúp nàng ta một chút. Vị Thu Cúc nói Tống Từ Hiên bình thường buồn bán giao thiệp rất rộng, chỗ nào có thể kiếm tiền hẳn đều đến, đương nhiên có buôn bán với Tây Việt. Vài ngày sau hắn đang

muốn đi Tây Việt, nói là có thể giúp nàng mang phong thư nhà. Hách Liên Dung đến Vân Hạ lâu như vậy không phải chưa nghĩ tới chuyện viết thư, chính là hiện tại nàng lẻ loi một mình, Tây Việt lại cách xa ngàn dặm, muốn tìm người tiện đường có thể mang thư giúp nàng cũng không phải chuyện dễ dàng. Mấy ngày nay nàng cũng đang định hỏi thăm Tiền Kim Bảo, giờ Vị Thu Cúc lại tự động dâng đến cửa. Đó là một tin tốt khó mà có được nên Hách Liên Dung liền đi theo Vị Thu Cúc đi dạo hoa viên, lúc sau trở về thật sự mệt mỏi, đang muốn nghỉ ngơi sớm một chút thì Vị Thiếu Dương lại tới. Thật ra Hách Liên Dung từ sau khi biết chuyện tứ hôn thì đối với Vị Thiếu Dương không còn thoải mái, coi mờ như trước kia. Không biết Vị Thiếu Dương trong lòng nghĩ như thế nào, có thấy khó xử, gò bó vì nàng hay không, hay có khinh bỉ thân thế của nàng không? Tuy rằng trong lòng đều tự nhủ không cần để ý nhưng vẫn luôn có một chút không được tự nhiên cứ lượn lờ trong lòng, không thể thả lỏng. Vị Thiếu Dương không hỏi lại nên Hách Liên Dung cũng không nhiều lời, có điều vừa ra đến trước cửa lại thấy dáng vẻ nhũn nhũn của Vị Thiếu Dương khiến nàng có chút băn khoăn: « Thiếu Dương, tàu vừa rồi nói chuyện có hơi nặng lời, dù sao tương lai cũng khó đoán trước, có lẽ ngày nào đó Nhị ca của đệ cũng thay đổi thành người tốt chân chính. Có điều bất kể tương lai Nhị ca đệ tốt hay xấu đều vẫn nên cảm tạ đệ đệ như đệ vì hân có thể làm hết thảy. » Đối với những lời này, Vị Thiếu Dương từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung nhìn hân cười cười, xoay người bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Đại gia truyền thư.

Kể cũng thật kì quái, vốn thân thể mệt mỏi nhưng nằm trên giường lại không ngủ được, lăn lộn qua lại cũng đều nghĩ đến chuyện viết thư. Trần trọc đến nửa đêm, Hách Liên Dung dứt khoát đứng lên, cầm sách suy nghĩ một lúc lâu, sau khi hạ bút viết mấy dòng đầu lại cảm thấy không ưng ý liền vò nhẹ. Lấy ra tờ giấy mới cũng vẫn chậm chạp không hạ bút, trong đầu vẫn cân nhắc từng câu chữ, vừa không thể để cha già lo lắng, lại không thể quá khoa trương khiến người ta liếc mắt một cái liền nhận ra không thật. Vừa nghĩ vừa viết, thẳng đến khi hừng đông mới viết xong phong thư nhà. Chờ đến khi Bích Liễu tiến vào hầu hạ, xiêm y, kiểu tóc của Hách Liên Dung đã sớm sửa soạn chín chu, chỉ còn kém chưa rửa mặt. Bích Liễu ngạc nhiên hỏi: « Thiếu phu nhân sớm như vậy đã muốn đi ra ngoài? » Hách Liên Dung cười nói: « Đến chỗ Tam tiểu thư đi dạo một lúc. », rồi phân phó Bích Liễu tìm chút hồ mang đến, dán phong thư lại. Dùng điểm tâm xong, Hách Liên Dung mang theo Bích Liễu đến Tri Thu uyển của Vị Thu Cúc, vừa mới vào sân liền gặp ngay Bích Xảo ở trong viện hái hoa, Tổng Từ Hiến đứng ngay bên cạnh cười tinh tú, cũng không thấy bóng dáng Vị Thu Cúc. Hách Liên Dung liền đề Bích Liễu đi lên trước chào hỏi, còn mình thì rời khỏi sân chờ đến khi được Tổng Từ Hiến ra nghênh đón, cả hai mới cùng nhau vào sân. « Thu Cúc đâu? » « Nàng tựa như hôm qua có chút mệt mỏi, vẫn còn ngủ. » Hách Liên Dung gật gật đầu, lấy lá thư ra: « Thật sự có chút mạo muội, có điều hôm qua tàu nghe Thu Cúc nói Tam muội phu vài ngày sau sẽ đến Tây Việt buôn bán, liền muốn nhờ đệ giúp tàu gửi phong thư. » Tổng Từ Hiến nhận lấy phong thư nhìn nhìn, cười nói: « Nhị tiểu thư yên tâm, thư này đệ nhất định tự mình đưa đi. » Hách Liên Dung vội nói: « Cha tàu được phong đất ở Tê An, là nơi xa xôi, sau khi tới Tây Việt đệ chỉ cần tìm một trạm dịch, nói là thư này giao cho Duyên Trữ quận vương, tự nhiên sẽ có người đưa đi, không cần làm phiền Tam muội phu tự mình đi đến Tê An. » Tổng Từ Hiến lại nói: « Không. Cho dù xa đến mấy cũng không sao, đệ nhất định tự mình giao thư cho quận vương. Nhị tiểu thư cũng hi vọng có thể nhận được hồi âm của Quận vương đúng không? » « Vâng... » Hân nói như vậy khiến Hách Liên Dung vô cùng cảm động, bởi vì buôn bán đương nhiên phải chọn mấy thành thị nào nhiệt. Mà Tê An xa xôi, đường xá quanh co lại nhỏ hẹp. Nàng sợ như vậy rất phiền toái Tổng Từ Hiến, dù sao hân cũng là người xa lạ với nàng. « Cứ như vậy đi. » Tổng Từ Hiến cất thư vào người: « Nhị tiểu thư cứ an tâm chờ quận vương hồi âm đi. Có điều lần này đường xá xa xôi, hai ba tháng không biết có thể trở về hay chưa. Nhị tiểu thư cũng cần kiên nhẫn một chút. » Hách Liên Dung vội vàng đáp ứng, trong lòng nghĩ người ta hỗ trợ mình như vậy, bản thân cũng không thể mất mặt được, vẫn nên nhanh chóng đến chỗ Tiền Kim Bảo hỏi thăm chuyện quan viên. Bởi vậy cũng không chờ Thu Cúc tỉnh lại vội vã rời khỏi Tri Thu uyển. Nàng chính là như vậy, không thể nhìn người khác đối tốt với mình. Đối tốt với nàng một chút nàng liền như ánh mặt trời sáng chói, trả lại gấp mười tám lần mới yên tâm, nếu không sẽ cảm thấy như thể phụ lại tâm ý của người ta. Đang hướng đến cửa lớn Vị phủ mà đi thì Bích Lan, nha hoàn của Ngô thị đuổi theo nàng. Cách đó không xa cũng thấy Ngô thị vội vàng chạy tới. Gần đến thì đề nha hoàn đứng một bên xa xa, vội gọi to: « Tàu nghe nói hôm qua Thiếu Quân cho người đóng lại cửa lớn của Từ Đường. Sao lại như thế? Đệ ấy không định tu sửa? » Hách Liên Dung sợ run lên một chút rồi sau đó lắc đầu: « Muội không biết việc này. » Ngô thị nhăn nhó mặt mày: « Hay là đệ muội hỏi chút xem, Thiếu Quân làm việc chẳng có nguyên tắc gì cả. Nếu đệ ấy không sửa, bảo đệ ấy nói với bà nội để người khác làm. Đột nhiên phong kín cửa lớn lại là có chuyện gì xảy ra vậy, có phải đề phòng ai lén lút, vụng trộm vào đây không? » Hách Liên Dung vội vàng xuất môn, không rảnh cùng nàng thảo luận việc này, liền ‘Vâng’ một tiếng xem như đáp ứng, sau đó cũng không để ý xem nàng ta nói cái gì nữa, mang theo Bích Liễu ra cửa lớn Vị phủ. Nàng vốn định đi tìm Tiền Kim Bảo, không ngờ đến Hàn phủ lại không thấy người đâu, nghe nói là được Hàn Sâm đưa đi du hồ, Hách Liên Dung cũng không tiện đi quấy rầy, chỉ để cho hạ nhân chuyển lời đến Tiền Kim Bảo có rảnh thì đến tìm nàng. Đến khi Hách Liên Dung trở lại Vị phủ, không ngờ lại gặp ngay trận địa đã sẵn sàng nghênh đón quân địch, lão phu nhân, đại phu nhân tụ tập ở đại sảnh, xem ra là đang chờ nàng. Hách Liên Dung có chút đau đầu, nghĩ rằng bọn họ hôm nay sẽ bức nàng lựa chọn trước mặt mọi người, đang suy tính làm thế nào ứng phó mới có thể toàn thân trở ra, lão phu nhân đã mở miệng nói: « Nghe nói cháu muốn viết thư về nhà? » Hách Liên Dung sững sờ, tin này truyền đi cũng nhanh, nàng chỉ viết phong thư cũng như thế làm vào đại dịch sao? Lão phu nhân nhận được câu trả lời khẳng định thông qua sự yên lặng của Hách Liên Dung, dùng ánh mắt liếc đại phu nhân, đại phu nhân nhếch nhếch khóe môi, nói với Hách Liên Dung: « Nương là muốn hỏi con trong thư viết cái gì? » Sắc mặt lão phu nhân lúc ấy liền tối sầm, ý định của bà là định đề đại phu nhân hỏi, không ngờ nàng ta lại dùng danh nghĩa của mình, vậy cũng khác nào bà tự mở miệng muốn hỏi? Nghiêm thị lại ra vẻ như không biết, vẫn ung dung nhìn Hách Liên Dung, trên môi mang vẻ hơi hơi cười. Hách Liên Dung nhún nhún: « Viết cái gì? » Đây cũng không phải câu hỏi lại mà mang theo ngụ ý, viết cái gì thì liên quan gì đến các người? Lão phu nhân cùng Nghiêm thị cũng hiểu được, Nghiêm thị đang định mở miệng, lão phu nhân đã lên tiếng trước: « Vốn đây là việc riêng của cháu, bà cũng không muốn hỏi đến, thế nhưng cháu là huyện chủ Tây Việt, lại là hoàng thượng tự mình tứ hôn, thân phận không như người thường. Nội dung thư tin có thể ảnh hưởng đến quan hệ bang giao giữa hai quốc gia, cho nên bà mới nhiều chuyện hỏi đến. Tôn tước, cháu nên cân nhắc, chằm chằm câu chữ, đừng để sinh ra hiểu lầm gì không hay. » Hách Liên Dung lúc này mới hiểu được ý tứ của lão thái thái, đơn giản muốn nàng đừng tỏ khổ với người nhà, nếu không một khi rơi vào tay quốc chủ Vân Hạ tin Vijia đối đãi không tốt thì không hay ho gì. Thật ra lão phu nhân không biết quan hệ giữa Duyên Trữ quận vương cùng quốc chủ Tây Việt, đoán chừng cho dù nàng chết ở Vân Hạ, quốc chủ Tây Việt cũng không tất sẽ vì nàng xuất đầu lộ diện. Cho nên sao có thể chỉ dựa vào thư từ vớ vẩn liền góp ý với quốc chủ Vân Hạ? « Không biết bà nội hiểu lầm cái gì? » Hách Liên Dung bình tĩnh mở miệng: « Cháu đến Vị gia, đương nhiên là muốn sống hòa thuận vui

về. Nếu từ trước tới nay mọi người yên bình ở chung, cháu sao có thể viết ra cái gì gây hiểu lầm như trong lời nói của bà nội ? » Lão phu nhân bốp trán: «Đương nhiên cũng cần đề ý, có điều sống chung một nhà khó tránh khỏi bất đồng. Cháu nên rộng lượng mới phải, dù sao Vị gia mới là nơi cháu quy túc (ý chỉ nơi ở sau này), chúng ta mới là thân nhân của cháu, còn nhiều thời gian. » « Tồn tức sẽ nhớ kỹ những lời này. » Hách Liên Dung đứng lên: « Nếu không có việc, tôn tức cáo lui trước. » Lão phu nhân phất phất tay áo, Hách Liên Dung hơi cúi người, xoay người rời đại sảnh. Còn nhiều thời gian, mấy chữ đơn giản, như thể cảm thán nhưng cũng giống như uy hiếp. Nói như thế khiến người ta không nén được tức giận, muốn phát cũng không ra, từ đơn giản kết lại thành phức tạp, khiến con buồn bực chạy khắp toàn thân. Trở lại Thính Vũ Hiên liền thấy Bích Đào quỳ gối ở cửa, vẻ mặt áy náy. Hách Liên Dung lại hơi thêm suy tư, liền hiểu được dụng ý của Bích Đào. Chuyện nàng viết thư nhà không phải bí mật gì nhưng cũng không đến nỗi truyền ra bốn phía. Nàng vừa mới chân trước chân sau xuất môn, sau lưng lão thái thái đã biết chuyện lại còn cáo triêu với nàng ? Bởi vì nguyên nhân thân phận trước kia của Bích Đào, cho dù nàng đến Thính Vũ Hiên, liên hệ cùng lão thái thái bên kia cũng không đứt đoạn. Hơn nữa với hành động hiện tại của nàng ta, Hách Liên Dung không hỏi cũng rõ. Nghĩ thông suốt việc này, Hách Liên Dung liền không để ý tới nàng, mang theo Bích Liễu về thẳng phòng. Bích Đào gấp gấp đến mức đứng tại chỗ vòng vo: « Thiếu phu nhân. . . » Hách Liên Dung dừng bước trước cửa phòng: « Bích Liễu, quét tước ngoài sân một chút, thứ gì vô dụng thì dọn đi. » Bích Liễu ‘dạ’ một tiếng, phân phó nha hoàn trong viện: « Đi lấy chổi quét sân. » Bích Đào vội kêu lên: « Thiếu phu nhân, Bích Đào cũng là bất đắc dĩ, cầu Thiếu phu nhân tha thứ. . . » Hách Liên Dung ngoảnh mặt làm ngơ đi vào phòng, đóng cửa, ngăn cách khăn cầu nũng nịu của Bích Đào. Kỳ thật chuyện thư nhà lần này cho dù Bích Đào không đi nói, lão phu nhân sớm muộn gì cũng sẽ biết. Cho nên Hách Liên Dung biết có người lén lút sau lưng mình nhưng cũng không muốn truy cứu hay tính toán gì, bởi vì cái gì đến thì sẽ đến. Nhưng Bích Đào cố tình phải làm rõ ràng hai mặt, chủ động nhận sai với nàng, ra về chính mình trung gian vô tội. Bích Đào tự cho là cách này của mình thông minh, nhưng chính điều này lại khiến Hách Liên Dung phản cảm nhất. Với thân phận của Bích Đào, lai lịch đều rõ ràng sau chuyện đã xảy ra kia, nằm vùng cũng được, theo dõi cũng được, ngoan ngoãn làm việc của mình, Hách Liên Dung đương nhiên sẽ không làm khó dễ nàng ta, tùy ý mặt báo. Nhưng nàng ta không nên vừa làm mặt thám vừa biểu hiện cái vẻ khẳng khái một mực trung thành với Hách Liên Dung, như thể việc mình gây nên là bất đắc dĩ nhưng lòng vẫn luôn hướng về phía Hách Liên Dung. Chẳng lẽ chính mình thoát nhìn ngu đến thế sao ? Đúng là hợp với một câu thành ngữ: đắp mũi lên mặt (ý chỉ làm việc dư thừa k cần thiết). Bình thường không ai để ý đến mình liền tự cho không ai phát hiện mảnh khỏe của mình, càng tự tung tự tác đắc ý, phô trương.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nhà ai vui mừng

Lại nói đến Bích Đào sau khi bị Bích Liễu đuổi ra khỏi Thính Vũ Hiên đương nhiên cực kì không phục. Nàng vẫn cảm thấy vị thiếu phu nhân này vốn kiêu lời, dễ tính, không thể ngờ được hôm nay lại không cho nàng chút mặt mũi nào. Nhìn Bích Liễu cầm chổi trở vào, Bích Đào vội gọi nàng lại: « Bích Liễu, muội nói với thiếu phu nhân rằng tỷ quỳ bên ngoài thẳng đến nỗi không đứng dậy nổi, nhất định phải được người tha thứ. » Bích Liễu nhìn nàng vẫn đi đứng bình thường thì chần chờ không nói. Bích Đào đến trước mặt nàng nhìn thẳng vào mắt: « Bích Liễu, tỷ biết muội có chút ghen tị với tỷ, cho nên thường ngày tỷ nói gì muội cũng giả như không nghe thấy. Có điều muội nên suy nghĩ cẩn thận một số chuyện. Tỷ do lão phu nhân đưa đến Thính Vũ Hiên, thiếu phu nhân không có quyền đuổi tỷ đi. Nhị thiếu gia nạp tỷ làm thiếp cũng là chuyện chẳng sớm thì muộn. Tỷ không dám so đo, ganh đua cùng thiếu phu nhân, nhưng trong viện này, người các muội nên biết ngoài thiếu gia, thiếu phu nhân, còn có ai mới đúng. » Bích Liễu xoay người bước đi, trong mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn nhưng cũng cố gắng không chế không để lộ ra. Bích Đào lại nói: « Tuổi của muội cũng không còn nhỏ, không nghĩ tới chuyện tương lai sao ? Ngày nào đó tỷ sẽ nói giúp muội với lão thái thái, muội còn lo không tìm được một nhà chồng tốt hay sao ? Muội đối tốt với tỷ, tỷ đương nhiên cũng đối tốt lại, đơn giản như vậy thôi. » Bích Liễu không nói gì, nghiêng người tránh Bích Đào đi vào sân. Mười ba tuổi nàng bán mình đến Vị phủ làm nha hoàn, ở Thính Vũ Hiên cũng được hơn năm năm. Giống như Bích Đào nói, nha hoàn lấy chồng hay không, gả cho người nào, toàn bộ chỉ dựa vào một câu của chủ tử. Tuy rằng Bích Đào cũng không được tính là chủ tử gì, nhưng. . . Tới giữa trưa, Bích Liễu vào nhà dọn cơm cho Hách Liên Dung, trộm ngấm sắc mặt nàng, Hách Liên Dung ngạc nhiên hỏi: « Làm sao vậy ? » Bích Liễu mím mím đôi môi, để các nha hoàn khác đi ra ngoài, lại múc bát canh dâng lên Hách Liên Dung rồi mới thử hỏi: « Bích Đào vẫn quỳ gối tại ngoài viện cầu thiếu phu nhân tha thứ. » Hách Liên Dung nhìn chằm chằm Bích Liễu đến nửa ngày, Bích Liễu lảng lảng cúi đầu không nói lời nào. Hách Liên Dung chậm rãi ăn, không chút để ý hỏi một câu: « Bích Đào là ai ? Nha hoàn mới đến ? » Bích Liễu run sợ, sau một lúc lâu: « Thiếu phu nhân. . . » Vừa nói ra nàng vội ngấm miệng, suy nghĩ lời nói của Hách Liên Dung, cần nhắc đến tốt cùng vị thiếu phu nhân này có ý gì. Hách Liên Dung lại chỉ giật mình một cái: « À. . . Bích Đào, là nha hoàn thông phòng kia hả ? Người vừa mới nói nàng ta làm sao vậy ? » Bích Liễu không nói nữa, cúi đầu lui tới một bên, Hách Liên Dung cười cười, tiếp tục ăn cơm. Nàng không biết quan hệ giữa Bích Liễu và Bích Đào là như thế nào, nhưng bất luận là gì, nàng đều phải để những người thân cận bên người biết rõ ràng một điều: một nha hoàn thông phòng, chưa có đủ khả năng đẩy chủ tử vào hoàn cảnh khó xử, cũng như còn lâu mới có thể làm cho chủ tử phải bận tâm. Tuy rằng Hách Liên Dung không bị quá ảnh hưởng bởi tư tưởng phong kiến, nhưng hiển nhiên có đôi khi cũng cần đề ý một chút. Một lúc qua đi, Hách Liên Dung buông bát xuống, xua tay để Bích Liễu thu dọn. Bích Liễu không hề động đậy, nhẹ giọng nói: « Vừa rồi thiếu phu nhân hỏi, nô tỳ còn chưa trả lời. » Hách Liên Dung tò mò nhìn về phía nàng, thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, không còn vẻ mặt bán khoán lúc nãy. « Bích Đào là nha hoàn thông phòng lão phu nhân đưa cho Nhị thiếu gia, tiền tiêu vật hàng tháng gấp đôi nô tì. Trừ điểm đó ra, nàng không có gì khác biệt so với nô tì. Cho dù tương lai Nhị thiếu gia nạp nàng ta làm thiếp, nô tì vẫn là đại nha hoàn bên người thiếu phu nhân, nàng ta cũng không có quyền sai sử. » Hách Liên Dung lúc này mới hiểu hiểu đôi chút, nhẹ nhàng nhún mày: « Nàng sai sử người như thế nào ? » Bích Liễu cúi thấp người: « Vừa mới ở ngoài cửa, Bích Đào báo nô tì nói với thiếu phu nhân nàng quỳ đến mức không đứng dậy nổi, cầu xin thiếu phu nhân tha thứ, cũng hứa hẹn với nô tì tương lai nhất định sẽ xin lão phu nhân an bài một nhà chồng tốt cho hầu gái. » Hách Liên Dung cười khê: « Nàng yêu cầu vậy nên người muốn thay nàng cầu xin. » « Vâng. » Bích Liễu tiến đến quỳ trước mặt Hách Liên Dung: « Nô tì hồ đồ, vừa mới nghĩ thông suốt. Hầu gái là nha hoàn của Thính Vũ Hiên, tương lai tất cả đều đặt trong tay thiếu phu nhân. Bích Đào có thể hứa hẹn với nô tì, chẳng lẽ thiếu phu nhân không thể đối xử tốt với nô tì hay sao ? Nói như vậy, chủ tử của Thính Vũ Hiên chỉ có hai người là thiếu gia và thiếu phu nhân. » Hách Liên Dung nhìn nàng, nhẹ nhàng đứng dậy, thông thả bước đến cửa sổ, nửa ngày cũng chưa nói câu nào. Bích Liễu là người thông minh, thời gian lâu như vậy vẫn luôn đứng một bên quan sát tình thế, bảo trì trung lập, bây giờ cũng biết vì mình tranh thủ một phương án có lợi. Mà Hách Liên Dung cũng có ấn tượng tốt với Bích Liễu, tương lai cũng cần Bích Liễu lúc nào cũng ở bên cạnh trợ giúp nàng. Thế nhưng hứa hẹn với nàng giống như Bích Đào đã làm lại không là việc Hách Liên Dung có thể chắc chắn làm đến cùng. « Người không cần thứ. » Hách Liên Dung thờ nhẹ xả giận: « Ta sẽ không hứa hẹn gì với người, sự thật đều ở trước mắt, chuyện nào chẳng tiềm tàng cái xấu. » Bích Liễu nhẹ nhàng cắn môi, nghe Hách Liên Dung nói tiếp: « Trước đây ta có một nha hoàn, chúng ta ở chung vô cùng tốt. Ta đối với nàng mà nói, tương lai nhất

định sẽ đưa nàng ra ngoài, muốn uống rượu mừng của nàng, còn muốn làm can nương (=mẹ nuôi) của con nàng. » Hách Liên Dung quay đầu lại nhìn thẳng mắt Bích Liễu : « Nhưng thế sự khó lường, đột nhiên lúc đó ta phải đi hòa thân, vốn định thừa dịp gả nàng ra ngoài, nàng cũng không nguyện, kiên quyết cùng ta đến Vân Hạ. Rồi chuyện sau đó, không còn... trong vòng khống chế của chúng ta nữa. Nàng lưu lại kinh thành, ta đến Vân Trữ, kiếp này không biết còn có cơ hội gặp lại nữa hay không, càng miễn bàn đến cái hạp hẹn buồn cười trước đây. » Ánh mắt Bích Liễu sâu hơn một chút : « Vậy nàng... Vì sao lại ở lại kinh thành ? Nàng ngàn dặm xa xôi cùng thiếu phu nhân tới Vân Hạ, vì lý do gì lại giữa đường bỏ lại thiếu phu nhân ? » Hách Liên Dung lắc đầu cười khê, cũng không nói nguyên nhân, chỉ nói : « Đây không phải việc ta hoặc nàng có thể quyết định được, nhân sinh bất đắc dĩ, không theo ý người. Có thể nàng cũng không muốn cuộc sống như vậy nhưng không thể không đổi mặt. » Nói xong nàng ra ý bảo Bích Liễu đứng lên : « Thân nhân cũng được, bằng hữu cũng được, chủ tớ cũng không sao, ta lấy thành ý đối đãi, chỉ cần luôn ở bên ta. » Bích Liễu chậm rãi đứng dậy, không hề mở miệng, yên lặng thu dọn bát đĩa trên bàn, vừa ra đến trước cửa mới nói : « Thiếu phu nhân có muốn lấy lại thư từ Tam cô gia ? Hiện tại lão phu nhân đã biết việc này nói không chừng sẽ phải người xem trước nội dung. » Hách Liên Dung có chút kinh ngạc, Bích Liễu nhẹ nhàng hành lễ, bụng khay mâm đi ra cửa. Đây là ý gì ? Thể hiện lựa chọn của nàng sao ? Có lẽ là như vậy. Đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn. Nghi ngại một hồi, Hách Liên Dung muốn đi dạo cho tiêu com, không đợi nàng đồng ý, Bích Liễu liền dẫn Bích Linh ở Tri Thu uyển vào phòng, nói là vội tới đưa chó cho Hách Liên Dung. Hách Liên Dung nghĩ một lúc, Bích Liễu khẩn trương nói : « Thiếu phu nhân đã quên ? Chính là con chó Nhị thiếu gia cho vào rương mang về, buổi tối hôm đó thiếu phu nhân phải nô tỳ dẫn người đi tìm, sau đó không thấy. Nô tỳ hôm sau liền báo với Vị quân gia, ông ấy nói sẽ phải người đi tìm. » Hách Liên Dung lúc này mới gật gật đầu : « Sao vậy ? Chạy đến Tri Thu uyển phải không ? » Bích Linh lên tiếng trả lời : « Vâng », thần sắc có vài phần mất tự nhiên. Hách Liên Dung nhìn về phía Bích Liễu, Bích Liễu liền dẫn Bích Linh đi ra ngoài, trở về nói : « Nghe nói con chó kia dọa khiến Bích Xảo hôn mê, bây giờ vẫn còn chưa tỉnh. » Hách Liên Dung uống một chút nước : « Hôn mê ? » Đây là do chó hay là do người ? Nói một con chó bất thành linh nhảy ra có thể dọa người nàng còn tin, nhưng dọa đến mức ngất xỉu... cũng thật là khó tin. Thần sắc Bích Liễu cũng có chút không được tự nhiên : « Thiếu phu nhân có cần đến xem không ? » Hách Liên Dung nghĩ một chút, dù sao bây giờ vẫn có việc cần nhờ Tổng Từ Hiến, việc này lại do Bồ Pitt dựng lên, đến đó hỏi thăm cũng là hợp tình hợp lý, cũng có thể thuận tiện nhắc nhở Tổng Từ Hiến về việc thư tín. Vì thế Hách Liên Dung liền mang theo Bích Liễu đến Tri Thu uyển, vừa ra sân Thính Vũ Hiến liền gặp Bích Đào, hai mắt đỏ hồng đang quỳ gối cạnh cửa, thấy Hách Liên Dung đi ra giống như muốn nói gì đó. Hách Liên Dung cũng không thêm liếc mắt một cái, đi thẳng. Đợi cho gần đến Tri Thu uyển, mới xa xa đã nghe thấy trong viện vô cùng náo nhiệt. To nhất là tiếng nữ mắng nhiếc, dấm tặc oai tác quái như vậy ở Tri Thu uyển, ngoài Vị Thu Cúc ra thì còn có ai. Hách Liên Dung cùng Bích Liễu nhìn nhau, Bích Liễu nói : « Thiếu phu nhân xin chờ ở đây, nô tỳ đi hỏi thăm một chút. » Hách Liên Dung liền đứng tại chỗ, không lâu sau Bích Liễu chạy lại : « Thiếu phu nhân, xem ra hôm nay không thích hợp đi dò hỏi Tam tiểu thư. » « Làm sao vậy ? » « Không phải nói Bích Xảo bị dọa hôn mê sao ? Vừa mới mới đại phu đến bắt mạch, hóa ra... » Bích Liễu ghé sát lại, cố ép giọng nhỏ nhất có thể : « Hóa ra Bích Xảo có thai, đã được ba tháng, Tam tiểu thư đang làm âm ỉ lên với Tam cô gia. » Hách Liên Dung không nói gì một lúc lâu, nhưng trước mắt chỉ có thể trở về Thính Vũ Hiến, đợi Vị Thu Cúc hạ hỏa rồi nói sau. Về đến Thính Vũ Hiến đã không thấy bóng dáng Bích Đào đâu, Bích Liễu vẫn đứng ở cửa ngõ nghiêng phải trái, Hách Liên Dung vẫn như trước không buồn để ý. Đối với Bích Đào, nàng không buồn gây chiến. Hiện tại bên lão phu nhân đang sẫm soi nàng, Vị Thu Cúc lại mới đại náo một hồi, tiêu điểm tự nhiên chuyển lên người nàng ta. Sau một thời gian chờ chuyện Từ đường giải quyết viên mãn sẽ tìm lý do phái Bích Đào trở về liền xong xuôi. Bây giờ nàng lo lắng nhất chính là chuyện lá thư. Xem tình hình trước mắt, Tổng Từ Hiến còn có thể đi Tây Việt sao ? Có điều người ta mới phát sinh chuyện như thế mình đã lập tức đến dò hỏi cũng không được hay cho lắm, vạn nhất Tổng Từ Hiến lấy sự nghiệp làm trọng vẫn quyết định theo kế hoạch ban đầu mà xuất phát, cũng không phải là chuyện không thể. Vì thế Hách Liên Dung vẫn chờ, thẳng đến ngày hôm sau Bích Liễu đi hỏi thăm tin tức quay về, nói Tổng Từ Hiến dường như phải đưa Bích Xảo về Tề Huyện để an thai, xem ra nhất thời sẽ không đi Tây Việt, nàng nhất thời mới nhích người tính đến chuyện đi Tri Thu uyển. Không ngờ mới ra cửa phòng liền gặp Bích Đào ở sau cửa, cúi đầu xuống, vẻ mặt có chút khẩn trương, thấy Hách Liên Dung lại có chút bối rối, ngậm mồm đến nửa ngày, thẳng đến khi Hách Liên Dung xuống bậc thang mới hồi phục tinh thần, vội vàng theo sát : « Thiếu phu nhân, Bích Đào có chuyện muốn nói với người. » Hách Liên Dung cũng không để ý đến nàng ta, thẳng bước đi ra cửa. Bích Liễu ở phía sau ngăn Bích Đào lại : « Thiếu phu nhân có việc cần xuất môn. » Bích Đào cắn cắn môi, nhìn Bích Liễu với vẻ mặt mang chút oán hận, vạn người lướt qua Bích Liễu, chạy đến trước mặt Hách Liên Dung : « Thiếu phu nhân, nô tỳ biết sai rồi, cầu thiếu phu nhân cho Bích Đào thêm một cơ hội nữa. » Hách Liên Dung dừng bước : « Người muốn nói chuyện gì ? » Bích Đào vội nói to : « Là việc quan trọng nhưng muốn nói riêng với thiếu phu nhân. » Hách Liên Dung nhíu mày, không nghĩ đây lại là một hành động tự cho là thông minh của Bích Đào. Thấy Hách Liên Dung có chút do dự, Bích Đào vội vàng nói : « Chuyện này liên quan đến tương lai của thiếu phu nhân ở Vị gia, thiếu phu nhân không nghe nô tỳ nói, nhất định sẽ phải hối hận. » Hách Liên Dung thật sự có chút tò mò, không chỉ riêng nàng, Bích Liễu cùng đồng nha hoàn đang đứng đây sân cũng đều đang dựng tai lên. Hách Liên Dung suy nghĩ, nghe nàng ta nói linh tinh một chút cũng chẳng mất gì, vừa định đáp ứng liền thấy Tổng Từ Hiến đang tiến vào cửa. Hách Liên Dung đang muốn biết tìm hán ở đâu, giờ phút này thấy hán tiến đến đoán chừng cũng là vì chuyện thư tín, liền đem chuyện Bích Đào đặt sang một bên, đi thẳng vào vấn đề hỏi han : « Tam muội phu gần đây còn định đi Tây Việt không ? » Tổng Từ Hiến cười khổ nói : « Chắc rằng Nhị tẩu cũng đã biết, đệ tính đưa Bích Xảo về với ông bà an thai, nhanh nhất cũng phải một tháng. » Tuy rằng hán cười khổ nhưng đáy mắt lại mang theo vui sướng. Tổng Từ Hiến cũng không còn trẻ tuổi, dưới chỉ có một nữ nhi, đương nhiên hy vọng lần này là con trai. Hách Liên Dung hiểu được tâm tình của hán, nhưng Vị Thu Cúc liệu có hiểu được tâm tình của hán ? Tổng Từ Hiến đột nhiên hít một tiếng : « Đệ vừa đi, Thu Cúc chỉ có một mình, khẩn cầu Nhị tẩu khi rảnh có thể đến thăm nàng nhiều hơn, nếu nàng có chuyện gì, xin Nhị tẩu giúp đỡ một chút. » Nhìn ánh mắt quan tâm của Tổng Từ Hiến không phải là giả, Hách Liên Dung lại thấy hán khó hiểu. Hóa ra hán đối với Vị Thu Cúc thế nhưng vẫn có cảm tình ? Hách Liên Dung thấy đầu mình có chút lúng búng, tình cảm hai vợ chồng tốt như vậy sao còn để phát sinh loại chuyện như vậy. « Nhị tẩu ? » Hách Liên Dung phục hồi lại tinh thần, cười mỉa một chút, bỏ qua vấn đề khó hiểu này qua một bên, hỏi thẳng vào việc chính : « Lần này đệ đến chính là vì việc lá thư của ta. » « Đúng vậy. » Tổng Từ Hiến cười nói : « Nhị ca hình như trở về ? » « Há ? » Hách Liên Dung không hiểu ý hán muốn nói gì. « Đệ vừa muốn mang thư đến chỗ Nhị tẩu, nửa đường gặp được Nhị ca, liền nhờ huynh ấy mang về. Thế nhưng sau đó nghĩ lại cần phải tự tay đem thư gửi lại cho Nhị tẩu mới đúng. » Hách Liên Dung sợ run lên một chút : « Nhị ca ? » Tổng Từ Hiến ngạc nhiên nói : « Làm sao vậy ? » Dứt lời nghĩ nghĩ : « Nhị ca có thể đi làm việc khác trước. » Hách Liên Dung căn bản không nghe thấy hán đang nói cái gì, nắm chặt tay, cắn răng nói : « Đệ nói đệ đem thư giao cho Vị Thiếu Quân ? » Tổng Từ Hiến nhận thấy Hách Liên Dung không ổn, kinh ngạc lên tiếng giải thích : « Là do đệ vội vàng trở về thu thập đồ đạc mới để Nhị ca đưa lại, Nhị tẩu... có gì không ổn sao? »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Giăng cơ bên đường

Không ổn, rất rất không ổn! Hách Liên Dung vội la lên: “Đệ thấy hân chạy đi đâu?” “Đệ... Đệ ở trong hoa viên đựng phải nhị ca, sau đó, đệ liền quay về Thông Thu uyển, đại khái chỉ trong khoảng hai khắc.” Hách Liên Dung tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Thực đáng chết!” Tổng Từ Hiên nhấp nháy mắt nửa ngày cũng không dám nói gì, Hách Liên Dung thu lại khẩu khí, “Không phải nói đệ, không có việc gì, đệ trở về đi.” Dứt lời, không kịp tiễn Tổng Từ Hiên ra cửa, Hách Liên Dung vội vã đi khỏi Thính Vũ hiên. U hồn kia sẽ đi đâu làm gì? Hách Liên Dung sai Bích Liễu tới chỗ gác cổng hỏi, chính mình đi tới chỗ của lão phu nhân, Bích Đào cũng đi theo, nửa đường gặp nha hoàn hầu hạ lão phu nhân, mới biết được Vị Thiếu Quân không tới chỗ lão phu nhân. Nghĩ nghĩ, u hồn kia còn có thể đi tìm ai? Hồ thị? Hách Liên Dung cân nhắc quay lại, mới phát hiện Bích Đào ở phía sau, nhủ nhủ chân mày nói: “Đến tới cùng có chuyện gì, còn phải đuổi theo sau mà nói?” Bích Đào vội nói: “Có vật này thiếu nữ nhất định phải xem” “Là vật gì?” Hách Liên Dung đánh giá nàng một chút, tựa hồ không mang theo cái gì. “Vật kia ở trong phòng nô tì, thật sự phi thường quan trọng.” Hách Liên Dung khoát tay, “Hiện tại ta có việc gấp, chờ ta trở lại rồi nhìn sau.” Nói xong, nàng liền đi tới hoa viên bên kia nơi có Bích Liễu xuất hiện. Bích Đào có chút ảo não, nhưng cũng chỉ có thể vâng lời mà rời đi. Bích Liễu nhanh chóng trở về. “Thiếu nữ nãi, người gác cổng bên kia nói nhị thiếu gia trở về không bao lâu lại đi ra ngoài.” Hách Liên Dung lập tức phân phó chuẩn bị xe, ngồi lên xe lại không biết nên đi hướng nào, hơi nghĩ nghĩ, “Đi Hàn Sâm!” Đây là biện pháp nhanh nhất có thể tìm thấy Vị Thiếu Quân mà Hách Liên Dung có thể nghĩ tới. Cho dù không tìm thấy Hàn Sâm, Tiền Kim Bảo cũng nhất định biết đại khái nơi của Hàn Sâm, Vị Thiếu Quân cũng sẽ cách đó không xa. Xa phu (người đánh xe) lên tiếng trả lời quát ngựa. Hách Liên Dung ngồi trong xe, không khỏi lòng như lửa đốt. Nàng bất luận thế nào cũng không dự đoán được lá thư này có thể rơi vào tay Vị Thiếu Quân. Lá thư này, lá thư này.... “Phụ thân đại nhân mạnh khỏe. Nữ nhi chúc người phúc yên (hạnh phúc+yên bình). Cùng phụ thân xa cách đã hơn nửa năm, rất là nhớ nhung, trong nhà mọi chuyện có ổn không? Đại ca có khỏe? Văn đệ có khỏe? Hương đi có an khang? Nữ nhi mọi chuyện đều ổn, phụ thân không cần lo lắng. Được quốc chủ Văn hạ tứ hôn cho Vị gia ở Văn Trữ, nhập phủ đã gần hai tháng, tổ mẫu đối xử với nữ nhi như người trong nhà. Nhị nương rất dịu hiền, tam nương khoáng nhân khoáng ngữ (ý chỉ người gần gũi hay nói), thúc bá cô cô đều rất dễ chung sống. Chỉ là đại tẩu ngẫu nhiên có gây khó dễ. Nữ nhi mới biết thâm ý phụ thân dặn dò trước khi đi. Dung nhập mà không chiếm lược (?), ôn thuận mà không yếu đuối, kiêu ngạo mà không tự phụ. Nữ nhi ghi nhớ lời phụ thân dạy bảo, ngày sau chắc chắn sẽ cùng đại tẩu chung sống hòa hợp. Phụ thân cứ tin tưởng vào khả năng của nữ nhi, không cần lo lắng. Nói tới phu quân Thiếu Quân, thái độ làm người cùng kiến thức không giống người thường (quá không giống=)))), làm việc đều có chuẩn mực. Mặc dù không giống đệ đệ Thiếu Dương tiếp quản sinh ý gia tộc, nhưng cũng hiểu học cần cù, mỗi ngày đều có những ý tưởng mới lạ, mặc dù chưa đạt được thành tựu to lớn, nhưng quý ở việc làm đến nơi đến chốn, phụ thân có thể yên tâm. Trong hai tháng này, mỗi khi nhớ tới phụ thân đều trăn trọc khó ngủ, may mà có ngân kính (gương bạc) mẫu thân để lại làm bạn, giải nỗi nhớ nhung. Nữ nhi chắc chắn bảo quản thật tốt, không phụ sự kỳ vọng của phụ thân. Hiện giờ nữ nhi đã thành gia lập thất, mới biết giữ gìn gia đình thật khó khăn, nghĩ muốn khuyên phụ thân thu tay trước mắt người ta (ý chỉ việc giữ mình, k khoa trương với người khác). Hứa giả mình vui (thế giả mình hỉ???), mẫu thân qua đời đã nhiều năm, đều là Hương đi làm bạn với phụ thân. Hương đi tuy có danh hiệu vương phi, nhưng càng muốn được phụ thân thật tâm đối xử, cũng muốn phụ thân toàn tâm toàn ý đối xử. Con người khi sống trong no đủ, luôn thấy đủ mà như chưa đủ, Vị gia tuy không phải quyền quý, nhưng có một cuộc sống yên bình vui vẻ, đúng là mong muốn của nữ nhi, phụ thân có thể an tâm. Lại có câu nhà yên mọi chuyện đều tốt, quốc lớn hơn nhà, người trong gia đình đều nghĩ như vậy, phụ thân hiện tại đã rời xa triều đình, liền không cần lo lắng ý chuyện trong triều, chỉ cùng quốc chủ tán gẫu thân tình, ôn lại chuyện xưa, chẳng phải rất vui vẻ? Thương nhớ vô cùng, xin hãy cẩn trọng. Nữ nhi bất hiếu, A Dung kính thư.” “Ai.... Ai!” Mỗi lời trong bức thư đều bay loạn trong đầu nàng, Hách Liên Dung chưa từng cảm thấy thất bại như vậy. Đây là thành quả chiến đấu hăng hái một đêm của nàng, cũng tự nhận viết đến có thể tin tưởng, duy nhất chỉ nhận không ra một người, hoặc là nói, không thể tìm thấy người này trong Vị gia, không thể nhìn thấy Vị Thiếu Quân! Hôm nay.... Nói cái gì cũng muốn liều mạng! Hách Liên Dung vén màn xe lên rống to, “Mau! Nhanh lên!” Xa phu sợ tới mức kéo mạnh dây cương, tần suất gioroi nhanh thêm vài lần, ngựa ăn đau gia tăng tốc độ, ở trên đường lớn Từ Ngộ quật ngã lung tung. Trên đường, người đi đường đều chỉ trích, Bích Liễu đột nhiên vén màn xe, kêu lên: “Thiếu nữ nãi, ở đó!” Hách Liên Dung mới quay đầu nhìn theo hướng Bích Liễu chỉ, Bích Liễu vội nói: “Mau dừng xe, nhị thiếu gia ở bên kia.” Tuy nhiên, xe ngựa đang chạy nhanh đâu thể nói dừng là dừng, Hách Liên Dung gấp đến độ từ cửa xe thăm dò nhìn ra, quả nhiên, Vị Thiếu Quân cùng Hàn Sâm, Phương thiếu gia cùng một đoàn hồ bằng cẩu hữu đang tụ tập ở trước cửa tửu lâu, giống như đang tranh giành cái gì vậy. Hách Liên Dung vạn phần nóng vội, liên tục thúc giục xa phu mau ngừng xe, dù tài nghệ của xa phu không tồi, cũng đi một quãng thật xa mới khiến cho con ngựa ngừng lại. Hách Liên Dung chờ không được đến lúc xa phu quay đầu xe, nhảy xuống xe ngựa hướng chỗ Vị Thiếu Quân chạy tới. Thượng Đế phù hộ, thứ bọn họ tranh giành vạn lần dừng là... Hách Liên Dung mới cầu nguyện được một nửa, trong tai đã nghe thấy tiếng cười của mấy tay ăn chơi kia, khiến cho tâm Hách Liên Dung nhất thời lạnh một nửa. “.... Phu quân Thiếu Quân, thái độ làm người cùng kiến thức không giống người thường, làm việc đều có chuẩn mực....” Phương thiếu gia Thanh Từ cũng nhớ kỹ nội dung của bức thư kia, hoảng sợ nhìn về phía Vị Thiếu Quân, “Quân thiếu, tẩu tử viết đây là người?” Vị Thiếu Quân trưng ra vẻ mặt không kiên nhẫn, lại dẫn theo một chút vội vàng giống như sống chết muốn lấy lại bức thư, “Ít nói nhảm, ta cùng chúng bắt đồng sao?” Phương thiếu gia tất nhiên sẽ không dễ cho hân đoạt lại, kéo về trong tay, lại có người chỉ vào mặt Vị Thiếu Quân cười to, “Mặt bị đánh thành như vậy đương nhiên không giống người thường.... Nào nào, tiếp tục.... Nay Thiếu Quân, nay tận lực hiểu học, lý tưởng trong lòng, làm đến nơi đến chốn, rõ ràng không phải là nói người đâu!” Vị Thiếu Quân nâng tay giả bộ muốn đánh, Phương thiếu gia cùng mọi người cười vang một tiếng, tản ra. Hàn Sâm đứng ở một bên thân nhiên mở quạt ra, cảm thán nói: “Tẩu tử tuy là nữ tử Tây Việt, nghệ thuật nhưng cũng hiểu biết, đáng vẻ không giống như cái kia nhà ta, ai.... Khụ!” Cảm thán của Hàn Sâm biến thành âm thanh cảnh cáo “Khụ”, khiến cho đám người đang ồn ào tạm dừng động tác nhìn thoáng qua hân phía bên này, chỉ thấy Hách Liên Dung tóc tai hỗn độn đứng ở cách đó không xa, ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt trắng bệch nhìn theo hành động của bọn họ. Vị Thiếu Quân nhấp nhé khóe miệng, mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn Phương thiếu gia một cái. Phương thiếu gia có chút xấu hổ, cảm bức thư trong tay vò vò, nhìn Vị Thiếu Quân, lại nhìn Hách Liên Dung, cười mĩa hai tiếng liền đưa bức thư vào tay Hách Liên Dung. “Tẩu tử đừng để ý, chúng ta đùa giỡn chút thôi.” Phương thiếu gia cười đến rách miệng cũng không thêm đề ý. Hàn Sâm đã ở bên cạnh nói: “Ta làm chứng cho Thiếu Quân, là đám u hồn này thừa dịp Thiếu Quân xem thư cướp lấy, Thiếu Quân không để cho bọn họ xem.” Vị Thiếu Quân bước hai bước tới bóp cổ Hàn Sâm, “Muốn chứng minh bản thân không phải kẻ cầm điếu cũng không cần nói lời vô nghĩa!” Hách Liên Dung nắm chặt bức thư trong tay, nhìn màu nước tựa như lửa đỏ trên phong thư, không khỏi cảm thấy vạn phần châm chọc. “Ồi chào....” Vị Thiếu Quân thấy Hách Liên Dung này giờ không nói gì, bèn buông Hàn Sâm ra, đi đến trước mặt nàng, “Ta cũng không phải có ý xem, thư là Từ Hiên nhất mực đưa cho ta, ta đương nhiên phải nhìn xem là cái đồ vật gì, chính là không nghĩ tới....” Hân tựa hồ có chút buồn cười, “Thư ra trong lòng người nghĩ ta như vậy?” Vị Thiếu Quân nhếch khóe môi lên, mấy tay ăn chơi cười vang huyền náo, trong mắt người đi đường xung quanh hiện lên tia phản kích cùng tìm tòi, nghiêng cứu, giống như hai lưỡi dao sắc bén đem lòng tự tôn của Hách Liên Dung lột bỏ từng lớp từng lớp. Nàng cảm thấy bản thân thật là một trò cười của thiên hạ, cái gọi là dọa người đâu đến trên đường lớn (ý nói làm những chuyện mất mặt, bề mặt người ta thì không bao giờ tới nơi đông người, nhằm giữ thể diện cho người ta), đại khái chính là như thế này! Tuy nhiên, Hách Liên Dung vẫn đem thân mình đứng thẳng tắp, đem bức thư đút vào phong thư, không cho bản thân lộ ra một chút yếu đuối nào. Khóe mắt Vị Thiếu Quân nhìn qua nàng, “Còn cất làm gì? Khuyên người sớm giải quyết xong mọi việc, nhất định không thể đem tin tức giả báo cho nhạc phụ đại nhân....” “Người không có tư cách gọi hân như vậy!” Vị Thiếu Quân nheo lại nửa con mắt, đột nhiên cười hừ một tiếng, “Phu quân Thiếu Quân, thái độ làm người cùng kiến thức không giống người thường, làm việc đều có chuẩn mực....” “Người....” Hách Liên Dung không chút nghĩ ngợi vung tay lên. Vị Thiếu Quân vẻ mặt chợt trở nên lạnh lùng, “Như thế nào? Lại muốn đánh? Những lời này là người tự tay viết ra, là người nhất định phải vẽ lên cảnh tượng tốt đẹp để lừa cha người, lừa chính mình, hiện tại lại trách ngược lại ta?” Hách Liên Dung á khẩu không sao trả lời được, bản tay gioroi lên cũng không có đánh xuống, một bụng tức khí không biết phải như thế nào để phát tiết ra bên ngoài. Vị Thiếu Quân nói rất đúng. Nàng viết những điều đó là vì an ủi phụ

thân, nhưng cũng là cho chính mình một bản miêu tả dự thảo, nằng hy vọng gia đình này giống như trong thư viết, trượng phu (chồng), bà bà (mẹ chồng), người thân.... không có chút nào là người không thể tin tưởng. Chẳng lẽ, nằng nghĩ như vậy là sai lầm rồi sao? Chính là muốn tưởng tượng cũng sai lầm rồi sao? “Người thật đáng chết!” Hách Liên Dung cắn chặt môi dưới, thấp giọng phun ra những lời này, bức thư cầm trong tay lại bị vò nát. Bản thân cũng không rõ rốt cuộc là đang chỉ trích Vị Thiếu Quân xem trộm thư của nằng, vẫn là hận hấn không chút lưu tình phá hỏng chút hy vọng cuối cùng mà nằng tạo ra cho chính mình. Nhìn một màn trước mắt này, Vị Thiếu Quân thật giống như không cam lòng chịu đựng, đôi môi hơi mở ra, đang muốn nói gì đó, ánh mắt lại lướt qua khoảng không phía sau Hách Liên Dung, dừng lại, “Nhị tỷ?” Hách Liên Dung không quay đầu lại, chỉ nghe một phụ thân (phụ nữ đã có chồng) hỏi: “Thủy Liên? Người biết bọn họ sao?” Thanh âm người trẻ tuổi do dự một chút, sau đó mới nói: “Phụ nhân, vị kia là nhị đệ của ta, về phần nữ tử này, ta cũng không nhận ra.” “Thật không?” Trong giọng nói của phụ nhân kia không mang chút hờn giận nào, “Người đã không có biết, vậy hỏi đệ đệ của người một chút thì tốt rồi.” Người được hỏi không trả lời, phụ nhân kia cười cười, “Đi thôi, ta đã năm năm không quay về Vân Trữ, không thể tưởng tượng Vân Trữ lại xuất hiện một người đàn bà đánh đá như vậy, bên đường cùng một đám nam tử giằng co, hơn nữa còn ra tay đánh người, thật là không có thể thống!” Thủy Liên nhẹ giọng đáp, tiện thể nói: “Thiếu Quân, đệ đi báo cho bà nội cùng nương bảo tỷ đã trở về, đưa tuần phủ phụ nhân hỏi phủ rồi mới trở về nhà.” Khi Hách Liên Dung xoay người, chỉ thấy một bóng dáng màu lam theo sau một vị nữ tử trung niên lên xe ngựa. Vị Thủy Liên, nữ nhi đầu lòng của Nghiêm thị, Vị gia nhị tiểu thư, Hách Liên Dung mặc dù chưa từng nhìn thấy mặt của nằng, nhưng trong thanh âm của nằng đã nghe ra bất nắn, xem ra buổi tối hôm nay, một cuộc đại chiến lại xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Vị nhị tiểu thư

Hách Liên Dung một mạch đi thẳng về nhà. Đi đường có thể khiến cho nằng thả lỏng tinh thần, cũng để cho nằng có thời gian ngắm lại xem thời gian vào Vị gia lâu như vậy rốt cuộc có hay không chuyện gì khiến nằng vui vẻ. Vị Thiếu Quân trước sau như một thẳng khốn u hồn, nằng đã không còn nhiều tinh lực để có thể tiếp tục tiêu hao vì hấn; bác chồng của nằng kia thật vất vả không cùng nằng đối chọi gay gắt, rồi lại bắt đầu kéo bè kéo cánh, xử lý không tốt một chút không thể nghi ngờ là sai lầm của nằng; Vị Thủy Liên, nhị cô tã (chị chồng) ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua này vừa gặp liền đối với nằng sinh ra bất nắn, rốt cuộc Vị gia có hay không một người thật tâm đối xử tốt với nằng? Là thật tâm hy vọng nằng hạnh phúc? Hồ thị? Vị Đồng Tuyet? Vị Thiếu Dương? Vị Thiếu Dương.... Hách Liên Dung vẫn cảm thấy ở Vị gia người có thể trao đổi, đó chắc chắn là Vị Thiếu Dương, nhưng chuyện tứ hôn xác thực khiến cho Hách Liên Dung không còn dám nghĩ như vậy, người đề xướng chuyện trộm long tráo phượng là Nghiêm thị, nhưng Vị Thiếu Dương cũng không có phản đối. Một người đáng ra phải trở thành thê tử của hấn, hiện tại lại luôn mồm gọi “nhị tẩu”, hấn trong lòng thật sự không chút nào cảm thấy không được tự nhiên sao? Thật sự bình tĩnh giống như những gì hấn thể hiện ra bên ngoài sao? Hách Liên Dung không tin, bởi vì nằng tự nhận là một người hay so đo, cũng tự nhận chính mình không làm được như vậy. Nhưng nằng lại càng không muốn tin tưởng, Vị Thiếu Dương đối với nằng giống như vậy, làm những chuyện như vậy, chính là bởi hấn cùng với người ta dờ thủ đoạn, lo lắng, lo lắng, cùng lắm chỉ là thủ đoạn biến những thứ đơn giản thành những thứ phức tạp, giả dối để lừa người thôi. Bởi vì không muốn tin tưởng, cho nên không nghĩ tới chuyện tìm tòi nghiên cứu, Vị Thiếu Quân ít nhất nói đúng một câu, nằng luôn thích tạo cho mình những biểu hiện giả dối, tại thời điểm không có đường sống, cũng không thể lùi bước, nghĩ lại vẫn có người đối tốt với bản thân, sẽ cảm thấy chính mình thật hạnh phúc. “Thiếu phu nhân....” Từ phía sau truyền tới thanh âm khiến cho Hách Liên Dung lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, mới phát hiện chính mình đã bước nhầm vào con đường nhỏ. “Thiếu phu nhân,” Bích Liễu trầm tư thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, “Nô tì nghĩ muốn nói cho thiếu phu nhân một chuyện.” Hách Liên Dung cười âm thầm. “Nói đi.” Bích Liễu tiến lên đỡ lấy Hách Liên Dung, quay lại đường đi đúng. “Nô tì thường nhỏ nhà rất nghèo, vì để ca ca có thể cưới vợ, cha nô tì bán nô tì vào Vị phủ. Khi đó tuổi còn nhỏ, không thể hầu hạ chủ tử, chỉ có thể chờ làm nha hoàn hạng ba làm khởi đầu. Nhóm lửa, cọ nhà xí, giặt quần áo. Tuy rằng mệt muốn chết đi, nhưng may mắn so với cuộc sống trước kia tốt hơn, cũng không cảm thấy khổ sở. Sau lại vì lão gia mắc bệnh nặng, người làm trong viện không đủ, liền chọn vài người tới Song Mộc hiền chuyên chăm sóc lão gia. Vậy mới không cần phải chờ làm nha hoàn hạng ba.” Bích Liễu nói xong, bước chân chậm lại một chút, giống như đang trong hồi ức. “Nô tì còn nhớ rõ ngày đó Thanh cô tới tuyển người, chúng nô tì đều đem bản thân trang điểm thật gọn gàng, sạch sẽ. Nô tì nói ông nội nô tì cũng từng mắc phải căn bệnh giống lão gia, cũng là do nô tì hầu hạ. Vì thế, Thanh cô liền đề cho nô tì đi tới nơi ở của lão gia làm nha hoàn bậc hai. Lúc ấy, nô tì thật sự cảm thấy rất vui vẻ.” Hách Liên Dung mặc dù không hiểu Bích Liễu vì sao đột nhiên nhắc tới chút chuyện xưa này, nhưng cũng không cắt ngang nằng, để nằng tiếp tục nói tiếp. “Thanh cô nói nô tì đã có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh, cho nên sai nô tì đi sắc thuốc. Thiếu phu nhân, người biết không? Kỳ thật ông nội nô tì chưa từng mắc phải căn bệnh giống như lão gia. Nô tì nói như vậy tất cả đều chỉ vì muốn được chọn. Chính vì như vậy, nô tì càng không dám qua loa. Mỗi ngày hướng thầy thuốc xin chỉ bảo, sợ xảy ra sai lầm dù là nhỏ nhất. Sau đó, bệnh của lão gia ngày càng trầm trọng. Một thang thuốc không xoay chuyển được chút gì. Liền đổi hai thang, ba thang tiếp tục uống. Lại qua một thời gian nữa, thân thể lão gia đột nhiên chuyển biến tốt đẹp. Thầy thuốc liền dặn không cần dùng thuốc liều lượng mạnh. Nô tì tự nhiên ghi tạc trong lòng. Khi sắc thuốc cũng chỉ sắc một thang. Có một lần, lúc bung thuốc, đại nha hoàn phụ trách bung thuốc kia vô tình làm đổ bát thuốc. Đại phu nhân ở trong phòng nghe thấy âm thanh liền ra ngoài xem xét. Đại nha hoàn kia sợ bị trách phạt liền nói là phát hiện nô tì sắc hai thang thuốc. Thuốc này mà cho lão gia uống thì chính là muốn lấy mạng lão gia, vì thế mới đem đổ bỏ.” Nghe đến đó, Hách Liên Dung nhủ nhủ mảy, “Nương tin?” “Vốn là không tin.” Bích Liễu cười cười. “Nô tì trước kia, làm việc đều phân rõ phải trái, khiến cho đại phu nhân vừa lòng mới đi điều tra về thuốc kia, chính là điều tra lượng thóc, cùng số gói thuốc còn lại, so sánh số lượng. Khi đó, nô tì còn nhỏ, tự nhiên có vài phần khờ vụng, còn có chút tự đắc vì hành động của bản thân. Sau lại bị đại nha hoàn kia nói thấy nô tì lấy vị thuốc quý quan trọng trong thang thuốc đi, đại phu nhân liền cho người đánh nô tì hai mươi gậy. Lần đó thực sự đã đánh đi nửa tính mạng của nô tì. Nô tì lại không biết chính mình sai ở chỗ nào, hô to oan uổng, căn bản không ai để ý nô tì. Nô tì hận cực kỳ. Hận cha nô tì vì có gì nhân tâm bán nô tì đi. Hận đại phu nhân vì cái gì không nghe lời kêu oan của nô tì. Càng hận nha hoàn kia vì bảo vệ bản thân, không tiếc đem chuyện ngày đó đổ lỗi lên người nô tì. Nô tì khi đó chỉ còn lại một hơi thở, lại vẫn kêu to oan uổng, hô nếu không điều tra chân tướng, nô tì sẽ không đi chữa trị, chết ở chỗ này!” Hách Liên Dung hắng giọng, “Lời này nói ra có chút xúc động, người chỉ là một tiểu nha hoàn, ai sẽ quan tâm? Tuy nhiên, cuối cùng người hôm nay vẫn hạo hạo đứng ở nơi này, rửa sạch oan uổng.” Bích Liễu lắc đầu, “Giống như lời nói của thiếu phu nhân, ai sẽ quan tâm tới mạng của nô tì? Nô tì khi đó cũng thật sự tự hiểu được sẽ không thể rửa sạch oan uổng, sẽ chết đi, tuy nhiên sau đó lại.... Có người nói với nô tì, người hiện tại nên nghĩ tới, không phải làm thế nào để chứng minh bản thân trong sạch, mà là nghĩ vì cái gì người ta lại nhầm vào người, một tiểu nha hoàn mới vào phủ, cái gì cũng không có, liền vọng tưởng tìm cho mình sự trong sạch, thật sự là nực cười.” Nói tới đây, Bích Liễu hít vào một hơi thật sâu, “Lời này rất đúng, đại phu nhân không phải không tin nô tì, nếu nằng tin tưởng nô tì làm chuyện này, đã sớm đem nô tì đánh chết từ lâu, sao còn có thể lưu lại cho nô tì một mạng? Là nô tì rất ngốc,

thế nào cũng phải đi tranh giành, nếu từ lúc đại phu nhân đi ra hỏi liền nói là nô tì đánh vỡ chén thuốc, cùng lắm chỉ chịu phạt một chút thôi, nói không chừng đại nha hoàn kia còn có thể nhớ rõ nô tì, về sau chiếu cố nhiều hơn. Đối với người ta thờ ơ lạnh nhạt, lại quên mất đại nha hoàn kia theo đại phu nhân nhiều năm, đã quên nha hoàn trong viện đều cùng nàng ở chung nhiều năm, một khi có chuyện, dĩ nhiên sẽ giúp nàng. Sau đó, nô tì dường như xong, lại trở về sài phòng làm nha hoàn loại ba, nhưng nô tì khi đó nói với bản thân, nhất định phải làm đại nha hoàn, làm đại nha hoàn mới có thể đi báo thù.” Đợi hồi lâu, Bích Liễu cũng không nói tiếp, Hách Liên Dung không hỏi: “Sau đó đâu? Ngươi làm đại nha hoàn, có báo thù sao?” Bích Liễu cười nói: “Không có sau đó, chuyện xưa dừng ở đây.” Hách Liên Dung bước qua Bích Liễu, bước chân chậm lại một chút, cuối cùng dừng lại, “Ngươi nghĩ muốn nói với ta cái gì?” “Nô tì chính là cảm thán bản thân rất ngốc, thăm nghĩ theo bốn phận mà làm việc, thời điểm chịu oan bị khinh bỉ thăm nghĩ kêu oan, kẻ tội, cũng không nghĩ tới dù cho có kẻ tội thành công có thể làm được cái gì? Lần sau lại có chuyện tương tự, cũng vẫn là rơi trên đầu của nô tì! Nô tì nên biết vì cái gì các nàng lại nhất trí nhắm vào nô tì? Nên biết vì cái gì các nàng lại dám quang minh chính đại làm như vậy? Hiện tại nô tì làm đại nha hoàn, lại có loại chuyện này, các nàng còn dám sao?” Bích Liễu nhìn trừng trừng Hách Liên Dung, trong mắt tràn đầy thiết pháp (????), Hách Liên Dung suy nghĩ một lúc lâu, cũng không cho nàng câu trả lời, xoay người tiếp tục bước đi. Bích Liễu có chút nóng nảy, “Thiếu nữ nãi nãi sau khi tiến vào Vị phủ xảy ra biết bao nhiêu chuyện nô tì đều biết, kỳ thật, thiếu nữ nãi nãi tại sao không làm giống như Bích Liễu lúc trước? Bị người ta ngáng chân rồi mới phản kháng, cũng không chủ động ra tay, thiếu nữ nãi nãi, ngài có thể phản kháng bao nhiêu lần? Một lần? Hai lần? Mười lần? Thiếu nữ nãi nãi vì sao không nghĩ ra một phương pháp nhất lao vĩnh dật (phóng lao đi bằng 1 lần phóng: ý chỉ việc làm duy nhất nhưng giải quyết được mọi nguy cơ) để cho chính mình thoát khỏi phân tranh?” Hách Liên Dung hơi hơi nhấp nhé khóe miệng, cũng không nói thành lời, ý của Bích Liễu nàng hiểu được, nhưng... “Vẫn là thiếu nữ nãi nãi ngờ đại cho rằng không để ý tới bất cứ việc gì, có thể chạy thoát khỏi sự nhiễu loạn trong gia đình?” Trong giọng nói của Bích Liễu mang theo một chút nghiêm khắc, lại hoàn toàn nói trúng tâm tư của Hách Liên Dung. Hách Liên Dung có chút tức giận, “Ngươi nói cái gì?” Bích Liễu nhưng lại không chút để ý quỳ rạp ở trên mặt đất, “Thiếu nữ nãi nãi nói vốn nha hoàn của người bỏ qua cơ hội được xuất giá cũng muốn theo thiếu nữ nãi nãi tới Vân Hạ, chính là sự thật?” Hách Liên Dung giật mình, gật đầu, Bích Liễu nhẹ nhàng hít sâu, “Nha hoàn đối với chủ tử trung thành cũng không phải bởi vì đi theo chủ tử sẽ có ưu đãi, chúng nô tì sẽ nhớ kỹ từng lời mà chủ tử từng nói, xem những việc chủ tử đã làm, đáng giá để chúng nô tì trung thành, chúng nô tì mới có thể trung thành. Nếu lựa chọn trung thành với chủ tử, sẽ đối với chủ tử biết mà không nói, nói mà không để trong lòng, cho dù thiếu nữ nãi nãi bởi vậy mà tức giận, Bích Liễu cũng quyết không thay đổi suy nghĩ của chính mình. Thiếu nữ nãi nãi đang ở Vị gia, như thế nào có thể đối với những chuyện của Vị gia không chút quan tâm? Dù cho ngài nghĩ muốn không để ý tới, người khác có thể để mặc ngài không để ý tới sao? Không từ bỏ, chỉ nói chuyện nhị tiểu thư trở về, còn không có gặp mặt đã có ấn tượng không tốt với ngài, ngài cảm thấy đây là sai lầm của nhị thiếu gia, nhưng nhị tiểu lại không nghĩ như vậy, nàng sẽ cảm thấy ngài làm mất mặt của Vị gia, thiếu nữ nãi nãi, ngài như thế nào có thể không để ý tới?” “Ngươi... Đứng lên đi.” Hách Liên Dung hơi hơi hạ thất lưng xuống, đem Bích Liễu nâng dậy, về mặt lại không tỏ ra chút biểu hiện đồng ý hay không, chính là nói: “Bất luận tại sao, như thế nào, đều cảm ơn ngươi đã nói với ta lời này.” Bích Liễu lập tức cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu, khóe mắt đã có chút đỏ, nàng không cần phải nói thêm gì nữa, lui về phía sau từng bước, đứng phía sau Hách Liên Dung, theo Hách Liên Dung trở về Vị gia. Vị gia đã nhận được tin tức nhị tiểu thư trở về, trong phủ vội đến rồi tung, đổi lại có vật, lau dọn sạch sẽ. Ngô thị nơi nơi tuần tra, thường thường chỉ ra một chút việc xấu. Ở hoa viên gặp Hách Liên Dung, nàng cười cười, phất tay để nha hoàn phía sau tạm tránh đi một lúc, cùng Hách Liên Dung đi tới Hà Trì cách đó không xa. Hà Trì mặc dù tên là Hà Trì, lại đã không trồng sen từ rất lâu về trước, nghe nói là đại phu nhân khi đi tới Hà Trì lộ ra vẻ mặt không vui, liền từ sớm để cho người ta lấy hết bùn lên, chuyển thành hồ nhân tạo, nuôi một chút cá cảnh, nhìn vào cũng là cảnh đẹp ý vui. Hách Liên Dung trong lòng không yên đi tới bên hồ, trong đầu đều là những lời nói vừa rồi của Bích Liễu. Ý của Bích Liễu vô cùng rõ ràng, khuyên nàng đi tranh giành, tốt nhất đảm đương chức đương gia, đến lúc đó tự nhiên sẽ không có ai tới gây phiền toái. Tuy nhiên, hiện tại phiền toái đã không có, chỉ sợ lại sẽ xuất hiện chuyện phiền toái mới, toàn bộ Vị phủ, trừ bỏ Ngô thị làm đương gia, đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân, Vị Thu Cúc, Vị Đông Tuyết, Nghiêm Yên, thậm chí ngay cả người không nên có phiền toái nhất, lão phu nhân đều có phiền toái, lại nói tiếp, Vị gia vô ưu vô lự nhất nên là cô nãi nãi đi? Quả nhiên không để ý tới mọi chuyện mới là đúng đi? “Đệ muội? Đệ muội?” Nhận thấy Hách Liên Dung thất thần, Ngô thị quơ quơ cánh tay của nàng, Hách Liên Dung lại không phòng bị, dưới chân trượt một chút, thiếu chút nữa rơi vào trong hồ nước. Ngô thị vội kéo nàng lại, nhìn bãi đá phủ đầy rêu xanh nói: “Hạ nhân này kia càng ngày càng nhàn hạ! Nói với bọn họ phải tẩy sạch rêu xanh, căn bản là không có làm!” Hách Liên Dung nhìn xung quanh ao, quả nhiên, trên bãi đá phủ một chút rêu xanh, ngày hôm qua ban đêm trời lại đổ mưa, bước lên sẽ bị trượt chân. Vừa rồi có tính là Ngô thị đã cứu nàng một mạng không? Nhìn Ngô thị còn đang lớn tiếng chỉ trích hạ nhân, Hách Liên Dung liền 囧, lại nhìn thấy phía trước cách đó không xa có thân ảnh vội vàng rồi đi, vội nói: “Kia không phải tam nương sao.” Lấy lời này đánh gãy lời của Ngô thị. Ngô thị nhìn nhìn, nhíu mày nói: “Thấy tẩu liền bước nhanh như vậy, sợ tẩu truy tìm cái gì từ nàng đâu!” Hách Liên Dung không khỏi nhớ tới Hồ thị nói vay tiền cho Dương thị, tò mò nói: “Tam di nương không dám đến đây? Là chuyện hai trăm lượng của đệ đệ nương ấy?” Ngô thị giống như không muốn nói tới chuyện này, lôi kéo Hách Liên Dung đi đến lương đình bên cạnh hồ, “Kỳ thực tẩu vừa mới đi tới Thính Vũ hiên, đệ muội không ở đó.” Hách Liên Dung cũng không biết là chính mình nên cảm tạ Ngô thị vừa rồi kéo mình, vẫn là xem thái độ tốt bụng của Ngô thị nên không lấy ra vẻ mặt lạnh lùng, tóm lại là hỏi một câu, “Tìm muội có việc?” “Đệ muội còn chưa có nghe nói đi? Nhị muội... là nhị tỷ của muội, đã trở lại, ước chừng buổi chiều sẽ về thăm nhà.” Hách Liên Dung gật đầu, “Vừa mới ở trên đường gặp qua.” Ngô thị kinh ngạc một chút, nhìn Hách Liên Dung một lúc lâu, “Chưa khiến đệ muội khó xử chứ?” Hách Liên Dung không hiểu chính xác ý tứ của nàng, sẽ không nói chuyện, Ngô thị cười nói: “Đệ muội đừng nghĩ lắm, đại tẩu cũng không phải muốn phá hư quan hệ của hai người, chính là... nghĩ muốn nhắc nhở muội một câu, vị nhị tiểu thư này nhà chúng ta, cũng không phải là nhân vật đơn giản, nếu tương lai có chuyện gì, đệ muội nếu muốn dùng biện pháp đối phó đại tẩu với nàng, cũng không phải là chuyện có thể dễ dàng đạt được.” Nói xong những lời này, Ngô thị cười phát tay, “Đại tẩu nhanh nhẹn nhanh miệng, đệ muội cũng đừng để ý. Chuyện này của chúng ta, đã sớm trôi qua, mọi người cũng nên tiến về phía trước, tại Vị gia này, ai đi ai ở, ai có thể trở thành người một nhà, trong lòng đại tẩu vẫn rất rõ ràng.” Hách Liên Dung chậm rãi gật đầu, trong lòng hiểu Ngô thị sở dĩ mượn sức mình đơn giản là vì chuyện từ đường, cũng không muốn phá hỏng, Ngô thị không có nghe đến lời muốn nghe, tự nhiên sẽ muốn nói lại, đang muốn mở miệng, quản gì Vị phủ Vị Quảng, cũng là trợ thủ của Thanh cô tới tìm Ngô thị, nói là việc an bài phòng ở cho nhị tiểu thư xảy ra chút vấn đề, Ngô thị liền vội vàng qua xem xét, không lòng dạ nào cùng Hách Liên Dung nói chuyện giao lưu tình cảm. Hách Liên Dung cảm thấy thật là có ý tứ, cùng lúc đối với mình quở trách Vị Thủy Liên không tốt, lại đối với việc làm thế nào an bài cho nàng để ý như vậy, nếu đến lúc đó chính mình không rõ liền mang theo địch ý đối với Vị Thủy Liên, như vậy Ngô thị lại nhân cơ hội đi làm người tốt, hết thảy sẽ cảm thấy phi thường tự nhiên. Lại nói tới Thính Vũ Hiên, Bích Liễu đã trở về từ trước, cũng chỉ huy bọn nha hoàn bài trí đồ vật này nọ, Hách Liên Dung cũng không ngăn cản, cho nha hoàn đi gọi Bích Đào tới, nàng nhớ rõ Bích Đào nói là có chuyện cần báo lại. Ai ngờ nha hoàn kia nói Bích Đào từ sáng cùng Hách Liên Dung ra ngoài vẫn chưa thấy trở về, Bích Liễu có chút lo lắng, “Thiếu phu nhân, nếu không chúng ta qua chỗ lão phu nhân xem sao?” Hách Liên Dung lắc đầu, “Tùy nàng đi, nếu nàng nghĩ muốn cùng lão phu nhân nói cái gì, hiện tại mới đi ngăn cũng chẳng kịp.” Bích Liễu nhìn Hách Liên Dung, trên mặt toàn là ưu sầu, Hách Liên Dung hiểu được ý tứ của nàng, lại như thế nào cũng không muốn phụ họa theo sau. Bích Liễu cũng không tiếp tục thuyết phục nàng, lại chỉ huy nha hoàn. Tối buổi chiều, có một nha hoàn lạ mặt tới truyền lời, nói Vị Thủy Liên hồi phủ, tuy nhiên không vội vàng muốn cùng mọi người gặp mặt, chờ nghĩ ngơi một chút, lấy tâm trạng tốt nhất gặp lại mọi người. Cái cơ này cũng thật ý nghĩa. Tuy nhiên, Hách Liên Dung nghe xong cũng chỉ cười, ưu sầu trên mặt Bích Liễu thêm một chút. Hách Liên Dung nghĩ nàng còn muốn nói tới chuyện trước đó, cũng không để ý. Trước giờ dùng cơm chiều, Hách Liên Dung do dự nửa ngày cuối cùng cũng vẫn là cùng Bích Liễu nói Ngô thị tìm nàng nói những lời đầy mâu thuẫn kia, nói xong bản thân cũng tự thấy mâu thuẫn, nàng là muốn đề Bích Liễu cho nàng chút ý kiến sao? Lời nói của Bích Liễu quả nhiên có ảnh hưởng tới nàng đi? Không ngờ Bích Liễu nghe xong kinh ngạc nửa ngày, “Đại thiếu phu nhân lần nói nói cũng không có sai,

nhị tiểu thư đích thực so với đại thiếu phu nhân còn lợi hại hơn.” “Ngà? Là như thế nào?” Ngô thị giới nhất việc ra ám chiêu, vô thanh vô tức hăm hại người khác, so với nàng lợi hại hơn là khái niệm như thế nào? Bích Liễu nghĩ nghĩ, “Ví dụ như... Nếu lúc trước thiếu nữ nãi nãi tại đại sảnh làm mấy chuyện kia khi nhị tiểu thư ở đây, nàng rất có thể sẽ ném trở lại, hơn nữa sẽ làm cho những người bên cạnh cùng ném với nàng.” Hách Liên Dung chớp mắt liên tục, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh toàn bộ người trong Vị gia cùng nhau ném đồ vào nàng là loại chuyện nào nhiệt cỡ nào, nàng có phải hay không nên luyện cái gì thiên thủ Quan Âm (thuật Quan Âm nghìn tay) chuyên tiếp loại tuyệt chiêu ám khí này? Cùng Bích Liễu vừa nói chuyện vừa đi ra đại sảnh, Hách Liên Dung là từ nhị viện đi tới đây, liền từ sau cánh cửa tiến vào, vừa mới bước vào đại sảnh, liền thấy động tác võ thuật đẹp mắt của Vị Thiếu Quân từ cửa chính bước vào. Thấy hần, Hách Liên Dung mặc kệ chuyện có nên nhần nại hay không, cũng mặc kệ luôn chuyện có nên tâm tình tranh thủ tình cảm hay không, lúc ấy liền giận tái mặt. Vị Thiếu Quân thấy nàng như vậy hình như cũng có chút khó chịu, quệt miệng ngồi vào vị trí, một chân đá lung tung, ngồi cũng như không ngồi. “Thiếu Quân, ngồi như vậy còn ra thể thống gì.” Một thanh âm từ bên người Nghiêm thị truyền tới, Hách Liên Dung lúc này mới nhìn sang, thấy bên cạnh Nghiêm thị có một nữ tử xinh đẹp khoảng hai mươi bốn tuổi đang ngồi, đang cúi đầu uống trà. Nàng mặc thường phục màu hồng thêu muôn ngàn đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm đang khoe sắc, tô đậm vẻ đẹp kiều diễm của nàng. Xem khuôn mặt của nàng với Nghiêm thị giống đến năm phần, chắc hẳn là Vị gia nhị tiểu thư Vị Thủy Liên, tuy nhiên, nàng rõ ràng thấy Hách Liên Dung đã vào phòng, lại chỉ trách cứ có một mình Vị Thiếu Quân, mà đối với Hách Liên Dung hờ hững, này không thể nghi ngờ so với việc mở miệng làm khó dễ còn khiến cho người ta khó xử hơn rất nhiều. Tuy nhiên, Hách Liên Dung cũng đã có những trải nghiệm phong phú tại Vị gia, biết nàng chính là đang chờ chính mình mở miệng, lại nhìn vẻ mặt của mọi người trong phòng, liền hiểu được trận chiến này lửa này đã được nhóm lên, chỉ chờ nàng tới làm diễn viên chính thôi. “Vị này chính là nhị tỷ đi?” Hách Liên Dung đi tới bên cạnh Vị Thủy Liên, nhẹ nhàng phúc thân, “Đệ muội xin chào nhị tỷ.” “Ba!” Một tiếng, dọa Hách Liên Dung nhảy dựng, nàng cũng không ngẩng đầu, đã nhìn thấy chén trà bị Vị Thủy Liên ném vỡ trên mặt đất, nước trà bắn lên làn váy của nàng. Hách Liên Dung cau mày lui về phía sau hai bước, Vị Thủy Liên cư nhiên mở miệng, “Nguyên lai người chính là thê tử của Vị Thiếu Quân, thật không nghĩ tới đường đường huyền chủ lại là một người đàn bà đánh đá khiến người ta chán ghét, cho nên lấp bấp kinh hãi, trượt tay, thật khiến cho đệ muội chê cười.” Nếu với tính tình thường ngày của Hách Liên Dung, tiện nghi ngoài miệng là việc không thể để cho người ta có được, tuy nhiên, nàng lại nhớ đến lời nói của Bích Liễu, cảm thấy Vị Thủy Liên bây giờ chính là ước gì nàng cái lại chống đối, cô động người nhà cùng nhau dùng bát ném nàng, nếu nàng chống đối, liền bị lừa. Hách Liên Dung cười cười, xoay người đi tới ngồi xuống bên cạnh Vị Thiếu Quân. Ngẩng đầu liền nhìn thấy Vị Đông Tuyệt nhẹ nhàng thở ra, khoe mắt nhận thấy có ánh mắt đang chăm chú đặt trên người nàng, xoay qua... Vị Thiếu Quân hơi nâng mi nhìn nàng chăm chăm, vết thương trên mặt khiến cho hần có chút quái dị. Về phần người công bố vì Hách Liên Dung suy nghĩ, Ngô thị, trong mắt không khỏi lướt qua một chút thất vọng. Vị Thủy Liên từ nhỏ đã là thiên chi kiêu nữ, lại tìm được nhà chồng tốt, trở lại Vị phủ cho tới bây giờ đều đề đầu cười cổ nàng. Ngô thị vẫn luôn trông cậy vào Vị Thu Cúc, loại người giống như cái thùng thuốc nổ này nổ nổ rầm rầm Vị Thủy Liên, bắt đặc dĩ người ta là tỷ muội ruột thịt, tự nhiên không chịu đứng về phía nàng. Ngô thị liền đem hy vọng gửi gắm trên người Hách Liên Dung, không nghĩ tới, nhanh như vậy đã khiến cho nàng thất vọng rồi. Lão phu nhân mở miệng nói: “Người đã đủ phải đi nhà ăn thôi.” Vị Thủy Liên thu hồi ánh mắt đang nhìn Hách Liên Dung: “Nãi nãi, tam muội cùng bác còn chưa có đến đâu.” Nàng nói còn chưa có hết câu, cô nãi nãi Vị Đình Ngọc liền xuất hiện bên trong đại sảnh, sắc mặt của nàng mang theo nét tái nhợt, thấy mọi người cũng không nói gì, đi thẳng đến chỗ của mình ngồi xuống. Vị Thủy Liên tiếp nhận chén trà mà nha hoàn một lần nữa dâng lên, thối thối, ánh mắt không nâng lên nói: “Bác, ta đã ba năm không trở về, như thế nào cũng không nghĩ tới, lần này trở về sẽ ở trong nhà nhìn thấy người.” Vị Đình Ngọc không hề rằng, lão phu nhân nói: “Nói việc này làm cái gì, đi một chút đi.” Nói xong nàng đứng dậy, dẫn đầu đi vào nhà ăn. Mọi người liền đứng dậy đi theo, đến khi tới nhà ăn, nha hoàn mỗi phòng đều đi tới trước kéo ghế, duy chỉ trước mặt Bích Liễu là trống không, đi ở phía trước Vị Thiếu Dương phát hiện liền kêu hạ nhân đi lấy ghế, Vị Thủy Liên ngồi bên cạnh Nghiêm thị nói: “Thiếu Dương, loại việc vặt vãnh này từ khi nào cũng đến phiên đệ quân?” Vị Thiếu Dương cau mày, vẫn đề cho hạ nhân lấy cái ghế khác cho Hách Liên Dung, lúc này mới ngồi. Hách Liên Dung hướng Vị Thiếu Dương gật đầu, ngồi xuống, lại nhìn thấy trên bàn thiếu một cây đũa, đột nhiên có chút nghi hoặc. Từ trong lời nói của Bích Liễu không khó nghe ra Vị Thủy Liên là loại người cứng rắn, như thế nào loại việc này lại rất có phong cách của Ngô thị? Liếc mắt nhìn nàng một cái, Vị Thủy Liên cũng nhìn nàng, tuy nhiên nhanh chóng thu hồi tầm mắt, “Tam muội không tới sao?” Nghiêm thị nói: “Thu Cúc trong người không thoải mái, nói tới nay tới gặp con sau.” Mọi người tự nhiên hiểu được Vị Thu Cúc vì cái gì không đến, Vị Thủy Liên đối với vị muội muội này hiển nhiên cũng là khẩu hạ lưu tình, liền không hề truy vấn, hít sâu, “Vốn là, ta ở xa nhà nhất, những chuyện trong nhà cũng không tiện vung tay múa chân, tuy nhiên a, hôm nay cùng tuần phủ phu nhân vừa mới vào thành, liền mở mang kiến thức, đệ muội, muội hiểu được tỷ nói cái gì chứ?” Hách Liên Dung nhưng lại nói, “Phải.” khiến cho mọi người kinh ngạc không thôi. Vị Thủy Liên tựa tiểu phi tiểu, “Tỷ không biết muội là nghĩ như thế nào, tuy nhiên lúc ấy cứ theo như tỷ nghe được muội cùng nhị đệ nói chuyện, nhưng cũng không nghĩ muốn thừa nhận muội là em dâu của tỷ. Vị gia ở Vân Trữ gia nghiệp to lớn, nhị tỷ phu muội lại là nữ phẩm đương triều, ở trong mắt người ngoài, nhà chúng ta không phải là gia đình bình thường, muội có thể nào làm những chuyện như vậy?” Câu hỏi của Vị Thủy Liên ôn ôn hòa hòa, cũng không giống như Ngô thị bén nhọn, cao vút, nhưng trong lời nói lại khiến cho người ta xem nhẹ cũng rất khó. Hách Liên Dung nghĩ muốn nói một chữ “Dạ”, lại phát hiện bản thân nói không được, cố nén khiến cho bản thân ngàn vạn lần đừng có nói ra. Nếu một chọi một nàng tự nhiên không sợ, nhưng vì này chính là có tiếng thích đánh hội đồng, hơn nữa đây là bàn ăn, nhiều bát com, nàng không khỏi bị ném. Hách Liên Dung im lặng lại khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, lo lắng đến lúc đó không có kính mặt, đôi đũa trong tay mọi người đồng loạt dừng lại giữa không trung. Ngô thị cùng Nghiêm thị liếc nhìn nhau, đều đang nghi hoặc Hách Liên Dung phải chăng đã ăn nhầm cái gì. Lão phu nhân lại càng tỏ ra sốt ruột. Nếu nàng nhớ không lầm, ban đầu, Hách Liên Dung dường như cũng giống như bây giờ, người ta nói cái gì chính là cái đó, kết quả cuối cùng trình diễn một màn đại náo loạn phủ, hiện tại nàng cùng lúc vừa lo lắng có thể hay không kịch cũ diễn lại, vừa lo lắng có thể hay không diễn một màn song phượng hóa tịnh. (hai con phượng hoàng cùng cháy: hai lực lượng cường đại đối đầu, tạo ra cục diện hủy diệt hoàn toàn, tựa như loài phượng hoàng chết trong biển lửa) Tâm tình không tốt nhất phải nói tới Vị Thiếu Quân, mảy hần nhú thành một hình bé tắc, nhìn chăm chăm vào Hách Liên Dung, giống như nàng uống nhầm thuốc. Trong mắt Vị Thủy Liên hiện lên chút nghi hoặc, Nghiêm thị nhìn Hách Liên Dung thần nhiên nói: “Nghe nói Bích Đào hôm qua ở Thính Vũ hiền quý cả ngày, là vì sao?” Nàng vừa hỏi như vậy, Hách Liên Dung tiện thể tất nhiên sẽ trả lời, nghĩ nghĩ, Hách Liên Dung mở miệng nói: “Con cũng không hiểu được lý do vì sao, ngày hôm qua con đi một lúc, nàng liền quý ở chỗ đó, hỏi nàng cái gì nàng cũng không nói. Con đang muốn hỏi một chút đại gia hòa, có phải hay không cùng Bích Đào ở bên ngoài làm chuyện không nên gì? Mới bị phạt quý?” Vị Thủy Liên cười cười, “Rốt cuộc là ở bên ngoài làm chuyện không phải, vẫn là ở Thính Vũ hiền làm chuyện không phải?” Này thật đúng là ý định làm khó dù làm thế nào cũng trốn không thoát, Hách Liên Dung vẫn còn đang cân nhắc muốn hay không lại mở miệng, Vị Thủy Liên lại nói: “Bích Đào là thông phòng nha hoàn của Thiếu Quân, cho dù trong lòng đệ muội ghen tị, nhằm vào Bích Đào là được rồi, làm gì phải ngay cả mặt của Thiếu Quân cũng làm thành như vậy? Hôm nay làm trò trước tuần phủ phu nhân để nàng biết đây là đệ đệ của tỷ, cô không biết người ta sẽ nghĩ như thế nào về Vị gia chúng ta đâu.” Nói đến đây cũng không biết là vì mặt mũi Vị gia hay là vì mặt mũi của nàng, Hách Liên Dung cười cười, cúi đầu ăn com. Vị Thiếu Quân bên cạnh rõ ràng rất phiền não, cảm thấy đầy com dùng sức thật lớn, Vị Thủy Liên thần nhiên nói: “Thiếu Quân, đệ là nam nhân, nên quân giáo thể tử thật tốt, sao có thể để cho nữ nhân đi tới phía trước nói đạo lý thay? Còn để nàng bên đường khóc lóc om sòm, nói có bao nhiêu khó coi liền bấy nhiêu khó coi!” Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí Vị Thủy Liên cũng không có trở nên nặng nề, Vị Thiếu Quân nặng nề đặt bát com xuống, hai tay nôi đầy gân xanh để xuống bên đùi nghe Vị Thủy Liên nói, mọi người trên bàn đều dừng lại động tác, Hách Liên Dung vẫn nghi hoặc không hiểu. Vị Thủy Liên còn muốn mở miệng, Vị Thiếu Dương nói: “Nhị tỷ, lần này trở về ở lại bao lâu?” Vị Thủy Liên khẽ cắn môi, tựa hồ có chút không hài lòng, “Tỷ vừa trở về, Thiếu Dương liền muốn đuổi tỷ đi rồi?” Vị Thiếu Dương cười nói, “Đệ là nghĩ muốn lưu nhị tỷ lại lâu một chút, lại lo lắng nhị tỷ không có nhiều thời gian như vậy.” Vị Thủy Liên cười cười, lại khiến cho dù là ai cũng không nhìn ra một

chút chân thật nào, “Vẫn là Thiếu Dương còn nhỏ. Lúc trước không để cho Thiếu Dương tiếp thánh chỉ tứ hôn kia, thật là có tầm nhìn.” Trong đại sảnh lập tức an tĩnh lại, sắc mặt Vị Thiếu Dương nháy mắt trở nên tái nhợt, Vị Thủy Liên ôn nhu cười nhìn Hách Liên Dung, bàn tay Hách Liên Dung cầm đôi đũa dừng lại một chút, vẫn gấp một chút thức ăn trở về, nhưng trên mặt đã không thấy ý cười, môi cũng hơi mím lại. “May mắn như vậy, bằng không truyền ra Vị gia thiếu nãi nãi chủ quản gia đình là người đàn bà đánh đá, thật đúng là lãng nhục.” (thiếu nãi nãi chủ quản gia đình: k tìm ra đc từ nào hay hơn, ý nói là vợ của thiếu gia đứng đầu trong gia đình) Vị Thủy Liên tự nhận đánh vào tứ huyết của Hách Liên Dung, cười đem lời nói ra hết, vừa lòng nhìn sắc mặt Hách Liên Dung càng thêm tái nhợt, đang muốn thừa thắng xông lên, thỉnh thoảng một bát com ném ở trên bàn, làm vỡ mấy cái bát khác, mọi người đều không kịp né tránh, cái bàn liền bị người ta xô ngã, Vị Thiếu Quân về mặt tái xanh đứng ở nơi đó, “Nói đủ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Lại mất trộm

Lặng yên, trong đại sảnh im lặng tới mức ngay cả âm thanh hô hấp cũng không nghe thấy, không rảnh bận tâm tới một đồng hồ độn trên mặt đất, mọi người đành chỉ hô hấp, mở to con mắt khó hiểu nhìn chằm chằm Vị Thiếu Quân, Vị Thủy Liên trước hết ngồi lại chỗ cũ, giận dữ nói: “Còn biết quy củ gì nữa không!” “Không có!” Vị Thiếu Quân táo bạo đá văng cái ghế ra phía sau, “Về sau ít ở trước mặt ta ba hoa! Gà mái so với người còn yên tĩnh hơn!” Mất hạnh của Vị Thủy Liên trọn lên, lúc này, nàng đã tức giận đến phát run, “Ngươi! Hồn dân! Ngươi nói ta là cái gì!” Vị Thiếu Quân đầu thêm đề ý tới nàng, vung vạt áo lên, quay đầu bước đi, thuận tay còn mang theo Hách Liên Dung vẫn còn đang ngẩn ngơ ngồi đó, chớp mắt liền biến mất khỏi nhà ăn. Hách Liên Dung cho tới khi nghe thấy vài tiếng côn trùng kêu trong hoa viên mới hồi phục lại tinh thần, thấy bản thân bị Vị Thiếu Quân kéo tay đi thẳng tới Thính Vũ hiên, thấy trên trán hấn nổi đầy gân xanh, Hách Liên Dung không dám lên tiếng, sợ hấn... một khi không... cao hứng đem chính mình giống như cái bàn quăng đi. Tuy nhiên, hấn vì cái gì lật bàn đâu? Là sợ sau khi ném bát com kia Vị Thủy Liên cũng sẽ lấy bát com ném lại hấn, cho nên đi trước một bước hủy diệt tất cả vũ khí? Vậy hấn lại vì cái gì phải ném bát com đâu? Thấy thế nào cũng là bản thân ném bát com mới đúng, Vị Thủy Liên nhiều nhất cũng chỉ coi là ngộ thương hấn, vẫn là... Đột nhiên, lúc đó có năng lực chính nghĩa siêu nhiên nhập vào người? Mang theo đầy bụng nghi hoặc, Hách Liên Dung đi theo hấn trên con đường gập ghềnh, mắt thấy đã sắp tới Thính Vũ hiên, dưới chân Hách Liên Dung khẽ vấp một chút, “Ai...” Vị Thiếu Quân liền buông tay Hách Liên Dung, hấn hấn quay đầu lại, “Năng lực lúc bình thường của ngươi đâu! Hiện tại lại muốn làm thực nữ! Để cho người ta quở trách đến thiên hội địa hám cũng không hé răng!” Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Vị Thiếu Quân càng nhỏ thêm, lửa giận lại không chút giảm xuống, nhìn chằm chằm cái gì đó trong tay Hách Liên Dung, “Ngươi lấy cái này theo làm cái gì!” Hách Liên Dung nhìn bát com cùng đôi đũa trong tay, có chút vô tội, “Không... buông kịp...” Vị Thiếu Quân hất tung mấy thứ này nọ trong tay Hách Liên Dung, “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!” Rốt cuộc là ai muốn thế nào... Thân hình Hách Liên Dung phản xạ có điều kiện nghiêng về phía sau, Vị Thiếu Quân bước từng bước nắm lấy cổ áo nàng, nói trợn lòi đĩnh, “Ngươi nghe thấy chứ? Trên thánh chỉ nguyên bản là để cho Thiếu Dương cưới ngươi, không phục sao? Ngươi mắng lại a! Hiện tại làm bộ mặt tiểu tức phụ này là cho ai xem! Bớt khiến người ta ghê tởm!” Hách Liên Dung run sợ hồi lâu. Lúc này mới hiểu được Vị Thiếu Quân vì sao lại nóng nảy như vậy. Cảm xúc này là do lòng tự tôn bị tổn thương. Khẩu khí của Vị Thủy Liên làm như những đồ vật người ta không thèm, mang vứt đi đều vứt cho hấn. Cho nên, hấn cảm thấy không còn mặt mũi. Quả nhiên, cách việc bị năng lực chính nghĩa siêu nhiên nhập vào một khoảng rất xa a. Hách Liên Dung khẽ hạ mí mắt, đẩy cánh tay đang nắm cổ áo của mình ra. “Ngươi tức giận cũng không cần lôi ta vào. Ngươi hiện tại đem ta lôi ra đây, ngày mai phiên toái của ta sẽ thi nhau mà đền. Ngươi thật sự là chê ta không đủ phiên toái.” “Ngươi nghĩ ngươi ngồi ở cái đồng kia sẽ không gặp phiên toái?” Vị Thiếu Quân khẽ gầm: “Sức mạnh bên đường bắt người của ngươi đâu? Sức mạnh tát ta một cái đâu?” “Ngươi hy vọng ta cùng các nàng vung tay sao? Ngươi cho rằng ta thích vung tay sao?” Hách Liên Dung cũng có chút nổi giận. Rõ ràng chịu ủy khuất chính là nàng. U hồn này cư nhiên lại vì cái gọi là tự tôn đến chỉ trích nàng! Chẳng lẽ, nàng đáng bị người ta nói như vậy. Sau đó, lại hấn biến thành một đồng sao? Thật đúng là u hồn! Hách Liên Dung không có tâm trạng tiếp tục cùng hấn dây dưa, bước vòng qua hấn đi tới Thính Vũ hiên. Vị Thiếu Quân hai tay chống nạnh bắt động thật lâu. Một cước đem cái bát Hách Liên Dung vừa làm rơi đá văng đi thật xa, mặt mang theo nét mặt tràn đầy phẫn nộ nói lớn tiếng, “Ít nhất đánh sẽ có hiệu quả. So với việc ngươi tới ngồi ở một góc tường góc như chết cha còn mạnh hơn gấp trăm lần!” Hách Liên Dung không chút nghĩ ngợi, quay đầu đáp lại một câu. “Ngươi mới bị chết cha!” Vị Thiếu Quân ở xa xa trừng mắt nhìn nàng. “Cha ta vốn đã chết!” U hồn a! Hách Liên Dung nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, bỗng nhiên tổng kết ra một triết lý. Tại thời điểm cùng với đám bác chồng Vị gia tức giận là vì báo thù mà tức, một bên tức giận một bên suy nghĩ như thế nào có thể báo thù, mà thời điểm cùng với u hồn này, là toàn bộ giác quan vô lý mà tức giận, động não cũng cùng lúc động, trực tiếp xông tới phía trước, chính là như vậy. Cũng không hết giận! Giống như hiện tại, nàng lại muốn đánh. U hồn ngu ngốc này không có chuyện gì sao lại đi nguyên rủa cha nàng? Thật sự là... Khoan đã, nghĩ lại lúc trước một chút, u hồn này giống như không chỉ nói nàng giống như đã chết cha, còn nói cái gì mà... trốn trong góc tường khóc? Hình như chỉ có một lần như vậy, hấn vì sao lại biết? Tiền Kim Bảo nói? Tiền Kim Bảo nói cho Hàn Sâm, Hàn Sâm nói cho hấn? Vẫn là... Hách Liên Dung không xác định nhìn Vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Quân vẫn còn mang theo phẫn nộ trên vẻ mặt, còn có thêm một chút không tự nhiên, xoay người... đi không cùng nàng đôi mắt. “Thiệt! Đều nói ta trốn tránh trách nhiệm khẩu thị tâm phi, ngươi cũng nào có tốt như vậy!” Vị Thiếu Quân cũng không quay đầu lại, đi vào Thính Vũ hiên, không lại quay đầu lại liếc nhìn chút nào, Hách Liên Dung đứng ở chỗ cũ ngây người cả nửa ngày, đột nhiên cảm thấy... được rồi, có lẽ u hồn này lật bàn không phải chỉ vì tự tôn cao ngất của bản thân, còn có thể vì một chút chuyện khác. Tâm tình Hách Liên Dung trở nên có chút cô quái, nguyên lai Thượng Đế cũng có khi ngu ngốc trong truyền thuyết là thật, bằng không làm sao lại có thể mù mờ để cho một cái u hồn làm được chuyện tốt đâu? Tuy rằng là tiện tay làm chuyện tốt. Tuy rằng là “chuyện tốt” sẽ tạo thành hậu quả thực nghiêm trọng! Đang nghĩ ngợi, Vị Thiếu Quân lại đằng đằng sát khí từ Thính Vũ hiên đi ra, vì thế, Hách Liên Dung lại dừng lại. Nhìn hấn bước tới ngày càng gần, sau đó bỏ lại một câu, “Ta đi tìm nương!” “Ta cũng không có hỏi...” Hách Liên Dung thầm nói một câu, cuối cùng hấn còn có thể nghĩ tới Hồ thị, tuy nhiên, hiện tại mới đến chỉ sợ đã muộn, oán khí của Vị Thủy Liên không có nơi phát tiết, Hồ thị là đối tượng lựa chọn tốt nhất. “Này...” Vào lúc bản thân kịp phản ứng lại, Hách Liên Dung đã lên tiếng gọi hấn lại. Vị Thiếu Quân có chút không kiên nhẫn, “Lại gì nữa?” “Nhị tỷ ngươi hình như ở lại khá lâu đi? Ngươi lại trở về nào loạn một hồi, nương về sau lại càng thêm khổ sở.” Cho Vị Thiếu Quân chút suy nghĩ, Hách Liên Dung cảm thấy có chút là lạ, tuy nhiên, tổng kết lại nhân phẩm của Vị Thủy Liên, tưởng tượng hiện tại Hồ thị có thể gặp phải loại tình huống gì, Hách Liên Dung khẽ cắn môi, nói cho hết nhẽ, “Tuy nhiên, việc đã đến nước này, bất luận nương làm gì cũng không thể làm tiêu giảm cơn tức của nhị tỷ ngươi, vậy chỉ có thể áp chế cơn giận của nàng, có một người, nàng...” Vị Thiếu Quân hơi suy nghĩ một chút, không đợi Hách Liên Dung nói xong, người đã chạy sang hướng khác, “Ta tới Thuận Trai chờ bà nội trở về.” Hách Liên Dung háng giọng, trừ phi Vị Thiếu Quân tự mình đi giải thích, bằng không Vị Thủy Liên sẽ không nuốt nổi cục tức này, nhưng hiển nhiên, Vị Thiếu Quân sẽ không đi, cho nên mấu chốt liền ở thái độ của lão phu nhân. Tuy nói Vị Thủy Liên là cháu gái của lão phu nhân, Hồ thị chỉ là thiếp thất.

Nhưng Vị Thiếu Quân thủy chung là tôn tử mà lão phu nhân sùng ái nhất, nếu lão phu nhân mở miệng bảo hộ cho Hồ thị, chỉ cần thái độ cường ngạnh một chút, Vị Thủy Liên cũng không thể làm như không thấy, chỉ cần chịu đựng được đến khi Vị Thủy Liên rời khỏi Vị phủ, lần gặp lại sau, chỉ sợ đã là chuyện của ba năm nữa. Về phần bản thân, Hách Liên Dung không muốn nghĩ tới, bình tới tướng chặn, sẽ không đến mức quá thê thảm. Nghĩ tới đây, lại nghe thấy một tiếng “haiz...” Nâng mắt nhìn lên, đã thấy Vị Thiếu Quân đã lại xuất hiện trước mặt nàng, ánh mắt dao động không cùng nàng đối diện, yết hầu nhấp nhô nửa ngày, “Lá thư này của ngươi không phải ta có ý để cho đám hỗn tiểu tử kia xem.” Hắn một hơi nói xong, nghiêng đầu, tầm mắt lại chuyển tới trên mặt Hách Liên Dung, dừng lại trong chốc lát, thấy sắc mặt Hách Liên Dung tức thì đen lại. Vị Thiếu Quân không biết làm thế nào, hơi cắn khóe môi, lùi về phía sau hai bước, “Chính là như vậy.” Nhìn về phía Vị Thiếu Quân biến mất, Bích Liễu vẫn theo phía sau bỗng lên tiếng, “Thiếu phu nhân, nhị thiếu gia là đang... Giải thích?” Hách Liên Dung trừng mắt nhìn Bích Liễu một cái, còn đang nghĩ tới lời nói của Vị Thiếu Quân, hung tợn phun ra một câu, “Phi!” Bích Liễu rụt rụt cổ, không dám nói gì nữa, đưa Hách Liên Dung trở lại phòng ngủ, lại phát hiện Bích Đào còn chưa trở về, do dự một lúc lâu, vẫn là tới bẩm báo với Hách Liên Dung. Trong đầu Hách Liên Dung cũng hiện lên dấu hỏi chấm, đây là phải báo cáo loại tin tức gì mà lâu như vậy cũng chưa có xong? Lại cảm thấy không đúng, lúc ăn cơm rõ ràng nhìn thấy lão phu nhân cũng không thấy nàng gây khó dễ, có thể thấy được nàng cũng không từ chỗ Bích Đào nhận được tin tức gì. Vẫn là nói, nàng không truy cứu? Chờ gom được thật nhiều mới phát tác? Như vậy cũng có khả năng. “Nô tì chính là vẫn lo lắng Bích Đào cùng với thiếu phu nhân nói cái gì, nếu thật sự là chuyện quan trọng...” Hách Liên Dung khoát tay, “Mặc kệ nàng, nói không chừng là nàng cố ý nói như vậy, sau đó trốn đi chờ chúng ta đi tìm nàng.” Bích Liễu nói: “Không bằng phái nha hoàn đi Thuận Trai xem qua một chút?” Hách Liên Dung căn bản không thêm đề ý, cũng tùy Bích Liễu, đỡ có cảm giác nàng đối với chuyện này có chút mong ngóng. Tuy nhiên, nha đầu này vừa đi liền thật lâu không về, Bích Liễu chờ cũng có chút nóng lòng, hầu hạ Hách Liên Dung rửa mặt cũng không yêu long, luôn ra bên ngoài xem xét. Hách Liên Dung cũng cảm thấy có điểm không đúng. Nha đầu kia đi có hơn nửa canh giờ, chẳng lẽ lại thật sự xảy ra chuyện gì? Đang muốn để cho Bích Liễu tự mình qua xem, lại có nha hoàn tiến vào thông báo, về mặt có chút khản trương, “Đại thiếu phu nhân dẫn người tới đây.” Dẫn người? Hách Liên Dung nghi hoặc ra khỏi phòng ngủ, liền thấy Ngô thị đang đứng trong viện, phía sau ngoài năm sáu nha hoàn, còn có sáu bảy gia đình, Hách Liên Dung không khỏi nâng cao mày, nghĩ rằng Ngô thị làm thời phản bội, đứng về phía Vị Thủy Liên, giờ phút này đến tìm mình gây phiền toái. Không nghĩ tới, về mặt Ngô thị cũng tràn đầy ngượng ngịu, “Đệ muội, đại tẩu không biết phải nói thế nào, tuy nhiên trong phòng lão thái thái lại mất đồ vật này nọ, không riêng gì Thỉnh Vũ hiền, tất cả các phòng đều bị điều tra, chính là phòng hạ nhân trong phủ thôi, đệ muội, người đem mọi người trong Thỉnh Vũ hiền đều có mặt đi.” “Rốt cuộc là mất cái gì?” Lần này, đồ bị mất hiển nhiên so với chỗ đồ cô lần trước còn có giá trị hơn. “Là từ ngọc như ý mà lúc lâm trung lão gia từ lưu lại, đó là đồ vật yêu thích của lão phu nhân, vô luận như thế nào cũng phải tìm trở về.” Ngô thị nói xong lại ảo não, “Đề cho ta tìm ra người nào không có mất trộm ngọc như ý, tẩu liền... tẩu liền...” Hách Liên Dung không muốn nghe nàng oán giận, để cho Bích Liễu tới hậu viện gọi hạ nhân, đồng thời hơi động não, hỏi Ngô thị: “Lúc nào thì mất?” Vị Thiếu Quân cũng đi tới Thê Thuận trai, tính tính thời gian, đi cũng đã lâu. Không ngờ, Ngô thị thề nhưng lác đầu, “Ai biết, ngọc như ý kia bình thường đều được bảo vệ bằng nhiều lớp nghiêm ngặt, lão phu nhân nói cơm nước buổi sang xong đi xem vẫn còn thấy nó, buổi chiều vội vàng đón nhị muội hồi phủ, cũng không đề ý nơi đó, vừa rồi trở về phòng mới biết không còn, chỉ là... Thiếu Quân lại ở đó.” Trong lời nói của Ngô thị có ám chỉ ngược lại khiến cho Hách Liên Dung xác định không phải do Vị Thiếu Quân gây nên. Nếu là Vị Thiếu Quân trộm, hẳn sao có thể ngoan ngoãn chờ ở Thê Thuận trai, sớm phát điên bỏ đi rồi. Thế nhưng, ngoài Vị Thiếu Quân, Vị gia rốt cuộc có ai có can đảm như vậy, ngay cả đồ mà lão phu nhân yêu quý cũng dám động vào? “Người đến đủ chưa?” Ngô thị nhìn đám nha hoàn trong viện nói, “Bích Đào đâu?” Bích Liễu nói: “Thiếu phu nhân cũng tìm nàng cả ngày, không biết đã đi nơi nào, còn nghĩ rằng ở chỗ lão phu nhân, mới phải nha hoàn qua đó hỏi thăm.” Ngô thị nói: “Nha đầu kia ta có thấy qua, ta cho nàng chờ sau khi tìm xong ở Thỉnh Vũ hiền mới trở về.” Nói xong, nàng nhìn Hách Liên Dung, “Đệ muội cũng biết đấy, loại thời điểm thế này hiểm nguy mới tốt, đỡ phải lưu lại đề tài đàm tiếu cho người ta, để cho người ta nói có người trở về mất báo.” Hách Liên Dung cười cười, không nói gì, Ngô thị đã phân phó hạ nhân bắt đầu tìm kiếm, chính là phòng Hách Liên Dung, tất cả mọi góc gạch có thể giấu đồ vật này nọ đều không bỏ sót. Một lúc lâu sau, khi cuộc tìm kiếm đã gần kết thúc, Ngô thị đã chuẩn bị cáo biệt Hách Liên Dung để đi tới viện tiếp theo tìm kiếm, thì Bích Lan bỗng từ sau viện chạy tới, cầm trong tay một cái hộp nhỏ, tránh Hách Liên Dung, lấy âm thanh cực thấp nói với Ngô thị điều gì đó. Ngô thị đem cái hộp kia mở ra, chỉ mới nhìn liếc qua sắc mặt đã thay đổi, ngẩng mặt nhìn Hách Liên Dung, muốn nói gì đó lại cắn cắn môi dưới, cuối cùng ngậm miệng, vội vàng dẫn hạ nhân dời đi. Bích Liễu đuổi theo ra khỏi viện, không bao lâu sau quay lại, nói với Hách Liên Dung: “Nô tì từ xa nghe được đại thiếu phu nhân nhắc tới Bích Đào, sợ rằng là từ trong phòng nàng tìm được cái gì rồi. Thiếu phu nhân, có thể hay không cùng chuyện Bích Đào muốn nói cho người có liên quan?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Vô hạn mật mù

Bích Đào rốt cuộc muốn nói chuyện gì? Người của nàng lại ở nơi nào? Nghĩ đến chuyện kia không rõ ràng cùng đồ vật lung tung kia, trong lòng Hách Liên Dung không khỏi suy nghĩ miên man. Nếu là phát hiện tang vật, Ngô thị không có lý do thần bí như vậy, rốt cuộc là đồ vật gì, có thể khiến cho Ngô thị nói năng thận trọng xoay người rời đi? “Nô tì đi tìm hiểu một chút?” Bích Liễu nói: “Bích Thanh bên người đại thiếu phu nhân cùng nô tì có giao tình không nhỏ, hẳn là có thể tìm hiểu được.” Hách Liên Dung lắc đầu, “Đại tẩu nếu đang ở Thỉnh Vũ hiền mà lại không nói lộ ra chứng tỏ chuyện đó là chuyện phải giữ bí mật, mặc dù không biết là tốt hay xấu, nhưng chuyện xấu chiếm đến tám phần, người hiện tại đi tìm hiểu ngược lại sẽ khiến người khác hoài nghi, trước mắt chuyện quan trọng nhất vẫn là tìm ra Bích Đào, mọi chuyện sẽ được rõ ràng.” “Bích Đào có thể đi đâu được? Nàng từ nhỏ được lão phu nhân từ trên đường nhặt về, bên ngoài căn bản không có người thân, bằng không nô tì qua chỗ người gác cổng hỏi một chút, xem nàng hôm nay có ra phủ hay không.” Hách Liên Dung gật gật đầu, Bích Liễu vội vàng đi, lại quá nửa canh giờ mới trở về, không mang về chút tin tức gì, lại nói lúc Ngô thị dẫn người đi lục soát Tri Thu uyển cùng Vị Thu Cúc gây ra xáo động, gây ra âm thanh thật lớn. Không khó lý giải, Vị Thu Cúc bởi vì chuyện của Tông Từ Hiền đang tự bế quan, là thời điểm không muốn gặp người khác nhất, Ngô thị vào lúc này lại mang người đi vào, lời qua tiếng lại chắc chắn sẽ dẫn đến xung đột. Hách Liên Dung cảm thấy khó hiểu chính là Ngô thị tới Thỉnh Vũ hiền tìm được một vật nhìn qua có vẻ quan trọng, vì cái gì không lập tức tới chỗ lão phu nhân bẩm báo, mà lại tiếp tục đi lục soát khắp nơi. Bích Liễu nói: “Đại thiếu phu nhân đều có suy nghĩ của riêng nàng, thiếu nãi nãi vạn vạn không thể bởi vì đại thiếu phu nhân hơi tốt một chút liền buông lỏng cảnh giác, sự đề phòng của đại thiếu phu nhân đối với thiếu nãi nãi tới tận bây giờ cũng chưa từng buông lỏng.” Hách Liên Dung bật cười, “Cho dù nàng có tư tâm, nhưng hiện nay nàng phải mượn sức của ta, sẽ không khó xử ta.” Bích Liễu lắc đầu, “Nô tì mặc dù không biết đại phu nhân đang tính toán cái gì, nhưng biết xuất thân của đại thiếu phu nhân không tốt, trước lúc lão gia giao cho nàng làm đương gia, là người so với nhị phu nhân còn yếu thế hơn. Nơi nơi cẩn thận làm việc, nào có ngày nào không chịu ủy khuất? Đến cuối cùng

nàng lại có thể khiến cho lão gia sắp xếp mọi chuyện đem vị trí chủ nhà giao cho nàng, chỉ bằng chút tâm tư này, thiếu nữ nãi nãi cũng không thể coi thường đại thiếu phu nhân.” Đứng là như vậy? Hách Liên Dung không lên tiếng, đích thực, đối với Ngô thị, nàng quả thật không quá coi trọng. Ngô thị làm công việc quản gia tuy khôn khéo, lại so bì mọi mặt, cho thấy rằng người này lòng dạ không quảng đại, vận mệnh của người lòng dạ hẹp hòi là làm việc luôn không lớn, khó làm nên việc lớn, vả lại, thủ đoạn Ngô thị dùng để làm khó Hách Liên Dung tuy rằng không ít, nhưng không có một lần nào mang đến tổn thương thực sự cho Hách Liên Dung, này không có nghĩa là Ngô thị nhân từ nương tay, chỉ có thể nói nàng không đủ năng lực. Người như vậy nên coi khinh sao? Nên coi trọng sao? “Thiếu nữ nãi nãi còn nhớ rõ chuyện lúc chiều thiếu đôi đũa sao? Thiếu nữ nãi nãi nghĩ đó là do ai sai bảo?” Không phải Vị Thủy Liên sao? Hách Liên Dung muốn nói như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt Bích Liễu lại không thể không đổi lại nói. “Chẳng lẽ là...” “Nô tì đến nhà ăn trước để hầu hạ, chính mắt nhìn thấy Bích Lan cầm đi một đôi đũa trên bàn, về phần chiếc ghế, tuy rằng không chính mắt nhìn thấy, nhưng có vẻ suy ra.” Chuyện đó thật đúng là do Ngô thị sai người làm? Khó trách thoát nhìn rất có phong cách của Ngô thị. Nàng vì sao lại làm như vậy? Là vì lấy lòng Vị Thủy Liên? Hách Liên Dung nhíu mày, cẩn thận cân nhắc một chút mới có đáp án. Trên bàn cơm làm khó dễ mình có ba ưu đãi. Thứ nhất, có thể cho Vị Thủy Liên thấy rằng Ngô thị đứng về phía nàng; thứ hai, có thể khiến cho mâu thuẫn giữa mình và Vị Thủy Liên càng trở nên gay gắt, làm cho chính mình ghi hận cho Vị Thủy Liên, trong lúc hai bên mâu thuẫn, chính mình sẽ không đi tìm Vị Thủy Liên chứng thực, lúc này, Ngô thị sẽ có được ưu đãi thứ ba.... Giống như buổi chiều, bày ra tình cảm chân thành nhất, lấy được tín nhiệm của mình. Đây thật đúng là cắt đầu hũ lấy lòng đôi bên. “Kỳ thật... thiếu nữ nãi nãi có thể cùng nhị tiểu thư giao hảo.” Bích Liễu chần chờ một lúc mới đề nghị, “Nhị tiểu thư nếu đứng về phía thiếu nữ nãi nãi, tương đương với việc chiếm được sự hậu thuẫn của đại phu nhân, thiếu nữ nãi nãi sẽ nắm chắc thắng lợi trong tay.” Hách Liên Dung hiểu được ý của nàng, cười cười, cũng không đáp lời. Bích Liễu sau khi lựa chọn liên chuyên tâm vì nàng mà suy nghĩ, nàng cảm kích đối với phần tình cảm này, nhưng đồng thời, nàng cũng không đồng ý với ý tưởng của Bích Liễu. Nàng hiện tại không tranh, lại vẫn phiền não, chỉ sợ khi nào đi tranh, phiền não lại càng nhiều. Nhất định có một biện pháp trung lập nào đó, Hách Liên Dung luôn luôn tìm kiếm. Bích Liễu có chút nhụt chí, nhưng rất nhanh lại kiên định đứng lên lần nữa, “Nô tì lại đi tìm hiểu một chút. Thiếu nữ nãi nãi trước cứ nghỉ ngơi một chút, để phòng có chuyện gì lại thêm mệt nhọc.” Hách Liên Dung liền tựa đầu vào giường, nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm nay, mơ hồ ngủ quên. Giờ tý canh ba, tại thời khắc mà vạn vật vốn nên tĩnh lặng, trong đại sảnh Vị phủ lại đèn đuốc sáng trưng. Lão phu nhân ngồi trong đại sảnh, sắc mặt hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, Vị Thiếu Quân đứng ở phía sau lão phu nhân nhẹ nhàng mà giúp lão phu nhân xoa bóp bả vai, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ngô thị ở giữa sảnh nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì mà đến tận lúc này mới có thể nói? Có phải đã tìm được ngọc như ý rồi hay không? Tìm được rồi thì cũng nên lấy ra, bớt khiến bà nội lo lắng.” Lão phu nhân nghe vậy liền hỏi: “Tìm được rồi sao?” “Ngọc như ý không tìm được.” Ngô thị khẽ cắn môi, “Tuy nhiên lại tìm được một vật khác, phải chờ mọi người tề tựu đông đủ mới có thể nói.” Lão phu nhân nhìn quanh đại sảnh, chỉ có Vị Thủy Liên, Vị Thu Cúc cùng Hách Liên Dung là không có mặt, nhìn về phía trước, liền thấy Vị Thủy Liên đang tiến vào, trước hướng đôi mắt lạnh nhìn thoáng qua Vị Thiếu Quân, ngồi cũng không ngồi mà đứng giữa đại sảnh nói: “Chính là kẻ trộm ngọc như ý có tin tức? Tìm được liền giao cho quan phủ tra xét, tìm ta tới làm cái gì? Còn chê ta bị người ta sỉ nhục chưa đủ sao?” Lão phu nhân nhăn mặt nhíu mày, “Cháu trước ngồi xuống đi, vừa nói liền to giọng tức giận.” Vị Thủy Liên vẫn đứng như cũ, “Cái bàn cũng bị lật, cháu oán giận vài câu cũng không được?” “Nếu cháu không nhiều lời như vậy, Thiếu Quân sẽ làm như vậy sao?” Lão phu nhân có chút tức giận. Vị Thủy Liên nghe vậy càng thêm không phục, “Tốt bụng lại bị người ta cho là lòng lang dạ thú, cháu cũng là thay Thiếu Quân giáo huấn vọn hần! Cháu chưa bao giờ gặp qua nữ nhân không biết lễ tiết như vậy, cư nhiên dám ra tay với trượng phu của mình! Bà xem mặt Thiếu Quân...” Vừa nghe nói như vậy, lão phu nhân thật cảm thấy có chút đau lòng, quay đầu liếc nhìn sắc mặt Thiếu Quân một cái. Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn nói với Vị Thủy Liên: “Đệ vui, không cần tỷ quản!” “Đệ thật là không biết tốt xấu!” “Đủ rồi!” Lão phu nhân đau đầu khẽ quát một tiếng, “Nữ nhân ra ngoài như bát nước đổ đi, khi nào thì tới phiên người quản chuyện của Vị gia!” Vị Thủy Liên đương nhiên không phục, Nghiêm thị lại sớm một bước trấn trụ nàng, “Thủy Liên, lại đây ngồi xuống, đại tâu con có việc muốn nói.” Hách Liên Dung đi vào đại sảnh, chính là thấy một màn như vậy, nàng không phục Vị Thiếu Quân cũng không được, không biết hẳn dùng tuyệt chiêu gì lại có thể khiến lão phu nhân ra mặt giúp hần. Lại đợi một lúc, cũng không thấy Vị Thu Cúc tới trình diện, Ngô thị đứng dậy, “Cháu thấy tam muội sẽ không đến, thôi đành mặc kệ vậy. Hôm nay trong phòng bà nội bị mất vật kia, tất cả mọi người đều đã biết. Vật kia tuy là không tìm thấy nhưng ở trong phòng Bích Đào phát hiện một vật khác tương tự, chuyện quan trọng như vậy, nhất định tất cả mọi người phải có mặt mới được.” “Bích Đào?” Lão phu nhân nghi hoặc, “Soát thấy cái gì?” Ngô thị nhìn Hách Liên Dung, ngoắc tay ra hiệu cho Bích Lan lấy ra cái hộp kia, mở nắp hộp, đem vật đựng trong đó lộ ra trước mặt mọi người. Trong hộp đặt một hình nhân làm bằng vải lụa, trên đầu cắm vài cây ngân châm, tuy rằng không ghi tính danh (tên gọi) hoặc là ngày sinh tháng đẻ của ai, nhưng dựa vào cách tạo hình này, cho dù là ai cũng đều biết được đó là vật môi giới cho một thuật trừ yểm nào đó. Lão phu nhân là người đầu tiên thay đổi sắc mặt, đại phu nhân cũng nhíu chặt đôi mày. “Vì sao lại có loại đồ vậy này? Đã hỏi Bích Đào rõ ràng hay chưa?” Ngô thị nói: “Tức phụ (con dâu) không dám khinh thường, tuy nhiên tìm khắp Vị phủ cũng không thấy bóng dáng của Bích Đào, nghe nhị đệ muội nói, Bích Đào từ buổi chiều đã không thấy tăm hơi.” Ánh mắt Hách Liên Dung từ hình nhân nọ thu hồi lại, lên tiếng, mới hiểu được Ngô thị sở dĩ không bẩm báo cho lão phu nhân trước là muốn tìm được Bích Đào hỏi rõ trước, chính là thủy chung không tìm thấy. Tuy nhiên, nàng cảm thấy được vài lụa này giống như đã từng thấy qua ở đâu. “Này... Nàng làm loại đồ vật này làm gì!” Vẻ mặt lão phu nhân vừa sợ vừa giận, lại thêm vài phần hỗn loạn cũng không thể tin được. Ngô thị thở dài, “Tức phụ cảm thấy, sợ rằng Bích Đào dùng là để nguyên rửa nhị đệ muội.” Mọi người kinh ngạc không thôi, ánh mắt liên tục tập trung trên người Hách Liên Dung. Hách Liên Dung cũng có chút kinh ngạc, Ngô thị lại nói: “Hôm qua, Bích Đào quý trước Thánh Vũ hiền cả ngày, có chuyện này đi?” Hách Liên Dung gật gù đầu, Ngô thị nói: “Bích Đào vì sao lại phải quý trước Thánh Vũ hiền chứ ta không nói đến, chỉ nói Bích Đào từ nhỏ đã được bà nội yêu chiều, tự nhiên sẽ cảm thấy đứng đầu các nha hoàn cấp một khác. Có đôi khi thấy Bích Lan cũng vô tư khiển trách, tâm tính con ngao như vậy, bị phạt quỳ tất nhiên sẽ cảm thấy bất mãn, bần mẫn tự nhiên sẽ dẫn tới khả năng làm ra thứ này để nguyên rửa đệ muội.” Lão phu nhân hình như tức giận không nhẹ, “Này, nha đầu kia... Mau tìm nàng về đây!” “Bà nội.” Ngô thị cười cười, “Tôn tức (cháu dâu) còn chưa nói xong. Cháu lại nghe nói, buổi sáng hôm qua, Bích Đào làm trò khiến nhiều người ngăn cản đệ muội ra khỏi phủ, đệ muội không để ý tới nàng, nàng cư nhiên lại đuổi theo ra khỏi cửa. Đệ muội, có việc này đi?” “Đúng vậy, nàng nói...” Hách Liên Dung vừa mới mở miệng, Nghiêm thị liền hừ một tiếng, “Nha đầu kia cũng thật lớn mật, ngay cả đường đi của chủ tử cũng dám ngăn cản, thật sự là không biết trời cao đất rộng!” Vị Thủy Liên nhếch môi cười lạnh một tiếng, “Hạ nhân không biết lớn nhỏ cũng là khuyết điểm của chủ tử.” Vị Thiếu Quân nghe xong lời này, mi hơi hơi nhướng lên, Vị Thiếu Dương ở một bên thân nhiên nói: “Nhị tỷ không phải đang chỉ trích bà nội quản giáo không nghiêm chứ?” Nghiêm thị bất mãn liếc Vị Thiếu Dương, Vị Thiếu Dương không hề biến sắc, giống như chưa từng nói gì. Ngô thị cười nói: “Hiện tại cũng không phải là thời điểm đấu võ mồm, nghe người trong Thánh Vũ hiền nói, Bích Đào này vừa đi liền không trở về, Bích Quang...” Một nha hoàn áo xanh đứng phía sau lão phu nhân nghe vậy tiến lên, “Đại thiếu phu nhân.” “Bích Quang, người nói buổi sáng ở trong sân thấy một bóng người, có nhìn rõ đó là ai?” Bích Quang lắc đầu nói: “Khi đó lão phu nhân đang ở Phật đường tụng kinh, nô tì hầu hạ ở cửa Phật đường, xa xa chỉ thấy được một bóng người, những người khác cũng không nhìn thấy, nô tì còn tưởng rằng mình hoa mắt.” “Nhìn có giống Bích Đào không?” Ngô thị vừa hỏi như vậy khiến cho Bích Quang sửng sốt, Ngô thị nói: “Bích Đào xác định là sau khi ra khỏi Thánh Vũ hiền muốn tới chỗ bà nội khóc lóc kể lể, nhưng không tìm được bà nội, vì thế oán càng thêm oán, liền thuận tay trộm đi ngọc như ý của bà nội, mang theo bỏ trốn!” Bích Quang kinh ngạc một lúc lâu, “Nói như vậy cũng... tầm lưng kia cũng là có vài phần tượng tự Bích Đào...” “Người có nhìn rõ hay không?” Lão phu nhân vừa sợ vừa giận. Bích Quang cắn môi suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc xác định, “Nô tì nhìn rất rõ ràng, đích thực là Bích Đào!” Hách Liên Dung nhíu mày thật chặt, loại phương thức hỏi chỉ lối dẫn đường này dễ khiến cho người ta sinh ra ảo giác, chỉ sợ hiện tại trong lòng Bích Quang đã muốn tin tưởng rằng người nọ chính là Bích Đào, nhưng chân tướng thật sự giống như lời Ngô thị sao? Bích Đào từ nhỏ đã chịu ân huệ của lão phu nhân, có thể bởi vì tức giận nhất thời mà trộm đồ vật này nọ bỏ trốn sao? Mà nếu không phải thật, Bích Đào lại đang ở nơi nào? Còn có hình nhân kia... “Tóm lại chỉ cần

tìm được Bích Đào, hết thảy mọi chuyện đều rõ ràng.” Ngô thị dứt lời khẽ ho nhẹ, “Thiếu Dương, đệ cũng lưu ý một chút, nhìn xem ngọc như ý kia có thể bị bán tới chợ không.” Vị Thiếu Dương gật gật đầu, mảy Hách Liên Dung nhều càng thêm chặt. Chuyện ngọc như ý bị mất lấy suy đoán của Ngô thị mà tạm thời dừng lại, nhìn lão phu nhân vừa nổi giận lại vừa đau lòng, Hách Liên Dung cảm thấy bất an trong lòng càng tăng. Trên đường trở về Thính Vũ hiên, Hách Liên Dung không nhìn được hỏi Bích Liễu, “Ngươi cảm thấy chuyện này do Bích Đào làm sao?” Bích Liễu lắc đầu, “Tuy rằng nha hoàn lớn nhỏ trong phủ đối với Bích Đào có ấn tượng không tốt, nhưng nếu nói Bích Đào làm ra loại chuyện như vậy, mọi người cũng không tin được. Cho dù Bích Đào đi qua Thê Thuận trai, cũng không nhất định trộm ngọc như ý.” Hách Liên Dung gật đầu nói: “Đúng là như thế, đại tẩu vì sao lại có ý đem tội lỗi đổ lên đầu Bích Đào?” “Bởi vì đại phu nhân là đương gia a.” Bích Liễu cười cười, “Lần trước chuyện đồ cổ bị mất chưa tìm ra kết quả, hiện tại lại xảy ra chuyện này, nếu không có lời nói giải thích rõ ràng mọi chuyện, đại phu nhân làm thế nào có thể tiếp tục đảm đương chức vị đương gia?” Không tòi, chính là đạo lý này. Hách Liên Dung lại cảm thấy kỳ quái, đạo lý này không khó nghĩ tới, ngay cả nàng lúc mới tới Vị gia cũng hiểu được chuyện này không phải do Bích Đào gây nên, nói như vậy những người khác cũng có hoài nghi, nhưng không một ai đưa ra lời dị nghị. Chỉ sợ người thương tâm chỉ có lão phu nhân, tình thâm nghĩa trọng, rối loạn cõi lòng. “Nô tì không rõ cái hình nhân kia.” Bích Liễu ưu sầu nói: “Thật sự là vì nguyên rủa thiếu phu nhân mà làm sao? Thiếu phu nhân có cảm thấy chỗ nào không khỏe?” Hách Liên Dung bật cười, “Nào có linh như vậy, cho dù thật sự làm vì ta cũng chỉ là làm cho hà giận mà thôi, chính là...” Nàng nói tới đây, tức thì ngậm miệng, cho hà giận? “Chỉ là cái gì?” Vị Thiếu Quân không biết từ chỗ nào đi tới, cầm trong tay hình nhân kia, “Liên Dung, trên đầu ngươi cảm thấy nhiều lắm như vậy còn có thể đi sao?” Hách Liên Dung không nói gì, suy nghĩ vừa lóe lên lại càng ngày càng rõ ràng. Vị Thiếu Quân đem hình nhân kia lắc lắc trước mặt Hách Liên Dung, “Ồi chào, ngươi không cảm thấy màu sắc này nhìn rất quen sao?” “Àn...” Là vài lụa... màu hồng sắc sỡ... là màu sắc ngay cả nữ nhân đều ít mặc... Hai người nói chuyện liền đã tới Thính Vũ hiên, Vị Thiếu Quân nhìn hình nhân kia nửa ngày, thẳng đến khi bước vào sương phòng tạm thời của hắn, cũng không quay đầu lại nói: “Bích Liễu, không phải ta cũng có một bộ y phục màu như vậy sao? Tìm đi, ta muốn mặc.” Bích Liễu vội vàng đi vào phòng giúp hắn tìm, Hách Liên Dung không tự chủ được theo sát phía sau, nhìn Bích Liễu tìm trong tủ quần áo, những chi tiết vụn vặt trong đầu đã được ghép lại. Đó là... sau lúc Vị Thiếu Quân lừa nàng hôn Vị Thiếu Dương, nàng đến trong phòng Vị Thiếu Quân lấy một bộ y phục làm một cái hình nhân, đánh hình nhân, sau đó lại dùng kim ghim nó lại trên đầu giường, sau đó... Sau đó không có. Phải nói, sau đó, nàng căn bản đã quên mất chuyện này, không thể tưởng tượng được, cư nhiên bị Bích Đào lấy đi mất. Như vậy, chuyện Bích Đào hôm nay muốn nói với nàng chính là chuyện này? Nghĩ muốn uy hiếp nàng? Vẫn là chủ động tạo mối giao hảo? Mà hiện tại Bích Đào mất tích, Ngô thị nói vậy, lại có quan hệ gì? Ngô thị cái gì cũng không biết, chỉ vì muốn giảm bớt áp lực của bản thân mà thôi, hay là chuyện Bích Đào mất tích cùng nàng có liên quan, mục đích là muốn từ việc không chế Bích Đào, tiến thêm một bước uy hiếp chính mình?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nghe thấy kinh biến

“Ồi chào... Muốn làm gì a?” Có Bích Liễu giúp hắn tìm y phục, Vị Thiếu Quân tà tà dựa trên khung cửa, trên tay cầm hình nhân kia xoay vòng, mấy cây châm trên đầu hình nhân không biết đã bị hắn vứt đi đâu tự bao giờ, “Chiều ngươi nói kia dùng thật tốt, bà nội chỉ cần nói một câu, nhị tỷ liền cảm miệng.” Hách Liên Dung không nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hình nhân kia tới xuất thần, trong lòng không biết nên làm thế nào, tại sao lại có chút ý muốn ngăn cản hành động tìm kiếm của Bích Liễu. Đã lâu như vậy, cũng không biết bộ y phục kia có còn trong tủ nữa hay không, theo lý thuyết, bọn nha hoàn lúc thu dọn y phục nếu phát hiện y phục bị rách sẽ vứt đi đúng không? Hy vọng đã bị vứt đi, bằng không chỉ cần dựa vào vết rách trên bộ y phục kia, sẽ biết ngay xuất xứ của hình nhân này. Sau đó... Sau đó thế nào? Tóm lại là không tốt. Hách Liên Dung còn đang thất thần, Vị Thiếu Quân đột nhiên đi đến trước mặt nàng, đem hình nhân kia đặt lên đầu nàng, “Sao vậy? Ngươi thật sự bị cái trò trẻ con này dọa chết khiếp? Dọa người, ta có bộ y phục giống như vậy, lát nữa ta mặc vào ngươi sẽ biết, chỉ là một tấm vải... Ồi chào... Ngươi nói màu sắc này có phải hay không rất hợp với ta...” Trong lòng Hách Liên Dung dâng lên một loại cảm giác cực kỳ cổ quái, u hồn này đêm nay nói đặc biệt nhiều, nghe cũng không thấy chói tai chút nào, sẽ không phải... đang an ủi nàng chứ? Ý nghĩ này khiến cho Hách Liên Dung cảm thấy cả người không được tự nhiên, trong lòng giống như có một luồng khí ôm chặt, có chút phiền muộn. Vị Thiếu Quân nói chuyện cũng đã bước vào phòng, “Ồi chào, còn không có tìm thấy sao?” Bích Liễu có chút bối rối đem cửa tủ đóng lại, phát ra âm thanh thật lớn, “Có thể là để ở phòng khác, nô tì...” “Đấy không phải sao?” Vị Thiếu Quân chỉ vào một mảnh vải màu sắc tươi sáng lộ ra ở cánh cửa, tiến lên muốn mở cửa ra. Bích Liễu vội vàng lui về phía sau từng bước, “Nhị thiếu gia...” “làm gì?” Vị Thiếu Quân trong phút chốc sa sầm sặc mặt, “Tránh ra!” Bích Liễu căn cứ còn đang do dự, Hách Liên Dung đã đi tới trước cửa, “Bích Liễu, tránh ra đi.” Bích Liễu khó xử nhìn Hách Liên Dung, cuối cùng lui sang một bên. Vị Thiếu Quân lập tức lấy bộ y phục kia ra, nhìn thấy trên vật áo thiếu một góc vải, hơi nhíu mi, sắc mặt đã trở nên khó coi. “Bích Đào sẽ không cắt y phục của ta.” Vị Thiếu Quân không quay đầu lại. “Không chỉ Bích Đào, bất kỳ nha hoàn nào trong Thính Vũ hiên cũng sẽ không cắt y phục của ta... Chỉ để nguyên rủa ngươi.” Hách Liên Dung nghe thấy hắt hủi một hơi thật sâu. “Là ngươi làm?” Âm thanh của hắn trầm thấp không có chút tức giận nào, chính là bình tĩnh hỏi. Hách Liên Dung không phủ nhận. Vị Thiếu Quân xoay người lại, sắc mặt xanh mặt trắng. Hách Liên Dung lại chưa cho hắn bất kỳ đáp án nào. Thì ra sự chột dạ lúc này là vì vậy. Đúng vậy. Bất kỳ ai muốn nguyên rủa nàng cũng sẽ không có lý do gì đi cắt y phục của Vị Thiếu Quân. Nếu nói là để nguyên rủa Vị Thiếu Quân, những người khác lại có lý do gì? Thính Vũ hiên nào có ai muốn nguyên rủa Vị Thiếu Quân. Trừ bỏ nàng thì làm gì còn ai muốn? Bích Liễu nói vậy là cũng hiểu rõ điều này, mới không tùy tiện cầm bộ y phục ra. Hai người rằng co. Vị Thiếu Quân đột nhiên nở nụ cười hàm xúc sự chế giễu. “Thì ra những lời vừa rồi, ta nên tự nói cho bản thân mới đúng.” Hách Liên Dung không nói gì, vô thức tránh né ánh nhìn của hắn. Lưng dựng thẳng đứng, trong lòng không biết vì sao lại xuất hiện vài phần ảo não. Vị Thiếu Quân mặt không chút thay đổi mang theo bộ y phục kia đi vòng qua người Hách Liên Dung, bàn tay nhẹ nhàng buông lỏng, bộ y phục kia liền không chút tiếng động rơi xuống trước mặt Hách Liên Dung. Hắn không nói nữa, sượt qua vai Hách Liên Dung, đi ra khỏi phòng. Hách Liên Dung vẫn kim chế bản thân, không muốn để cho bản thân lộ ra cái gì khiến cho người khác khinh thường. Nàng nói với chính mình nàng làm đúng. Vị Thiếu Quân làm nhiều chuyện tổn thương nàng như vậy, dựa vào cái gì hắn có thể tùy ý xóa bỏ tất cả, lại lấy thân phận người bị hại chỉ trích mình? Hắn có tư cách gì để chỉ trích mình? Quả thực nực cười! Hách Liên Dung hít vào một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, tầm mắt nhìn đến bộ ngoại y màu sắc tươi đẹp trên mặt đất rồi dừng lại trên người Bích Liễu. Thân sắc Bích Liễu cũng không khác thường, “Thiếu nữ nãi về phòng trước đi, nô tì thu dọn nơi này.” Hách Liên Dung gật gật đầu, cũng không nói gì thêm với Bích Liễu, xoay người trở về phòng. Muốn thay mình giấu diếm dù không cần dặn cũng sẽ thay mình giấu diếm, còn nếu muốn đem sự thật đi báo cáo thì dù có dụ dỗ hay dằn dò mọi cách vẫn sẽ không thể cam đoan chân tướng không bị lộ ra ngoài. Cho nên, nhiều lời vô ích. Huống chi, trừ bỏ Bích Liễu, Vị Thiếu Quân mới là người có nhiều khả năng đem chuyện này nói ra ngoài, đối với hắn, Hách Liên Dung hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản. Hắn sẽ đem sự thật đi nói với Ngô thị hoặc lão phu nhân sao? Các nàng biết được rồi sẽ lại có

một hồi phiền phức lớn đi. Tuy nhiên, cứ nha vậy, suy đoán của Ngô thị tức thì sẽ trở nên vô căn cứ. Một nha hoàn nằm trong tay bí mật của chủ tử, có lý do gì lại đột nhiên trộm đồ chạy trốn đâu? Hách Liên Dung nằm trên giường suy nghĩ, rất rất lâu cũng không thể có được đáp án, sự bất an trong lòng kia lại càng thêm nặng nề. Bích Đào rốt cuộc đã đi đâu? Mọi chuyện chỉ là trùng hợp hay là đã được bố trí tí mỉ? Còn Vị Thiếu Quân nữa. Trong lòng Hách Liên Dung đột nhiên lại xuất hiện sự phiền muộn. Sầu lo lại thêm phiền tới, thẳng đến khi ngoài cửa sổ sáng lên, Hách Liên Dung mới mơ mơ màng màng ngủ mất. Ngày hôm sau, đã đến giữa trưa, Bích Liễu vẫn duy trì vẻ mặt ngày thường hầu hạ Hách Liên Dung rời giường, cho đến khi có nha hoàn báo lại, nói lão phu nhân sai người đến gọi Hách Liên Dung tới Thế Thuận trai, Bích Liễu mới có chút ưu sầu. Tuy nhiên, nàng cũng không hỏi gì Hách Liên Dung, cũng không đề nghị nàng cái gì, chính là không nói một câu nào theo tới Thế Thuận trai. Hách Liên Dung đã chuẩn bị tốt tâm lý đón nhận bão táp, cũng may hình nhân kia vô danh vô tính, chỉ cần trả lời thích đáng, sẽ dễ dàng vượt qua mà không gặp trở ngại. Về phần Vị Thiếu Quân, bọn họ từ ngày quen biết cũng đã xảy ra không biết bao nhiêu sóng to gió lớn, chỉ cần tùy tiện nói ra vài chuyện, cũng không khó làm cho mọi người tin tưởng Vị gia nhị thiếu lúc này lại ăn no rủng mỡ vu oan nằng. Chính là đáng thương cho Bích Đào phải gánh tội danh nguyên rủa chủ tử, tuy nhiên, cho dù có muốn trừng phạt nàng cũng phải tìm được nàng trước đã, hơn nữa, cùng với tội trộm ngọc như ý, nếu như xác thật là do nàng làm thì thêm một tội nguyên rủa cũng không đáng là bao. Đến khi bước vào Thế Thuận trai, Hách Liên Dung không giống như mọi khi bị đưa vào đại sảnh, nha hoàn dẫn nàng đi tới phòng ngủ của lão phu nhân. Trong phòng ngủ không có nha hoàn nào khác, chỉ có Hồ thị ngồi ở trước giường, lão phu nhân ngồi dựa trên giường, trên đầu đắp một cái khăn lạnh, mắt khép hờ, tinh thần có chút uể oải. (chém là chém bậy chém bạ a.) Hách Liên Dung vạn lần không nghĩ tới lại thấy cảnh tượng như vậy, từ lúc nàng tiến vào Vị phủ, lão phu nhân vẫn khiến cho nàng cảm thấy lo ngại mười phần, liền ngay cả hôm qua lúc tức giận la hét phải nhất định tìm được Bích Đào vẫn còn tinh thần như vậy, lúc này mới qua nửa ngày, như thế nào lại trở nên khốn đốn như vậy. Hồ thị thấy Hách Liên Dung bước vào vội vàng đứng dậy, tiến lại nắm lấy tay nàng. “Thân thể có chỗ nào không thoải mái? Chú thuật không thể xem thường, nương nghỉ ngay mai đi miếu xin tấm bùa bình an, lại bảo đại sư làm lễ cúng bái, con cùng nương đi...” Lời nói của Hồ thị khiến cho Hách Liên Dung cảm thấy âm áp, đồng thời, cũng không biết nên đối mặt như thế nào, nếu Hồ thị biết hình nhân kia là nàng vì Vị Thiếu Quân đặc biệt sáng tạo, không biết sẽ có cảm tưởng gì. “Nương, không cần.” Hồ thị còn muốn nói gì đó, lão phu nhân trên giường đã mở to mắt, “Sao lại không cần? Cháu nếu thực sự xảy ra chuyện gì, lại muốn nói chúng ta bạc đãi cháu!” Ngờ khi vẫn không quá thân thiết như trước, lại thiếu vài phần khí thế, nhìn Hách Liên Dung đứng ở xa xa, lại bắt mắt nói: “Đứng gần nói chuyện, ta sẽ ăn cháu chắc!” Xem ra, Vị Thiếu Quân cũng không đem chuyện đó nói với lão phu nhân. Hách Liên Dung nhẹ nhàng thở ra, nghe lời tiến lên, “Bà nội tìm cháu đến có việc gì?” Lão phu nhân chậm rãi nhắm mắt lại, mi gian dần dần thả lỏng, “Bích Đào đã trở về chưa?” Hách Liên Dung trong lòng thâm than, Bích Đào là nha hoàn lão phu nhân nuôi từ nhỏ đến lớn, tình cảm bó ra tất nhiên không ít, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, người bị hiềm nghi lại là Bích Đào, cũng khó trách lão phu nhân bị đã kích. “Thân thể bà nội không khỏe, trước nghỉ ngơi an dưỡng quan trọng hơn, đại tâu vẫn luôn tìm Bích Đào. Tìm được sẽ đến báo ngay cho bà nội.” Lão phu nhân không lên tiếng, sau một lúc lâu mở mắt ra nói: “Ta nghe nói Thiếu Quân đem từ đường đóng lại, chính là muốn khôi công? Hồi hán cũng không nói, rốt cuộc đã tiến hành tới đâu rồi?” Lão phu nhân đột nhiên chuyển đề tài nói chuyện khiến cho Hách Liên Dung cảm thấy kinh ngạc. Nàng nghĩ thời điểm trước mắt này, lão phu nhân sẽ không có tâm tình để ý tới chuyện từ đường, ai ngờ lại tìm riêng nàng tới hỏi. “Chuyện Bích Đào giao cho đại tâu cháu đi tìm hiểu, cháu đừng phân tâm, chuyện tâm giúp đỡ Thiếu Quân đem từ đường sửa sang cho tốt. Chuyện này quan trọng. Cho dù Thiếu Quân đối với chuyện này không quan tâm, cháu thân là vợ cũng nên để tâm mới đúng. Vị Trung trông coi từ đường từ nhỏ đã đi theo ông nội cháu, là người có thể tin tưởng, cháu cùng hán gặp mặt, nói rằng ta nói, bảo hán giúp đỡ mọi chuyện.” Hách Liên Dung chần chờ một chút, “Nếu Vị Trung đáng tin cậy như vậy, sao bà nội không trực tiếp giao việc này cho Vị Trung?” Lão phu nhân có chút tức giận, đang muốn phát tác, không biết vì sao lại hoãn lại. “Bảo cháu đi thì cháu cứ đi, đừng gọi hán tới Vị phủ. Các người gặp ở bên ngoài. Nếu có ai hỏi cháu, cháu chỉ nói là vội đi tìm Thiếu Quân, hiểu chưa?” Đại khái là... Hiểu được. Lão phu nhân không muốn giống trống khua chiêng, lại cần một lớp ngụy trang để phòng kẻ khác có tư tâm mà làm ra hành động ngăn cản, dụng tâm như vậy không cần nói tới, Hách Liên Dung cảm thấy kỳ quái là bởi vì lão phu nhân đã lớn tuổi như vậy, làm gì còn muốn đi tranh giành cái bảo bối gì đó, im lặng dường lão chẳng phải tốt hơn hay sao? Nhìn vẻ mặt Hách Liên Dung có điều khó nói, lão phu nhân đột nhiên hít sâu, khoát tay, “Đi đi, đi đi. Một ngày nào đó các cháu sẽ hiểu được...” Lão phu nhân nói cũng chưa nói xong, lại nhắm mắt lại. Mi gian chưa từng giãn ra khiến cho lão phu nhân có thêm vài phần cô độc không thể lý giải, Hách Liên Dung cảm thấy nơi đây lòng dường như bị thứ gì đó khiến cho xúc động, nhưng đối mặt với lão phu nhân, một lão phu nhân không hề có chút tinh thần phần chán nản, nàng thật sự không biết nên làm thế nào để nói rõ tâm tình của chính mình. Hồ thị đưa Hách Liên Dung ra cửa, khi chia tay cười nói: “Ngày mai vẫn là đến miếu xin cái bùa, đây là bà nội con nhất quyết mong muốn, đừng để cho lão nhân gia người lo lắng.” Hách Liên Dung kinh ngạc đứng sững sò tại chỗ, Hồ thị vỗ vỗ tay nàng, xoay người đi trở lại phòng. Có thể... Lão phu nhân này cũng không khó chung sống như vậy. “Thiếu phu nhân, trở về Thính Vũ hiên sao?” Bích Liễu không biết từ khi nào đã đứng phía sau Hách Liên Dung. Hách Liên Dung do dự một chút, đắn đo có hay không nghe lời lão phu nhân đi tìm Vị Trung, không yên lòng rời khỏi Thế Thuận trai, cho đến khi Bích Liễu đặt câu hỏi mới nói: “Ta muốn ra phủ một chuyến, người đi phân phó người chuẩn bị xe ngựa.” Bích Liễu không hỏi nhiều, đi trước một bước, Hách Liên Dung cũng thông thả chậm bước theo sau. Phía sau hòn non bộ trước Thế Thuận trai lúc này mới xuất hiện hai thân ảnh. “Nương, vì sao phải trốn nàng?” Vị Thủy Liên thập phần khó hiểu nhìn Nghiêm thị, trong giọng nói mang theo một chút chất vấn. Nghiêm thị không trả lời, chỉ nói: “Chúng ta trở về thôi.” “Không thăm bà nội nữa?” “Tạm thời không đi.” Nghiêm thị quay đầu đi tới một hướng khác, Vị Thủy Liên sao có thể dễ dàng bỏ qua, “Nương, rốt cuộc vì chuyện gì? Lần này con trở về nương liền cổ cổ quái quái.” “Lần trước ta cùng nàng liên hệ một chút, nàng hàm hồ đáp ứng, nháy mắt đã lại cùng bà nội con liên hệ.” “Nương, người đang nói cái gì?” Trong mắt Vị Thủy Liên tràn ngập nghi hoặc, “Cái gì mà liên liên hệ? Bà nội tìm nàng nhất định là vì chuyện của Bích Đào.” “Kia nói chuyện gì?” Nghiêm thị chần chờ một chút, “Hiện tại xem bộ dáng của nàng, sợ rằng chính là bà nội con sai nàng làm chuyện gì đó liên quan tới từ đường, không thể tưởng tượng được bà nội con thà rằng đem mọi chuyện giao cho một nữ nhân không chút nền tảng cũng không giao cho Thiếu Dương làm.” “Từ đường?” Nghiêm thị chưa muốn nói nhiều, “Đi về đã, ta phải suy nghĩ thật cẩn thận.” Đi theo phía sau Nghiêm thị, Vị Thủy Liên luôn luôn trầm tư, đối với chuyện Nghiêm thị nói cảm thấy ẩn hiện chút manh mối, mi hơi rung động, khóe miệng đã cong lên thành một nụ cười nhẹ. Lại nói, Hách Liên Dung sau khi ra khỏi Vị phủ, vốn định đi thẳng tới từ đường, lại cảm thấy quá mức đột ngột, liền tới một quán trà chờ, để Bích Liễu tìm một người không biết truyền tin tới từ đường, hẹn Vị Trung tới gặp mặt. Từ đường Vị gia cách Vị phủ không xa, Vị Trung vừa nhận được tin liền đúng hẹn tới gặp, không để cho Hách Liên Dung chờ đợi quá lâu. Vị Trung khoảng chừng sáu mươi tuổi, thân thể dường như không tốt lắm, nhắc tới lời dặn dò của lão phu nhân cũng không thấy hán tỏ ra chút trung tâm (lòng trung thành) nào, chỉ cung kính xưng hô, còn nói lúc nào đó sẽ cùng Hách Liên Dung báo cáo tiến độ, nói xong một lúc sau liền đứng dậy cáo từ, cũng không lưu lại quá lâu. Trở lại Vị phủ, Bích Đào vẫn như cũ bất vô âm tín, Ngô thị càng thêm chắc chắn nàng là trộm đồ bỏ trốn, hơn nữa, nhất quyết cho rằng Bích Đào cùng chuyện đồ cổ bị mất lần trước có liên quan. Tuy nhiên, sáng hôm sau, tất cả mọi người đều biết, Ngô thị đã suy đoán sai. Khi đó, Hách Liên Dung vừa mới thức dậy, thấy Bích Liễu vẫn không tiếng động than nhẹ. Chuyện hôm trước vẫn khiến cho Bích Liễu trong lòng không yên, bản thân có nghi hoặc thì Bích Liễu cũng có, đồng thời lại không biết nàng có hay không đối với nhân phẩm của mình hoài nghi, dù sao loại chuyện nguyên rủa ở thời đại này cũng tương đối nghiêm trọng. Đang cân nhắc có nên cùng Bích Liễu nói chuyện này hay không, thì có nha hoàn vội vàng chạy vào, “Thiếu nữ nãi, đại phu nhân báo ngài nhanh chóng tới đại sảnh, Bích... Bích Đào đã...” “Làm sao vậy?” Hách Liên Dung nhìn sắc mặt nha hoàn tái nhợt, “Tìm được nàng rồi?” Nha hoàn kia hoảng sợ nuốt nước miếng, “Bích Đào đã... Đã chết!”

Chương 61: Nhân chứng ngoài ý muốn (1)

“Đã chết?” Hách Liên Dung chợt không biết nên phản ứng như thế nào, sau một lúc lâu đột ngột đứng dậy: “Đã chết?” Nha hoàn kia gật đầu liên tục: “Đại phu nhân, đại thiếu phu nhân mời người nhanh...” Nói chưa dứt lời Hách Liên Dung đã lao nhanh ra khỏi cửa. Bích Đào đã chết? Vì sao mà chết? Chết như thế nào? Chết trong phủ hay ngoài phủ? Trước khi chết ở cùng một chỗ với ai? Ai phát hiện ra? Hách Liên Dung vội vàng chạy đi, không chú ý dưới chân bị vấp một cái, Bích Liễu bước lên phía trước đỡ lấy nàng: “Thiếu phu nhân cẩn thận.” Hách Liên Dung dừng bước hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn Bích Liễu, không tự chủ được nắm lấy tay nàng để ổn định thần trí. Tuy rằng nàng cùng Bích Đào quan hệ không tốt đẹp gì, thậm chí còn nảy sinh hiềm khích nhưng, một người hoạt bát bỗng dưng hai ngày không thấy, khi có tin tức lại thành đã chết, Hách Liên Dung có chút không thể tiếp nhận. Trong đại sảnh chỉ có mấy người Ngô thị cùng Vị Đông Tuyết, Nghiêm Yên, nhìn thấy Hách Liên Dung tiến vào đều đứng lên. Sắc mặt Ngô thị cực kì khó coi, ra ý bảo Hách Liên Dung cùng nàng đi vào một căn phòng, bên trong là một mặt phản đơn độc được che vải trắng. Chỉ nhìn tấm vải trắng hơi hé ra đôi chút Hách Liên Dung chợt cảm thấy không khí xung quanh như hạ xuống dưới không độ khiến nàng rung mình một cái. “Buổi sáng Tam nương đi thăm tứ đệ, lúc trở về đi qua hồ phát hiện dưới hồ có cái gì đó, sai người vớt lên mới biết là Bích Đào.” Ngô thị do dự hít một hơi: “Đệ muội muốn nhìn sao?” Hách Liên Dung hơi run run, chưa tới gần hai chân đã mềm nhũn, nhưng nàng vẫn ra ý bảo gia đình trong phòng xô tấm vải trắng lên. Khuôn mặt xinh đẹp của Bích Đào bị phủ nước nên có chút biến dạng, toàn thân ướt sũng, không có chút dương khí nằm cứng đờ trên cang. Đôi mắt không nhắm hoàn toàn vẫn giống như đang nhìn thế giới này khiến người ta sinh một loại ảo giác nàng ta dường như có thể đột nhiên nhảy dựng lên. Khi vải trắng được hạ xuống, Hách Liên Dung rung mình một cái nhưng vẫn không rời đi. Quay đi... nhưng vẫn không đành lòng nhìn lại, cảm giác trong dạ dày có thứ gì đó đang dâng lên, càng lúc càng không kiềm chế được. Thất tha thất thêu bước ra khỏi phòng, dựa vào một người, cũng không kịp nhìn đó là ai, cúi mình ngay cạnh cửa nôn khan. Nàng không biết là do ghê sợ hay cảm thấy khủng bố, cứ nghĩ đến hình ảnh Bích Đào mở trừng trừng mắt như đang bất bình, Hách Liên Dung không nhịn được phát run cả người. “Nhị tẩu không sao chứ?” Giọng nói ôn nhuận, ấm áp giúp Hách Liên Dung an lòng hơn, lấy tay lau khô miệng, quay đầu lại lắc đầu với Vị Thiếu Dương. Vị Thiếu Dương nhìn thoáng vào đại sảnh, trong đầu có ý nghĩ không muốn đi vào, ra ý bảo Bích Liễu đỡ Hách Liên Dung: “Quay lại đại sảnh nói chuyện.”, còn bản thân hẳn ở lại cửa căn phòng này, chờ Ngô thị đi ra hỏi: “Đã tìm được ngọc như ý chưa?” Ngô thị lắc đầu: “Tẩu đã phái người mò dưới hồ xem có tìm được hay không.” Lúc trở về đại sảnh mới thấy mọi người đến tương đối đông đủ, Dương thị cũng từ sau cửa đại sảnh tiến vào: “Lão phu nhân hơi đau đầu nên không tới, đợi sau khi có kết quả để đại phu nhân đến nói chuyện, nhị tỷ cũng ở bên đó.” Ngô thị vẫn cau mày: “Tam nương, sao người lại nói với bà nội chuyện này? Bà nội vốn phiền lòng vì chuyện ngọc như ý, người không nên phóng đại chuyện này hù dọa bà.” Dương thị ngượng ngùng hé môi: “Ta chỉ nói sự thật, có điều Bích Đào do lão phu nhân nuôi lớn từ nhỏ, đương nhiên cảm tình sâu sắc, nhất thời khó chấp nhận được nên mới đau đầu.” Ngô thị không nói nữa, ngồi ở vị trí chính giữa không ngừng trầm tư, Nghiêm thị liếc nhìn Dương thị: “Thiếu Trinh, nghe nói là muội phát hiện xác Bích Đào?” Dương thị vội nói: “Buổi sáng muội pha chút trà muốn mang đến cho Tứ thiếu uống, đại tỷ cũng biết Tứ thiếu từ nhỏ thân thể suy nhược, lúc nào cũng cần tắm bổ...” “Tam nương!” Vị Thủy Liên không kiên nhẫn quát lên một tiếng: “Nương hỏi người chuyện Bích Đào, người nói chuyện Tứ đệ làm cái gì!” Dương thị liếm liếm đôi môi: “Lúc từ chỗ Tứ thiếu trở về phải qua chỗ hồ, xa xa liền thấy lập lờ trên mặt nước cái gì đó đen tuyền, nhìn không ra là cái gì, ta vốn nghĩ là con vật gì đó, lấy đá ném vài lần cũng không động. Sau đó liền tìm nhánh cây chọc thử...” Ngay đến Hách Liên Dung cũng không nhịn được mà thở dài một tiếng. Cách kể chuyện của Dương thị cũng thật khiến cho người ta sốt ruột, nói nửa ngày cũng chưa đến trọng điểm. “...Thế nhưng sau đó ta liền nhìn thấy rõ ràng, đập dòn trên mặt nước dĩ nhiên là tóc, nhìn kĩ thêm, chìm ở dưới đúng là người.” “Tam nương.” Vị Thiếu Dương ngắt lời Dương thị: “Lúc nương sai người vớt Bích Đào lên có phát hiện được gì không?” Không đợi Dương thị nói tiếp, Ngô thị đã nói gặng: “Thiếu Dương, đệ có ý gì? Chẳng lẽ đệ nghĩ rằng ta và nó bộc lả đệ sao? Tìm được ngọc như ý rồi cất đi làm của riêng sao?”. Vị Thiếu Dương hơi có chút kinh ngạc: “Thiếu Dương không có ý này, chỉ muốn hỏi rằng có tìm được manh mối gì khác không thôi.” Ngô thị đại khái cũng hiểu được phản ứng của mình có hơi thái quá, chậm rãi hít thở, lồng mày cũng giãn ra. Nếu không tìm thấy ngọc như ý, tội danh ăn trộm rồi bỏ trốn của Bích Đào cũng không thành, vậy chuyện ngọc như ý sẽ thành án chưa có lời giải, trong phủ liên tiếp mất trộm, Ngô thị thân là đương gia có muốn trốn cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Dương thị bị Ngô thị ảnh hưởng vội la lên: “Không có phát hiện ngọc như ý, thật sự không có, nếu ta phát hiện nhất định sẽ giao cho lão phu nhân ngay lập tức.” “Có nhìn thấy ai khác ở cạnh hồ không?” Vị Thiếu Dương hỏi chuyện không có gì đột phá nên Vị Thủy Liên lại đột nhiên đặt ra câu hỏi. “Người khác?” Dương thị có chút bất an: “Ta, ta không để ý...” Nghiêm thị thân nhiên nói: “Vừa mới nói Bích Đào trộm đồ rồi bỏ trốn, nay Bích Đào đã chết, việc này có chỗ kì quái, là tự sát hay bị ám hại, dù sao cũng phải giải quyết thích đáng.” “Chẳng lẽ sau khi nó trộm ngọc như ý xong thấy hồ thẹn với phu nhân nên mới nhảy hồ tự sát?” Dương thị mới to mồm nói ra suy luận của mình. Vị Thủy Liên trợn mắt lườm nàng một cái: “Nếu thấy hối hận thì đã sớm đem ngọc như ý trở về chẳng phải tốt hơn không? Hơn nữa hiện tại cũng không thấy tăm hơi ngọc như ý đâu.” “Vây... thì phải có người sai Bích Đào trộm ngọc như ý, sau khi Bích Đào giao ngọc như ý ra mới thấy hối hận rồi nhảy hồ... Al!” Dương thị bất chợt cả kinh: “Không đúng, nhất định còn có đồng phạm, hạ thủ hại chết Bích Đào rồi độc chiếm ngọc như ý. Đúng rồi, lúc vớt Bích Đào lên còn thấy Bích Đào mở to miệng, mắt trợn trừng, đó là chết oan nên không nhắm mắt a, dọa chết người!” Hách Liên Dung nghe lời này lại rung mình một cái, Vị Thiếu Dương vội hỏi: “Tam nương, đừng nói những chuyện đó, người đến chỗ bà nội trấn an bà đi, đừng để bà sinh bệnh vì việc này.” Tú tài trình thám Dương thị vừa trở lại đột nhiên bị vùi dập nên có hơi bất bình, vùng vằng đứng dậy bỏ đi. Vị Thiếu Dương lại nói: “Không biết Bích Đào chết lúc nào?” Ngô thị đang mải suy nghĩ việc khác nghe Thiếu Dương hỏi vậy mới đáp lại: “Vị quản gia nói người chết trong nước từ ba đến năm ngày mới nổi lên. Thời điểm Tam nương phát hiện ra xác Bích Đào thân thể nó vẫn chìm trong nước, chỉ có đầu hơi nổi lên, thân mình cũng trướng. Cho dù hiện tại trời nóng, nửa ngày hay một ngày cũng không thể được như vậy, cho nên có khả năng nhất chính là hôm trước. Buổi sáng hôm trước Bích Đào còn sống, sau đó không phải là mất tích sao? Nhị đệ muội còn cho người đi tìm nữa đúng không?” Hách Liên Dung gật gật đầu, Nghiêm thị đột nhiên hỏi: “Nghe nói buổi sáng ngày hôm đó Bích Đào vẫn luôn ngăn đón con là có chuyện gì?” “Con không biết, ngày đó con có việc gấp nên vội vàng xuất môn định lúc trở về mới lại nói đến.” Nhắc đến việc này, trong lòng Hách Liên Dung khó chịu vạn phần. Kết quả sự việc là từ đủ loại lựa chọn tổ hợp tạo thành. Nếu nàng lúc đó dừng lại một lúc, lựa chọn nghe Bích Đào nói, không biết có tạo ra kết cục khác hay không? “Nương?” Ngô thị xuất thân nhìn Nghiêm thị: “Chính là nhớ tới cái gì?” Nghiêm thị khoát tay đứng dậy: “Thực Cẩn, việc này con cần tra xét cẩn thận, Bích Đào tuy chỉ là một nha hoàn nhưng cũng không thể để nó chết không minh bạch. Lời Tam nương nói cũng không phải đều vô lý, có lẽ... còn có đồng phạm cũng không chừng.” Không hiểu sao Hách Liên Dung lại cảm thấy những lời Nghiêm thị nói đầy ám chỉ, nhưng chưa kịp nghĩ ra Nghiêm thị đã đi rồi. Vị Thủy Liên theo phía sau, lúc ra khỏi đại sảnh còn có ý chậm bước lại, quay đầu nói với Hách Liên Dung: “Việc này giao cho đại tẩu giải quyết đi, Nhị đệ muội không cần phí sức, chỉ cần làm tốt việc bà ngoại giao phó là được rồi, chuyện từ đường cũng không nên để chậm trễ.” Hách Liên Dung đương nhiên biết nàng ta không tốt bụng đến mức nhắc nhở nàng, tuy rằng không biết tại sao Vị Thủy Liên biết được việc lão phu nhân phó thác cho nàng nhưng nàng ta nói như vậy hiển nhiên là có dụng ý, chẳng hạn như... nhắc nhở Ngô thị. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể như vậy, nếu không nàng ta

có lý do gì nói như vậy? Trên thực tế Ngô thị cũng đúng lúc lộ ra chút ngạc nhiên, thế nhưng nàng rất nhanh giấu đi như thể không có việc gì, đứng dậy bước về phía Thanh cô phân phó mọi việc. Vị Thiếu Dương đến trước mặt Hách Liên Dung: “Nhị tẩu sớm về nghỉ ngơi đi, không cần suy nghĩ quá nhiều.” Hách Liên Dung có chút lo lắng trong lòng, không yên tâm gật đầu, cũng không chào hỏi với Ngô thị mang theo Bích Liễu dời khỏi đại sảnh. “Bích Liễu, người thấy thế nào?” Hách Liên Dung cuối cùng không nhịn được hỏi ý kiến Bích Liễu. Tinh thần Bích Liễu có chút không được tập trung, Hách Liên Dung hỏi nàng sau một lúc lâu mới chậm rãi lắc đầu, lực chú ý rõ ràng không đặt lên vấn đề này. Hách Liên Dung nghĩ nàng buồn trước cái chết của Bích Đào nên cũng không hề bắt bẻ, chỉ an ủi: “Người cũng đừng suy nghĩ, một ngày nào đó sự việc rồi sẽ sáng tỏ.” Tuy rằng nói vậy nhưng Hách Liên Dung cũng không hề tin tưởng, chỉ là đơn thuần an ủi thôi. Bích Đào chỉ là một nha hoàn, nếu không vì có liên quan đến ngọc như ý đương nhiên sẽ không ai bận tâm nàng ta vì sao mà chết. Qua một ngày tìm kiếm quanh hồ, trừ bỏ một đồng tạc vật vẫn là không thấy bóng dáng như ý. Suy đoán của Ngô thị hoàn toàn không chính xác, thế nhưng trong đám hạ nhân lại lặng lẽ lưu truyền mấy lời bàn tán. Nghe nói... hình nhân trong phòng Bích Đào căn bản không phải nguyên rủa Nhị thiếu phu nhân mà là lấy ra từ phòng Nhị thiếu phu nhân. Nghe nói... Bích Đào sở dĩ bị phạt quỳ ngoài Thính Vũ Hiên vì muốn khuyên bảo Nhị thiếu phu nhân không nên nguyên rủa nữa. Nghe nói... Bích Đào có tranh chấp với Nhị thiếu phu nhân, rồi thân bí... chết dưới hồ... Mấy lời đồn thổi này bắt đầu từ lúc nào thì không biết nhưng xét thấy trong phủ khuyết thiếu trí giả, mới hôm sau, lời đồn đã truyền đi âm ỉ huyền ảo. Lão phu nhân cuối cùng không thể làm ngơ, triệu tập mọi người, lúc tất cả nghĩ lão phu nhân sẽ giận dữ với Hách Liên Dung người lại nói: “Tìm ra kẻ rêu rao lời đồn, phạt nặng, nếu là hạ nhân, đánh chết cho xong việc.” Lão phu nhân ra lệnh một câu xong liền cùng Hồ thị dời đi, trong đại sảnh còn lại mọi người tro mắt nhìn nhau. Hách Liên Dung tuyệt nhiên không đoán được lão phu nhân lại nói câu này, vẫn hiểu được rằng lão phu nhân không nhất định tin tưởng nàng, chẳng qua còn có việc cần đến nàng, nhưng mệnh lệnh này vẫn khiến nàng không khỏi có chút xúc động. Thế nhưng lời đồn từ đâu mà đến? Trong lời đồn có một phần sự thật, nhưng việc hình nhân nguyên rủa kia không phải của Bích Đào sao có thể biết được, chỉ có Vị Thiếu Quân và... Bích Liễu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 62: Nhân chứng ngoài ý muốn (2)

Là Vị Thiếu Quân? Tuy rằng Hách Liên Dung cho rằng với cái loại tính cách làm chuyện xấu gì cũng oanh liệt rung chuyển trời đất của hắn thì đương nhiên có thể làm được cái trò đâm chọc sau lưng người, nhưng cũng không loại trừ khả năng hắn bắt cần nói cho người khác biết, lại bị kẻ có dụng ý bày trò lợi dụng nên mới tạo ra mấy cái lời đồn đại méo mó như hiện tại. Hay là Bích Liễu? Bích Liễu tự biết nếu rêu rao lời đồn thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện, cái chết của Bích Đào lại khiến nàng cả ngày không nói gì, so với người vào phủ như Hách Liên Dung còn cẩn thận hơn. Hách Liên Dung suy tư một lúc lâu mới nghĩ thông suốt được chút ít, có lẽ chuyện Bích Liễu lo lắng chính là lời đồn, nếu nàng cũng hoài nghi mình có liên quan đến cái chết của Bích Đào thì thái độ trầm mặc của nàng ta cũng không có gì là lạ, dù sao Bích Liễu cũng biết chân tướng của sự việc nguyên rủa, chẳng may ngày nào đó mình nổi sát khí cũng tổng năng đến hồ theo chân Bích Đào.... Nhưng càng bởi vậy, Hách Liên Dung càng khẳng định người rêu rao lời đồn không phải Bích Liễu. Nàng là người thông minh, biết lúc nào nên thể hiện bản thân, cũng biết là thế nào để tự bảo vệ mình, nếu nàng ta chủ động sau lưng mình nói ra chuyện này, một khi tra ra nàng gây nên, cho dù Hách Liên Dung không tổng năng tới hồ chỉ sợ lão phu nhân cũng sẽ đem nàng ném vào. Nói như vậy Vị Thiếu Quân vẫn là nghi phạm số một. Tên u hồn này vốn ghi hận mình làm hình nhân nguyên rủa hắn, tuy rằng không tố cáo với lão phu nhân nhưng không chắc có búp xép với ai không? Có lẽ là muốn báo cáo cho thiên hạ biết tội ác của nàng để báo thù cũng không chừng. Chuyện đã đến nước này, dù cho lão phu nhân trấn áp sự việc chìm xuống nhưng lời đồn thì vẫn còn đó, chính là từ sáng đến tối, tuy mọi người ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn mặc định chuyện Hách Liên Dung giết Bích Đào là thật. Tuy rằng xã hội này một nha hoàn nhỏ chết không phải là chuyện gì to tát nhưng bị nghi oan là hung thủ vẫn khiến người ta thật khó chấp nhận. Có nên tự mình đi thăm dò điều tra hay không? Nên tra xét từ đâu đây? Đúng lúc nàng đang đau đầu thì trong Thính Vũ Hiên lại có một nha hoàn mất tích. Nha hoàn kia tên Thủy Hà, là nha hoàn bậc hai ở Thính Vũ Hiên, bình thường phụ trách dọn cơm nước, rất thật thà. Lúc Bích Liễu đến báo chuyện này thì vẻ mặt rất cổ quái: “Nàng ta bình thường ít khi rời Thính Vũ Hiên, hôm nay không biết ra ngoài lúc nào, thẳng đến lúc khóa cửa cũng chưa thấy trở về, là thiếu phu nhân phân phó nàng đi ra ngoài?” Hách Liên Dung lắc đầu, thấy Bích Liễu nhủ mấy lại không khỏi phiền não trong lòng. Bích Liễu đề phòng mình sao? Nàng là muốn hỏi vì sao Thủy Hà mất tích sao? Nàng nghĩ mình có liên quan đến chuyện này sao? Trong lòng Hách Liên Dung bỗng phức tạp lên vạn phần, một cảm giác có độc miên man dần dần dâng lên. Tuy rằng đã thấu hiểu tâm tính của Bích Liễu, tuy rằng cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng thấy nàng ta đầy nghi ngờ với mình, Hách Liên Dung không tránh khỏi có chút ảm ức. Trên đời này, chuyện đáng sợ nhất không phải là bị kẻ địch công kích mà là bị bằng hữu gạt bỏ. Bích Liễu có lẽ cũng chưa thể coi như bằng hữu. Tuy rằng không quên được lúc nàng ấy chân tình tha thiết khuyên bảo mình cố gắng nắm lấy vị trí đương gia, cũng không thể quên được chính mình dần dần yên tâm ý lại Bích Liễu, nhưng tình cảm sao có thể bắt buộc được. Miên man suy nghĩ một hồi Hách Liên Dung mới có thể thấy thoải mái đôi chút. Sáng sớm hôm sau Hồ thị đến tìm Hách Liên Dung nói là muốn đến miếu Quan Âm dâng hương, hơn nữa muốn cầu một bùa bình an cho Hách Liên Dung, muốn nàng cùng đi theo. Hách Liên Dung vốn sớm đã quên chuyện này vì cái chết của Bích Đào, không ngờ Hồ thị vẫn nhớ kỹ. Thấy Hách Liên Dung do dự, Hồ thị cười nói: “Không cần phải bận tâm đến mấy cái lời đồn đại, trong nhà này người có mục đích sâu xa có rất nhiều, con chỉ cần nhớ kỹ bà nội cùng nương đều tin tưởng con.” Hốc mắt Hách Liên Dung có hơi nóng lên, tuy rằng nàng không biết suy nghĩ thật sự của lão phu nhân như thế nào nhưng nàng biết Hồ thị nói vậy hoàn toàn xuất phát từ tấm lòng chân thật. Nàng thực sự cảm động. Dâng hương, từ lúc đến Văn Hạ Hách Liên Dung vẫn chưa từng đến gian miếu thờ nào. Thế nhưng dù Văn Hạ cách xa Tây Việt nhưng thờ cúng thần tiên đều giống nhau, đơn giản cũng chỉ là Như Lai, Quan Âm, Phật Di Lặc. Có trời mới biết sao mỗi ngày đều có nhiều người đến xin quẻ với khăn vải như vậy, mấy vị thần tiên đó có xử lý hết được không? Tuy rằng đầy bụng nghi ngờ nhưng Hách Liên Dung vẫn cung kính quỳ lạy Bồ Tát. Từ nhỏ đến lớn, nàng đi du ngoạn khắp nơi đã lạy vô số tượng Phật nhưng chưa từng thành kính như bây giờ, cũng bởi Hồ thị bên cạnh mặt mày trang nghiêm, đại lễ tam quỳ cửu khấu (chắc là quỳ ba lần, khấu đầu chín cái) chỉ vì thay nàng tiêu trừ nguyên rủa nghiệt nghiệp. Đương nhiên chỉ như vậy thôi cũng chưa đủ, Hồ thị bái Bồ Tát xong còn đưa Hách Liên Dung đến một thiên điện bên ngoài đại điện này. Nơi này vốn lập ra vì cầu bùa chú, tuy rằng Hách Liên Dung cảm thấy làm bùa thì nên là đạo sĩ nhưng khi ông lão lúi nhúi kia viết bát tự, tên họ của nàng lên một tấm hoàng phù chỉ chít những chú văn thì cũng thấy chẳng khác nhau là mấy. “Mang chùng một thảng, đốt thành tro bụi, vạn ác tiêu trừ”. Còn phải uống tro bụi? Hách Liên Dung càng lúc càng thấy ông lão này như thể lừa đảo: “Cái hình nhân kia vô danh khuyết tính cũng lợi hại như vậy sao? Còn phải uống tro?” Ông lão kia cần nhân nói viết tên viết họ chỉ là hình thức, oán niệm trong lòng mới là căn nguyên nguyên rủa. May mắn nàng phát hiện sớm nếu không cũng hết đường cứu chữa. Hách Liên Dung từ nhỏ được Đàng giáo dục, trên đường thấy thấy tướng số đều chỉ cười khẩy bỏ đi, hiện tại đương nhiên cũng coi mấy lý lẽ của ông lão kia như lời vu vơ. Nhưng Hồ thị lại mê tín không chút nghi

ngờ, liền tiếp cam đoan sẽ giám sát Hách Liên Dung uống tro ông lão kia mới vừa lòng, thu mười hai bạc giải bùa ngải. Đứng là ăn cướp mà ! Có lẽ nhìn ra nét khổ chịu trên mặt Hách Liên Dung, lúc chuẩn bị ra cửa ông lão kia mới thâm trầm nói một câu : « Nghiệt nghiệp giai nhân tâm đèn , không thể ắt bị trời tru ! » Gì ? Có ý gì ? Hách Liên Dung thật muốn hỏi rõ nhưng nếu vậy lại như thể mình không có học vấn nên nhất quyết không hỏi lại. Thế nhưng lúc ra khỏi miếu, Hách Liên Dung vẫn dừng bước : « Nương, người đi trước đi, con quay lại tìm chút vật linh tinh. » Nói xong Hách Liên Dung cũng không nhìn Hồ thị, vội vàng quay lại thiên điện chỗ ông lão kia ngồi : « Cái hình nhân không tên không họ kia có phải thật sự lợi hại như vậy ? Thật có thể khiến người ta chết ? » Chủ yếu là cái ông lão này vừa rồi nói cái gì mà trời tru với chả không tru nghe thật dọa người, sắc mặt cũng thật đáng sợ. Ông lão kia lập tức vênh vào ra mặt, phui phui bụi bặm trên người, trưng ra cái bộ mặt già thần già quỷ : « Đó là đương nhiên, vạn vật trên thế gian đều do thần quản, thỉnh nguyện đều được Phật tổ Bồ Tát phù hộ, bùa chú oán niệm cũng có quỷ thần chấp pháp. Người làm chủ vật kia tùy tiện không viết tên họ nhưng oán niệm trong lòng đã được ác linh tiếp nhận, nếu như không phá giải thì cái chết cận kề trước mắt ! » « Không thể nào... » Hách Liên Dung phiến não xua tay : « Cứ cho là thật đi, ông viết thêm cái nữa đi. » « Hà ? » « Hà cái gì mà hà ? » Hách Liên Dung nhìn thẳng vào đôi mắt tí hí của ông lão : « Viết thêm cái nữa, còn có một người cũng bị nguyên rủa. » « Mười hai quan tiền vừa này chỉ đủ một đạo phù, nếu cô cầu thêm cái nữa thì thêm tiền. » Ông già này, một chút cũng không chịu thiệt. Thêm vào a ! Quả nhiên vẫn là lừa tiền. Hách Liên Dung nghiêng răng nghiêng lợi móc ra một cái ngân phiếu đặt lên bàn : « Viết! » Ông lão nhanh nhẹn cất ngân phiếu rồi rút ra một đạo phù chú : « Tên ? » « Khu ! » Hách Liên Dung cố nhỏ giọng nhất có thể : « Vị Thiếu Quân. » « Gì ? » « Gì cái gì chứ ? » Hách Liên Dung khó lòng có thể nhẫn nhịn : « Vị Thiếu Quân ! Nghênh ngang thì đừng đến đây viết phù chú chứ ! » Lão đầu nhi không lên tiếng, viết xong tên, « Ngày sinh tháng đẻ ? » Hách Liên Dung đàn ra đến nửa ngày : « Không viết có được không ? » « Đương nhiên không được... » Ông già này lại thao thao bất tuyệt khiến Hách Liên Dung tức giận đến thối bay cả râu... đương nhiên nếu nàng có râu như trong lời nói. Vì sao cái hình nộm không tên không tuổi cũng có thể nguyên người ta đến mất mạng, bây giờ lại không viết không được ? Không phải tâm linh tương thông sao ? « Ngày sinh của Nhị thiếu gia là bính ngọ, canh tử, canh thân, bát tự là... » Phía sau truyền đến giọng nói đầy ý cười của Bích Liễu, Hách Liên Dung không biết giấu mặt đi đâu nữa. Tuy rằng Hách Liên Dung thực sự chán ghét tên u hồn Vị Thiếu Quân kia nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện nguyên rủa hẳn vào chỗ chết, giống như nàng từ nhỏ đến lớn lúc tức giận thường rủa : « XX, người chết đi », kết quả là mãi cho đến lúc nàng xuyên qua người ta vẫn sống ngon lành đó thôi. Cho nên cái loại nguyên rủa linh tinh này nàng cũng không cho là có gì nghiêm trọng. Lại nói nàng đúng là bị ảnh hưởng bởi Hồ thị, nếu không phải Hồ thị quan trọng hóa vấn đề thì Hách Liên Dung cũng chẳng buồn bận tâm đến cái loại việc như thế này. Hơn nữa ông già kia lại nói hươu nói vượn cũng khiến trong lòng người ta bồn chồn bất an. Dù sao nàng cũng không muốn nguyên rủa khiến người ta chết, cũng không muốn Hồ thị thật sự mất đi con trai. Thấy Hồ thị mê tín như vậy cũng khiến nàng bị ảnh hưởng ở mức độ nào đó, quay lại mua thêm một cái an ủi tâm lý. Lại nghĩ, đây là cổ đại a, người cổ đại lúc nào cũng quan trọng hóa vấn đề, không giống như người hiện đại, ăn bữa cơm thôi mà cũng tùy tiện thề thốt đến hết bữa. Có thể thần tiên vẫn còn linh nghiệm trong thời cổ đại đi, sau này dân số tăng quá nhanh, thần tiên quản không nổi nên buông xuôi phó mặc. Sau khi ra khỏi miếu, Hồ thị đã lên kiệu nhưng vẫn ngóng vào cửa miếu, thẳng đến khi thấy Hách Liên Dung mới an tâm, hỏi một câu bằng quơ : « Tìm cái gì ? Tìm được chưa ? » Hách Liên Dung vuốt cái mũi gât đầu, bình thần đi đến cổ kiệu đang đặt trên mặt đất, tận lực tránh né Bích Liễu với đầy ý cười trong mắt. Về đến Vị phủ, Hồ thị trước cùng nàng đến Thế Thuận trai, vốn định đi báo một tiếng bình an đã thấy không khí trong Thế Thuận trai căng thẳng khác thường. Lão phu nhân dựa vào tràng ki lớn trong phòng, nhú chặt hai hàng lông mày, nhắm mắt không nói. Nghiêm thị ngồi bên cạnh, một nha hoàn áo xanh vẫn đang quỳ trên mặt đất. Hách Liên Dung kinh ngạc kêu lên : « Thúy Hà ? » Lão phu nhân mở to mắt nhìn Hách Liên Dung rồi lại nhìn Nghiêm thị, có vẻ như càng thêm phiến muộn, hai tay nắm thành quyền gõ nhẹ cái trán, Hồ thị vội vàng tiến lên : « Có chuyện gì vậy ? » Nghiêm thị ho nhẹ một tiếng : « Vẫn là chờ mấy người kia đến rồi nói sau, miễn cho lại lặp đi lặp lại nhiều lần. » Lão phu nhân hít một tiếng : « Đều ngồi đi. » Hách Liên Dung hồ nghi ngồi xuống, không lâu sau, Vị Thủy Liên, Hồ thị mang theo nha hoàn vào phòng. Căn phòng này không rộng bằng đại sảnh, cùng lúc tiến vào nhiều người như vậy càng thêm chật chội. Hồ thị thấy không đủ ghế dựa vội vàng đứng lên nhường Vị Thủy Liên ngồi, Vị Thủy Liên cũng không nhún nhường, sau khi ngồi xuống nhìn xung quanh phòng nói : « Thiếu Dương đâu ? Vừa này không phải nói ở đâu sao ? » « Thiếu Dương đang có việc ở cửa hàng. » Nghiêm thị thần nhiên nói : « Chuyện trong nhà không cần khiến nó nhọc lòng quan tâm. » Vị Thủy Liên bĩu môi, trên mặt đã có chút hờn giận, Nghiêm thị là mẹ ruột nàng, cảm tình với Thiếu Dương còn vượt xa với nàng và Thu Cúc. Lại đợi một lúc, thẳng đến khi ngay cả cô nãi nãi cũng đã đến, Nghiêm thị mới ho nhẹ một tiếng : « Đêm qua ta vừa biết một tin tức, không dám xác nhận liền tìm đến nương thương lượng, nương nói chung quy vẫn nên nói rõ ràng trước mặt mọi người mới ổn, miễn cho có người lại cảm thấy bất công. » Ngô thị hỏi : « Rốt cuộc là chuyện quan trọng đến mức nào ? » Nghiêm thị chỉ Thúy Hà : « Nha hoàn kia đêm qua tới tìm ta, nói không dám làm ở Thính Vũ Hiên nữa. Thúy Hà, người nói lại lần nữa xem, đến tột cùng là vì cái gì ? » Lời này nghe không được tự nhiên, Hách Liên Dung vừa dấy lên một dự cảm không tốt thì Thúy Hà đã bắt đầu nói : « Nô tì cùng với Bích Đào vốn thường qua lại với nhau. Có một lần nô tì trực đêm, Bích Đào đưa lại điểm tâm nô tì mang đến, khi đó cũng đã khuya lắm rồi, nô tì cùng Bích Đào nghe thấp thoáng có thanh âm trong phòng thiếu phu nhân. Bởi vì không đốt đèn nên chúng nô tì mới đầu còn tưởng nghe lầm, nhưng sau đó thanh âm càng lúc càng lớn, chúng nô tì tò mò liền đến gần nghe, chợt nghe thấy... Chợt nghe thấy thiếu phu nhân nói một loại tiếng mà chúng nô tì không hiểu được. Chúng nô tì to gan liền mở cửa sổ ra nhìn chỉ thấy thiếu phu nhân dưới ánh trăng cầm trầm ấm ấm một cái hình nhân nhỏ, đáng vẻ thật đáng sợ. » Mấy lời này nói xong, trong phòng lặng ngắt như tờ, về mặt Hách Liên Dung càng lúc càng tràn đầy nghi hoặc ? Thúy Hà nói ai vậy ? Là chính mình ? Hách Liên Dung sao lại không biết mình có thật xấu miệng do như vậy ? Nghiêm thị vỗ cùng vừa lòng trước phản ứng của mọi người, lại hỏi Thúy Hà : « Các người có biết Nhị thiếu phu nhân lúc đó đang làm cái gì không ? » « Ban đầu là không biết, nhưng trong lời nói của thiếu phu nhân thời điểm xuất hiện một cái tên, tự rằng những cái khác nghe không hiểu nhưng tên thì rất rõ ràng. » « Là ai ? » Ngô thị khản giọng hỏi. « Là tên của Nhị thiếu gia ! » Thúy Hà hít một hơi thật sâu, sắc mặt trắng bệch nói tiếp : « Nô thì và Bích Đào lúc đấy đều sợ hãi, ngày hôm sau Bích Đào thừa lúc dọn dẹp phòng tìm ra hình nhân kia, lại sợ hãi không biết xử lý như thế nào liền cùng nô tì thương lượng đi khuyên nhủ Nhị thiếu phu nhân, nô tì không dám, nàng nói nàng dám đi. » Nói tới đây, Vị Thủy Liên đột nhiên vỗ mạnh vào bàn : « Phát hiện chuyện lớn như thế này vì sao không báo lên trước ? » Thúy Hà cúi thấp người : « Bích Đào nói thiếu phu nhân và Nhị thiếu gia lúc đó có nhiều hiểu lầm, có thể do nhất thời tức giận mới làm vậy. Hơn nữa Bích Đào cũng hi vọng thiếu phu nhân và Nhị thiếu gia trong lúc đó tiêu trừ hiểu lầm, như vậy Nhị thiếu gia mới thường trở về, nàng, nàng mới có thể chân chính làm nha hoàn thông phòng. » « Sau đó thì sao ? » Nghiêm thị vẫn thần nhiên hỏi tiếp. « Những chuyện sau đó nô tì đều không thể hiểu hết, chỉ biết là Bích Đào đi tìm thiếu phu nhân, từng đề cập qua với nô tì rằng thiếu phu nhân không nghe nàng khuyên bảo, còn mắng lại nàng xen vào việc của người khác. Nhưng sau đó Bích Đào vẫn cực lực đi khuyên thiếu phu nhân, buổi sáng hôm đó, Bích Đào ngăn đón thiếu phu nhân chính vì nói chuyện này, nhưng thiếu phu nhân cố tình không để ý tới, Bích Đào còn đuổi theo ra ngoài viện, sau đó liền... không thấy trở về nữa. » Câu kể tiếp không cần phải nói mọi người tự nhiên hiểu được tội danh Thúy Hà muốn nói là cái gì, Ngô thị đột nhiên lại hỏi : « Lời đồn đại hai ngày trước truyền ra cũng là do người gây nên ? » Thúy Hà có chút hoảng sợ, cúi đầu không nói, trên mặt hiện rõ hai chữ « cam chịu ». Đây... Bi kịch chuyện này rốt cuộc là ai a ! Hách Liên Dung hoàn toàn không nuốt nổi, đúng là thật thật giả giả đan xen lẫn lộn, nếu nữ chính không phải là nàng, chỉ sợ chính mình cũng coi là thật. Ánh mắt của mọi người nhất thời chuyển qua người Hách Liên Dung, nàng hít sâu một cái, bình tĩnh hỏi lại : « Thúy Hà, những lời này là ai dạy người nói ? » Nàng biết chỉ bằng Thúy Hà làm sao có thể soạn ra mấy lời kịch trôi chảy như vậy. Thúy Hà bối rối nói nhỏ : « Nô tì, những lời nô tì nói đều là thật, thiếu phu nhân tha mạng ! » Nói xong nàng như phát điên quỳ gối dập đầu, mồm gào to : « Đại phu nhân, đại thiếu phu nhân cứu mạng, xin hãy cho nô tì ra khỏi phủ ! » Hách Liên Dung bề ngoài bất động thanh sắc (=không biểu hiện, nói năng gì), trong lòng cũng lạnh đi một nửa, là ai ? Vị Thiếu Quân ? Chính là hán sao ? Nhất thời trong phòng chỉ vang lên tiếng cầu xin của Thúy Hà, lão phu nhân không nói, Nghiêm thị không nói, Ngô thị, Vị Thủy Liên cũng không nói gì. Hồ thị vội vàng chạy đến bên cạnh lão phu nhân : « Nhị thiếu phu nhân sẽ không làm như vậy, nhất định là Thúy Hà nói bậy ! » Lời

của nàng chưa dứt, Vị Thiếu Quân đã bước vào cửa : « Những lời nàng ta nói cũng không hoàn toàn là nói bậy, hình nhân kia đích thật là Bích Đào tìm thấy trong phòng ngủ của con. »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nhân chứng ngoài ý muốn (3)

Sự xuất hiện của Vị Thiếu Quân đều ngoài dự kiến của mọi người, hơn nữa, lời nói của hắn không những làm cho Thút Hà kinh ngạc lẫn nghi ngờ vô cùng mà ngay cả mấy người Nghiêm thị, Ngô thị cũng lộ đầy ngạc nhiên. Lão phu nhân phản ứng mạnh mẽ : « Cái gì ? Chẳng lẽ những lời Thút Hà đều là sự thật ! » Lời này chứng tỏ lúc trước lão phu nhân vốn không tin tưởng những lời nói của Thút Hà, sắc mặt Nghiêm thị bởi vậy mà trở nên khó coi. Thút Hà là do nàng dẫn tới trước mặt lão phu nhân, hiện tại lão phu nhân nói như vậy chẳng phải vô vào mặt nàng trước mặt mọi người ? Vị Thiếu Quân mỉm cười nói, ngầm nghĩa Hách Liên Dung đang hoảng hốt giữa phòng, đầy vẻ như đang xem kịch vui. Lão phu nhân vội vã ngồi thẳng người, giận giữ với Hách Liên Dung : « Cái thứ kia thật là do ngươi làm để nguyên rửa Thiếu Quân ? Ông ta còn tin tưởng ngươi. ... » Bên tai vang lên tiếng lão phu nhân quát đến chói tai, tâm tình Hách Liên Dung dần dần chìm xuống, quả nhiên là hắn sao ? Bởi vì bất mãn mà làm ra chuyện này để trả thù ? Có điều nàng thấy kì quái vì sao Vị Thiếu Quân ngày đó không nói thẳng ra sự thật, ngược lại còn lo lắng bày ra cái gì mà chuyện xưa, chẳng lẽ muốn dùng cái chết của Bích Đào để lừa người nàng, khiến nàng không thể trở tay ? Thế nhưng trong cái gia đình này, tội danh nguyên rửa so với giết chết một nhà hoàn còn lớn hơn rất nhiều. Như lão phu nhân nói, cho dù người ta nói Hách Liên Dung là hung thủ giết người bà cũng không hề tâm, nhưng vừa nghe rằng Hách Liên Dung nguyên rửa Vị Thiếu Quân thì lập tức không buông tha. « Nhị tẩu sẽ không làm như vậy ! » Vị Đông Tuyết – luôn không bao giờ thể hiện trước mặt mọi người đột nhiên lên tiếng. Nàng ngồi trên ghế cúi thấp đầu, không thấy rõ vẻ mặt, các đầu ngón tay bị vịn vào đến trắng bệch, qua một lúc lâu mới nói tiếp : « Nhất định, nhất định là có hiểu lầm ! Nhị ca » Nàng vội vàng ngắt đầu : « Huynh đừng nghe mấy nhà hoàn kia nói lung tung liên tin tưởng, cho dù có thật là phát hiện trong phòng ngủ của huynh nhưng cũng có thể Nhị tẩu bị người khác hãm hại. Nói không chừng nàng có đối thủ một mất một còn gì đó, loại việc như thế không phải chúng ta cũng thường thấy hay sao ? Nhị tẩu, tẩu nói gì đi ! » Hách Liên Dung nhìn thấy trong mắt Vị Đông Tuyết sự ám chỉ cùng chờ mong, hiểu ý nàng muốn mình nói tiếp. Nếu nói như vậy có thể lấy danh nghĩa hiểu lầm cho qua chuyện, nhưng Hách Liên Dung vẫn không làm được. Vị Thiếu Quân vẫn đang nhìn. Mặc dù không nhìn ra ý đồ trong mắt hắn nhưng Hách Liên Dung không muốn sau khi lấp liếm cho qua chuyện sẽ nhìn thấy sự cười nhạo cùng hèn mọn trong mắt hắn. « Lời Thút Hà nói không phải là thật ! » Hách Liên Dung chỉ có thể nói như vậy, phải bày ra cái bộ dạng oan khuất bù lu bù loa nói vật kia không phải do ta làm, nàng nói không nên lời. « Lời nói của ta cũng không phải nói dối a. » Vị Thiếu Quân bắt chước ý nguyên câu nói của Hách Liên Dung, hai tay khoanh trước ngực, nhón nhờ đắc ý đứng giữa phòng. « Ta cũng vừa mới phát hiện không lâu, hóa ra cái hình nhân nhỏ ngày đó lấy ra đúng là từ trong phòng ngủ của ta. » Nhạc đệm ngoài ý muốn này làm cho Nghiêm thị phúc hồi sự bình tĩnh như lúc ban đầu, thậm chí nàng ta còn cười cười : « Thiếu Quân làm sao phát hiện được ra ? » Trong phòng lại trở nên an tĩnh, Hách Liên Dung nhẹ nhàng hít vào một hơi chờ nghe Vị Thiếu Quân bịa thêm chuyện xưa phần khích, đồng thời lâm vào suy tư. Đến cùng... làm thế nào mới có thể bình an qua cửa đây? Vị Thiếu Quân cũng không lập tức trả lời, khoé mắt ngầm liếc đáng vẻ có hơi khảnh trương của Hách Liên Dung, có ý câu giờ một lúc rồi mới khẽ cười nói : « Ta chính mình tìm cái vật kia không thấy đương nhiên sẽ phát hiện ra. » Ôi chao? Hách Liên Dung đột nhiên ngắt đầu, vẫn không nhúc nhích chút nào nhìn chăm chăm vào Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân nhìn nàng một cái liền dời về phía khác, sau đó đến gần bên cạnh Thút Hà ngồi xổm xuống, ghé sát vào một bên mặt nàng ta : « Những lời ngươi nói đến cùng là do tận mắt nhìn thấy hay nghe Bích Đào nói lại? Nếu là nghe theo lời nói của Bích Đào ta liền cho là ngươi bị người lừa bịp. Nếu là tận mắt nhìn thấy, vật phải tra xét cẩn thận. Rõ ràng là ta làm vật thể thân kia, sao lại biến thành bùa chú hung vật? » Mặt Thút Hà nhất thời trắng bệch, lão phu nhân vội hỏi : « Thiếu Quân, cháu nói cái gì? Cái gì mà thể thân? » Vị Thiếu Quân cắn khẻ miệng cười xấu xa đi đến đằng sau ghế của Hách Liên Dung, đè xuống hai vai nàng : « Không phải lấy nàng rồi sao, nhưng mà cháu với tiểu Huyền Huyền của cháu... khó lòng cách xa, cháu sợ tân nương tử của mình trông phòng tịch mịch khó nhìn nên làm búp bê hình nhân cho nàng. » =./// Đám người lão phu nhân, Nghiêm thị, Ngô thị kinh ngạc đến nửa ngày, chuyện này... Nhưng thật cũng giống chuyện Vị Thiếu Quân có thể làm ra. Hồ thị lại ai oán trách móc : « Con, con sao có thể làm ra cái loại việc như thế! » « Ai bắt mấy người nhất quyết bắt ta lấy nàng. » Vị Thiếu Quân lỗ mãng bĩu môi : « Ta còn đang muốn làm cái mộc đầu nhân đặt trong phòng nàng đâu, đỡ cho nàng tư tưởng nam nhai khác. » Một phen nguyên biện rõ ràng như vậy khiến lão phu nhân nhũn nhũn mặt mày, nhất thời cũng không biết đối mặt với Hách Liên Dung như thế nào, chỉ có thể trách Vị Thiếu Quân : « Đúng là làm loạn! » Vị Thiếu Quân vẫn cứ nhon nhon : « Ngẫu nhiên cháu cũng phải lo lắng cho người khác chứ. » Tim Hách Liên Dung đập mạnh và loạn nhịp, nhìn về mặt cười hi hi ha ha của Vị Thiếu Quân, sao hắn lại nói như vậy? Buổi tối ngày đó rõ ràng hắn bị chọc giận cho tức chết. Vị Thút Hà liền hồ nghi hỏi lại : « Là để làm? Khi lục ra vật đó lại không thấy để nói gì? » « Chuyện lâu như vậy ta sớm đã quên, hơn nữa lại nói lục soát ra từ trong phòng Bích Đào, ta làm sao biết là cái do ta làm? Sau đó tìm quần áo trong tủ mới nhớ ra. » Ngô thị nghi hoặc hỏi : « Quần áo? » « Lúc ta làm hình nộm kia không có gì để làm thành liên cắt vải từ áo. Ngày đó lúc tìm quần áo mới thấy bộ áo bị cắt ra, mới nhớ đến. » Lí do thoái thác này của Vị Thiếu Quân lại tăng thêm vài phần chân thật. Vị Thút Hà cũng ngậm mồm, Ngô thị nhìn Thút Hà nói : « Thút Hà, ngươi nói sao? » Thân mình Thút Hà run rẩy, nửa ngày không nói được một câu, Ngô thị trầm mặt đang định phát tác, Nghiêm thị lại thần nhiên nói : « Khi nhà hoàn này đến tìm ta, ta liền cảm thấy kì quái, sao lại có thể đối trá sau lưng ta? Lại nữa, sao không tìm người khác mà tìm ta? Hiện tại xem ra đúng thật là cổ quái, là có kẻ hi vọng ta làm ác bà bà nhà. » Lời nói của Ngô thị xảo diệu đem sự kiện trọng điểm vốn dĩ muốn vạch tội Hách Liên Dung chuyển thành có người có ý gài bẫy mưu thuận khiến nàng bất hoà với Hách Liên Dung, vừa nghe là đã hiểu ngay là muốn lảng tránh vấn đề. Ngô thị mỉm cười cũng không vạch trần, ngược lại đưa ra một quyết định êm xuôi : « Một khi đã như vậy, cứ giao Thút Hà cho nương tra hỏi đi. » Nghiêm thị cũng không buồn nói lại, mặt trầm xuống đứng dậy : « Nương, con nhất định sẽ tra ra chủ mưu là ai, con đâu cũng không muốn vô duyên vô cớ bị người ta lợi dụng. » Lời nói của Nghiêm thị làm mọi người vốn hoài nghi Thút Hà chính là bị nàng sai sử giờ đây lại về đầu chấm hỏi. Chỉ có Ngô thị cười vì đã dự kiến được, lão phu nhân xưa nay không muốn nhắc lại việc này : « Đầu đi đi. » Vị Đông Tuyết nhẹ nhàng thở ra nhìn xung quanh Hách Liên Dung một chút, Hách Liên Dung cũng cười lại đầy vẻ cảm kích với nàng, lời nói vừa rồi của nàng thật khiến cho người ta ngạc nhiên vô cùng. Một phòng đầy người đảo mắt liền tán đi, Vị Thiếu Quân cũng không lưu lại, Hách Liên Dung thấy thế vội vàng đuổi theo, Hồ thị lại giữ chặt nàng, có vẻ khó xử : « Chuyện đó... Con đừng để trong lòng mới tốt, ai... Nương... » Lão phu nhân cũng đang trong trạng thái rối bời, trở mình nhìn tượng La Hán trên giường cũng không muốn đối mặt với Hách Liên Dung lúc này, Hách Liên Dung lắc đầu : « Không sao đâu nương. » Việc này quả thật không sao cả, được xin lỗi như vậy Hách Liên Dung cũng cảm thấy có hơi ngại ngùng, hiện tại nàng đang muốn nhanh chóng đuổi theo Vị Thiếu Quân để hỏi cho rõ ràng, tất cả những chuyện này hẳn đều có lý do và nàng muốn biết lý do đó. Sau khi ra khỏi trai phòng, Hách Liên Dung không ngừng bước chân, cuối cùng cũng thấy bóng dáng của Vị Thiếu Quân xa xa phía trước, Bích Liễu nóng vội liền hô to : « Nhị thiếu gia! » Vị Thiếu

Quần dừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt âm trầm nhưng vẫn phảng phất cái vẻ cười cợt, rõ ràng là tỏ vẻ không vui vẻ gì! Hách Liên Dung càng thêm nghi ngờ về nguyên nhân Vị Thiếu Quân thay mình xuất đầu lộ diện, đang muốn tiến lên hỏi, không ngờ Vị Thiếu Quân thấy Hách Liên Dung lại quay đầu tiếp tục đi. Bích Liễu gọi theo vài tiếng cũng không thấy hắn dừng lại, nàng đi theo hắn cũng vẫn cứ đi nhanh, chỉ sợ Vị Thiếu Quân ra khỏi phủ rồi cũng chưa đuổi kịp hắn. Hách Liên Dung dừng bước, lớn tiếng gọi: “Vị Thiếu Quân, người đứng lại!” như thể ra lệnh khiến Vị Thiếu Quân khó chịu đến cực điểm, đã có thể đi rồi lại có vẻ như chạy trốn, rất không có khí thế. Do dự một giây đồng hồ, Vị Thiếu Quân xoay người lại trước mặt Hách Liên Dung, ngao ngễ nhìn nàng từ trên cao xuống: “Đề làm gì?” Đây là tiện nhân sao? Nói chuyện từ từ lại không muốn nghe. Tuy rằng Hách Liên Dung vô cùng cảm tạ hắn giúp mình qua cửa nhưng ấn tượng về hắn trong quá khứ vẫn là rất khó thay đổi, cho nên vẫn không nhận được mà oán thầm. Mất thấy hai người lại chuẩn bị đấu đá qua lại, Bích Liễu vội vàng tiến lên, không để ý quy củ giành nói: « Nhị thiếu gia, thiếu phu nhân hôm nay tự mình đến miếu Quan Âm cầu riêng cho người giải bùa chú đó. » Vị Thiếu Quân vốn định nói với Hách Liên Dung một câu rồi bước đi nhưng không ngờ lại nghe được một tin như thế, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập vẻ ngạc nhiên. Hách Liên Dung cũng không ngờ Bích Liễu nói như vậy, cùng Vị Thiếu Quân nhìn nhau chăm chăm đến nửa ngày mới chậm rãi sờ soạng bên hông. Quên đi, cứ như vậy cho hắn cũng tốt đỡ phải về sau lại thêm một lần nữa xấu hổ. « Kỳ thật không phải đi cầu cho riêng người... Là nương mang theo ta đi cầu... Mua một tặng một... Ta liền thuận tiện... » Hách Liên Dung lí nhí thầm thì, cũng không quản Vị Thiếu Quân có nghe được hay không, cuối cùng vẫn lấy ra hai cái hoàng phù hình tam giác, đang định mở ra xem cái nào là của Vị Thiếu Quân liền nghe thấy Bích Liễu nói: « Thiếu phu nhân vốn không tin hình nhân vô danh kia có uy lực thần bí gì, nhưng pháp sư này nói năng cũng thật dọa người. Sau khi mọi người đều ra khỏi miếu Quan Âm, thiếu phu nhân vẫn lo lắng nên vụng trộm quay lại cầu một cái cho thiếu gia, nò ti trùng hợp cũng quay lại mới biết. » Hách Liên Dung lập tức cứng đờ người, Bích Liễu làm sao vậy? Không phải hai ngày nay nàng ta vô cùng thận trọng với mình ư? Sao lại tự dưng chủ động? Hơn nữa chủ động cũng không đứng chỗ này! Nguyên nhân chủ yếu nàng cầu giải bùa cho Vị Thiếu Quân là để tiêu trừ bất an của chính mình, còn liên quan đến Hồ thị nữa, nếu nói đến nhân tố Vị Thiếu Quân, đại khái còn chưa chiếm đến một phần mười. Nhưng Bích Liễu nói như vậy thật khiến cho người ta cảm thấy nàng cầu giải bùa này là vì lo lắng cho Vị Thiếu Quân. Hách Liên Dung muốn đưa giải bùa cho Vị Thiếu Quân, vốn trong lòng đã vô cùng không tự nhiên, hiện tại trên mặt dần dần nóng lên khiến nàng bối rối, không nhìn rõ tên ai tùy tiện đưa một cái: « Mang chừng một tháng sau đó đốt uống với nước. »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tan rã trong buồn bực.

Ads Vị Thiếu Quân nhìn chăm chăm cái hoàng phù hình tam giác trên tay Hách Liên Dung, ngạc nhiên đến nửa ngày rồi mới nhận lấy, dáng vẻ vừa bất khả tư nghị (=không thể tưởng tượng nổi, không sao hiểu nổi) vừa hoảng sợ, như thể thấy quỷ vậy! « Thật ra đây mới thật sự là vật để nguyên rửa đúng không? » Hách Liên Dung thiếu chút nữa tức đến thở phì phò ra đằng mũi, Vị Thiếu Quân ngấm được vẻ mặt đầy thì cấn khóe môi cười trộm, lo lắng giấu tay đang cầm hoàng phù ra phía sau, cất giấu phù vào bên hông rồi mới nghiêng đầu đến gần Hách Liên Dung: « Còn chuyện gì nữa không? » Ngự khí của hắn ra vẻ không kiên nhẫn như thể nàng làm chậm trễ bao nhiêu thời gian của hắn không bằng. Hách Liên Dung trong lòng thầm mắng nhiếc hắn một hồi rồi mới bình tĩnh nói: « Vừa rồi... Người vì sao nói như vậy? » « Nói cái gì như vậy? » Vị Thiếu Quân vênh váo mặt mũi, vết cào đã đóng vảy được hai ngày trông càng thêm dương dương tự đắc. « Chính là người vì cái gì phải giúp ta? » « Tôi giúp cô cũng khiến cô kì quái như vậy sao? » Về mặt Vị Thiếu Quân như không hiểu. « Ta đương nhiên là thấy kì quái a, người rõ ràng tức đến chết, sao lại giúp ta? Không phải lại có âm mưu thì cũng là vì mục đích gì đó... Người đừng gãi! Bong bây giờ! » Vị Thiếu Quân dừng tay, lập tức không gãi nữa: « Cô còn dám nói! Đều là kiệt tác của cô cả! » Hách Liên Dung trừng to mắt lườm hắn, cũng không nghĩ ra được cái ngôn từ hay ho gì để mắng lại hắn, chẳng lẽ lại nói trắng ra là ai bảo người ngày đó chiếm tiện nghi của ta? Không giành được khí thế lại còn bị mất mặt thêm nữa không biết chừng! Hách Liên Dung không dám nói lại chuyện đó, ánh mắt Vị Thiếu Quân cũng không tự chủ dán lên đôi môi nàng, Hách Liên Dung đương nhiên biết nhưng nàng còn chưa có phản ứng gì, Vị Thiếu Quân đã xuy một tiếng, lại tiếp tục mở mồm: « Mục đích với chả âm mưu? Kì thật cô không tin tôi sẽ làm loại chuyện bảo vệ người khác đúng không? » Hách Liên Dung không nói gì, mà không nói tức là đồng ý. Thế nhưng, ngược lại trong lòng nàng lại cảm thấy Vị Thiếu Quân cũng làm những việc có thể bảo vệ người khác. Chẳng hạn như nói đến Vị Đông Tuyệt, hay như với cô nai nãi. Lần trước hắn lên theo Vị Đình Ngọc vào quán trà nhất định đã phát hiện được chút bí mật, nhưng sau khi hắn trở về cũng chưa thấy nói cái gì. Có lẽ đây cũng được coi như một loại bảo vệ. Thế nhưng Hách Liên Dung mà nói ra câu « Không. Ta tin tưởng người. » như thế, không thể nghi ngờ lại rất không có khí phách. Không thể vì người ta làm sai một chuyện liền phủ nhận hết thấy việc tốt người ta đã làm, đương nhiên, Hách Liên Dung cũng không vì hắn giúp nàng thoát khỏi tội danh mà quên hết những việc nàng đã phải chịu đựng. Cho nên nàng vẫn không nói lời nào, nàng chờ Vị Thiếu Quân đắc ý nói với mình: « Cô không tin việc tôi làm, thế thì đã sao. » hoặc khốn nạn hơn là cái kiêu: « Ôi chao. Cô thiếu tôi một cái nhân tình, lấy trang sức ra trả công đi. » Lại còn có cái kiêu: « Nhược điểm của cô hiện tại đang ở trên tay bọn thiếu gia, về sau phải làm nô lệ cho ta. »...Nôn! Sắc mặt Hách Liên Dung càng lúc càng đen, mấy cái tình huống đầy đều có thể xảy ra. Thế nhưng đợi một lúc lâu sau cũng không thấy cái vẻ mặt cười nhon nhon hi hi ha ha vốn có của Vị Thiếu Quân. Ngược lại hắn nhẹ nhàng cười hừ một tiếng, có chút thoải mái, có chút đùa cợt: « Đúng vậy. Cô nghĩ đúng rồi. Người như tôi sao có thể chủ động làm ra cái loại việc như thế. Là Thiếu Dương, hắn đến cầu tôi. » « Ôi chao? » « Hắn giúp tôi trả tiền bao dưỡng Bạch Áu Huyền trong một năm, đến lượt tôi trở về cứu cô một lần, nếu không tin tức sao nhanh chóng như vậy. » Vị Thiếu Quân nói xong bật cười: « Cô cũng không sai, tuy rằng không thành với Thiếu Dương, nhưng Thiếu Dương cũng vẫn quan tâm cô. » Hách Liên Dung kinh ngạc vô cùng khi biết Vị Thiếu Dương mới là người chủ động giúp mình, nhưng vẫn nghe không quen về chua chát trong lời nói của Vị Thiếu Quân, giận tái mặt nói: « Đúng vậy. Thật không sai. Có một em chồng như vậy còn tốt hơn nghe mấy cái lời ba hoa chích chòe. » Vị Thiếu Quân gật gật đầu, gật gù đến nửa ngày, vô vị cười hừ một tiếng: « Dù sao tôi ngoài mấy cái trò khôn lỏi đùa giỡn, trốn tránh trách nhiệm, cái gì cũng sai thì ba hoa chích chòe cũng còn tốt chán. » Lời này nghe quen tai, như là một trong những lời bình Hách Liên Dung tặng cho Vị Thiếu Quân, nhưng chưa bao giờ lại ngờ vào mồm Vị Thiếu Quân lại trở nên chói tai như vậy. Trên mặt hắn không còn cái vẻ cười cợt bất cần đời, đầy mặt cũng hờ hững, đầy vẻ mất mát. Rõ ràng hắn sống xa hoa, rõ ràng tùy tiện thích gì làm đấy hơn bất cứ ai, rõ ràng có nhiều bằng hữu chơi bởi đàn đúm, nhưng trong mắt hắn sao lại mang vẻ rối loạn, tịch mịch, bất lực (=?) « Thật ra cô đuổi theo đến đây chính là muốn biết nguyên nhân này đúng không? Vốn không phải vì đưa cho tôi cái bùa gì gì đó? » Vị Thiếu Quân tuy rằng hỏi nhưng trong giọng nói lại mang theo sự khẳng định. Hách Liên Dung vẫn như cũ không có cách nào trả lời vấn đề này. Vị Thiếu Quân cười nhạo lại lấy ra cái hoàng phù kia, mân mê trong tay nửa ngày, đột nhiên vung tay một cái ném chiếc phù có tơ hồng ra xa, đôi môi bật lên một tiếng cười lạnh giễu cợt: « Cảm ơn ý tốt của cô, có điều tai họa ngàn năm còn đó. Với trình độ của cô về điểm này nào có khả năng nguyên chết tôi được. » « Nhị thiếu gia... » Nhìn Vị Thiếu Quân xoay người bước đi, Bích Liễu vội gọi to.

Vị Thiếu Quân không quay đầu, lướt qua hòn giả sơn, biến mất khỏi tầm mắt các nàng. Bích Liễu lại lo lắng quay sang Hách Liên Dung : « Thiếu phu nhân... » Nàng không thể hiểu được, không khí giữa hai người đang chuyển biến tốt đẹp, vì cái gì lại đột nhiên biến thành như vậy. Hách Liên Dung nhìn theo hướng Vị Thiếu Quân ném chiếc hoàng phù, lần đầu tiên thấy khổ sở trong lòng. Lâu như vậy, nàng ở Vị gia chịu hết thấy ảm ức, nàng đều cảm thấy đây là những chuyện mình nhất định phải đối mặt. Duy nhất hiện tại, nàng không muốn truy cứu đúng sai, chính là trong lòng thấy khổ sở. Không phải vì giải bùa kia bị vứt bỏ như giấy cũ, mà là nàng xúc phạm đến Vị Thiếu Quân sao ? Người giống như Vị Thiếu Quân cũng sẽ bị tổn thương sao ? Cũng sẽ vì không được người ta tin tưởng, nghi ngờ vặn hỏi mà bị tổn thương ư ? Hách Liên Dung thong thả bước đi theo con đường nhỏ. Bích Liễu chạy về phía hoàng phù bị ném tới tìm kiếm, nhưng vừa đầu hạ, hoa cỏ tươi tốt, nhìn vào đám hoa hồng nhị vàng là cây um tùm, nào có thấy bóng dáng của hoàng phù, quay đầu lại thấy Hách Liên Dung đã đi khá xa, đành phải đuổi theo, ào ạt nói : « Thiếu phu nhân rõ ràng cái gì cũng chưa nói, Nhị thiếu gia rốt cuộc suy nghĩ cái gì ! » Hách Liên Dung hơi kinh ngạc, đúng vậy, rõ ràng nàng cũng chưa nói cái gì, Vị Thiếu Quân lại đoán được suy nghĩ trong lòng nàng. Là rất hiểu biết về nàng hay hiểu được thương tổn chính mình gây ra cho nàng nên mới đoán ra được tâm tư của nàng ? « Bích Liễu... » Hách Liên Dung gọi một tiếng mới phát giác chính mình vốn không biết muốn hỏi nàng cái gì, hoặc là nói suy nghĩ phức tạp, không biết nên hỏi từ đâu. Nghĩ một lúc, cuối cùng cũng không hỏi ra chuyện gì có liên quan đến Vị Thiếu Quân, tìm đề tài khác để nói : « Hôm nay sao đột nhiên người lại thay đổi ? Ban đầu không phải vẫn lo lắng Bích Đào... » Hách Liên Dung đang tính toán xem nói như thế nào mới không quá khó nghe, Bích Liễu đã cười cười : « Thiếu phu nhân không cần phải nói. Thực ra từ trước tới nay nó thì không nghĩ rằng chuyện Bích Đào có liên quan đến thiếu phu nhân, hai ngày này lo lắng là bởi vì... là bởi vì Nhị thiếu gia. Nó thì tuy rằng hiểu được thiếu phu nhân sau khi vào Vị phủ mới gặp được, nhưng hầu hạ Nhị thiếu gia nhiều năm, tất nhiên là hi vọng người không có chuyện gì, lại càng không muốn thấy thiếu phu nhân và thiếu gia coi nhau như người lạ, cho nên mới lo lắng. Thế nhưng hôm nay lúc cầu phúc là lúc nó thì hiểu được thiếu phu nhân làm như vậy chỉ để hả giận, trong lòng người cũng không hi vọng Nhị thiếu có chuyện không may. » Hách Liên Dung không ngờ Bích Liễu lại nói những lời như vậy. Số lần Vị Thiếu Quân về nhà có thể đếm trên đầu ngón tay, trước kia không phải cũng vẫn thế sao, vì sao Bích Liễu lại đối với hần trung thành tận tụy như vậy ? Hách Liên Dung đang muốn hỏi, Bích Liễu đã mở miệng nói trước : « Thiếu phu nhân, việc hôm nay nếu không có Nhị thiếu gia ứng phó, thiếu phu nhân nhất định sẽ gặp phải phiền toái lớn rồi. » Hách Liên Dung « Ừ » một tiếng, lại hỏi : « Người cảm thấy người sai bảo Thúy Hà là ai ? » « Nó thì vốn cho rằng là đại phu nhân. » Bích Liễu nhíu mày lại : « Thế nhưng sau đó nghĩ kỹ, lão phu nhân hay đại thiếu phu nhân cũng đều có thể, nếu không trước khi đi, đại phu nhân sao có thể nói như vậy ? Biết đâu có kẻ có ý sai Thúy Hà đi tìm đại phu nhân, tung hỏa mù với mọi người. » « Ta thật không nghĩ như vậy. » Hách Liên Dung ngẫm nghĩ lại về mặt kinh ngạc của Ngô thị sau khi tiến vào Thể Thuận trai, đều thật tự nhiên khiến Hách Liên Dung cảm giác việc này không liên quan đến nàng. Hơn nữa, sau khi nghe Thúy Hà buộc tội mình, Ngô thị còn tỏ ra lo lắng cho nàng. Điều này cũng không khó lý giải bởi Ngô thị vốn muốn mượn sức mình, nếu lúc này mình bị chụp tội sát hại Bích Đào, lão phu nhân trước hết sẽ có ấn tượng xấu, về sau mấy chuyện như sửa chữa Từ đường đương nhiên sẽ không đến lượt chính mình. Đến lúc đó nếu lão phu nhân phải chọn giữa Ngô thị và Nghiêm thị thì Ngô thị đương nhiên không chiếm được ưu thế, cho nên nàng ta lúc này tuyệt đối sẽ không có động cơ hãm hại mình. Còn Nghiêm thị lại hoàn toàn ngược lại. Hách Liên Dung lại nhớ Vị Thiếu Quân nói lý do hần sở dĩ có thể đến đúng lúc là nhờ Vị Thiếu Dương ? Nếu Nghiêm thị mà biết chắc tức giận mà chết. Nghe Hách Liên Dung phân tích xong, Bích Liễu gật gật đầu, lại nói : « Hai ngày nay nó thì suy nghĩ, đến tốt cùng Bích Đào vì sao lại chết trong hồ ? Ngẫm nghĩ cẩn thận, ngày đó Bích Đào theo chúng ta ra khỏi Thính Vũ Hiên, mãi cho đến khi chúng ta rời khỏi phủ mới chịu buông tha. Nói cách khác, Bích Đào ra khỏi Thính Vũ Hiên chính là việc ngoài ý muốn, nếu lúc ấy thiếu phu nhân lưu lại chắc chắn sẽ nghe được nàng ta nói cái gì đó, nàng ta sẽ không đi theo ra ngoài. Vậy nên nếu nói nàng có mưu đồ đánh cắp ngọc như ý hay có đồng mưu có khả năng rất nhỏ. Nếu nói sau khi chúng ta đi Bích Đào muốn đến khóc lóc kể lể với lão phu nhân, sao lại không biết lão phu nhân mỗi ngày vào giờ đó đều đến Phật đường tụng kinh ? Hơn nữa sao có thể vì không gặp được lão phu nhân mà giận dữ trộm ngọc như ý. Cho dùng nàng ta trộm ngọc như ý thì sao không nhanh chóng trốn ra khỏi phủ, đi đến cạnh hồ làm cái gì ? Hơn nữa hiện tại tìm kiếm quanh hồ cũng không phát hiện bóng dáng ngọc như ý, cho nên khả năng Bích Đào trộm ngọc như ý cũng rất nhỏ. » Hách Liên Dung ra ý bảo Bích Liễu nói tiếp, trước đó phỏng đoán Bích Đào không trộm ngọc như ý cũng chỉ dựa vào trực giác và cảm tính, cảm thấy Bích Đào sẽ không là loại chuyện phản bội lão phu nhân như thế, hiện tại theo lời Bích Liễu nói càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình, chứng minh rằng Bích Đào không liên quan đến việc trộm ngọc như ý. Nếu không có vấn đề gì, mà người lại đã chết... « Buổi sáng hôm đó gần Thể Thuận Trai đích xác có người nhìn thấy có một bóng người, rồi sau đó như ý liền bị mất. Nói cách khác kẻ kia có thể mới chính là kẻ trộm. Biết được thói quen của lão phu nhân, có năng lực tránh được các nha hoàn đi được vào trong Thuận Trai, người này đối với Vị phủ hoặc đúng ra mà nói là với Thể Thuận Trai hẳn vô cùng quen thuộc, mà thời gian kẻ đó rời đi cùng thời gian Bích Đào tách ra khỏi chúng ta không hơn kém nhiều. Cho nên thật có khả năng là Bích Đào mang theo tâm tư tố khổ đến Thuận Trai, nhưng trên đường đi lại gặp kẻ đó đang đi ra, thậm chí có thể phát hiện ra kẻ đó trộm ngọc như ý. Với tính tình của Bích Đào, nếu đối phương là nha hoàn nô bộc trong phủ sẽ không lập tức làm to chuyện, gọi người đến bắt mà ngược lại đi theo về phía hồ. Bích Đào vốn sợ nước cho nên rất sợ đến gần những nơi gần hồ, nếu không có chuyện nghiêm trọng nàng tuyệt đối sẽ không đi, nhưng nàng ta lại đi theo, điều này chứng minh người ép Bích Đào đi theo chính là chủ tử. » Không thể phủ nhận lời này của Bích Liễu rất hợp lý, Hách Liên Dung cũng lơ mơ cảm thấy Bích Đào chết vì đã thấy được cái không nên thấy, mà Bích Đào sợ nước nhưng vẫn đến gần hồ lại càng khẳng định nàng ta không phải nhân rồi không có việc gì đi đến cạnh hồ. Nhưng kẻ đó là ai ? « Đệ muội ? » Phía sau truyền đến một tiếng gọi khẽ, Hách Liên Dung quay đầu lại thấy Ngô thị đang chậm rãi đi tới : « Nghĩ gì mà xuất thần như vậy ? » Hách Liên Dung cười cười lấy lệ không định đáp lại, Ngô thị cũng im lặng. « Chuyện Thúy Hà tâu không cần đề ý tới, mọi người đều hiểu là được rồi. » Hách Liên Dung lên tiếng, nhìn Ngô thị cũng có chút xuất thần. Người trong Vị phủ có can đảm làm việc này liệu được mấy người ? Nghiêm thị ? Ngô thị ? Hách Liên Dung rất nhanh phủ định hai người này là hung thủ. Nghiêm thị không có lý do gì trộm ngọc như ý, Ngô thị sẽ không tự mang thêm phiền toái vào người, Hồ thị càng không thể, vậy Dương thị ? Hách Liên Dung dừng bước một chút, nàng nhớ rõ... « Làm sao vậy ? » « Muội đang nghĩ... Bích Đào và chuyện mất trộm như ý có lẽ không liên quan, chính là đi dạo bên hồ, trượt chân rơi xuống nước. » Hách Liên Dung không nghĩ nói với Ngô thị hoài nghi của mình, liền nói suy đoán lúc trước : « Đại tâu còn nhớ không ? Ngày đó Bích Đào mất tích, chúng ta nói chuyện bên hồ, muội cũng suýt chút nữa thì trượt chân ngã xuống, may nhờ đại tâu kéo muội lại. » « Ngày đó ở bên cạnh hồ... » Ngô thị nghĩ nghĩ lại xua tay cười nói : « Người khác thì có thể nhưng nha hoàn Bích Đào kia từ nhỏ sợ nước, sao có thể chạy đến cạnh hồ. Tâu còn nhớ rõ trung thu năm trước Bích Lan gọi nó đến cạnh hồ hỗ trợ bố trí, nó nhất quyết trở về, lão phu nhân cũng không quản, rất dung túng... » Ngô thị buột miệng nói ra mấy lời oán giận rất khó thu lại được, Hách Liên Dung vội vàng lấy cớ dời đi. Sau khi nàng đi thật xa, Ngô thị mới thu hồi thần sắc nén giận, suy tư một hồi : « Bích Lan, mời Tam phu nhân đến phòng ta đi, đừng để cho người khác đi theo, cũng đừng để cho ai thấy. »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Khí phụ Vị gia

Buổi đêm, mây mờ sao thưa, dưới ánh trăng, một bóng người cao gầy vụng trộm vào cửa sau Vị phủ, thay nàng mở cửa chính là một nha hoàn áo xanh. Hai người chạm mặt nhau nàng kia cũng không nhiều lời, thẳng đến khi cách xa phạm vi cửa sau mới nhỏ giọng nói : « Người canh giữ chỗ này có người nhìn thấy hay không ? »

Nha hoàn lắc đầu : « Nô tì đưa đến một chút rượu thịt, hạ nhân bên kia đều đã uống rượu. »

Nàng kia gật gật đầu, nha hoàn lại nói : « Tiểu thư có gặp được Vân công tử không ? »

“Nói nhiều như vậy làm gì!”

Nha hoàn rụt cổ, không dám nói nhiều, nàng kia không ngừng bước nhanh, thẳng đến khi thấy cánh cửa Nghênh Xuân Hoa viện mới thoáng an tâm nhưng cũng không dám chậm bước, vào đến sân cũng không dám chậm chạp nửa khắc phân phó: “Khóa lại đi.”

Nha hoàn hạng hai kia đứng phía sau cửa cũng không nhúc nhích, nàng kia vừa phát giác không ổn liền nghe thấy trong viện có tiếng người: “Muộn như vậy...”

Người nọ đứng trong góc tối trong viện nên khó phát hiện, hiện tại đi ra, dưới ánh trăng nhìn rõ lại chính là Đại thiếu phu nhân Vị gia Ngô thị. Trên mặt Ngô thị tựa tiểu phi tiếu nhìn người trước mặt: “Bác, giả dạng như thế này...đề đi đâu?”

Người từ sau cánh cửa lặng lẽ trở về không ai khác chính là cô nãi nãi Vị Đình Ngọc, nàng mặc chiếc áo xanh kiểu nha hoàn, hiển nhiên muốn tránh tai mắt của mọi người.

Vị Đình Ngọc nhìn thấy Ngô thị mới đầu hơi kinh ngạc rồi sau đó nhanh chóng khôi phục thần sắc: “Tìm ta có việc gì?”

Ngô thị cười cười: “Bích Lan, các người chờ ở đây, ta có lời muốn nói với bác.”

Bích Lan ‘vâng’ một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm nha hoàn trong viện, hiển nhiên là muốn coi chừng các nàng. Khi Ngô thị xoay người bước đi, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vị Đình Ngọc hiện lên chút ưu tư rồi nhanh chóng biến mất, sau đó nàng cũng cất bước đi theo. Trước khi vào nhà chính, nàng liền quay đầu lại nhìn nha hoàn Bích Kỳ bên người mình, Bích Kỳ khẽ gật đầu, đợi Vị Đình Ngọc vào phòng mới tiến lên nói với Bích Lan: “Bích Lan muội tử, chúng ta qua bên này nói chuyện.”

Bích Lan vốn trước đây cùng Ngô thị thẳng lên làm đại nha hoàn, xưa nay cảm tình vốn rất tốt, sau đó Ngô thị gả cho Vị Thiếu Huyền, Bích Lan càng coi trời bằng vung. Nếu nói Bích Đào là do lão phu nhân cưng chiều từ nhỏ nên sinh ra tính kiêu ngạo, tự mãn thì Bích Lan chính là đại biểu cho những kẻ cáo mượn oai hùm, thế nên đối mặt với Bích Kỳ còn lớn hơn nàng ta hai tuổi cũng không có chút khách khí: “Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với người.”

Lại nói đến Vị Đình Ngọc sau khi vào nhà chính đã thấy Ngô thị sớm ngồi xuống, nhìn như không yên tâm đang vuốt vuốt lại xiêm y, thật ra vẫn cẩn thận liếc liếc Vị Đình Ngọc. Vị Đình Ngọc cũng vẫn nhẫn nại, không mở miệng, Ngô thị thấy thế cười khê: “Bác, việc này cũng khá nghiêm trọng đây.”

Vị Đình Ngọc ngồi ở chính giữa, tuy rằng mặt không biến sắc nhưng trong lòng cũng khá căng thẳng, chậm rãi nói: “Có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Ngô thị lấy từ trong người ra một cái vòng ngọc châu liên được khảm tinh tể : “Nếu cháu nhớ không nhầm vật này là của bác đúng không?”

Vị Đình Ngọc thần nhiên liếc mắt một cái: “Không sai, mấy ngày trước bị mất, sao lại ở chỗ cháu?”

“À? Rốt cuộc là đánh mất hay không cẩn thận làm rơi ở đâu đó?” Ngô thị chậm rãi nhả từng chữ, tuy rằng đã gần đến giờ tý nhưng nàng ta không hề có vẻ vội vàng gấp gáp: “Hay là bác nghĩ không ra? Mấy ngày trước đây...bác chắc là đã gặp qua Bích Đào? Ở bên cạnh hồ?”

Trong mắt Vị Đình Ngọc thoáng hiện lên sự kinh hãi nhưng vẫn bình tĩnh đối đáp: “Người muốn nói cái gì?”

“Không có gì, chính là ngày đó khi Nhị muội trở về, có người nhìn thấy bác ở cùng một chỗ với Bích Đào, rồi sau đó Bích Đào mất tích, lại có người nhặt được vật này bên cạnh hồ.”

Ngô thị cẩn thận quan sát vẻ mặt Vị Đình Ngọc như muốn soi ra xem có gì không ổn. Mấy lời nàng nói đương nhiên không phải thật, cái vòng trang sức này vốn do Ngô thị trong lúc dẫn người đi tìm ngọc như ý cho lão phu nhân phát hiện được trong phòng Dương thị. Nàng nhớ mang máng là đã từng thấy qua trên người Dương thị, nghĩ đến Dương thị lại bệnh cũ tái phát, Dương thị vốn không biết lai lịch chiếc vòng trang sức này, chỉ nói là nhặt được bên cạnh hồ, Ngô thị cho rằng nàng ta vì trốn tránh trách nhiệm mà bịa ra lý do. Lúc đó thân mang trọng trách liền không truy cứu sâu hơn chỉ tiện tay thu lại, ai ngờ hôm nay nói chuyện mấy câu với Hách Liên Dung khiến cho nàng nhớ lại thần sắc kích động của Dương thị bên hồ ngày đó, vốn nghi ngờ nàng ta có liên quan đến cái chết của Bích Đào. Không ngờ, vừa gọi nàng ta tới hỏi chuyện Dương thị lại nói đúng hôm đó nhặt được chiếc vòng này, thấy Ngô thị chột dạ mới kích động bỏ đi. Lúc này lực chú ý của Ngô thị mới đặt lên cái vòng này.

Đình viện trong Vị phủ cách một ngày đều có người quét tước, nếu chiếc vòng này sáng sớm rơi ở đâu đó chỉ sợ đã nhanh bị người ta lấy đi rồi, đâu đến lượt Dương thị nhặt được. Hơn nữa là đúng lúc Bích Đào mất tích, thời gian hơn kém nhau không nhiều không khỏi khiến cho Ngô thị nghi ngờ Vị Đình Ngọc. Sau khi đến Nghênh Hoa Xuân hiên lại không thấy Vị Đình Ngọc, một người bị chồng ruồng bỏ, bình thường ở nhà đã rất ít xuất đầu lộ diện, đã trể thế này lại ra ngoài làm cái gì? Vì vậy càng thêm hoài nghi, có ý nói có người nhìn thấy Vị Đình Ngọc và Bích Đào ở cùng một chỗ để thử thái độ của

bà bác này.

Vị Đình Ngọc trầm mặc một lúc lâu, nhìn chăm chăm Ngô thị như đang suy đoán xem lời nàng ta nói là thật hay giả, sau đó mới nói: “Cháu nói có người nhìn thấy nhưng nếu ta nói mình không gặp qua Bích Đào thì cũng chẳng có tác dụng gì.”

Ngô thị cười nói: “Lời này của bác có ý là thừa nhận mình liên quan đến cái chết của Bích Đào?”

“Cháu có ý gì, ta có thừa nhận hay không thì liên quan gì?” Vị Đình Ngọc vẫn bình tĩnh như trước: “Bác hiểu cháu nhất định phải tra ra kết quả sự việc này, bác chỉ là một người vô dụng, nếu có thể giúp đỡ được cháu cũng không có cách nào tự nhận mình là hung thủ giết người, dù sao cũng chỉ là một nha hoàn, cũng không đến nỗi bị bắt ngồi tù.”

Không hoảng hốt cũng không vội vã như thế đang nói một chuyện bình thường, loại thái độ bình tĩnh lạnh lùng này của Vị Đình Ngọc khiến cho Ngô thị kinh ngạc không thôi, lúc này nàng mới nhìn thẳng vào vị cô nãi nãi này. Ngô thị vào phủ từ mười năm trước, khi đó Vị Đình Ngọc đã xuất giá, thỉnh thoảng về phủ thăm người nhà, vẫn chưa được tiếp xúc nhiều, thẳng đến hai năm trước khi Vị Đình Ngọc bị nhà chồng ruồng bỏ, sau khi về Vị gia chỉ ru rú trong viện, rất ít bắt chuyện cùng người khác. Ngô thị vẫn cứ nghĩ tính tình Vị Đình Ngọc và Vị Đông tuyết giống nhau, nhưng hôm nay mới thấy tuyệt đối không hề có điểm chung.

Thế nhưng, từ trước đến nay Ngô thị cũng không dễ dàng nhận thua, tuy rằng Vị Đình Ngọc tỏ thái độ lạnh nhạt nhưng cũng không thể chứng minh được mình trong sạch, huống hồ...Ngô thị cũng không biết Vị Đình Ngọc chứng minh trong sạch cái gì.

“Thực Cẩn thật bội phục sự bình tĩnh của bác, thế nhưng sự thật vẫn là sự thật, không phải che giấu là có thể qua cửa. Không ai để ý đến sự sống chết của một nha hoàn, có điều...vu cáo Nhị thiếu phu nhân Vị gia nguyên rủa phu quân, sát hại nha hoàn thông phòng, nói như vậy sẽ có người để ý đi?”

Ánh mắt Vị Đình Ngọc chợt trở nên sắc bén: “Cháu có ý gì?”

“Ý gì không phải bác đã nghe được rất rõ ràng ư? Nếu không do bác sai bảo, Thúy Hà sao có thể đột nhiên xuất hiện làm chứng? Rõ ràng cháu mới là đương gia, nó lại đến chỗ đại nương tố giác, không phải có dụng ý sâu xa sao?”

Vị Đình Ngọc đứng dậy, sắc mặt âm lãnh: “Ngươi không cần được một tác lại muốn tiến thêm một thước!” (= được voi đòi tiên!)

“To tiếng vào lúc này cũng vô ích, nếu cháu nói ra với nương và bà nội chuyện này, đương nhiên cũng sẽ tìm đến vài nhân chứng. Bác, người có thể tiếp tục yên ổn ở Vị gia hay không đều do cháu.”

Trong giọng nói Ngô thị thể hiện sự uy hiếp rõ ràng, ánh mắt Vị Đình Ngọc hơi hoang mang, sắc mặt thâm trầm, chậm rãi ngồi xuống: “Ngươi có chuyện muốn ta làm?”

“Chúng ta hỗ trợ nhau thôi, làm xong chuyện này, cháu sẽ quy cái chết của Bích Đào là do trượt chân rơi xuống nước.” Nhận thấy vẻ mặt khinh thường của Vị Đình Ngọc, Ngô thị chuyển hướng: “Bác, không phải Bích Đào phát hiện bác cầm cái gì không nên lấy chứ, nên bác mới đưa nó đến cạnh hồ để hại chết đúng không?”

Thần sắc Vị Đình Ngọc biến đổi, tuy rằng chỉ là một chút thay đổi nhưng lại chứng minh khiến nụ cười đắc ý nở rộ trên môi Ngô thị: “Có những chuyện không cần phải nói trắng ra như vậy, chúng ta hiểu được là tốt rồi.”

Khuôn mặt vô cảm của Vị Đình Ngọc đối diện với vẻ tự tin đắc chí của Ngô thị: “Nói đi. Ngươi muốn ta làm cái gì?” Trong phòng bí mật đàm chuyện, ngoài phòng gió đêm lạnh lẽo, chừng sau nửa canh giờ, Ngô thị bước ra với vẻ mặt tươi cười, kêu Bích Lan rời Nghênh Hoa Xuân hiên.

Vừa ra khỏi cánh cửa Nghênh Hoa Xuân hiên, Bích Lan lập tức nói: “Ta cẩn thận đưa ra nghi vấn với Bích Kỳ, hóa ra cô nãi nãi rồi phủ vì bá tể Vân Sơn công tử, nghe nói hôm nay là ngày giỗ của hần.”

“Gi?” Ngô thị bất chợt dừng bước: “Đã hai năm rồi, không thể ngờ bác cũng thật nặng tình.”

Nghĩ đến Vị Đình Ngọc bị nhà chồng ruồng bỏ, tuy rằng lấy có là nhiều năm không có con nhưng chính là để giữ thể diện cho hai nhà. Thực chất trước lúc xuất giá Vị Đình Ngọc đã có ý trung nhân, bắt đắc dĩ đôi phương đã sớm có thể thất, Vị lão gia không đồng ý cho Vị Đình Ngọc làm thiếp, liền làm chủ đem hứa gả Vị Đình Ngọc cho người khác. Không ngờ vị Vân Sơn công tử kia vô cùng si tình với Vị Đình Ngọc, biết tin này như chịu đả kích lớn, tuy qua khỏi bệnh nặng nhưng lại rời nhà ly vợ lên núi quy y. Còn Vị Đình Ngọc ngày đó rời xa hần, mấy năm sau đó mới biết được việc này, rồi dứt khoát nói rõ với nhà chồng trong lòng sớm đã có ý trung nhân, để tránh tương lai làm ra việc không quy củ, cam nguyện tự thỉnh hạ đường (= bị nhà chồng bỏ). Vốn định như vậy sau cùng Vân Sơn công tử ẩn cư sống nốt quãng đời còn lại, nhưng thiên bất toại nhân nguyện (= trời không chiều lòng người), hai người gặp nhau được hơn nửa tháng, Vân Sơn công tử vì bệnh cũ tái phát mà vĩnh biệt trần gian. Vị Đình Ngọc vừa bị chồng ruồng bỏ nay lại thành quả phụ, người nhà Vị gia đương nhiên giấu kín, kị nói đến.

Lại nói đến Hách Liên Dung, nàng đương nhiên không biết Ngô thị đã tra ra manh mối trên người Vị Đình Ngọc, vẫn hoài nghi Dương thị. Sáng sớm hôm sau liền đến chỗ Dương thị hỏi nhưng Dương thị vì không biết vòng trang sức kia là của ai nên không cung cấp được thông tin tình báo hữu dụng gì cho nàng, manh mối cứ như vậy mà bị chặt đứt.

Hách Liên Dung cũng không sốt ruột, bởi vì sự tình phát triển đến bây giờ có thể coi như không còn ảnh hưởng gì đến nàng nữa, nàng đến hỏi Dương thị thuần túy là bởi vì máu trình thám rục rịch, tò mò với chân tướng sự việc.

Từ chỗ Dương thị đi ra, Hách Liên Dung và Bích Liễu trò chuyện câu được câu không, đề tài chủ yếu vẫn xoay quanh sự việc mất trộm ngọc như ý. Đi

được chưa xa liền nhìn thấy Vị Thủy Liên cùng Vị Đông Tuyết trong hoa viên, hai nàng giống như đang ngắm hoa, nhưng nhìn Vị Đông Tuyết liên tục ngó ngang liếc dọc xem xét canh giờ liền biết nàng có việc gấp phải đi, nhưng lại cứ bị Vị Thủy Liên cứng rắn lôi kéo nói chuyện.

Hách Liên Dung mỉm cười tiến đến: “Đông Tuyết, tàu đang nghỉ sao lại tìm không thấy muội, hóa ra muội đang dạo chơi trong vườn, đã quên cái hẹn với tàu rồi ư?”

Vị Đông Tuyết thấy Hách Liên Dung thì thở phào một cái, trong mắt mang theo vẻ cảm kích: “Không quên, chính là trùng hợp gặp được Nhị tỷ hàn huyền vài câu.”

Vị Thủy Liên vẫn có ấn tượng không tốt với Hách Liên Dung, lại vì chuyện Vị Thiếu Quân lật bàn khiến cho nàng mất mặt, dù sao tất cả đều tính hết lên người Hách Liên Dung, nhưng hiện tại chưa kiếm được cái cơ hay ho để phát tác, đành phải cười cười: “Hai muội muốn đi đâu?”

“Ngày trước muội cùng Đông Tuyết nhìn thấy mấy người ăn may quần manh áo rách, vô cùng đáng thương, liền suy nghĩ muốn đưa vài bộ quần áo cũ cho bọn họ, hẹn nhau hôm nay đi.”

Vị Đông Tuyết mặc dù cảm thấy kì quái vì sao Hách Liên Dung lại nói như vậy nhưng vẫn cố gắng phối hợp: “Quần áo muội đã chuẩn bị xong rồi.”

Hách Liên Dung gật gù đầu lại nói tiếp với Vị Thủy Liên: “Nhị tỷ muốn cùng đi với bọn muội không?”

Vị Đông Tuyết nhất thời hoảng hốt, Hách Liên Dung nhân thể giữ chặt tay nàng cười cười: “Muội về phủ lấy quần áo, tàu chờ ở trước cửa phủ.”

Vị Đông Tuyết không ngừng lo lắng nhưng cũng không dám nhìn Vị Thủy Liên, ậm ừ vài câu liền đi về phía Giáng Tuyết cư. Lúc này Vị Thủy Liên mới nói: “Buổi chiều tuần phủ phu nhân phải thiết yến thỉnh tân (= mở tiệc đãi khách), tỷ làm sao có khả năng đi bổ thí cho mấy kẻ khát cái?”

Hách Liên Dung cười nói: “Thì ra là thế, thật hâm mộ nhị tỷ lúc nào cũng có thể làm bạn cùng tuần phủ phu nhân.”

Vị Thủy Liên hơi hơi kinh ngạc, lại càng vron thẳng lưng, ngẩng đầu cười khê: “Tỷ có cơ hội sẽ nói với tuần phủ phu nhân, xem xem lần sau có thể đưa muội cùng tới hay không. Đề muội dù gì cũng là huyền chủ một nước, việc gì phải để ý đến bọn khát cái? Không sợ rằng ở cùng với bọn thân phận thấp sẽ tự hạ thấp bản thân mình sao?”

Hách Liên Dung chỉ cười thay cho trả lời, sau khi chia tay cùng Vị Thủy Liên, Bích Liễu mới khó hiểu hỏi: “Thiếu phu nhân vì sao phải khen tặng Nhị tiểu thư?”

Hách Liên Dung cười hỏi: “Sao người biết là ta khen tặng? Có phải thật lòng hay không?”

Bích Liễu nghĩ ngợi rồi cũng cười nói: “Nô tì cũng không biết, chính là cảm giác thôi.”

“Nàng ta dù sao cũng vẫn là Nhị tiểu thư của Vị gia, nay ở lâu dài tại phủ, quan hệ giữa ta với bà nội, đại tẩu vừa mới dịu đi, vài lời vô vị bớt đi một địch thủ, như vậy ta không phí sức lực, nàng ta nghe cũng bùi tai, về sau sẽ ít nhắm vào ta hơn, có sao không làm.”

Ra đến cửa Vị phủ đã thấy Vị Đông Tuyết chờ ở đó, thấy Hách Liên Dung xuất hiện lại nhìn trước ngó sau, không thấy người ngoài mới nhẹ nhàng thở ra, nắm tay Hách Liên Dung cùng đi ra cửa nói: “Làm muội sợ muốn chết, muội thật sự sợ Nhị tỷ cũng theo tới.”

Hách Liên Dung cười khê: “Sợ cái gì, Nhị tỷ coi trọng thân phận, bất luận như thế nào cũng không cùng đi với chúng ta đâu.”

“May có Nhị tẩu nói như vậy.” Qua hai dây phở, cả người Vị Đông Tuyết thấy thoải mái hơn: “Nhờ có Nhị tẩu xuất hiện đúng lúc, nếu không chẳng biết Nhị tỷ còn nói chuyện với muội tới lúc nào, muội đã hẹn với nương...” Nàng nói tới đây vội nhanh chóng ngậm miệng lại, quay đầu lại nhìn Bích Liễu.

Bích Liễu tuy cũng tò mò nhưng vẫn cúi đầu giả như không nghe thấy, Hách Liên Dung nói: “Không sao, Bích Liễu có thể tin tưởng được.”

Lúc này Bích Liễu mới cười nhợt nhạt: “Nô tì đi tìm cỗ kiệu.”

Hách Liên Dung gật gù đầu, lôi kéo Vị Đông Tuyết đứng ở bên đường, chưa được bao lâu lại nghe thấy có tiếng gọi thẳng tên mình. Đương nhiên không phải Bích Liễu, mới đó mà đã thấy một chiếc xe ngựa đang tiến đến, từ cửa xe đã thấy một người vẫy tay với mình, đúng là Tiền Kim Bảo đã nhiều ngày không gặp.

Vẫn còn cách khá xa nhưng Tiền Kim Bảo đã cho phu xe dừng lại, Hách Liên Dung cũng đi lại đằng đó, Vị Đông Tuyết vốn vô cùng sợ hãi Tiền Kim Bảo nên đứng lại tại chỗ.

Đến gần Hách Liên Dung mới thấy rõ trang phục của Tiền Kim Bảo, không khỏi hiếu kì hỏi: “Người mặc thế này để đi đâu?”

“Phiền muốn chết.” Tiền Kim Bảo cũng không xuống xe, xốc màn xe lên nói với Hách Liên Dung: “Không phải vì cái vị phu nhân gì gì đó sao, chiều hôm nay mở tiệc đãi khách và bạn, mẹ chồng ta sớm đã đi rồi, vừa mới lại phái người bảo ta đến sớm một chút.”

Đối với sự phối hợp của Tiền Kim Bảo khiến Hách Liên Dung lập tức kinh ngạc, Tiền Kim Bảo phiền não nói: “Người nghĩ là ta muốn đi chác? Nếu không cần tụ tập với mấy bà cô già kia mà có thể giúp Hàn Sâm đến kinh thành, ta thèm mà đi!”

Hách Liên Dung kinh ngạc nói: “Hàn Sâm phải làm quan sao?”

“Hắn đã sớm là tú tài, chính vì ham chơi với tên u hồn kia mà bỏ bê đèn sách, không tham gia thi cử, nhưng cha chồng ta đã hạ quyết định bắt hắn cải tà quy chính, trước trải sẵn đường tốt, đến lúc đó khi tên đề bảng vàng mới nhanh có tiền đồ.”

Tin tức này đối với Hách Liên Dung cũng không có gì ngạc nhiên, sớm nằm trong dự đoán. Hàn Sâm là con nhà quan, ngày sau đi theo con đường quan lại là lý thường tình, trong nhà cũng không thể không tính toán như vậy. Hách Liên Dung bởi vậy lại nghĩ đến Vị Thiếu Quân, ở Vị gia, có một người chân chính nào thay hắn tính toán như vậy không?

“Đúng rồi, lại nói đến tên u ám nhà ngươi, ta cũng đang muốn đi tìm ngươi đây.”

Hách Liên Dung thu hồi suy nghĩ: “Lại sao vậy? Hắn lại gây họa?”

“Vẫn chưa, nhưng cũng nhanh thôi.” Tiền Kim Bảo bĩu môi: “Không phải hắn muốn mở tửu lâu hay sao? Nghe nói đã liên hệ với một nhà, tiền cũng đặt cọc rồi.”

Hách Liên Dung sững sờ: “Chính hắn liên hệ?” Nàng còn tưởng Vị Thiếu Quân sẽ đảm hết mấy việc này cho Vị Thiếu Dương làm.

Tiền Kim Bảo gật gật đầu: “Chính vì thế mới phiền toái, cái tửu lâu vận may gì đó chẳng may lại nằm trong địa bàn tranh chấp của ca ca ta.”

“Vậy là sao?” Hách Liên Dung nhất thời chưa hiểu được ý của nàng.

“Tên u ám nhà ngươi là huynh đệ kết bái với Hàn Sâm nhà ta, bọn họ trong mắt chúng ta chính là cùng một nhà, bọn họ không dám đụng đến ca ca của ta, nhưng tên u ám này tự mình đưa đến cửa, ngươi nói sẽ như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Một chút thay đổi (1)

Hách Liên Dung trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi: “Không phải nói cả Vân Trữ thành đều nằm trong tay đại ca ngươi sao?” “Lão hồ cũng có lúc ngủ gật!” Tiền Kim Bảo cũng không phải phải là người dễ dàng phủ nhận những gì mình nói: “Ồ đâu mà chẳng có cạnh tranh? Hơn nữa bọn họ không chỉ cạnh tranh, thực chất còn đấu đá hung hiểm, về nói với tên u hồn nhà ngươi sớm tìm chỗ khác đi, đừng tự gây thêm phiền toái.” “Ta không muốn nói, ngươi để Hàn Sâm nói với hắn một tiếng là được.” Tiền Kim Bảo bật cười: “Một câu của ngươi còn hơn mười câu của người ngoài, hiện tại ai chẳng biết từ sau khi ngươi cho tên u hồn kia vài cái tát trên đường, hắn liền thay đổi bản thân làm việc lớn? Mấy cái người gì mà lão bà nhà Lý công tử, lão nương Phuong gia đều muốn học chiêu này của ngươi đó.” (Lão bà= vợ, lão nương= bà) “Đó là...” Quên đi, Hách Liên Dung cũng không muốn giải thích nhiều, nếu không ép nàng đến mức không kiềm chế được thì đâu đến nỗi nóng giận đánh người giữa đường giữa chợ? Nàng còn ngại mất mặt nữa đây! “Ta không thêm nghe ngươi nói nữa, mẹ chồng ta chờ lâu không thấy về lại sẽ lại nhai, ngươi đi tìm tên u hồn nhà ngươi đi, hình như cùng Hàn Sâm đến hồ, nhớ kỹ nha! Ngần vịn lần dừng để hắn đi ký khế ước!” Tiền Kim Bảo vừa nói vừa bảo xa phu đánh xe đi cũng không buồn để tâm Hách Liên Dung nói cái gì liền phát tay tạm biệt. Tiền Kim Bảo đến rồi đi như gió, lúc này Vị Đông Tuyết mới dám đến gần, nhìn theo hướng xe ngựa khuất dần mà vẫn co vai rụt cổ: “Nhị tẩu thật lợi hại, vị Hàn phu nhân này chính là nhân vật khiến cho Đại tẩu chỉ nghe thôi đã muốn trốn rồi.” Hách Liên Dung cười khê: “Con người ta ai cũng vậy thôi, mình đối với người ta thế nào, người ta đối lại với mình như vậy.” Vị Đông Tuyết gật gật đầu cười, ôm cánh tay Hách Liên Dung như thế làm nũng: “Cho nên muội vẫn thích Nhị tẩu nhất.” Cuối cùng vẫn chỉ là một tiêu cô nương, trong mắt Hách Liên Dung ánh lên chút cung chiêu nhưng vẫn không hề lộ rõ rệt trên khuôn mặt, biểu đạt cảm xúc chân thật với người khác – đối với nàng vẫn có chút khó khăn. Lúc này Bích Liễu đã thuê được hai cỗ kiệu nhỏ trở về, Hách Liên Dung nói: “Đông Tuyết, muội đi gặp nương đi, tẩu còn có chút việc khác.” Hách Liên Dung chỉ chỉ vào một quán trà cách đó không xa: “Buổi chiều tẩu đợi muội ở chỗ này, muội không cần gấp gấp trở về, sau đó chúng ta lại cùng nhau về nhà.” Vị Đông Tuyết toàn tâm tín nhiệm gật đầu, cáo biệt Hách Liên Dung xong thì lên kiệu rời đi. Bích Liễu ngạc nhiên nói: “Thiếu phu nhân muốn đi đâu?” “Sao trong thành Vân Trữ lại có hồ?” Bích Liễu không hiểu vì sao Hách Liên Dung lại hỏi như vậy, vừa ra lệnh cho kiệu phu vừa nói: “Phu nhân muốn hỏi hồ Vân Thiên Lý hay hồ Tiểu Minh? Hồ Thiên Lý ở ngoại ô, tuy hơi xa một chút nhưng cảnh vật vô cùng đẹp.” “Vẫn là...Cứ đi cái gần nhất đi.” Thật ra Hách Liên Dung vẫn đang do dự, không biết có nên đi tìm Vị Thiếu Quân hay không? Theo như lời Tiền Kim Bảo, nếu Vị Thiếu Quân thực sự muốn mua tửu lâu kia thì về sau sẽ không ngừng phiền toái, Hách Liên Dung vốn không tin tưởng gì vào kẻ như hắn, nhưng dù sao tửu lâu này cũng là dùng bạc trắng để mua. Nàng đương nhiên có thể nói chuyện này với Vị Thiếu Dương, nhưng ngẫm lại, Vị Thiếu Quân phải tự lo cho tiền đồ của hắn, đối với sự khuyên bảo của người khác đương nhiên sẽ cố chấp khinh thường, nói không cẩn thận còn có thể bị hắn cho rằng Vị Thiếu Dương có ý định gây khó dễ cho hắn, sẽ khiến Vị Thiếu Dương khó xử. Cho nên tự mình làm vẫn hơn, cũng lắm thì...coi như còn thiếu Vị Thiếu Dương một lần nhân tình, cảm ơn hắn dùng nhiều tiền khiến Vị Thiếu Quân nhanh trở về giúp đỡ mình. Hồ Tiểu Minh cách miếu Quan Âm đạo trước Hách Liên Dung đi không xa lắm, lần trước thì kiệu đồ trước miếu, lúc xuống kiệu vào miếu cũng không có dịp dạo chơi cho nên hôm nay mới có dịp để ý tới xung quanh. Hồ Tiểu Minh này tuy diện tích không được tính là quá lớn nhưng cảnh vật cũng khá đẹp. Từng hàng liễu xanh non bên hồ rủ sát xuống mặt nước, nổi bật trên mặt hồ là hàng lang gấp khúc quanh co càng thêm nổi bật, hàng lang gấp khúc cuối nối với một tòa đình nhỏ cổ kính, tảo nhả giữa hồ. Mặc dù vẫn hiện rõ vết tích nhân tạo nhưng tổng thể cảnh quan vẫn nhã nhặn, trang nghiêm, rất nên thơ lãng mạn. Hách Liên Dung không quá phí sức đã phát hiện ra bóng dáng của Vị Thiếu Quân ở đình giữa hồ, không phải vì thị lực của nàng tốt mà bởi cái bang hội công tử phóng đảng kia quá mức nổi bật- tụ tập trong đình cười nói huyền ảo, toàn bộ mặt hồ tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng bọn họ cười cợt. Bích Liễu cũng phát hiện ra Vị Thiếu Quân còn tưởng Hách Liên Dung muốn tới hóa giải chuyện hôm qua với hắn, không khỏi cười nói: “Thiếu phu nhân chờ chút, nô tì đi gọi Nhị thiếu gia lại đây.” Hách Liên Dung nhìn hàng lang gấp khúc dài dằng dặc kia thì đã lười đi rồi liền gật gật đầu. Bích Liễu nhanh chóng chạy đến đình giữa hồ, thanh âm ồn ào giảm đi không ít, lại còn có người ngo ngoe nghiêng đến chỗ Hách Liên Dung. Bởi vì cách quá xa nên không nghe thấy Bích Liễu nói cái gì nhưng cũng nhìn ra Vị Thiếu Quân không muốn lại

đây, gấp đến mức Bích Liễu liên tục chỉ về phía này. Hách Liên Dung thầm nghĩ quên đi, đã đến nước này thì có đến đó cũng chẳng mất gì, vì thế không chờ Bích Liễu quay lại nằng đã bước đến hành lang gấp khúc, đi ra đình giữa hồ. Hành lang rất dài, khúc khuỷu, quanh co, đi hết ngày mới được một nửa lại thấy Bích Liễu dường như hơi biến sắc. Hách Liên Dung cũng không hiểu gì, gần đến đình mới phát hiện hóa ra Bạch Áu Huyền cũng ở đây, đám người Hàn Sâm, Vị Thiếu Quân trong tay đều cầm cần câu, Bạch Áu Huyền cầm bút ghi chép, xem ra đang diễn ra một cuộc thi nhỏ nhỏ. “Thiếu phu nhân...” Bích Liễu tất nhiên là không hi vọng Hách Liên Dung chạm mặt Bạch Áu Huyền, miễn làm cho quan hệ giữa nằng và Vị Thiếu Quân càng thêm căng thẳng liền muốn khuyên Hách Liên Dung quay về. Hách Liên Dung cũng không để ý tới mấy cái chuyện đó, nếu bản thân đã không có suy nghĩ gì quá giới hạn với một nam nhân đương nhiên sẽ không để ý bên người hẳn có bao nhiêu nữ nhân, Hách Liên Dung đối với Vị Thiếu Quân chính là như vậy. Tuy hẳn là trượng phu của nằng nhưng nằng cảm thấy Bạch Áu Huyền đối với hẳn hữu ý, Vị Thiếu Quân cũng không phải vô tình, chính mình mới là người đến sau, bản thân cũng đã sớm buông mộng đẹp tương lai cùng hẳn, cho nên càng không có lý do để ý mấy chuyện này đó. Thậm chí, nếu Vị Thiếu Quân cùng Bạch Áu Huyền lưỡng tình tương duyệt (= hai bên cùng có tình cảm vs nhau), Hách Liên Dung cũng không phản đối hẳn lấy Bạch Áu Huyền về nhà, chỉ cần hẳn từ nay về sau an phận, đừng có sinh sự nhảm chán khiến người ta sôi máu là được. Ấy dà, không biết chừng sau này có thể đàm phán một chút với tên u hồn này. “Không sao, ta nói xong việc rồi đi ngay.” Hách Liên Dung trấn an Bích Liễu rồi đi đến cạnh đình. Một đám tay chơi đều dừng động tác trong tay, chỉ có Vị Thiếu Quân vẫn quay lưng về phía nằng, ngồi xổm trên nền đá bắt đầu cầm cần câu thả nhiên thả mồi. Hàn Sâm thấy Hách Liên Dung liền ôm Bạch Áu Huyền vào ngực làm như thể hẳn mang nằng ta tới, thân thể Bạch Áu Huyền cứng đờ, cúi đầu xuống nhưng cũng không tránh né cánh tay Hàn Sâm. Hàn Sâm cười nói: “Tẩu tử sao lại đến đây? Bọn đệ đang thi câu cá, tẩu tử cùng tham gia chứ?” « Là Kim Bảo nói ta tới. » Hàn Sâm lập tức nhìn ngó đằng sau Hách Liên Dung, tay cũng lúng túng buông xuống. Hách Liên Dung cười cười: « Yên tâm, nằng vì tiền đồ của người mà tham gia mấy cái yến hội mình chán ghét nhất rồi, không tới đây đâu. » Hách Liên Dung cố ý nói như vậy, trên khuôn mặt thanh tú của Hàn Sâm hiện lên chút giật mình không thể ngờ. Hách Liên Dung ngạc nhiên: « Người không biết? Ta cũng vừa mới gặp nằng trên đường, khó thấy được cách ăn mặc trang điểm như vậy, xem ra cũng vì việc quan trọng. » Hàn Sâm hơi bĩu môi nhưng lại giống như đúng là không biết việc này, Vị Thiếu Quân đột nhiên nhảy xuống khỏi thành đá ở đình, đẩy Hàn Sâm qua một bên, tỏ vẻ bất mãn: « Ôm đủ chưa? Áu Huyền là do thiếu gia ta bao, không cho người chiếm tiện nghi! » Bạch Áu Huyền nhất thời đỏ bừng mặt, không dám nhìn Hách Liên Dung chút nào. Phương đại thiếu cố nói to: « Thiếu Quân đừng xúc động, cẩn thận lại bị cáo rách mặt. » Hách Liên Dung không buồn nghe bọn họ đùa giỡn, nói với Vị Thiếu Quân: « Đi theo ta, ta có chuyện muốn nói. » Hách Liên Dung vẫn ôn tồn nói chuyện, vốn định giữ mặt mũi cho hẳn, hai người đến hành lang nói rõ sự tình là xong việc. Thế nhưng Vị Thiếu Quân vẫn không nhúc nhích, mặt thoắt nghiêm nhìn Hách Liên Dung chăm chăm: « Có chuyện gì nói tại đây, không lại nhìn không ra hình người! » Nghe là biết hẳn vẫn còn để bụng chuyện ngày hôm qua, đúng là buồn cười, lúc khiến người ta ức chế thì quên rất nhanh, ngược lại bản thân mình chịu chút ảm ức lại quên không được. Đám người Phương đại thiếu lại ồn ào, chẳng hạn như nói cái gì mà « Thiếu Quân chấn chỉnh phu cương ». Vô nghĩa! Hách Liên Dung chẳng buồn nhìn bọn hẳn, chỉ nói với Vị Thiếu Quân: « Người xác định không nghe? » (chấn chỉnh phu cương: chắc ý khuyên anh này phải gia trưởng, thể hiện bản lĩnh của người chồng trong gia đình) Vị Thiếu Quân mím môi không lên tiếng, thái độ lại rất rõ ràng, Bạch Áu Huyền lại kéo kéo áo hẳn, cũng bị hẳn lơ đi. « Vậy thì thôi. » Hách Liên Dung không chần chờ, chần chờ một chút rồi xoay người, cũng không hảo huyền nghĩ đến việc hẳn ngăn đón mình lại, thật nhanh chóng rời đi, không có ý chậm bước chờ đợi. « Ôi chao? » Vị Thiếu Quân không ngờ Hách Liên Dung vừa nói là đi, không tự giác đuổi theo vài bước, thanh âm ồn ào phía sau lại khiến hẳn dừng lại: « Xi!!! » Hẳn quay đầu lại: « Tiếp tục, tiếp tục, hôm nay người thắng nhất định là ta. » Hàn Sâm đáp Phương đại thiếu một cái: « Đừng ồn ào, Quân Thiếu, tẩu tử nếu không có việc gấp thì đến đây tìm người làm gì? Người đi hỏi xem. » « Kệ nằng ta, nằng ta có cái việc gấp gì chứ, chính là đến mắng ta không có tiền đồ! » Vị Thiếu Quân lại ngồi chồm hóm trên lan can đá, cầm cần câu: « Áu Huyền, nhớ cho kĩ, ta câu được mười hai lần. » Bạch Áu Huyền buông bút: « Nhị thiếu gia, người vẫn nên đến hỏi xem sao? » « Phiền quá đi! » Vị Thiếu Quân thuận tay đồ tôm cá trong sọt xuống hồ: « Lại đi! » Một đám này vốn ‘phạm là việc không nghĩ, mọi việc không lo’, chỉ thích ăn chơi trác táng, không bao lâu không khí lại náo nhiệt, chỉ có Hàn Sâm trầm mặc, còn có... Vị Thiếu Quân. Nói thì mạnh mẽ nhưng trong lòng vẫn không yên, trong đầu chỉ lóe vờn nghĩ đến chuyện Hách Liên Dung không thèm quan tâm xoay người đi nhanh. Lần đó sau khi trời Bạch Áu Huyền nằng cũng như vậy, thả nhiên quay lưng bước đi, nhìn như cứng cỏi, ương ngạnh, thật ra lại yếu ớt không chịu nổi một đao. Hừ! Thực không thành thật! Vị Thiếu Quân còn nhớ rõ ngày đó hẳn vụng trộm theo sau, vốn định xem có cơ hội cứu Bạch Áu Huyền hay không, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một màn. Vừa mới quật cường, hoàn toàn không thấy chút phần nộ hay không cam lòng nào, sau đó lại chỉ còn bóng dáng run rẩy trong ngõ nhỏ, tiếng nấc nghẹn kìa như một bàn tay nhỏ bé vô hình không ngừng chạm vào đáy lòng sâu kín bao lâu của hẳn, vấn đề nhiều năm như vậy chưa từng nghĩ đến vẫn cứ in sâu trong đầu, hẳn sai lầm rồi sao? Hẳn căn bản không muốn lấy nằng a! Đương nhiên sau đó cũng mới biết được nằng không nguyên lấy hẳn, thật khôi hài! Hai người bất mãn lại cứ phải gán ghép lại thành vợ chồng, thế giới này vì sao lại vô lý như vậy? Thờ dài một hơi, Vị Thiếu Quân phiền não buông cần câu trong tay, nhảy xuống lan can đi ra khỏi đình: « Không chơi, đi trước! »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 67: Một chút thay đổi (2)

« Thiếu phu nhân? » Bích Liễu đi theo bên ngoài kiệu, cẩn cẩn thận thận lên tiếng. Hách Liên Dung vén màn lên, nhìn dáng điệu bất an của nằng mới hỏi: « Sao vậy? » Bích Liễu trộm nhìn nằng, thấy không có vẻ gì là hờn giận nên mới thả lỏng: « Thiếu phu nhân không tức giận là tốt rồi, thật ra tính Nhị thiếu gia vốn vậy, hơn nữa còn nhóm thiếu gia kia nhìn vào nên người mới không muốn nhún nhường. » Hách Liên Dung lúc này mới thật sự tò mò, chống cằm nhìn Bích Liễu đến nửa ngày, cười nói: « Ta vẫn muốn hỏi người đây, hẳn có cái gì đặc biệt sao? Người đối với hẳn rất trung thành... » Bích Liễu chột dạ dừng bước, tuy rằng lập tức đuổi kịp nhưng vẫn không giấu được vẻ vô cùng rối loạn: « Nô tì... Nhị thiếu gia là chủ nhân của Thánh Vũ Hiên, nô tì trung thành với Nhị thiếu gia là điều đương nhiên. » Bích Liễu vội vàng giải thích, nghe như mấy quan viên chính phủ trả lời. Hách Liên Dung cười cười, cũng không truy vấn, dù sao ai cũng có bí mật không muốn nói, nhưng trong lòng vẫn đầy dấu chấm hỏi. Bích Liễu khẽ thở nhẹ, đang muốn mở miệng chuyện đề tài liền bắt gặp một dáng người, lập tức vui vẻ nói: « Chạm một chút, chạm một chút. » Nằng nói với kiệu phu, Hách Liên Dung cũng tò mò nhìn lại, thấy ngay Vị Thiếu Quân ở phía sau không xa lắm, thấy nằng còn ngoảnh đầu sang một bên, cố ý ra vẻ không nhìn nằng, Hách Liên Dung nói với kiệu phu: « Cứ đi như bình thường là được. » Bích Liễu hơi kinh ngạc: « Thiếu phu nhân vẫn tức giận Nhị thiếu gia ư? » Hách Liên Dung lắc đầu không nói gì. Sở dĩ nằng đến tìm Vị Thiếu Quân chẳng qua vì không muốn Vị gia chịu tổn thất, không phải vì Vị Thiếu Quân này đâu (điều thế =3=). Nằng đã đến đó, hẳn không chịu nghe vậy thì quên đi; nằng biết được tin tức đã không nỡ bỏ mặc, hết lòng quan tâm giúp đỡ, không có nghĩa vụ phải bảo đảm cái gì hết. Cho nên với kết quả như thế, đối với Hách Liên Dung mà nói chẳng cao hứng cũng chẳng mất hứng. Hách Liên Dung không bao dừng lại,

Bích Liễu cũng không dám lên tiếng, lại liếc trộm về phía sau, hy vọng Vị Thiếu Quân có thể nhanh nhanh chóng chóng vượt lên. Kết quả... Vị Thiếu Quân lại làm như thể đang dạo phố, ngắm trái liếc phải, trước sau vẫn duy trì khoảng cách khá xa với cổ kiệu. Bích Liễu thở dài, cũng không biết làm sao với hai cái vị chủ nhân này, đành lặng lẽ bước theo. Thẳng đến lúc kiệu đến quá trà hện với Vị Đông Tuyết lúc chia tay, Hách Liên Dung cho hạ kiệu bước vào quán trà xem như khoảng cách giữa hai bọn họ mới ngắn lại. Vị Thiếu Quân cũng bước lên lầu hai, ngồi vào ghế đối diện với Hách Liên Dung. Hách Liên Dung tới chờ Vị Đông Tuyết, tuy rằng biết nàng sẽ không về sớm nhưng cũng không muốn một mình lang thang ngoài đường nên quyết định đến quán trà vừa ngắm cảnh vừa chờ Đông Tuyết, đồng thời hưởng thụ chút không gian thanh tĩnh — hai ngày này trong nhà thật sự quá rối loạn. Đối với hành động của Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung không tỏ vẻ hoan nghênh cũng không tỏ thái độ chán ghét, làm như không thấy. Đợi tiểu nhị đến hỏi, Hách Liên Dung vì không hiểu lắm về trà nên chọn long tỉnh là loại được nghe danh nhiều nhất. Ở kiếp trước, trà long tỉnh là lấy theo tên địa danh, không ngờ ở nơi này cũng vậy, chỉ khác không có Tây Hồ mà là Minh Hồ, thuộc phủ Tây Châu, nghe nói cảnh sắc vô cùng đẹp, hồ Tiểu Minh trong thành Văn Trữ có lẽ ăn theo Minh Hồ mà có. Người hầu trà thấy thế liền biết Hách Liên Dung không phải là người phẩm trà (am hiểu và biết thưởng thức trà) liền cũng không hỏi nhiều, xoay người xuống lầu. Vị Thiếu Quân gọi hân lại : « Phải lấy trà mới năm nay, đừng lấy trà cũ hù người. » Rất nhiều quán trà nhờ người đến mà đắt khách, đối với người am hiểu đương nhiên sẽ cùng bình phẩm nhiều, đáng trà cũng phải là loại mới. Còn với những người uống trà giải khát như Hách Liên Dung đương nhiên sẽ không được chú ý, thực ra cũng không phải hù người, chỉ là không đối đãi tử tế thôi. Trà, cũng cần có người am hiểu để bình phẩm, thưởng thức. Người hầu trà nghe Vị Thiếu Quân nói vậy lại cao hứng trở lại, quay lại hỏi hương vị đậm nhạt, đun nước, chắt nước... càng hỏi càng nhiều. Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn : « Uống hạm nước của người thôi mà cũng phiền toái như vậy ! » Người hầu trà kinh ngạc một lúc lâu, nghe người này nói chuyện đúng là có chút hiểu biết về trà nhưng lại không có vẻ trầm lắng, an tĩnh như những người phẩm trà, nhưng hân cũng không dám hỏi nhiều, ôm vẻ mặt đau khổ đi xuống lầu. Hách Liên Dung chống cằm vẫn luôn nhìn ra ngoài, ngồi trên lầu xem người đi đường qua lại, mặc kệ là quá khứ hay hiện tại, Hách Liên Dung vẫn thích nhất cuộc sống nhàn tản, bình an. Nhìn xuống từ trên cao sẽ làm Hách Liên Dung tràn ngập cảm giác an toàn, nhìn nét mặt, hành động của những người qua đường rồi lại mặc sức tưởng tượng, thiên mã hành không, vô câu vô thúc (= ung dung tự tại, không vội vã). Hơn nữa lúc bên ngoài trời đổ mưa to, Hách Liên Dung nhất định phải ngồi bên cửa sổ, nhìn người qua đường không kịp tìm chỗ trú liền cảm thấy chính mình vô cùng hạnh phúc. Tâm lý học nghiên cứu rằng đây là biểu hiện của hành vi khuyết thiếu cảm giác an toàn, Hách Liên Dung cảm thấy cũng thật quá biến thái. Thấy Hách Liên Dung xuất thần thoát xác, Vị Thiếu Quân không nhịn được mà gõ gõ bàn : « Có chuyện gì, nói đi. » Hách Liên Dung thẳng đến khi nhìn thấy năm ngón tay gõ gõ trước mặt mới lấy lại tinh thần, thoáng né về phía sau : « Làm gì đấy ? » Vị Thiếu Quân trừng mắt : « Cô rốt cuộc muốn nói với tôi cái gì ? » Hách Liên Dung nhìn chăm chăm đến nửa ngày mới nói : « Ta không muốn nói. » Vị Thiếu Quân lập tức nhảy dựng lên : « Cô đùa giỡn tôi ! » Hách Liên Dung giữa đầu nhìn về phía hân, nghiêm túc nói : « Người vừa mới nói không muốn nghe, ta cũng không bắt buộc ; bây giờ người lại lật lọng, ta đương nhiên cũng có quyền cự tuyệt. Không phải chỉ mình người mới có quyền cự tuyệt người khác, dám làm dám chịu, đúng không ? » Nếu Hách Liên Dung chống chế một cách chanh chua, Vị Thiếu Quân đã chuẩn bị sẵn một đống phản bác chờ nàng, nhưng nàng ta cố tình không nóng không giận, lời nói lại bao hàm ý thuyết giáo, làm cho Vị Thiếu Quân muốn nhin cũng không được, phát hỏa cũng không xong, khó chịu quá đi !!! « Cô... » Hân không nhịn được cắn chặt môi dưới, đành phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ : « Có phải lại có người gây khó dễ với cô không ? » « Ái chà ? » Hách Liên Dung không ngờ hân cũng nói ra được mấy câu này, đang nao nao trong lòng hân lại hỏi : « Có phải Nhị tỷ không ? » Hách Liên Dung lắc đầu. « Đại nương ? » Lại lắc đầu. « Đại tẩu ? » Vẫn lắc đầu. « Bà nội ? » Tiếp tục lắc đầu. « ... » Vị Thiếu Quân nghĩ mãi trong nhà có ai có thể làm khó Hách Liên Dung. « Ta lắc đầu nghĩa là không có ai gây khó dễ với ta. » Nhìn bộ dạng không nói nên lời của Vị Thiếu Quân tâm tình Hách Liên Dung lại tốt hơn một chút, lúc này người hầu trà đã đi lên, vốn định cùng Vị Thiếu Quân tâm sự về trà đã thấy vị đại gia này mặt sưng mảy xia trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nghiêng răng nghiêng lợi như thể muốn ăn thịt người. Vì thế người hầu trà không dám lên tiếng, đặt trà xong liền đi xuống lầu. « Có chính là muốn làm cho tôi tức chết ! » Vị Thiếu Quân kết luận, mặt mày thối nghiêm đứng dậy bước đi. Hách Liên Dung hiếm khi được yên tĩnh, không muốn cãi nhau với hân, lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu mới cảm thán một câu : « Khó khăn như thế, ta vẫn sống tốt hưởng chỉ là người. » Vị Thiếu Quân thật ra vẫn chưa đi xa, đứng ở chỗ cầu thang nhìn nửa khuôn mặt ngẩn ngơ của nàng, lại tức giận lần nữa ngồi trở lại ghế : « Tôi cũng là người bị hại a ! » Hách Liên Dung không buồn liếc mắt, Vị Thiếu Quân cũng biết không thú vị gì nên không nói thêm câu nào, tự rót chén trà, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ cùng nàng ngắm người. Hai người cứ như vậy hiếm có lúc cùng im lặng, người ngẩn ngơ chuyện của người, ta xuất thần chuyện của ta, không trao đổi ngôn ngữ, một chút ngưng ngừng cũng không có, đúng là ăn ý ngoài sức tưởng tượng. Cứ như vật thất thần cả ngày, sắc trời đã qua chính Ngọ hai người này vẫn không có ý định đứng dậy. Bích Liễu muốn người hầu trà mang lên chút điểm tâm liền thấy Hách Liên Dung đột nhiên vươn tay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy : « Đông Tuyết ! » Vị Thiếu Quân bị nàng làm cho hoảng sợ, ngó nghiêng ra bên ngoài quả nhiên gặp Vị Đông Tuyết đang đi đến, ngây ngốc đến nửa ngày mới ghé sang hỏi : « Cô ngồi đây vì chờ muội ấy ? » Hách Liên Dung gật gật đầu : « Nếu không người cho là gì ? » Vị Thiếu Quân không lên tiếng, bữu môi ra về hờn dỗi, hân nghĩ nàng ấy đang âm ức nên không dám mở mồm nên ngồi im tĩnh tâm, cứ ngỡ khám phá ra chân tướng nên hồ đồ, ngốc nghếch cùng ngồi, thật ngu ngốc chết đi được ! Lúc Vị Thiếu Quân ảo não, tức giận, Vị Đông Tuyết đã lên đến lầu hai, nhìn thấy hai người thì có vẻ vui mừng : « Hóa ra Nhị tẩu phải đi tìm Nhị ca. » « Sao về sớm vậy ? » Hách Liên Dung đứng dậy dần gần dần cốt đang định rời đi. « Muội sợ Nhị tẩu chờ lâu, bên phía nương muội cũng không có việc gì, liền về sớm một chút. » Vị Đông Tuyết nhìn chăm chăm vào Vị Thiếu Quân : « Nhị ca làm sao vậy ? » Hách Liên Dung lúc này mới nhìn về phía Vị Thiếu Quân, nghĩ hân vì không biết được đáp án vì sao nàng đến tìm hân nên mới buồn bực, liền nói lại một lần nhưng lời Tiền Kim Bảo nói với nàng, Vị Thiếu Quân không ngờ đến hỏi lại : « Cô đến tìm tôi chính là vì chuyện này ? » Phản ứng như đúng là ngoài dự đoán của nàng, Hách Liên Dung còn tưởng hân sẽ ngay lập tức cãi lại. Vị Thiếu Quân lại nói : « Tôi vốn cũng không định mua. » « Không phải nói giao tiền đặt cọc rồi sao ? » « A, giao năm trăm hai. » Vị Thiếu Quân thần nhiên nói. Hách Liên Dung dựng ngược lông mày : « Sau đó thì sao ? Người không định mua vì sao còn giao tiền đặt cọc ? » Vị Thiếu Quân nhún nhún vai : « Không có hứng thú, không phải chính cô cũng nói sao, tôi mở từ lâu chính là vì dỗi cô, bây giờ thấy phiền, không muốn làm chuyện nhàm chán đó nữa. » « Người cho rằng tiền đây là của ai ? Là do chính người kiếm sao ? Người có tư cách gì mà tùy ý tiêu xài ? » Hách Liên Dung không rảnh nghiên cứu hân vì sao biết được những lời trên, giọng điệu lại trở nên bén nhọn. « Tôi chính là như thế đấy, cô sớm biết rồi còn gì. » Vị Thiếu Quân cũng bắt đầu tức giận, lại không phục nói tiếp : « Dù sao kết quả không phải cũng vẫn vậy ư ? Khi đó không định mua với lúc này không muốn mua, tiền đặt cọc cũng giống nhau không lấy lại được đó thôi. » « Giống chỗ nào ! Một cái là bỏ dờ giữa chừng, một cái là đúng lúc thu tay lại. » « Khó có lúc tâm tình tốt đẹp, tại sao lại bị hủy diệt hơn phân nửa, Hách Liên Dung hít sâu : « Thêm vào nhiều lời với người ! » Vừa dứt lời liền ra hiệu với Đông Tuyết cùng xuống lầu, Vị Đông Tuyết vẫn chưa đuổi kịp, vội la lên với Vị Thiếu Quân : « Nhị tẩu quan tâm huynh mới nói cho huynh biết. » Bích Liễu lúc này mới tiến đến : « Nó tỉ cùng Tứ tiểu thư xuống lầu trước, thiếu phu nhân bình tĩnh nói chuyện với thiếu gia. » « Không cần. » Hách Liên Dung cất bước xuống lầu : « Nói với hân chẳng có cái gì hay ho. » Bích Liễu và Vị Đông Tuyết nhìn nhau, Vị Thiếu Quân nhếch môi như do dự, vội vã vượt qua hai người hòa giải trung gian, vùng vằng vằng vượt qua Hách Liên Dung, yểu hậu trượt lên trượt xuống, giống như thể hạ quyết tâm thật lớn mới lại mở miệng : « Cô... Không hi vọng tôi bỏ dờ giữa chừng sao ? » Hách Liên Dung nhìn hân, hân lần đầu tiên không trốn tránh đối diện với nàng, trong mắt như phảng phất một tia chờ mong, đầu ngón tay nắm vào tay vịn cầu thang có hơi trở nên trắng. Bích Liễu và Vị Đông Tuyết không hện mà cùng nhìn về phía này, trong mắt cũng giống nhau mang theo vẻ vui mừng, chỉ cần Hách Liên Dung gật đầu, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ giúp Vị Thiếu Quân đạt được nguồn động viên lớn nhất, không biết chừng sẽ tiếp tục làm nên chuyện, hơn nữa càng có thể làm dịu đi quan hệ giữa hai người bọn họ. Không ngờ Hách Liên Dung lại lắc lắc đầu : « Liên quan gì đến ta ! » Sắc mặt Vị Thiếu Quân trog nháy mắt trở nên tái nhợt, cổ che dấu thất vọng của bản thân, đầu ngón tay nắm thành cầu thang càng thêm dùng sức đỡ lấy thân thể đứng vững cạnh nàng. Sự chờ mong vừa mới bùng lên lại bị bảy chữ này đánh cho tan thành mây khói, đôi môi mang chút tự giễu cợt, như vậy mới

đúng, căn bản không có người chờ mong hẳn làm nên chuyện lớn, căn bản vốn không có.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Một chút thay đổi (3)

« Quân tử tự cầu mình, tiểu nhân cầu mọi người, người nên giấu lại chính mình sợ dĩ làm hết thầy rốt cuộc là vì cái gì. » Giọng nói của Hách Liên Dung vang lên phía sau Vị Thiếu Quân nhưng vẫn không ngăn trở được bước chân của hắn, có lẽ hơi dừng lại một chút nhưng sau đó cũng không quay đầu lại, cứ thế dời đi. Vị Đông Tuyệt bước từng bước đến gần, nhìn bóng dáng thất vọng, ảo não khuất dần của Vị Thiếu Quân, rồi lại nhìn Hách Liên Dung, cũng không nói nặng lời được câu nào, chỉ nhủ mày, than thở vài tiếng : « Nếu vừa rồi Nhị tẩu gạt đầu, không biết chừng Nhị ca cao hứng vô cùng. » « Vì sao ta phải gạt đầu ? » Hách Liên Dung hỏi lại : « Một người làm việc không liên quan đến bất kì ai, có chăng chỉ liên quan đến chính bản thân mình thôi. » Vị Đông Tuyệt ù ù cạc cạc : « Cái này... là có ý gì ? » Hách Liên Dung cười cười, không hề nhắc tới việc này : « Nương muội có khỏe không ? » Vị Đông Tuyệt than thầm trong lòng, vẫn là lừa Hách Liên Dung vòng vo đánh trống lảng : « Thân thể nương muội vẫn tốt, chính là vẫn lo lắng về chuyện của muội, phụ thân Trần công tử có việc ra ngoài vẫn chưa về, đợi ông trở về sẽ phái người đến Vị phủ cầu hôn. » Vị Đông Tuyệt nói xong hai gò má đã ửng hồng, Hách Liên Dung vui mừng thay nàng, đồng thời lại có chút lo lắng trong lòng : « Việc này muội đã nói với Nhị ca chưa ? » Vị Đông Tuyệt lắc đầu, Hách Liên Dung lại nghĩ vừa rồi Vị Thiếu Quân như vậy, sợ lại một thời gian dài sẽ không về nhà, Vị Đông Tuyệt nào có cơ hội tìm hắn mà nói ? Nhưng việc này không có hắn lại không được, lão phu nhân chỉ có hắn mới thu phục được, còn Nghiêm thị cũng có thể phản đối, hơn nữa còn một Nhị tỷ thích chỉ huy, sự tình chỉ sợ sẽ không được thuận lợi nên nhìn Vị Đông Tuyệt có hơi u sầu. Hách Liên Dung nói : « Đừng có gấp, cho dù Nhị ca muội không trở về nhà nhưng vẫn có thể tìm được hắn. » Hắn tức giận mình hắn cũng sẽ không chậm trễ việc chung thân đại sự của Vị Đông Tuyệt mới đúng. Thế nhưng lúc này Hách Liên Dung thật đã đoán sai, không cần đợi đến nhiều ngày, ngay buổi tối hôm sau nàng đã gặp được hắn tại nhà ăn, khi đó hắn đang nịnh nọt, nói ngon nói ngọt với lão phu nhân, gì mà hắn mất ít nhiều tâm tư mới tìm được cửa hàng, một mối cơ nào, tốn tâm huyết ra sao mới lấy được giá thấp nhất, thấp hơn giá gốc của gian tửu lâu kia rất nhiều. Hách Liên Dung mặt nhăn mày nhíu, hắn vẫn quan tâm đến gian tửu lâu ? Sao lại thế ? Quyết định không bỏ dở giữa chừng, quyết định đâm lao thì phải theo lao sao ? Tên u hồn này rốt cuộc có hiểu hay không cái gì đúng, cái gì sai ? Hách Liên Dung yên lặng ngồi vào chỗ, Vị Thiếu Quân cũng lên liếc liếc về phía nàng, sau đó lại cùng lão phu nhân nói chuyện Từ đường. Lão phu nhân thấy lạ vì sao hắn lại chủ động nhắc đến việc này, Hách Liên Dung cũng kinh ngạc, chợt nghe Vị Thiếu Quân nói : « Cháu đã nghĩ thông suốt rồi, vẫn là trước nên tập trung sức lực tu sửa Từ đường. Làm tốt chuyện này rồi mới tính đến chuyện khác. » Lão phu nhân sau khi nghe xong không dấu được nụ cười : « Cái này đúng rồi. » Nói xong lại gật gật đầu tỏ ý khen ngợi với Hách Liên Dung. Hách Liên Dung vẫn hoàn toàn hỗn loạn, trước không nói đến việc lão phu nhân hiểu lầm thái độ khác thường của Vị Thiếu Quân là nhờ nàng, chỉ nói đến việc tên u hồn này lo việc tửu lâu, hiện tại còn nói trước phải tu sửa Từ đường. Hết rốt cuộc muốn làm cái gì? Việc này với Hách Liên Dung cũng chỉ là nghĩ vẩn trong lòng, thế nhưng còn có người đã bắt đầu đứng ngồi không yên, đứng mũi chịu sào chính là Nghiêm thị. Nàng ta vốn trông cậy vào việc đem cái chết của Bích Đào đổ lên người Hách Liên Dung, lấy chuyện đó để giảm đi tín nhiệm của lão phu nhân với Hách Liên Dung, không ngờ Vị Thiếu Quân lại đột nhiên xuất hiện làm hỏng chuyện. Hiện giờ lại tận mắt thấy Vị Thiếu Quân hình như thật sự có cố gắng tu thân lập nghiệp nên trong lòng có chút không yên. Lại nhìn sang Ngô thị phía đối diện cũng cảm thấy có chút kì quái, nếu bình thường, chỉ sợ Ngô thị sớm đã nghĩ đối sách, hôm nay được tin lại ngồi vững vàng như vậy, chẳng lẽ đã buông đã tâm với Từ đường? Không. Nghiêm thị ở chung với Ngô thị nhiều năm, đương nhiên hiểu biết nàng ta, hiểu được nàng sẽ không dễ dàng nhận thua. Nói như vậy hẳn là có tính toán khác, là cái gì đây? Ngô thị tất nhiên có đối sách khác, nàng vừa sửa sang lại trang sức trên người vừa kín đáo liếc Vị Đình Ngọc. Vị Đình Ngọc vẫn như cũ không chút biểu tình, chỉ khẽ mỉm môi, không hề cùng Ngô thị đối mặt. Ngô thị cười cười nói với mọi người : « Nhị muội tham gia yến hội của tuần phủ phu nhân, Tam muội vẫn không đến, chúng ta dùng cơm đi. » Lão phu nhân gật gật đầu, mọi người đang chuẩn bị dùng bữa thì Vị Thiếu Dương vội vã từ ngoài tiến vào, thấy mọi người chưa động đũa liền cười nói : « Còn sợ không kịp đâu. » Nghiêm thị cùng Hồ thị đều đứng lên, Hồ thị sai nha hoàn múc nước để Vị Thiếu Dương rửa mặt, Nghiêm thị nói : « Có việc thì cũng đừng vội vã trở về như vậy. » Vị Thiếu Dương nhìn Vị Thiếu Quân đang ngồi : « Khó có dịp Nhị ca cũng trở về, con có việc cần bàn với huynh ấy. » Lão phu nhân đại khái vì tâm tình cũng khá tốt nên đối với Vị Thiếu Dương cũng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nói lại tính toán của Vị Thiếu Quân từ đầu đến cuối. Hách Liên Dung nghe thế nào lại cảm giác có vấn đề, Vị Thiếu Dương lại tươi cười nói : « Nhị ca đã nói với cháu, giá cả tửu lâu kia thấp được đến như vậy, ít nhiều cũng nhờ Nhị ca tính toán chu toàn. » Nhìn vẻ mặt cao hứng của Vị Thiếu Dương, Hách Liên Dung càng thấy lo lắng, nàng sợ hắn không biết chuyện kia, tương lai nếu mở tửu lâu, khó tránh khỏi sẽ có kẻ tìm đến gây phiền toái, lúc này lại nghe Vị Thiếu Dương nói tiếp : « Nhị ca tiến bộ như vậy tất cả đều nhờ công lao của Nhị tẩu. » Hắn vừa nói xong câu này, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Hách Liên Dung, lão phu nhân cười gật gật đầu, mặc dù chưa tán thưởng ra lời nhưng ai cũng nhìn ra vẻ mặt này vạn phần vừa lòng. Hách Liên Dung tự giác ngưng ngừng trước sự tán thưởng này, chuẩn bị nhận sự phản bác của Vị Thiếu Quân, ai ngờ hắn không biểu hiện thái độ phản pháo, lại không tự nhiên xoay người... nói với Vị Thiếu Dương : « Ăn cơm của đệ đi, đừng nói mấy lời vô nghĩa. » Loại thái độ cam chịu này của hắn làm cho Hách Liên Dung cảm thấy không được tự nhiên, dùng bữa xong vẫn thấy không yên tâm nên khi ra nhà ăn Hách Liên Dung liền gọi Vị Thiếu Dương lại. Vị Thiếu Dương trước tiên nhìn Vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Quân không vui vẻ gì khoát tay : « Các người tán gẫu đi, ta còn có chút việc, lúc sau đến chỗ đệ. » Vị Thiếu Dương gật gật đầu, nhìn theo đến khi bóng Vị Thiếu Quân mất hút trong hoa viên mới cùng Hách Liên Dung dạo bước trên con đường nhỏ, vẫn duy trì khoảng cách : « Không thể tưởng tượng được, Nhị ca thật sự thay đổi. » Hách Liên Dung vốn định mở miệng trực tiếp nói chuyện tửu lâu, cũng không muốn nghe câu cảm thán này của Vị Thiếu Dương, nhìn hắn, dường như rất vui vẻ. « Sự thay đổi đó đều vì tẩu. » Hách Liên Dung nhủ mày : « Tẩu lại không cảm thấy thế. » Hách Liên Dung kể đại khái chuyện hôm qua cho hắn : « Hắn làm chuyện tửu lâu căn bản không phải hành động sáng suốt. » Vị Thiếu Dương cười cười : « Việc này Nhị ca đã nói với đệ rồi. » « Vậy đệ còn đồng ý hắn mở tửu lâu? » Hách Liên Dung dừng bước : « Cho dù đệ không muốn hắn chịu đã kích nhưng cũng nên để hắn biết rõ cái gì lợi cái gì hại, đừng để hắn khư khư cố chấp. » Vị Thiếu Dương nhìn sâu vào mắt Hách Liên Dung, ý cười trên mặt dần tắt : « Tẩu rốt cuộc bắt đầu để ý những việc Nhị ca làm như thế nào ư? » Hách Liên Dung sợ run một lúc lâu, Vị Thiếu Dương cười cười, Hách Liên Dung thấy khó hiểu, xoay người bước sang hướng khác. « Không phải. » Hách Liên Dung vì câu nói này mà có chút phiền lòng : « Tẩu để ý chuyện này vì không muốn Vị Tắt Tri bị tổn thất, cũng không muốn đệ lại phải thất vọng. » « Đệ? » Vị Thiếu Dương xoay người sang nhìn thẳng Hách Liên Dung, dường như rất kinh ngạc. « Đệ dùng nhiều bạc như vậy để Nhị ca đệ tới cứu tẩu, tẩu ít nhiều gì cũng nên có chút hồi báo, đệ hi vọng Nhị ca mình đi vào chính đạo, tẩu cũng là người biết thời biết thế, nhưng hắn lại không hiểu đúng sai, đệ không thể lại dung túng hắn thêm nữa. » Nghe Hách Liên Dung nói vậy, Vị Thiếu Dương cảm thấy hơi thất vọng, nhưng hắn còn muốn nghe cái gì nữa? Ngay chính hắn cũng không hiểu sao mình lại thất vọng vì không nghe được câu : « Chuyện đó... hẳn là như thế. » Vị Thiếu Dương cup mắt quay người đi : « Chuyện không

liên quan đến đệ đương nhiên không cần đệ phải gánh vác hậu quả.” Nhìn bóng dáng ôn hòa, thản nhiên của hắn, Hách Liên Dung cắn cắn môi dưới, cuối cùng cũng không nói ra nghi hoặc trong lòng. Cái chết của Bích Đào không liên quan đến mình, vậy mình có liên quan gì đến Vị Thiếu Dương chứ? Sau khi vào phủ, hắn nhiều lần chiều cố, vì mình nói lý, chẳng lẽ là vì chủ trì công đạo, làm người chính nghĩa ư? Hách Liên Dung không tin. Thật ra hắn và chuyện tráo hôn mà áy náy trong lòng? Hơn nữa Vị Thủy Liên nói ra việc này trước mặt mọi người càng làm cho hắn không biết nên đối mặt với mình như thế nào? Hắn... có từng hối hận một chút nào không? Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu đã bị Hách Liên Dung gạt đi ngay lập tức, chuyện vô vị không cần nghĩ đến. Tự nhủ như vậy vài lần, lại có dòi lực chú ý quay lại chuyện từ lâu. “Người vì sao đồng ý hắn làm như vậy? Hắn là không phải vì không muốn đá kích hắn đúng không?” Vị Thiếu Dương chậm bước, chờ Hách Liên Dung tiến lên mới thấp giọng nói: “Chúng ta mua từ lâu không nhất định sẽ tự mình kinh doanh, có thể sang tay bán cho người khác, đến lúc đó chỉ cần bán từ lâu cho người không quen biết với Tiền quân chủ, về sau cũng không có gì phiền toái. Nhị ca quyết định làm như vậy vì không muốn tổn thất năm trăm hai tiền đặt cọc, đệ thấy cách này cũng được.” Hách Liên Dung lúc này mới hiểu vì sao Vị Thiếu Quân vừa mua từ lâu vừa chú trọng vào việc tu sửa Từ đường, hóa ra hắn vốn không tính đến chuyện làm từ lâu mà chỉ muốn sang tay bán ra. “Chính là... Trong thời gian ngắn như vậy tìm đâu ra người mua?” “Tìm không thấy thì cứ để tạm đấy.” Vị Thiếu Dương cười âm áp: “Đối với Nhị ca mà nói, năm trăm hai là con số không đáng nhắc tới, nhưng huynh ấy lại nói với đệ không muốn vì mình mà khiến Vị Tắt Tri tổn thất.” Hách Liên Dung thật sự bị dọa cho kinh người: “Hắn nói như vậy?” “Tất nhiên không ngờ đúng không?” Vị Thiếu Dương vừa cười vừa lắc đầu: “Cho nên mặc kệ gian từ lâu đó để trống bao lâu, đệ cũng nhất định phải mua.” “Chuyện này thật đúng là...” không thể tưởng tượng được. Hách Liên Dung nhất thời thất thần không để ý dưới chân bị vấp phải một viên đá khiến nàng không đứng vững, thân mình ngã về một bên. Hách Liên Dung kinh hãi kêu lên một tiếng, Bích Liên đã kịp tiến lên đỡ lấy nàng, ổn định lại thấy Vị Thiếu Dương giật mình thu hồi hai tay đang vươn ra. Bất chấp thất lễ cỡ nào, Vị Thiếu Dương lùi về phía sau từng bước chấp tay cáo từ, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Hách Liên Dung vội vã rời đi. Không khó tưởng tượng nếu Bích Liễu chậm một bước, Hách Liên Dung đã ở trong ngực mình, chỉ nghĩ đến đây, trong lòng Vị Thiếu Dương đã khắc chế mạnh mẽ, đó là Nhị tẩu của hắn, hắn không nên... Không, hắn không có tư cách ảo tưởng với người mình đã tự tay đẩy đi. Lúc trước vì sao cự tuyệt chuyện hôn sự này? Vị Thiếu Dương không nhớ rõ, chỉ mơ hồ nhớ được câu nói của Nghiêm thị, hắn không phản đối. Thật ra lấy hay không lấy ai đối với hắn không có gì khác biệt, mệnh lệnh của cha mẹ, về lý phải nghe theo. Nhưng hắn không ngờ tới, người đáng lẽ ra là thê tử của mình lại là một nữ nhân vừa ân ái mãnh liệt vừa đáng yêu giao hoạt như vậy (nghe như hồ ly tinh vậy :3) Lời nàng giải thích lúc đi chơi đùa, đến giờ nhớ lại vẫn khiến hắn buồn cười; nhớ tới nàng trăm phương ngàn kế trốn tránh đi chơi ngoại thành, lại lần lượt kinh ngạc xấu hổ, cả ánh mắt ai oán bất đắc dĩ, về mặt chỉ tiếc không rèn sắt thành thép... tất cả đều là những kỉ ức trần quý cát giấu sâu trong đầu Vị Thiếu Dương, một giây cũng chưa từng biến mất. Khuôn mặt tươi sáng của nàng, rõ ràng có vẻ mặt thật phong phú, nhưng khi đối mặt với mọi người, nàng chỉ tươi cười nhợt nhạt, vừa phải mà xa cách. Nàng cất giấu chính mình, lần đầu tiên khiến hắn nghĩ rằng chỉ là một nữ tử nhàn nhạt chịu đựng, nhưng một nữ nhân ôn nhu sao có thể ném đồ sứ vào chân trưởng bối? Có thể tát người giữa đường? Có thể không ngại bắt cóc người để lấy lại đồ cưới của mình? Không sai, chính là đồ cưới. Hắn vốn nghĩ thứ nàng để ý chính là đồ cưới, là một chút tôn nghiêm còn sót lại, nhưng hóa ra thứ nàng để ý chính là chiếc gương kia. Hắn kinh ngạc khi nhìn nụ cười của nàng với chiếc gương kia, có lẽ nàng phần nộ, bất đắc dĩ, nhưng đối mặt với đệ đệ, nàng vẫn nguyện lấy nụ cười để đổi mặt. Nàng rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào? Không kiêu, không nóng nảy, không ai oán, không phát điên, cho dù lúc nàng cầm chắc thắng lợi trong tay cũng không nguyện thừa thắng xông lên phân rõ thắng bại, án binh bất động, về sau không rạch ròi cũng không sao. Không hề oán hận, phần nộ cũng không nhắc đến chuyện tha thứ, là vấn đề ý hay không thêm đề ý? Sau mới biết được, hóa ra là nàng không buồn đề ý, chỉ có không để ý mới không cần đề ý tới. Nhưng bây giờ nàng... cuối cùng cũng bắt đầu đề ý? Tuy rằng nàng nói vì cùng là người sống chung dưới mái nhà, nhưng đối với Nhị ca, nàng thật sự không có chút nào mong đợi sao? Vị Thiếu Dương không khỏi lại nghĩ đến lời nói của Vị Thủy Liên tối hôm đó thật đã làm cho hắn khó xử, làm cho hắn không thể đối mặt, nhưng cuối cùng người lật bàn vẫn là Vị Thiếu Quân. Khi đó hắn bắt đầu thâm hận chính mình vì sao không sớm làm như vậy? Vì sao không phải là người đầu tiên nắm tay nàng đi ra ngoài? Vì sao không thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh nàng... bảo vệ nàng? Nàng nói, nàng cũng hi vọng có người có thể dựa vào, nhưng nàng không tìm thấy người đó đành phải tự mình kiên cường. Sự kiên cường của nàng làm hắn thấy ảo não, bởi vì ảo não, hắn liền hiểu được giây phút đó là hắn đang ghen tị. Sự ghen tị này làm cho hắn vừa hổ thẹn vừa sợ hãi, tưởng như đã quên lần đầu tiên gặp mặt nàng giờ lại hiện lên rõ ràng trong đầu. Nàng mạnh bạo chiếm giữ ngồi trên người hắn khiến hắn hoảng sợ, cắn nát bờ môi hắn rồi lại quăn quác nói: “Ta thân mật với người rồi đó.” Cảnh tượng này vô số lần xuất hiện trong giấc mộng của hắn, hắn thậm chí còn nhớ rõ cảm giác đau đớn trên đôi môi, còn có hơi lạnh kia, tựa như lông vũ mềm mại ve vuốt. Không tự giác lại mím nhẹ đôi môi, Vị Thiếu Dương dừng bước, tay dò bên hông lấy ra một cái túi nhỏ, cười khổ lấy vật trong túi ra, nương theo ánh trăng mờ ảo hiện lên một đôi khuyên tai tinh tế nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Vẫn chưa đưa cho nàng ư... Đã quên sao? Hay là có ý không muốn nhớ lại? Đây là lần trước tình cờ gặp Tiền Kim Bảo trên phố nhờ hắn gửi cho Hách Liên Dung, chính là đồ vật tinh xảo nàng chọn được. Hắn sớm đã muốn đưa cho nàng nhưng không may vẫn chưa có cơ hội, sau đó bằng đi một thời gian lại càng không gửi đi được. Hắn không biết rốt cuộc chính mình đang đợi cơ hội nào, chỉ mong có thể đưa nàng đôi khuyên tai, cuộc đời này có lẽ chỉ có một lần như vậy. Hắn nên lập tức chấm dứt, không thể tùy ý sa xuống, lý trí mách bảo không nên tiếp tục. Đợi thời gian qua đi, đợi đến lúc Vị Thiếu Quân học được cách không gây thương tổn cho nàng, hắn sẽ đem đôi khuyên tai này cùng đoạn tâm tư vốn được che giấu nhất định sẽ trả lại cho nàng, cuộc đời này vĩnh viễn không đề cập tới nữa. Không biết đã bao lần tự nhủ như vậy nhưng trong lòng vẫn không thôi chua xót, hối hận ư? Không, hắn không có tư cách hối hận. Chỉ vì đã cự tuyệt, ngay cả tư cách hối hận cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Một chút thay đổi (4)

Sau khi Vị Thiếu Dương vội vàng dời đi, Bích Liễu cảm thấy hơi nghi hoặc: “Tam thiếu gia hình như có chút không ổn?” Hách Liên Dung cũng thấy kì lạ, lắc lắc đầu, lại neho mắt dừng bước chân: “Phía trước là ai?” Cách đó không xa, trong vườn hoa có một bóng người cầm đèn lồng cúi người tìm cái gì đó, Bích Liễu tiến thêm vài bước, thấy rõ người nọ thì kinh ngạc thốt lên: “Nhị thiếu gia, người tìm cái gì, để nó tìm thay người?” Vị Thiếu Quân nghe thấy giọng nói liền đứng thẳng dậy, thấy có người bước tới liền giấu giấu diếm diếm vật gì đó trong tay, nhảy ra vườn hoa đưa đèn lồng cho Bích Liễu: “Quân tử từ cầu mình, tiểu nhân cầu mọi người. Thiếu gia ta từ hôm nay trở đi muốn là quân tử, không làm tiểu nhân.” =/// Bích Liễu khẽ cười: “Câu này không phải thiếu phu nhân nói sao?” Vị Thiếu Quân không quá tự tại liếc trộm Hách Liên Dung một cái: “Nói xong rồi? Thiếu Dương đâu?” Vài sợi tóc của hắn bị buông tán loạn trên trán, trên vạt áo cũng dính chút bùn đất, hoàn toàn khác với Vị Thiếu Dương sạch sẽ, cũng như nhân sinh của hai người bọn họ, một người đầu vào đây, một kẻ chẳng chịu không chịu nổi. Hách Liên Dung không nói gì, Bích Liễu bèn lên tiếng: “Tam thiếu gia dường

như có việc gấp nên đi trước.” “Đi rồi? Ta còn có việc cần nói cùng hân mà.” Vị Thiếu Quân nói vậy nhưng chẳng có vẻ gì là sốt ruột: “Thiếu Dương cùng nàng. . . nói gì đấy?” Hách Liên Dung nhủ mảy, mải mồm mở miệng: “Ngươi để ý hân nói gì ư?” “Ai nói ta để ý.” Khóe môi Vị Thiếu Quân cong cong, ánh mắt nhẹ nhàng hơn: « Ta làm việc là vì chính mình, không phải làm cho người khác xem, hân nói cái gì cũng không liên quan đến ta. » Hách Liên Dung lúc này mới chính thức kinh ngạc, hóa ra hân cũng thật sự suy nghĩ câu nói kia của nàng. Thấy Hách Liên Dung không lên tiếng Vị Thiếu Quân lại đắc ý hơn: “Sao hả? Sợ hãi?” Hách Liên Dung lắc đầu: “Ngươi nghĩ thông suốt là tốt. Quân tử mọi việc đều dựa vào chính mình, tiểu nhân mới phải cầu người khác. Bởi vì ta không thể chờ mong nên phải cam chịu? Bởi vì ngươi không liên quan đến ta nên ta có thể muốn làm gì thì làm? Đúng là buồn cười! Vì sao ta phải chờ mong ngươi? Ngươi nghĩ mình là mặt trời sao? Làm người phải biết tự hiểu lấy mới tốt! Hành vi của ngươi thì liên quan gì đến người khác!” Vị Thiếu Quân tuy rằng đã thông suốt câu nói kia nhưng vẫn không giấu nổi ngữ khí hiện tại của Hách Liên Dung: “Nàng không nói dễ nghe được hơn à? Ta cũng cần được cổ vũ!” Hách Liên Dung mặt không đổi sắc nhìn hân: “Ngươi nghĩ với ân oán lúc trước giữa chúng ta, ta sẽ nói cái gì dễ nghe với ngươi sao?” Vị Thiếu Quân một lúc lâu không nói gì, ngăn lại bước chân của Hách Liên Dung mới mở miệng lấp bắp được một câu: “Cái đó, cái đó không phải đã qua rồi sao!” Hách Liên Dung mở to mắt trừng hân như thể nhìn người ngoài hành tinh: “Ngươi nằm mơ à?” Nói xong đẩy Vị Thiếu Quân, bước về phía Thính Vũ Hiên. Bích Liễu đuổi theo, lúc đi qua Vị Thiếu Quân thì cười trộm rồi nói: “Nhị thiếu gia, tám phủ kia mang đủ một tháng sau đó nhớ đốt đi hòa nước uống.” Vị Thiếu Quân lập tức xiết chặt nắm tay vô tình để lộ ra một dây tơ hồng, vội vàng nhét cái gì đó trong tay vào đai lưng, nhìn bóng dáng Bích Liễu và Hách Liên Dung xa dần không được tự nhiên xuy một tiếng: “Không bỏ qua được ư? Không bỏ qua sao vẫn xin giải bùa cho ta?” Thông thả bước đi lại không phục ngẩng đầu hỏi ánh trăng: “Không bỏ qua được ư?” Đêm nay ánh trăng không sáng, tựa như bị một tầng lụa mỏng che phủ, ánh sáng tỏa ra mênh mông, bao phủ một vùng rộng lớn nhưng mờ ảo thoáng qua như mộng. Thật ra dùng đầu gối để nghĩ cũng biết Hách Liên Dung làm sao có thể bỏ qua được! Nàng lại không có chứng dễ quên! Sau khi vào Vị phủ tất cả mọi chuyện đã dần dần tích tụ ghi tạc trong tim, nàng không nhắc tới không có nghĩa là đã quên. Sau đó mấy ngày, mặc dù Vị Thiếu Quân không xuất hiện trước mặt Hách Liên Dung nhưng sự thay đổi thần kì của hân đều lọt vào tai nàng không sót một chuyện nào. Đến thỉnh an lão phu nhân, bà cười tủm tỉm khen nàng có cách khuyên phụ quân, nói Vị Thiếu Quân đã chủ động liên hệ với Vị Trung-người trông coi Từ đường, bắt đầu bắt tay vào việc tu sửa. Đến thăm Hồ thị, hai mắt nàng đầm lệ cảm tạ nàng, nói chính mình đã đến thăm Từ đường đã thấy người vận chuyển gỗ đến, nhanh chóng khởi công. Gặp được Nghiêm thị, Nghiêm thị nói mấy lời kì quái nếu không có Thiếu Dương ở sau hỗ trợ thì việc Từ đường sao có tiến triển thuận lợi như vậy, dù sao tất cả đều là công lao của Thiếu Dương. Hách Liên Dung thật sự bị dọa cho sợ, tuy rằng lão phu nhân đề nghị đi liên hệ với Vị Trung nhưng từ sau khi Vị Thiếu Quân tiếp nhận, nàng đã không đề ý đến chuyện Từ đường nữa. Nhưng hiện tại tận mắt thấy ngay đến Nghiêm thị cũng không còn kiên nhẫn, xem ra chuyện Từ đường tiến triển vô cùng thuận lợi, chỉ là không biết Vị Thiếu Quân có tìm được bảo bối trong truyền thuyết kia hay không? Ngay cả lúc đạo hoa viên cũng ngẫu nhiên gặp được Vị Thiếu Dương, cứ mở miệng là lại “Nhị ca, huynh ấy. . .”, Hách Liên Dung ối á vài tiếng rồi che mặt chạy đi, để Vị Thiếu Dương ngây ngốc tại chỗ kinh ngạc không thôi. . . Thế nhưng người khiến cho Hách Liên Dung cảm thấy kì quái mới chính là Ngô thị. Hai ngày nay Ngô thị thấy Hách Liên Dung cũng không có ý giao hảo mà chỉ tùy ý thăm hỏi ân cần. Khỏe không? Thiếu Quân thế nào? Thính Vũ Hiên ra sao? Ân cần thăm hỏi cả nhà mình. Nàng ta đã từ bỏ ý định? Hách Liên Dung và Nghiêm thị cùng có chung mối nghi hoặc, đồng thời cũng không tìm được đáp án. Có điều mấy ngày nay Vị Thiếu Quân quả thật bận rộn đến vất vả chân lên cổ, nào là chọn loại gỗ, thuê người điều khắc, nhân công, còn phải mỗi ngày ở Từ đường trông coi. Đại khái mười năm không tiến bộ lại bất thành linh tận lực cố gắng, thật khó thích ứng. Không từ mà biệt, nghe nói bọn Phụng đại thiếu mỗi ngày đều đến tìm hân đi câu tôm cá hấp dẫn vô cùng hân cũng chưa buồn đi. Còn có Hàn Sâm, không biết bị cái gì kích thích nói cũng muốn bắt đầu cố gắng, hai ngày nay cũng không gặp được hân, sau khi nghe ngóng mới biết hân ở nhà học bài, dọa chết người. Mặc kệ người khác nói gì, lần này xem ra Vị Thiếu Quân quyết chí làm nên chuyện lớn, không vì người khác mà vì chính mình. Bởi vì ngày đó hân suy nghĩ suốt một buổi tối, phát hiện những năm gần đây hân thật như chưa vì mình làm bất cứ cái gì. Nhìn lại lịch sinh hoạt, gần mười năm không đổi: rời giường, điêm tâm, chơi bài, cơm trưa, chơi bài, cơm chiều, chơi bài, ngủ. . . Có lúc lâu lâu mới về nhà, rõ ràng đang ngủ nhưng trong nhà xảy ra chuyện gì cũng đều nói là hân làm. Nhìn đến cùng, chính hân cũng bội phục bản thân mình, hóa ra hân lại là người đơn thuần như vậy. . . Người cho hân cảm nhận cũng đơn thuần như vậy! Kiên nhẫn lau sạch bài vị tổ tiên, lại cho bốn người nâng bài vị lên, chuẩn bị ngày mai đem bài vị các cụ gói lại trong miếu, chờ tu sửa Từ đường xong sẽ lại rước các cụ về. Khi gần đến bài vị tổ phụ, Vị Thiếu Quân cẩn thận lau, cảm linh bài đến nửa ngày mới thở dài một tiếng: “Ngươi nói xem, người chết sớm như vậy làm gì? Một người tiểu thiếp cũng chưa lấy được, không thấy mệt sao?” Nói xong lại đặt bài vị vào mộc thác thượng: “Thất lung không khỏe thì không nên ngày nào cũng ngồi, nằm một lát đi.” Lúc này Vị Trung bưng cơm trưa tới nghe thấy câu nói của Vị Thiếu Quân thì cười nói: “Khi đó ngày nào thất lung lão gia cũng đau, tiểu thiếu gia lúc đó mới. . . bảy tuổi đúng không? Ngày nào cũng tới đầm lung cho lão gia, năm năm không hôm nào ngừng.” Lão gia trong miệng Vị Trung chính là vị hiện tại đang nằm “Năm năm ư. . .” Vị Thiếu Quân hình như có chút hoài niệm, ngăn người nhìn trời nửa ngày: “Năm năm kiên trì làm một việc cũng rất khó đúng không?” “Không phải rất khó.” Vị Trung vừa đưa bát cho Vị Thiếu Quân vừa nói: “Mà là cực kỳ khó.” Vị Thiếu Quân không nói gì thêm, suy nghĩ cũng chìm đắm xa xôi hơn, tựa như nhớ lại ngày người vẫn tại thế, hân ngồi trong lòng tổ phụ, lão nhân hiếm khi để lộ ý cười thường thường chỉ vào hai đồ cổ giống nhau, dạy hân phân biệt thật giả. Vị Thiếu Quân chỉ ra thật giả người liền cho hân đi về, ngày hôm sau mới công bố đáp án, giải thích vì sao thật vì sao giả, khiến một tiểu tử mới mười tuổi đầu để chòm phải liều mạng nhớ kỹ phân rõ chi tiết của vật, khi đó mới hiểu được mình đứng sai chỗ nào. “Lão gia khi đó mặc dù không khen người ra mặt nhưng thường nói với tiểu nhân tiểu thiếu gia từ nhỏ đã kiên trì, ngày sau nhất định thành tài.” “Cho nên mới thấy mặt nhìn người của lão nhân cũng không phải quá chuẩn.” Vị Thiếu Quân cảm lấy bất cười to: “Lúc ấy người còn nói Nhị tỷ có thiên phú gì đó, kết quả thì sao? Hiện tại cùng lắm chỉ khác gì con gà, suốt ngày cựa ta cực tác. . .” Vị Thiếu Quân không nhìn nổi lại lắc đầu, ăn hai miếng cơm, sau đó không biết vì sao về tươi cười tếu táo dần dần đi: “Thật ra khi đó mỗi ngày ta đều đến đầm lung cho ông nội là vì muốn ông đồng ý cho nương ta vào cửa Vị gia, chính là đầm lung lâu thành nghiện, sau này muốn đầm nữa cũng không được.” Vị Trung nghiêm mặt nói: “Lúc trước nếu không nhờ tiểu thiếu gia, lão gia nhất định sẽ không cho Nhị phu nhân qua cửa, tổ huấn Vị gia. . .” “Không bỏ vợ, không nạp thiếp.” Vị Thiếu Quân hiếm khi có được vẻ mặt đứng đắn, nháy mắt lại trở nên đùa cợt: “Cha ta đó, không chỉ có nương ta, còn có Tam nương và di Trân, chỉ là lúc ấy chưa vào cửa, dưỡng bên ngoài và nạp thiếp có khác gì nhau?” Vị Trung lắc đầu: “Bởi vì tổ huấn này mà hương khói Vị gia không vượng, mấy đời đều là độc đinh, may đến đời lão gia, thiếu gia mới có thể khiến Vị Tất Tri làm ăn phát đạt. Nhưng Thiếu Huyền thiếu gia từ nhỏ sau khi bị bệnh nặng, thân thể không khỏe mạnh, mẫu thân sớm từ trần, tính tình có hơi cổ quái, không có thiên phú gì với đồ cổ. Khi đó Đại phu nhân lại chỉ sinh nữ nhi cho nên lão gia mới ngầm đồng ý cho thiếu gia bên ngoài lo việc hương khói cho Vị gia.” Vị Thiếu Quân cùng Vị Trung đều lắc đầu: “Đây cũng chỉ là nguyên nhân bên ngoài.” Dứt lời lại vẫy tay với Vị Trung, Vị Trung cúi người. . . Vị Thiếu Quân buông bát nhỏ giọng nói: “Trong lòng lão nhân gia vốn đã muốn phá bỏ điều tổ huấn này, khổ nỗi lại không có phương pháp nên mới giết dây cha ta, chờ cha ta bên ngoài bà lớn, bà nhỏ, con cái đầy đàn, không mang về nhà không được. Bà nội cũng đành phải nhận, tổ huấn nhờ đó mà mất đi hiệu lực. . .” Vị Thiếu Quân đột nhiên vỗ bàn: “Đến lúc đó không phải lão nhân cũng có thể nạp tiểu thiếp đấy thôi!” “=.=//” Vị Trung bị hoảng sợ, nghe xong một lúc lâu cũng không nói gì, thế nhưng cuối cùng cũng gật đầu: “Có lý. Thật ra lúc lão gia còn trẻ cũng có một đoạn tình duyên với một vị cô nương, hiếm nỗi tổ huấn không cho nạp thiếp, chỉ đành phụ vị cô nương kia. . .” Vị Thiếu Quân lần đầu tiên được nghe đến chuyện này, nhất thời tò mò hứng thú: “Cô nương kia như thế nào? Tên họ là gì? Bà nội có biết không?” (Đàn ông gì mà hóng thế) Vị Trung lập tức ho khan đứng dậy: “Ăn cơm. . . Cậu ăn cơm đi. . .” Vị Thiếu Quân đang muốn truy hỏi thì một người làm công tiến vào: “Thiếu gia, bên ngoài có một vị cô nương tìm người, nói có chuyện gấp.”

Chương 70: Một chút thay đổi (5)

Vị Thiếu Quân đang suy nghĩ là ai đến Từ đường tìm hắn thì ra ngoài thấy nha hoàn Đình Lan của Bạch Áu Huyền. Đình Lan thấy Vị Thiếu Quân mới nhẹ nhàng thở ra: “Nhị thiếu gia, nô tì tìm mãi, cuối cùng cũng tìm được người.” “Làm sao vậy? Áu Huyền có chuyện gì sao?” « Có chút chuyện nhỏ. » Đình Lan dẫn Vị Thiếu Quân cách xa Từ đường một đoạn mới nói thật: « Thế nhưng cô nương không cho nô tì nói với thiếu gia, chỉ hỏi tới hỏi lui mấy ngày nay thiếu gia bận việc gì, sao không đến Đoàn Tụ Các. » Vị Thiếu Quân mặt nhăn mày nhu: « Vòng vo cái gì? Rốt cuộc là có chuyện gì? » “Cô nương không cho nô tì nói, Nhị thiếu gia muốn biết liền chính mình đến hỏi cô nương đi.” “Ta đang bận, không rảnh đi.” Vị Thiếu Quân thuận miệng nói xong liền xoay người về. “Ồi...” Đình Lan sao có thể dễ dàng để Vị Thiếu Quân rời đi, vừa muốn cản lại đã thấy Vị Thiếu Quân quay đầu nghĩ nghĩ: “Vẫn là đến đó đi.” Đình Lan che miệng cười: “Nhị thiếu gia đúng là thật lòng quan tâm cô nương.” Vị Thiếu Quân chỉ cười cười từ chối cho ý kiến, cùng Đình Lan đến Đoàn Tụ Các đã thấy Bạch Áu Huyền chuẩn bị sẵn mỳ thực hảo tửu trong phòng, nghe thấy có tiếng hai người bước lên lầu không khỏi tươi cười nơi khoe miệng, đứng dậy nghênh đón ngay chỗ cầu thang, thấy Vị Thiếu Quân thì ngưng ngưng cúi đầu: “Nhị thiếu đã đến.” Vị Thiếu Quân đi thẳng đến bàn ngồi xuống: “Cũng không phải lần đầu tiên đến, còn phải bày đặt, mỗi ngày đều khách khí như vậy, cô không thấy phiền sao.” Bạch Áu Huyền rót một chén trà mời Vị Thiếu Quân: “Áu Huyền chỉ có mỗi vị khách là Nhị thiếu, đương nhiên phải đãi ngộ một chút, để tránh Nhị thiếu quở trách không để ý đến Áu Huyền này nữa.” Vị Thiếu Quân bật cười: “Vài ngày không gặp đã nói vậy. Sao hả? Mấy ngày nay có người đến gây phiền toái?” Bạch Áu Huyền vội vàng lắc đầu lại vì chính oán hận của mình mà hơi cảm thấy thẹn thùng. Đình Lan hợp thời nói: “Nhị thiếu gia mấy hôm nay rất bận, thế nhưng nói đến gặp cô nương cũng bất chấp mọi việc trong tay để đến.” Bạch Áu Huyền nghe vậy có hơi đỏ mặt: “Nhị thiếu bận việc từ lâu ư?” Vị Thiếu Quân xua tay: “Đình Lan nói muội có việc?” “Muội...” Bạch Áu Huyền có chút chần chờ: “Cũng không có việc gì.” “Cô nương!” Đình Lan có hơi vội vàng, còn chưa đợi nàng ta nói cái gì, Vị Thiếu Quân đã nói: “Ta thật có chút việc muốn hỏi muội.” Bạch Áu Huyền liền cùng Đình Lan chờ nghe câu hỏi của hắn, không ngờ Vị Thiếu Quân suy nghĩ nửa ngày mới tỏ chút buồn bực nói: “Nếu ta làm một việc khiến muội vô cùng tức giận, phải làm sao muội mới có thể... mới có thể...” Hắn cứ “mới có thể” đến nửa ngày cũng không nói hết, Bạch Áu Huyền cẩn thận hỏi lại: “Mới có thể tha thứ cho huynh?” Vị Thiếu Quân nhíu mày, không tự nhiên lại ngồi thẳng hơn: “Đúng,” Bạch Áu Huyền cười nói: “Dù Nhị thiếu gia làm chuyện gì Áu Huyền cũng sẽ không tức giận.” “Muội đương nhiên sẽ không, ta là nói nếu.” Vị Thiếu Quân còn đột nhiên kích động đứng lên: “Nếu ta thật sự làm cho muội tức giận?” “Ví dụ như?” “Ví dụ như mượn trang sức của muội... đem đi bán.” Bạch Áu Huyền ngạc nhiên nói: “Đã mượn sao còn phải tức giận?” “Nếu không nói là cho mượn thì sao?” Đình Lan ở bên cạnh cười ha ha: “Đó không phải là trộm sao?” “Đình Lan!” Bạch Áu Huyền nhắc nhở nàng, phát tay ra hiệu, Bích Lan le lưỡi tỏ ý muốn đi ra ngoài. Bạch Áu Huyền gật gật đầu, lúc này nàng ta mới đi ra ngoài. Vị Thiếu Quân cũng chẳng buồn để ý đến bọn họ chỉ lo suy nghĩ chuyện trộm hay không trộm. Bạch Áu Huyền đưa cho hắn đôi đũa: “Nhị thiếu vừa hỏi là vì Nhị thiếu phu nhân ư?” “Đương nhiên không phải!” Vị Thiếu Quân phẫn xạ có điều kiện phủ nhận. Bạch Áu Huyền cười khê: “Ta cũng không biết Nhị thiếu còn lấy trang sức của ai nữa?” Vị Thiếu Quân hết đường chống đỡ, xua tay cho qua: “Muội mau nói phải thế nào muội mới không tức giận.” Bạch Áu Huyền ngẫm nghĩ: “Nếu là muội, muội sẽ không tức giận Nhị thiếu, bởi vì tất cả của muội đều do huynh tặng, Nhị thiếu lấy cũng không có gì không ổn.” Vị Thiếu Quân tắc lưỡi: “Nếu không phải đồ ta tặng muội thì sao? Hơn nữa vật ấy còn có kỷ niệm quan trọng với muội đó.” “Vật kỷ niệm gì cơ?” “Một vật... như kiểu di vật đó.” “Di vật?” Bạch Áu Huyền run sợ: “Khó trách Nhị thiếu phu nhân tức giận như vậy.” Lần này Vị Thiếu Quân không phủ nhận, chỉ chờ đáp án của Bạch Áu Huyền. Bạch Áu Huyền hơi hoảng một chút như thể nhớ lại chuyện ngày đó, một lúc lâu sau mới nói: “Nhị thiếu cứ nói tình hình thực tế với thiếu phu nhân là gương kia do Áu Huyền ngẫu nhiên nhìn thấy, cảm thấy thích nên mới xin Nhị thiếu, cũng không phải Nhị thiếu chủ động tặng cho.” Vị Thiếu Quân cân nhắc đến nửa ngày: “Liên quan gì đến chuyện này?” Bạch Áu Huyền cười nói: “Đây là tâm tư của nữ nhân, trang sức và gương tuy rằng rất giá trị, nhưng muội tin điều mà thiếu phu nhân đề tâm nhất chính là vì sao Nhị thiếu lại đem vật đưa cho một... nữ tử thanh lâu.” Vị Thiếu Quân hơi nhíu mày: “Cái gì mà nữ tử thanh lâu, lại liên quan gì đến chuyện này? Huống hồ muội đâu có lỗi gì, là do ta đưa. Mấy đồ khác không phải đều do ta tặng cho muội sao?” Bạch Áu Huyền lắc đầu: “Nhị thiếu thật sự không hiểu sao? Nhị thiếu phu nhân là thê tử của huynh, sao có thể vui vẻ nhìn huynh với nữ nhân khác ở cùng một chỗ. Hơn nữa ngày đó ở Đoàn Tụ Các, Nhị thiếu lại... lại trước mặt mọi người nói những lời kia, không trách Nhị thiếu phu nhân buồn phiền vì huynh.” Vị Thiếu Quân vội la lên: « Ta và muội quen nhau hơn nửa năm, còn lúc đó biết nàng ấy mới được hơn hai ngày! Đương nhiên giúp muội chứ không phải nàng!” “Nếu bây giờ cho chọn lại thì sao?” Bạch Áu Huyền cúi đầu hỏi, cô giấu đi trong mắt một tia mong chờ. Vị Thiếu Quân không trả lời nàng, tiếp tục nói: “Muội nghĩ Tiền Kim Bảo có mấy lá gan? Cô ta chi dựa người thôi, ta cũng không tin cô ta dám coi quân áo Nhị thiếu phu nhân Vị gia, cô điều này đòi lại là muội, cô ta nhất định sẽ xuống tay!” Bạch Áu Huyền có nén nổi thất vọng, cúi đầu cười cười: “Bất luận như thế nào Nhị thiếu cũng không nên mạo hiểm như vậy. Nếu Hàn phu nhân nhất thời xúc động, Nhị thiếu gia chẳng phải sẽ hối hận? Áu Huyền không thể so với Nhị thiếu phu nhân, cho dù có bị xuống tay thật, cũng lắm bảo Tàn ma ma thu bạc quần chúng là được.” Bạch Áu Huyền vừa nói vừa cười thật khiến Vị Thiếu Quân cảm thấy phiền não: “Trước kia muội thế nào ta mặc kệ, nhưng từ ngày ta bao dưỡng muội, muội đã không phải loại người hèn hạ gì. Đã không phân khinh, người như dòng sông trong sạch không nhiễm bẩn, ngộ là hà gian lương nê không đoạ. Chính lời muội nói lại quên rồi sao?” Bạch Áu Huyền không khỏi buồn bã: “Nhị thiếu vẫn nhớ kĩ sao?” Vị Thiếu Quân càng thêm buồn bực, không nói gì nữa, đứng dậy đi xuống lầu, Bạch Áu Huyền vội hỏi: “Chỉ cần Nhị thiếu thành tâm giải thích, muội nghĩ Nhị thiếu phu nhân sẽ không trách Nhị thiếu.” Vị Thiếu Quân chậm bước lại, do dự một chút quay đầu hỏi: “Nếu... Ta bắt muội đi thân...” “Cái gì?” “Quên đi, không có gì.” Tâm tình Vị Thiếu Quân càng tệ hơn, quay người đi, không buồn nói lời tạm biệt. Bạch Áu Huyền ngồi yên trong phòng một lúc lâu, Đình Lan trước ở cầu thang đã lên lầu, thấy nàng như vậy vội la lên: “Cô nương sao không nói chuyện chính với Nhị thiếu gia, ngược lại còn khuyên hắn hòa hảo với phu nhân trong phủ?” Bạch Áu Huyền cười khê: “Chuyện của ta thì là chính sự gì, thật ra Nhị thiếu nên quan tâm Nhị thiếu phu nhân, ta lẽ ra nên thay chàng giải quyết tốt.” “Sao cô nương không nghĩ cho mình vậy! Nếu quan hệ giữa Nhị thiếu gia cùng phu nhân tốt đẹp, ngày sau phu nhân hẳn không cho hắn tìm đến cô nương, lại không cho cô nương vào cửa, chẳng phải hảo tâm không được báo đáp sao!” “Nếu người là ta thì nên nói cái gì bây giờ?” Bạch Áu Huyền chậm rãi đứng dậy tới trước cửa sổ nhìn bóng người Vị Thiếu Quân đang dần xa, trên khuôn mặt xinh đẹp không khỏi bật lên nụ cười chua xót, “Làm người phải tự biết thân biết phận. Cho dù không có Nhị thiếu phu nhân, lấy thân phận của ta sao có thể bước vào cửa lớn của Vị gia? Không bằng ở lại đây làm một hồng nhan tri kỷ thôi.” “Vậy... Không thể cả đời như vậy được, hơn nữa tháng sau có tham gia cuộc thi hoa khôi hay không? Tàn ma ma vẫn đang chờ câu trả lời của cô nương đây.” “Người đi nói với Tàn ma ma, nói ta... tham gia. » Bạch Áu Huyền hít sâu một hơi như hạ quyết tâm. Đình Lan vội la lên: « Cô nương có thể tượng tượng được hay không? Một khi tham gia cuộc thi hoa khôi thì cũng như treo biển hành nghề bên ngoài, đến lúc đó, núi cao còn có núi cao hơn, Nhị thiếu gia sao chọn lại được.” “Ta hiểu được.” Bạch Áu Huyền vẫn trầm ngâm hồi lâu. Đình Lan thở dài: “Nếu không cô nương lại hỏi thêm thiếu gia đi, nói không chừng Nhị thiếu gia nguyện ý thay cô nương chuộc thân hoặc nạp cô nương làm thiếp đó?” Bạch Áu Huyền lập tức lắc đầu, nàng thà rằng ở lại Đoàn Tụ Các ôm áo tường còn hơn phải nghe Vị Thiếu Quân nói rõ

ràng: chuyện đó không thể. Đình Lan vẫn chưa nhứt chí: “Cô nương chẳng lẽ không nghĩ tới Nhị thiếu gia có tình ý với cô nương, nếu không hơn hai năm nay sao lại không để cô nương treo biển hành nghề? Có lẽ hẳn chờ cưới chính thất xong liền giúp cô nương hoàn lương làm thiếp, cô nương chưa hỏi đã vội buông tay chẳng phải rất đáng tiếc hay sao?” Tâm tư Bạch Áu Huyền vốn không kiên định, lúc này lại nghe Đình Lan phân tích, liền lại bắt đầu do dự, nhưng vẫn không hạ được quyết tâm. Đình Lan lại nói thêm: “Gần đây Nhị thiếu gia bận chuyện trong nhà, chờ việc này xong xuôi, cô nương lại mời thiếu gia đến, giáp mặt hỏi rõ ràng. Nếu cô nương thất sự không tiện mở miệng thì để Đình Lan mở miệng, bất luận thế nào cũng phải hỏi cho ra nhẽ.” “Vây... Vây bên Tần ma ma...” Bạch Áu Huyền cuối cùng vẫn bị động tâm. “Trước ta xin giúp cho cô nương, dù sao các cuộc thi hoa khôi còn gần một tháng cơ mà.” Bạch Áu Huyền cắn cắn cánh môi, cuối cùng cũng gật gật đầu: “Trước... Để từ từ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Nguồn bị nhảy chương, mời xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72

Nguồn bị nhảy chương, mời xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 73

Nguồn bị nhảy chương, mời xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74

Nguồn bị nhảy chương, mời xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 75: Im lặng nhất thời (1)

Sau khi Ngô thị cùng Vị Thiếu Huyền rời đi, mấy người còn lưu lại trầm mặc không nói. Tinh thần Vị Thiếu Quân có chút suy yếu, Vị Thiếu Dương khi nhìn về phía Hách Liên Dung mang theo vài phần xấu hổ.

Vị Đông Tuyết thật vất vả đợi đến lúc này, đến bên cạnh Vị Thiếu Quân vội vàng nói: “Nhị ca, chuyện nhị tỷ...”

Mười năm trước, Vị Đông Tuyết vẫn còn rất nhỏ, mặc dù nhớ rõ chuyện trận đại hòa, đối với nội tình trong đó lại mơ hồ không rõ, kìm ức mặc dù trước những lời nói của Vị Thủy Liên dần dần rõ ràng, nhưng nàng dù thế nào cũng không tin tưởng chuyện năm đó lại diễn ra như vậy.

Vị Thiếu Quân giống như không còn chút sức lực nào, biếng nhác lên tiếng. “Chính là như vậy.”

“Không phải như vậy.”

Lại là hai người đồng thời mở miệng, Vị Thiếu Dương tuy là trả lời Vị Đông Tuyết, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Hách Liên Dung, “Trong đó có nội tình khác.”

Hách Liên Dung nghe Vị Thiếu Dương nói như vậy cũng không kinh ngạc, nội tình này có lẽ chính là nguyên nhân mà lão phu nhân đối xử với hai người họ khác biệt như vậy.

Ngay tại lúc Hách Liên Dung nghĩ Vị Thiếu Dương sẽ nói tiếp chuyện này, Vị Thiếu Quân đột nhiên di chuyển thân mình, sắc mặt tái nhợt trên đầu một tiếng: “Nội tình chính là, lúc ấy ta chỉ muốn đốt một đám lửa nhỏ, không nghĩ tới lại cháy sạch sành sanh như vậy, cũng không ngờ bên trong có người.” Hắn nói xong liền lao đảo đi ra cửa. “Trở về ngủ.”

Thấy sắc mặt hắn không tốt, Vị Thiếu Dương nghĩ rằng hắn nhớ lại chuyện cũ, khẽ khép mắt, trong lòng khẽ than thở, đứng dậy đi theo. “Mọi người đều mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Vị Đông Tuyết đã có chút nóng nảy, có đúng hay không nàng lại không dám hỏi Vị Thiếu Dương. Nghiêm Yên nói với Vị Đông Tuyết: “Chuyện mười năm trước, cho dù có nội tình khác cũng không thay đổi được chuyện hiện tại.”

Vị Đông Tuyết nghe vậy càng thêm nghi hoặc, nhìn về phía Hách Liên Dung, muốn ra hiệu cho nàng mở miệng hỏi. Hách Liên Dung lại đặt sự chú ý trên người Vị Thiếu Quân, vừa rồi khi Vị Thiếu Quân đứng dậy, nàng nhìn thấy trán hắn đầy mồ hôi lạnh, hơn nữa sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, đi đường cũng lắc lắc lư lư, như thế nào cũng cảm thấy không bình thường.

Không để ý tới ánh mắt Vị Đông Tuyết, Hách Liên Dung đứng dậy cùng mấy người khác rời đi. Về mặt Nghiêm Yên có chút không cam lòng, khẽ mím môi. Hiện nhiên, nàng cũng muốn Hách Liên Dung truy vấn chuyện này một chút. Ai ngờ Hách Liên Dung cứ vậy rời đi.

Vị Thiếu Dương đuổi theo Hách Liên Dung ra khỏi đại sảnh. “Nhị tẩu.”

Hách Liên Dung quay lưng lại, “Có việc sao?”

“Chuyện của nhị ca, tẩu không muốn biết sao?”

Hách Liên Dung sửng sốt, mới hiểu được hắn đang nói tới “nội tình” chuyện năm đó. Kỳ thật, đã là người thì ai chả có tính tò mò, Hách Liên Dung cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên, thần thái của Vị Thiếu Dương khiến cho Hách Liên Dung nghĩ tới Nghiêm Yên lúc trước không tiếng động chỉ trích nàng. “Đệ đang trách tẩu?”

“Đệ chỉ không hy vọng tẩu bỏ mặc cuộc sống sau này.”

Hách Liên Dung có chút ngạc nhiên. Vị Thiếu Dương cười khò một chút, “Có lần đệ nghĩ tới nhị ca khi còn sống sẽ như vậy mãi, nhưng trong thời gian gần đây huynh ấy thực sự đã thay đổi, tẩu từng nói qua không muốn nhìn thấy tiết mục lăng tử quay đầu. Nhưng nhị ca, huynh ấy... chính là tìm lại quá khứ của mình thôi, có lẽ tẩu có thể mong đợi một chút, thử hiểu về huynh ấy một chút, cho huynh ấy một cơ hội, cũng không phải quá mức phong bế bản thân, được không?”

Vị Thiếu Dương nói những lời này khiến cho Hách Liên Dung thật lâu không nói được gì, cuối cùng cũng không cho câu trả lời nào, mang Bích Liễu đi thẳng.

Phong bế bản thân? Nàng chỉ là sợ hãi bị thương thôi, ai mà chẳng có kỳ vọng với tương lai? Ai mà không tưởng tượng cuộc sống sau này? Chính là có một tương phu như vậy, một gia đình như vậy, nàng có thể chờ mong gì?

“Thiếu phu nhân?”

Tiếng gọi của Bích Liễu khiến Hách Liên Dung lấy lại tinh thần, “Sao vậy?”

“Thiếu nữ nãi nãi cảm thấy lời nói của cô nãi nãi là thật hay giả?”

Hách Liên Dung nghĩ nghĩ. “Nửa thật... nửa giả đi, ta không tin đại tẩu sẽ có quyết tâm thiêu hủy từ đường.”

“Không phải đại thiếu phu nhân vậy thì là cô nãi nãi sao?” Về mặt Bích Liễu có chút hoảng sợ, “Còn có ngọc như ý... Tại sao lúc trước tìm không được, cô nãi nãi vừa tìm đã thấy...?”

“Cuộc sống không phải chính là như vậy sao, thật thật giả giả, hư hư thật thật, chuyện này, chỉ sợ nhất định trở thành vô đầu bản xử án (vụ án không có

lời giải).”

Nghe được hình dung của Hách Liên Dung, Bích Liễu rụt cổ, càng bước lại gần Hách Liên Dung, “Thiếu phu nhân nói khiến người khác sợ hãi, cái không mà không đầu...”

Hách Liên Dung bật cười, thế nhưng chỉ là trong nháy mắt, ý cười trên mặt liền biến mất, “Bích Liễu, ngươi có biết chuyện hôm nay khiến cho ta có cảm giác gì không?”

Bích Liễu lắc đầu. Hách Liên Dung thở dài, than nhẹ một tiếng. Rõ ràng người cùng người trong lúc tranh đấu, có thể không chút do dự phá hỏng tâm huyết của người khác. Hành vi như vậy là hành vi nên có của người nhà sao? Các nàng coi đối phương là người thân sao? Vị gia... Vẫn coi là nhà được sao?

“Chuyện hôm nay khiến cho ta đối với gia đình này... Càng thêm phiền chán.”

Lời nói của Hách Liên Dung khiến cho Bích Liễu nao nao. Nàng từ nhỏ đã vào Vị phủ, xem tranh đấu trong nhà đã nhiều, cũng coi như chuyện vốn có trong nhà, tranh đấu là chuyện đương nhiên. “Chẳng lẽ thiếu phu nhân khi ở Tây Việt không có việc này sao? Theo lý thuyết, tranh đấu trong vương phủ hẳn so với gia đình bình thường càng thêm khác nghiệt mới đúng.”

Hách Liên Dung lắc đầu. Nàng cũng không phải nói không có tranh đấu. Lúc đó, nàng chỉ một lòng muốn tìm cách trở lại tương lai, căn bản không có thời gian để ý những chuyện khác, lại bởi vì nguyên nhân thân phận của nàng, không có người cố ý gây phiền phức, không giống hiện tại.

Bích Liễu le lưỡi, “Thiếu phu nhân thật sự rất hạnh phúc.”

Hiển nhiên Bích Liễu hiểu nhầm cái lắc đầu của Hách Liên Dung. Hách Liên Dung cũng không giải thích, trong lòng lại nghĩ tới lời nói của Vị Thiếu Dương, không khỏi cười khổ, một gai đình như vậy, như thế nào mới có thể hy vọng?

Nàng đi tới xuất thần, không lưu ý dưới chân liền hơi lảo đảo, tìm ra nguyên nhân, đã thấy Vị Thiếu Quân ngồi dưới đất, dựa lên hòn giả sơn, co một chân, một chân khác duỗi ra, khiến nàng vấp phải.

“Ngươi..... ngươi làm sao vậy?” Ngờ kị Hách Liên Dung sau khi nhìn thấy sắc mặt Vị Thiếu Quân chậm lại một chút.

Hô hấp Vị Thiếu Quân có chút nặng nề, con mắt khép hờ miễn cưỡng nhấp nhé khoe môi, thanh âm mơ hồ nói: “Ta đi không nổi, có thể hay không dìu ta trở về?”

Bích Liễu vội vàng tiến lên, muốn đỡ hần dậy nhưng không được, quay lại nói với Hách Liên Dung: “Nô tì đi tìm tam thiếu gia...”

“Đừng...”

“Không cần.”

Những chữ mang ý tứ giống như từ trong miệng Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung đồng thời phát ra, hai người đều sững sốt, Vị Thiếu Quân suy yếu cười cười, vô lực khép lại hai mắt, “Không cần nói với đệ ấy.”

Hách Liên Dung cũng không biết vì sao mình lại ngăn cản Bích Liễu, chỉ là mơ hồ cảm thấy Vị Thiếu Quân sẽ không thích người khác nhìn thấy bộ dáng hiện tại của hắn, bằng không, nếu hắn rõ ràng có chuyện, sẽ không chống đỡ tới bây giờ mới ngã xuống.

Lấy tay nhẹ nhàng thăm dò trán Vị Thiếu Quân, mặc dù không phải rất nóng, nhưng là có thể xác định chắc chắn bị sốt nhẹ. Nhớ lại hôm nay hắn đầu tiên là dội nước rồi lại bị hỏa hun, giờ lại bị gió lạnh thổi qua, phát sốt cũng là bình thường. Lúc này, Vị Thiếu Quân than thở một câu, Hách Liên Dung tiến lại gần, “Nói cái gì?”

Khỏe miệng Vị Thiếu Quân nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không mở mắt. Thân mình lại thả lỏng một chút, “Tay nàng thật lạnh, sờ ta thật thoải mái.”

Những lời này vốn không có vấn đề gì, nói ra lại thành ra có vấn đề, hơn nữa thanh âm hắn vô lực, nhẹ nhàng nhu hòa giống như đang làm nũng, không khỏi khiến mặt Hách Liên Dung có chút nóng lên, cũng không đáp lại lời nói của hắn, quay đầu nói với Bích Liễu: “Chúng ta cùng nhau hợp lực đem hắn nâng dậy.”

Thế nhưng, tuy là cùng Bích Liễu đỡ Vị Thiếu Quân, sau khi đứng lên, Vị Thiếu Quân lại đem hơn nửa trọng lượng ý lại trên người Hách Liên Dung. Trên người đột nhiên tăng thêm áp lực, Hách Liên Dung vội vàng dùng cả vai khiến hắn đứng vững, để cho cánh tay hắn quàng qua vai mình, tay mình thì dùng sức ôm lấy thắt lưng hắn.

Đi được hai bước, bàn tay Hách Liên Dung ôm lưng Vị Thiếu Quân đột nhiên buông lỏng, khiến cho thân hình Vị Thiếu Quân hơi nghiêng một chút, đứng bên kia, Bích Liễu vội vàng tăng thêm sức lực đỡ hắn. Hách Liên Dung thật sự không phải vì thấy nặng, chỉ là nghĩ tới một việc, nghiêng đầu vừa định nói chuyện, lại phát hiện đầu Vị Thiếu Quân tựa vào trên đầu nàng, vừa quay đầu lại, giống như chủ động dang trán lên cho hắn thân mật, vội vàng xoay lại.

“Vị Thiếu Quân, thắt lưng của ngươi bị thương sao?”

Vị Thiếu Quân không ngờ bị hỏi như vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, hai gò má cọ sát đỉnh đầu Hách Liên Dung. Hách Liên Dung bất an di chuyển người một chút, mới nghe được Vị Thiếu Quân mơ mơ hồ hồ cười khê, “Không bị thương, nhưng rất đau...”

Hách Liên Dung không rõ là có ý gì, lại càng không dám động tới thắt lưng hắn, dùng hết sức nắm cánh tay hắn. Vị Thiếu Quân dồn nén đau đớn khẽ mờ mắt, rút lại cánh tay đang được Bích Liễu đỡ lấy, cầm lấy tay Hách Liên Dung một lần nữa đặt tại thắt lưng của mình. Chỉ một động tác đơn giản như vậy cũng khiến toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi. Hách Liên Dung lại chịu thêm sức nặng, bàn tay trên lưng hắn cũng không dám dùng sức, hoàn toàn để hắn dựa vào đầu mình mà bước tới phía trước.

“Liên Dong.” Thanh âm Vị Thiếu Quân không mơ hồ như lúc trước, có chút khàn khàn, “Chờ ta an dưỡng khỏe lại sẽ sửa gương cho nàng?”

“Không cần.” Hách Liên Dung cự tuyệt như thường lệ, cự tuyệt xong lại hơi có chút hối hận. U hồn này đến mức này còn muốn sửa gương, có lẽ.... nàng không nên trả lời nhanh như vậy.

Vị Thiếu Quân không thêm nói lại, bước chân càng phù phiếm. Hách Liên Dung cảm thấy càng ngày càng nặng, trong lòng càng thêm nôn nóng, đang nghĩ muốn hay không nói nguyên nhân không muốn sửa gương, Vị Thiếu Quân liền nghiêng đầu, một hơi thở ấm nóng thổi vào trong tai, “Ta chống đỡ không nổi.... cái....”

Hách Liên Dung còn chưa nói xong một câu, lập tức sức nặng trên người tăng thêm, Vị Thiếu Quân mất đi sự chống đỡ của nàng liền ngã xuống, đem nàng chặt chẽ đặt ở dưới thân.

Bích Liễu kinh hô một tiếng, tóm lấy Vị Thiếu Quân, lại buông xuống ý tưởng đỡ hắn dậy, vội la lên với Hách Liên Dung đang nhe răng trợn mắt: “Nô tì đi gọi người đến!” (=)) người đâu mà gian dễ sợ)

Làm cái đệm thịt thật sự không dễ chịu chút nào, lúc này bất chấp cái gì mà thu nhỏ phạm vi truyền tin, Hách Liên Dung rên rỉ gật gật đầu, lại đẩy đẩy Vị Thiếu Quân, thấp giọng nỉ: “U hồn nhà ngươi, sinh bệnh vẫn còn muốn khi dễ ta!”

“Liên Dong....”

“Ôi chao?” Một tiếng mê sảng làm cho Hách Liên Dung tạm thời quên mất đau đớn trên người, khẽ nâng mặt Vị Thiếu Quân lên, “Ngươi không dậy sao?”

Vị Thiếu Quân không biết có nghe thấy lời nói của nàng hay không, nhắm mắt lại, cọ cò vào cổ nàng, “Thực xin lỗi...” (ai, bất tỉnh mà còn ăn đậu hũ người ta, oa, vô si thiệt á!!!!!! Nhưng mà ta thích.....)

Hách Liên Dung sừng sốt, thanh âm suy yếu của Vị Thiếu Quân một lần nữa vang lên, “Thực xin lỗi....”

Không biết có phải vì bị đè hay không, Hách Liên Dung cảm thấy hô hấp của mình bắt đầu có chút khó khăn. Đầu chôn ở cổ nàng cũng không nâng lên nữa, lại ở bên tai nàng lặp đi lặp lại ba chữ đơn giản này, hơi thở nóng bỏng phả vào gáy nàng, khiến cho da gà trên người nàng nổi lên lại biến mất, lại nổi lên, cứ liên tục lặp lại, không ngừng không nghỉ...

Vị Thiếu Quân thực sự hôn mê, hắn giống như nói mớ lặp đi lặp lại câu “Thật xin lỗi”, khiến cho trong lòng mỗi hạ nhân đến diu hẳn đều tràn ngập nghi hoặc. Nhị thiếu gia thật sự làm rất nhiều chuyện phải xin lỗi người khác đâu? Trên đường quay về tỉnh Vũ yên đã nói đến mấy chục lần.

Lão phu nhân hôm nay bị dồn ép quá mức, thật vất vả mới về tới Thê Thuận trai, còn chưa ngồi nóng chỗ đã nghe tin Vị Thiếu Quân té xỉu, vì thế cũng không ngủ, hỏa tốc chạy tới Thính Vũ yên.

Vị Thiếu Quân hẳn là cảm lạnh, sốt nhẹ mãi không giảm, người cũng không tỉnh táo, vẫn nói mê sảng, chính là câu “thực xin lỗi” kia. Lão phu nhân sợ hãi quá mức, mời đến vài thầy thuốc, cho đến khi bọn họ chỉ thiên gọi địa nói Vị Thiếu Quân chỉ là cảm lạnh phát sốt, tình huống thật tốt là được rồi, lúc này mới có thể yên tâm trở về ngủ.

Lúc lão phu nhân rời đi trời đã có chút sáng, Hách Liên Dung quay về phòng như thế nào cũng ngủ không yên giấc, theo lý thuyết, nàng cũng chịu đựng cả buổi tối, nhưng tràn ngập trong trí não cũng chỉ là một câu “thực xin lỗi” vừa suy yếu vừa nhu nhược của Vị Thiếu Quân kia, thật sự quấy phá khiến nàng không được bình an, rốt cuộc là vì sao vậy? Hoảng hốt, hệt hơi, nồng nóng muốn chết a.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Im lặng nhất thời (2)

Hách Liên Dung cảm thấy bản thân có thể là vì quá mệt mỏi, đứng dậy gọi Bích Liễu chuẩn bị đồ tắm rửa, muốn tắm một cái cho thật tốt, gột sạch mệt mỏi là có thể ngủ yên.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh phiền toái không phải tắm rửa là có thể gột sạch được, lại chịu đựng đau đớn mất xa cho chính mình, cũng lại vô dụng.

đang suy tính muốn hay không đi ra ngoài dạo một vòng, Bích Liễu lại mang tin tức lão phu nhân triệu tập mọi người đến.

Vị lão phu nhân này đúng là tinh lực hơn người, nhanh như vậy liền bổ sung đủ năng lượng? Hách Liên Dung đúng là không bị được, ngược lại một muốn chết. Tối đại sảnh, trừ bỏ Vị Thiếu Quân đang nằm trên giường đau ốm và Vị Thiếu Dương phải đến Vị Tất Tri, toàn bộ người trong Vị phủ đều ngồi ngay ngắn, Hách Liên Dung vốn tưởng sẽ gặp phải một đám gà gât, không ngờ tất cả mọi người đều có tinh thần như vậy. Nhất là Nghiêm thị, trong mắt một chút tơ máu cũng không có, còn ánh mắt Ngô thị lại không được phân chấn như vậy nhưng vẫn vô cùng chính tề, không hiện lên một tia rối loạn, trên khuôn mặt còn ẩn ẩn chút vẻ biết điều.

“Khoảng thời gian này trong nhà đã xảy ra rất nhiều chuyện...” Lão phu nhân chậm rãi nhìn quét một vòng, cẩn thận nhìn qua mỗi người, thờ dài một tiếng: “Ta thật không có tâm trạng nào, muốn đi Tuyên Pháp tự ít hôm, nghe Trí Năng đại sư giảng kinh, định sáng mai lên đường.”

Nghiêm thị nói: “Nương, sáng mai lên đường, liệu có phải hơi vội vàng không? Dù thế nào cũng để Thiếu Dương báo cho vị bằng hữu kia còn tiếp đón chu đáo, hỏi Trí Năng đại sư có thời gian rảnh không...”

Lão phu nhân nói: “Ta đã phái người nói với Thiếu Dương, hơn nữa lần này ta đến cũng chỉ vì tĩnh tâm, nếu đã vô duyên với đại sư cũng đành chịu. Hôm nay gọi các người đến là có vài chuyện muốn giao phó.” Đang nói đến đó, Ngô thị đột nhiên đứng dậy: “Bà nội, tôn túc (=cháu dâu) cũng có điều muốn nói.” Đường như đã có chuẩn bị trước, Ngô thị cho người trình lên hai cái rương nhỏ: “Đây là những vật đương gia Vị phủ nắm giữ, ấn tín, khế thư, chìa khóa đều đủ cả, Thục Cần biết trước khi oan khuất được rửa sạch lòng người khó phục, xin bà nội thu hồi chức quyền đương gia của Thục Cần.”

Ngô thị cũng hiểu được dù nàng có thể chứng minh mình trong sạch hay không thì địa vị đương gia của nàng cũng khó giữ, nếu bị Nghiêm thị lên án công khai đoạt quyền, không bằng chính mình chủ động nhường chức, để lão phu nhân có cách an bài khác, cứ như vậy có thể vừa ý Nghiêm thị, hơn nữa cũng không bị mất mặt, tương lai bất kể ai làm đương gia, nàng vẫn có thể tiếp tục yên ổn sống trong Vị phủ. (Biết điều chưa, spoiler là sau này bà i hơi bị biết điều với chồng nha, cute cực)

Nghiêm thị thản nhiên nhìn Ngô thị, như là đã hiểu chủ ý của nàng ta, nhẹ nhàng cười cũng không nói gì nhiều. Lão phu nhân cũng không kinh ngạc trước hành động giao ra chức vị đương gia của Ngô thị, lại tỏ có chút mệt mỏi nói: “Cháu đã thấy mệt mỏi không muốn làm đương gia ta cũng có thể hiểu được, có điều không cần đổ hết mọi việc lên chuyện Từ đường, chuyện này, ta không mong có người nhắc lại. Tất cả mọi người, đã rõ chưa?”

Lời của lão phu nhân khiến mọi người đều kinh ngạc, sao lại không đề cập đến việc xử lý chuyện Từ đường nữa? Vị Thủy Liên nhú mày, đang định mở miệng lại bị Nghiêm thị dùng ánh mắt ngăn lại.

Lão phu nhân đúng là muốn xử lý qua loa cho xong chuyện Từ đường, nàng không tin tưởng Vị Đình Ngọc cũng không tin tưởng Ngô thị, thậm chí còn hoài nghi cả người khác, điều duy nhất có thể khẳng định, chủ mưu việc này đích thị là người của Vị gia, đại khái là như vậy, cho nên lão phu nhân không muốn xử lý cũng như làm to chuyện hơn. Người ta một khi đã đến cái tuổi thất thập cổ lai hi còn theo đuổi cái gì nữa? Điều mong đợi đơn giản chỉ là gia hòa vạn sự hưng mà thôi.

Lão phu nhân vỗ nhẹ cái hộp nhỏ có chìa khóa đương gia, hơi do dự: “Về phần mấy thứ này...”

Ngô thị có chút hi vọng vào sự chần chừ của lão phu nhân, nhẹ giọng nói: “Nhị đệ muội là người cẩn trọng, Thục Cần nguyện toàn tâm hiệp trợ để nàng đảm nhận vị trí đương gia.”

Ồi chao? Hách Liên Dung lập tức nghĩ được mùi không ổn ở đây, dù cho lời đó của Ngô thị xuất phát từ thật lòng hay có ý đồ gì khác, nếu lão phu nhân thực sự an bài vị trí đương gia lên đầu nàng, vậy chính mình lại phải đối đầu với Nghiêm thị, chỉ sợ càng thêm rắc rối.

Lão phu nhân không nói gì, tựa hồ đang lo lắng, sắc mặt Nghiêm thị hơi trầm xuống nhưng không nhìn kĩ cũng chẳng dễ phát hiện.

Ngô thị đương nhiên hi vọng sự tình lèo lái theo hướng mình đề xuất, bất luận là ai tiếp nhận vị trí đương gia đều đối với nàng có lợi hơn so với Nghiêm thị đảm nhận. Sau một lúc cẩn thận suy nghĩ, lão phu nhân mới mở miệng nói: “Trước vẫn nên giao cho nương người đi...”

Ngô thị hiện rõ vẻ thất vọng, chỉ đành ‘vâng’ một tiếng, Nghiêm thị không nói gì chỉ thờ phào nhẹ nhõm, khoe môi mới hơi nhếch lên cười đắc ý lại nghe thấy lão phu nhân tiếp tục phân phó: « Từ hôm nay việc Vị phủ cứ để nương người tạm thời tiếp nhận. »

Ý cười cứng đờ trên miệng Nghiêm thị, cẩn thận cân nhắc ý tứ của lão phu nhân, ‘tạm thời tiếp nhận’, chỉ là đương gia tạm thời, vậy về sau thì sao?

“Thục Cần, cháu cũng nhân lúc trong khoảng thời gian này mà bình tĩnh lại.” Lão phu nhân làm như không nhận thấy thái độ đăm chiêu của Nghiêm thị, lại nói tiếp với Ngô thị: “Chúng ta đều là người một nhà, không có việc gì là không qua được. Chờ chúng ta trở về, mọi chuyện không hay qua đi rồi thương lượng tiếp chuyện này cũng không muộn.”

Lời này của lão phu nhân mang lại cho Ngô thị ít hy vọng, dù sao nàng có thể an ổn ngồi trên vị trí đương gia nhiều năm như vậy, tình cảm với lão phu nhân không chỉ ngày một ngày hai.

Nghiêm thị đánh giá về mặt đã phục hồi lại hi vọng của Ngô thị, cười âm thầm: “Phượng Như, đi Tuyên Pháp tự đường xá xa xôi, muội trên đường phải chăm sóc nương thật tốt, mang đồ vật đầy đủ chút, thà mang nhiều thứ không cần thiết cũng không để thiếu nhờ có lúc cần dùng đến.”

Hồ thị vội vàng lên tiếng vâng dạ, Nghiêm thị lại nói: “Chút nữa muội cùng Thanh cô chọn vài nha hoàn chân tay nhanh nhẹn đi theo, thiếu cái gì cứ nói với Thanh cô.”

Hiển nhiên Nghiêm thị đã bắt đầu thể hiện chức trách đại đương gia của nàng, Hồ thị vừa định lên tiếng vâng dạ, lão phu nhân đã đáp lại: “Là này đi

Tuyên Pháp tự, đồ vật chuẩn bị chỉnh tề, đầy đủ là được, nha hoàn chỉ đem theo Bích Vinh bên người ta, không mang theo nhiều người làm gì cho phiền toái. Ngoài ra, ngoại trừ Phương Như, ta muốn đưa Thiếu Quân đi cùng, chuyện trùng tu Từ đường cứ giao cho Thiếu Dương làm đi.”

Nghiêm thị vâng dạ, đương nhiên không có được sự tích cực như ban đầu, Từ đường bị hỏa thiêu, bảo bối không có bên trong thì thôi, nếu có thì cũng hóa tro từ lâu, mặc kệ là khả năng nào xảy ra, lúc trước mục đích thay Vị Thiếu Dương tranh giành việc tu sửa Từ đường cũng đã thất bại, hiện tại nhắc lại việc này đương nhiên sẽ thấy không thoải mái trong lòng.

Hồ thị suy tư nói: “Nương, thân thể của Nhị thiếu liệu có chịu được bốn ba?”

Lão phu nhân khoát tay: “Thân thể hần không có gì trở ngại, chỉ làm bị tâm ma quấy phá thôi, ta muốn đưa hần đến tự ở một thời gian, thanh tĩnh lại tâm tư.”

Hồ thị tuy rằng lo lắng nhưng cũng đành gật đầu, lão phu nhân lại nói: “A Dung, cháu cũng đi, trên đường còn chăm sóc Thiếu Quân.”

A Dung... Mọi người ngơ ngác nửa ngày mới cùng chiếu tướng đến người Hách Liên Dung, là nàng sao?

Hách Liên Dung cũng mơ mơ hồ hồ, từ trước tới giờ lão phu nhân có gọi nàng cũng chỉ kêu ‘Nhị tôn tửc’, từ khi nào bắt đầu gọi nữ danh của nàng? Hơn nữa bao nhiêu người không mang theo lại cố tình muốn dẫn nàng đi? Chẳng lẽ để bồi thường cho lần trước nàng không được đi Tuyên Pháp tự?

Mặc dù Hách Liên Dung nghi hoặc nhưng tạm thời với việc rời Vị phủ nàng cũng không có dị nghị gì, còn phần chiếu cố Vị Thiếu Quân ư... Nàng đương nhiên phải cảm tạ việc hần bị bệnh nàng mới có dịp đi theo ra bên ngoài, cho nên chiếu cố thì chiếu cố vậy, hơn nữa với bệnh cảm lạnh nho nhỏ, chỉ cần hai ngày là khỏi rồi. Điều nẫu chột là nàng không bị cuốn vào vòng tranh đấu gay gắt giữa Nghiêm thị với Ngô thị, có thể rời Vị phủ hưởng sự tĩnh lặng tạm thời, thật sự là quá tốt.

Trên đường trở về Thính Vũ Hiên, tinh thần Hách Liên Dung càng thêm phấn chấn, giục Bích Liễu nhanh chóng trở về sắp xếp hành lý cho nàng. Bích Liễu thấy đáng về khẩn khoản của nàng không khỏi cười nói: “Thiếu phu nhân cùng lão phu nhân đi ra ngoài nhất định phải hòa hợp, cơ hội khó có được.”

Hách Liên Dung nghĩ nghĩ rồi gật đầu nghiêm túc, theo như thế cục hôm nay, xem ra người có quyền lực nhất ở Vị gia vẫn là lão phu nhân, nếu có quan hệ tốt với bà và về sau mấy chuyện ngu quấy xa thần cũng sẽ không dây dưa nhiều đến mình. (Ngu quấy xa thần: chỉ những việc hoặc người xấu xa, không hay ho, tốt đẹp gì.)

Bích Liễu thấy vậy tưởng rằng nàng đã nghĩ thông suốt, hoàn toàn không biết điều hai người họ nghĩ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, ý của Bích Liễu là Hách Liên Dung nên nắm bắt lấy cơ hội này, đợi đến lúc trở về liền tranh thủ giành được địa vị đương gia.

Dù nói thế nào thì chuyến đi này đều khiến hai người vô cùng vui vẻ, lúc gần về đến Thính Vũ Hiên, một nha hoàn lục y bước đến nghênh đón, là nha hoàn lo việc rửa mặt cho Hách Liên Dung. Sau khi nhìn thấy Hách Liên Dung thì sắc mặt nàng ta vui vẻ chào đón: “Thiếu phu nhân, nhị thiếu gia đã tỉnh, nô tì muốn đi báo cho người cùng lão phu nhân.”

Bích Liễu thờ nhệ một cái: “Nhanh đi báo cho lão phu nhân.”

Nha hoàn kia chuẩn bị đi, Hách Liên Dung vội vàng kéo nàng: “Đừng vội báo với lão phu nhân, về xem trước đã.”

Tiểu nha đầu không hiểu nhưng cũng đành theo nàng trở lại, Bích Liễu cũng thấy hơi kì lạ, lại thấy nét ưu tư trên khuôn mặt Hách Liên Dung, còn tưởng rằng nàng đang lo lắng cho Vị Thiếu Quân, an ủi hai câu, Hách Liên Dung cũng chỉ thuận miệng đáp lại. Đợi đến lúc vào Thính Vũ Hiên, Hách Liên Dung lập tức vọt tới phòng Vị Thiếu Quân, nhìn đi nhìn lại thấy hần vẫn nhắm tịt hai mắt: “Tĩnh chỗ nào vậy?”

Tiểu nha đầu kia cũng đến nhìn lại: “Vừa mới rồi đích xác là thiếu gia có mở mắt, sốt cũng hạ đi nhiều.”

Hách Liên Dung nghe vậy thì dùng tay chạm lên trán Vị Thiếu Quân, quả nhiên, nhiệt độ đã bình thường trở lại, xem ra nói hần tỉnh là thật, hiện tại có lẽ lại thiếp đi.

Sao lại có thể nhanh như vậy!

Nhìn Hách Liên Dung càng lúc nhú mày càng chặt, Bích Liễu thấy vô cùng ngạc nhiên, trước để tiểu nha hoàn kia đi ra ngoài rồi mới hỏi: “Thiếu phu nhân sao vậy?”

Hách Liên Dung ním môi, hơi chột dạ nói: “Người nói... nếu buổi tối tiếp tục hồi phục, ngày mai liền khỏi hần, bà nội còn có thể cho ta cùng đi tuyên pháp tự sao?”

Bích Liễu sùng sốt đến nửa ngày, đột nhiên bật cười: “Hóa ra thiếu phu nhân lo lắng chuyện này.”

Hách Liên Dung ngượng ngùng: “Bà nội cho ta đi cùng để chăm sóc hần, nếu hần khỏe rồi sẽ không cần đến ta chăm sóc, đương nhiên không cần ta đi nữa.” Hách Liên Dung càng nói càng nản lòng, cuối cùng hít sâu một hơi, lại tiến đến gần Vị Thiếu Quân nhìn chăm chăm hần nửa ngày: “Kính nhờ người chăm khỏe đi cho ta nhờ.”

Bích Liễu cố nén cười nói: “Thiếu phu nhân sao còn chưa thông suốt? Nếu lão phu nhân muốn có người chăm sóc nhị thiếu gia, đâu cần nhất định phải để thiếu phu nhân tự mình đi theo, lão phu nhân nếu đã chỉ đích danh thiếu phu nhân đi theo, khẳng định là có dụng ý khác.”

Là như vậy sao? Hách Liên Dung tuy đã nghĩ thông nhưng vẫn chưa yên tâm, dù sao cơ hội ra ngoài lần này cũng khó mà có được.

Thấy Hách Liên Dung vẫn còn âu sầu, Bích Liễu liền xua nàng về phòng ngủ, ngủ sớm một chút sẽ không nghĩ lung tung nữa, Hách Liên Dung vốn định để Bích Liễu trước ngừng cho hần uống thuốc, ít nhất để hần bệnh cho đến trước khi xuất phát ngày mai, nhưng ngẫm lại sợ bị Bích Liễu khinh bỉ, hơn nữa làm vậy cũng hơi thiếu đạo đức nên không dám nói ra.

Một ngày không được ngủ đủ giấc, thoáng cái đã đến trưa, Hách Liên Dung vốn cũng không trụ được nữa nên về giường ngủ, vừa chớp mắt đã ngủ thẳng đến nửa đêm.

Nàng bị ác mộng làm cho bừng tỉnh, nàng mơ thấy Vị Thiếu Quân đứng trước xe ngựa, vui vẻ kéo xe ngựa cùng lão phu nhân đi du lịch, để nàng ở lại Vị phủ xem Ngô thị cùng Ngô thị tranh đấu vị trí đương gia, hai bên đều lôi kéo nàng về phía mình hỗ trợ, nàng nói không giúp ai hết, Vị Đình Ngọc liền bay đến phía sau nàng nói vậy thì người giúp ta đi, hai chúng ta cùng đốt phòng ở đi... (= =)

Thật là đáng sợ.

Hách Liên Dung nhảy xuống giường, lẩm nhẩm nhất định không thể để ác mộng trở thành sự thật, lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ, ngo trái ngo phải, thấy không gặp nha hoàn trực đêm, đại khái là nhân hạ nên đi ngủ sớm đi, đứng là trời cũng giúp nàng.

Ra khỏi cửa, rẽ trái, phòng thứ nhất.

Hách Liên Dung nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, cánh cửa kêu ‘két’ lên một tiếng trong bóng tối yên tĩnh có vẻ hơi chói tai. Hách Liên Dung bịt tai giả bộ không nghe thấy, lò dò vào phòng.

Tiếng hít thở của Vị Thiếu Quân so với buổi sáng còn đều đặn hơn, như thể khoe với nàng hần khỏe rồi.

“Người hại ta nhiều lần như vậy, hôm nay coi như giúp ta một lần đi.” Hách Liên Dung vừa khẽ lăm bằm vừa kéo ít chặn của Vị Thiếu Quân ra, nghĩ nghĩ lại thấy chưa đủ liền vứt chặn sang một bên, còn cẩn thận coi bỏ dây buộc áo của hần.

Người khác trong đêm mây mờ trăng khuyết (nguyên văn là nguyệt hắc trăng cao) giết người còn nàng mây mờ trăng khuyết thoát ý (để nguyên văn luôn cho JQ). Mở rộng quần áo Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung còn đang do dự có nên động chạm gì đến quần của hần hay không đột nhiên phát hiện bên sườn trái của hần có cái gì đó, nương theo ánh trăng bên ngoài chiếu vào không quá rõ ràng. Nghĩ lại hần đã từng nói phần eo rất đau (*mắt lóe sáng* có mơ nào là fan của đam mỹ k?), Hách Liên Dung cúi người định xem rõ hơn một chút, thỉnh thoảng Vị Thiếu Quân xoay người một cái, giấu thắt lưng bên trái xuống phía dưới.

Hách Liên Dung muốn lật hần ra, đầu ngón tay lại chạm phải phần da thịt mềm mại, dưới ánh trăng mờ lung, trung y của Vị Thiếu Quân lộn xộn khoác trên người, lộ ra mảng ngực trắng nõn, lại vì xoay người nên áo tuột ra khỏi vai, đường bả vai rất tròn, xương quai xanh thon dài, đường cong tuyệt đẹp của chiếc cổ kết hợp cùng khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân, đôi mắt khẽ nhắm, lông mi xinh đẹp, đáng vẻ ngủ say không chút phòng vệ khiến Hách Liên Dung cúi đầu mắng thành tiếng: “Thêm vào! Đúng là đồ tiểu thụ!” :D

Hách Liên Dung cuối cùng cũng buông tha cho ý định động chạm đến cái quần của hần, lại chạy đi mở toang cửa sổ ra, cũng cố tình không đóng cửa, ôm chặn của Vị Thiếu Quân chuẩn ra khỏi phòng.

Hần cũng không khác mấy, tuy rằng đã đến mùa nhảy múa dã ngoại (= ý chỉ tiết trời ấm áp), nhưng nếu bị trúng gió hần cũng không dễ chịu gì. Dù sao cũng chẳng có gì nghiêm trọng, chỉ hơi không khỏe là tốt rồi, Hách Liên Dung rất hài lòng với kế hoạch của mình.

Ngay chớp mắt sau khi Hách Liên Dung bước ra khỏi cửa, Vị Thiếu Quân vừa mới còn như đang ngủ say đột nhiên mở mắt, chậm rãi ngồi dậy buộc chặt lại quần áo, tức giận nắn cằm một câu: “Độc nhất lòng dạ đàn bà!”

Ngồi yên một lúc, Vị Thiếu Quân lại áp tay lên trán thử nhiệt độ, bữu môi đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Hành động một mình (1)

Hách Liên Dung đương nhiên không biết hành động của Vị Thiếu Quân, ôm chặn về phòng, tim vẫn còn đập loạn nhịp, không biết do làm chuyện xấu hay được thấy mỹ nam lửa thể, đương nhiên là hơi chột dạ. Tinh thần ổn định một chút, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ vừa rồi của Vị Thiếu Quân, cái dáng vẻ không chút đề phòng, cảm giác hần dường như vô cùng đơn thuần.

Thế nhưng đó cũng chỉ là cảm giác, Hách Liên Dung không thể quên được lúc tên u hồn đầy mà tinh táo thì không còn... tinh khiết. Thấp một ngọn nến, cầm lấy chiếc gương trên bàn trang điểm, nhìn mặt kính rạn nứt loang lổ, chỉ cần nhớ lại ngày đó hần dùng chân dẫm nát, làm chuyện xấu mà không có

chút cảm giác tội lỗi lại còn dương dương tự đắc. Cái này gọi là ‘ngươi đối với ta thế nào, ta trả lại như vậy’*, đừng tưởng rằng hàm hồ nói hai câu thật xin lỗi là có thể bù lại sự tổn thương trong nội tâm nàng, đã là người phiêu bạt giang hồ nào ai không có đao, Vị Thiếu Quân, ngươi tỉnh ngộ đi! (* nguyên văn: Ngươi làm mừng một, ta làm mười lăm. Là điển cố ý chỉ tình cảm ân ái của chồng dành cho vợ, vì vợ nguyện làm cả những việc bếp núc thay nàng. Ngoài ra còn có ý chỉ người đối với ta thế nào, ta cũng đối với người như vậy.)

Hách Liên Dung nắm chặt tay, tự cổ vũ chính mình đồng thời cũng không quên tính kế tiếp, làm chuyện xấu không thể lưu lại chứng cứ, trước hừng đông nàng phải mang chần trở lại.

Hách Liên Dung cũng biết mình làm vậy cũng hơi ngớ ngẩn, không nói đến xác suất có thể khiến hần bị đông lạnh hay không, chỉ nói đến việc bệnh tình hần càng tăng thêm, đến lúc đó ngay cả đi cũng không được, chẳng phải là càng xong đời hay sao?

Thật ra biện pháp đơn giản mà đảm bảo nhất là thương lượng cùng Vị Thiếu Quân, nói với hần lần này xuất môn nhất định phải cho ta đi, tổng hợp những biểu hiện của hần hai ngày hôm nay, xác suất hần đồng ý đi đến 80%, chỉ cần hần nói một câu, lão phu nhân nhất định không nói gì, việc bệnh hay không bệnh, cần chăm sóc hay không tuyệt đối không liên quan.

Nhưng Hách Liên Dung không muốn nói, nàng bắt được tín hiệu muốn giảng hòa của Vị Thiếu Quân, nhưng giảng hòa thế nào đây? Sở trường của hần là bất luận ngày hôm nay trời long đất lở như thế nào thì cũng giữ nguyên cái vẻ mặt tươi cười hi hi ha ha. Hách Liên Dung tự thấy mình không có khả năng trời phú như vậy, lại không biết cần hần phải làm đến mức độ như thế nào thì mình mới có thể quên hết chuyện trước đây, cho nên bỏ qua chuyện giảng hòa, càng miễn bàn đến việc chủ động yêu cầu hần giúp mình.

Ngẩng đầu nhìn trời, phương đông đã lấp ló có tia sáng, Hách Liên Dung gấp một cái, ôm chần ra khỏi cửa, đã mở đầu thì cũng phải kết thúc, chẳng sợ việc đó ngốc nghếch cỡ nào.

Rón ra rón rén lên vào phòng Vị Thiếu Quân lần nữa mới phát hiện trên giường trống không, Hách Liên Dung đi đi lại lại vài vòng trong phòng, cuối cùng xác định hần không có trong phòng, lại đi loang quanh trong viện cũng không thấy bóng người. Cái này thật kỳ quái, chẳng lẽ lạnh quá nên đi tìm chần? Hay bị mộng du?

Đứng ngây người nghĩ hoặc đến nửa ngày trong phòng hần, mãi không thấy hần trở về, sắc trời dần sáng, Hách Liên Dung thật không kiên nhẫn được thêm, nếu trước lúc xuất phát hần vẫn không xuất hiện thì làm sao bây giờ?

Hay ra ngoài tìm xem?

Hách Liên Dung mới nghĩ vậy chân đã nhanh bước ra ngoài, nhưng nàng còn chưa kịp đi đến cạnh cửa, cửa phòng đã bị người ở ngoài đẩy ra, đứng là khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi của Vị Thiếu Quân.

Hách Liên Dung bất giác thở phào nhẹ nhõm: “Ngươi đi đâu vậy?”

Vị Thiếu Quân thấy Hách Liên Dung thì hơi sững sốt, ánh mắt lại đảo qua giường, thấy cái chăn chất đống ở kia dường như muốn nói gì đó nhưng lại không có sức như bình thường, một nụ cười mỉa mai khẽ lướt qua trong giây lát, đi qua Hách Liên Dung đến bên giường nằm phịch xuống, phát ra một tiếng thật lớn.

Hách Liên Dung vội vàng đến cạnh hần: “Ngươi... ngươi làm sao vậy?” Nàng dùng sức đẩy hần nằm cho ngay ngắn, dựa theo ánh sáng lúc bình minh thấy được khuôn mặt tái nhợt của Vị Thiếu Quân, lại có hơi ửng đỏ không bình thường bèn đặt tay lên trán, quả nhiên so với hôm qua nặng hơn một chút.

Cảm giác được bàn tay của Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân hơi nhếch mắt khẽ cười nói: “Không phải nàng lo lắng ta khỏi bệnh quá nhanh sao? Ta đi hóng gió làm cho bệnh nặng thêm chút, bây giờ yên tâm chưa?”

Giọng nói của Vị Thiếu Quân hơi khàn khàn, dường như có gì đó vô cùng chân thành, Hách Liên Dung đâu có ngờ nghe được lời giải thích như vậy, sợ run nửa ngày rồi mới dám nhìn hần đã thấy hai mắt nhắm lại, hô hấp hơi khó khăn, gọi hần hai tiếng cũng không thấy mở mắt, có lẽ vì mệt quá nên ngủ tiếp.

Bệnh tình của Vị Thiếu Quân rõ ràng nghiêm trọng hơn hôm qua, Hách Liên Dung cuối cùng cũng được như ý nhưng sao trong lòng lại không thấy vui sướng, thoải mái?

Là vì chột dạ sau khi làm chuyện xấu? Hay vì lời nói của hần? Chỉ sợ... là bởi vì lý do sau. Hần nói thật ư? Bởi vì muốn đẹp lòng nàng mà làm chuyện ngớ ngẩn như vậy? Hách Liên Dung thật không muốn tin chuyện này có thể xảy ra, bởi vì điều đó chứng minh tín hiệu muốn giảng hòa của Vị Thiếu Quân càng mạnh hơn trước, mà nàng chưa biết nên đáp lại như thế nào? Nàng nên nhận sao? Tựa như theo lời của Vị Thiếu Quân, một lần nữa xem xét kĩ lại người này? Một lần nữa dấy lên hi vọng vào tương lai? Chính là nàng có thể tin tưởng vào Vị Thiếu Quân ư? Phong bế tâm tư còn có thể chống lại đã kích thất vọng, nhưng một khi mở lòng, lại bị đá kích thêm nữa, tại gia đình lạnh như băng này, nếu muốn đứng dậy sau khi gục ngã, liệu nàng còn đủ sức chăng?

Không yên tâm về phòng mơ màng thêm một lúc, khi tỉnh lại mặt trời đã lên cao chói lọi, đứng dậy mở cửa phòng, Bích Liễu đang chỉ huy mấy nha hoàn đi lấy mấy đồ này nọ, thấy Hách Liên Dung liền ngay lập tức múc nước: “Lão phu nhân phái xe ngựa đến đón nhị thiếu gia và thiếu phu nhân, nhị thiếu gia đã lên xe, thiếu phu nhân cũng không cần vội, dùng điểm tâm xong rồi đi cũng chưa muộn.”

“Hần tỉnh?” Hách Liên Dung ngó ra ngoài cửa viện quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa to lớn đỗ ở ngoài viện.

“Vừa mới tỉnh, nhưng tinh thần không được tốt lắm, uống một bát thuốc, bây giờ có lẽ lại ngủ tiếp.” Bích Liễu đưa Hách Liên Dung vào nhà rửa mặt,

cười nói: “Thiếu phu nhân không cần lo lắng quá, thầy thuốc nói ốm lại là chuyện bình thường.”

Hách Liên Dung gật đầu nhưng vẫn hơi chột dạ, ăn qua loa một miếng cơm rồi buông đũa, có nha hoàn báo lão phu nhân đã đến đây, Hách Liên Dung vội đi ra ngoài đã thấy lão phu nhân ngồi trên xe ngựa xem xét bệnh tình của Vị Thiếu Quân.

Bởi vì phải chăm nom bệnh nhân nên thiết kế trong xe là kiểu giường nằm, vô cùng rộng rãi, phía góc còn có một cái hộp tủ nhỏ thuận tiện để mấy thứ linh tinh, bên trong đã để sẵn nước và hoa quả khô cùng mấy quyển sách, Vị Thiếu Quân đang nằm ở trong xe, không mở mắt cũng không biết là đang dưỡng thần hay đang ngủ. Sắc mặt so với hồi nãy có tốt hơn chút, dường như đã hạ sốt, lão phu nhân đặt tay lên trán hần rồi lại kéo chăn kín hơn rồi mới xuống xe ngựa, nói với Hách Liên Dung: “Đến Tuyên Pháp tự ít nhất cũng mất hai ngày, trên đường phải chăm sóc Thiếu Quân cho tốt, để nó mau hồi phục, đừng đem khí bệnh đến trước mặt Phật tổ.”

Hách Liên Dung vâng dạ, lão phu nhân lại nói tiếp: “Mang theo nhiều thuốc một chút, phòng có chuyện ngoài ý muốn.”

Bích Liễu ở bên cạnh nói: “Hôm qua thầy thuốc nói uống bốn, năm thang là khỏi bệnh, nô tỳ đã sắp xếp cho nhị thiếu phu nhân mười thang, lại thêm một ít thuốc viên để ngừa lúc không có đồ sắc thuốc.”

Lão phu nhân gật đầu lại hỏi thêm mang theo những cái gì, Bích Liễu tuân tự trả lời, lúc này bà mới yên tâm quay sang nói với Hách Liên Dung: “Ta còn phải đến đại sảnh phân phó vài việc, hai cháu không cần đi theo, trước cứ vừa đi chậm chậm vừa chờ chúng ta, miễn cho có người càng nói càng nhiều, chậm mất giờ đẹp lên đường.”

Hách Liên Dung không rõ vì sao lão phu nhân sắp xếp như vậy, nói mấy chuyện đâu có thể chậm trễ bao nhiêu thời gian? Vẫn là có chuyện không muốn cho nàng tham dự đi? Thế nhưng Hách Liên Dung cũng không hỏi nhiều, có thể thanh tĩnh tâm tư, nàng vui còn chả kịp, chỉ là muốn nói đôi lời với Vị Đông Tuyết, bọn họ đi cũng phải đảm bữa nửa tháng, không biết Trần gia có đến cầu hôn trong khoảng thời gian này hay không? Cũng may việc chung thân đại sự cũng cần lão phu nhân gật đầu cho nên Hách Liên Dung cũng không quá lo lắng.

Tiền lão phu nhân đi, Hách Liên Dung dẫn Bích Liễu chú ý quan tâm đến Vị Đông Tuyết. Bích Liễu vâng lời rồi kiểm tra mấy vật mang theo, xác nhận không thiếu thứ gì mới nói lời tạm biệt với Hách Liên Dung.

Xe ngựa nhanh chóng rời Thính Vũ Hiên ra đến cửa chính Vị phủ thấy một chiếc xe ngựa to khác đỗ ở đó, lão phu nhân và Hồ thị vẫn chưa ra, bọn họ cũng không phải dừng lại để chờ, thẳng tắp đi ra Vân Trữ thành.

Mất thấy cách phủ trạch Vị gia càng lúc càng xa, mối lo lắng trong lòng Hách Liên Dung vẫn chưa an tâm buông xuống được, đợi đến lúc phủ trạch biến mất khỏi tầm mắt mới thôi không nghĩ ra cửa sổ, cõi hải, tìm vị trí thoải mái đối diện Vị Thiếu Quân ngồi xuống.

Trong xe không gian cũng hạn chế, Hách Liên Dung nhắm trái ngó phải một lúc rồi cũng dừng lại trên mặt Vị Thiếu Quân, nghĩ đến câu nói kia của hần, Hách Liên Dung không khỏi thờ dài.

Một lúc... chờ hần tỉnh rồi hỏi hần đi, tuy rằng Hách Liên Dung là một người rất lười, lười quan tâm hay hỏi han nhiều chuyện này nọ, nhưng chuyện này, nàng nhất định phải hỏi cho rõ.

Nhưng sau khi biết rõ thì sao? Nếu như hần nói làm chuyện đó vì nàng thì làm sao đây? Làm sao bây giờ...

Lúc Vị Thiếu Quân mở mắt thì nhìn ngay thấy một khuôn mặt phiền não, Hách Liên Dung tuy rằng nhìn chăm chăm vào hần nhưng hồn phách không biết đã bay đi đâu, lông mày nhíu chặt, không biết đang nghĩ cái gì.

Vị Thiếu Quân liền cùng nàng mặt đối mặt như vậy, ước chừng được bốn năm phút, Hách Liên Dung mới hoàn hồn: “Ngươi tỉnh rồi à?”

Vị Thiếu Quân rất muốn nhắm mắt lại giả như chưa tỉnh nhưng nhìn đôi lông mày nhíu chặt của Hách Liên Dung thì thờ dốc nói: “Khát.”

Giọng hần khàn khàn, xuất phát từ ý thức chăm sóc người bệnh, Hách Liên Dung vội tìm túi nước, đưa sát đến môi Vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Quân vừa định ngẩng đầu lên nàng đã thu lại túi nước, nâng hần ngồi dậy dựa vào vách xe, lúc này mới đưa túi nước đến: “Há miệng.”

Vị Thiếu Quân giương mắt nhìn, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Hách Liên Dung, khóe miệng hơi nhếch lên, nước chảy ra theo khóe miệng, Hách Liên Dung vội thu túi nước lại, tìm khăn lau miệng cho hần: “Uống nước còn cười cái gì?”

Vị Thiếu Quân lau khóe môi: “Ta còn nghĩ nàng ước gì ta chết cho rồi.”

“Ta thật có nghĩ thế.” Hách Liên Dung mấp máy: “Ta có việc muốn hỏi ngươi, ngươi... Ngươi đem qua vì sao...”

Vị Thiếu Quân nhíu mày, nghe nàng lấp bắp hỏi chuyện tối hôm qua mới lờ mờ hiểu ra: “Nàng vì chuyện này mà phiền lòng?”

Hách Liên Dung sờ sờ mặt xem trên đó có phải viết hai chữ ‘phiền lòng’ hay không.

“Ta sao ngốc như vậy, thật sự ra ngoài để trúng gió!”

“Hả?” Hách Liên Dung ngẩng đầu.

“Ta đến Từ đường.” Vị Thiếu Quân cụp mắt, dáng vẻ không có chút tinh thần nào hết.

“Đến Từ đường?” Đáp án này thật khiến Hách Liên Dung kinh ngạc, đến đó làm gì? Chỗ đó còn gì nữa đâu?

“Đúng vậy, nhìn xem trong đồng phế tích đó còn tìm được bảo bối gì hay không?” Vị Thiếu Quân đùa cợt cười xùy một cái, toàn thân không còn khí lực, hai bờ vai như suy sụp, giọng nói cũng trở nên mơ hồ: “Đáng tiếc... tất cả cháy sạch.”

Hách Liên Dung giật mình không nói gì, tuy Vị Thiếu Quân cố làm cho giọng nói bông đùa, nhưng bông đùa qua đi lại có chút tư vị không thoải mái.

“Trung thúc nói, chọn gỗ tốt cần gỗ để chọn đặc chứ không được rộng, phải nâng để chọn nhẹ chứ không được nặng, cần sờ để không chọn phải gỗ mục. Ta ngây ngốc như vậy, ngày nào cũng đi gỗ, nâng, sờ...” Vị Thiếu Quân lẩm bẩm vờn tay: “Làm cho tay thành như thế này, đến giờ vẫn còn đau...”

Bàn tay từng trắng nõn mềm mại lúc này vẫn còn in bao vết xước đỏ đỏ, đó là dấu vết bàn tay sau khi chạm nhiều vào gỗ. Nhìn nụ cười nhẹ như có như không trên mặt hắn, nhìn hắn vừa cười vừa nói tiếp: “Cũng tốt, đỡ phiền toái”, Hách Liên Dung bỗng dưng thấy chua xót trong cổ họng.

Hóa ra người tự phong bế chính mình, không ôm hi vọng gì vào tương lai, không phải là nàng... mà là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Hành động một mình(2)

Bạn bè phản bội khiến cho lòng người đau thương, người yêu phản bội khiến lòng người lạnh giá, người thân phản bội khiến ta chua xót trong lòng. Hắn lúc này Vị Thiếu Quân thấy chua xót trong lòng, bởi vì người nhà hắn, vì sự tranh đấu hư ảo giả dối mà khiến những vật liệu gỗ tự tay hắn chọn lựa, khiến niềm tin vừa trỗi dậy trong hắn một phen thiêu rụi, đốt hết bao tâm huyết.

Hách Liên Dung rất muốn nói gì đó nhưng không dám mở miệng, nàng sợ một khi đã mở miệng sự chua xót sẽ chạy từ cổ lên mắt, biến thành một cục diện không thể lường trước được.

Vị Thiếu Quân nhìn chằm chằm vào mắt nàng đột nhiên nở nụ cười: “Sao hả? Nói vậy có phải cũng khiến nàng đồng tình hay không?”

Hách Liên Dung không rõ ý tứ trong câu này, Vị Thiếu Quân tự tìm một tư thế thật thoải mái, nhe hàm răng trắng đều cười nói: “Trở về nói lại lần nữa với Thiếu Dương, không biết chừng có thể đổi chút bạc.”

Sự chuyển biến bất ngờ của Vị Thiếu Quân khiến Hách Liên Dung khó lòng thích ứng kịp, nàng không buồn nói gì ngồi lại chỗ cũ, quay đầu nhìn ra cửa sổ, nửa ngày không buồn nói một câu.

“Làm sao vậy?” Vị Thiếu Quân ngáp một cái, lại nằm xuống ngắm Hách Liên Dung rồi cười khẽ: “Có phải vừa rồi nói rất cảm động đúng không?”

“Nói quá kém” Hách Liên Dung không quay đầu lại: “Người đúng là kẻ không thành thật.”

Rõ ràng khổ sở đến chết đi còn lên giọng cường điệu không biết xấu hổ, đôi khi yếu đuối một chút cũng chẳng chết ai, diễn kịch như vậy, cho rằng nàng là kẻ ngốc sao?

Không thành thật ư? Vị Thiếu Quân thấy hơi khó hiểu rồi lại cười khẽ: “Đều thế... đều thế cả.”

Khi Hách Liên Dung quay đầu lại Vị Thiếu Quân đã xoay lưng về phía nàng giống như lại ngủ tiếp. Hách Liên Dung nghĩ lại lời nói của hắn, hóa ra... bọn họ đều cho người kia là kẻ ngốc

Xe ngựa ra khỏi thành Vân Trữ vẫn chậm rãi đi, đợi đến lúc giữa trưa mới thấy xe lão phu nhân đến, lúc này đã cách thành rất xa, lão phu nhân không muốn vào thôn nghỉ trọ, chỉ nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, dùng đồ ăn đã chuẩn bị trước.

Hồ thị đến thăm Vị Thiếu Quân, hắn vẫn đang ngủ, sốt cũng đã hạ, Hồ thị cũng hơi yên tâm trở về nói lại với lão phu nhân, lão phu nhân cũng an tâm bảo Hách Liên Dung đánh thức hắn rồi cho uống hai viên thuốc rồi mới tiếp tục khởi hành, lúc trời xẩm xẩm tối mới đến Trung Thủy trấn phụ cận Tuyên Pháp tự.

Nói Trung Thủy trấn phụ cận Tuyên Pháp tự cũng không đúng lắm bởi Tuyên Pháp tự ở trên núi Cô Nhạn, mà Trung Thủy trấn cách phụ cận núi Cô Nhạn hai canh giờ đi đường, hơn nữa địa hình trên núi phức tạp, đến đó chỉ có một đường đi, dần dà Tuyên Pháp tự trở thành đặc trưng cho núi Cô Nhạn, đến núi Cô Nhạn cũng có nghĩa là đến Tuyên Pháp tự.

Chờ đến lúc bọn họ tìm và sắp xếp xong chỗ nghỉ ở khách điểm, trời đã tối đen, Vị Thiếu Quân vẫn mơ mơ màng màng, không biết là do bệnh hay ngủ

nên không xuống lầu ăn cơm, lão phu nhân liền phân phó đem đồ ăn lên lầu, để Hách Liên Dung và Vị Thiếu Quân tận hưởng thế giới hai người.

Hách Liên Dung đương nhiên cùng Vị Thiếu Quân đến gian phòng của hai người, nàng rất muốn kháng nghị nhưng cũng tự hiểu mình chẳng có địa vị để mà kháng nghị. Tuy rằng đã lâu như vậy, lão phu nhân đương nhiên không hẳn không biết bọn họ còn chưa viên phòng nhưng hiển nhiên bà lại không am hiểu ý người đến mức đó.

Cùng đi theo tiểu nhị bưng đồ ăn lên lầu vào phòng họ, Vị Thiếu Quân đã lên từ bao giờ, ngồi ngáp bên giường.

Đội tiểu nhị kia đi ra ngoài, Hách Liên Dung gọi Vị Thiếu Quân một tiếng xong cũng không buồn chờ hẳn tự mình ngồi xuống ăn cơm. Vị Thiếu Quân lão đảo ngồi cạnh Hách Liên Dung nhưng không ăn cơm mà chỉ nhìn nàng, hếch mặt về phía giường chỉ chỉ: “Đêm nay nàng ngủ cùng ta?”

Hách Liên Dung không buồn ngẩng mặt: “Nếu không ngại ra ngoài mà ngủ.”

Vị Thiếu Quân hơi nhú mồm cười xấu xa, Hách Liên Dung cũng không để ý đến hắn, hai người com nước xong xuôi liền gọi tiểu nhị đến thu dọn bát đĩa, nàng mượn khách điểm bếp để sắc thuốc, để Bích Vinh trông rồi lấy nước cho cả hai rửa mặt.

Việc này nàng có thể chờ Bích Vinh đến làm nhưng Hách Liên Dung không cao quý đến mức chờ Bích Vinh sắc thuốc xong, hầu hạ lão phu nhân rồi mới đến hầu hạ bọn họ, sợ rằng cũng đã đến nửa đêm.

Đầu tiên đưa khăn mặt cho Vị Thiếu Quân lau mặt trước rồi bảo tiểu nhị mang thêm một bộ chăn nữa đến. Nhìn Hách Liên Dung trải hai chiếc chăn song song gọn gàng, Vị Thiếu Quân há hốc mồm.

“Nàng thật muốn ngủ như thế này?”

Hách Liên Dung đã cởi xong giày lên giường: “Có bà nội ở đây, đêm nay ta phải ngủ trong phòng này, nếu ngại muốn ngủ trên mặt đất ta cũng không để ý.”

“Vi sao ta phải ngủ trên mặt đất?” Vị Thiếu Quân tuy rằng bất mãn nhưng ngữ khí cũng không mạnh bạo, tầm mắt tuần tra qua lại giữa mặt đất và trên giường, đang tính xem có thể ngủ trên mặt đất hay không.

Hách Liên Dung đột nhiên muốn cười, nàng quả thật đã cười ra tiếng, dưới đôi mắt đầy dấu chấm hỏi của Vị Thiếu Quân ném một bộ chăn gối xuống đất, một mình thoải mái chiếm giường lớn.

Hóa ra tên u hồn kia cũng không có dũng cảm như bề ngoài, một thiếu gia phóng đảng như vậy lại lùi bước trước giường nữ nhân, nói ra chắc chẳng ai tin, hơn nữa nàng lại là thê tử trên danh nghĩa của hắn. Lười biếng đuổi người thoải mái, Hách Liên Dung trở mình nói: “Ngươi ngủ muộn một chút, lát nữa Bích Vinh mang thuốc tới.”

Vị Thiếu Quân chớp mắt mấy cái, lạng người lĩnh hội sự việc mới hỏi với vẻ không thể hiểu nổi: “Hình như ta mới là người bệnh?”

Cái chăn trên giường run run hai cái, Vị Thiếu Quân vội thu hồi dáng vẻ ngẩn người, dùng sức ném lại cái khăn vào chậu nước, bước vọt đến giường xoắn chăn của Hách Liên Dung lên, quả nhiên thấy nàng đang cố nhịn cười, rõ ràng hai mắt còn hơi gật gật nhưng vẫn giả vờ ngây nho nhỏ như đang ngủ.
(==’==)

Cho rằng hắn là kẻ ngốc à ? Vị Thiếu Quân đá giày leo lên giường, xoay người lật Hách Liên Dung ra định cúi xuống hôn nàng.

Khi môi hắn gần chạm xuống, Hách Liên mở to mắt : « Vị Thiếu Quân. »

Vị Thiếu Quân khẽ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt đặc ý nhìn nàng, Hách Liên Dung không chút hoang mang nói : « Có một việc ta thật cảm kích ngươi. » Vị Thiếu Quân dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, nàng cười cười : « Sau khi ta gả cho ngươi đã xảy ra rất nhiều việc, chẳng có việc gì là vui vẻ... »

Sắc mặt Vị Thiếu Quân chợt trở nên khó coi, Hách Liên Dung tiếp tục nói : « Thế nhưng dù cho ngươi làm ra bao chuyện không hay ho, ngươi cũng không bắt ta thực hiện nghĩa vụ thê tử, có thể là ngươi khinh thường ta, nhưng ta vẫn thật cảm kích ngươi. »

Về vấn đề này Hách Liên Dung cũng thật nghi hoặc, lấy chồng là một việc tất yếu, nàng cũng không có quyền khước từ, nhưng gả cho một tên trượng phu u hồn hẳn lại cổ tình như không có hứng thú, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì vẫn khiến cho người ta tức giận.

Hách Liên Dung thậm chí còn nghĩ tới hay là Vị Thiếu Quân vì Bạch Áu Huyền mà thù tiết ? Một kẻ không phải nàng không lấy, một người không phải chàng không gả, bắt đắ dĩ ông trời trên người, thân phận kém, phu quân bị ép lấy người khác, bao nhiêu thê non hẹn biển đều hóa thành mộng đẹp chỉ đành chống một cách tiêu cực, soạn nên một bản tình khúc bi thương.

Tóm lại mặc kệ Hách Liên Dung đoán lung tung thế nào, động tác cuối cùng của Vị Thiếu Quân cũng không tiếp tục tiến tới nữa, chiều này đúng là đòn sát thủ, một khi đã nói câu này, dù là kẻ mặt dày đến đâu cũng không tiếp tục được nữa huống chi Vị Thiếu Quân vẫn cần vớt vát lại mặt mũi.

Bích Vinh mang thuốc đến gõ cửa đến nửa ngày cũng không thấy ai ra mở cửa đành nhẹ nhàng đẩy vào, cửa mở, nhìn thấy Vị Thiếu Quân hai người trên giường với bộ dạng chàng trên nàng dưới.

Bích Vinh đỏ mặt muốn rời khỏi phòng, Vị Thiếu Quân cũng phát hiện ra nàng, vẻ mặt hậm hực đứng dậy cho nàng ta bước vào. Bích Vinh không dám ngắt đầu bước vào phòng, đặt bát thuốc xuống rồi ư ề, xoay người vào phòng lão phu nhân nhỏ giọng bẩm báo những gì vừa nhìn thấy.

Lão phu nhân hơi kinh ngạc rồi sau đó gật đầu cười nói với Hồ thị : « Ngày mai trời vừa sáng, chúng ta đi trước, để hai đứa ở lại mua chút đồ vật rồi đi tiếp. »

Hồ thị ngạc nhiên nói : « Vật gì vậy, không phải đã mang đủ rồi sao ? »

Lão phu nhân khoát tay : « Người trẻ tuổi để bọn chúng ở chung với nhau nhiều một chút. »

Hồ thị cười cười lại hơi suy tư : « Nhưng Nhị thiếu đối với nhị thiếu phu nhân... »

« Người trẻ tuổi, khó tránh khỏi va chạm » Lão phu nhân dứt lời đứng dậy để Bích Vinh thay áo : « Về phòng đi, sáng sớm mai lên đường. »

Vị Thiếu Quân cuối cùng ngủ trên mặt đất một tối, tuy rằng Hách Liên Dung có chừa chỗ cho hắn nhưng cuộc đời hắn vẫn là lần đầu tiên trải chần nệm nằm đất, ngày hôm sau thức dậy thấy người đau đau, sờ sờ lên trán lấm bầm : « Lại bị bệnh... »

Hách Liên Dung không còn trên giường, sau khi thức dậy mới biết được tin lão phu nhân đã đi rồi, để lại cho nàng một danh sách mua mấy thứ linh tinh, nói là để cúng bô tát.

Ý của lão phu nhân là để Hách Liên Dung và Vị Thiếu Quân mua đồ rồi ở trấn thêm một ngày, để Vị Thiếu Quân dưỡng bệnh. Hách Liên Dung nghĩ đặt mua thì đặt mua, dưỡng bệnh thì dưỡng bệnh, sao đến cả xe ngựa cũng mang đi ? Nàng còn phải mang theo một người bệnh, càng nghĩ càng thấy khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Con đường lên núi (1)

Thời điểm Vị Thiếu Quân tỉnh lại đã quá trưa, cảm giác tốt hơn, ra chút mồ hôi, cả người thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn sắc trời còn tưởng mình sẽ làm chậm trễ giờ xuất phát, kết quả đi đến phòng lão phu nhân thì phát hiện đã sớm không còn ai, tìm Hách Liên Dung cũng không thấy đâu, chạy ra hậu viện của khách điểm cũng không thấy xe ngựa, cái gì vậy trời ? Định vứt bỏ hắn à ?

Quay lại khách điểm, Vị Thiếu Quân hỏi thăm tiểu nhị hướng đi của mọi người, tiểu nhị nói : « Vị lão phu nhân kia sáng sớm đã lên xe ngựa đi rồi, vị thiếu phu nhân kia mới đi không lâu, hình như là muốn mua chút đồ...A, đã trở lại. »

Vị Thiếu Quân nhìn theo hướng chỉ tay của tiểu nhị về phía cửa khách điểm quả nhiên thấy Hách Liên Dung đã trở lại. vị Thiếu Quân không hiểu sao lại lại nhẹ nhàng thờ ra nhưng mặt vẫn lãnh đạm nói một câu : « Ta còn tưởng nàng đã chạy đi rồi. »

Hách Liên Dung trên tay cầm rất nhiều thứ, khó hiểu ý của hắn hỏi lại : « Ta chạy đi đâu ? » Nói xong mới đặt mấy thứ trên tay xuống bàn, quay đầu lại nói : « Vệ công tử, cảm ơn ngài, đặt ở đây là được rồi. »

Vị Thiếu Quân lúc này mới thấy phía sau Hách Liên Dung còn có thêm một người, ước chừng hai mươi hai ba tuổi, quần áo xanh dệt hoa màu trầm vô cùng tinh tế, tướng mạo tao nhã anh tuấn, khóe môi mỉm cười vô cùng hòa nhã trên tay cũng cầm mấy đồ vật. Người nọ đặt mấy thứ đó xuống, vuốt vuốt lại quần áo rồi cười nói : « Phu nhân không cần khách khí. »

Vị Thiếu Quân nhứ mảy đi đến cạnh Hách Liên Dung hỏi : « Ai vậy ? »

« Gặp được khi đi mua đồ, vừa hay vị đó cũng trọ ở đây giúp ta cầm mấy đồ vật. »

Lý do thoái thác của Hách Liên Dung đương nhiên không làm vừa lòng Vị Thiếu Quân, Vệ công tử kia nói : « Phu nhân còn chưa nói một việc, nếu không nhờ phu nhân giúp ta chặn tên trộm lại chỉ sợ túi bạc của tại hạ đã không còn. »

Vị Thiếu Quân càng nhăn nhó hơn : « Nàng còn bắt kẻ trộm ? »

Hách Liên Dung bật cười : « Là tên trộm kia hoảng quá không nhìn đường đụng phải ta, mấy đồ vật trên tay ta bị rơi ra mới khiến hắn bị cản lại, cuối cùng vẫn là Vệ công tử tay bắt lấy tên trộm. »

Vị Thiếu Quân hồ nghi nhìn về phía người nọ : « Người cũng họ Vị ? »

« Vị này chính là... »

Hách Liên Dung khẽ mấp máy : « Là trượng phu của ta. »

Vị Thiếu Quân liếc nhìn Hách Liên Dung một cái, tâm tình tốt hơn rất nhiều, sắc mặt cũng không thối như lúc vừa rồi. (‘Thối’ ở đây là sầm sì, tức giận)

« Hóa ra là Vị huynh. Hạnh ngộ hạnh ngộ *. » Vệ công chấp tay cười nói : « Tại hạ họ Vệ, cùng Vị huynh đồng âm nhưng không đồng chữ.* » Hách nói xong viết một chữ ‘Vệ’ trên bàn. « Vừa mới nghe phu nhân nói phu gia họ Vị, tại hạ cũng kinh ngạc một chút, còn tưởng rằng gặp được người trong họ. »

(*Hạnh ngộ : hân hạnh được gặp mặt

*Vệ và Vị trong tiếng trung cùng phát âm là wei nhưng viết khác nhau, Vệ là 卫, còn Vị là 未.)

Vị Thiếu Quân chấp tay đáp lễ rồi nói với Hách Liên Dung : « Nàng đi ra ngoài sao không gọi ta ? Bà nội và mọi người đâu ? »

« Bà nội nói thiếu mấy lễ vật để chúng ta đi mua rồi đến đó sau. » Hách Liên Dung cười cười với Vệ công từ rồi cúi đầu thu thập mấy đồ vật trên bàn : « Người uống thuốc chưa ? »

Thiếu Quân sừng sốt, Hách Liên Dung nhìn đáng vẻ hân liên hiểu được : « Ta để ở cạnh giường, còn tưởng người tỉnh lại liền uống luôn. »

« Nàng sắc thuốc ? »

« Nếu không là người chắc ? » Hách Liên Dung ôm một đồng hồ trên tay lại liếc Vị Thiếu Quân ra hiệu, Vị Thiếu Quân đến cạnh bàn quơ hết đồng linh tinh còn lại ôm vào trong ngực định cùng Hách Liên Dung lên lầu.

Vệ công từ theo sát ngay sau đó, hỏi Vị Thiếu Quân : « Vị huynh bị bệnh sao ? »

« Bị trúng gió. » Vị Thiếu Quân thuận miệng đáp lại, quay đầu lại nhìn hấn : « Người làm gì vậy ? »

Vệ công từ chớp mắt mấy cái lại nhìn Hách Liên Dung có chút chần chờ nói : « Ta...Chỉ là muốn quan tâm Vị huynh một chút... » (Ó Ồ)

« Ta là hỏi người đi theo để làm gì ? » Vị Thiếu Quân có chút nóng nảy.

« Ta ở trên lầu. » Vệ công từ chỉ chỉ lầu hai : « Có gì...không thỏa đáng ? »

Vị Thiếu Quân không trả lời hấn, xoay người tiếp tục lên lầu, Hách Liên Dung không nghe thấy chuyện đằng sau, vào phòng đặt mấy đồ vật xuống liền thấy chén thuốc vẫn ở nguyên đó, đến xem thì đã thấy người ngất liền bung lên định đi hâm nóng lại.

Vị Thiếu Quân ném mấy đồ trong tay xuống tiến lên đón lấy chén thuốc kia : « Đừng đồ đi, ta uống. »

Hách Liên Dung giải thích : “Ai bảo đồ đi, ta mang đi hâm nóng lại, thuốc người rồi sao uống được ? Người khỏe rồi lại bệnh, bệnh rồi lại khỏe, nếu trước khi lên núi người chưa khỏi bệnh, bà nội lại trách ta. »

Vị Thiếu Quân lại bĩu môi cười : « Ta có thể sống đến bây giờ đúng là kỳ tích, lại ngủ trên sàn không chăn không đệm, là người khác đã sớm xong đời. »

Nghe hấn nhắc lại chuyện cái chăn, Hách Liên Dung có hơi ngượng ngùng, nàng bần cùng lăm mới làm chuyện xấu chẳng ngờ lại bị người ta bắt gắp.

Thấy Hách Liên Dung không lên tiếng cúi đầu định đi ra ngoài, Vị Thiếu Quân sốt ruột giữ chặt cổ tay nàng lại : « Ôi chao...Giận à ? »

Giọng nói hấn vừa lo lắng vừa thành khẩn cùng với cái giọng treu đùa trước đây quả thật có nhiều khác biệt, Hách Liên Dung hơi kinh ngạc, từ khi nào hấn trở nên quan tâm hiểu ý người khác như vậy ?

Về ngạc nhiên của Hách Liên Dung lại làm cho Vị Thiếu Quân hiểu lầm, không tự nhiên buông cổ tay nàng hậm hực nói : « Về sau ta không nói nữa. »

Hách Liên Dung hoảng hốt, mắt càng tròn to hơn, buông chén thuốc trong tay xuống sờ lên trán Vị Thiếu Quân, kỳ quái nói : « Không phát sốt mà... »

Vị Thiếu Quân không nói gì, đầu môi ngồi xuống bàn như hòn sỏi, Hách Liên Dung vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì lại bung chén thuốc lên : « Ta đi hâm nóng lại thuốc đây. »

Nghe tiếng cửa phòng mở ra đóng vào, Vị Thiếu Quân buồn bực chết đi được. Bắt đầu từ ngày hôm qua, thái độ của nàng đối với hấn rõ ràng đã tốt lên, thậm chí còn tự mình sắc thuốc cho hấn, mặc kệ do nàng áy náy hay đồng tình đều được, tóm lại hấn đã ngửi thấy chút hương vị giảng hòa cho nên hấn cũng phải cố gắng biểu hiện một chút, nếu không kết luận của Vị Đông Tuyệt luôn tồn tại trong lòng hấn, hấn tề hại đến mức nên chết đi cho rồi ư ? Hách Liên Dung cũng nghĩ nửa đời còn lại của nàng đã bị hủy rồi ư ? Vị Thiếu Quân không muốn thừa nhận.

Cho nên hấn dùng hết sức vì sự nghiệp hòa giải hai người, nhưng mình vừa rồi ăn nói khép nép như vậy, nàng nói cái gì chứ ? Không phát sốt ? Nàng nghĩ hấn đang mê sảng chắc ? Đúng thật là oo cái xx ! Tốt nhất lần sau nàng phối hợp một chút, nếu không...

Đang lúc Vị Thiếu Quân hí híp mắt yy (thề luôn lão đang yy 18+), cửa phòng lại bị người ở ngoài đẩy ra, Vị Thiếu Quân không ngờ Hách Liên Dung về nhanh như vậy, thiếu chút nữa sặc nước miếng, vội vàng đứng lên : « Sao nhanh vậy? »

Chén thuốc cầm trên tay nàng như chưa có hâm nóng lại, Hách Liên Dung quay đầu lại nói : « Mời vào. » sau đó có chút tò mò : « Trà gì mà cũng có thể chữa bệnh ? »

Vị Thiếu Quân nhìn thăm dò một chút chỉ thấy Vệ công tử cầm một ống trúc nhỏ nhỏ đi vào phòng, cũng không ngồi xuống, chỉ đặt ống trúc xuống cười nói : « Đây là trà Dạ Khương rất có hiệu quả với bệnh cảm. Bệnh của Vị huynh dường như đã đỡ hơn nhiều, tốt nhất không nên uống thuốc nữa, trong thuốc cũng có ba phần độc hại, không tốt cho cơ thể. »

Hách Liên Dung buông chén thuốc nhìn vào ống trúc nằm yên trên bàn kia : « Trà gừng ? » (Khương là gừng)

« Trà Dạ Khương. » Vệ công tử mở ống trúc đưa đến trước mặt Hách Liên Dung : « Hương vị không khác gì gừng nhưng không cay như vậy, có người rất thích hương vị này. »

Hách Liên Dung nhìn quả nhiên không thấy có gừng, lá trà từng cái viên tròn, có hơi giống Bích Loa Xuân, phảng phất hương gừng, ngoài ra còn thoang thoảng hương trà, vô cùng đặc biệt.

« Không ngờ cũng có loại trà này ? » Hách Liên Dung rất tò mò.

Vệ công tử cười khê : « Vân Hạ chỉ có trà xanh, loại trà này phải đến cực nam của nước Nam Điều xa xôi mới có. »

« Nam Điều ? Vậy thật sự là rất xa. » Nam Điều cũng như Tây Việt, đều là nước nhỏ phụ thuộc vào Nam Hạ. Hách Liên Dung đưa lại ống trà lại : « Từ nơi xa xôi mang lại, chắc chắn vô cùng trân quý... »

« Không có vấn đề gì. » Vệ công tử đặt lại ống trà lên bàn : « Nhà tại hạ lấy lá trà mà sống, phạm vi xung quanh Vân Hạ một năm chung quy phải vài lần đi đi lại lại, trong phòng tại hạ còn có trà Mông Sơn của Tây Việt, trà Phụng Hoàng của Tiệp Nam, nhị vị có nhã hứng ném thử ? »

Hách Liên Dung có chút kinh ngạc : « Công tử vì sao phải đến những chỗ xa xôi đó mua trà về ? »

Vệ công tử cười cười : « Vật vì hiếm nên mới quý, lợi nhuận kiếm được cũng là mồ hôi xương máu cả. »

« Vậy càng không thể nhận. » Hách Liên Dung đưa lại ống trà, Vệ công tử vội nói : « Trà này rất có lợi với bệnh tình của Vị huynh, tẩu tử nhất định phải nhận lấy, chỉ là tâm ý nhỏ nhỏ của tại hạ. Huống hồ so với việc tẩu giúp ta lấy lại túi bạc chẳng đáng là gì. » (Ở đây gọi tẩu để tỏ ý thân thiết với Vị Thiếu Quân, coi nhau như anh em tốt.)

Hai người họ cứ hăng say nói, Vị Thiếu Quân cầm lấy chén được uống một hơi cạn sạch chỗ thuốc nguội đó, uống xong nhếch môi cười 'hừ' nói : « Trong túi bạc của nguời giấu bảo bối gì vậy ? Đến mức phải dùng thứ trà trân quý như vậy để tạ ơn ? »

Giọng nói mang chút đùa cợt của Vị Thiếu Quân khiến Vệ công tử hơi giật mình, tựa hồ có chút xấu hổ rồi sau đó cũng không nói gì thêm, cúi chào rồi xoay người đi ra cửa.

Hách Liên Dung trừng mắt nhíu mày với Vị Thiếu Quân : « Nguời làm gì vậy ? Hắn cũng có ý tốt. »

« Không có việc mà nịnh bợ xun xoe, chẳng phải gian trá thì cũng là đạo tặc. »

« Cái gì mà không có việc gì, ta tốt xấu gì cũng đã từng giúp hắn. » Hách Liên Dung nhìn vào chén thuốc thấy đã cạn sạch không khỏi tròn trĩnh mắt : « Nguời cuồng uống thuốc à ? Nguội ngắt như vậy mà cũng một hơi uống sạch ? »

« Càng uống chậm không phải càng đáng sao ? » Vị Thiếu Quân đi ra định đóng cửa lại đã thấy Vệ công tử quay lại không khỏi giật tái mặt : « Lại gì nữa đây ? »

Vệ công tử cầm túi bạc, lách qua người Vị Thiếu Quân bước vào phòng, trên mặt hơi băn khoăn nói : « Không dối gạt nhị vị, trong túi bạc này vốn không có bạc, chỉ có di vật do gia phụ để lại, đối với ta vô cùng quan trọng. » Nói xong hắn mở túi bạc lấy ra một khối ngọc bài.

Thấy hắn quay trở lại chỉ vì giải thích, Hách Liên Dung càng tức giận lườm Vị Thiếu Quân.

Vị Thiếu Quân bĩu môi ra vẻ không để ý rồi mặc kệ hai người họ đi thẳng về phía giường ngồi xuống.

Xuất phát từ lễ giáo, Hách Liên Dung mời Vệ công tử ngồi xuống, rót trà mời khách : « Công tử đừng để ý, hắn nhiều lúc nghĩ gì nói đấy. »

Vệ công tử vội đáp : « Không không, là do tại hạ đường đột, Vị huynh là người thẳng thắn, tại hạ vô cùng kính nể. »

Hách Liên Dung cười cười : « Vệ công tử... »

Vệ công tử đứng dậy chấp tay : « Ngọc bài này không bị mất đi đều nhờ công lao của tẩu, tẩu không cần phải gọi ta là công tử, tại hạ là Vệ Vô Hạ. »

« Vệ Vô Hạ ? » Hách Liên Dung cười nói : « Thật là một cái tên hay. »

Vệ Vô Hạ hơi ngượng ngùng : « Là tổ mẫu đặt cho tại hạ, lão nhân gia luôn muốn mọi chuyện được tốt đẹp, thật ra trong cuộc sống này, ai có thể 'Vô' »

Hách Liên Dung cười cười không nói, Vệ Vô Hạ hướng Vị Thiếu Quân nói : « Vẫn chưa thỉnh giáo Vị huynh... »

Vị Thiếu Quân có vẻ không kiên nhẫn nhưng vẫn mở miệng : « Vị Thiếu Quân. »

Vệ Vô Hạ gật gật đầu cười ngồi xuống : « Vị huynh cùng tâu từ mua lễ phẩm chính là định đi Tuyên Pháp tự ? »

« Đúng vậy, đại khái là mai rồi đi. »

« Tại hạ cũng muốn đến Tuyên Pháp tự, ngày mai có thể cùng kết bạn với hai vị lên đường được không ? Tại hạ xa nhà đã gần một tháng, đều một mình độc hành, thật có chút buồn chán. » Dứt lời suy nghĩ một chút : « Tất nhiên là tại hạ sẽ tự chuẩn bị xe riêng. »

« Không cần vậy đâu. » Hách Liên Dung nói : « Hai canh giờ đi đường nói dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, nhiều người cũng náo nhiệt hơn. »

Vệ Vô Hạ mừng rỡ : « Vậy thì quá tốt rồi, ngày mai tại hạ xin đợi nhị vị, Vị huynh có vẻ mệt mỏi, tại hạ không lái nhai làm phiền nữa. » Hắn nói xong liền cáo từ, ra tới cửa lại nói : « Trà Dạ Khương kia cần dùng nước sôi pha, hương vị mới tốt. »

Xem ra chuyện hấn đưa trà kia là đã định xong, Hách Liên Dung không muốn từ chối thêm bèn đồng ý rồi tiễn hấn ra ngoài.

Sau khi Vệ Vô Hạ rời đi khuôn mặt Vị Thiếu Quân liền xụ ra : « Vì sao ngày mai lại cho hấn đi cùng ? »

« Vậy ta nên từ chối thế nào đây ? Không phải chỉ là một đoạn đường thôi sao ? Ngươi sao phải mất hứng như vậy ? »

« Nhìn hấn không vừa mắt. » Vị Thiếu Quân có ý nói to ý đồ nhằm cho bên cách vách nghe thấy.

Hách Liên Dung không để ý tới hấn mở ống trà ra ngửi ngửi : « Thật thơm, ngươi muốn uống không ? »

« Ta sợ có độc. »

Hách Liên Dung bày ra vẻ xem thường : « Sao ngươi lại thấy hấn không vừa mắt ? Ta thấy hấn cũng không đến nỗi nào, cùng lắm chỉ là tri ân báo đáp. »

« Cái gì mà không tồi ! » Vị Thiếu Quân nhảy dựng lên ngồi vào chỗ bên cạnh Hách Liên Dung : « Hấn là dân buôn trà, trôi nam biển bắc nào mà chả từng đi qua, tiếp xúc với biết bao loại người làm sao có thể có cái vẻ ngơ ngác ngác như vậy được ? Hoặc là hấn là một kẻ ngốc hoặc hấn coi người khác là kẻ ngốc ! »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Con đường lên núi (2)

Hách Liên Dung chớp mắt mấy cái, cảm thấy lời nói của Vị Thiếu Quân cũng có chút hợp lý thế nhưng nghĩ lại một lúc : « Chúng ta với hấn mới chỉ gặp mặt lần đầu, hấn sao có thể dễ dàng biểu lộ tính cách thật sự ra, chúng ta cũng không hiểu biết nhiều về hấn, chỉ là bèo nước gặp nhau, nói vài câu xã giao cũng có sao. »

Hách Liên Dung vừa nói xong, Vị Thiếu Quân cao hứng vô cùng, nhắc đi nhắc lại bốn chữ ‘bèo nước gặp nhau’, gật gù : « Đúng rồi, đúng rồi, bèo nước gặp nhau mà thôi, không cần xã giao nhiều. »

Hách Liên Dung liếc hấn một cái, đột nhiên nở nụ cười, Vị Thiếu Quân sao khi vặn hỏi xong cũng không nói thêm lời nào. Nàng cảm thấy Vị Thiếu Quân cũng chính là một kẻ không thành thật thế mà còn đi chê bai người khác.

Vị Thiếu Quân không nói cho ra nhẽ được cái gì nên cũng không tiếp tục vặn hỏi, chỉ là có chút buồn bực : « Ôi chao, tên của ta nghe không hay sao ? »

« Tên ? » Hách Liên Dung thoáng nhớ lại vừa rồi mình khen tên của Vệ Vô Hạ rất hay, lại nhìn thấy dáng vẻ thật sự chờ mong của Vị Thiếu Quân không khỏi có chút kinh ngạc. Cái tên u hồn này bình thường bộ dạng nhon nhon vênh vào, sau khi bị bệnh lại như bị mất trí nhớ, thoạt nhìn cũng không đến nỗi đáng ghét.

Hách Liên Dung mãi mê cảm thán, Vị Thiếu Quân không nhịn được mà thúc giục nàng, Hách Liên Dung nhếch miệng, giả vờ suy nghĩ : « Tên của ngươi là thiếu một chút. Quân có nghĩa là ánh mặt trời, thiếu quân chính là thiếu ánh nắng, cũng chính là ý trời âm u đầy mây, Vị Thiếu Quân cũng có thể gọi thành Vị Âm Thiên. » (==’=)

Hách Liên Dung cố ý nói chữ ‘thiếu’ thanh bốn thành thanh ba, xuyên tạc ý nghĩa tên gọi. (Thiếu thanh bốn là thiếu xót, thiếu thanh ba ‘Shǎo’ là trong thiếu gia, trong tiếng trung viết giống nhau đều là 少 nhưng thanh điệu khác nhau nên nghĩa khác nhau)

« Hà ? » Vị Thiếu Quân hóa đá khi nghe tên hán lại có thể giải thích thành như vậy.

Hách Liên Dung cố nén cười đến mức khóe môi run rẩy, đứng dậy nói : « Ta đi ăn đây, lúc sau mang lên cho ngươi. »

Vị Thiếu Quân lại muốn đi cùng Hách Liên Dung, thứ nhất để chứng tỏ mình đã hoàn toàn khỏe mạnh, thứ hai là miễn cho Hách Liên Dung lại gặp phải mấy người kỳ kỳ quái quái nào đó, thế nhưng mọi việc vẫn ổn, một bữa cơm vô cùng yên tĩnh, tên tiểu tử Vệ Vô Hạ kia cũng không xuất hiện thêm lần nữa.

Thế nhưng tới buổi tối, cái bao tử uống đầy một bụng thuốc lạnh của Vị Thiếu Quân có chút phiền toái, ôm bụng nằm trên giường. Tuy rằng hán nhất quyết nói không có việc gì nhưng sắc mặt tái nhợt, hơn nữa hai ngày lặn lội xa xôi nên đường cảm càng trở nên thanh tú, Hách Liên Dung lắc đầu, cái bộ dạng này mà để các em hủ nữ nhìn thấy nhất định sẽ thét chói tai ghép đôi hán với một anh công.

Bởi vì Vị Thiếu Quân nhất định không chịu uống trà Dạ Khương kia nên Hách Liên Dung đành cho hán uống chút nước ấm, sau đó lại đi sắc ít thuốc. Sắc thuốc đúng là một việc vô cùng phiền toái, đã sắc là phải sắc một canh giờ, đến khi về phòng đã thấy Vị Thiếu Quân đang nằm ngả ra sàn nghỉ ngơi.

« Ngươi làm gì vậy ? » Hách Liên Dung kinh ngạc hỏi.

Vị Thiếu Quân đứng dậy đón lấy bát thuốc trong tay Hách Liên Dung, thổi nhẹ cho nguội một chút rồi nhấp chặt mày uống một hơi cạn sạch, nhấp thêm ngụm nước : « Ngủ thôi. »

Hách Liên Dung nhìn chần chệm dưới đất rồi nhìn nhìn hán, nhin không được bật cười : « Ngươi còn ngủ trên mặt đất ? »

Vị Thiếu Quân còn muốn nói móc lại nàng một câu, hất cằm : « Nếu không nàng ngủ trên mặt đất ? »

Hách Liên Dung nuốt chút nữa thì nội thương, nhin cười đến mức mặt đỏ bừng : « Ngươi ngủ đi, ta ra phòng ngoài ngủ. »

Mặt Vị Thiếu Quân bỗng tái xanh, kiên quyết nói hán muốn ngủ dưới sàn, sau đó còn lập tức hành động bằng việc chui ngay vào chần chệm dưới đất, chờ Hách Liên Dung ra khỏi phòng mới đá chần gối lại lên giường, buồn bực không thôi.

Đúng vậy, bà nội đi rồi, bọn họ cũng không nhất thiết phải ở chung một phòng, lại phạm thêm một việc ngốc nữa rồi !!! >''

Vì buồn bực nên hôm sau Vị Thiếu Quân dậy rất sớm, vội mặc quần áo rồi đi gõ cửa phòng Hách Liên Dung, hán muốn đi sớm một chút, cắt cái đuôi Vệ Vô Hạ kia đi, kết quả là gõ cửa một hồi mới biết Hách Liên Dung không có trong phòng.

Vị Thiếu Quân lập tức cảnh giác cao độ, nhớ mang máng hôm qua Vệ Vô Hạ vào cửa phòng nào, rón ra rón rén đi đến nghe ngóng xem bên trong có người không.

« Ngươi làm gì vậy ? »

Thanh âm đột ngột truyền đến từ phía sau khiến Vị Thiếu Quân ra đầy một thân mồ hôi lạnh, nhìn lại hóa ra là Hách Liên Dung với vẻ mặt đầy hoài nghi.

Vị Thiếu Quân liền tiến sát cạnh Hách Liên Dung, nhìn chén thuốc trong tay nàng mà vui vẻ ra mặt : « Nàng đi sắc thuốc à ? »

Đúng là vô nghĩa, Hách Liên Dung đưa chén thuốc cho hán : « Trước khi đi uống lần nữa, chắc cũng khỏi bệnh rồi. »

Vị Thiếu Quân nhận thuốc, cắn khóe môi cười đưa đây : « Hai ngày này nàng đối với ta tốt một cách đặc biệt. »

« Chả có gì đặc biệt cả. Ngươi nhanh khỏi bệnh mới không liên lụy đến ta. » Giọng điệu Hách Liên Dung cũng không có ý tốt gì, trời chưa sáng mà đã phải dậy sắc thuốc đúng là giết người mà.

« Ta biết nàng đang thông cảm cho ta. »

« Cái gì ? » Hách Liên Dung kinh ngạc ngẩng đầu, Vị Thiếu Quân đứng tại chỗ uống thuốc, lại một hơi cạn sạch, cố nặn cười nói : « Đáng quá. »

Hách Liên Dung không biết nên nói cái gì, đối với Vị Thiếu Quân, nàng vốn nên keo kiệt tình cảm, nhưng từ sau khi nhìn thấy nỗi tuyệt vọng không thể che giấu hết trong đôi mắt hán, những cảm xúc trong lòng nàng không ngừng lặng lẽ dâng tràn.

« Chúng ta lặng lẽ đi thôi ? » Vị Thiếu Quân thì thầm cắt đứt suy nghĩ của Hách Liên Dung : « Quăng cái tên tiểu tử Vệ Vô Hạ lại. »

Hách Liên Dung thật không hiểu cho dù Vệ Vô Hạ trong ngoài bất nhất thì Vị Thiếu Quân cũng đâu cần thiết phải nhất nhất phản đối đồng hành cùng hán.

« Chậm đã ! »

Lời của Hách Liên Dung khiến Vị Thiếu Quân sững sờ : « Cái gì ? »

Trong khi Vị Thiếu Quân vẫn còn ngẩn ra đấy thì Vệ Vô Hạ đã nhanh chóng thuê xe ngựa, sắp xếp hành lý lên xe, không lâu sau đã chạy lên hỏi Hách

Liên Dung cần giúp mang cái gì không ?

Bởi vì có không ít đồ lễ nên những thứ cần mang xuống xe vô cùng nhiều , Vị Thiếu Quân cũng không khách khí, bắt chéo chân ngồi trên giường, chỉ chỉ trỏ trỏ hết thứ này thứ kia, đã thế lại không cho xong ngay một lúc khiến Vệ Vô Hạ chạy đi chạy lại vất vả. Hách Liên Dung muốn tới giúp đỡ lại bị Vị Thiếu Quân giữ chặt bên người : « Một người không thích bị sai bảo mà nàng cứ cố sai bảo hẳn đương nhiên là không tốt, nhưng một kẻ thích bị sai bảo nàng lại không sai bảo hẳn chính là không có đạo nghĩa, chúng ta không thể thất lễ với người ta đúng không ? »

Nguy biện cái kiểu gì vậy, Hách Liên Dung vừa mới ra về xem thương hấn, Vệ Vô Hạ đã cười nói : « Vị huynh nói rất có đạo lý, Vị huynh thân mang bệnh, tàu tử lại là bậc nữ lưu, việc khuân vác đương nhiên do tại hạ đảm nhận. »

Câu nói này mang đủ tác phong quân tử, Vị Thiếu Quân lại thấy khó nghe vô cùng, miễn cưỡng dựa vào giường cười nói : « lát nữa cũng qua giúp đỡ ta đi xuống. »

Vệ Vô Hạ hoảng sợ nói : « Vị huynh không thể cử động sao ? Tại hạ có một người bà con xa bị cảm mạo mà trở nên tê liệt, đến giờ vẫn chỉ nằm im trên giường, không thể tự lo liệu việc cơm áo. »

Hắn nói xong nhìn Vị Thiếu Quân lắc đầu liên tục, ra vẻ thương tiếc, Vị Thiếu Quân lập tức nhảy dựng lên ra điều ta không phải kẻ nằm liệt giường.

Hách Liên Dung nhìn hành động của hắn nhưng không nói gì, tiến lên lấy một ít đồ trong tay Vệ Vô Hạ, Vệ Vô Hạ lại nhất định không chịu : « Tàu tử đến giúp Vị huynh, người thân kia nhà ta chính là đột nhiên phát tác. » Dứt lời cười cợt với Vị Thiếu Quân rồi xoay người đi ra cửa.

Hách Liên Dung quay đầu lại nhìn Vị Thiếu Quân thấy mặt hấn xạm xỉ : « Thấy chưa ? Tàu tử này không phải lương thiện gì đâu. »

« Ngươi tự chuốc lấy. »

Hách Liên Dung tức giận thúc giục hấn nhanh xuống lầu rồi quay về phòng dùng chút điểm tâm, Vệ Vô Hạ đã sớm sắp xếp xong xuôi chờ sẵn trong xe. Lúc chuẩn bị xuất phát, xa phu vô cùng niềm nở, Vị Thiếu Quân chỉ vào Vệ Vô Hạ : « Không cần vuốt mông ngựa, là hấn trả tiền. »

Vệ Vô Hạ cười ha hả cũng không để ý. Lúc lên xe ngồi thấy hương trà tràn ngập khắp nơi, Hách Liên Dung thấy trong góc xe có một cái hòm nhỏ có vẻ quý giá, giống như cái hòm thuốc, hương trà đúng là từ nơi đó tỏa ra.

Vệ Vô Hạ thấy Hách Liên Dung tò mò liền mở cái hòm kia ra, bên trong có gần mười cái ống trúc giống nhau đựng trà : « Tại hạ lần này tuy là xuất môn du ngoạn nhưng cũng không nỡ rời những trà phẩm này liền mang một ít đi theo. »

Hách Liên Dung nhìn xem thấy trên các ống trà không đánh dấu tên : « Không sợ bị lẫn lộn ? » Nói xong nàng tự biết được mình là người thường, người ta là dân buôn trà, chỉ cần dựa vào mùi hương của lá trà là có thể nhận biết các loại, đương nhiên không giống nàng dùng trà chỉ để giải khát.

Thấy Hách Liên Dung ngượng ngùng cười, Vệ Vô Hạ lại hăng hái nói nhận biết lá trà vốn không khó, sau đó mở các ống trà cho Hách Liên Dung xem rồi giới thiệu tên từng loại, nhìn ống cuối cùng, Hách Liên Dung bỗng nhiên nở nụ cười : « Loại này ta có biết, là trà Mông Sơn. »

Trà Mông Sơn cũng như huân hương là đặc sản Tây Việt, người Tây Việt thích vị thanh nhưng đáng cho nên trà Mông Sơn cũng có hương vị này, uống quen thì thấy hương vị cũng ngon, khi Hách Liên Dung còn ở phủ quận vương thường uống nên đương nhiên nhận biết được.

Vệ Vô Hạ thấy làm lạ : « Đây đúng là Mông Sơn, trà này cũng rất hiếm thấy ở Nam Hạ, không ngờ tàu tử cũng biết. »

Hách Liên Dung cười cười : « Ta là... »

Nàng vốn định nói mình đến từ Tây Việt nên đương nhiên biết, Vị Thiếu Quân chen vào cắt ngang : « Có gì mà không nhận ra ? Đây cũng không phải đồ gì hiếm lạ, mấy quán trà gần nhà ta bán đây. »

Vệ Vô Hạ mở to hai mắt như là không thể tin được : « Thật sự ? »

« Lừa ngươi để làm gì ? » Vị Thiếu Quân nghiêm túc ngồi ngay ngắn, cầm một ống trà lên nhìn : « Đây là Hồng Đình, sản vật của Úy Lĩnh, màu lá nâu đều, hương vị thơm nồng, pha với nước sôi tám phần là tốt nhất, có đúng không ? »

Vệ Vô Hạ gật gật đầu, Vị Thiếu Quân liền tiếp cầm lên mấy ống trà kể rõ nguồn gốc đặc điểm từng loại, Vệ Vô Hạ càng nghe càng kinh ngạc, không dám tin hỏi : « Những loại trà này thật sự phổ biến như vậy sao ? »

Hai mày hấn nhăn chặt lại như đang lo lắng cho việc buôn bán trà, Hách Liên Dung hơi hoài nghi nhìn Vị Thiếu Quân, hấn ném lại ống trà về chỗ cũ : « Ta khuyên ngươi đừng đi chơi đó đây nữa, nhanh chạy về nhà cân nhắc xem còn biện pháp kiếm tiền gì nữa không đi. »

Vệ Vô Hạ nghe vậy càng sầu : « Đa tạ Vị huynh, gia đình tại hạ khởi nghiệp từ nghề bán trà, nghề khác ta quyết không làm... Mạo muội xin hỏi Vị huynh làm nghề gì ? Nghe cách nói năng và kiến thức của Vị huynh không giống công tử nhà bình thường ? »

« Ta ư... » Nhắc tới làm nghề gì sắc mặt Vị Thiếu Quân hơi sầm xuống, hai tay nắm chặt chậm rãi nói : « Ăn, uống, chơi, đùa... » Nói đến từ cuối thì quay ra liếc Hách Liên Dung đang nhủ mày nhìn hấn đến xuất thần, tâm tình không hiểu sao lại trở nên phiền muộn, xuy một tiếng : « Nằm ăn chờ chết. »

Thái độ của Vị Thiếu Quân khiến Hách Liên Dung có hơi xấu hổ, Vệ Vô Hạ lại tỏ vẻ vô cùng hâm mộ : « Vị huynh đúng thật có phúc, đây đúng là mục

tiêu đề hằng theo đuổi. »

Vệ Vô Hạ nói chuyện vẫn luôn cười ôn hòa không thể biết đâu là thật đâu là giả, Vị Thiếu Quân hừ một tiếng : « Đơn giản thôi, bán tổ nghiệp, miệng ăn núi lở, ta chính là làm như thế đó. »

Vệ Vô Hạ trầm tư không nói gì đến nửa ngày rồi than nhẹ : « Không đổi gat nhị vị, tại hạ thuở nhỏ gia cảnh bần hàn, phụ thân không để lại sản nghiệp gì, ta tới trà trang học nghề, hai ba năm nay gia cảnh mới dư dả chút ít. »

Vị Thiếu Quân quan sát hẳn, một lúc lâu cũng không nói chuyện, Hách Liên Dung không khỏi cảm thán : « Công tử dụng nghiệp từ hai bàn tay trắng thật khiến người ta phải khâm phục. »

Vệ Vô Hạ định đứng lên nhưng ở trong xe không tiện chỉ đành ngồi lại chỗ : « Hai chữ công tử tâu đừng gọi nữa, kêu Vô Hạ là được rồi nếu không tại hạ phải gọi ân công mới phải phép. »

Hách Liên Dung bật cười cũng không gọi như cũ : « Vô... Ừm... »

Mới nói một chữ đã bị Vị Thiếu Quân bịt miệng, Vị Thiếu Quân đằng đằng sát khí nhìn Vệ Vô Hạ, quát lớn : « Dừng xe ! »

Xa phu bên ngoài xe nghe thấy tiếng quát to vội càng dừng xe ngựa, Vị Thiếu Quân lấy hành lý tùy thân của Hách Liên Dung nhét vào trong người nàng, túm nàng nhảy xuống xe ngựa, Vệ Vô Hạ không hiểu, kinh ngạc đi ra hỏi : « Vị huynh, làm sao vậy ? »

« Say xe ! » Vị Thiếu Quân lôi kéo Hách Liên Dung đi về phía rừng cây, Hách Liên Dung nhìn sắc mặt hắn : « Ngươi muốn nôn à ? »

« Ngồi xuống đây rồi mới biết nôn hay không nôn ! » Vị Thiếu Quân cũng không buồn nhỏ giọng : « Để cho hắn đi trước, chúng ta nghỉ ngơi một chút. »

« Mấy đồ của chúng ta... »

« Bỏ đi ! » Nói xong lại tiếp tục kéo nàng đi.

Hách Liên Dung thoát khỏi sự lôi kéo của hắn, quay đầu đi về phía xe ngựa, sắc mặt Vị Thiếu Quân nhất thời trở nên khó coi đến cực điểm, bực bội quay đầu tiếp tục đi, không giải thích gì cứ đi thẳng vào trong rừng, mãi mới nghe Hách Liên Dung ở cách đó không xa lớn tiếng gọi tên hắn. Quay đầu lại thấy Hách Liên Dung giận dữ mắng : « Ngươi điên à ? Đi nhanh như vậy bây giờ làm sao quay lại ? »

Vị Thiếu Quân hờn hển thở nhìn nàng, trên khuôn mặt đang hầm hầm nghiêm trọng nhếch lên một nụ cười nhẹ : « Ta còn tưởng nàng cùng hắn đi rồi cơ. »

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Con đường lên núi (3)

“Bệnh thần kinh! Đi đâu mà đi? Ngươi đi mất ta biết ăn nói sao với bà nội! Ta đi nhờ hắn mang hộ đồ đồng đồ kia lên núi!” Hách Liên Dung thực sự hơi nổi giận, nàng đại khái cũng đoán được vì sao Vị Thiếu Quân bỏ xe đi bộ, đơn giản là thấy người ta dụng nghiệp từ hai bàn tay trắng, mình lại là kẻ vô tích sự nên thẹn quá hóa giận chứ gì! Nhưng hắn cũng không nhìn đây là đâu mà giờ cái bệnh thiếu gia đùa giỡn ra, may mà không cách núi Cô Nhạn quá xa nếu không hai người bọn họ mà đi bộ chắc đến nửa đêm mới lên được núi.

Ai ngờ Vị Thiếu Quân bị mắng dường như lại có vẻ vô cùng thoải mái, mặt cũng không thối nữa, vừa cười hi hi vừa đi tiếp: “Ta thật có hơi choáng váng nên mới xuống xe, không lại làm chậm trễ thời gian của người ta.”

Hách Liên Dung lườm hắn một cái: “Về chuyện này ngươi nghĩ cái gì ai mà không biết? Không phải thấy Vệ Vô Hạ kiên cường hơn mình nên mới tự ti sao!”

Vị Thiếu Quân liếc nàng thật lâu: “Ta không tự ti.”

“Vậy sao lại nói sống phóng túng, nằm ăn chờ chết?”

“Hiện tại ta đúng là như vậy còn gì! Nằm ăn chờ chết, vô tích sự, ta không nói dối nhá!” Vị Thiếu Quân tỏ vẻ không phục.

“Không phải trước ngươi làm việc ở Từ đường tốt lắm sao?” Không biết vì sao vừa thấy kiểu cổ tình ra vẻ tự tại của hắn, Hách Liên Dung luôn có chút xúc động muốn đánh người.

Sắc mặt Vị Thiếu Quân lại đột nhiên trầm xuống, Hách Liên Dung không để ý vẫn nói tiếp: “Không phải ngươi còn muốn mò tầu lâu sao? Nhiều việc như

vậy...”

“Đừng nói nữa.”

“Ngươi vốn...”

“Đừng nói nữa.” Vị Thiếu Quân dừng bước, quay đầu lại nhìn Hách Liên Dung chăm chăm, hơi cao giọng nói, vẻ mặt tối sầm bất mãn.

Hách Liên Dung thỉnh linh bị hấn quát mới giật mình, lúc sau mới phát giác mình lại thuyết giáo với hắn. Vì sao chứ? Hách Liên Dung không rõ vì sao mình bất giác dỡ bỏ phòng tuyến, nói với hắn nhiều như vậy. Thái độ tiêu cực của Vị Thiếu Quân cũng làm tâm tình nàng thêm mạnh bạo. Lắc đầu, dứt bỏ nỗi khó hiểu cùng phiền muộn trong lòng, Hách Liên Dung cúi đầu bước qua Vị Thiếu Quân, đi ra khỏi rừng, bỏ lại hắn đi xa xa ở phía sau.

Nhìn bóng dáng dần đi xa của nàng, Vị Thiếu Quân trầm mặc đứng tại chỗ một lúc lâu, khép mi giấu đi nỗi buồn trong lòng, sau đó hít sâu một hơi đuổi theo: “Nàng đi chậm một chút, ta vẫn thấy chóng mặt!”

Tiếp tục tươi cười, thần thái như cũ, giọng nói trong trẻo vang vọng – mới đúng là Vị Thiếu Quân.

“Chóng mặt thì đi mà nôn đi, đang yên đang lành ngồi xe ngựa thì không chịu, nhất quyết đòi xuống!” Vị Thiếu Quân cũng không đối đáp lại, Hách Liên Dung cũng chẳng có cố gì mà cầu nhàu thêm, hai người cũng không tiếp tục đề tài lúc trước, như thể cái gì cũng chưa phát sinh tiếp tục đi.

“Chỗ này là chân núi rồi.” Vị Thiếu Quân chậm rì rì chỉ về phía núi Cô Nhạn như thể gần trong gang tấc. “Vận động nhiều một chút mới có lợi.”

Vị Thiếu Quân vì thoát khỏi Vệ Vô Hạ mà dương dương tự đắc nhưng hắn nhanh chóng không được nhân nhả như vậy nữa vì “núi Cô Nhạn gần trong gang tấc” mà bọn họ đi nửa canh giờ rồi vẫn “Gần trong gang tấc.”

Liếc trộm sắc mặt càng lúc càng đen của Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân cũng nôm na hiểu được vì có gì mà mặt trời hôm nay to vậy a? Thời tiết sao mà oi bức vậy a? Cả người hắn ướt đầm mồ hôi. Khi bọn họ đang khổ sở lê bước thì ngẫu nhiên trên đường có chiếc xe ngựa phóng như bay chạy qua, nhìn người ta ung dung oai vệ vùng roi ngựa, còn đường dưới chân mình thì dài vô biên Hách Liên Dung vài lần muốn nôn ra máu, đến cùng là vì sao chứ?

“Nghỉ đã!” Hách Liên Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói, may mà Vị thiếu gia này lên con muện một chút – đi được hơn nửa đường rồi mới xuống xe, theo như tốc độ bây giờ của họ, chắc trước giờ cơm chiều có thể lên đến núi.

Vị Thiếu Quân đứng ngay trước Hách Liên Dung, dùng bóng của mình thay nàng che đi chút ánh nắng: “Chắc cũng sắp tới rồi, nàng xem núi ngay phía trước rồi...”

“Ngươi là cái đồ cô hồn!” Hách Liên Dung mặt đến nỗi không còn hơi sức đâu để mắng chửi!

“Lát nữa có xe ngựa chạy qua ta đến gần đón thử xem.” Vị Thiếu Quân lí nhí, không dám phản bác lời mắng của Hách Liên Dung. Ít nhiều hắn cũng tỏ vẻ đuối lý, hơn nữa cũng đã gần giữa trưa, không chỉ có ánh mặt trời chói chang gay gắt mà đồ ăn cũng để toàn bộ trên xe của Vệ Vô Hạ, một ngụm nước cũng không có.

Hách Liên Dung hừ một tiếng, ngồi xuống tại chỗ nghỉ ngơi, Vị Thiếu Quân liền đứng ở chỗ đó, tạm thời đảm đương nhiệm vụ che nắng, đột nhiên thấy từ xa bụi đất bay lên mù mịt, vội vàng chạy ra ven đường giờ tay vẩy vẩy, vẩy vẩy, vẩy mãi... xe ngựa chạy vụt qua.

Mặt Vị Thiếu Quân xám như tro trở lại bên cạnh Hách Liên Dung, buồn bực không thôi.

Hách Liên Dung cũng chẳng có hơi sức mà an ủi hắn, chỉ cười hừ hai tiếng ra điều cười nhạo. Vị Thiếu Quân đứng tại chỗ tuần tra nửa ngày, cuối cùng đành hướng về rừng cây xa xa phía chân núi kia mà đi, vừa đi vừa kêu: “A...tiểu phu...đại thúc...” Hách Liên Dung quay đầu nhìn lại thấy từ trong rừng cây quả nhiên có một đại thúc vác củi trên lưng đang đi ra. Vị Thiếu Quân thầm thì với đại thúc đó một lúc lâu, vẻ mặt vui mừng vẩy tay cáo biệt rồi mới chạy về, kéo Hách Liên Dung chạy vào trong rừng.

“Làm gì vậy?” Hách Liên Dung giằng tay hắn ra: “Phơi nắng thì phơi nắng đi, cánh rừng này với đường lớn là hai hướng khác nhau mà.”

Vị Thiếu Quân nhất quyết không chịu buông tay: “Vừa rồi ta hỏi vị đại thúc kia, chỗ này còn cách Tuyên Pháp tự rất xa, ông ấy nói nếu đi đường chính ít nhất phải đi một canh giờ rưỡi nữa mới đến nơi, thế nhưng trong rừng có một con đường nhỏ nối thẳng đến Tuyên Pháp Tự, đi chỉ mất nửa canh giờ.”

“Cái gì...đường nhỏ cái gì chứ? Ngươi có thể tìm được sao?”

“Đương nhiên!” Vị Thiếu Quân tràn đầy tự tin, chỉ về một hướng: “Đi thẳng về hướng đông, xuyên qua khu rừng này có một đoạn đường lên núi, ở đó có một cây cầu dẫn thẳng đến núi Cô Nhạn, chính là ngay sau Tuyên Pháp Tự, hòa thượng xuống núi đều đi theo đường đó.”

“Nhưng mà...” Hách Liên Dung vẫn hơi do dự, không phải nàng không tin Vị Thiếu Quân hay vị đại thúc kia và mấy vị hòa thượng xuống núi, chính là nàng khuyết thiếu tinh thần thám hiểm. Nơi này không giống như trong thành có đường xá kiến trúc, *trên bắc dưới nam, trái tây phải đông phân chia rõ ràng, nơi này phóng mắt nhìn quanh đều là cây cối, nàng mà đi vào bảo đảm bị mất phương hướng, cho nên thà đi xa một chút còn hơn lạc đường trong rừng. (*Trên bắc dưới nam, trái tây phải đông: Đường xá TQ thường không dùng trên dưới phải trái mà dùng đông tây nam bắc để chỉ phương hướng.)

Ngược lại Vị Thiếu Quân đúng là có thừa tinh thần thám hiểm, nhận thức phương hướng chuẩn xác dắt Hách Liên Dung vào cánh rừng

Đi được mười phút Hách Liên Dung đề nghị quay lại, Vị Thiếu Quân phủ quyết.

Đi được hai mươi phút, Hách Liên Dung quay đầu về hướng cũ bị Vị Thiếu Quân bạo lực kéo lại.

Đi được ba mươi phút, Hách Liên Dung cố ý đi chậm, đang tính có nên nói đau bụng để câu giờ hay không, chợt nghe thấy Vị Thiếu Quân hoan hô âm ỉ: “Thấy chưa? Ra khỏi rừng rồi!”

Sự thật chứng minh cảm nhận về phương hướng của Vị Thiếu Quân đúng là không tồi vì càng lúc cây cối càng thưa thớt, cỏ dại lớn hơn, đây là biểu hiện của việc thường xuyên được tiếp nhận ánh mặt trời, cỏ dại ở phía sâu trong rừng thường thấp bé hơn.

Hai người ra khỏi rừng cây quả nhiên thấy trước mắt không có đường đi mà là một đoạn mép núi thấp, cao chừng ba bốn mét, ở dưới có sông, nước sông vô cùng tĩnh lặng tựa như không chảy, mà chỗ này cách núi đá đối diện chừng mười mét. Không còn gì phải nghi ngờ đây chính là núi Cô Nhạn, còn có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng chuông, có lẽ cách Tuyên Pháp tự cũng không xa. (Đầu óc em ngu si không hình dung được phong cảnh nơi đây nên miêu tả không được chính xác ==)

Nghe thấy tiếng chuông, Hách Liên Dung cũng không nhận được mà giống Vị Thiếu Quân cười ngây ngô hai tiếng, sau đó hai người đang cười ngây ngô này nhìn trái nhìn phải tìm kiếm: “Cầu ở đâu vậy?”

Vị Thiếu Quân nói: “Ta còn tưởng đến đây là có thể thấy nên cũng không hỏi thêm, nhưng mà đi dọc theo sông chắc có thể tìm được.”

Được rồi, Hách Liên Dung thừa nhận hẳn nói cũng có chút hợp lý, hai người dùng *phương pháp ném bắt đá quyết định dọc theo mép núi đi về phía trước. Càng đi địa thế càng thấp, sông càng tĩnh lại, cuối cùng không còn nghe thấy tiếng nước chảy, nước sông khô cạn thành một vùng lầy, bên trên chính là một cái cầu treo bằng gỗ. (*phương pháp ném bắt đá: một trò chơi của trẻ con, dùng những viên đá nhỏ để bắn, tung... có khá nhiều cách, trong này ý chỉ vừa đi vừa lần mò.)

Vị Thiếu Quân lập tức chạy tới: “Ha! Cuối cùng cũng tìm được rồi!” Hách Liên Dung không khỏi cùng hắn nhìn nhau cười, thở nhẹ ra, trong lòng cũng có chút cảm giác thành công. Thế nhưng một cơn gió nhẹ thổi qua cũng khiến cái cầu treo lung lay, nghe tiếng dây thừng kéo kẹt, nhìn khoảng cách to đùng giữa các tấm ván gỗ, Hách Liên Dung vẫn cảm thấy hơi sợ hãi. Vị Thiếu Quân đi trước hai bước cảm thấy cầu treo đang đưa mạnh, tự nhiên quay đầu vờn tay lại.

Hách Liên Dung đang bám chặt lấy thành dây thừng để giữ vững trọng tâm chợt thấy bàn tay đưa tới hơi sùng sốt một chút, Vị Thiếu Quân vội vàng nói: “Nhanh lên, nâng đi trước đi, cầu càng lúc càng đang đưa mạnh.”

Hách Liên Dung không do dự lâu lắm, vờn tay đón lấy mười đầu ngón tay hắn, tiện đà dồn trọng tâm thân thể lên tay, tiến hai bước đến trước người Vị Thiếu Quân rồi bắt lấy dây ở thành cầu ý bảo Vị Thiếu Quân có thể buông tay.

Vị Thiếu Quân chần chờ một chút mới buông hai tay đang nắm chặt tay nàng ra. Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ chủ động nắm tay, Vị Thiếu Quân cũng lần đầu tiên phát hiện bàn tay nàng ấy thật mềm mại tinh tế, có thể nắm gọn trong tay mình.

Tổng cộng khoảng cách chỉ có mười mét, trừ bỏ cái cầu treo này luôn phát ra tiếng kéo kẹt khó nghe, hai người coi như đi cũng thuận lợi, thỉnh thoảng thiếu mất ván cầu hoặc khoảng trống quá lớn khiến hai người càng thêm cẩn thận. Vị Thiếu Quân không nhận được mà oán hận: “Hòa thượng nơi này cũng thật lười, cầu mình đi mà cũng không tu bổ từ tể.”

Hách Liên Dung cũng đồng tình với hắn nhưng nghĩ lại hòa thượng Tuyên Pháp tự người nào người đấy võ công cao cường, mỗi ngày dùng cái cầu này để luyện khinh công. Đi được nửa cầu, mắt thấy thẳng lợi phía trước, Vị Thiếu Quân lại ngừng bước. Hách Liên Dung biết phía sau mình ván cầu bị thiếu, nghĩ đến hẳn dừng ở chỗ đó, không quay đầu nhưng vẫn nhắc nhở: “Đừng nhìn xuống, chỉ nhìn ván cầu là đến nơi.”

“Ta không nhìn xuống dưới.” Vị Thiếu Quân vẫn không nhúc nhích: “Liên Dung, nàng nhìn xem phía trước có phải có một tấm bài tử?”

Hách Liên Dung lúc này mới ngẩng đầu, quả nhiên thấy trước cầu treo ngay chỗ đường núi cắm một tấm gỗ lớn nhưng lại quay lưng về phía bọn họ, không nhìn thấy được là viết cái gì.

Hách Liên Dung nắm chắc dây cầu, bất giác quay đầu lại đã thấy Vị Thiếu Quân đang nhìn về phía sau, sau một lúc lâu mới nghe thấy hắn nói: “Liên Dung, chúng ta giống như...”

Không cần hắn nói Hách Liên Dung cũng thấy, ven đường chỗ bọn họ lên cầu hóa ra cũng cắm một tấm bài tử, đại khái vì đã lâu năm nên tấm bài gỗ bị rơi xuống dưới, lại bị cỏ dại che khuất, mặt trên viết hai dòng chữ màu đỏ: Cầu này đã lâu chưa sửa, cấm đi qua, phía trên có cầu mới, xin chú ý an toàn—Tuyên Pháp tự.

Không trách được cái cầu này tàn tạ như vậy.

“Vị... Vị Thiếu Quân...” Hách Liên Dung đột nhiên thấy chột dạ.

Lúc trước đi rõ ràng vô cùng thuận lợi, chỉ đến khi biết được đây là một cây cầu nguy hiểm Hách Liên Dung mới thấy run sợ, tiếng kéo kẹt tựa như được phóng đại lên mấy lần, gió núi cũng như càng lúc càng thổi mạnh, cầu treo lắc lư lắc lư tựa như một con thuyền nhỏ giữa biển lớn, không biết đi về hướng nào.

“Vị Thiếu Quân...” Không thấy hắn trả lời Hách Liên Dung gọi to hơn một chút.

“Đừng nói, đi nhanh lên!” Vị Thiếu Quân nói như vậy nhưng người lại lùi về phía sau hai bước để tránh sức nặng tập trung quá vào một đoạn trên cầu treo.

Hách Liên Dung cũng không dám quay đầu lại, nhanh chóng bước đi, sau đó nghe thấy kéo kẹt kéo kẹt ...Bộp một tiếng, bàn tay đang nắm chắc dây cầu nhất thời mất sức kéo đồng thời dưới chân trống không, trong lòng thót lên một cái. Chưa kịp thét lên một tiếng kinh hãi đã rơi xuống dưới phịch một cái, bị vây chặt bởi bùn lầy.

Phịch !

Lại thêm một tiếng nữa.

Hách Liên Dung quay đầu nhìn lại thấy Vị Thiếu Quân cầm trong tay nửa thanh gỗ mục, ngơ ngác kinh ngạc cách nàng hai mét, lại nhìn cái cầu treo kia sớm không chịu nổi sức nặng đã đứt thành hai nửa, một ít tàn gỗ mục là tả rơi xuống như tiên nữ tán hoa.

« Á... » Lúc này Hách Liên Dung mới bật được tiếng hét ra khỏi cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Con đường lên núi (4)

“Có ai không...”

“Cứu mạng a...”

“Cứu mạng a...”

“Có ai không...”

Rống lên như quỷ đến nửa ngày, đừng nói người, ngay cả khi cũng không thấy một con.

Hách Liên Dung nhìn thấy cách không xa kia có một đoạn dây đứt xuống, nếu có thể tóm được không biết chừng có thể dựa vào sức kéo dần dần lên được bờ, nhưng cái chính là nàng không thể động đậy. Vì lực cản của bùn lầy, nàng chỉ có thể hơi giãy dụa, thân mình không kim được càng lún sâu, dựa theo độ nhào của bùn lầy này, đừng nói tóm được đoạn dây thừng kia, ước chừng chỉ cần đi được hai bước bùn đã ngập đến đầu.

“Nàng đừng động” Vị Thiếu Quân ở sau lưng Hách Liên Dung vẫn vững trãi đứng trụ: “Chừa lại chút sức lực để kêu cứu mạng đi.”

“Người còn nói thể được à! Chờ người khác đến cứu ta đã chìm xuống từ lâu rồi!” Cho dù nàng không động đậy thì cũng dần dần chìm xuống, Vị Thiếu Quân thì mới bị chìm đến phần thắt lưng, thời gian đương nhiên có thể kéo dài hơn nàng nên mới kiên trì chờ đợi được: “Người đứng là cái đồ cô hồn không tốt đẹp gì! Đường lớn rộng rãi không đi lại lao vào cái đường tắt không được đi này!” Hách Liên Dung nói xong thì tức nộ, cánh tay khẽ nâng không dám buông sợ lại càng chìm sâu vào bùn. “Hôm nay ta mà chết ở đây có hóa thành quỷ cũng không buông tha người!” Sao nàng lại xui xẻo vậy chứ? Nào thì xuyên không, nào thì bị biếm hạ*, rồi thì hòa thân, ác phu, giờ còn phải chết nữa...(Biếm hạ: chỉ việc cha chị bị cách chức bị lưu đến vùng xa xôi hẻo lánh.)

Vị Thiếu Quân trầm mặc nửa ngày: “Chúng ta sẽ chết ư?”

“Người nói xem!” Hách Liên Dung nhìn dây thừng ngay trước mắt lại không với được, gấp đến độ mặt mày đỏ phừng, dưới chân lại không dám dùng sức chỉ đành cố nâng nâng hai tay lên.

Chết là một chữ đáng sợ, những người chưa trải qua sinh tử lại thấy việc tự tử vô cùng thoải mái đơn giản, thường thì nghĩ đến cái chết bọn họ cũng sẽ không quá sợ hãi vì họ biết cái chết cũng không dễ dàng đến.

Hách Liên Dung cũng từng là một trong những người như vậy.

Nàng cũng từng nghĩ mình là một người không sợ chết. Bởi vì kiếp sống này chỉ tựa như một giấc mộng, nàng ước gì nhanh nhanh chóng chóng kết thúc, chỉ hi vọng hoàng lương nhất mộng* qua đi, nhìn thấy thế giới quen thuộc, những người thân của mình cho nên cái gì cũng không muốn quản, cái gì cũng không muốn để ý, tốt hay xấu cũng mặc kệ. (* nhất mộng hoàng lương: mộng ảo, không thể thành hiện thực. Bạn nào muốn biết thêm diễn cổ cứ search hoàng lương nhất mộng là ra.)

Nhưng bây giờ nàng đã hiểu rõ, suy nghĩ này đều là tự mình lừa mình, chỉ là kết quả của chủ nghĩa tự an ủi mà thôi. Khi lưỡi hái thần chết giờ đến đầu mình, không ai là không sợ chết. Mà bị sa vào đầm lầy không biết sâu đến đâu, nàng sợ chết, sợ phải chết thế này.

“Nàng đừng động! Chúng ta lại gọi to nữa đi!” Thấy nàng càng lúc càng ngần ngại Vị Thiếu Quân cũng bắt đầu lo lắng sốt ruột, nhìn trái nhìn phải, hướng về phía thượng du con sông kêu to cứu mạng.

Hách Liên Dung đứng là hoang mang lo sợ, lời nói của Vị Thiếu Quân giúp nàng tạm thời tìm được phương hướng, hai người khàn giọng gào to đến mười phút, giờ cũng không còn hơi sức để nói chuyện nữa.

“Thôi đi, đừng hô, chúng ta bị chôn trong bùn, âm thanh truyền đi không được xa, trong tự lại có tiếng chuông, chắc chắn không ai nghe được đâu.” Hách Liên Dung chưa bao giờ nán lòng như lúc này, bùn lầy đã ngập đến vai nàng, không đầy một giờ nữa nàng sẽ bị chôn dưới bùn làm hóa thạch.

Vị Thiếu Quân cũng chìm dần xuống, bùn cũng sắp đến ngực, hơn nữa hấn nặng hơn Hách Liên Dung nên càng nhanh chìm xuống hơn. “Chúng ta thật sẽ chết sao?” Hách Liên Dung không rảnh trả lời hấn vội vàng mắng chửi: “Bọn hòa thượng Tuyên Pháp thật vớ vẩn! Đến tắm gỗ cũng không giữ gìn cẩn thận! Xây cầu mới thì hủy cái cầu cũ này đi! Giữ lại làm gì để gây họa cho người khác! Ta nguyện rửa các người sinh con không...” Nàng hồ đồ rồi, hòa thượng sao có thể sinh con. “Ta nguyện rửa các người mỗi người đều sinh con!”

“Liên Dung, giữ lại chút sức đi, chúng ta tán gẫu đi.” Vị Thiếu Quân thở dài, ngắt mấy lời nguyện rửa lộn xộn lung tung của Hách Liên Dung.

Hách Liên Dung không biết mình còn có thể làm cái gì mới mắng chửi người để phát tiết, giờ nghe hấn nói vậy cũng có chút thấy mùi lòng. Nghĩ đến hôm nay có lẽ phải chết cùng hấn ở đây lại thấy quặn thắt trong lòng rồi khóc nức nở: “Tán gẫu cái gì?”

Vị Thiếu Quân nghĩ nghĩ: “Nàng nói ta vừa rồi tự ti nên mới xuống xe ư?”

Hách Liên Dung sững sốt quay đầu, vừa mới động người lại chìm xuống hơn nên không dám chuyển hướng lung tung nữa, cũng không nhìn thấy vẻ mặt Vị Thiếu Quân đành hỏi lại một câu: “Không phải vì tự ti thì vì cái gì?”

“Ta cũng không biết, chỉ là không thích.” Giọng hấn có hơi mơ hồ phiêu lãng, “Cũng có thể là tự ti thật nhưng ta không muốn thừa nhận.”

Hách Liên Dung một lúc lâu sau vẫn không nói gì, đây là lần đầu tiên Vị Thiếu Quân thừa nhận mình yếu đuối, lại là trong loại thời điểm như thế này.

“Người căn bản không cần tự ti, người có năng lực chỉ là không muốn làm thôi.”

“Câu này rất hay.” Vị Thiếu Quân đột nhiên bật cười: “Nhiều năm như vậy, ta vẫn tự nói với mình như vậy, ta có năng lực, chỉ là không muốn làm thôi. Thật ra ta tự biết đó chỉ là nói mà thôi, không làm việc năng lực càng lúc càng hạn chế, đến cuối cùng những việc có thể làm càng lúc càng ít, có thể yên tâm là con sâu lười, nằm ăn chờ chết.”

Hách Liên Dung không nói, nàng quen biết Vị Thiếu Quân được bao lâu? Hiểu biết về hấn nhiều hay ít? Nào có tư cách bình luận hấn có năng lực hay không. Tro mắt nói như vậy đơn giản là đồng cảm nên an ủi, cũng không ngờ bị hấn một câu nói toạc hết ra.

“Ta thực cảm ơn nàng đã thông cảm cho ta.” Vị Thiếu Quân thở dài một cái sâu xa: “Ta biết trước đây ta đối xử với nàng như vậy đã khiến nàng vô cùng đau lòng, rất khó tha thứ cho ta, ta cũng không biết làm sao để nàng tha thứ. Ta hỏi Âu Huyền, nàng ta nói ta nên giải thích với nàng, ta lại hỏi Đông Tuyết, nàng nói ta đi chết đi, đến cuối cùng ta vẫn không biết phải làm sao. Ta là nam nhân ư, lại bắt nạt một nữ nhân đến mức phải trốn vào góc tường khóc thầm, làm cho nàng khủng hoảng tâm thần, điên đến mức hận không thể cùng ta đồng quy vu tận. Thật là có lỗi với nàng, nhưng có lúc ta lại nghĩ...”

“Nghĩ cái gì?” Hách Liên Dung không ngờ hấn sẽ nói đến việc này, trong lòng nhất thời bỗng thấy nóng vội, vào thời khắc cuối cùng này, hấn vì sao còn hoài niệm lại những chuyện đó?

Vị Thiếu Quân một lúc lâu sau mới nói: “Ta lại nghĩ vì sao cứ nhắc đi nhắc lại những sai lầm của ta? Ta ghét nàng, ghét cái người đáng lẽ là vợ của em trai ta lại trở thành vợ của ta, làm như vậy là đúng ư?”

Hách Liên Dung không khỏi giật mình kinh ngạc rồi cười khẽ một tiếng thoải mái: “Đúng vậy, đối với người, ta đúng là một kẻ đáng ghét.”

“Nhưng ta vừa ghét nàng vừa không muốn bắt nạt nàng...”

Giọng nói của Vị Thiếu Quân mạnh mẽ vang lên phía sau người Hách Liên Dung, Hách Liên Dung lập tức kinh sợ, chưa kịp quay đầu lại, dây lưng đã bị một cánh tay cuốn lấy, giọng nói của Vị Thiếu Quân gần bên tai, tỏa ra hơi thở ấm áp.

“Ta không biết nên làm cái gì bây giờ, muốn giải thích lại nói không nên lời, nhưng ta cũng không muốn tự tử chuộc lỗi nên chỉ có thể làm theo cách của mình... Bây giờ có lẽ đây cũng không phải là phương pháp tốt đẹp gì.” Vị Thiếu Quân khi nói lại tăng thêm lực vào cánh tay, nhắc cao Hách Liên Dung lên một ít.

Hách Liên Dung kinh hô một tiếng: “Người làm cái gì vậy?” Hấn từ vị trí cũ đi đến cạnh nàng, người đã chìm xuống rất nhiều, lại dùng sức nâng nàng lên... Hách Liên Dung không dám quay đầu lại nhìn: “Người mau buông tay!”

“Nàng cho ta là kẻ ngốc sao? Nếu giờ buông tay ta sẽ chết một cách vô ích.” Vị Thiếu Quân cố hết sức nói chuyện, tay vẫn cố sức nâng Hách Liên Dung lên thẳng đến khi phần eo nàng đã thoát khỏi vùng bùn. Đầu gối cũng dần dần được nâng lên lên: “Nàng nhắc dần chân lên, ta đẩy nàng lên dần,

nàng lấy ta làm điểm tựa tiến lên từng bước, có lẽ đến khi nàng gần chìm xuống sẽ bắt được sợi dây thừng kia.”

Cảm giác được sự chống đỡ ở chân và lưng, Hách Liên Dung hét chói tai mấy lần: “Ngươi sẽ bị chìm xuống!”

“Nàng không dầm lên thì ta cũng chìm thôi!” Trong lời nói của hắn không có chút tức giận nào: “Nếu ta không cách quá xa đã sớm tự mình đi qua rồi!”

“Ngươi dầm lên ta, ngươi đi đi!” Hách Liên Dung không phải muốn tỏ ra cao thượng gì, nàng chỉ suy xét xem Vị Thiếu Quân lên bờ rồi cứu nàng hay nàng lên bờ rồi cứu hắn – cái nào khả quan hơn.

“Ta đang chìm sâu, nàng đừng nhiều lời nữa có được không? Có phải muốn ta chết sớm đi hay không?” Vị Thiếu Quân dồn sức vào tay, chuẩn bị sẵn sàng đẩy Hách Liên Dung lên, cảm thấy thân thể nàng hơi run rẩy, hắn dịu giọng lại: “Một cước của ta cũng khiến nàng chìm xuống, nàng lên được ta có thể chống đỡ được một chút thời gian, sau đó nàng nghĩ cách cứu ta!” Nói xong hắn chậm chậm đẩy Hách Liên Dung tiến lên.

Hách Liên Dung chỉ thấy trước mắt đầy những thứ linh tinh gì đó khiến nàng mờ mắt nhưng cũng không dám chậm trễ thời gian, cố gắng mở to mắt tập trung nhìn về phía trước, cảm giác lực đẩy mạnh mẽ sau lưng, nhìn chuẩn xác sợi dây thừng trước mắt, cắn chặt răng giằng lên trụ đỡ phía sau.

Hai thước... Một thước... Lực đẩy ban đầu đã giúp Hách Liên Dung nâng được eo lên khỏi vũng bùn rồi quơ được sợi dây thừng kia, còn chưa kịp quay đầu báo tin vui, Vị Thiếu Quân liền hô to: “Thử xem dây có chắc chắn không, chuyên tâm đi về phía trước, đừng quay đầu lại lãng phí thời gian!”

Hách Liên Dung nghe giọng nói của hắn nên càng vững tâm, bắt giắc làm theo lời hắn nói, túm chặt sợi dây thừng, dùng toàn lực vươn về phía trước. Thân thể bị bùn quẩn chặt nặng muốn chết, Hách Liên Dung vận sức toàn thân, nhích từng chút một, cuốn chặt dây thừng vào eo, trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác nóng rất đau đớn, răng cũng cắn chặt, mỗi bước nàng đi đều vô cùng gian nan. Nàng không biết mình phải mất bao nhiêu thời gian, cũng không dám quay đầu nhìn lại, thẳng đến lúc cách bờ không đầy hai thước, chân cuối cùng cũng chạm được lớp đất cứng cáp.

Hách Liên Dung cảm thấy cả người như bực một lớp chì, gãy dựa đi đến bờ, chưa kịp thở một hơi liền vội vàng cõng đai lưng buộc vào đầu dây thừng, nhưng đai lưng bị ngấm bùn nên trơn nhầy dễ tuột, nàng đành phải thất nút mấy lần mới tạm chắc chắn, nhưng chiều dài cũng bị giảm đi không ít. Hách Liên Dung lại lập tức cõng áo ngoài cùng váy dài, phải nói được chiều dài đủ cho Vị Thiếu Quân bắt lấy mới tốt.

Trong lúc này, Hách Liên Dung vẫn chưa ngẩng lên nhìn một cái về phía đầm lầy, hai tay nàng luôn run run không biết do mệt mỏi hay sợ hãi.

“Nàng đứng là vô lương tâm! Đi lên rồi lại không nói chuyện với ta nữa!”

Giọng nói bất mãn mãnh liệt truyền đến khiến nàng ngừng tay một chút, lúc này mới dám ngẩng đầu nhìn lên. Vị Thiếu Quân vì đẩy nàng đi lên mà người càng cách xa bờ, bùn đã ngập đến bả vai, phần còn lại phải miễn cưỡng chống đỡ sức nặng dồn lên cánh tay.

“Ai thèm đêm xia đến ngươi!” Trên môi nàng cuối cùng mới hiện lên một nụ cười hơi gượng gạo, nàng chỉ sợ vừa ngẩng đầu lên đã không thấy hắn đâu.

Vị Thiếu Quân cười nói: “Nàng không thấy thôi, động tác vừa rồi của nàng khó coi chết đi được.”

“Không cần ngươi lo!” Hách Liên Dung cuối cùng cũng nói xong quần áo, lại thất ống tay áo vào một hòn đá nhỏ, đứng dậy gọi to: “Vị Thiếu Quân, ta ném dây thừng qua, ngươi bắt lấy đi!” Hách Liên Dung vội ném dây thừng, ném hai lần mới tới được phía trước Vị Thiếu Quân.

Nhưng khoảng cách một thước kia đối với Vị Thiếu Quân mà nói lại vô cùng gian nan, toàn thân ngập trong bùn lầy, không chỉ tốc độ chìm xuống nhanh hơn mà cánh tay cũng bị cuốn chặt lấy không thể động đậy, thử vài lần, Vị Thiếu Quân suy sụp bỏ cuộc: “Ta không nhắc được tay lên.”

“Vậy ngươi dùng răng cắn!” Hách Liên Dung lại kéo dây lại, cõng trung y ra bên thành một dây lớn cột lại với dây thừng, nghĩ muốn làm dài thêm một chút.

“Liên Dong...” Vị Thiếu Quân đột nhiên gọi nàng: “Nàng muốn cứu ta như vậy, cũng là do cảm thông ư?”

“Thả chó của ngươi xx!” Hách Liên Dung thốt ra một câu thô tục, giờ phút này ai còn rảnh để suy nghĩ cảm thông hay không cảm thông cái quái gì.

“Thật ra ta nói cảm ơn nàng thông cảm cho ta là lừa gạt nàng... thông cảm, ta một chút cũng không cần...”

“Ngươi im lặng một chút được không!” Tay nàng càng luống cuống hơn, không biết làm sao buộc cho chặt.

Vị Thiếu Quân lại giả bộ không nghe thấy, giọng nói trở nên bình tĩnh bắt đầu kể lể: “Thông cảm là thứ vô dụng nhất trên đời, lúc người ta thông cảm cho mình thực chất chỉ là cảm giác thỏa mãn sự ưu việt của họ, phía sau cái thông cảm ấy, ngoài miệt thị với cười trộm thì còn có cái gì. Liên Dong, ta không cần nàng thông cảm cho ta.”

“Cái tên vương bát đần này! Thiên tài mới thông cảm cho ngươi!” Hách Liên Dung khó khăn lắm mới nói chặt sợi dây, muốn thử phương pháp đánh trâu quăng ra một phát là được luôn nhưng nghĩ lại cũng thấy khó thành công, lại đành dùng phương pháp cũ: “Ai chẳng có lúc thất bại, ai chẳng có lúc bị thương, ngươi ít giả vờ đáng thương với ta đi! Lúc lên được bờ phải bắt đầu lại lần nữa, làm lại một lần nữa, có nghe thấy không!”

“Nghe thấy rồi...” Vị Thiếu Quân cười đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nước bùn đã dâng tới đầy lỗ tai Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung quăng mãi cũng quăng được cái dây đến chỗ hắn, vui vẻ kêu lớn: “Mau, mau bắt lấy! Không đứng, mau cắn, ta kéo ngươi đi lên!”

“Chính là ta còn muốn nói...” Vị Thiếu Quân ngẩng đầu nhìn trời, cổ ngoi lên khỏi bùn lầy nói: “Liên Dung, nài đi đi, đừng quay về Vị gia, không ai biết chúng ta ở đây, bọn họ không tìm thấy chúng ta đâu, có lẽ cho rằng hai chúng ta đi rồi.”

“Bắt lấy! Bắt lấy dây thừng!” Hách Liên Dung không nghe thấy cái gì trong đầu cũng chỉ có mỗi câu này.

Vị Thiếu Quân lại không nghe thấy Hách Liên Dung nói gì, hai tai hấn vị ngập đầy bùn, hít sâu một hơi như chút lưu luyến cuối cùng với thế giới này, Vị Thiếu Quân nhắm hai mắt lại, hoàn toàn chìm vào trong đầm lầy.

Hách Liên Dung không dám tin vào mắt mình khi thấy Vị Thiếu Quân chìm vào trong đầm lầy, không quan tâm vẫn kéo dây về quãng lại vài lần, không ngừng hét to: “Bắt lấy! Bắt lấy đi!”

Cũng không biết đã ném bao nhiêu lần, nàng vẫn kỳ vọng một bàn tay vươn lên từ trong vũng bùn bắt lấy dây thừng, đáng tiếc vẫn không như ý nguyện.

Hách Liên Dung lúc này mới cảm thấy hai đầu gối như nhũn ra, ngồi ngẩn ngơ trên bờ, không kim nén được hết lên rồi khóc lóc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Con đường lên núi (5)

Tại sao vậy? Tại sao một người mới đây thôi vẫn còn đi cùng nàng, một người chỉ còn cách bờ hơn chục mét lại có thể mất mạng một cách dễ dàng như vậy?

Hách Liên Dung khóc lớn, không để ý gì mà hét lên.Đột nhiên dây thừng trong tay nàng hơi lay động, Hách Liên Dung giật mình kinh hãi, nhìn xuống đầm lầy, thấy đầu kia dây thừng vẫn chìm ở dưới bùn, không biết là do sức nặng của hòn đá hay là...

Hách Liên Dung không kịp suy nghĩ, thử giật giật sợi dây nhưng nó vẫn nặng nề nhũn cù chìm dưới bùn mà lại có cảm giác như có ai ở dưới đó giật lại, lực kéo vô cùng lớn.

Hách Liên Dung lập tức nhảy dựng lên, trong miệng vô thức gọi tên Vị Thiếu Quân, vắt dây qua vai dần dần kéo lên.

Tuy rằng tốc độ vô cùng chậm nhưng Hách Liên Dung biết mình vẫn đang dần tiến lên, từ lúc bắt đầu đến giờ đã kéo được gần hai mét, mặc dù bả vai nóng rát nhưng nàng vẫn cắn răng tiến từng bước, mỗi bước như thể dùng hết sức lực trong cuộc đời mình.

Vị Thiếu Quân... Vị Thiếu Quân!

Hách Liên Dung lại gọi tên Vị Thiếu Quân, gian nan tiến từng bước, nhưng được vài bước lực kéo phía sau quá lớn khiến nàng bị ngã bở nhào về phía trước, con đầu rất truyền đến từ cánh tay, Hách Liên Dung lập tức cuống quýt cầm chặt lại dây thừng.

Không có, cái gì cũng không có.

Dây thừng bị đứt đoạn, phần vấy nổi vào bị rách toạc, phần còn lại rơi vào vũng bùn rồi mất hút.

Hách Liên Dung như phát điên nhảy xuống vũng bùn hoảng hốt lần mò tìm kiếm. Nàng muốn tìm đoạn dây kia, cho dù đầu đoạn dây đó không phải là Vị Thiếu Quân mà chỉ là hòn đá kia, nàng cũng muốn tìm ra nó.

Không biết qua bao lâu, có thể là hai phút mà cũng có thể là hai tiếng, nàng cuối cùng vẫn không tìm thấy đầu dây kia, trong đầu nàng bây giờ là một đám hỗn loạn... mà cũng có thể nói là hoàn toàn trống rỗng.

Làm sao bây giờ? Nàng nên làm cái gì bây giờ? Thật sự không thể cứu được Vị Thiếu Quân nữa sao? Hấn chìm xuống sâu rồi. Hấn đã chết.

Thế nhưng... Điều này không phải do nàng sao?

Nếu như không phải vì vội vã cứu nàng, Vị Thiếu Quân đã có thể chống đỡ được đến lúc có người tới cứu, có thể hít thở không khí nhiều hơn, có thể nói đắm vài câu ba hoa đùa giỡn... Tuyệt đối không thể chìm xuống nhanh như vậy.

Lời cuối của Vị Thiếu Quân là bảo nàng hãy đi đi, bảo nàng rời khỏi Vị phủ. Nàng có thể đi được sao? Mang theo nỗi áy náy về một người, rời xa nơi này?

Một người chết thật sự so với hai người cùng chết là tốt hơn sao? Hiện tại, Hách Liên Dung có thể trả lời rằng:

Tuyệt đối không.

Bởi hình ảnh lúc lâm chung của người đã mất sẽ không bao giờ ngừng xuất hiện trong đầu người còn sống. Nó sẽ không bao giờ ngừng nhắc nhở nàng. Có người vì nàng mà chết.

Cho nên, nàng không thể đi. Cũng đi không được. Bởi, cho dù nàng ở nơi nào, thì cũng không thể thoát khỏi bóng ma ám ảnh này, vậy nên nàng còn có thể đi đâu nữa đây?

Có lẽ...Nàng nên đến Tuyên Pháp tự...Đúng rồi, nàng nên tìm người đến, biết đâu vẫn còn kịp, nếu như không kịp thì nàng cũng không muốn để hán một mình ở nơi này.

Đầu óc nàng càng lúc càng loạn, loạn đến mức không nghĩ ra được cái gì, khó khăn lắm mới xác định được phương hướng, liền ngay lập tức nỗ lực chống đỡ thân thể, lao đảo đi về phía thượng du.

Cảnh vật xung quanh đều mơ mơ hồ hồ, chân bước tựa như đi trên mây, rõ ràng mặt trời chói chang nhưng Hách Liên Dung lại thấy mồ hôi lạnh chảy ướt lưng, lạnh đến nỗi nàng cảm thấy hàm răng đánh vào nhau lập cập. Càng cách xa đầm lầy, nàng càng thấy lạnh.

“Phù...khụ...khụ...”

Thanh âm truyền đến từ phía sau khiến thân thể Hách Liên Dung trở nên cứng đờ, nàng không quay đầu lại, dường như có tiếng ho khan, tóc gáy nàng dựng đứng hết lượt, hai chân đột nhiên mềm nhũn, cả người ngã phịch xuống đất.

Nàng không kim được mà run cầm cập, hai tay nắm chặt, mắt nhắm tịt lại hét to: “Người là người hay quỷ? Là người thì lên tiếng, là quỷ liền dẫn ta đi!”

Tiếng ho khan vẫn không ngừng vang lên, thanh âm tê tâm liệt phế khiến lời nói của nàng nghẹn ứ nơi cổ họng.

“A a...khụ...khụ...”

Hai tiếng kia nghe không rõ ràng lắm, Hách Liên Dung quay đầu nhanh như chớp nhìn lại nhưng không một bóng người, chỉ có tiếng ho đến tê tâm liệt phế cùng một chuỗi tiếng a a dội thẳng vào hai tai, nàng thở hỗn hển, lao đảo quay lại đầm lầy để gọi hồn ma Vị Thiếu Quân nhanh chóng đưa nàng đi cùng, để không bị dấn vật như thế này nữa.

Đột nhiên...nàng nhìn thấy có cái gì đó động đậy, là trong đầm lầy, ở chỗ cách bờ tầm hai ba mét, dường như có vật gì đó nhô lên rồi hạ xuống, tiếng ho khan thấu trời đứng là phát ra từ chỗ đó.

“Vị Thiếu Quân...Vị Thiếu Quân?” Hách Liên Dung hét to. Cuối cùng nàng cũng nhìn rõ, từ trong đầm lầy khuôn mặt bê bết bùn của Vị Thiếu Quân đang dần nhô lên, hán ngựa cao đầu để miệng mũi thoát khỏi bùn rồi hít sâu một ngụm lại một ngụm khí nhưng vẫn không ngừng sặc sụa.

“Đừng tới đây...Khụ...Nàng quá thấp...” Câu cuối Vị Thiếu Quân như muốn bật cười đối lại một trận sặc sụa nữa.

“Người sao lại...người sao lại...” Hách Liên Dung nói năng bỗng trở nên lộn xộn.

“Ta không nghe rõ nàng nói gì, lỗ tai ta bị bịt kín rồi.” Vị Thiếu Quân cố ngẩng đầu lên: “Chân ta đã chạm được xuống mặt đất rồi, không sợ...Nghỉ một chút...”

Vị Thiếu Quân cứ thế đứng trong bùn hít thở hỗn hển đến hơn mười phút rồi lại tiếp tục chậm rãi tiến dần về phía trước. Hách Liên Dung vội vàng ném dây thừng qua, cho đến khi thấy hai vai Vị Thiếu Quân nhô lên, hai tay tóm chặt sợi dây, lúc này hán cách bờ chừng hai mét.

Hách Liên Dung cũng không kéo hán, cả người vô lực ngã ngồi trên mặt đất, Vị Thiếu Quân sau khi hít thở bình thường lại bất mãn mắng mỏ: “Không có lương tâm, không biết giúp ta một tay.”

Hách Liên Dung quay lưng lại, lao đảo đi về phía bờ: “Người tự mình cố gắng đi, ta thật sự...Không còn sức nữa.”

Có phải là đang nằm mơ không? Hách Liên Dung bỗng dừng lại ngồi thẳng dậy nhìn Vị Thiếu Quân đã lộ được nửa người ra khỏi bùn đang dựa vào bờ, một nửa người vẫn chìm phía dưới, vừa ho khan vừa cố hít từng ngụm khí lớn, cuối cùng nàng cũng yên lòng thả lỏng người, nằm phịch xuống đất.

Qua một lúc lâu nữa, Vị Thiếu Quân cuối cùng cũng lội được vào bờ rồi ngã gục xuống bên cạnh người Hách Liên Dung, hai người nằm song song, không ai nói câu nào, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng ho khan xen lẫn hít thở nặng nề của Vị Thiếu Quân.

“Người làm sao có thể ngoi lên được?” Hách Liên Dung một lúc lâu không nghe thấy tiếng ho khan, bèn nâng tay dò dò về phía bên trái, vẫn ổn, ngực vẫn phập phồng, còn đang thở dốc.

Vị Thiếu Quân lờ đờ trong tai ra, cười hừ hai tiếng rồi lại đối lấy một trận ho đến rung chuyển trời đất: “Cái đầm lầy này...không sâu chút nào, ta vừa bị chìm xuống chân đã chạm được đáy, đương nhiên muốn nhanh chóng vùng vẫy ngoi lên báo cho nàng biết ta còn chưa chết đâu, nhưng lại không nâng nổi tay lên, may mà có quần áo nàng buộc vào tảng đá, lúc nó chìm xuống ta bắt lấy được, ta biết nàng đang ở trên bờ kéo, ta cũng cố sức đi về phía trước, thậm chí không thể để nàng phí mất bao nhiêu công sức được.”

Hách Liên Dung nghe xong thì nổi da gà, nghe hán nói thì dễ, mình ở trên bờ lao lực như vậy, hán bị chìm trong bùn mà vẫn ngoi được như vậy thật đáng

sợ, toàn bộ ngũ quan bị vây trong bùn không phải chỉ dựa vào thể lực mà thoát ra được.

Vị Thiếu Quân nhìn thấy dáng vẻ đăm chiêu của nàng lại cười nói: “Bùn ở phía dưới rất loãng không như ở mặt trên đặc sệt cuốn chặt lấy người, nếu không ta làm sao mà đi lên được.”

Hách Liên Dung gật đầu, nghĩ rằng có lẽ dòng sông vẫn chưa khô cạn hẳn mà vẫn chảy tiếp phía dưới lớp bùn dày nên trung hòa bùn ở dưới không còn đặc sệt như mặt trên nữa, không có nước chảy qua thì làm sao bùn ở dưới loãng ra được.

“Sức hô hấp của ngươi vẫn còn lớn lắm.” * Hách Liên Dung vốn muốn cười chọc hấn ai ngờ nói ra lại thành nức nở khóc mếu. (*ý là mạng vẫn còn lớn.)

“Sức gì cơ?” Vị Thiếu Quân từ từ ngồi dậy, nửa ngồi nửa nằm nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung cũng mặt đối mặt nhìn hấn, khuôn mặt bê bết bùn, vốn dĩ không nhìn ra sắc mặt, trong mắt còn đầy tơ máu, lại ho thêm cái nữa, vài giọt chất lỏng ẩm ẩm bắn lên gáy Hách Liên Dung. Dường như nàng nghĩ thấy một mùi hơi tanh tanh ngọt ngọt, đưa tay lau cổ thì nhìn thấy máu tươi hòa cùng nước bùn, mặc dù không rõ ràng lắm nhưng cũng khiến nàng căng thẳng lo lắng, đột nhiên hét to: “Ngươi ho ra máu rồi!” Nàng ngay lập tức ngồi dậy: “Ngươi không sao chứ? Có chóng mặt không? Đầu có đau ở đâu không?”

“Máu?” Vị Thiếu Quân lại nôn khan vài cái, sẫm soi ngẫm cứu đến nửa ngày: “Hóa ra là máu, ta vẫn còn cho rằng đó là bùn cơ đấy! Không sao, chắc là cổ họng bị tổn thương thôi.”

Hách Liên Dung vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, đứng dậy nói: “Chúng ta mau đến Tuyên Pháp tự thôi, sau đó mời một vị đại phu đến khám cho ngươi.”

Vị Thiếu Quân hí mắt, ngẩng đầu nhìn nàng: “Nàng cứ thế mà đi à?”

Đầu óc Hách Liên Dung bây giờ u u mê mê, làm sao nghĩ ra cái gì, lúc này cúi đầu nhìn lại mới phát hiện mình đã cỡi trung y ra làm dây thừng, bây giờ trên người chỉ còn mỗi bộ đồ trong mỏng manh.

Áo trong chính là chiếc áo bên trong cùng của nữ tử, giống như yếm hay áo lót, loại Hách Liên Dung mặc chính loại quây ở trên vai kiểu như đeo đai vậy. (Chắc là loại áo quây ở giữa ngực như đời Đường vậy, trên vai có thêm hai cái đai TT>TT)

Ở thời cổ đại này mặc mỗi chiếc áo đai đi lại giữa ban ngày ban mặt, Hách Liên Dung cũng không muốn vậy nhưng nàng cũng chẳng biết làm thế nào khác, dù sao vẫn còn mặc áo đai đi, không đến nỗi hở hang như mặc yếm.

Hách Liên Dung kéo dây thừng lên muốn xem còn chút quần áo nào có thể mặc được nữa hay không, thế nhưng trên dây thừng chỉ còn lại một chiếc đai lưng và hơn một nửa cái váy, Hách Liên Dung định tháo cái váy ra trước, thế nhưng y phục xoắn lại với nhau, lại còn bị bùn bết chặt muốn tháo ra cũng không phải chuyện dễ. Hách Liên Dung đang ngồi trên mặt đất bỗng nhiên quay đầu lại: “Ngươi đi trước đi, ta tháo cái váy ra xong liền đi theo.”

Vị Thiếu Quân hơi hoảng loạn rồi mất đi: “Ta đến phía trước tắm cái, nếu tháo không được thì đừng tháo nữa, ta đưa áo cho nàng mặc.” Nói xong hấn xoay người đi thẳng về phía thượng du.

Hách Liên Dung vội hỏi: “Cẩn thận chết đuối!”

“Nàng đứng là cái đồ mềm quạ đen!” Vị Thiếu Quân quay đầu mắng một câu, đi hơn hai mươi mét, đứng chỗ mép nước bắt đầu tháo thắt lưng.

Hách Liên Dung quay mặt đi, tháo được cái váy xong cũng không quay đầu lại, thẳng đến khi Vị Thiếu Quân ở phía xa xa kia kêu lên: “Này... Nàng có tắm không?”

Hách Liên Dung liếc mắt thấy hấn đã tẩy hết bùn sinh trên người, chỉ mặc mỗi cái quần, thân trên để trần đứng gần bờ.

Hách Liên Dung liền mang cái váy theo, định vò vò trong nước, tiện tay cũng vò qua cho hấn cái áo, tuy rằng không thể làm sạch được hết vết bùn bẩn nhưng ít nhất vò qua thì mặc cũng đỡ khó chịu hơn.

Thấy Hách Liên Dung vò sơ qua váy áo rồi chỉ rửa sơ sơ mặt mũi, Vị Thiếu Quân liền bảo: “Nàng không tắm chút đi? Ta không nhìn trộm đâu.”

Hách Liên Dung không nhịn được mà cắn môi: “Ta tới tự rồi tắm lại.”

Ánh mắt Vị Thiếu Quân lại dừng lại trên hai đầu vai lồ lộ của Hách Liên Dung: “Đừng nhích nhích.” Hấn vốc nước lên nhẹ nhàng tẩy rửa chỗ đầu vai bị trầy xước của nàng, Hách Liên Dung hơi co người lại nhưng cũng không động dậy nhiều, vài lần như vậy, sau khi rửa sạch vết thương cho Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân hơi ghé người thối thối: “Đến nơi nhớ bôi thuốc cẩn thận.”

Nước sông rõ ràng mát lạnh là vậy nhưng mặt Hách Liên Dung như bị dội nước sôi đỏ bừng lên, chỉ à ừm một tiếng như trả lời.

Vị Thiếu Quân đưa áo ngoài cho Hách Liên Dung: “Nàng mặc cái này đi.”

Hách Liên Dung nhận lấy, trước tiên mặc váy áo của mình rồi khoác áo của Vị Thiếu Quân lên, mặc dù hơi rộng nhưng lát vạt áo buộc chặt lại cũng không có vấn đề gì.

Hách Liên Dung quay đầu lại, Vị Thiếu Quân đang định mặc trung y, vì lúc này chỉ đứng bên phải nên không thấy, giờ hấn xoay người lại nàng mới thấy rõ trên hông bên trái hấn có xăm một nhánh hoa đào tươi đẹp.

Nhánh đào đỏ không quá lớn, vươn lên từ thắt lưng, ước chừng phải dài đến hai mươi centimet, cành hoa nâu đen tã tã uốn lượn tự nhiên, cánh hoa hồng tươi nhè trắng trong hoặc chum chím hoặc xòe nở lượn theo đường eo với làn da trắng tinh tẽ của Vị Thiếu Quân, đúng là hoa lệ mà tuyệt mỹ

“Đây là cái gì?” Hách Liên Dung nhìn mê mẩn đến không chớp mắt.

Vị Thiếu Quân cúi đầu nhìn xuống: “Hoa đào a...”

Hách Liên Dung có hơi nhụt chí, đứng rồi, là một nhánh hoa đào, một hình xăm hoa đào, người có mắt ai chẳng nhìn ra, nàng vì sao lại hỏi một câu thừa thãi như vậy. Có điều mắt nàng vẫn không dứt khỏi nhánh hoa đào ấy, mãi vẫn không hết băn khoăn, nàng chính là muốn hỏi hắn vì sao lại xăm hình hoa đào? Tại sao lại không phải là thanh long hay bạch hổ mà là một hình hoa đào phổ biến dễ gặp? Đường như nhận ra suy nghĩ của nàng, không cần nàng mở miệng hỏi, Vị Thiếu Quân đã đến gần phía trước, xoay eo trái ra cho Hách Liên Dung nhìn rõ hơn: “Ồ đây...”, hắn chỉ vào chỗ bắt đầu của nhánh hoa cũng là phần thân cành to nhất: “Có một vết thương.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tuyên Pháp tự (1)

Vị Thiếu Quân rời bàn tay đi, Hách Liên Dung cẩn thận nhìn kỹ, quả nhiên ẩn dưới nhánh hoa đào có một phần da thịt bị lõm xuống, chỗ sâu nhất cũng phải ba tấc, phần nhẹ nhất cũng đến hai tấc, mặt vết thương sần sùi, nhánh cây màu nâu đen quả là bắt đầu từ nơi vết thương mà xăm lên. Không khó tưởng tượng nếu như không có hình xăm hoa đào thì vết thương lõm như vậy trông sẽ dọa người cỡ nào.

“Sao lại bị như vậy?” Hách Liên Dung ngẩng lên nhìn hắn: “Ngày đó người nói đau thắt lưng, có phải chỗ này không?”

Vị Thiếu Quân gượng cười, kéo áo lại: “Bị bông.” Nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Cũng không phải, bị một khúc gỗ cháy rơi trúng nên như vậy.”

Hách Liên Dung nhíu mày, mơ hồ đoán được có liên quan đến vụ hỏa hoạn mười năm về trước, biết Vị Thiếu Quân không muốn nhắc đến chuyện này nên nàng cũng không hỏi thêm, chậm rãi đi trước: “Hình xăm ta cũng thấy qua nhiều rồi, chỉ là chưa thấy nam nhân nào lại xăm hoa đào cả.”

Vị Thiếu Quân đi theo sau Hách Liên Dung, thỉnh thoảng vẫn ho khan nhưng tâm tình cũng khá tốt, thoải mái vô cùng: “Mới đầu ta cũng muốn xăm hình rồng nhưng lúc xăm nghe người ta nói đào hoa bạc mệnh, ta không tin nên liền chọn xăm hình một nhánh hoa đào.”

“Để chứng minh rằng số mạng của người không tệ?” Ưu điểm lớn nhất của Vị Thiếu Quân là có thể đơn giản hóa chuyện phức tạp, một câu ngắn ngủi cũng có thể khiến cho Hách Liên Dung tin rằng nhánh hoa đào này cũng có chút lợi chứ không phải tùy tiện lựa chọn mà xăm lên.

Vị Thiếu Quân lại cười ngả ngón: “Vốn vẫn luôn nghĩ như vậy. Bạc mệnh hay lớn mệnh đâu phải một cái tên, một nhánh hoa đào nào có thể quyết định được cái gì? Thế nhưng đến bây giờ nhìn lại không tin cũng không được, vừa rồi không phải suýt chút nữa thì trắng niên chết yếu (còn trẻ mà đã chết non) >.

“Vị Thiếu Quân...” Hách Liên Dung khẽ liếm môi dưới: “Cảm ơn huynh đã cứu ta một mạng.”

Vị Thiếu Quân khẽ nhếch khóe môi, không được tự nhiên quay đầu lên: “Nói gì vậy...”

“Nói cảm ơn huynh.” Hách Liên Dung đuổi theo hắn, chân thành nói một lần nữa: “Nếu như không có huynh ta nghĩ ta chẳng thể nào thoát ra khỏi đầm lầy được.”

Vị Thiếu Quân liếc nhìn Hách Liên Dung một lúc rồi cười xấu xa: “Cuối cùng cũng phát hiện ra sự quan trọng của ta rồi sao?”

Hách Liên Dung cũng không để ý đến giọng điệu của hắn, tiếp xúc với hắn vài ngày nay nàng biết lúc nào hắn gặp phải chuyện không muốn giải quyết hay khó giải quyết thì sẽ giả giọng trên người này ra.

“Sự quan trọng của huynh cũng không chỉ có như vậy.” Thấy sắc mặt Vị Thiếu Quân có hơi hậm hực nàng lại bồi thêm: “Lần này không phải vì cảm thông.”

“Không phải cảm thông... chuyển thành cảm ơn chứ gì?”

“Cũng không phải như vậy.”

Hách Liên Dung muốn giải thích, muốn nói rằng những lời này xuất phát từ tận đáy lòng, nhưng Vị Thiếu Quân sờ sờ mũi, cười cười khoát tay, xoay người đi tiếp: “Mấy lời nghiêm túc không cần nói... sách nói một khi đã nghiêm túc liền bắt đầu nói dối. Chính là giả tạo.”

Tìm Hách Liên Dung không khỏi đập nhanh thêm vài nhịp. Vị Thiếu Quân đi vài bước lại quay lại: “Thật ra vẫn có một chuyện, nếu như nàng muốn cảm tạ ta thì đồng ý với ta đi.”

“Được.”

Sự dứt khoát của Hách Liên Dung làm Vị Thiếu Quân cười xấu xa một trận: “Không nghĩ kĩ một chút sao? Chẳng may ta đưa ra yêu cầu thái quá thì sao? Lấy bạc của nàng...” Đột nhiên hắn đưa tay sang nâng cằm nàng lên: “Muốn hôn nàng thì sao?”

Hách Liên Dung bị nâng cằm nên phản xạ có điều kiện lùi lại phía sau, nghe được mấy lời của Vị Thiếu Quân, ngược lại không trốn tránh nữa, nhìn thẳng vào hai mắt hắn: “Thứ nhất, ta coi mạng quan trọng hơn tiền, nếu như huynh muốn tiền, khi về ta sẽ đưa cho huynh; thứ hai, ta là vợ trên danh nghĩa của huynh, nếu như huynh muốn ta cũng không cách nào chống cự lại.”

Vị Thiếu Quân vuốt nhẹ cằm nàng rồi buông tay, sau đó lắc lắc đầu, bất mãn nói: “Ta vẫn bảo lưu lần cảm kích này của nàng.”

Thấy hắn thu tay lại, Hách Liên Dung ngạc nhiên: “Huynh muốn ta đáp ứng huynh việc gì?”

Vị Thiếu Quân chậm rãi đi tiếp: “Gọi tên của ta.”

Hách Liên Dung có hơi thấy kì quái, im lặng một lát, hồ nghi hỏi lại: “Vị Thiếu Quân?”

“Yêu cầu của ta là – gọi tên ta.” Vị Thiếu Quân không phản ứng gì thêm, lặp lại một lần nữa.

“Ta gọi rồi mà, Vị Thiếu Quân.”

Vị Thiếu Quân không xoay người lại mà vẫn thẳng tiến, không nhanh không chậm nhắc lại lần nữa: “Ta nói là, gọi tên ta!”

Hách Liên Dung khó khăn suy nghĩ một lúc, đột nhiên hiểu ra, nhìn dáng Vị Thiếu Quân trong nắng chiều hai mày nàng giãn ra, không nhịn được khẽ cười.

“Thiếu Quân.”

Vị Thiếu Quân mỉm môi kìm nén ý cười, đắc ý xoay người: “Gọi lần nữa đi.”

“Thiếu Quân.”

“Gọi nữa.” “Ta không thèm, thật là kì quái.” Sao lại có người thích bị gọi tên như vậy chứ?

“Ta là ân nhân cứu mạng của nàng đó.” Vị Thiếu Quân bất mãn chờ Hách Liên Dung đi đến: “Trước đây nàng không gọi Vị Thiếu Quân thì gọi là quý ám, không tám trăm lần thì cũng phải năm trăm lần, ta nhất định phải được bù lại mới đúng.”

Hách Liên Dung khinh bỉ lườm hắn: “Chờ đến lúc về mua một con vẹt, chuyên dạy nó kêu hai chữ này sau đó cho người nghe thỏa thích.”

“Này, sao giống nhau được...”

“Không giống chỗ nào...”

Hai người dường như đã quên đi chặng đường gian nan vừa nãy, đầu khẩu đi thẳng về phía thượng du, tìm được cây cầu mới, lên đến núi Cô Nhạn, đi thẳng vào cửa sau Tuyền Pháp tự, gặp được lão thái thái, quay về với tổ chức.

Lão phu nhân với Hồ thị thấy hai người bộ dạng thất thểu thảm hại như vậy thì đều sợ hãi, Vị Thiếu Quân liền kể lại những việc đã xảy ra, có điều qua miệng hắn mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi tính chất ban đầu của nó, không có việc rơi xuống đầm lầy, không xảy ra chuyện gì kinh tâm động phách, nói như thể hai người chỉ bị ngã xuống một vũng bùn nhỏ sau đó hắn la hét đòi đi tắm.

Lão phu nhân sai Bích Vinh đi tìm vị hòa thượng sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, chuẩn bị nước ấm cho hai người bọn họ.

Hách Liên Dung đi trước đến chỗ giếng rửa bát nước bùn trên đầu, Vị Thiếu Quân cũng đến cùng, đặc biệt dặn dò thêm: “Nếu như bà nội hỏi lại thì cứ nói như lúc này ta nói nhé.”

Hách Liên Dung biết hắn sợ lão phu nhân và Hồ thị lo lắng liền đồng ý, sau đó nhắc đến chuyện tìm đại phu đến, ngâm trong bùn lâu như vậy, không biết chừng bị nội thương thì sao. Vị Thiếu Quân không nhịn được nói lại: “Nàng đừng nhiều chuyện nữa, ta cho người đi tìm.”

Lại qua một lúc, nước nóng đã được mang vào trong phòng, Vị Thiếu Quân không làm phiền Hách Liên Dung, đã tự mình đi tìm chỗ khác tắm, lúc này Hách Liên Dung mới thoải mái ngâm nga tắm tấp, tuy rằng chỗ trầy xước trên vai vẫn hơi đau rát nhưng so với việc nàng vẫn còn sống sót, vẫn có thể ở đây tắm nước nóng quả thật chẳng là cái gì.

Vẫn còn có một chuyện may mắn nữa là, quần áo đồ dùng cá nhân của hai người đều ở trên xe đã được lão phu nhân mang lên núi trước rồi, cho nên mới tắm tấp thoải mái thế này, nếu mang theo bên người, lại rơi theo vào đầm lầy thì không biết phải làm sao.

Thay y phục xong, tinh thần thoải mái bước ra khỏi phòng, sắc trời cũng đã xẩm tối, xem ra nàng ngâm mình cũng khá lâu. Vị Thiếu Quân đã sớm rửa mặt chải đầu gọn gàng, ngồi trong phòng nói chuyện phiếm với lão phu nhân, không ngờ Vệ Vô Hạ cũng ở đây.

Sau khi bọn họ chia tay, xe ngựa chạy đến chân núi thì dừng lại đợi hai người, ai ngờ đợi tới qua cả buổi trưa, thấy sắc trời cũng khá muộn mới đành lên núi, những đồ Hách Liên Dung gửi nhờ đã đưa đến chỗ lão phu nhân, vừa mới tới thì thấy hai người Vị Thiếu Quân đã lên núi rồi.

Vị Thiếu Quân vì thế mà có chút đắc ý, bất hẩn phải chờ lâu như vậy lại còn tốn của hẩn bao nhiêu tiền xe, may may không buồn để ý đến việc mình suýt mất mạng, lại còn có chút xem nhẹ, ai bất hẩn chờ chứ, không có việc gì lại còn vờ vịt làm như mình là người tốt lắm vậy!

Lão phu nhân lại có ấn tượng khá tốt với Vệ Vô Hạ, cho rằng bèo nước gặp gỡ lại có thể thân quen như này quả là không phải việc dễ dàng gì. Vệ Vô Hạ cẩn thận nhìn sắc mặt lão phu nhân, cân nhắc một chút rồi mới khách khí lên tiếng: “Thứ cho Vô Hạ mạo muội, xin hỏi lão phu nhân có phải mắc bệnh phong thấp hay không?”

Lão phu nhân có hơi chút ngạc nhiên: “Đúng là ta bị bệnh phong thấp ở chân.”

Hồ thị kinh ngạc hỏi: “Sao công tử lại biết được?”

Vệ Vô Hạ cười cười: “Tổ mẫu của tại hạ cũng bị mắc bệnh phong thấp ở chân, đứng lên hay ngồi xuống đầu gối đều không thể ngay lập tức co duỗi tự nhiên. Lúc tại hạ nhìn lão phu nhân ngồi xuống cũng giống như tổ mẫu nên mới mạo muội hỏi vậy.”

Lão phu nhân gật đầu nói: “Vậy công tử đến đúng chỗ rồi, Trí Năng đại sư của Tuyên Pháp tự không chỉ Phật học uyên bác mà y thuật cũng rất tinh thông, lần trước ta tới được đại sư tặng thuốc, vô cùng có hiệu quả.”

“Tại hạ cũng vì nghe danh tiếng đại sư, ngưỡng mộ đã lâu nên tìm đến một chuyến, dù như thế nào cũng không muốn tổ mẫu bị bệnh phong thấp hành hạ nữa.”

Thêm mấy câu này, ấn tượng của lão phu nhân với Vệ Vô Hạ lại tốt thêm ba phần. Vị Thiếu Quân đứng bên cạnh nói chen vào: “Vệ huynh đệ, người làm thế vẫn chưa đủ đâu, nếu như người thật sự hiểu thuận thì hẩn nên tới học hỏi Trí Năng đại sư, đem những tuyệt kỹ học được đó về trị liệu cho bà nội người...”

Vệ Vô Hạ gật đầu nói: “Lời Vị huynh nói rất đúng, không giấu các vị lúc còn trẻ tại hạ cũng đã từng có tâm nguyện hành y cứu thế nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc nên vẫn không học thành y đạo, đến giờ vẫn thấy tiếc nuối.”

Vị Thiếu Quân bật cười: “Vậy quá hợp rồi còn gì, cái nghề bán trà của người chẳng có chút tiền đồ, đi học nghề y đi, vừa có thể chữa bệnh cho bà nội người vừa có thể hoàn thành tâm nguyện của bản thân. Ta thấy người cũng có vẻ thông minh, làm một đại phu tốt chắc chắn không thành vấn đề.”

Nghe được mấy lời như vậy mà Vệ Vô Hạ lại có vẻ mặt vô cùng hứng khởi, đứng ngồi không yên như thể chỉ ước có thể lập tức đi thỉnh giáo Trí Năng đại sư để thương lượng việc bán trà học nghề. Vị Thiếu Quân vẫn cứ tựa tiểu phi tiểu, Hách Liên Dung ngồi bên cạnh không nhịn được phải lấy chân đá nhẹ hẩn một cái, lão phu nhân cũng nghe ra giọng điệu châm biếm của Vị Thiếu Quân cũng thấy khó hiểu nhìn hẩn một chút rồi lên tiếng: “Sắc trời cũng không còn sớm nữa, nếu Vệ công tử không chê xin mời ở lại cùng dùng bữa.”

Vệ Vô Hạ lập tức đứng dậy: “Không dám quấy rầy, tại hạ thấy lời Vị huynh nói vô cùng có lý, muốn đi thỉnh giáo Trí Năng đại sư...”

Hách Liên Dung thấy hẩn thật sự coi lời của Vị Thiếu Quân như thật không khỏi có chút hóa đá, ngược lại Vị Thiếu Quân nhún vai cười cười với Hách Liên Dung: “Nàng thấy con người ấu trĩ biết bao nhiêu chứ, chỉ hơi khích lệ chút thôi đã muốn làm rồi, cũng không biết việc đó có hợp với mình hay không?”

Hách Liên Dung không nói gì chỉ lờ mờ một cái, Vệ Vô Hạ lại nghiêm túc nói: “Lời đấy của Vị huynh sai rồi, nếu không làm sao biết việc đó có hợp với mình hay không? Thích không có nghĩa là hợp, hợp cũng không nhất định là thứ bây giờ đang thích, mọi việc vẫn nên thử một chút mới biết.”

Hách Liên Dung nghe hẩn nói vậy thì hơi kinh ngạc, câu này giống như lời của người hiện đại, không cần phải làm việc mình thích mà cứ chọn một công việc rồi thích nó sau.

Hách Liên Dung cười nói: “Vệ công tử nói chí lý, không bằng trước ở lại dùng bữa, sau đó ta cũng muốn đi thỉnh giáo đại sư.”

Vệ Vô Hạ nghe nàng nói vậy thì không khước từ nữa bèn lên tiếng đồng ý: “Ân công đã nói vậy, tại hạ đương nhiên tuân mệnh.”

Bởi vì chưa rõ về quá trình bọn họ quen biết nên lão phu nhân ngạc nhiên hỏi: “Ân công?”

Hách Liên Dung đỏ mặt, Vệ Vô Hạ thuật lại sự tích anh hùng của nàng một lần, sau đó lại lấy miếng ngọc từ túi bạc ra: “Đây chính là di vật của gia phụ.”

“Đã là di vật của gia phụ thì giữ gìn cẩn thận không nên tùy tiện lời ra lời vào.” Cử chỉ tự nhiên của Vệ Vô Hạ đương nhiên khiến cho Vị Thiếu Quân vô cùng khó chịu, rõ ràng là đã định đi rồi lại còn lôi ra cái chuyện ân công gì gì đó kia làm ra vẻ quan hệ thân thiết lắm vậy, đúng là có mục đích!

Hách Liên Dung thấy Vệ Vô Hạ có hơi xấu hổ vội nói: “Vô Hạ, công tử có kiêng ăn món gì không? Nếu không để phòng bếp chuẩn bị chút đồ chay, sau đó chúng ta cùng đi bái kiến Trí Năng đại sư.”

Thấy Hách Liên Dung cuối cùng cũng gọi tên hắn, sắc mặt Vị Thiếu Quân trầm xuống, vừa mới định mở miệng châm chọc vài câu liền nghe Hách Liên Dung nói tiếp: “Thiếu Quân, huynh cũng đi đi, cũng nên học cách trị liệu bệnh phong thấp.”

Đột nhiên được gọi đích danh mấy lời vừa định nói liền nuốt hết lại, ánh mắt nhìn sang hướng khác, mặt đầy vẻ không tình nguyện. Hồ thị lại nhìn ra quan hệ giữa hai người đã tiến bộ rõ rệt, vô cùng vui vẻ, vội vã nói muốn đi dọn dọn phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, lão phu nhân lại có vẻ thất thần với miếng ngọc của Vệ Vô Hạ, ngẫm lên tiếng thăm hỏi: “Vệ công tử...”

Vệ Vô Hạ vội đáp: “Lão phu nhân đừng khách khí, cứ gọi Vô Hạ là được.”

Lão phu nhân gật đầu: “Vô Hạ, có thể cho ta xem miếng ngọc của cháu một chút được không?”

Vệ Vô Hạ liền đưa miếng ngọc ra, lão phu nhân lật đi lật lại ngắm nghía một lúc, hai mi chau lại, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó rồi lại lắc đầu: “Trên miếng ngọc của cháu sao lại có vết rạn nứt?”

Hách Liên Dung nghe vậy cũng nghiêng người qua nhìn, lần trước nhìn thấy miếng ngọc này vốn cũng không để tâm lắm nên không quan sát cẩn thận, bây giờ nhìn lại quả nhiên trên mặt miếng ngọc có vết nứt chừng ba phân, không kể đến mấy vết xước nhỏ, chỉ cần nhìn vết nứt sâu như vậy cũng đủ để vỡ đôi miếng ngọc, nhưng miếng ngọc này vẫn nguyên vẹn không vỡ, Hách Liên Dung lấy làm lạ: “Lúc lấy lại ngọc bị hỏng ư?”

Vệ Vô Hạ dường như có hơi xúc động nghẹn ngào: “Miếng ngọc này lúc gia phụ còn giữ đã bị nứt rồi, cũng nhờ miếng ngọc này mới cứu được một mạng của gia phụ.” Hắn nói xong thấy mọi người đều trầm xuống liền cười nói: “Tại hạ hồi nhỏ gia cảnh khó khăn, gia phụ cùng một thương đoàn đi làm ăn xa, mua trà từ phương xa về bán cho các quán trà trong thành. Có một lần từ Nam Điều trở về gặp phải thổ phi tàn sát cả thương đoàn, gia phụ bị trọng thương, may nhờ có miếng ngọc này đỡ một đao hiểm độc, mặc dù mất một tay, bị ngắt đi nhưng cũng vì thế khiến bọn cướp tưởng đã chết mà giữ được một mạng.”

“Haiz!!!” Lão phu nhân lần tràng hạt trong tay, có chút áy náy: “Là bà lão đây đã mạo phạm.”

Lão phu nhân hướng về phía Vệ Vô Hạ cáo lỗi vì đã khiến hắn nhớ đến chuyện không vui trước đây nhưng Hách Liên Dung nhận thấy trên mặt lão phu nhân ngoại trừ vài phần áy náy còn có ba phần an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tuyên Pháp tự (2)

Hách Liên Dung chưa kịp suy nghĩ, Vệ Vô Hạ lại nói tiếp: “Lão phu nhân không cần phải thấy áy náy, sự việc cũng đã trôi qua gần hai mươi năm rồi, gia phụ cũng đã sớm quy tiên, việc này khiến mọi người cảm thấy đau thương nhưng cũng chỉ là chút kí ức mà thôi.”

Tuy hắn nói rất tự nhiên nhưng trong mắt không khỏi hiện lên sự chua xót đau buồn, lão phu nhân không kim được nghẹn ngào, Vị Thiếu Quân lại tỏ vẻ bất mãn lườm Vệ Vô Hạ một cái: “Biết khiến người ta áy náy thì đừng có tùy tiện nói ra, chưa thấy ai như ngươi cứ thích nói những chuyện dọa người như vậy! Hừ dọa lão nhân gia thì làm sao bây giờ? Người buồn phiền là bà nội ta chứ không phải bà nội ngươi!”

Mặt Vệ Vô Hạ hiện lên chút ngại ngùng: “Vị huynh dạy rất đúng!”

Hách Liên Dung nhăn mày, Vị Thiếu Quân đầu cần không khách khí như vậy, thế nhưng dù sao vẫn có người ngoài ở đây nên cuối cùng vẫn giữ thể diện cho hắn, liền chuyển sang chuyện buôn bán trà của Vệ Vô Hạ, vốn nàng cũng không hiểu nhưng chỉ để chuyển chủ đề sang hướng khác.

Vệ Vô Hạ thoáng nhìn Hách Liên Dung đầy cảm kích, cười nói: “Lúc trước tại hạ không biết Vị huynh cũng là chuyên gia phẩm trà nên múa rìu qua mắt thợ, thực sự thấy hổ thẹn.”

“Cũng không cần quá hổ thẹn, chỉ cần hổ thẹn bình thường thôi là được rồi.” Vị Thiếu Quân không cho ra phản ứng gì qua lớn mà đứng lên, khi Vệ Vô Hạ định mở miệng nói tiếp liền nói với Hách Liên Dung: “Liên Dung, cùng ta ra ngoài một chút.”

Đúng là bất lịch sự, vấn đề Hách Liên Dung vừa hỏi không đợi người ta trả lời đã rồi đi, thế nhưng nàng vẫn cười cáo lỗi với Vệ Vô Hạ rồi đứng lên: “Bà nội, chúng cháu đi một lúc rồi về.”

Lão phu nhân gật đầu: “Nếu Thiếu Quân mệt thì hai cháu về phòng trước đi, ta sẽ bảo Bích Vinh mang com nước đến, ngày mai tới bái kiến Trí Năng đại sư cũng chưa muộn.”

Hách Liên Dung vâng dạ rồi cúi chào Vệ Vô Hạ một cái, theo Vị Thiếu Quân ra cửa phòng.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, không nhìn rõ người đứng đằng xa nữa, hai người không trở về phòng ngủ mà lại tới một mái đình ngồi xuống, Hách Liên

Dung cũng không hỏi vì sao Vị Thiếu Quân lại muốn rời đi.

Vị Thiếu Quân nghiêng mặt nhìn Hách Liên Dung một lúc rồi bật cười, ngồi bên cạnh tỉ mỉ quan sát nàng. Hách Liên Dung chau mày: “Sao thế?”

“Quả nhiên là không giống nhau.” Tâm tình Vị Thiếu Quân vô cùng thoải mái: “Lúc là ân nhân cứu mạng, thái độ ngay lập tức tốt lên không ít.”

Hách Liên Dung cười cười: “Nếu như ngày hôm nay không xảy ra việc này, ta cũng sẽ vẫn vậy.”

Trong lòng Vị Thiếu Quân lập tức có hơi lo buồn lắc đầu: “Tuyệt đối không như vậy.”

Hách Liên Dung nhún vai từ chối cho ý kiến rồi hỏi: “Bây giờ nói đi, gọi ta tới đây làm gì?”

“Không có việc gì.” Vị Thiếu Quân cười tỉ mỉ cầm lên bàn đá: “Trong phòng phiền quá.”

“Không phải trong phòng phiền mà trong phòng có một người huynh không sánh bằng cũng là người huynh không muốn gặp.”

Hách Liên Dung một câu nói toạc ra thiên cơ, Vị Thiếu Quân cũng không phản bác lại, thật ra hắn cũng không biết tại sao mình lại có ác cảm với Vệ Vô Hạ, có thể đúng là như Hách Liên Dung nói, hắn đồ kị người kia.

Ngoại trừ người nhà, bên cạnh hắn khó mà xuất hiện mấy kẻ nhân tài ưu tú, toàn là là kẻ vô si, thằng khốn, phá gia chi tử mà thôi, hắn chính là một nhân tài trong đám đấy! So sánh trên dưới, Vệ Vô Hạ quả thật có phong thái áp đảo lấp lánh ánh kim như từ trên trời hạ phàm, thấu tình đạt lý, hiểu thuận khiếm tốn, dụng nghiệp từ hai bàn tay trắng, tuy Vị Thiếu Quân cảm thấy về địa vị mình chẳng kém hắn cái gì nhưng hắn dám cá rằng nếu hắn cùng tên tiểu tử Vệ Vô Hạ này cùng đứng cạnh nhau cho người ta bình phẩm, tuyệt nhiên không có cái kết luận nào có lợi cho hắn.

Bởi vậy để ngăn chặn hiện tượng so sánh không công bằng này, Vị Thiếu Quân quyết định từ lúc bắt đầu liền không tạo ra cơ hội so sánh giữa hai người bọn họ, nói cái gì cũng chẳng liên quan đến hắn.

“Thật ra huynh có năng lực chỉ là không làm.” Hách Liên Dung nói ra lời này lần thứ hai: “Không phải là lựa lời nói với huynh, ta thật sự cho rằng như vậy, chỉ cần huynh muốn làm, cho dù chỉ là một chuyện nhỏ nhỏ cũng nhất định có thể thành công lớn.”

Vị Thiếu Quân lại tỏ ra không hứng thú với chủ đề này: “Làm cái gì? Sửa từ đường chắc?”

Hách Liên Dung chỉ muốn giúp hắn không nản lòng thôi chí nên cũng không để ý giọng điệu mỉa mai của hắn: “Trước đó không phải huynh định mở từ lâu sao?”

“Sau đó nghĩ lại, không có hứng thú nữa.” Vị Thiếu Quân đứng lên đến bên thành đình ngồi xuống, sắc trời tối mờ, Hách Liên Dung chỉ nhìn thấy dáng người mờ mờ của hắn mà không thấy rõ được biểu tình trên khuôn mặt.

“VẬY...cũng bán trà đi? Nghe huynh nói cũng có vẻ rất tinh thông mà.”

Vị Thiếu Quân cười xùy một tiếng: “Nàng vẫn tin à? Hắn nói lâu như vậy, trong xe toàn những tiếng ồn ào của hắn, người điếc cũng sẽ nhớ rõ!”

Hách Liên Dung hơi kinh ngạc: “Huynh...đúng là huynh nghe hắn giới thiệu về trà xong mà thuật lại được ư?”

Vị Thiếu Quân cười khan hai tiếng: “Không thì thế nào, mấy thứ trà cổ quái như vậy ta cũng chưa từng nghe qua.”

Hách Liên Dung im lặng hồi lâu, tuy nói Vệ Vô Hạ đã giới thiệu các loại trà trước nhưng trên các ống trà cũng không đánh dấu, cũng phải hơn mười ống trà, làm sao có người mới chỉ nghe qua một lần liền có thể thuộc nằm lòng đúng tên các loại trà đó được chứ?

Vị Thiếu Quân đợi một lúc vẫn không thấy nàng nói gì lại ngồi trở lại cạnh nàng, nhìn nàng một lúc bị vẻ mặt kinh ngạc của nàng làm cho bật cười: “Này, nàng nói xem có phải ta vô cùng lợi hại không?”

Hách Liên Dung gật đầu, vô cùng chân thành.

Vị Thiếu Quân bởi vậy mà rất đắc ý, giờ tay nhắc chân đều vô cùng hào sảng, vỗ vỗ vai Hách Liên Dung: “Nếu ngay từ đầu nàng thành thật như này có phải tốt không?”

Hách Liên Dung cười cười: “Bởi vậy huynh làm cái gì cũng nhất định sẽ thành công.”

Vị Thiếu Quân ngoáy ngoáy lỗ tai: “Nói với ân nhân của nàng cái gì khác đi.”

Thấy hắn không sửa bậy, Hách Liên Dung có chút cảm thán, nhưng cũng theo lời hắn mà chuyển đề tài: “Ta vô cùng tò mò về miếng ngọc của Vệ Vô Hạ, rõ ràng bị nứt rồi vẫn có thể gắn lại.”

“Tò mò mấy cái đấy làm gì?” Giọng điệu của Vị Thiếu Quân có hơi mất bình tĩnh nhưng vẫn giải thích cho Hách Liên Dung: “Hồ gạo nếp, lòng trắng trứng gà, vôi, bên ngoài thì rắc chắc bền vững, thực chất là lừa gạt hãm hại.”

Hách Liên Dung sừng sốt: “Có ý gì?”

“Là lấy ba thứ đó trộn lại rồi bôi lên gần vào, chỉ cần không dính nước tuyết đối không bị bung ra.”

“Ta muốn hỏi cái gì mà lừa gạt hãm hại...”

“Đây là cách phục hồi đồ cổ bị vỡ, tay nghề cao thì chỉ cần quét thêm chút màu lên thì vạn năm cũng không bị nứt, vết rạn đầy cũng khó mà phát hiện ra, còn có chuyên về làm đồ cổ nữa, tuyệt đối không phải loại tay nghề bình thường là có thể làm được. Ông nội ta nói, ở nước Vân Hạ này cửa hàng đồ cổ lớn nhất cũng chính là cửa hàng đồ giả lớn nhất, không phải là bán đồ giả mà trình độ nghiên cứu vô cùng thâm sâu, làm đồ giả mà chất lượng vô cùng tinh xảo, bởi vậy học cách làm đồ giả là một trong những bài học đầu tiên khi theo nghiệp đồ cổ. Đương nhiên làm vậy cũng có lúc phát sinh chuyện không hay, buôn bán kiểu như vậy đương nhiên cũng phải có chút bản lĩnh, nếu không bị người ta bắt thóp thì chỉ có nước lĩnh đủ.”

Mấy câu ngăn ngại nhưng Vị Thiếu Quân nói với vẻ vô cùng hứng thú, Hách Liên Dung lại càng thêm trầm tư, trong lòng Vị Thiếu Quân, việc muốn làm nhất, việc mà chỉ muốn làm nó thôi... có lẽ năng vẫn là không nên hỏi.

“Chúng ta trở về ăn cơm thôi, vật lộn cả một ngày huynh không thấy đói sao?”

“Đói.” Vị Thiếu Quân cũng đứng lên theo: “Thế nhưng không muốn quay về, Liên Dong, chúng ta về phòng ăn đi, ăn xong rồi ngủ.”

“VẬY CHỖ TRÍ NĂNG ĐẠI SƯ...”

“Chúng ta còn ở đây một thời gian nữa mà, ngày khác đến thỉnh giáo cũng được...”

“Y thuật sao có thể ngày một ngày hai là học được?” Hách Liên Dung không nói gì chỉ thờ dài một tiếng: “Huynh đã đi gặp đại phu chưa? Đề đại sư bắt mạch cho huynh vậy.”

Vị Thiếu Quân kinh ngạc một lúc mới biết nàng chính là đang lo lắng cho sức khỏe của mình, vì vậy mới lấy cớ đi gặp Trí Năng đại sư, tâm tình vui sướng không ít, khoa tay múa chân vận lưng: “Xem này, không sao đâu.”

“Biết đâu bị nội thương thì sao?” Hách Liên Dung vẫn không quên lúc hắn bị ho ra máu, nhưng Vị Thiếu Quân vẫn kiên quyết nhất định không chịu đi.

Hách Liên Dung ngẫm nghĩ một lúc: “Như vậy đi, bây giờ chúng ta đi luôn thì sẽ không chạm mặt Vệ Vô Hạ.”

Vị Thiếu Quân cũng không chịu từ bỏ ý đồ, xoa xoa bụng: “Bây giờ ta lại không thấy đói nữa, nhìn dáng vẻ nàng quan tâm ta như vậy, trong lòng ta vô cùng...”

“Ai bảo huynh là ân nhân cứu mạng của ta.” Hách Liên Dung vừa nói vừa đi ra ngoài.

Vị Thiếu Quân sờ sờ cằm, vừa cười vừa lắc đầu, chau mày lại như không thể đắc ý được nữa: “Ân nhân cứu mạng... hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Cô bé bán diêm (1)

Tuyên Pháp Tự lấy Đại Hùng bảo điện làm trung tâm, phía sau đại điện có 2 viện nhỏ, phía đông là nơi các tăng nhân trong chùa ở, phía tây là khu ngủ lại cho khách đến dâng hương.

Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung, hai người đi đến trước cửa Đông Viện, cùng vị tiểu tăng gác cửa nói rõ ý định đến, nói Vị Thiếu Quân bị thương nặng cần cứu chữa khẩn cấp, vị tiểu tăng kia nhìn sắc mặt của Vị Thiếu Quân, mặc dù không thấy hắn có gì khác thường, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội đưa người vào trong Đông Viện, tự mình vào trong phòng phụng thờ thông báo.

Không lâu sau, vị tiểu tăng kia trở về, “Phụng thờ mời vị nam thí chủ này tiến vào.”

Vị Thiếu Quân hơi nhướn mi lên, “Chỉ để mình ta vào?”

Tiểu tăng cung kính khom người, “Phụng thờ đang châm cứu cho một vị nam thí chủ, vị nữ thí chủ này sợ rằng không tiện tiến vào.”

Vị Thiếu Quân đang muốn hỏi nữa, Hách Liên Dung lại đẩy hắn một chút, “Ta ở bên ngoài chờ huynh, huynh đem sự tình kể lại cho đại sư nghe, còn có chuyện nôn máu...”

Vị Thiếu Quân cũng không cố chấp nữa, khoát tay “Được rồi, đã biết.”

Vị Thiếu Quân đi theo vị tiểu tăng kia vào thiện phòng của phương trượng, Hách Liên Dung liền ngồi xuống phiến đá trong viện, không lâu sau lại có một vị tiểu tăng dẫn một người khác vào trong viện, còn không đợi Hách Liên Dung thấy rõ người tới, người nọ đã đi về phía nàng, “Tẩu tử, hai người quả nhiên ở đây.”

Nghe được tiếng của Vệ Vô Hạ, Hách Liên Dung đứng lên, “Như thế nào, không theo bà nội dùng cơm sao?”

Vệ Vô Hạ cười nói: “Ta đi ra ngoài để tìm tẩu cùng Vị huynh, chỉ là ở bên kia không tìm được, trong phòng cũng không có, cho nên đoán rằng có thể hay không vì đợi không kịp mà chạy tới nơi này học cách chữa trị phong thấp. Quả nhiên như vậy a, Vị huynh cùng tẩu tử thật sự là người con có hiếu.”

Hách Liên Dung liền cười cười, tất nhiên không thể nói là chính vì trốn tránh người mới đến đây trước tiên, “Chúng ta tới gặp đại sư cũng không chỉ vì học tập phương pháp trị liệu phong thấp, thân thể Vị Thiếu Quân không khỏe nên muốn mời đại sư xem, đây là một phần nguyên nhân chúng ta vội vã đến đây, cũng lắm là để tránh lão nhân gia lo lắng, chuyện này đừng nói cho bà nội biết.”

Vệ Vô Hạ kinh ngạc không thôi, lại nhìn bốn phía, “Vị huynh không có việc gì chứ?”

“Hắn là không có gì trở ngại. Tuy nhiên, trong phòng đại sư còn có người khác, khám bệnh không tiện cho nữ tử đi vào. Chỉ kêu mình hắn đi vào. Bảo ta chờ ở đây.”

Hách Liên Dung suy nghĩ một chút. “Đêm nay xem ra không phải thời cơ tốt để tìm y đạo, Vô Hạ, không bằng người về trước đi, ngày mai chúng ta lại cùng nhau đến sau.” (y đạo: con đường y, ý chỉ việc học tập y thuật của Vệ Vô Hạ)

Vẫn là đem hắn rời đi trước, bằng không lát nữa Vị Thiếu Quân đi ra, không chừng lại nổi lên tính tình thiếu gia. Tuy là bèo nước gặp nhau, cũng không nên mất đi chút phép tắc lịch sự này.

Vệ Vô Hạ lại không hề có ý định rời đi, “Hiện tại, sắc trời đã tối. Tại hạ tất nhiên là cùng tẩu tử chờ Vị huynh đi ra. Hơn nữa ... tại hạ cũng muốn gặp đại sư một lần.”

Hách Liên Dung không khỏi khuyên nhủ: “Thứ ta nói thẳng. Việc học y đạo đâu phải chỉ hai ba ngày là có thể học thành tài? Người vẫn là nên xin ít được mang về cho tổ mẫu trước, để hóa giải đau đớn trước mắt mới đúng.”

Vệ Vô Hạ vội hỏi: “Tẩu tử phải chăng đang hiểu lầm. Vô Hạ sao lại không biết sự vất vả của những ngày học y?”

Hách Liên Dung tò mò một chút, nói như vậy, Vệ Vô Hạ biết thời điểm mà Vị Thiếu Quân nói kia chính là nói bừa nói bậy, nhưng vẫn đồng ý, nếu để cho Vị Thiếu Quân biết, lại nghĩ rằng hắn mưu đồ bất chính.

“Tại hạ trong lòng có nghi hoặc, một việc khiến tại hạ lao tâm khổ chí bao năm nay cũng không có đáp án, cho nên muốn thỉnh đại sư giải thích nghi hoặc.”

“Thì ra là thế.”

Hách Liên Dung nói xong câu này thì không nói gì thêm nữa, Vệ Vô Hạ liếc nhìn nàng, trong mắt hiện lên vài phần hoang mang, “Tẩu tử không hỏi sao?”

Hách Liên Dung nghiêng đầu nhìn về hắn “Người muốn nói sao?”

Vệ Vô Hạ cười khẽ, “Tẩu tử thật sự là một người đặc biệt.”

Hách Liên Dung chớp chớp mi lấy làm kì lạ, Vệ Vô Hạ nói: “Có một số người chỉ cần là việc hắn muốn biết, sẽ không để ý tới chuyện người ta muốn nói hay không, nhất định phải truy hỏi đến tận cùng, tẩu tử lại thiện lương am hiểu ý người như vậy, có thể nào lại không đặc biệt?”

Hách Liên Dung cười nói: “Có người truy hỏi, chứng tỏ hắn để ý; ta không truy hỏi, chứng tỏ ta không thêm để ý. Cùng với chuyện thiện lương am hiểu ý người có thể nói là hoàn toàn trái ngược.”

“À?” Dưới sự che dấu của màn đêm mù mịt, Vệ Vô Hạ vẫn chưa thu hồi lại vài phần nghiến ngấm nơi đáy mắt. Nàng đang khiêm tốn? Hay vẫn là không dấu vết kéo dài khoảng cách với mình? “Không thêm để ý.... thì thật tốt quá, ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, có lẽ tẩu tử thật sự có thể cho ta một chút ý kiến.”

Hách Liên Dung không thể chối từ, “Người cứ nói.”

“Kỳ thật là gia phụ lưu cho ta một điều bí ẩn.” Thần sắc Vệ Vô Hạ trở nên nghiêm túc, “Gia phụ khi còn sống thập phần bi thảm, cha từ nhỏ mất đi phụ thân cùng quả phụ (chỉ người phụ nữ mất chồng, ở đây là chỉ mẹ của bố anh Hạ) sống nương tựa vào nhau. Tuổi còn nhỏ đã phải tự mình kiếm sống, nhận mọi khi dễ, sau lại bá sự gia nhập thương đội. Từ đó về sau, thiên nam địa bắc (ý nói nay đây mai đó, không ở một nơi cố định nào). Gian khổ trong đó không cần phải nói, cũng may mọi chuyện trong nhà cũng càng ngày càng yên ổn. Cha cũng kiếm được chút tiền vốn để buôn bán trà, ai ngờ lại xảy ra đại họa....” Vệ Vô Hạ nhắm lại đôi mắt, hít một hơi, “Sau khi mất đi cánh tay, cha ta không thể tiếp tục tham gia thương đội, không ai muốn dùng cha nữa, cha chỉ có thể làm chút việc thấp hèn, vì người nhà mà từ bỏ cả tôn nghiêm, chỉ là một kẻ tàn phế, mặc kệ cha cố gắng như thế nào, mọi chuyện trong nhà vẫn là càng ngày càng.... kém, cho đến tận lúc cha lâm chung, trong nhà không có lấy một thước vải niêm, cũng không có lấy một chút đồ ăn nào.”

Nói tới đây, Vệ Vô Hạ trầm mặc hồi lâu, đầu lòng hướng Hách Liên Dung nói: “Tẩu nói có phải cả đời này của cha ta sống thực thê thảm?”

Hách Liên Dung không nói, đối mặt với cuộc sống của một người như vậy, bất kỳ lời nào cũng đều có vẻ như ảm đạm vô lực, bất kỳ lý luận biện minh nào cũng chỉ là lời nói suông.

“Chính là cha ta thê thảm như vậy, cha biết rõ cha mà chết, chúng ta một nhà cô nhi quả phụ sẽ ăn đói mặc rách, nhưng cha vẫn cười, đến khi cha nhắm mắt, vẫn luôn luôn cười.” Trên mặt Vệ Vô Hạ hiện ra vài phần mê man “Cha ta vì lẽ gì lại cười? Ta hỏi qua rất nhiều người, có người nói cha ta bởi vì được giải thoát mà cười, có người nói cha thấy được Tây phương cực lạc, còn có người nói trên mặt cha đang cười, nhưng trong lòng thì khóc”, Vệ Vô Hạ lắc đầu, “Đều không đúng, tuy rằng không biết vì sao, nhưng ta lại cảm thấy, bọn họ nói đều không đúng. Cho nên, ta mới lên núi Cô Nhạn, một là vì bà nội, hai là nghe nói Trí Năng đại sư phát hiệu tinh thần, có năng lực vì ta mà giải thích nghi hoặc..... Tẩu tử,” Vệ Vô Hạ nhìn về phía Hách Liên Dung, trên mặt hiện lên nét cười nhẹ khiến cho sự trầm mặc cảm thán vừa rồi trở thành hư không, “Tẩu cảm thấy thế nào? Cha ta vì sao lại cười?”

Hách Liên Dung gạt mình. Ngay từ đầu nghe kể chuyện xưa, nàng đã hạ quyết tâm sẽ không đoán mò, bởi vì chuyện xưa quá mức nặng nề, cũng quá là thương tâm. Hiện tại, nhìn thấy Vệ Vô Hạ liên tục thay đổi cảm xúc, Hách Liên Dung trong lòng không thấy xa lạ, mà lại thấy một cảm giác quen thuộc.

Mỗi người đều đeo mặt nạ mà sống, nàng đeo, mà những người bên cạnh nàng cũng đeo, ngay cả người với nàng là bèo nước gặp nhau, cũng đeo.

“Ta cảm nhận được...” Hách Liên Dung than nhẹ một tiếng, cuối cùng mở miệng, “Ta cũng kể cho người câu chuyện xưa đi.” Hách Liên Dung từ câu chuyện xưa của Vệ Vô Hạ mà nhớ lại một câu chuyện xưa khác. “Có một tiểu cô nương, nhà nàng rất nghèo khó, đi bán diêm để kiếm sống.”

Vệ Vô Hạ khẽ nâng mi, hần vốn tưởng rằng nói xong sẽ nghe được một ít lời an ủi, không nghĩ tới tự nhiên nghe được chuyện xưa. Tuy nhiên, hần không ngạc nhiên lâu, đã nhập tâm vào câu chuyện xưa của nàng, “Diêm?”

“Là một loại công cụ nhóm lửa.” Hách Liên Dung không có giải thích nhiều, đem điều này nhẹ nhàng nói qua, “..... Nàng biết diêm cháy hết, bà nội sẽ biến mất, vì thế vội vàng châm lên một đống diêm lớn, muốn đem bà nội giữ lại. Diêm cháy phát ra ánh sáng thật lớn, bà nội chưa từng giống như bây giờ to lớn, xinh đẹp như vậy. Bà nội kéo lấy tiểu cô nương, ôm vào trong ngực. Hai người ở giữa ánh sáng rạng rỡ cùng vui vẻ bay đi, càng bay càng cao, bay đến nơi không có rét lạnh, không có đói khát, cũng không có thống khổ. Sáng sớm ngày hôm sau, tiểu cô nương này ngồi ở trong góc tường, hai má đỏ bừng, mang theo nụ cười. Nàng đã chết.” Hách Liên Dung đã nghe qua câu chuyện này rất nhiều lần, lại mỗi khi nghe được câu chuyện này lần nữa mà cảm thấy đồng cảm, bởi vì quá mức bi thảm, cũng quá mức chân thật.

Vệ Vô Hạ nghe chuyện xưa, thật lâu không nói, một lúc sau đôi môi động đậy, “Ý tẩu nói là cha ta đang nằm mơ sao...”

Hách Liên Dung lắc đầu, thấp giọng đem chuyện xưa kể nốt, “Ngày hôm sau, mọi người phát hiện ra nàng, đồng tình thương hại, lại không ai biết nàng từng nhìn thấy nhiều thứ xinh đẹp cỡ nào, nàng đã hạnh phúc cỡ nào, đi theo bà nội của nàng, cùng hướng tới những năm tháng hạnh phúc. Vô Hạ, cha ngoại không có giấc mộng nào sao?”

Vệ Vô Hạ không chút do dự gật đầu, lại buồn bã, “Chính là không có đạt được”

Hách Liên Dung nói: “Ta cảm thấy phụ thân ngoại cười, là bởi vì hần ở phút cuối đời, nhìn thấy giấc mộng của mình thành sự thật.”

“Giấc mộng trở thành sự thật?” Vệ Vô Hạ ngửa mặt lên trời than nhẹ, “Giấc mộng trở thành sự thật ... ha ha ...” Hần cười, sắc mặt lại càng tỏ ra kiên định, “Giấc mộng của cha ta có thể thành sự thật, cũng chỉ có thể là ta thay cha hoàn thành.”

Như vậy xem như giúp hần sao? Nếu đúng như vậy, Hách Liên Dung cũng có thể thở phào.

“Cám ơn tẩu.” Vệ Vô Hạ cười cười, không đợi hần nói nốt câu cuối, phía sau hai người liền vang lên một thanh âm trong trẻo hàm chứa sự khinh thường.

“Ngoại về sau tránh xa chúng ra một chút là đã cảm ơn lắm rồi.” Vị Thiếu Quân bình tĩnh chen vào giữa hai người, kéo tay áo Hách Liên Dung “Không phải đã nói với nàng sao? Ít nói chuyện với người lạ thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Cô bé bán diêm (2)

Hách Liên Dung hiểu tâm trạng Vị Thiếu Quân, tuy rằng cảm thấy hần đối với Vệ Vô Hạ vô lễ, nhưng vẫn không muốn tranh luận cùng hần, chính là hỏi: “Thân thể của ngoại...”

“Thân thể Vị thí chủ không sao.”

Một thanh âm già nua mà đạo mạo truyền tới, lúc này Hách Liên Dung mới nhìn thấy đồng thời xuất hiện cùng Vị Thiếu Quân còn có một lão hòa thượng

nhìn không đoán được tuổi, ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, thân hình gầy gò, một đôi mắt trong veo như biển rộng mang theo bao dung cùng bình thản, không cần hỏi, đây tất nhiên là trụ trì Tuyên Pháp Tự – Trí Năng Đại Sư.

Hách Liên Dung vội vàng bước qua cúi chào, vừa cẩn thận hỏi tình trạng sức khỏe của Vị Thiếu Quân, biết được thực sự không có gì đáng ngại, mới thực sự yên lòng.

Trí Năng hai tay chấp lại trước ngực, khẽ nói một câu Phật dạy, “Câu cửa miệng của Phật gia, biến khổ vô biên quay đầu là bờ, cuộc sống rất khổ không bằng sớm ngày giải thoát. Nữ thí chủ hôm nay nói lời này cũng chính là vào lúc hấp hối hết sức mà gặp được người có thể hy vọng, quả nhiên là giải thích độc đáo.”

Hách Liên Dung có chút ngầy ngốc, đêm nay có hai người trước sau nói nàng không giống người thường, nàng không hề thấy vui, chỉ cảm thấy ngạc nhiên. Nàng đến từ tương lai, kiến thức so với những người trước mắt cũng hơn không biết bao nhiêu năm, đối với một việc nào đó có lí giải đặc biệt một chút cũng rất hiển nhiên. Nếu đổi lại là một người hiện đại nào đó, nói ra những đạo lý này cũng là điều dễ dàng, đây là công lao của tiến bộ nhân loại, không phải năng lực của cá nhân nàng.

Tuy nhiên, việc này không thích hợp để giải thích, cũng giải thích không nổi, Hách Liên Dung chỉ có thể mỉm cười đáp lại, Vệ Vô Hạ cùng với Trí Năng đại sư có đánh giá rất giống nhau, sau khi được Hách Liên Dung giải thích cũng sẽ không lại cùng Trí Năng đại sư nói lại việc này, chính là nói: “Tẩu từ đứng từ cách nhìn của nữ tử, chắc chắn có kiến giải.” Vị Thiếu Quân lại không kiên nhẫn, “Người chúc tết khi nào? Cho người cái cột người liền treo lên, sẽ lấy chút chuyện lạ dọa người ta, người làm như khắp thiên hạ này chỉ có mình người bị thảm mình người đáng thương?”

Nói xong, hắn cũng không để cho Hách Liên Dung nói chuyện, lôi kéo nàng đi thẳng một đoạn thật xa, quay đầu hô lớn lên: “Người nên cùng đại sư tâm sự nhiều một chút, tốt nhất thấu hiểu hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền mà cạo đầu xuất gia, kia mới là có kiến giải!”

Hai người ra khỏi Đông viện, Vị Thiếu Quân vẫn mang bộ dáng tức giận chưa tan, Hách Liên Dung liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Người cũng không cần phải như vậy.”

“Cái gì không cần, hắn không vô duyên vô cớ cả ngày dính lấy chúng ta, nói không chừng lại có âm mưu gì đó.” Vị Thiếu Quân lúc nói chuyện thì dừng lại, “Ồi chào, không phải nàng vẫn nói sao? Bèo nước gặp nhau, nên có thái độ của bèo nước gặp nhau. Thái độ của nàng vừa rồi đối với hắn là thái độ bèo nước gặp nhau sao? Hắn nói với nàng chuyện xưa, nàng liền theo hắn kể chuyện xưa, chúng ta quen biết lâu như vậy như thế nào cũng chưa từng thấy nàng kể với ta chuyện xưa nào?”

Lời này nói ra giống như có chút ông nói gà bà nói vịt, Hách Liên Dung vốn định nói bản thân vốn dĩ không muốn bình luận gì với Vệ Vô Hạ, chính là sau khi cảm xúc bộc phát mới nói nhiều thêm vài câu. Tuy nhiên, nghe Vị Thiếu Quân nói càng ngày càng không đúng, Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, không khỏi bật cười, “Người đang ghen tị sao?” Ghen tị cũng không phải chỉ xuất hiện trong tình yêu giữa nam và nữ, trong tình thân, tình bạn hữu, bất kỳ loại tình cảm nào giữa người với người đều sẽ sinh ra một loại cảm giác ghen tị. Hách Liên Dung cảm thấy Vị Thiếu Quân ghen tị là xuất phát từ chính cái gọi là “bèo nước gặp nhau.”

Hắn cùng với mình đã có thời gian quen biết lâu, đương nhiên càng lúc càng gần bó, loại tình huống kể chuyện xưa này có lẽ nên cùng hắn chia sẻ trước. Khi hắn không có được điều này, sẽ sinh ra loại cảm giác bất bình, nói lớn hơn chính là ghen tị.

Vị Thiếu Quân bĩu môi. “Tùy nàng nói như thế nào, dù sao ta cũng chưa từng nghe qua chuyện xưa gì mà tiểu cô nương bán củi.”

“Cái gì mà củi. Là diêm. Cô bé bán diêm.” Hách Liên Dung lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng ghen tị của Vị Thiếu Quân, giống như một tiểu hài tử cáu kỉnh.

“Còn không phải giống nhau sao? Đều là đồ vật dùng để nhóm lửa này nọ.”

“Diêm là dùng để nhóm lửa, là bước đầu tiên, củi là bước thứ hai, khiến cho lửa không tắt.”

Vị Thiếu Quân gãi gãi cằm. “Đó không phải là đồ đánh lửa sao? Người Tây Việt các người gọi là diêm?”

“Diêm sao.... Tây Việt cũng không có nó, nó cùng với đồ đánh lửa không giống nhau, có nhiều chi tiết lắm, phía dưới là một cành gỗ, phía trên là hồng lân. Quẹt một cái là có lửa.” Hách Liên Dung không biết ở niên đại đại có hồng lân hay không, liền cứ nói như vậy, đối với mấy thứ này nàng cũng chỉ biết qua loa.

“Diêm.... Hồng lân?” Vị Thiếu Quân vuốt cằm, cân nhắc hồi lâu, “Vậy nàng nói chính là sự thật?”

“Cái gì sự thật?” Hách Liên Dung cảm thấy hắn nói có chút mơ hồ.

“Chính là quẹt một cái có lửa....”

“Đương nhiên.” Hách Liên Dung cười cắt ngang lời nói của hắn, nho nhỏ cho phép dẹt nên một hồi mộng đẹp. “Như thế nào? Muốn thử làm sao? Dùng để kiếm tiền.”

Hách Liên Dung không phải chưa từng có suy nghĩ lợi dụng tri thức ở hiện đại để kiếm tiền, nhưng chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, nàng trừ bỏ chuyện lên mạng nói chuyện phiếm, tốc độ đánh chữ có thể nói là ngoại hạng ra, còn lại không có sở trường gì cả. Nhưng thật ra ngẫu nhiên có nhớ tới nguyên liệu để làm xà phòng, kết quả vừa đến nơi đây lại phát hiện, người ta làm xà phòng so với hiện đại còn cao cấp hơn, hơn nữa toàn là đồ thiên nhiên không ô nhiễm môi trường.

Vị Thiếu Quân lại bĩu môi. “Ai biết có phải nàng nói bừa hay không, ít theo ta nói phải làm cái gì, không có hứng thú, cũng không muốn nghe. Còn có, về sau đừng để ý cái tên Vệ Vô Hạ kia!” Hắn tiếp tục bước đi, còn bồi thêm một câu: “Ân nhân cứu mạng nói!”

“Được.” Hách Liên Dung bắt đầu đi cảm thấy xem thường.

Vị Thiếu Quân không để ý sự xem thường của nàng, nghe câu trả lời cảm thấy vạn phần hài lòng. Lại cùng lão phu nhân nói vài câu rồi trở về phòng, Vị Thiếu Quân tựa như đại gia dựa vào cạnh bàn, cười hi hi nhìn Hách Liên Dung, “Còn không mau giúp ân nhân cứu mạng chuẩn bị giường chiếu.”

Thân phận này hẳn đúng thật là triệt để, cho dù là ân nhân cứu mạng, buổi tối cũng phải ngoan ngoãn trải chăn đệm dưới đất ngủ, hơn nữa còn không có chút dị nghị nào. Hách Liên Dung nhận được chỉ thị thì giúp hắn chuẩn bị chăn đệm dưới đất sau đó luôn luôn nghĩ, tiểu tử này có phải hay không là kẻ thích chịu ngược a...

Ngày hôm sau, hai người đều ngủ thẳng tới buổi chiều mới dậy.

Tính toán thời gian, hai người ngủ gần hai mươi mấy giờ, lão phu nhân gấp đến độ gần như nghĩ muốn phá cửa, sau đó vẫn là Bích Vinh áp tai lên tường nghe ngóng, nói rằng hai người vẫn đang ngủ ngon, lúc này mới khiến cho lão phu nhân buông lòng, còn sống.

Hách Liên Dung rất tốt, tinh thần không tồi, Vị Thiếu Quân lại không rất tốt. Tư chi nặng nề muốn chết, đầu cũng ong ong, đại khái là do mệt nhọc ngày hôm qua lúc tìm đường sống trong chỗ chết đến bây giờ mới xuất hiện trên người.

“Liên Dung, ta khát.”

“Liên Dung, muốn ăn cơm.”

“Liên Dung, thật nhàm chán...”

Suốt hai ngày, Vị Thiếu Quân y như kẻ trộm lẫn lóc trên bài sai sử, Hách Liên Dung chỉ biết cách tuân lệnh, ai bảo người ta là “ân nhân cứu mạng” đâu!

Vị Thiếu Quân đối với thân phận mới này cũng là vạn phần vừa lòng, ra cửa phải đỡ vào cửa phải nâng, thỉnh thoảng còn vung tay múa chân một chút, ngẫu nhiên nhìn thấy thân ảnh không muốn thấy, còn muốn giáo huấn Hách Liên Dung đừng có tư tưởng cùng người vô vị nói chuyện.

Hách Liên Dung đều theo thường lệ đáp ứng, tuy nhiên đáp ứng thì đáp ứng, nếu Vệ Vô Hạ lại xuất hiện trước mặt Hách Liên Dung, hơn nữa còn là đặc biệt tới chơi, người nói nàng để ý hay không để ý đây?

Đứng ở trước cửa phòng Hách Liên Dung, Vệ Vô Hạ vẫn mang bộ dáng tươi cười sáng lạn kia, nhìn vào trong phòng, “Vị huynh không ở?”

“Người tìm hán?” Hách Liên Dung có chút tò mò, Vị Thiếu Quân đối với hắn rất là khó chịu, hắn còn muốn hỏi làm chi? “Hắn đưa bà nội qua chỗ đại sư ngồi kinh, lát sẽ trở về.”

Vệ Vô Hạ cười cười, “Vị huynh không ở, cùng tẩu tử nói lời từ biệt cũng vậy.”

Hách Liên Dung hơi kinh ngạc, rồi sau đó kinh ngạc nói: “Người phải đi sao?”

Vệ Vô Hạ gật gật đầu, “Tại hạ đã hướng đại sư xin được được, nghĩ muốn sớm trở về nhà, để trừ đi thống khổ phong thấp của tổ mẫu.”

“Thì ra là như vậy.” Hách Liên Dung còn tưởng rằng hắn chịu không nổi sự đối xử của Vị Thiếu Quân nên mới xuống núi đâu. “Ta chúc người thuận buồm xuôi gió, lão nhân gia thân thể an khang.”

Vệ Vô Hạ nói tạ ơn, lại từ trong tay áo lấy ra một túi trà. “Hôm nay lúc cùng lão phu nhân tán gẫu mới biết được tẩu tử là người Tây Việt, túi trà Mông Sơn này xin tẩu tử nhân lấy, lần này từ biệt có lẽ sẽ không còn gặp lại, tẩu tử không cần từ chối.”

Nói đến đây, lại còn từ chối có vẻ quá mức kiêu kỳ, Hách Liên Dung bèn nhận lấy túi trà, còn không có kịp nói gì, một thanh âm trong trẻo đã vang lên từ phía sau Vệ Vô Hạ. “Lại lấy mấy cái đồ hư hỏng tới dọa người à?”

Vị Thiếu Quân càng ngày càng không khách khí. Vệ Vô Hạ không chút nào tức giận, hướng Vị Thiếu Quân cười, lại quay đầu nói với Hách Liên Dung: “Như vậy, tại hạ xin cáo từ.”

Hách Liên Dung nhìn hắn không hề buông xuống nụ cười, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc quái dị không rõ, tuy nhiên nàng vẫn gật gật đầu, cung kính khom người.

Quen biết Vệ Vô Hạ mấy ngày này, Hách Liên Dung không thể hoàn toàn đồng ý những nhận xét của Vị Thiếu Quân về hắn, trong lòng nhưng cũng hiểu được Vệ Vô Hạ không hề đơn giản như vẻ ngoài mà hắn tỏ ra. Hôm nay, đối mặt với sự đùa cợt của Vị Thiếu Quân, Vệ Vô Hạ lại thiếu đi vài phần khó chịu, thêm ba phần thông dong, có lẽ đây mới thực sự là tính cách của hắn? Tuy nhiên nhất tị nhất tán, bọn họ cũng chỉ là khách qua đường ngắn ngủi trong cuộc đời nhau, ngay cả tính là bằng hữu cũng không phải, cho nên không tất yếu phải miệt mài tìm hiểu.

Vệ Vô Hạ sẽ không cùng Vị Thiếu Quân nói lời từ biệt, chỉ gật đầu chào hỏi một chút, bèn xoay người mà đi.

Vị Thiếu Quân quệt miệng đi đến bên cạnh Hách Liên Dung, ánh mắt lại nhìn về phía Vệ Vô Hạ biến mất. “Nàng nói hắn có phải bị tổn thương thành

quen? Trước kia còn có thể đối đáp vài câu, hiện tại một chữ cũng không có.”

Hách Liên Dung xoay người vào trong phòng, cười như không cười nói: “Nói không chừng người ta không đối đáp lại, mà là người ta không thèm để ý tới người đâu?”

Vị Thiếu Quân hơi nhướn mi, “Có ý gì?”

Hách Liên Dung xoay người đem túi trà kia ném vào đồng hành lý của mình, “Ý là người đối với hần có chút quá đáng, cho nên hần ngay cả xuống núi cũng không muốn chào người một tiếng.”

“Ta như thế nào lại không biết ta quá đáng? Rõ ràng là hần đáng ghét.” Vị Thiếu Quân nhìn hành động của Hách Liên Dung mà có chút buồn bực, đương nhiên nói: “Liên Dung, đem cái kia vứt bỏ.”

Hách Liên Dung nhìn nhìn túi trà ngon vừa ném tới kia, nhíu mi, “Người chán ghét hần, nhưng trà vô tội, loại trà này ở Vân Hạ rất khó mua được.”

“Nàng vvvat nó đi, ta mua cho nàng.”

Hách Liên Dung lại càng nhíu mày, nhìn Vị Thiếu Quân, chậm rãi hắng giọng, “Được rồi, hần cũng đi rồi, về sau không bao giờ. ... xuất hiện trước mắt người, túi trà này coi như ta ở dưới chân núi mua còn không được sao? Chúng ta đi ra ngoài mua sắm, đừng nghĩ việc này nữa.”

Hách Liên Dung có lệ để cho Vị Thiếu Quân chút mặt mũi, hần cứng nhắc ngồi xuống cạnh bàn, không khỏi nói lời không dễ nghe, “Không đi, một chết ta! Nàng cho rằng cứu nàng dễ như nói vậy sao?”

Hách Liên Dung bỗng cứng người, nhất thời không nói gì, quay đầu nhìn Vị Thiếu Quân một lúc lâu. Vị Thiếu Quân hòa hoãn sắc mặt, chờ Hách Liên Dung giống như quá khứ cười nói, “Được, người là ân nhân cứu mạng”, không nghĩ tới Hách Liên Dung mãi mãi từ từ nói: “Lúc trước nếu không phải người tức giận nhảy xuống xe ngựa, chúng ta sẽ không phải đi bộ; nếu không phải người kiên trì bảo đi đường nhỏ, chúng ta sẽ không đi tới cái cầu treo kia, cũng sẽ không rơi vào trong vùng bùn! Ta là một nữ nhân, bị người liên lụy suýt chết, người không nên cứu ta sao? Vị Thiếu Quân, người là nam nhân, người cứu ta là đương nhiên!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Cô bé bán diêm (3)

“Cái. ... Cái gì.” Vị Thiếu Quân còn rất đơn thuần, chờ Hách Liên Dung tới quát hần, căn bản không nghĩ lại nghe tới cuộc nói chuyện này. Ngồi ở bên bàn gần ngơ một lúc lâu, đôi môi giắt giắt, giống như phải mở miệng phản bác, lại đem từng câu từng chữ Hách Liên Dung nói ra nhớ lại một lần, chưa kịp nghĩ ra phải phản bác như thế nào.

Hách Liên Dung nói xong những lời kia, không thèm nhìn Vị Thiếu Quân lấy một cái, mặt không chút thay đổi đem ấm trà bằng đồng kia ném lên trên bàn, bộ dáng mặc người xử lý, xoay người ra khỏi phòng.

Chưa thấy qua người nào thích tranh công như vậy! Cả ngày đem mấy chữ “Ta là ân nhân cứu mạng” dán trên miệng, là nhắc nhở bản thân, vẫn là nhắc nhở nàng? Nghĩ đến khuôn mặt tươi cười hết sức phối hợp của nàng cũng chỉ vì cái gọi “ân cứu mạng” kia mà có? Nghĩ rằng cứu nàng, nàng liền không chút kháng cự đứng cạnh hần cúi đầu khom lưng, mọi việc đều nghe theo? Đây là cái đạo lý khi gió gì!

Nàng không phủ nhận công lao cứu nàng của Vị Thiếu Quân, nhưng việc này giống như một cái ngòi nổ, một cái ngòi nổ có thể khiến nàng bỏ qua một chút chuyện cũ. Mà nguyên nhân khiến cho Hách liên Dung thay đổi thái độ căn bản là trong lúc nguy hiểm, nàng phát hiện ra Vị Thiếu Quân cũng không phải không có ưu điểm, cho nên, nàng nghĩ muốn cho đôi bên một cơ hội có thể bình thường nói chuyện. Dù cho vô tình, nàng cùng Vị Thiếu Quân cũng phải đối mặt nhau cả đời, vô luận tương lai bọn họ như thế nào, có thể trở thành một đôi vợ chồng chân chính hay không, nàng đầy cần cơ hội này để làm cho tương lai chính mình trở nên thoải mái một chút.

Nói vậy, hiện tại. thất bại rồi? Nhìn bộ dáng hần càng ngày càng quá đáng, chỉ sợ bạo lực của Hách Liên Dung lại muốn tăng cao, nếu không lập tức rời đi, hậu quả thực khó lường.

Vị Thiếu Quân liền như vậy đưa mắt nhìn Hách Liên Dung ra khỏi phòng, đầu cũng không ngoảnh lại.

Hách Liên Dung mắt tích cả ngày, thẳng tới trước giờ cơm chiều, mới xuất hiện trong phòng lão phu nhân, chờ dùng cơm.

Vị Thiếu Quân vào phòng, đầu tiên chính là nhìn thấy nàng, sừng sốt một chút, gấp ngừng ngồi xuống bên cạnh nàng, “Nàng đi đâu? Tìm nàng cả ngày.”

Hách Liên Dung không nói gì, Hồ thị ở bên cạnh nói: “Nhị thiếu phu nhân xuống núi mua cho nương chút kim chỉ, lại giúp lão phu nhân mang về chút điểm

tâm”

Lão phu nhân ra hiệu cho Bích Vinh bưng tới một cái bàn nhỏ, cười nói: “Cháu cũng nếm thử một chút, không nghĩ tới cửu lý hương cao ở đây lại ngon như vậy, A Dung thật có lòng.”

“Cháu cũng là nghe một khách hành hương nói cạnh nơi này có một thôn bán điểm tâm cùng sợi tơ không tời, vừa lúc có xe ngựa xuống núi, liền đi theo xem một chút.”

Vị Thiếu Quân khẽ cắn môi dưới, nghiêng đầu nhìn về phía Hách Liên Dung. “Nàng xuống núi sao lại không gọi ta?”

Hách Liên Dung lườm hần, thản nhiên nói: “Người không phải vội vàng quăng quật đồ vật gì đó sao?”

Về mặt Vị Thiếu Quân khẽ biến, ngưng ngừng xoay đầu lại không lên tiếng nữa. Mãi cho đến khi dùng cơm xong, hai người cũng không nói với nhau câu nào.

Lão phu nhân sớm nhìn ra chút manh mối. Mấy ngày nay, Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân biểu hiện tương thân tương ái khiến cho nàng rất vừa lòng. Cho rằng đã muốn đạt được một phần mục đích của chuyến đi này. Cũng không nghĩ tới vừa mới hai ngày, như thế nào lại như vậy?

“Hai người các cháu đừng ở nơi này nữa.” Lão phu nhân phát tay. “Đi ra ngoài mua sắm đi. Bà và nương cháu muốn tụng kinh.”

Vị Thiếu Quân lên tiếng, đứng dậy nhìn về phía Hách Liên Dung. Hách Liên Dung cũng đứng lên. “Ta muốn đi Đông Viện, cùng Trí Năng đại sư có hẹn tối nay chơi cờ.”

“Ta.... Ta và nàng cùng đi.” Sự kiên nhẫn của Vị Thiếu Quân hiển nhiên cũng đã tới cực hạn.

Hách Liên Dung lại vẫn không cảm kích, “Không cần, người vẫn là nên suy nghĩ bản thân nên làm chuyện gì đi.”

Sắc mặt Vị Thiếu Quân rớt cuộc trầm xuống. Hách Liên Dung không nhìn lông mày lão phu nhân đang dần nâng cao, không nhanh không chậm nói: “Chúng ta trên đường tới Tuyên Pháp tự người không phải đáp ứng ta phải làm một chút chuyện sao? Nhanh như vậy đã quên rồi? Hay là nói người cần bản không nghĩ muốn thực hiện lời hứa đó?”

Nàng vừa nói như vậy, Vị Thiếu Quân cũng mới nhớ lại thời điểm mình bị kẹt trong vũng bùn, Hách Liên Dung nói qua sau khi hần đi lên phải làm một chút chuyện có ý nghĩa, thế nhưng, loại lời nói này ai lại xem là thật? Nếu khi đó hần biết bản thân có năng lực bò lên, đã không đáp ứng rồi.

Nghe Hách Liên Dung nói như vậy, lão phu nhân lập tức lại cao hứng, “Thì ra là thế, Thiếu Quân, vậy cháu cũng trở về ngắm nghĩ lại xem, vài ngày tới chúng ta xuống núi, về nhà lại thương lượng cho tốt.”

Vị Thiếu Quân cảm thấy không đúng, càng nghĩ càng cảm thấy mình dường như đã rơi vào bẫy, nhìn thần sắc của Hách Liên Dung lạnh nhạt không tỏ chút thái độ nào. Nếu đã không muốn nói chuyện, vung cánh tay rời khỏi cửa.

Nghĩ lại hôm nay chính mình cũng coi như đạt đến một trình độ nào đó, không chỉ bỏ cả ngày trời đi tìm Hách Liên Dung, buổi tối còn chủ động mở miệng nói chuyện, cho dù buổi sáng có khó chịu như thế nào, cũng nên hết rồi chứ?

Vị Thiếu Quân lòng vòng ở chỗ đất nhấp nhô ở Tây Viện hồi lâu. Sau khi ra khỏi Tây Viện, nhận ra chính mình trong vô thức đã đi tới trước Đông Viện, vội vàng khắc chế bản thân, xoay người, ngồi ở thềm đá tại Đại Hùng bảo điện ngồi một lúc lâu, dựa vào cột lớn ngựa mặt nhìn trời mà ngẩn ngơ.

Lúc này sắc trời đã nhuộm tối, có lẽ là bởi vì đang ở trên núi, cảm thấy, sao trời hồi trước càng tỏa ra ánh sáng ngọc, Vị Thiếu Quân không khỏi bị bầu trời đầy sao kia mê hoặc, không thể thoát ra, tư tưởng cũng tùy theo mà chuyển biến.

Hần như thế nào lại quên, Hách Liên Dung là một nữ nhân tuyệt đối “không thể vượt qua”. Mỗi khi hần cảm thấy tốt đẹp, cảm thấy nắm được cục diện giữa hai người, lại sẽ phát hiện Hách Liên Dung luôn như vậy tựa tiểu phi tiểu mà nhìn hần. (tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười)

Đúng, hần cũng biết hai ngày qua có chút vênh vao đắc ý, thế nhưng, nàng cũng không phải đối, không phải sao? Còn khắp nơi mặc hần tùy hần, bản thân hần cũng không thật sự khiến nàng làm những chuyện không thể làm được, hai người nói nói cười cười ở chung, thật tốt. Như thế nào đột nhiên lại thay đổi đâu?

Đều nói nữ nhân thiện biến (nữ nhân có xu hướng hiền lành, ngoan ngoãn), cũng không nên nhanh như vậy a? Nhanh đến hần một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, là bởi vì Vệ Vô Hạ sao? Vị Thiếu Quân không quá thích ý tưởng này.

Vị Thiếu Quân cũng không hiểu được bản thân vì cái gì lại không thích Vệ Vô Hạ như vậy.

Ghe tị sự thành công của hần? Có lẽ.

Cảm thấy hần không thành thực? Đại khái.

Tuy nhiên, những chuyện này cũng không quan trọng, hần biết ghen tị là cái cảm giác gì, đó là một loại cảm giác lấy tâm bóp nát, máu chảy lên đầu, đối với Vệ Vô Hạ, không thể bì kịp.

Về phần không thành thực liên càng khó nói, trong cuộc sống có được mấy người thành thực đây? Chính là hần, chính là Hách Liên Dung, vốn không có thành thực.

Cho nên rốt cuộc là vì cái gì đâu? Vì cái gì hần lại cảm thấy sự xuất hiện của Vệ Vô Hạ cực kỳ có tính uy hiếp đâu? Vì cái gì khi hần nhăm vào Vệ Vô Hạ, đáy lòng lại sinh ra một loại cảm xúc giữ gìn mãnh liệt đâu? Hần rốt cuộc muốn giữ gìn cái gì?

Cũng không biết suy nghĩ bao lâu, thủy chung không có nghĩ ra chuyện nào khác, có một chút suy nghĩ những vẫn ở trong đầu hoảng loạn, hoảng đến phiền lòng tức khí, chỉ đành buông xuống chuyện của Vệ Vô Hạ, tiếp tục suy nghĩ Hách Liên Dung hôm nay rốt cuộc là bị trúng cái gì gió.

Vị Thiếu Quân tuyệt không nguyện việc Hách Liên Dung lãnh đạm là do Vệ Vô Hạ, cho nên cũng buông lỏng suy nghĩ, từ chính mình tìm ra nguyên nhân. Nói đi nói lại, Hách Liên Dung vẫn nhắc tới chuyện muốn hần đi làm chút chuyện ý nghĩa.

Kỳ thực không phải hần hần lười, mà bởi vì mỗi khi hần làm “chính sự” đều thất bại, ngay cả tiền thắng được để làm chính sự cũng đánh mất! Nay chúng ta cái gì a? Thiếu ý a! Ai còn dám đi đá khối thiết bản (mảnh thép) kia? Còn không bằng nói thẳng bản thân không có thiên phú (tài năng), bớt chút việc tổn hại thần kinh, hay là nên ăn ăn uống uống, nên phá phá sản sản đi thôi! (đá khối thiết bản: ý chỉ việc đương đầu với thử thách)

Thế nhưng nguyên nhân Hách Liên Dung thay đổi thật sự là vì vậy sao? Nếu hần thử một lần nữa.... lại cố gắng thêm lần nữa.... Bọn họ có thể trở lại trạng thái lúc trước sao?

Ai mà không sợ cô độc? Vị Thiếu Quân cũng là người.

Tuy vậy, làm cái gì mới tốt? Từ lâu? Rất rườm rà, một lần biện giải cuối cùng, dù thế nào cũng cần thuận tay một chút. Rốt cuộc nên làm cái gì đây....

Hách Liên Dung từ phía sau cột lớn ở đại điện đi ra, nhìn thấy chính là bộ dáng Vị Thiếu Quân khoanh chân ngồi ngẩn người trên thềm đá.

Nói cái gì tới Đông Viện tìm Trì Năng đại sư chơi cơ đều là nàng nói bậy nói bạ, nàng từ phòng lão phu nhân đi ra liền đi bộ tới đây, nhìn cảnh đêm không tới, tìm một cột lớn dựa vào ngắm nhìn.

Không nghĩ tới, Vị Thiếu Quân đã ở nơi này. Hai người cách nhau mấy cái cột, cũng không thấy đối phương.

Vị Thiếu Quân cũng nhìn thấy Hách Liên Dung, yết hầu trượt một chút, “Nàng không phải đi chơi cò sao....”

Hách Liên Dung nhún nhún vai, khi lời nói dối bị phát hiện, hoặc là nói thêm một lời nói dối khác, hoặc là mặt dày mày dạn, đối mặt với Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung lựa chọn cách sau.

“Ta đi trước, người ngồi vui về.”

Thấy Hách Liên Dung sẽ rời đi, Vị Thiếu Quân lập tức đứng lên, “Ồi chào, nàng không hỏi xem ta đang nghĩ cái gì sao?”

Hỏi a, hỏi a! Chỉ cần nàng hỏi, hần có thể nói kỳ thực hần thật sự muốn cùng nàng nói, hần đang lo lắng nên làm cái gì, không phải vì bản thân hần, chỉ là vì có thể khiến hai người trở lại thời điểm hòa thuận lúc trước.

Ánh mắt Hách Liên Dung khẽ chớp một chút, nàng nhìn thấy vẻ chờ mong trong mắt Vị Thiếu Quân, cũng nhìn thấy vẻ khẩn trương trên mặt hần, thu hồi lại bước chân đã muốn bước khỏi, “Người nghĩ cái gì?”

Vị Thiếu Quân đã sớm chuẩn bị, “Ta....”

Đang vừa mới nói được một từ, bên tai vang lên một tiếng nổ vang trời không hề báo trước, “thình thịch” một tiếng, không trung chột thay đổi.

Hai người đều bị tiếng nổ này khiến cho sợ đến mức co gập người lại, sau khi tiếng thứ nhất vang lên, không trung liền tục vang lên những tiếng thét gào, vô số điểm sáng bay lên bầu trời sau đó nổ tung, tán ra thành vô số những đóa hoa màu sắc rực rỡ. Toàn bộ khung trời bé nhỏ đều bị che lấp, đập vào mắt những người chứng kiến đều là muôn hồng nghìn tía, ngân quang sao sáng, ban đầu hơi lướt qua sau lại càng thêm nhiều, làm cho người ta không kịp nhìn rõ, phảng phất như đang ở trong mộng ảo. Trong mũi thần nhiên phảng phất mùi hương của thuốc nổ nhắc nhở hai người, nơi này quả thực chính là ở nhân gian, không phải cảnh ảo.

Pháo hoa? Như thế nào lại xuất hiện ở đây?

Nghi vấn này đồng thời len lỏi ở trong lòng hai người, nhưng cũng đều không rảnh suy đoán, ngẩng đầu nhìn hồi lâu, cổ đều phát đau, pháo hoa mới có xu hướng ít lại. Hách Liên Dung xoa xoa cái cổ, chuyển ánh nhìn qua Vị Thiếu Quân, “Người vừa rồi muốn nói gì?”

Vị Thiếu Quân lại không nói được nữa, làm chi lại muốn nói? Làm chi chưa làm đã phải nói ra? Làm chi phải bộc bạch chính mình? Nói liền trở thành thiên hạ vô địch, làm lại biến thành lực bất tòng tâm, hần mới không cần trở thành một kẻ như vậy!

“Không có, không có gì.” Vị Thiếu Quân nói, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm khối thuốc lơ lửng, vẫn chưa tan đi giữa không trung. “Liên Dung, để ta nói chuyện xưa đi, tiểu cô nương bán củi.... chuyện xưa.”

Chương 89: Cô bé bán diêm (4)

Hách Liên Dung không biết vì sao hắn đột nhiên nói như vậy, tò mò giương mắt nhìn lên. Vị Thiếu Quân vừa lúc thu hồi tầm mắt, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, sau khi ngắn ngủi giao nhau, lại không hẹn mà gặp đồng thời nhìn sang chỗ khác, không muốn nhìn lại.

“Không cần... Không cần nói gì.” Vị Thiếu Quân cũng không biết nghĩ tới chuyện gì, trong mắt hiện lên vài phần hung phấn, cùng Hách Liên Dung nói “Nàng về trước đi”, sau đó liền chạy như bay trở về Đông Viện, không rõ tung tích.

Hách Liên Dung nghi hoặc hồi lâu, cuối cùng cũng không có đi theo. Đi theo hắn làm cái gì, Vị Thiếu Quân là người trưởng thành, hắn không cần bảo mẫu, có lẽ chờ một ngày nào đó hắn hoàn toàn thoát khỏi sự ỷ lại với vị “bảo mẫu” bên cạnh, hắn mới có thể dùng loại tâm tính bình thường cùng mọi người kết giao, sẽ không lại xằng bậy như thế.

Trở lại phòng, Hách Liên Dung đang muốn múc nước rửa mặt chải đầu một chút, ánh mắt lại bị bộ bàn trà đồng hấp dẫn. Trên bàn trà đặt một ấm trà cùng hai chén trà, đều đựng đầy trà, tuy rằng đã sớm lạnh lẽo, nhưng từ mùi hương vẫn có thể biết được đây là hương vị của trà Mông Sơn. Hách Liên Dung không khỏi lắc đầu bật cười, xem ra chính mình đúng là đã khiến hắn thất vọng rồi. Ai biết hắn buổi sáng nói tới vô lại cường ngạnh như thế, mới vừa xoay người lại đã pha trà chờ nàng trở lại?

Nâng chén trà lên nhấp một ngụm, chất lỏng lạnh lẽo cùng chua chát tới không chịu nổi, Hách Liên Dung hơi nhíu mày, đang lo lắng đem nước trà đổ vào trong hồ, ngoài cửa lại truyền tới thanh âm của lão phu nhân, “A Dung, cháu đã trở lại sao?”

Hách Liên Dung vội vàng bước qua mở cửa, lại chỉ thấy mình lão phu nhân, ngay cả Bích Vinh cũng không thấy.

Hách Liên Dung tiến lên đỡ lấy lão phu nhân, đem nàng mời vào trong phòng, lại đóng lại cửa phòng cẩn thận, “Bà nội tìm cháu có việc sao?”

Lão phu nhân cười cười, ánh mắt chậm rãi xem xét trong phòng, “Thiếu Quân đi đâu rồi?”

Hách Liên Dung cũng không biết, vì thế không trả lời. Lão phu nhân cũng không để ý, ánh mắt bị hấp dẫn bởi một thứ đặt ở đầu giường, đó là cái chăn mà mỗi ngày Vị Thiếu Quân trải xuống đất nằm, buổi sáng thì cuộn lại đặt ở đầu giường.

Nhìn ánh mắt dường như nhìn thấu tất cả của lão phu nhân, Hách Liên Dung không khỏi có chút lắp bắp, “Bà nội...”

Lão phu nhân khoát tay, cười cười. “Những chuyện đó đều là chuyện của các cháu, ta sẽ không hỏi đến.”

Hách Liên Dung cảm thấy kinh ngạc. Lão phu nhân hít vào một hơi thật dài thật lâu. “A Dung, cháu có biết lần này bà vì cái gì lại muốn dẫn các cháu ra ngoài?”

Hách Liên Dung đối với vấn đề này cũng muốn biết lâu rồi, hiển nhiên chiếu cố người bệnh chỉ là lấy cớ, nguyên nhân chân chính...

“Là không muốn cháu ở nhà cùng đại nương, đại tẩu hòa lẫn xáo trộn sao?” Hách Liên Dung nhẹ giọng đem suy đoán của mình nói ra miệng.

Lão phu nhân hơi hơi gật gù đầu. “Có nguyên nhân này.”

Hách Liên Dung hiểu ý cười. “Cám ơn bà nội.”

Tuy rằng khi nàng vừa mới tiến vào cửa, lão thái thái này giống như lão yêu bà, nhưng ở chung lâu ngày không khó phát hiện kỳ thực lão phu nhân mới là người mong muốn gia trạch an bình nhất, nàng hy vọng lúc tuổi già có thể thấy cảnh con cháu hiếu thuận, hòa thuận vui vẻ. Đây cũng là nguyện vọng chung của tất cả những người có tuổi trong thiên hạ.

“Còn một nguyên nhân khác...” Lão phu nhân vẫy tay, bảo Hách Liên Dung ngồi xuống. “Là muốn cháu cùng Thiếu Quân có thêm nhiều thời gian ở chung, thay đổi hẳn nhiều một chút.”

Hách Liên Dung không khỏi giật mình, “Thay đổi hẳn?”

“Chẳng nhẽ cháu không cảm thấy, Thiếu Quân gần đây thay đổi không ít sao?” Lão phu nhân nhìn bộ dáng hoang mang của Hách Liên Dung bật cười, “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, cháu cùng Thiếu Quân suốt ngày ở chung, tự nhiên không thấy được. Tuy nhiên, cháu cũng nên từ thái độ của bà mà phát hiện đôi chút chứ, cái nhìn ban đầu của bà đối với cháu có sự thay đổi, đều là bởi vì cảm nhận được sự thay đổi của Thiếu Quân, cho nên mới yêu ai yêu cả đường đi. Lại nói, sau khi ở chung, mới phát hiện cháu cũng có không ít ưu điểm.”

Lão phu nhân vừa nói như vậy, Hách Liên Dung mới phát giác, ban đầu lão phu nhân cũng tràn ngập địch ý với nàng, thế nhưng từ khi nào thì bắt đầu đâu? Giống như là sau khi Vị Thiếu Quân bắt đầu sắp xếp mở tử lâu, thái độ của lão phu nhân với nàng có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. (ý chỉ thay

đôi thật lớn)

“Hắn thay đổi... cũng không phải bởi vì cháu...” Hách Liên Dung không quá xác định nói, do dự một lúc mới hạ quyết tâm nói: “Kỳ thực ban đầu hắn làm như vậy, tất cả đều là bởi vì tức giận mà đánh cược với cháu.”

Lão phu nhân bật cười, “Vậy cháu cũng là người thứ nhất nó giận dữ, dùng đến cả phép khích tướng, khổ nhục kế. Thiếu Dương không biết đã làm bao nhiêu chuyện, cũng không thấy Thiếu Quân giận dữ bao giờ. Bà lại không đành lòng nói nó quá mức hà khắc, nương nó lại mềm lòng, chúng ta cũng chỉ có thể tro mắt nhìn nó trở thành một kẻ chơi bời bại hoại.”

Nói đến đây, Hách Liên Dung rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Trong vài tôn tử, bà nội vì sao lại chỉ thiên vị Thiếu Quân?”

Lão phu nhân nhìn Hách Liên Dung một lúc lâu, hít một hơi, “Bà chỉ biết cháu chưa từng hỏi qua Thiếu Quân.” Hách Liên Dung không khỏi bất ngờ, lại nhìn không được vì bản thân biện hộ. “Hắn không muốn nói vì sao còn muốn hỏi.”

Lão phu nhân mỉm cười, “Cho nên nó với cháu không có biện pháp. Bởi vì người khác đều hỏi. Quyền kiểm soát liền ở trong tay nó, mà cháu không hỏi, nó liền không thể nắm trong tay.”

Là như vậy sao? Hách Liên Dung chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, nàng không hỏi, đại đa số nguyên nhân là bởi vì lười hỏi mà thôi.

“Tuy nhiên hôm nay bà đến đây, chính là muốn nói với cháu về chuyện này.” Ánh mắt lão phu nhân nhẹ nhàng nhìn qua. “Cháu có biết mười năm trước nhà chúng ta có một trận cháy lớn.”

Hách Liên Dung nhẹ giọng nói: “Nghe nói... Là do Thiếu Quân gây ra?”

Lão phu nhân gật đầu, sau một lúc lâu cũng không nói gì, đang đắm chìm trong hồi ức, thật lâu sau mới than nhẹ, “Đích thật là do nó gây ra, lửa cũng là do nó đốt.”

Hách Liên Dung không buồn nhắc lại, lẳng lặng nghe lão phu nhân nói lại chuyện năm đó.

“Năm đó, nó còn chưa tới tuổi mười bốn, thập phần thông minh, đối với đồ cổ cũng có thiên phú, thật khiến cho công công cháu hết mực yêu thương. Đại nương cháu không có con trai, liền nghĩ tới chuyện nhận Thiếu Quân làm con, tương lai tiếp nhận gia nghiệp. Vị gia vốn có một thư phòng, khi đó nhị tỷ, tam muội cháu, Thiếu Quân cùng Thiếu Dương đều học tập tại thư phòng. Bà và đại nương cháu thường xuyên tới thư phòng hướng tiên sinh hỏi chuyện học tập của bọn nó, tuy nhiên, có một lần, chúng ta tới thư phòng, trong lớp học lại không có một bóng người. Bà và đại nương cháu đợi nửa ngày cũng không thấy tiên sinh trở về, thật sự lại chờ tới một trận cháy lớn kia. Lửa kia ban đầu cũng chỉ cháy ở cạnh cửa, sau lại không biết như thế nào, trong nháy mắt bốn phía cửa sổ cũng cháy, lửa cháy lan ra thực sự rất mau, bà và đại nương cháu đều bị hun cho hôn mê bất tỉnh. Đợi tới lúc tỉnh lại đã ở bên ngoài đám cháy. Thiếu Dương vì hít vào quá nhiều khói đặc mà hôn mê bất tỉnh, Thiếu Quân cũng bị thương.”

Chuyện xưa này Hách Liên Dung mặc dù chưa từng được nghe qua, lại đã sớm biết được đại khái, là Vị Thiếu Dương cứu mọi người, Vị Thiếu Quân cũng bởi vì vậy mà mất đi tư cách con thừa tự.

“Mọi người khi dập tắt lửa đều nhìn thấy Thiếu Dương phấn đấu quên mình vọt vào đám cháy cứu Thiếu Quân đi ra. Nhị tỷ cháu nói Thiếu Quân từng nói qua phải đốt cháy thư phòng, Thiếu Quân với chuyện này cũng thẳng thắn thừa nhận, nói nó bất mãn vì mỗi ngày phải đọc sách mà tâm sinh phiền chán, cho nên mới tìm cái cớ gọi tiên sinh ra ngoài, nghĩ muốn lấy một ngọn lửa đốt cháy thư phòng. Sau lại tìm được tiên sinh, hắn cũng nói thật sự là do Thiếu Quân bảo hắn đi. Công công cháu bị chọc tức, cảm thấy nó tự cao thông minh mà cả gan làm loạn, tương lai tất không làm được việc lớn, lúc này mới bảo đại nương cháu nhận Thiếu Dương làm con.”

Nghe xong những chuyện này, Hách Liên Dung vẫn không hiểu được lão phu nhân như thế nào lại có thể nhìn Thiếu Quân với cặp mắt khác xưa. Vốn nàng nghĩ tới có ân tình gì khác, nghe xong những lời này, trận cháy kia thực sự do Thiếu Quân gây nên, chứng cứ vô cùng xác thực.

Thấy Hách Liên Dung có chút nóng nảy, lão phu nhân cười cười, “Bà khi đó cũng nghĩ mọi chuyện thực sự diễn ra như thế, tuy nhiên Thiếu Quân trước đó khiến cho bà cùng ông nội người quá mức sủng ái, cho dù có xảy ra chuyện như vậy, bà vẫn như cũ thương nó. Có một lần tới thăm Thiếu Quân nhưng bị mấy chuyện làm chậm trễ, liền gặp Thiếu Dương cũng tới thăm ca ca nó. Bà ở ngoài cửa ngẫu nhiên nghe thấy hai đứa nó trò chuyện với nhau, mới biết được sự thật không thật sự như vậy. Sau đó vào truy vấn, mới biết được một chút sự việc đã xảy ra. Thì ra lửa kia thật sự là do Thiếu Quân đốt, nhưng dầu hỏa trên cửa sổ lại không phải là do nó rót lên, nó phát hiện thế lửa càng ngày càng lớn, không biết vì sao lại nghĩ tiên sinh của bọn nó vẫn còn trong phòng cho nên tiến vào đám cháy muốn cứu người, lại ngoài ý muốn phát hiện bà và đại nương cháu. Nó cứu chúng ta ra xong phở thác lại cho Thiếu Dương vừa tới, lại trở lại tìm vị tiên sinh kia. Thấy nó thật lâu không trở ra, Thiếu Dương không kịp chờ hạ nhân đến cứu viện, vọt vào đám cháy tìm Thiếu Quân. Quá trình trong đó như thế nào bà không biết, chỉ biết Thiếu Dương được Thiếu Quân cứu. Thiếu Quân bị cột trụ nhà đổ trúng người, thiếu chút nữa thì chết.”

Hách Liên Dung càng nghe mặt càng nhăn nhúm lại, “Hắn sao lại nghĩ tiên sinh còn ở trong đám cháy? Tiên sinh không phải bị hắn viện cớ bảo ra ngoài rồi sao?”

Lão phu nhân hơi kinh ngạc, lắc đầu cười nói: “Phàm là người nào nghe tới đó, đều hỏi Thiếu Quân vì sao chưa nói sự thật ra, ngược lại nói là Thiếu Dương cứu chúng ta ra, chỉ có cháu hỏi khác.”

Hách Liên Dung hơi lúng túng, “Kỳ thật cháu cũng muốn hỏi... hắn vì sao lại nói dối?”

Nếu hắn nói mọi chuyện thật sự ra, cho dù lửa là do hắn đốt, hắn cũng đã có công cứu lão phu nhân cùng Nghiêm thị, ưu khuyết điểm cùng có, có lẽ sẽ

không nghiêm trọng tới mức mất đi tư cách thừa kế.

Lão phu nhân hít một hơi, “Thiếu Quân nói nó đã làm sai chuyện này, hơn nữa lại là lỗi lầm to lớn, nói ra mọi chuyện hấn cùng lắm cũng chỉ là ưu khuyết bổ khuyết, mà đem chuyện tốt chuyển tới trên người Thiếu Dương. Thiếu Dương sẽ lập được đại công. Huynh đệ chúng nó trong lúc đó dù sao cũng phải có một người làm trưởng tử mới được. Kỳ thật bà không phải không thích Thiếu Dương, chính là cứ nhìn tới nó lại nhớ tới đứa nhỏ năm xưa cam chịu ủy khuất, dần dần, đối với nó lại càng trái mắt. Mà Thiếu Quân cũng xin bà không đem mọi chuyện nói ra, càng khiến cho lòng bà cảm thấy thương tiếc.”

Hách Liên Dung không khỏi buồn bã, thì ra không phải Vị Thiếu Quân mất đi cơ hội, mà là hấn chủ động buông tay cơ hội đó, nhưng vì cái gì? Là nguyên nhân gì khiến cho hấn lại ra quyết định như vậy vào lúc đó? Cho dù là ưu cùng khuyết bổ trừ, hấn cũng không nhất định mất đi cơ hội trở thành trưởng tử, là vì sao không chắc chắn? Người tưới dầu vào lửa là ai? Hấn lại vì sao cảm thấy tiên sinh còn ở trong thư phòng? Còn có.... Nếu quả thực là do hấn chủ động buông bỏ cơ hội, lại như thế nào không chủ động câu tiền? Mất đi cơ hội mà sa đoạ là lý do không hề tồn tại a!

Nhưng mà lão phu nhân đối với đủ loại nghi vấn của Hách Liên Dung không có cách nào trả lời, “Thiếu Quân mỗi lần nói ra đáp án đều không giống nhau, thời gian lâu dần, bà cũng không hỏi tới nữa. Đây cũng là nguyên nhân bà đến nói với cháu những chuyện này, gần đây cháu cùng Thiếu Quân phu thê hòa hợp, nếu cháu hỏi, có lẽ Thiếu Quân sẽ nguyên ý nói với cháu những chuyện thực sự đã xảy ra năm đó.”

Hách Liên Dung nhũn mày, nàng cùng Vị Thiếu Quân trước mắt nói cũng tính là ‘hòa thuận’ nhưng cùng với ‘phu thê hòa hợp’ lại không cùng một khái niệm a.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cô bé bán diêm (5)

Dĩ nhiên, lão phu nhân hiển nhiên không thêm đề ý tới chuyện đó, “Bà vẫn là muốn nói câu kia, mặc kệ quan hệ ở chung hiện tại của các cháu như thế nào, các cháu dù sao cũng là vợ chồng, sinh mệnh của hai cháu là ở cùng một chỗ, cho nên bất luận là vì Vị gia cũng được, vì Thiếu Quân cũng được, vì chính cháu cũng được, hy vọng cháu có thể khuyên nhủ Thiếu Quân, những chuyện trước kia không cần nghĩ tới, tương lai sau này mới là quan trọng nhất. Cháu cũng yên tâm, tương lai bà tất sẽ không bạc đãi cháu.”

Kỳ thật mục đích của lão phu nhân rất đơn giản, nàng muốn cho Hách Liên Dung hiểu rõ thêm về Vị Thiếu Quân, dựa vào chuyện cũ mười năm trước, quan hệ của hai người có thể sẽ càng ngày càng khăng khít cũng không chừng. Vì tôn tử yêu thương này, lão phu nhân thật sự chỉ có thể dùng hết tâm tư mà thôi.

Hách Liên Dung hiểu được dụng ý của lão phu nhân, trơ mắt nhìn một thiếu niên anh khí ngút trời biến thành bộ dáng lang thang như hiện này, tin tưởng nàng so với bất kỳ ai khác đều phải đau lòng. Hiện giờ, Vị Thiếu Quân hơi có chút dấu hiện thay đổi, đừng nói là vì giận dữ hay là vì bất kỳ lý do nào khác, lão phu nhân tự nhiên vẫn phải đặt cược hết mọi vốn liếng mình có.

Mà Hách Liên Dung, tuy rằng trước kia đã từng cùng Thiếu Dương nói qua không thích chuyện lăng tử quay đầu, nhưng qua một đoạn thời gian tiếp xúc, đối với người này có chút hiểu biết thì nàng ấy vậy mà đề ý xem Thiếu Quân sẽ làm ra chuyện gì, thậm chí hấn còn mang theo đầy những túi lớn nhỏ trở lại phòng cũng quan tâm.

Khi đó lão phu nhân đã sớm rời đi, Hách Liên Dung cũng đem cái chăn của Vị Thiếu Quân ném trên mặt đất chuẩn bị đi ngủ, chợt nghe những thanh âm “loảng xoảng”, cánh cửa đã bị người từ bên ngoài đá văng ra.

Ở Tuyên Pháp tự mà dám làm như vậy thử hỏi còn có ai khác? Hách Liên Dung liền có chút tức giận, đang lúc nghĩ, “Vị Thiếu Quân, xem ra hôm nay trừng trị người trị chưa đủ, ngày mai càng không thể hòa nhã với người.” Thì Vị Thiếu Quân khóc.... Không nhìn lắm, thật sự là mang theo vẻ mặt cầu xin đi vào trong phòng, trên đầu là một cục u màu đỏ tươi bắt mắt, hấn ngồi an vị trước bàn trước ánh nến mà mắt ứa lệ, dọa Hách Liên Dung nhảy dựng.

“Người....” Tình huống hiện tại không quá thích hợp đề hỏi ân tình năm đó, Hách liên Dung đi qua thấy thái dương hấn giống như bị cái gì đập trúng, lộ ra hai vết thương như hai cái bao nhỏ.

“Đừng nhúc nhích!” Vị Thiếu Quân hét lớn một tiếng, ngăn lại động tác muốn chọc chọc cái cục u kia của nàng. Sau đó siết chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi đầm mạnh xuống mặt bàn, “Cái tên hòa thượng lùn chết tiệt kia, ta nhất định phải báo thù!” Nói xong lại ngẩng đầu vội hỏi: “Liên Dung, nàng nói cái hồng lân kia thật sự có sao? Không gạt ta chứ?”

Hách Liên Dung khó hiểu, kinh ngạc gật đầu. Vị Thiếu Quân liền phẫn hận khó nén, cũng không nói gì, đem bản thân quấn lại trong chăn đệm dưới đất, đánh một giấc say xưa.

Hách Liên Dung thật sự không hiểu, cái bao nhỏ trên đỉnh đầu hấn cùng hồng lân có quan hệ gì? Còn có hòa thượng lùn?

Sáng sớm hôm sau, vết thương trên đầu Vị Thiếu Quân còn sưng to hơn nữa. Hắc nhi nhàn nhàn xoa bóp, nghe răng trợn mắt thấp giọng mắng một câu rồi sau đó đứng dậy khỏi đồng chân đệm dưới đất, rón ra rón rén đi ra cửa.

Trong chớp mắt hắc nhi đi ra ngoài đóng cửa lại, Hách Liên Dung ở trên giường cũng mở mắt, xoay người, lén lút ra khỏi phòng.

Hách Liên Dung xa xa theo sau Vị Thiếu Quân ra khỏi Tây Viện, vào Đông Viện nơi các hòa thượng ở. Vị Thiếu Quân tìm kiếm một cây côn nắm ở trong tay, không khỏi khiến Hách Liên Dung nhũn mảy. Lúc này sắc trời vẫn còn sớm, Đông viện chỉ có một tiểu hòa thượng đang quét tước đình viện, thấy Vị Thiếu Quân đi nhẹ nói khẽ giống như kẻ trộm, không khỏi nhìn thêm vài lần. Vị Thiếu Quân dựng thẳng ngón trỏ lên, ra hiệu chớ có lên tiếng, xem phương hướng một chút, hướng phía đông nam Đông viện mà đi tới.

Tiểu hòa thượng kia ở trong viện vô đầu, nhìn ngó chung quanh, đang nghĩ muốn hay không bẩm báo sư huynh phát hiện một người lạ xâm nhập, Hách Liên Dung liền xuất hiện ở phía sau hắn. “Tiểu sư thầy, vị đại sư nào đang ở tại hướng kia?”

Tiểu hòa thượng hoảng sợ, quay đầu vẫn là kinh hồn tán đởng, vỗ vỗ ngực rồi mới khom người, “Phương hướng kia chỉ có sân của sư thúc tổ, nữ thí chỉ, người cùng vị nam thí chủ vừa rồi là cùng nhau tới sao?”

Hách Liên Dung thấy hắc nhi có vẻ nghi ngờ, vội vàng giải thích bọn họ là khác hành hương ở lại trong chùa, không phải kẻ trộm.

Tiểu hòa thượng lúc này mới buông lòng cảnh giác. “Hai vị đều muốn tìm sư thúc tổ sao? Cũng muốn nhờ sư thúc tổ chế tạo pháo hoa sao?”

“Chế tạo pháo hoa?” Hách Liên Dung không khỏi nhớ tới màn pháo hoa đầy trời tối hôm qua, “Đêm qua...”

Tiểu hòa thượng gật gù đầu, “Đó là một vị thí chủ nhân ngày sinh nhật của mẫu thân mà đặc biệt nhờ làm, hôm qua đúng là ngày sinh nhật, tuy nhiên vị thí chủ kia vẫn không tới lấy pháo hoa. Sư thúc tổ liền đem pháo hóa bắn thôi.”

Hách Liên Dung đỏ mặt hỏi. Ngày tính là chuyện gì? Chùa chiền các người không nói tới việc có nghề phụ làm pháo hoa, lại còn đem đồ vật của người ta đặt mà đi đốt phá. Cho dù người ta tới mượn vài ngày, các người cũng phải bảo quản mới được a, tuyệt không nói tới đạo đức buôn bán!

Tiểu hòa thượng không hề nhận ra suy nghĩ của Hách Liên Dung, hít một hơi, “Hai tháng trước, lúc vị thí chủ kia tới nói mẫu thân hắn bị bệnh nặng, hy vọng có thể đợi tới ngày sinh của mình để nhìn thấy pháo hoa, hiện tại xem ra...” Tiểu hòa thượng lắc đầu, tiếp tục quét rác.

Nghe xong lời nói của tiểu hòa thượng, Hách Liên Dung giật mình một lúc lâu, sau đó mới nhớ tới việc tiếp tục tìm kiếm hành tung của Vị Thiếu Quân. Đi qua hướng đông nam chỉ có một con đường, vòng vo mấy vòng thì nhìn thấy một cái sân đơn độc. Sân kia tách biệt hoàn toàn với nơi khác, bốn phía đều trụi lủi không hề có vật gì, hẳn là vì vị đại sư kia nghiên cứu pháo hoa mà thành, phải rồi xa những kiến trúc khác cùng cây cối.

Đi đến trước viện không có bất cứ vật gì che lấp, Hách Liên Dung cũng không buồn lén lút làm gì nữa, thoải mái bước tới phía cánh cửa viện kia. Chỉ còn cách cửa có mười thước, đã thấy Vị Thiếu Quân mang theo con người đồ hồng chạy ra từ trong cửa, trong tay vốn dĩ mang theo côn đã không thấy đâu, vừa chạy vừa mắng, “Người chờ đó, ta nhất định sẽ tới nữa!”

Lời này nghe thật quen tai, trong điện ảnh những nhân vật phản diện trước khi bại trận bỏ chạy đều nói như vậy.

Bên trong cánh cửa có bóng người chột lóe, một cái mặt đen xì hiện ra, vị hòa thượng lùn chống cái côn La Hán cùng lúc đi ra, còn quát lớn: “Người còn đến ta lại đánh! Cho người hết nói hươu nói vượn!”

Thấy Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân dừng lại, giống như muốn cứu vớt hình tượng, xoay người cùng hòa thượng kia đối đáp, “Là kiến thức của người nông cạn, người mới nói hươu nói vượn! Liên Dung, nàng nói cho hắn biết, hồng lùn là cái gì!”

Hách Liên Dung lúc này mới thấy rõ cái bao trên đầu Vị Thiếu Quân từ một cái biến thành hai cái, bên phải bên trái chia nhau mà đậu, khóe mắt giống như tối hôm qua ần ần một chút thủy quang (hoi nước), ngày hôm qua còn tưởng hắn gặp chuyện gì thương tâm, hiện tại xem ra là bị người ta đánh cho phát khóc.

“Hồng lùn?” Hách Liên Dung hướng Vị Thiếu Quân xác nhận lại vấn đề.

Vị Thiếu Quân gật gù đầu, tức giận chưa nguôi mà nói: “Đúng! Nàng nói cho hắn biết, hồng lùn! Diêm! Cô bé! Đều là sự thật!”

Vị Thiếu Quân bị chọc tức tới hồ đồ, nghĩ cái gì liền nói cái đó. Tối hôm qua hắn nhìn thấy pháo hoa trên không trung liền nghĩ tới Hách Liên Dung từng nói tới “diêm”. Nếu hắn có thể làm ra vật độc nhất như vậy, tuyệt đối là việc thất bại giao hảo giữa hắn và Hách Liên Dung tốt nhất. Cho nên, hắn lập tức đi tới Đông viện hỏi thăm pháo hoa này là từ đâu mà tới, nghe được nơi này có chuyên gia làm pháo hoa liền nhanh chân tới thỉnh giáo. Ai ngờ đến nói mới được có một nửa, hòa thượng kia liền nổi cơn điên, nói cái gì mà hồng lùn là do hắn bịa ra, khẳng định là Vị Thiếu Quân nói bậy để hù dọa hắn!

Vị Thiếu Quân bị oan a! Hắn muốn hù cũng không tới hù một tên hòa thượng lùn! Sau lại ngay trước mặt người ta gọi người ta là hòa thượng lùn, kết quả liền bị ăn gậy, hòa thượng còn nói: Cho người cao, cho người cao thêm chút nữa....

Nghe xong lời báo cáo ngắn gọn của Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung lại không còn gì để nói, nhin không được sự thúc giục của Vị Thiếu Quân, mím môi nói: “Hồng lùn là một loại chất tự nhiên sinh ra, cụ thể làm như thế nào ta cũng không rõ ràng lắm....”

Vốn hòa thượng kia thấy Vị Thiếu Quân tìm được đồng minh thì có chút khó chịu, xoay người muốn tiến vào trong viện, nghe thấy Hách Liên Dung nói như vậy liền quay trở lại, “Ha ha! Đồng minh của người cũng không giúp người!”

Vị Thiếu Quân nóng nảy, vốn hấn nghĩ muốn chính mình nghiên cứu trước, chờ thành công lại cùng Hách Liên Dung dâng lên vật quý, cho nên không muốn hỏi nàng cụ thể chi tiết, căn bản không nghĩ tới Hách Liên Dung đối với hồng lân cũng không hiểu biết rõ ràng.

Hòa thượng kia thấy hai người đứng mắt to trừng mắt nhỏ không khỏi cười ha ha, “Ta đã nói mà! Ta say mê nghiên cứu pháo hoa mười mấy năm, có chất tạo lửa nào mà chưa từng thấy qua? Như thế nào có thể có loại chất cháy giống như hấn nói đâu! Một ta tối hôm qua cân nhắc cả đêm, biết là giả mới an tâm!”

Hách Liên Dung đối với vị đại sư nổi danh này lại hết sức hết chỗ nói, thấy hấn thả lỏng tâm mà bước vào trong viện, mở miệng gọi hấn lại.

“Ta chỉ nói ta không biết cụ thể phải làm như thế nào, nhưng thứ này quả thực tồn tại, ta đã từng chính mắt nhìn thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Cô bé bán diêm (6)

Hòa thượng kia cũng là người có tính cách quật cường, “Đừng lừa ta, hòa thượng cũng không phải dễ hù dọa!” Hấn nói xong bước vào trong sân, đắn đo suy nghĩ, giận hờn không ít.

Hách Liên Dung vạn phần hoang mang, lẽ ra vị Sắc Mê đại sư này là làm công tác nghiên cứu, như thế nào năng lực thừa nhận đối với những vật mới mẻ lại kém như vậy? Diêm mà nói, có khó lý giải như vậy sao? Hơn nữa, tính cách vị hòa thượng này cũng thật nóng nảy, không giống như làm pháo hoa, thật giống như là ăn hỏa dược. (Sắc Mê ở đây là mê pháo hoa nha, k phải mê gái đâu, đừng nghi oan cho hòa thượng lun hắc hắc)

Không thể câu thông (thấu hiểu lẫn nhau), Hách Liên Dung cũng không cưỡng cầu, trở lại đường cũ quay trở về, vừa đi vừa cười nói: “Như thế nào muốn làm diêm cũng không nói với ta?” Thiếu Quân tự tung tự tác quả thật nằm ngoài dự liệu của Hách Liên Dung. Nàng còn tưởng rằng Vị Thiếu Quân dù thế nào cũng phải không được thoải mái hai ngày mới lại có thể có được quyết tâm làm việc, không nghĩ tới nhanh như vậy đã hồi phục, hơn nữa còn nghĩ tới chuyện làm diêm.

Vị Thiếu Quân cúi đầu không hề rằng nửa lời. Hách Liên Dung quay đầu nhìn lại mới phát hiện hấn khác thường, “làm sao vậy?”

Vị Thiếu Quân vươn vai, thất vọng bao trùm nói: “Căn bản không làm được, nói hay không có gì khác nhau?”

Nhìn bộ dáng hưng trí bị dập tắt của hấn, Hách Liên Dung dừng lại bước chân, “Người muốn buông tha sao?”

Vị Thiếu Quân nhún nhún vai, “Bằng không còn có thể thế nào? Nàng nói chuyện đó chính nàng cũng không biết.”

Thái độ của Vị Thiếu Quân khiến cho Hách Liên Dung rất là bất mãn, “Dù không biết cũng không có nghĩa là không thể, vạn sự khởi đầu nan, không có việc gì là thuận buồm xuôi gió cả. Hiện tại cũng lắm chi là có hơi gặp chút trở ngại, người chưa gì đã buông tha thì thật sự là quá mau.”

Vị Thiếu Quân bị trách cứ, hiếm thấy không có cãi lại, tâm tình càng xuống dốc. Hách Liên Dung đương nhiên không biết hấn đối với chuyện này hạ quyết tâm lớn đến mức nào, cuối cùng thử một lần... lại cố gắng một lần nữa thử xem... Ít nhất, vì quan hệ sau này của bọn họ cũng muốn thử lại một lần... Chính là, sự cố gắng của hấn còn chưa có bắt đầu, đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Này nên nói như thế nào đây? Phải nói đối với sự giảng giải của Hách Liên Dung, có lẽ là một sự kiện đã kích nhe nhỏ đầu tiên, có đúng hay không đối với Vị Thiếu Quân mà nói, này cũng là dừng khí hấn thật vất vả mới có được sau một lần gặp tai ương. Hấn căn bản chưa từng nghĩ tới, chuyện hấn phải làm cư nhiên lại cực kỳ yêu cầu kỹ thuật cao như vậy, ngay cả chuyên gia về pháo hoa cũng mù mù mịt mịt.

Quên đi.

Nghĩ tới hai chữ như vậy, Vị Thiếu Quân nhưng không giống như trước dễ dàng buông xuống, ngược lại lại càng cảm thấy buồn phiền. Lại hít sâu một hơi, giống như làm bầm lâu bầu lại giống như đang nói chuyện cùng Hách Liên dung. “Hòa thượng lun kia, ta nhất định phải cùng Trí Năng đại sư cáo trạng... đầu đau quá, chạy mau trở về tìm thuốc...”

Vị Thiếu Quân lưu ý lắng nghe động tĩnh phía sau, nhưng lại không có chút hồi đáp nào, làm cho hấn có chút buồn bực. Quả nhiên, làm không nên chuyện... bọn họ không thể trở về quan hệ lúc trước?

Hách Liên Dung lại trầm tư, cuối cùng ngay cả bước chân cũng dừng lại. Lúc lấy lại tinh thần, đã thấy Vị Thiếu Quân đi xa, dường như không có việc gì. Hách Liên dung cũng không thể quên trước lúc hấn xoay người, trong mắt dần dần mất đi ý bất cần đời.

Người này lại muốn trở lại trốn trong lớp mai rùa phóng đăng sao? Hách Liên Dung cũng không thích như vậy.

“Vị Thiếu Quân.”

Hách Liên Dung gọi hắn lại, rồi lại cố ý bước chậm rãi tới phía trước, khiến cho Vị Thiếu Quân có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng cũng không có vung tay bỏ đi, ngược lại bước trở về. “Muốn gì nữa?”

“Chúng ta buổi tối đi tìm lân (phốt pho) đi.” Hách Liên Dung bày ra một chút ý cười, “Dù sao cũng phải làm ra một chút gì đó cho hòa thượng kia nhìn xem.”

Vị Thiếu Quân run sợ nửa ngày, “Nàng không phải nói nàng sẽ không làm sao?”

“Không thử thì làm sao biết? Không có chuyện gì nhất định sẽ thành công, cũng không có chuyện gì nhất định sẽ thất bại.” Hách Liên Dung vừa mới suy nghĩ hồi lâu, hồng lân là trải qua phản ứng hóa học mới sinh ra, nhưng lân (phốt pho) lại cực kỳ dễ gặp, khẳng định cùng với hồng lân là họ hàng gần. Nếu có thể tìm được lân, thì đã là một khởi đầu rất tốt, “Muốn đi không?”

Trong mắt Vị Thiếu Quân chỉ nhìn thấy ý cười nhẹ vương trên mặt Hách Liên Dung, buồn phiền trong lòng vì vậy mà bị xua tan không ít, khóe môi không tự giác cong lên theo, lại vội vàng hạ xuống, “Nàng nếu đã mong muốn ta đi... ta liền cho nàng chút mặt mũi.”

Hách Liên Dung hơi nhú mồm, “Ngươi nếu thấy khó khăn thì đừng có làm, dù sao ngươi là người muốn làm việc này, cũng không phải ta...” Nàng nói xong thật sự giống như mặc kệ, khoanh tay trước ngực đi về phía trước Vị Thiếu Quân.

“Ồi chào....Ồi chào!” Vị Thiếu Quân có chút nóng nảy, “Ta cũng không nói không làm a....Ồi chào!”

Hách Liên Dung dừng lại bước chân, tà ngễ nhìn hắn, “Phải làm sao? Muốn ta hỗ trợ sao? Khẩn cầu ta sao?”

Này đại khái gọi là báo thù đi, Vị Thiếu Quân ngáp ngừng mở miệng, “Liên Dung...”

“Ta tên là Hách, Liên, Dung.” Hách Liên Dung cuối cùng nhớ rõ, đứng lí hợp tình nhắc nhở hắn một chút.

“Dung nhi...”

Vị Thiếu Quân gọi thật dễ dàng. Hách Liên Dung lại nổi da gà đầy mình, “Quên đi, gọi như cũ đi. Ta đã nghĩ ra một nơi rất tốt, sau khi dùng cơm chiều thì tiến hành. Hiện tại chúng ta phải phân công nhau chuẩn bị công cụ.”

Hách Liên Dung đem những thứ Vị Thiếu Quân phải chuẩn bị nói qua một chút, chính mình lại đi tìm Hồ thị, bảo nàng giúp may thêm hai cái bao tay cùng hai cái khẩu trang, lại tự may một cái túi lớn. Chờ làm xong mấy thứ này, Vị Thiếu Quân cũng khiêng hai cái xẻng gỗ trở về, giờ hai ngón tay bị sưng đau lên, uốn lượn vài vòng trước mặt Hách Liên Dung.

Hách Liên Dung lườm hắn một cái, “Tay bị đập trúng thì phải đi bôi thuốc, thuận tiện cũng lau sạch vết thương đi.”

Vị Thiếu Quân sờ sờ cái mũi ngồi xuống cạnh bàn, “Nàng không biết hòa thượng trong phòng bếp kia có bao nhiêu keo kiệt, mượn của hắn hai cái xẻng mà giống như muốn lấy mạng của hắn vậy.”

Hách Liên Dung nhìn hai cái xẻng gỗ kia, “Sau đó thì sao? Ngươi như thế nào lại lấy được.”

“Sau đó hắn đi ra ngoài.”(=))... đúng là tên trộm chuyên nghiệp mà)

Vị Thiếu Quân nói đến là đương nhiên. Hách Liên Dung cảm thấy muốn học máu, “Ngay cả xẻng ngươi cũng trộm!”

Vị Thiếu Quân không quá để ý, “Làm đại sự không nên câu nệ chút tình người nhỏ nhoi, khó tránh khỏi sẽ có người hy sinh. Chờ chất cháy kia làm ra, bọn họ cũng coi như có chút công lao a.” Nói xong thấy bộ dáng Hách Liên Dung không thêm quan tâm tới hắn, liền đứng lên, “Đã biết, ta đi đưa cho bọn hắn chút tiền còn không được sao?”

Hách Liên Dung không nói gì, hắn không thể sử dụng một chút phương pháp bình thường để làm việc sao?

Chờ dùng xong cơm chiều, sắc trời đã muốn tối sầm, hai người cũng không ở lâu trong phòng lão phu nhân, thần bí hề hề đồng thời ra khỏi phòng. Lão phu nhân cũng nghe nói hai người cả ngày hôm nay đều bận rộn gì đó, tuy rằng tò mò, cũng không hỏi nhiều, đối với chuyện hai người bí mật hỗ trợ nhau rất vừa lòng.

Hách Liên Dung một tay cầm đèn lồng, một tay mang theo chiếc bình bằng đất, phía sau khoác theo một bao bố, bên trong chứa bao tay cùng khẩu trang này nọ. Vị Thiếu Quân vác theo trên lưng hai cái xẻng gỗ kia. Hai người một trước một sau theo cử sau Tuyên Pháp tự đi ra ngoài, đi thẳng tới khi bọn họ đi khỏi sườn núi.

Vị Thiếu Quân vốn tưởng Hách Liên Dung phải xuống núi, kết quả đi khi tới cây cầu, Hách Liên Dung lại không đi lên cầu, dọc theo bờ sông một đường đi xuống hạ lưu. Vị Thiếu Quân không khỏi hỏi: “Rốt cuộc là đi đâu?”

“Cái vùng bùn kia a.” Hách Liên Dung chuyên tâm mở đường, không lâu sau, tiếng nước chảy bên tai nhỏ dần, nói lên rằng rất nhanh sẽ tới nơi đó.

“Trong vũng bùn có lân?” Vị Thiếu Quân tỏ ra nghi ngờ.

Hách Liên Dung hừ một tiếng, “Người ngay cả lân là gì cũng không biết, không có tư cách hỏi câu này.”

Vị Thiếu Quân mếu máo, dây dưa hồi lâu mếu máo nói: “Cái dây thừng lần trước không biết có còn ở đó không nữa, hẳn là lại phải dùng tới, nàng lát nữa đứng xa một chút, ta đi xuống.”

Thấy hắn đã bắt đầu hoạt động gân cốt, thực sự tính đi vào trong vũng bùn, Hách Liên Dung bắt giác cong khoe môi cười, lại cố nén không cười ra tiếng, “Àn” một tiếng, rồi sau đó thổi tắt ngọn lửa trong đèn lồng.

“Để làm gì?” Vị Thiếu Quân nhúc nhích lại gần Hách Liên Dung, “Thấy không rõ đường.”

“Có ánh sáng không thấy rõ chỗ nào có lân.” Kỳ thật nàng cũng chỉ nghĩ thử vận may, trong vũng bùn bình thường sẽ có rất nhiều sâu chết đi cùng một số xác sinh vật, ở lâu trong bùn bị ủ nóng lên men sẽ sinh ra lân.

“Lân rốt cuộc có hình dáng như thế nào?” Vị Thiếu Quân mang vẻ tò mò, “Nàng nói với ta đi để xuống dưới đó tìm cho dễ.”

Hách Liên Dung cười khê hai tiếng cũng không trả lời, lại đi thêm một đoạn đường, dừng lại và chỉ về phía trước, “Nhìn, lân.”

Bọn họ đã đi tới phía trước vũng bùn kia, Hách Liên Dung chỉ vào vùng hạ lưu xa xa, cùng chỗ ngày đó bọn họ rơi xuống còn cách một khoảng khá xa.

Vị Thiếu Quân đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên bề mặt bùn tối đen như mực chớp động mấy đoàn ánh sáng màu lục, giống như một ngọn lửa âm thầm cháy sáng, không có nơi bắt đầu, giống như ở phía trước bọn họ chậm rãi bay bổng.

“Quý, ma troi!” Hai mắt Vị Thiếu Quân chợt co rút lại, hoảng sợ hô nhỏ một tiếng, không khỏi bắt lấy cổ tay của Hách Liên Dung quay đầu bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Cô bé bán diêm (7)

Hách Liên Dung cảm thấy may mắn vận khí của mình tốt, không cần lại phải đi tìm mỏ đào lân, cả người đã bị Vị Thiếu Quân kéo chạy như điên.

“Uy uy uy uy uy uy...” Hách Liên Dung liên tiếp kêu mười tiếng ‘uy’, Vị Thiếu Quân mới tính dừng lại. Hắn lắc lắc cổ không dám nhìn lại cũng giữ mặt Hách Liên Dung không để nàng quay đầu lại, miệng lầm bầm lời nhắc nhở, “Đừng nhìn đừng nhìn, không có việc gì không có việc gì...”

Hách Liên Dung suy sụp, biết bản thân đã sơ sót chuyện người xưa kính sợ quỷ thần, cũng rốt cuộc hiểu được vì sao hòa thượng mê pháo hoa kia tự nhận là chuyên gia pháo hoa lại chưa từng nghe đến thứ gọi là ‘lân’. Chỉ sợ không phải hắn không biết mà là bọn họ gọi ‘lân’ theo cách khác.

“Người đừng sợ, kia không phải ma troi, là ma troi, có ánh lửa trên mặt đất chứng tỏ có lân tồn tại.” Hách Liên Dung muốn dùng trạng thái thoải mái mà giải thích, chắc chắn năm sau, thời không này cũng sẽ hiểu được kỳ thực ma troi chính là một loại phản ứng tự cháy thông thương, nó có thể ‘đi’ chính là bởi vì nó rất nhẹ, có thể theo dòng chảy của không khí mà chậm rãi di chuyển.

“Người muốn tìm chính là thứ đó?” Vị Thiếu Quân có chút muốn nói sang chuyện khác, chân vẫn không ngừng lùi về phía sau, “Liên Dung, ta không muốn làm diêm, về nhà mở tửu lâu đi a....”

Hách Liên Dung tránh khỏi tay hắn, lấy ra cái bao tay cùng khẩu trang đeo vào, vói lấy chiếc xẻng phía sau hắn, “Vậy người ở đây chờ ta, ta đi lấy chút bùn rồi trở lại.”

Tạo hình Hách Liên Dung mang khẩu trang khiến cho Vị Thiếu Quân tìm được chút tin tưởng, “Mang cái này vào.... Có thể bách tà bất xâm?” (mọi tà ma không thể xâm nhập, gây hại)

“Đúng vậy.” Hách Liên Dung đem một đôi bao tay cùng khẩu trang khác đưa cho hắn, “Đi thôi, từ Tuyên Pháp tự đi ra, thì sợ gì ngu ngu xà thần (quỷ trâu thần rắn: ý chỉ những thứ ma quái quỷ dị). Đúng rồi.... Không phải còn có bùa sao?” Hách Liên Dung nói xong, lấy từ bên đai lưng ra một sợi tơ hồng, đúng là chiếc bùa ngày trước Hồ thị xin cho, “Của người đâu?”

Vị Thiếu Quân nhất thời thờ dài, “Lúc từ đường bị cháy không biết để ở đâu, trở về cũng tìm không thấy....”

Nhìn bộ dáng hắn ưỡ ẹo oải đến cực điểm, Hách Liên Dung không khỏi bật cười, đem bùa của chính mình lấy xuống đưa cho hắn. Vị Thiếu Quân nhận lấy chiếc hoàng phù (bùa màu vàng), trên đó vẫn còn lưu lại một chút nhiệt độ cơ thể, hạ quyết tâm thật lớn, gạt lấy cái bình đất trong tay Hách Liên Dung rồi xông tới trước, “Nàng ở đây chờ ta. Không phải là quỷ lửa dưới bùn kia sao....”

“Ồi chao....” Kỳ thật cũng rất dọa người, tuy rằng hiểu được nguyên lý nhưng tại nơi hoang tàn vắng vẻ lại nhìn thấy một ngọn lửa nho nhỏ lấp lóe lấp

lõe, Hách Liên Dung vẫn nhìn không được có chút sợ hãi. Ít nhiều, Vị Thiếu Quân so với nàng càng sợ hơn, ngược lại khiến cho tâm tình của nàng thả lỏng chút. Tuy nhiên, nhìn bóng dáng Vị Thiếu Quân mang theo bình đất chạy như điên. Trong nháy mắt như vậy, Hách Liên Dung đột nhiên cảm thấy hình tượng Vị Thiếu Quân chợt trở nên to lớn.

Đi theo Vị Thiếu Quân tới bên cạnh vũng bùn, Hách Liên Dung cũng không tính ra tay, chỉ đảm nhiệm công tác chỉ huy. Vị Thiếu Quân vài lần bảo nàng đứng xa ra một chút nàng cũng không nghe. Vị Thiếu Quân không còn biện pháp nào khác, chỉ đành mang tấm hoàng phủ kia đưa lại cho nàng. Bộ dáng như lâm vào đại địch (đối đầu với quân địch lớn mạnh) mặc dù khiến cho Hách Liên Dung không khỏi dễ dàng tha thứ cho hắn, lại bất giác khiến cho lòng nàng xuất hiện sự lo lắng, ngay cả một chút sợ hãi mỏng manh cũng biến mất.

“Thiếu Quân.” Hách Liên Dung đứng ở nơi xa hơn một chút, gọi tên hắn nhưng lại hồi lâu không nói chuyện.

Vị Thiếu Quân không quay đầu lại, đem cái xem thực vào trong vũng bùn. “Làm sao vậy? Nếu sợ thì đứng xa chút nữa đi.”

Hách Liên Dung không nói gì chỉ cười cười. Người sợ hãi phải là hắn mới đúng. Thanh âm đều như đông lại, động tác cũng cứng ngắc đến cực điểm.

“Ta nghe bà nội nói chuyện mười năm trước.” Hách Liên Dung chần chừ nói. “Là thật đi.”

Vị Thiếu Quân trấn động, dừng lại một chút. Sau đó lại tiếp tục. Đại khái bởi vì nguyên nhân thất thần, khi nói chuyện cũng không còn khẩn trương nữa, mang theo chút cảm thán. “Ta chỉ biết bà nội nhìn không được nơi nơi nói, biến ta thành một kẻ đáng thương.”

“Người vì cái gì muốn đem cơ hội nhường lại cho Thiếu Dương?” Hách Liên Dung suy nghĩ vài loại cách thức nói chuyện, cuối cùng vẫn quyết định nói thẳng.

Hỏi hắn chân tướng năm đó, không chỉ bởi vì lão phu nhân nhắc nhở, còn bởi vì Hách Liên Dung thật sự tò mò, tò mò nguyên nhân Vị Thiếu Quân sa đọa.

Vị Thiếu Quân sau hồi lâu không nói gì, động tác xúc bùn nhanh hơn chút, lần trong bùn kia cũng rất liên quan đến vận may, nếu vận may kém một chút sẽ theo sự ma sát với không khí mà khiến lần trong bùn tự cháy. Hách Liên Dung vội vàng nói, “Chậm một chút, nhanh quá không lấy được.”

Vị Thiếu Quân liền nghe lời chậm lại động tác, Hách Liên Dung không đợi được câu trả lời của hắn, nghĩ rằng hắn không muốn trả lời, đang nghĩ nên hay không chuyển sang một đề tài khác để nói chuyện, lại nghe Vị Thiếu Quân nói: “Ta lúc ấy nghĩ rằng đều như nhau a.”

“Ồi chào?”

“Ta nghĩ rằng... có làm con riêng hay không, có trở thành người thừa kế hay không, đối với ta mà nói đều như nhau, cùng với lúc trước cũng không có gì khác biệt. Còn đối với Thiếu Dương mà nói, từ trên người hắn sẽ tạo thành chuyển biến nghiêng trời lệch đất.” Vị Thiếu Quân cười một tiếng cảm thán, nghe không ra chút tự giễu nào, giống như thật sự không quá chú ý. “Ai biết ta lại sai lầm lớn như vậy. Huỳnh đệ tỷ muội, quân gia hạ nhân, chính là chương quây tiểu nhị của Vị Tắt Tri, những người ngày trước vẫn thường vây quanh ta nay lại tan ra, trong một đêm đó đến vây quanh Thiếu Dương, nghe thấy bọn hắn đem những lời khen ngợi trước kia đều chuyển cho Thiếu Dương, ta mới hiểu được ta đã quá coi trọng bản thân, cái gì mà thông minh tuyệt đỉnh, trẻ tuổi tài cao, tiền đồ sáng lạn, không thể dự đoán được... Tất cả đều là giả, người vào thời điểm có địa vị, người mới có được những danh hiệu này đó, mất đi địa vị, danh hiệu này đó tự nhiên sẽ không thuộc về người nữa, thuộc về người chỉ còn lại chế cười cùng đồng tình.”

“Người liền bởi vì những chuyện này...?” Đột nhiên từ trên cao ngã xuống, loại tư vị này nhất định không hề dễ chịu.

Vị Thiếu Quân lại lắc đầu. “Là thói quen. Mất đi thì lúc sau sẽ tìm lại một lần nữa, ta tìm được một nơi không cần bất kỳ kẻ nào đồng tình, nơi đó chỉ cần có bạc, người có thể không cần học vẫn không cần nghề nghiệp cả ngày lêu lổng, chỉ cần có bạc, người có thể có được mọi thứ. Cứu nhi cứu chi (ý chỉ dân dân), người sẽ phát hiện cuộc sống trước kia đã mất đi thì sẽ không tìm lại được, mà chính mình cũng đã quen thuộc với cuộc sống khác, lười thay đổi.”

Hách Liên Dung vẫn nghĩ chính mình sẽ nghe được vô số bất bình cùng oán giận, hắn có tư cách oán giận, hắn cũng thường vì những chuyện lòng gà vồ tỏi mà oán giận, đối với quyết định mười năm trước khiến cho cả vận mệnh đều thay đổi, hắn thế nhưng lại không chút bức tức, thậm chí còn không có lấy một chút bất bình. Mỗi người đều nghĩ rằng hắn không muốn nói tới chuyện cũ là bởi vì không muốn tự chạm vào vết thương, ai ngờ hắn là thật sự không muốn nói tới, bởi vì hắn chưa từng cảm thấy hối hận, vì sao phải nói tới làm gì. “Mười năm trước rốt cuộc là ai dùng dầu hỏa đốt thư phòng, người biết đi?”

Vị Thiếu Quân nhún vai, không chút để ý nói: “Ta biết, bà nội vẫn luôn muốn biết. Thế nhưng, đốt thư phòng là ta, nếu không phải do ta, thì có rưới thêm bao nhiêu dầu hỏa cũng đều vô dụng, gánh vác hậu quả như vậy ta tuyệt đối chẳng oan uổng gì, cho nên ta không muốn nói.” Nói xong, hắn cười cười, quay đầu nói nhỏ một câu, “Hơn nữa không nghĩ nói với nàng.”

“Cái gì?” Hách Liên Dung hỏi dồn một câu. Vị Thiếu Quân đã lại cầm lấy xẻng bắt đầu cạo bùn. Hách Liên Dung thấy hắn đã chấm dứt câu chuyện, cũng thay đổi lực chú ý, nhưng tinh thần lại không thể tập trung. Thì ra, u hồn Vị Thiếu Quân này không chỉ vô lại đáng hiaanj, không chỉ ngây thơ khó chơi, hắn còn hiểu được rất nhiều đạo lý. Rất nhiều chuyện tất cả mọi người đều biết, cũng rất khó hiểu được đạo lý trong đó.

Thật chậm hít vào một hơi, nhìn Vị Thiếu Quân mấy lần lấy bùn đều thất bại, Hách Liên Dung không khỏi nhỏ giọng dặn dò, “Chậm một chút.... Chậm một chút.....”

Bàn tay Vị Thiếu Quân đã muốn đưa ra không thể thu lại, cẩn thận hành động, “Đừng âm ỉ....”

“Chậm một chút... Chậm một chút...”

“Đừng ầm ỉ!” Vị Thiếu Quân quát khê một tiếng, thời tiết vốn đã nóng, hắt lại mang theo khẩu trang như vậy, cộng thêm tâm trạng khẩn trương, trên trán đã tràn đầy mồ hôi.

“Ta không có nói.” Hách Liên Dung thoáng nhìn qua mồ hôi đầm đìa trên trán hắn, tháo xuống bao tay lấy khăn tay thay hắn lau lau, lau hai cái thì động tác đột ngột dừng lại, bởi vì nàng cũng nghe thấy thanh âm kia....

“Chậm một chút... Chậm một chút...”

“Ta, ta không nói gì...” Hách Liên Dung nuốt nước miếng, Vị Thiếu Quân cũng dừng lại động tác, hai người đối diện nhau ở khoảng cách quá gần, dựa theo ánh sáng, có thể rõ ràng nhìn thấy sự hoảng sợ cũng không thể tin trong mắt đối phương. Dư quang nhìn lại, một cái bóng đen chậm rãi dựa gần vào bọn họ.....

“Hai vị thí chủ.....”

“Đi chết đi!” Tiếng thét chói tai của Hách Liên Dung còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng, Vị Thiếu Quân đã nhanh chóng đem bình đất trên mặt đất ném về phía bóng đen kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Cô bé bán diêm (8)

Kết quả đương nhiên không phải quý, là Sắc Mê hòa thượng lén lút đi theo bọn họ, xem bọn họ tới vớt bùn, vẫn muốn nói câu khuyên khích với bọn họ. Vị Thiếu Quân chửi ầm lên, Hách Liên Dung ngã ngồi trên mặt đất hô hấp khó khăn, Sắc Mê hòa thượng đã bị ném bình đất trúng vào vai, lại đối với vết thương của mình không hề hay biết, vẫn đang thực tiếc hận mà lấy về cái xẻng gỗ, bởi vì Vị Thiếu Quân đột nhiên buông tay, bùn bên trên lại cháy. “Cố quý lửa bùn không thể dùng được nữa?” Sắc Mê ôm cánh tay bị thương ham học hỏi mà rằng. Hách Liên Dung lau sạch mồ hôi lạnh, đang muốn mở miệng, Vị Thiếu Quân đã kéo nàng đứng lên, “Người vô vị đừng để ý, đỡ lại có người nói chúng ta dọa người!” “Ta chính vì không tin nên mới đến xem các người rốt cuộc làm cái gì.” Khuôn mặt ngăm đen của Sắc Mê hòa thượng trong bóng đêm có vẻ phá lệ phối hợp, “Không nghĩ tới các người muốn tìm lại là quý lửa.” Thời điểm hắn nói như vậy, trên nét mặt lại có vài phần tin tưởng. Hách Liên Dung liền dùng hết khả năng đơn giản giải thích cho hắn vì cái gì nhất định phải có bùn không bốc cháy, bởi vì hỏa là từ lân trong bùn cháy mà thành, nếu cháy hết thì làm sao có thể tinh luyện? Sắc Mê gật gù đầu, cũng không biết hắn đã thực sự hiểu chưa. Vị Thiếu Quân cực kỳ bất mãn, hai cái cục trên đầu hắn bây giờ vẫn còn đau đầu. Tuy nói vừa rồi cũng đã coi như báo thù được đôi chút, nhưng đám bùn hắn vất vả mới lấy lên được đều đã biến mất a. “Để làm diêm thì chắc chắn phải có đại sư hỗ trợ.” Hách Liên Dung nhỏ giọng nói với Vị Thiếu Quân. “Chỉ với hai chúng ta thật sự không có nhiều khả năng.” Vừa nghe nói chuyện đó và hòa thượng có giá trị lợi dụng, thái độ Vị Thiếu Quân mới tốt hơn một chút, tuy nhiên, bình đất đã vỡ, công việc hôm nay cũng dừng ở đây. Sắc Mê hòa thượng cũng không để ý tới sự oán giận của Vị Thiếu Quân, đầu tiên là nghiên cứu một chút cái khẩu trang trên mặt hai người, sau đó lại ngồi xồm ồm bình đất nhìn vào bên trong đang dần dần bốc lên ngọn lửa màu xanh. Nhìn hắn thủy chung vẫn duy trì khoảng cách, không dám tiến đến quá gần, Hách Liên Dung nói: “Ma trời là lửa lạnh, đốt không được thứ gì đâu.” Sắc Mê nửa tin nửa ngờ, Hách Liên Dung liền đi qua, cầm khăn tay đặt ở phía trên ma trời kia. Quả nhiên đốt không cháy. Mắt Sắc Mê mở trừng thật lớn, cẩn thận đưa tay lên, càng thêm ngạc nhiên, đang định tiếp tục làm thí nghiệm, đoàn ma trời kia dần dần nhỏ đi, rồi tắt lịm. “Chúng ta trở về thôi.” Hách Liên Dung ý bảo Vị Thiếu Quân mang cái xẻng kia vớt lên bờ. “Nhớ lấy vị trí, ban ngày ngày mai lại đến lấy bùn ở chỗ này.” Sắc Mê hòa thượng lại ngồi xuống xếp bằng. “Hai vị thí chủ về trước. Ta tụng một đoạn kinh rồi trở về sau.” (sinh kinh: là kinh phật gì đó, ta đoán là kinh cầu siêu thoát) Rồi sau đó, bất luận Hách Liên Dung có giải thích như thế nào rằng ma trời cùng linh hồn không có chút quan hệ nào, Sắc Mê vẫn là trước sau như một muốn siêu độ cho ma trời. Thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, Hách Liên Dung cầm theo một cái bình đất mới đi đào bùn, hắn vẫn còn ngồi ở nơi đó. Điều này khiến cho Hách Liên Dung lại có cách nhìn mới đối với Sắc Mê hòa thượng. Xem ra hắn không chỉ là một hòa thượng tính tình không tốt, còn là một hòa thượng rất có lòng thương. Chính là không thể chấp nhận việc người khác lừa gạt, hù dọa mình thôi. Chuyện tiếp theo thực phức tạp. Bởi vì để làm được diêm không phải chỉ cần có lân là được. Hơn nữa, phải từ một đồng bùn kia tinh luyện ra lân, cũng không phải chuyện nằm trong năng lực của Hách Liên Dung. Hoàn hảo có Sắc Mê hòa thượng. Những thực nghiệm của Sắc Mê có thể đúc kết ra một chút phương pháp, còn có một số dụng cụ thí nghiệm mà Hách Liên Dung không thể nào lí giải, tuy rằng không giống ống nghiệm thủy tinh thoát nhìn chuyên nghiệp hóa như vậy, nhưng tại niên đại này đã là phi thường tài giỏi. Chuyện lấy lân giao cho Sắc Mê hòa thượng, Hách Liên Dung thuyết minh cho hắn lần lấy ra được lân là có màu trắng hoặc màu vàng sá, dặn dò hắn chú ý phòng độc, sau đó liền mang Vị Thiếu Quân đi bỏ củi. Một cây gỗ, bỏ. Lại bỏ, lại bỏ, lại bỏ..... Vị Thiếu Quân nhìn xung quanh có vô số những thanh củi đã bị bỏ ra, vạn phần vừa lòng với kết quả của chính mình, “Tốt lắm!” Hách Liên Dung ngồi ở nơi râm mát uống trà, vừa xua tay, “Người dùng cái kia để làm thì không phải diêm, mà là củi đốt lò.” Trước kia chỉ nói qua đầu trên là diêm đầu dưới là que diêm, không cẩn thận không nói “que” này rốt cuộc to như thế nào, chờ tới khi Hách Liên Dung chỉ huy Vị Thiếu Quân dùng dao nhỏ đem củi gỗ tước thành que diêm bình thường, Vị Thiếu Quân cầm que diêm mà hết chỗ nói hỏi lâu. Đưa cho Sắc Mê xem, Sắc Mê cũng không nói nổi lời nào. Hách Liên Dung bảo hắn chuẩn bị một cái chậu trắng lân trắng, quả nhiên một người sai tất cả sai, Sắc Mê cứ tưởng diêm là giống như Vị Thiếu Quân nói tới, nhận thức của hai người này đối với việc tạo lửa đều có vấn đề. Hách Liên Dung lại giải thích một chút quy trình nàng biết, lân trắng—lân hồng—lưu hoàng—tạo chất dẫn cháy—bôi thuốc nước, đương nhiên, những nguyên liệu này chắc hẳn phải phổ biến khắp thế giới, bởi vì trước kia lúc xem tiểu thuyết nhân vật trong đó làm diêm từng nói tới chuyện không tìm được vật liệu làm diêm, sau đó nói một chút làm thế nào làm được diêm. Hách Liên Dung nói đến là đơn giản, chỉ khổ mỗi Sắc Mê hòa thượng. Chiều theo ý tưởng mà làm, chỉ mỗi việc từ trong vũng bùn lấy ra lân trắng đã tốn rất nhiều công sức. Trong lúc này, Hách Liên Dung lại vô lương tâm ngủ ở trong phòng, dù sao nàng không có khả năng về hóa học, căn

bản không giúp được gì. Vị Thiếu Quân thế nhưng lại vui vẻ làm một tên sai vặt, từ sớm đã chạy tới chỗ Sắc Mê, cam tâm tình nguyện làm trợ thủ cho hắn. Chờ trong cái nồi mà Sắc Mê nấu rồi cuộc chảy ra chất lỏng màu trắng rồi sau đó kết thành trạng thái sáp, cũng đã là chuyện của ba ngày sau đó. Vị Thiếu Quân đeo khẩu trang tự chế chạy trốn giống như một con ngựa hoang bị đứt cương, tìm được Hách Liên Dung báo cáo thành quả. Hách Liên Dung cũng phần chấn, Sắc Mê này thật đúng là một kẻ không tầm thường. Nàng chỉ là biết lân trắng có lượng độc tố lớn, cùng lúc bảo Sắc Mê cùng Vị Thiếu Quân chú ý phòng độc, dùng nước lạnh bảo quản lân trắng, cùng lúc đó thúc giục Sắc Mê nhanh chóng tiến hành bước tiếp theo, chuyển hóa thành hồng lân. Lúc này Hách Liên Dung cũng không nhàn rỗi nữa, sưu tập những chuyện bát quái có liên quan tới diêm ở trong đầu, đương nhiên nghĩ đến nhiều nhất chính là cuốn tiểu thuyết nàng từng xem qua ngày trước, làm diêm không ít, người ta đều như thế nào mà làm đâu... Nhớ mang máng cùng với việc đun nóng có liên quan. Trực tiếp đun nóng lân trắng... tới chuyện châm đốt ngay đều không phải; Đun cách thủy lân trắng... như trên; Đun cách không lân trắng... không chỉ không đun được bạch lân, thuận tiện đem luôn nồi cùng đốt; Rồi cuộc làm như thế nào? Hách Liên Dung hận không thể mở đầu mình ra tìm thử, trong tiểu thuyết khẳng định đã từng nói qua chuyện chuyển hóa hồng lân như thế nào, nàng nhất định đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó, hơn nữa cũng cảm thấy mình cách sự thật càng ngày càng gần. Tinh luyện lân trắng dùng ba ngày, chuyển hóa thành hồng lân lại năm ngày cũng không có kết quả, lão phu nhân ở bên kia luôn nói chuyện muốn trở về, khiến cho Vị Thiếu Quân nhanh chóng trở về phủ, hai người cũng không dám nói cho lão phu nhân chuyện bản thân đang làm, nếu để cho nàng biết tôn tử (cháu trai) của nàng cả ngày làm bọ với độc, phỏng chừng sẽ là người đầu tiên muốn bóp cổ Hách Liên Dung. Đoạn thời gian sau này, Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung còn có hòa thượng Sắc Mê, ba người không ngừng đi tới đi lui giữa đoạn sườn núi kia cùng Tuyên Pháp tự. Vũng bùn ở sườn núi kia đều nhanh chóng bị bọn họ lột mất một tầng, hồng lân vẫn như cũ không thấy bóng dáng, “Liên Dung, bùa của nàng lại cho ta đi.” Vị Thiếu Quân xuất hiện quảng thâm dưới mắt, sắc mặt xanh trắng, giống như thanh niên sa đọa nghiện thuốc phiện, tinh thần lúc này lại vô cùng phấn khởi, khiến cho Hách Liên Dung có một loại xúc động xem thử trên cánh tay hắn có hay không vết kim tiêm “Ta đi lấy bùa.” “Người cẩn thận...” “Cẩn thận phòng độc.” Vị Thiếu Quân lắc lắc cái khẩu trang dày cộp trong tay. “Yên tâm, chuyện nguy hiểm ta sẽ để cho hòa thượng kia làm” Hách Liên Dung không nói gì, có Vị Thiếu Quân hợp tác cùng như vậy, hòa thượng Sắc Mê kia thực không may mắn. Nàng từ trong cổ lấy ra một sợi tơ hồng, lúc tháo xuống lại cùng với sợi tóc quấn quýt lại một chỗ, Vị Thiếu Quân lại giúp đỡ, lấy tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc Hách Liên Dung xuống, “Liên Dung...” Thơm quá. Hách Liên Dung rút cổ xuống, còi hoàng phù xuống đưa cho hắn, “Làm sao vậy? Không...” Vị Thiếu Quân nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt, nhận lấy hoàng phù nhìn nhìn. “Nàng nói trên tấm bùa này viết cái gì?” “Một chuỗi thiên thư (sách trời), còn có tên ta.” Hách Liên Dung cười nói: “Cúi lạy ta đi, kỳ thật là ta đang phù hộ ngươi.” “Vậy nàng nên phù hộ chúng ta nhanh chóng làm ra hồng lân.” Vị Thiếu Quân nâng tay nhẹ vỗ lên đầu Hách Liên Dung. “Bồ Tát cũng dám giả mạo!” Đánh xong hắn liền hối hận, sợ Hách Liên Dung đánh lại hắn một chưởng nhớ đời và vân vân, lập tức chạy đi cùng Sắc Mê hòa thượng lấy bùa, trên mặt còn mang theo một chút xấu hổ. Nhìn theo bóng dáng hắn, Hách Liên Dung hơi hơi rung mi, là nhìn nhầm rồi sao? Hắn... đang ngượng ỉ? Cùng ngày hôm đó việc lấy bùa vô cùng suôn sẻ, theo như cách nói của Sắc Mê hòa thượng thì chính là, Vị Thiếu Quân hôm nay uống thuốc tăng lực, lọc bùn chuyển bùn như có thần hỗ trợ, cuối cùng việc vác bùn trở về cũng không cần Sắc Mê hỗ trợ, hai cái bình lớn a. Tuy nhiên, thí nghiệm tiến hành lại vẫn như cũ không hề thuận lợi. “Nhất định phải là hồng lân? Lân trắng không được sao?” Vị Thiếu Quân quả thực là càng ngày càng sung, chắc hẳn là tấm bùa kia thực sự linh nghiệm, hắn đã hoàn toàn thoát khỏi nỗi sợ hãi ma trơi, thường xuyên tự mình lấy bùa, mọi người cũng không cần giúp đỡ. “Lân trắng có độc, hồng lân mới an toàn.” Hách Liên Dung thay hắn buộc vào dây lưng của trang phục bảo hộ. “Nếu không các ngươi vì sao lại phải ăn mặc kín như vậy, đến thờ cũng mệt mỏi... Ồi chao?” Trong đầu Hách Liên Dung dường như loáng qua một cái gì đó, cực nhanh chớp lóe, không kịp bắt lấy. Là cái gì đâu? Thờ... Khi... Mệt mỏi... Không khí... Đúng rồi, là khoảng không! Là đun cách không! Hách Liên Dung kinh hi kêu lên một tiếng, vội vàng mặc vào trang phục phòng hộ đi vào phòng thí nghiệm, đem suy nghĩ của mình nói cho Sắc Mê. Đúng vậy, nàng như thế nào vẫn chưa nghĩ tới, lân trắng phải đun nóng tới một nhiệt độ nhất định mới có thể biến thành hồng lân. Bình thường đều vừa đun nóng, lân trắng liền tự bốc cháy, nếu không muốn nó cháy, sẽ phải không có không khí a! Nghe Hách Liên Dung nói đại khái, Sắc Mê hưng phấn bưng bưng chà sát tay, liên tục hỏi: “Phải làm như nào để có chân không?” Hách Liên Dung chỉ có thể ngay lập tức đứng hình, đúng vậy, làm thế nào có được chân không? Phải làm thế nào mới có thể đem lân trắng bỏ vào trong một cái bình sau đó lấy hết không khí? Thời đại này sẽ có máy bơm chân không sao? Người nằm mộng nói mê a! Xem ra tiểu thuyết quá nhiên là nói nhảm. Bất kỳ phát minh nào xuất hiện cũng là cùng với sự phát triển của xã hội cùng sức sản xuất mà thành, với xã hội cùng sức sản xuất chưa đạt tới trình độ nhất định, cho dù có được ý tưởng, nghĩ đến chuyện làm được cũng là phi thường khó khăn. Lấy diêm làm ví dụ, dựa vào ý tưởng của Hách Liên Dung, tài chính của Vị gia, cùng với kỹ thuật của Sắc Mê, cho dù có chuyển hóa được hồng lân cũng không thể sản xuất với quy mô lớn. Rất đơn giản, cho dù lại có tư bản xuất hiện, bọn họ cũng không có biện pháp tạo ra những thiết bị cơ bản để làm ra diêm. Một cây diêm nho nhỏ kia, làm toàn bộ bằng tay không không chỉ có tốc độ chậm cũng sẽ mất chi phí thật lớn, như vậy, ưu thế giá rẻ của diêm sẽ không tồn tại, diêm sẽ biến thành một loại sản phẩm xa xỉ, Hách Liên Dung thật sự không biết vì sao phải làm ra nó nữa. “Ta dùng miệng hút!” Sắc Mê đối với nghiên cứu khoa học không thể nghi ngờ là cực đủ tinh thần dâng hiến, đem lân trắng bỏ vào một cái bình dày rồi lại bỏ trí một cái ống hút, đã làm tốt công tác chuẩn bị thật chu đáo. Hách Liên Dung ném cho hắn một ánh mắt thực sự xem thường, “Ta cam đoan người hút chưa được nửa bình liền hộc máu bỏ mạng.” Nói cái chuyện vui đùa gì chứ, tiểu thuyết xuyên qua tuy rằng đơn giản hóa quá trình làm diêm, nhưng đối với tính độc hại của lân trắng cũng luôn nhắc đi nhắc lại, xem ra nhóm tác giả cũng sợ viết làm gây hại tính mệnh con người. “Hộc máu ta cũng nguyện ý!” Sắc Mê nổi tính quật cường, ai cũng không ngăn được. Hách Liên Dung vội vàng cảm hành vi tự sát của Sắc Mê, đem chiếc bình kia ném đi thật xa, lại bảo Vị Thiếu Quân lại đây hỗ trợ, lúc này thật sự muốn điên. Vị Thiếu Quân ngồi xổm xuống bên cạnh ống bễ giật mình, “Liên Dung, nàng nói... nếu đem cái ống bễ đảo ngược lại, có phải hay không có thể hút gió?” Hách Liên Dung thật sự trừng lớn (trưng gió và hút gió kia đều viết là 风了, còn đọc là gì thì e chịu), đạo lý đơn giản như vậy cơ nhiên lại để cho một kẻ cổ đại trước mặt nàng nói ra. Sắc Mê cũng không tính tới chuyện dùng miệng hút nữa, lập tức ôm lấy cái ống bễ đi tìm người đảo ngược lại. Lân trắng đun nóng tới mười độ sẽ chuyển hóa thành hồng lân. Hồng lân không hề có độc. Con đường làm diêm của Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân cuối cùng cũng có chút đột phá. Chuyện tiếp theo trở nên đơn giản rất nhiều, mấy thứ chất dẫn cháy cũng chất xúc tác ở trong phòng thí nghiệm của Sắc Mê cũng không phải hiếm có. Tuy rằng Hách Liên Dung không thể gọi chính xác tên hóa học của chúng nó, nhưng mấy đồ vật này kia dùng được là tốt rồi, quan xem nó tên gì đâu! Đem hồng lân cùng hòa được trộn lẫn với nhựa cây, dính ở trên que diêm đã sớm chuẩn bị tốt, một lần làm được gần trăm que, đợi đến khi hoàn toàn khô ráo, còn phải thực hiện thí nghiệm cuối cùng. Ba người ngồi xổm trên mặt đất, mỗi người một que diêm, trước sau quẹt ở trên mặt đất. Kỳ thật Hách Liên Dung sau khi làm thành diêm mới phát hiện ra bản thân đã sai rồi. Diêm mà nàng dùng không hề giống như vậy. Hiện đại, diêm dùng an toàn là đem hồng lân cùng chất dẫn cháy tách riêng ra, đặt ở trong hộp là que diêm cùng với chất dẫn cháy ở một đầu, ở bên ngoài quẹt vào mới là hồng lân. Thời điểm đốt lửa là dùng đầu có bột thuốc dẫn cháy ma sát với bề mặt bôi hồng lân, từ đó bốc cháy. Đây là để tránh khi di chuyển diêm xảy ra va chạm ngoài ý muốn mà thiết kế, nàng cho tất cả mọi thứ cùng một chỗ thế này thật sự không thể tạo ra diêm an toàn. Tuy nhiên, đều đã tới bước này, ai còn quan nó làm gì! “Xoẹt...” Một tiếng cực êm tai, diêm trong tay Hách Liên Dung theo đó cháy lên, một ngọn lửa màu da cam mang theo một chút lửa xanh lam xuất hiện, không đến hai giây liền tắt. Hiện nhiên diêm này còn cần phải cải tiến, nhưng ngăn ngại trong chớp mắt này, đủ để cho Sắc Mê sợ hãi than không thôi. Hắn khẩn cấp quẹt que diêm trong tay mình. Mặc dù lại là lướt qua trong giây lát, đã khiến cho Sắc Mê vừa cười vừa đem tất cả diêm ở gần đó lấy đến, một cây lại một cây, không hề nề hà mà quẹt. “Rất đẹp, so với một quả pháo hoa còn xinh đẹp hơn...” Nghe Sắc Mê hòa thượng cảm thán, Hách Liên Dung liền nhớ tới từng nhìn thấy trên mạng một câu thế này, ngọn lửa của diêm là ngọn lửa xinh đẹp nhất trên thế giới này. Nàng không biết những lời này có căn cứ hay không, cũng không biết những lời này là người ta ở loại tình huống nào mà nói ra, nhưng hiện tại, một đám lửa nho nhỏ kia thật sự là đẹp hơn tất cả mọi thứ trên đời. Hách Liên Dung cùng Sắc Mê quẹt lửa, hoàn toàn đắm chìm trong sự vui sướng thành công, ánh mắt tỏa sáng hai má ửng đỏ, trong lòng tràn ngập hạnh

phúc, ngẩng đầu nhìn Vị Thiếu Quân, đã thấy hân cầm một cây diêm vẫn không nhúc nhích, giống như đang run sợ. “Ngươi như thế nào không vui, chúng ta thành công rồi!” Hách Liên Dung hưng phấn mà quệt cây diêm trong tay đưa đến trước mắt hân, “Xem. Xinh đẹp biết bao nhiêu!” Vị Thiếu Quân nhíp hai mắt lại, xuyên qua ánh lửa kia tìm kiếm cội nguồn của sự sống, hơi có một chút mê man, không tự chủ được nhìn xuống phía dưới, “Thực sự.... Rất được....” Giọng nói ní non hấp dẫn sự chú ý của Hách Liên dung, nâng mắt lên, đối diện ánh mắt sáng ngời của Vị Thiếu Quân, ánh sáng diêm đã tắt, hai người vẫn không có tách ra. Ánh mắt Hách Liên Dung trốn tránh, giống như muốn chạy trốn, rồi lại dưới cái nhìn của Vị Thiếu Quân chuyển dời sự chú ý. Có người nói, giữa nam và nữ có ba loại quan hệ, tình nhân, cừu nhân, người xa lạ, cái gọi là có tình chính là một loại không tồn tại. Hách Liên Dung không biết giữa nàng và Vị Thiếu Quân có thuộc phạm trù cừu nhân hay không, trước kia nàng chưa xác định được, mà hiện tại.... nàng lại không thể khẳng định. Mềm lòng cũng tốt, ý chí kiên định cũng tốt, vết sẹo cũ quên đau cũng tốt, nàng không biết nàng rốt cuộc thuộc loại nào, nhưng trong lòng mê mang lại rất rõ ràng, nàng không hy vọng hai người bọn họ lại trở lại tình trạng trước kia không thể dung hòa lẫn nhau. Ánh mắt trầm ổn lại, Hách Liên Dung khẽ cong khóe môi, bày ra một chút ý cười cực nhẹ, “Uy! Đẹp a! Rõ ràng người chuẩn bị để thực vui vẻ, tới thời điểm cuối cùng, lại trở nên ngốc nghếch như vậy.” “Nga... Nga!” Nhìn nhảm đi, Vị Thiếu Quân che giấu nét khản trường, quệt xuống que diêm trong tay. Vị Thiếu Quân không biết chính mình vì sao chợt trở nên đui mù, chỉ biết là ý cười của Hách Liên Dung khiến cho tâm hân giống như đám mây bay lên trời cao, nhảy nhót không thôi. “Xoẹt” một tiếng, Vị Thiếu Quân lúc này mới chính thức đem lực chú ý tập trung trên que diêm, ngưng thần tĩnh khí hồi lâu, lại đồng dạng ngậy người, lại nhìn. Hách Liên Dung chờ hân vui sướng kêu to, hoa chân múa tay vui sướng, ai ngờ, liền tiếp quệt mười que diêm, Vị Thiếu Quân không hề vui sướng, vốn dĩ trên mặt mang theo sự vui sướng lại dần dần tan biến, sự thất vọng vô hạn tràn ngập khuôn mặt tuần tú của hân. “Diêm. ... Thất bại a.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Lễ vật ngoài ý muốn

Thất bại?” Lời nói của Vị Thiếu Quân đem Hách Liên Dung đang chìm trong hạnh phúc lôi ra, nhìn diêm trong tay mình, lại nhìn nhìn hân, “Mặc dù có chút không đủ, nhưng cũng coi như thành công a.”

Sắc Mê hòa thượng lại giống như mới từ trong mộng tỉnh lại, cảm thấy suy sụp, “Đúng vậy, thất bại, tuy nhiên vẫn là phi thường xuất sắc!”

“Tuy rằng có thể phát cháy nhưng dạng này liền làm mất đi ý nghĩa của diêm a!” Vị Thiếu Quân đứng phắt dậy, “Không được, phải tiếp tục thí nghiệm!”

Sắc Mê theo sau đứng lên, vui mừng vô vô Vị Thiếu Quân, theo thời gian không biết từ khi nào hai người lại xuất hiện một loại ăn ý không cần lên tiếng, nhìn bọn họ trao đổi ánh mắt kiên định lại bắt đầu bận rộn trong phòng thí nghiệm, Hách Liên Dung thật cẩn thận hỏi một câu, “Ý nghĩa của diêm... là cái gì?”

“Hòa lò a, hiện tại không nhìn thấy hòa lò.” Sắc Mê đầu cũng không quay lại.

“Còn có vịt nướng.” Vị Thiếu Quân nuốt nước miếng.

“Ài?” Sắc Mê ngừng lại động tác, “Như thế nào biến ra vịt nướng? Ngươi ban đầu chẳng phải nói là ngan nướng a di đà phật, người xuất gia không thể ăn mặn, thiện tại thiện tại.”

“Ta nói chính là ngan nướng sao?” Vị Thiếu Quân suy nghĩ hồi lâu, hỏi Hách Liên Dung, “Rốt cuộc là vịt nướng hay là ngan nướng?” Đợi nửa ngày vẫn không đợi được đáp án, quay đầu nhìn lại Hách Liên Dung đang nhìn tới hóa thạch, “Nàng sao lại như vậy?”

“Ta... Không có việc gì....” Hách Liên Dung không chế hai chân, khiến nàng thuận lợi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Khó trách ban đầu Sắc Mê một mực cho rằng Vị Thiếu Quân lừa hân, nói cái gì mà không tin rằng trên đời này có thứ gì tên là “diêm”, lúc ấy, Hách Liên Dung còn không lí giải được, hiện tại cuối cùng đã hiểu.

Nếu có người chạy tới nói với nàng rằng có một thứ sau khi đốt sáng lên sẽ xuất hiện cái này cái kia, Hách Liên Dung chắc chắn sẽ gọi điện báo nguy.... Uy uy? 110 sao? Ta gặp phải một tên bịp bợm....

Hiện tại làm sao bây giờ a? Chạy tới nói với Sắc Mê hòa thượng thứ duy trì tinh thần hứng phấn của ngươi căn bản không tồn tại, không có hòa lò, cũng sẽ không có vịt nướng.... Có phải rất tàn nhẫn hay không?

Không không không. Máu chốt là.... Vị Thiếu Quân! Ngươi như thế nào lại có thể tài năng như vậy đâu!

Cuối cùng Hách Liên Dung quyết định đi nói cho Sắc Mê câu chuyện xưa về cô bé bán diêm. Khi đó, Sắc Mê đang cùng Vị Thiếu Quân đang thương lượng xem ai phải lặn vào trong vũng bùn lấy lân. Bọn họ nhất trí cho rằng nguyên nhân nhìn không thấy hòa lò cùng vịt nướng là do uy lực của ma trời không có phát huy đủ. Cho nên, không thể thực hiện loại pháp thuật có tên gọi “Ngũ quý khuôn vác thuật.”

Cái gì! Cái gì cái gì cái gì!!!!

Hách Liên Dung lần đầu tiên biết rằng diêm thì ra là một loại đạo cụ vận chuyển, vận chuyển vịt nướng.

Đem bọn họ ấn vào trên ghế bắt buộc bọn họ nghe xong chuyện xưa của cô bé kia, đem lý tưởng cùng hiện thực giải thích thông suốt, nước miếng đều muốn phun đầy trên mặt hai người, hai người mới tâm không cam tình không nguyện gạt đầu, thông suốt.

Sau đó, Sắc Mê đã không thèm để ý tới Vị Thiếu Quân.

Hách Liên Dung cũng tóm lấy Vị Thiếu Quân không cho đi làm phiền Sắc Mê hòa thượng. Bằng không, hòa thượng kia thực có thể lấy cái gì đó đập bọn họ—— nghe nói Sắc Mê lúc chưa xuất gia là chuyên môn nghiên cứu súng ống đạn dược, cũng bởi vì không đành lòng nhìn sinh linh chiến tranh đồ thần mới dứt khoát buông xuôi thuốc nổ, xuất gia làm pháp hoa.

“Bà nội đi nói lời từ biệt với đại sư, sáng mai chúng ta sẽ xuống núi.” Sau giờ ngo ngày hôm đó, Hách Liên Dung từ phòng lão phu nhân trở về, chỉ thấy Vị Thiếu Quân không có tinh thần nằm bò trên giường, biết hẳn vẫn chưa buông tha cho vệt nướng trong ánh lửa dầu. Ngẫm lại biểu hiện của Vị Thiếu Quân trong khoảng thời gian này cùng với sự thành công của diêm, Hách Liên Dung thật sự cảm thấy hẳn đã thu được một số kết quả nhất định. Tuy nhiên, dù sao nơi này cũng là Tuyên Pháp tự, Phật tử cũng đã phần nào thể hiện chút uy nghiêm.

“Ân.” Trên giường, Vị Thiếu Quân mở to mắt, nhìn Hách Liên Dung đứng thất thần ở phía trước, không biết có động lực thúc đẩy nào, hẳn vờn tay, “Liên Dung, đến.”

Hách Liên Dung đang nghĩ ngợi, dù sao cũng nên khen hẳn một chút, dù sao làm người không thể quá keo kiệt, nếu không tương lai thật sự sẽ không thấy được ánh sáng.

“Làm sao vậy?”

Thấy Hách Liên Dung thuận theo đi tới bên giường, trong lòng Vị Thiếu Quân không khỏi dâng lên một loại thỏa mãn biến thái, đem tứ chi cẳng tỏ ra uể oải, miễn cưỡng dạt dào nói: “Đau đầu.”

Hách Liên Dung vội vàng sờ sờ trán hẳn, lại sờ sờ chính mình, “Không làm sao a.”

“Ai nói không làm sao.” Vị Thiếu Quân trở mình, chống quai hàm nhìn nàng chăm chăm, “Người sờ nữa đi.”

Hách Liên Dung liền thử lại, rút tay lại, liền thấy Vị Thiếu Quân nhắm hai mắt lại, phát ra một tiếng cực nhỏ tán thán, “Có thể hay không cứ đặt ở trên đó, lạnh lạnh thực thoải mái.” (a Quân thật gian quá đi à)

Lời nỉ non giống như làm nũng không khỏi khiến cho Hách Liên Dung cảm thấy buồn cười, nhưng cũng làm theo lời hẳn di chuyển tay, che khuất đi mặt hẳn. Tầm mắt lướt qua cái mũi cao cao của hẳn, cánh môi tựa như hoa đào, rồi lạc tới chiếc cằm hơi nhọn của hẳn.

“Người gần đây thực sự là gây đi không ít.”

Vị Thiếu Quân nhẹ giọng hừ cười, được Hách Liên Dung che đi suy nghĩ nơi con người, bộ dáng rất chi là hường thụ. “Ta cố gắng a....”

Hách Liên Dung cảm thấy lòng bàn tay bị cái gì đó mềm mại quét vài cái, hẳn chắc là đang nháy mắt.

Vị Thiếu Quân vẫn còn tiếp tục nói, bộ dáng mở miệng rất chi là bất mãn. “Cố gắng cũng không được thưởng cho cái gì. Tâm a....”

Hắn đang định cảm thán một phen, đột nhiên thấy trước mắt sáng ngời. Vị Thiếu Quân khẽ mở mí mắt, xoáy qua... liền thấy khuôn mặt tươi cười của Hách Liên Dung, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

“Ôi chào....” Vị Thiếu Quân vội vàng vùng dậy, không đoán được ý nghĩ của nàng, nhìn cánh cửa kia lại một lần nữa đóng lại, xoay người nằm xuống, xì một tiếng, “Thái độ gì vậy! Muốn thưởng cái gì đó, cũng không phải muốn mạng của nàng, khen ta một câu sẽ chết a! Thiết!”

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy bất bình, ở trên giường thay đổi vài tư thế, cuối cùng ngồi dậy, cào cào mái tóc, “Sẽ không tức giận chứ...”

Vị Thiếu Quân đứng dậy ra khỏi phòng tìm kiếm bóng dáng Hách Liên Dung, trong viện lại không có lấy một bóng người. Sau giờ ngo, mặt trời soi rọi thích hợp phơi nắng, cũng khiến cho Vị Thiếu Quân thêm nóng nực.

Một canh giờ sau, Hách Liên Dung quay ra tìm Vị Thiếu Quân.

Nàng đi tới phòng bếp mượn bột mì làm bánh, tự tay nặn bột làm ra một bát sủi cảo, lúc trở lại phòng đã không thấy Vị Thiếu Quân ở trên giường.

Dùng chiếc đũa đem sủi cảo chọc a chọc, Hách Liên Dung lại bung bát bánh ra phía cửa, đi tới phía tây tìm kiếm.

Chờ nàng tại Đông viện tìm được Vị Thiếu Quân đã là hai khắc sau, bánh sủi cảo dính lại với nhau, không đẹp mắt chút nào.

Nhìn Vị Thiếu Quân nhăn chặt hai mày, Hách Liên Dung giải thích, “Ta nghĩ nấu cho người ăn, để lâu quá nên nhìn không đẹp mắt, nhưng hương vị không tệ....”

“Nàng... Vừa rồi là đi làm cái này?” Vị Thiếu Quân tìm khắp sau núi không thấy nàng, tự nhiên bất mãn, “Vì sao không nói?”

“Ta đương nhiên thật sự đi tới phòng bếp xem có cái gì không, ta làm được cái gì thì mới có thể nói a, nếu không nói trước rồi lại không làm được thì

phải làm thế nào bây giờ?” Hách Liên Dung nói theo lý thông thường, đây là nguyên tắc làm việc từ trước tới nay của nàng, không nắm chắc sẽ làm được sẽ không nói trước. Trên thực tế, nỗi cùng cách dùng lửa ở cổ đại nàng vẫn không nắm rõ lắm, ở phòng bếp tìm kiếm thật lâu mới quyết định làm sủi cảo.

Chuyện này không thể nói rõ rốt cuộc là ưu điểm hay là khuyết điểm, dù sao Vị Thiếu Quân thực buồn bực, “Kia, nhiều ít cũng nói đại khái a, nếu không người khác lại hiểu nhầm nàng đang cáu kỉnh!”

“Nga...” Hách Liên Dung để điểm tâm sát vào mình, nhìn hẩn, “Ngươi nghĩ rằng ta vì ngươi mới cáu kỉnh sao?”

“Ta mới không có!” Vị Thiếu Quân mạnh miệng, “Muốn hòa hợp nàng có biết hay không?”

Hách Liên Dung ngẫm lại cũng hiểu được bản thân có chút không đúng, thật sự sẽ có thể xuất hiện loại tình huống mà Vị Thiếu Quân nói, liền ngoan ngoãn nghe lời, tiếp theo, đưa bát sủi cảo qua, “Ném thử chút? Đây là thưởng cho ngươi.”

“Thường...” Vị Thiếu Quân hơi nuốt xuống hầu kết, đang nghĩ xem có nên hay không ăn bánh sủi cảo kia.

Hách Liên Dung hơi thất vọng thu lại bánh sủi cảo. “Không muốn ăn? Ném thử một cái không?” Nói như thế nào nàng cũng hâm mê suốt hai canh giờ.

Vị Thiếu Quân sau khi giằng co thật sau, nhìn bộ dáng Hách Liên Dung nhứt chí sụp hai bả vai xuống, đoạt lấy đôi đũa trong tay nàng gấp cái bánh sủi cảo, nhắm mắt lại cho vào trong miệng, nhai cũng không nhai liền nuốt xuống.

Hách Liên Dung hoảng sợ, “Ngươi đừng ghen...”

Nói còn chưa dứt lời, Vị Thiếu Quân đã nôn khan một chút, che miệng quay đầu xông ra ngoài.

Hách Liên Dung đứng tại chỗ hóa thạch một lúc lâu, ăn nửa cái bánh sủi cảo ném thử một chút hương vị, “Không khó ăn như vậy chứ...”

Chờ Hách Liên Dung đuổi theo sau ra khỏi Đông viện, Vị Thiếu Quân đã không biết vụng trộm nhỏ ra từ lúc nào, Hách Liên Dung chỉ đành bụng cái bát trở lại phòng bếp ở Tây viện, tại phòng bếp nhìn cái bát kia ngâm trong chậu nước mà buồn bực không thôi.

“Cho dù cảm thấy khó ăn cũng nên cố vũ người ta một chút a...” Hách Liên Dung chưa từng cảm thấy thất bại như vậy, “Vị Thiếu Quân, ngươi này... Đại ngu ngốc!”

Một thanh âm chớp chớp truyền tới, “Thí chủ... Phòng bếp dùng có xong chưa? Tiểu tăng phải chuẩn bị cơm chiều...”

Hách Liên Dung lấy lại tinh thần, xem bộ dáng cẩn thận của hòa thượng kia, mới phát hiện bản thân vô ý thức cầm cái dao thái lên từ lúc nào không hay.

Hách Liên Dung vội vàng buông dao xuống, để phòng ngừa bị hiểu lầm là biến thái, lại đem bánh sủi cảo kia cho hòa thượng, “ Sư thầy, phiền toái người ném thử, xem hương vị thế nào?”

Hòa thượng kia có chút cẩn thận nhìn Hách Liên Dung hồi lâu, cảm thấy Hách Liên Dung không có lý do gì hại hẩn, lúc này mới cầm chiếc đũa lên... Gắp một miếng ăn.

“Tuy rằng đã lạnh rồi, nhưng hương vị cũng không tồi.” Hòa thượng phòng bếp nhai chiếc bánh sủi cảo trong miệng nói, “Thí chủ đã pha chế nguyên liệu như thế nào vậy? Có thể nói cho tiểu tăng biết hay không?”

Hành động nể mặt của hòa thượng khiến cho lòng Hách Liên Dung thoáng cân bằng lại, đang định đồng ý, lại nghe từ cửa phòng bếp truyền tới một thanh âm mềm mại, “Phổ Thế đại sư, ta tới hỗ trợ đây.”

Thanh âm này Hách Liên Dung cảm thấy có chút quen tai, giương mắt nhìn lên, ở cửa phòng bếp là một nữ tử bạch y đang vịn phần bối rồi nhìn mình, thân hình đã ở trạng thái xoay người, giống như đang do dự có hay không lập tức rời đi.

Hách Liên Dung cũng cảm thấy ngạc nhiên, “Bạch... Áu Huyền?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Quan hệ của ba người

Bạch Áu Huyền, nàng ta như thế nào lại ở nơi này? Nơi này cách Vân Trữ thành không hề gần, nàng thân là cô nương đầu bảng Đoàn Tụ các, tú bà làm sao có thể đồng ý để nàng đi xa tới tận đây. Không đợi Bạch Áu Huyền mở miệng, hòa thượng đầu bếp đã cười nói: “Bạch thí chủ, làm phiền mấy ngày nay đều tới hỗ trợ rồi.” Hách Liên Dung hơi nhú mày, ánh mắt chuyển về hòa thượng đầu bếp, “Vị cô nương này mỗi ngày đều tới đây hỗ trợ?” Phổ Thế cười nói: “Đúng vậy, Bạch thí chủ muốn tới học làm đồ ăn chay, tới đây hỗ trợ đã năm sáu ngày, trùng hợp hai ngày nay Phổ Thế bị bệnh, bằng không lại chỉ có một mình tiểu tăng, thật sự là khó có thể ứng phó. Bạch thí chủ tâm linh chu toàn, cơm canh các vị dùng đều có chứa tâm tư của Bạch thí chủ

đâu.” “Ngà?” Hách Liên Dung lúc này mới một lần nữa nhìn về phía Bạch Áu Huyền, nếu nói nàng xuất hiện ở trong này chỉ là vì trùng hợp, Hách Liên Dung không quá tin tưởng. Bạch Áu Huyền vốn định tránh đi, lại không chống nổi sự nhiệt tình giới thiệu của Phổ Thế đại sư, thấy Hách Liên Dung lại nhìn qua, chỉ có thể kiên trì bước vào phòng bếp, nhẹ nhàng cúi người, “Vị phu nhân.” Phổ Thế hòa thượng có chút ngoài ý muốn, “Thì ra hai vị thí chủ có quen biết, kia tiểu tăng không khuấy rầy, đi nấu cơm trước.” Có Hách Liên Dung ở đây, Bạch Áu Huyền cũng không tới hỗ trợ như trước, đi theo ra khỏi phòng bếp, nghe Hách Liên Dung nói: “Khó trách mấy ngày nay cơm canh tinh xảo không ít, ngay cả bà nội đều khen không dứt miệng đâu.” Bạch Áu Huyền vội vàng khiêm tốn, “Áu Huyền chính là...” “Người không cần khẩn trương.” Hách Liên Dung cười cười, “Cũng không nên nghĩ kiếm có làm gì, ta tin rằng chúng ta gặp nhau ở đây lúc này không phải là ngẫu nhiên.” Bạch Áu Huyền tỏ ra khó xử, Hách Liên Dung hơi cắn môi chậm rãi thông thả bước đi, tươi cười đã bắt giác biến mất, “Là Thiếu Quân mang người tới đi? Hắn cũng tốn không ít tâm tư, như vậy chậm rãi tiếp cận, đích thực có thể hóa giải sự phản cảm của bà nội.” “Nhị thiếu phu nhân, cũng không phải như vậy. Áu Huyền ở đây nhị thiếu gia cũng không biết.” Khuôn mặt tinh xảo của Bạch Áu Huyền hiện lên tia do dự, “Ta là bởi vì nghe nói nhị thiếu gia bị bệnh, nghiêm trọng đến mức muốn lên núi cầu y, cho nên mới cầu xin mẹ mụ cho phép ta xuất hành. Áu Huyền chỉ cảm thấy lo lắng cho thân thể của nhị thiếu gia, cũng không nghĩ tới, nhị thiếu phu nhân có thể nảy sinh hiểu lầm.” “Thì ra là như vậy.” Hách Liên Dung khẽ... khẽ khêu môi. Nàng như thế nào lại quên mất. Bạch Áu Huyền mặc dù ở trong thanh lâu, đối với Vị Thiếu Quân lại là tình cảm thâm thiết. Mà Vị Thiếu Quân đối với nàng cũng không phải không có cảm tình. “Hắn không có vấn đề gì. Chúng ta lên này là theo bà nội đến tĩnh tu cùng cầu y thôi.” Bạch Áu Huyền cúi đầu không lên tiếng, thùy chung đi ở phía sau Hách Liên Dung, khiến cho trong lòng Hách Liên Dung không khỏi cảm thấy càng thêm quái dị. Nàng là Vị phu nhân a. Mặc kệ quan hệ với Vị Thiếu Quân như thế nào, đối mặt với hồng nhan tri kỷ của hắn nói những chuyện như vậy, không đúng đi? “Người cũng ở lại trên núi?” Hách Liên Dung thật sự không biết bản thân có thể nói những chuyện này với nàng. Bạch Áu Huyền có vẻ cực kỳ ôn thuận. “Không. Ta ở dưới chân núi, mỗi ngày vào giờ này sẽ lên núi, sau giờ cơm sẽ lại trở về.” “Người đối với Thiếu Quân thật có lòng.” Hách Liên Dung nói xong những lời này lại không nói gì, trong lòng Bạch Áu Huyền không khỏi không yên, lần này gặp nhau tuy là ngoài ý muốn, nàng nhưng cũng đã thật vất vả hạ quyết tâm nói ra nguyên nhân thực sự bản thân xuất hiện ở nơi này. Nàng bất an chờ đợi Hách Liên Dung giận dữ, nếu... nếu có thể nhào tới trước mặt Vị Thiếu Quân, đó là một thời cơ tuyệt hảo để ngả bài, nàng vừa lúc có thể cùng Thiếu Quân thương lượng việc kia. Nàng cũng không có mong ước xa vời, chẳng sợ bản thân chỉ làm một nha hoàn thông phòng, chính là theo như lời Đinh Lan, tương lai bản thân cần nhờ chính mình tranh thủ, nàng thực sự không có quá nhiều thời gian. Ai ngờ, phản ứng của Hách Liên Dung thật sự không theo dự đoán của nàng. Quan hệ của Vị phu nhân này cùng Vị Thiếu Quân từ trước đến nay đều không tốt. Vì sao có thể bình thân như vậy nói với nàng “Người thật có lòng”? Nàng là có tính toán khác, hay vẫn là thật sự không thêm đề ý chuyện Vị Thiếu Quân ở bên ngoài phong hoa tuyết nguyệt? Nàng có thể tính là khiến cho Bạch Áu Huyền hơi chút vui mừng, nhưng nàng không thể cẩn thận không chế được thể hiện ra ngoài, nhẹ giọng nói: “Áu Huyền ngày mai sẽ rời đi, Tàn ma ma đã phái người đến thúc giục.” Hách Liên Dung kinh ngạc, “Người lại không thể treo biển hành nghề, vội vã trở về như vậy làm gì?” Về mặt Bạch Áu Huyền bị kiềm hãm, theo đó sắc mặt khẽ biến. Nàng là đang nhắc nhở mình có thân phận thấp hèn sao? Tuy rằng là cô nương bị bao, nhưng cũng có thời điểm, tú bà vẫn sẽ đem những cô nương như nàng đi tiếp khách xã giao, đàn một khúc uống chút rượu, không thể tránh né. Hách Liên Dung đợi hồi lâu cũng không có được đáp án, nhìn lại thần sắc Bạch Áu Huyền, không khỏi ngưng ngưng. Nàng vừa rồi chỉ là tò mò nên mới thốt ra câu hỏi, xem nhẹ tính đặc thù của chức nghiệp cô nương thanh lâu này, hiển nhiên, đã tạo thành tổn thương tâm lý với Bạch Áu Huyền. Hách Liên Dung hít vào một hơi, nàng thật hy vọng Bạch Áu Huyền lập tức quay trở lại phòng bếp. Nên nấu cơm thì nấu cơm. Nên hỗ trợ thì hỗ trợ, đừng đi theo nàng vác theo bộ dáng nghe giáo huấn. Các nàng rất thân thiết sao? Nàng có thể có cái gì muốn nói cùng Bạch Áu Huyền? Không phải chỉ có mỗi một câu nói cũng nghĩ tới đầu đuôi, còn cảm thấy xấu hổ. “Àn... Người không nghĩ đi gặp Thiếu Quân sao?” Hách Liên Dung chỉ về phía ngoài Tây viện, “Hắn ăn mấy đồ không thoải mái, không biết đi đâu nôn.” Bạch Áu Huyền sững sốt, không phải bởi vì nghe được chuyện Vị Thiếu Quân không thoải mái mà là bởi vì thái độ của Hách Liên Dung. Nàng thế nhưng đề cho chính mình đi tìm Vị Thiếu Quân? Lúc hắn không thoải mái? Nhìn kỹ Hách Liên Dung, Bạch Áu Huyền không nhìn ra một tia dối trá giả bộ nào, thậm chí còn mang theo chút vội vàng mơ hồ. Nàng xuất phát từ nhiệt tình thực lòng sao? Nàng biết rõ thân phận của mình, biết rõ quan hệ giữa mình và Vị Thiếu Quân, đây là một tín hiệu tốt sao? Bạch Áu Huyền thậm chí cảm thấy một chút kích động, nhưng không có nghe theo đi tìm Vị Thiếu Quân, ngược lại bước một bước nhỏ tới gần Hách Liên Dung, khuôn mặt tinh xảo càng tăng thêm vài phần tươi sáng, “Trước đó vài ngày... Thời điểm nhị thiếu tu sửa từ đường, hỏi qua ta một việc, sợ rằng có liên quan tới thiếu phu nhân?” “Ta?” Hách Liên Dung không biết chính mình cũng có thể ** cùng người khác nói về vấn đề gì đó. “Nhị thiếu hỏi ta, phải như thế nào mới có thể có được sự tha thứ của một người.” Bạch Áu Huyền nhẹ nhàng cười, “Bởi vì hắn lấy đi trang sức cùng di vật của người kia.” Hách Liên Dung cảm thấy kinh ngạc, Vị Thiếu Quân cư nhiên đề ý tới việc này sao? Nghĩ như vậy, đoạn thời gian kia, Vị Thiếu Quân thật sự dường như cùng ngày trước không giống, là bởi vì hỏi Bạch Áu Huyền, cho nên mới... Bạch Áu Huyền nhìn thần sắc Hách Liên Dung, khẽ hé môi, “Nhị thiếu không hề giống như vẻ bề ngoài phóng đảng tùy hứng như vậy, có một số việc hắn vẫn luôn đặt trong lòng, Thiếu phu nhân... Đừng hiểu lầm hắn mới đúng.” Thân là Vị phu nhân, lại được một hồng nhan tri kỷ nói như vậy, Hách Liên Dung thật sự không biết nên nói cái gì. Cho nàng một bạt tay bảo nàng đừng có nhúng mũi vào cuộc sống gia đình của mình sao? Hách Liên Dung thật sự không vực dậy nổi cái tinh thần đó. Nàng hiện tại đối với quan hệ của mình với Vị Thiếu Quân coi như vừa lòng, nếu có cơ hội phù hợp, lại từng bước trở nên thân thiết cũng không phải không có khả năng, bởi vì quan hệ vợ chồng của bọn họ vẫn luôn tồn tại, ở chung lâu như vậy, Hách Liên Dung đối với điểm này từ bài xích dần chuyển thành không bài xích. Tuy nhiên nàng vẫn nghĩ là quá sớm. Nàng đã quên mất điểm này, Bạch Áu Huyền, còn có tình cảm của Vị Thiếu Quân đối với Bạch Áu Huyền. Nàng cũng vừa mới nhớ tới, trước kia nàng từng nghĩ rằng, nếu Vị Thiếu Quân cùng Bạch Áu Huyền cùng lòng tương duyệt, nàng cũng không đề ý để Vị Thiếu Quân nạp Bạch Áu Huyền làm thiếp, nàng chỉ cần có được thân phận Vị phu nhân là tốt rồi, như vậy còn vui vẻ thanh nhàn. Có phải hay không có chút không đúng không? Hách Liên Dung hít sâu một hơi, không tiếng động khẽ thở dài. Nếu quan hệ của hai người họ đúng như mình suy nghĩ, như vậy theo tình cảm mà nói, bản thân mới là kẻ đến sau đi, may mắn nàng mới chỉ vừa nhắc chân lên, chưa bước đi ra, cũng vẫn còn kịp thu hồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Danh Kỹ Đơn Thuần

“Người không tới gặp Thiếu Quân sao?” Hách Liên Dung hết sức khiến mình có vẻ chân thành, “Từ trước tới nay ta không thích giả dối, cũng không thích làm mấy chuyện thử lòng người khác.” Bạch Áu Huyền có chút thụ sủng nhược kinh, cũng có chút nóng lòng muốn thử, “Nhị thiếu ăn cái gì? Sẽ không phải là sùi cào chứ?” Hách Liên Dung ngưng ngáp đồng thời cũng có chút kinh ngạc, “Chính là sùi cào, sao người biết?” Bạch Áu Huyền chợt trở nên cực kỳ kinh ngạc, nàng vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới lại nói đúng, “Như thế nào có thể... Nhị thiếu ghét ăn sùi cào nhất, như

thế nào lại ăn?” “Ghét ăn nhất? Vì sao?” Hách Liên Dung đột nhiên nhớ lại, nằng vào Vị gia lâu như vậy, cũng là thực sự chưa ăn sùi cảo lần nào. Bạch Âu Huyền dường như thực sự rất kinh ngạc khi Hách Liên Dung không biết chuyện này, do vậy lúc nói nguyên nhân cũng rất do dự, “Cũng không phải là Âu Huyền cố tình tỏ vẻ, chính là nhị thiếu không muốn Âu Huyền để lộ chuyện này, thiếu nải nải vẫn nên đi hỏi nhị thiếu, được không?” Hách Liên Dung lộ ra một chút vẻ mặt đã hiểu, nói như vậy, nguyên nhân Vị Thiếu Quân không thích ăn sùi cảo, người khác cũng không biết, thậm chí ngay cả người Vị gia cũng vậy, như vậy chuyện này chính là “bí mật hai người”. Nguyên ý cùng đôi phương chia sẻ bí mật không muốn người khác biết, quan hệ giữa hai người là có thể đoán được. Hách Liên Dung gật gật đầu, nhưng không hề tồn tại ý muốn đi hỏi Vị Thiếu Quân. Bạch Âu Huyền thấy Hách Liên Dung lại trầm mặc, lại dần cảm thấy mất tự nhiên. Nàng không muốn Hách Liên Dung nảy sinh ấn tượng không tốt với nàng, cũng không nguyên ý khiến Hách Liên Dung cảm thấy nàng cố ý khoe khoang, chần chờ thật lâu mới mở miệng nói: “Nhị thiếu phu nhân như vậy hẳn là biết trận cháy lớn ở Vị gia mười năm trước đi?” Bạch Âu Huyền chỉ hỏi thử, rất sợ Hách Liên Dung cũng không biết ý tứ hàm ẩn trong chuyện này, thẳng đến khi Hách Liên Dung gật đầu mới nhẹ nhàng thở ra, “Trận cháy lớn kia tuy là nhị thiếu gây ra, lại khiến hắn không kịp trở tay, lửa cháy đổ thêm dầu là do người khác làm, mà toàn bộ nguyên nhân gây nên chính là do mấy cái sùi cảo.” Hách Liên Dung lúc này mới cảm thấy kinh ngạc, mục đích lão phu nhân mang nàng theo chính là vì muốn nàng hỏi ra chân tướng năm đó. Nàng cũng từng hỏi qua Vị Thiếu Quân, nhưng không có kết quả. Hiện tại, xem ra chuyện lão phu nhân nhờ không thuộc phạm vi năng lực của nàng, nàng làm nhiều chuyện phức tạp như vậy, Bạch Âu Huyền thế nhưng đã biết từ lâu. “Khi đó, nhị thiếu còn chưa tới mười bốn tuổi, trời sinh thông minh lại được Vị lão gia yêu thích, trở thành người thừa kế Vị gia là chuyện chắc chắn. Tuy nhiên, hắn chung quy vẫn không phải con của đại phu nhân, cho nên cho phu nhân nhận làm con thừa tự, mới có tư cách thừa kế. Đại phu nhân có hai nữ nhi, nhị tiểu thư từ nhỏ đã được nhận định rằng có thiên phú đối với đồ cổ, nếu Vị lão gia không có con trai, sẽ phá vỡ quan niệm thế tục để nhị tiểu thư làm người thừa kế Vị gia. Cũng chính bởi vì chuyện này, nhị tiểu thư đối với nhị thiếu luôn tràn ngập thù địch, thường xuyên cùng với tam tiểu thư trêu chọc nhị thiếu, chẳng bao lâu trêu chọc đến nghiện. Về sau, nhị tiểu thư càng ngày càng thấy thú vị, lại biết được nhị thiếu thích ăn sùi cảo nhị phu nhân làm, liền bảo hạ nhân làm sùi cảo mang tới cho nhị thiếu. Nhị thiếu sau khi ăn xong bị tiêu chảy nặng, nhị tiểu thư lại tới nói cho nhị thiếu rằng nhân sùi cảo là...” Bạch Âu Huyền nói tới đây, chỉ khẽ vuốt trước ngực, lắc lắc đầu, ý nói mình không thể nói được, “Từ đó về sau, nhị thiếu liền không hề ăn sùi cảo, không chỉ là sùi cảo mà bất kỳ thứ gì có nhân, nhị thiếu cũng đều không thèm nhìn tới.” Hách Liên Dung mặc dù không nghe được xem rốt cuộc nhân sùi cảo kia được làm từ cái gì, nhưng trí tưởng tượng của con người vô cùng lớn, các loại ý nghĩ đều hiện lên, chỉ cảm thấy dạ dày một trận dâng trào, vội vàng chuyển sang đề tài khác. “Người nói trận cháy kia vì vậy mà được dựng lên, như vậy là hẳn vì muốn trả thù nhị tỷ mới đốt thư phòng?” Bạch Âu Huyền gật gật đầu. “Nhị thiếu chính là muốn dọa nhị tiểu thư một chút thôi. Mỗi ngày nhị tiểu thư đều tới thư phòng đọc sách. Nhị thiếu gọi tiên sinh đi khỏi, khóa cửa phòng, đốt lửa ở cửa phòng. Sao biết được hai bên cửa đều bị người ta đồ dầu lên, vừa bén lửa, đã trở thành cục diện không thể cứu vãn. Lúc nhị thiếu muốn đi tìm nhị tiểu thư, nhị tiểu thư đã bình yên vô sự xuất hiện, nói tiên sinh căn bản không hề bị hấn gọi ra khỏi thư phòng, còn ở trong thư phòng. Nhị thiếu xông vào đám cháy, không tìm được tiên sinh, lại phát hiện lão phu nhân cùng có đại phu nhân mới có chuyện sau đó.” Hách Liên Dung nhíu mày lại, nói như vậy, chính là Vị Thủy Liên đã biết trước kế hoạch của Vị Thiếu Quân, từ sớm đã chạy tới nói với Vị Thiếu Quân tin tức giả, mới khiến cho Vị Thiếu Quân chạy vào trong đám cháy. “Lúc trước, tưới dầu hỏa lên cửa thư phòng là nhị tỷ?” Bạch Âu Huyền không có phủ nhận. “Việc này đều là Âu Huyền cùng nhị thiếu quen biết thì nghe nhị thiếu nói, là thật hay giả chẳng thể nào biết được. Tuy nhiên... Nghĩ rằng nhị thiếu chẳng có lí do lừa ta.” Hách Liên Dung gật gật đầu, càng thêm khó hiểu vì sao Vị Thiếu Quân lựa chọn giấu diếm sự thật. Nếu người phải chịu trách nhiệm cho trận cháy kia là Vị Thủy Liên, Vị Thiếu Quân nhiều nhất cũng chỉ bị trách mắng một chút, tuyệt đối sẽ có hậu quả là mất đi vị trí thừa kế. Vẫn là theo như lời Vị Thiếu Quân nói, hẳn nghĩ rằng sau chuyện đó tất cả cũng sẽ không hề thay đổi, cho nên biết thời biết thế, chuyển cho người khác để tạo thành thay đổi thật lớn. Không nghĩ tới sự thật năm đó lại như vậy. Nguyên nhân gây ra trận cháy lớn kia là vì hai tỷ đệ trả thù lẫn nhau. Mà Vị Thủy Liên đại khái nghĩ Vị Thiếu Quân nếu biết chuyện này tất nhiên sẽ nói ra, lúc trước chưa nói, tất nhiên là do không biết sự thật phía sau, cho nên khi nhắc lại việc này vô cùng thân nhiên, không hề có chút áy náy. “Nhị thiếu phu nhân?” Hách Liên Dung lấy lại tinh thần, thấy bộ sáng khảm trương của Bạch Âu Huyền, “Chuyện này... Xin thiếu phu nhân không cần nhắc đến cùng nhị thiếu, được không?” Hách Liên Dung nhìn nàng, “Chuyện này? Nói chính là chuyện mười năm trước, hay là chuyện gặp người?” Bạch Âu Huyền không ngờ Hách Liên Dung lại hỏi như vậy, có chút thẹn thùng, nhẹ nhàng cắn môi dưới, “Đều phải, chuyện Âu Huyền xuất hiện lúc này xin thiếu phu nhân không cần nói với nhị thiếu, Âu Huyền tự biết thân phận mình, tuyệt đối không thể... Mang tới phiền phức cho nhị thiếu phu nhân.” Hách Liên Dung thật sự cảm thấy tò mò, lời này nghe thấy có chút ý tứ bộc bạch, cũng không nên do Bạch Âu Huyền nói với nàng, đây là khiêu chiến hay là tuyên ngôn? Tin tưởng rằng sẽ không có nữ nhân nào sẽ thích khi có người với nàng “Yên tâm, ta sẽ không đoạt phu quân của người”, cho dù là phu thê hữu danh vô thực giống như bọn họ. (hữu danh vô thực: giống có tiếng mà không có miếng) Người mang tới phiền phức cho ta? Người dựa vào cái gì mà mang phiền phức tới cho ta? Hẳn là đều nghĩ như vậy đi? Cho nên, chính mình có loại cảm giác này cũng không phải là chuyện kỳ quái. Hách Liên Dung cho bản thân một câu trả lời, giương mắt nhìn về Bạch Âu Huyền, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nói: “Thì ra người nghĩ như vậy, ta còn nghĩ xem nên hay không cùng bà nội nói chuyện của người, hiện tại xem ra không cần thiết, phải không?” Sắc mặt Bạch Âu Huyền chợt biến, nàng nói như vậy cũng là có chủ ý riêng của mình, hy vọng ấn tượng của Hách Liên Dung về nàng tốt một chút, chính là... Là nàng nói sai rồi sao? Bạch Âu Huyền nhìn không ra lời Hách Liên Dung nói là thật hay là giả, trên mặt trắng toát nói không lên lời, cúi đầu không nói gì. Hách Liên Dung lại cảm thấy kinh ngạc, Bạch Âu Huyền không để ý nguyên vọng của Vị Thiếu Quân nói với nàng sự thật xảy ra năm đó, ý muốn lấy lòng đã hiện rõ không thể nghĩ ngờ, có thể thấy được phương án tác chiến hôm nay của nàng ta là phương pháp thân cận, nàng ta cũng đã tiến hành thực thành công, tuyệt đối không có lý do trước lúc dời đi lại khơi dậy địch ý của mình với nàng ta. Vừa rồi Hách Liên Dung còn tưởng rằng nàng ta cố ý, cho nên mới sinh ra câu nói vừa rồi, ai ngờ, biểu hiện lúc này của nàng ta cùng suy nghĩ trong lòng Hách Liên Dung không hề giống giống. Hệt như một con búp bê trắng bạch bị kinh hãi, ảo não mà tuyệt vọng, ngay cả loại tâm tình mâu thuẫn muốn phá hỏng mọi thứ này của nàng ta cũng khiến cho người khác nhìn thấu, không bỏ sót bất kỳ thứ gì. Bạch Âu Huyền chính là hoa khôi Đoàn Tụ các a, tình huống gì mà chưa từng thấy qua? Loại người nào mà chưa từng gặp qua? Như thế nào lại dễ dàng không biết làm gì như vậy? Nếu không phải Bạch Âu Huyền diễn rất tốt, như vậy nàng chính là được Vị Thiếu Quân chăm sóc rất tốt, không gặp gió mưa, thành một kỹ nữ thực sự... đơn thuần.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Sự thay đổi của Vị phủ (1)

Hách Liên Dung cuối cùng vẫn không đáp ứng lời thỉnh cầu của Bạch Âu Huyền, ít nhất nàng cảm thấy Bạch Âu Huyền sẽ không thật sự không muốn Vị Thiếu Quân biết việc này. Nói không chừng nàng chính là đang khách khí mà thôi, cho Vị phu nhân của hắn một chút mặt mũi, chính mình lại quá thực tế

ngược lại sẽ khiến cho người ta xấu hổ. Thứ hai sao, Hách Liên Dung cũng không dám cam đoan bản thân sẽ không cùng Vị Thiếu Quân nói tới chuyện này. Nếu lúc nào đó vô tình nhắc tới chẳng phải nàng đã không tuân thủ lời hứa? Mà Bạch Áu Huyền biết được mấy người Hách Liên Dung ngày mai sẽ xuống núi, cũng không còn tâm tư tới phòng bếp hỗ trợ, bụng đầy tâm sự cùng Hách Liên Dung nói lời từ biệt. Trước khi nàng đi còn có vòng vo mãi, cũng không thấy Hách Liên Dung có ý mở miệng, lúc này mới có chút thất vọng mà rời đi hẳn. Tiết mục lùi một bước để tiến hai bước cũng rất đơn giản, như vậy không cần phải mọi người cùng diễn, mỗi người đều có thể tự diễn, giống như Hách Liên Dung kiêu, nàng tự nhận năng lực không tốt, không nghĩ nhận lời làm diễn viên tạm thời khiến Bạch Áu Huyền từ vai phụ trở thành vai chính. Nói đến cùng tâm lý Hách Liên Dung vẫn có chút không bình thường, nếu không nàng sao lại có thể có lòng tốt “khuyên” Bạch Áu Huyền tới gặp Vị Thiếu Quân, tình chàng ý thiếp chẳng phải sẽ tốt đẹp sao? Vị Thiếu Quân chắc hẳn sẽ cảm ơn nàng đi? Nghĩ như vậy, Hách Liên Dung chán muốn chết trở về phòng, ngoài ý muốn phát hiện Vị Thiếu Quân thế những đã sớm trở lại, sắc mặt tái nhợt tựa vào cạnh bàn trà, thấy hai tay nàng trống không, mở miệng hỏi: “Sùi cáo đâu?” “Ta thấy người có vẻ không thích, nên đã đưa cho Phô Thế đại sư ở phòng bếp rồi.” Hách Liên Dung cũng không thèm nhìn hắn, tự ý đi đến bên cái bàn dài cạnh cửa sổ thu thập hành lý. Vị Thiếu Quân há miệng thật to, sau một lúc lâu sau mới không tự nhiên nói: “Làm sao lại đưa cho hắn? Ta vừa rồi chính là bụng có chút khó chịu mà thôi.” Đối với đáp án hắn đưa ra, Hách Liên Dung khó tránh khỏi có chút mất mát, hít sâu một hơi, “Thì ra là thế, hiện tại đã tốt hơn chưa?” Vị Thiếu Quân cũng cảm thấy thái độ của Hách Liên Dung không đúng, ngượng ngùng gật đầu, “Nàng làm sao vậy?” Làm sao vậy? Đại khái ngay cả bản thân Hách Liên Dung cũng không hiểu rõ, dù sao cũng là một loại mặc danh kỳ diệu *, cảm giác nghĩ muốn tăng tăng nhưng không được, nghĩ muốn hạ hạ xuống lại không xong, có một loại cảm giác “À! Quả nhiên”; có một loại cảm giác nghĩ thật may mắn rồi lại ần ần một chút tiếc nuối. “Thu dọn đồ vật linh tinh đi, đừng mơ ta giúp ngươi thu dọn.” Hách Liên Dung còn cho Vị Thiếu Quân thêm một gánh nặng, “Thu dọn xong xuôi cùng ta tới chỗ Sắc Mê nói lời tạm biệt.” Vị Thiếu Quân cảm thấy có chút không đúng, lại không không được không đúng chỗ nào. Nghe lời thu dọn mấy đồ linh tinh, sau đó cùng nàng tới chỗ Sắc Mê nói lời tạm biệt, nghe Hách Liên Dung nói với Sắc Mê về khái niệm diêm an toàn, lúc này mới ần ần hiểu được. Chờ tới khi hai người từ Đông viện đi ra, Vị Thiếu Quân lơ đãng nói: “Ta sẽ tiếp tục làm việc.” “Ồi chào?” Hách Liên Dung sững sốt một chút. Vị Thiếu Quân khó có lúc đứng đắn. “Nàng đang lo lắng sau khi trở về ta lại chứng nào tật nấy đi? Yên tâm. Ta đáp ứng nàng sẽ cố gắng làm việc.” Hắn nói xong lại thấy Hách Liên Dung vẫn còn thất thần, không được tự nhiên cắn cắn môi, sau một lúc lâu sau mới mơ hồ nói: “Chuyện đáp ứng với nàng ta đều đã làm được.” Hách Liên Dung có chút không rõ tình huống hiện tại, gật gật đầu. “Ngươi muốn làm gì ta đều sẽ giúp ngươi.” Nghĩ nghĩ lại bỏ sung một câu. “Bất luận chuyện gì... Ngươi đều có thể thương lượng với ta. Ta cho dù không giúp được gì, cũng sẽ cố gắng không trở thành trở ngại của ngươi.” “Àn.” Vị Thiếu Quân không có nghe ra ý tứ ý tại ngôn ngoại của Hách Liên Dung, lại trở nên vui vẻ, ngẩng khí nên giận nói: “Nghĩ muốn làm gì thì nói a, vừa rồi làm ta sợ muốn chết. Thật tốt vì ta thông minh, biết nàng đang nghĩ cái gì.” “...” Hách Liên Dung nhìn hắn. “Nga.” “Về sau thành thực một chút, nhất là đối với ta.” Vị Thiếu Quân không quá thả lỏng mà dặn. “Àn.... Đã biết.” Hách Liên Dung nghe lời khiến cho Vị Thiếu Quân cảm thấy rất thành công, đi đường cũng rất cao ngạo, làm đầu tàu gương mẫu đi ở phía trước, đem Hách Liên Dung gần như trở thành người hầu. Sáng sớm hôm sau, đám người Hách Liên Dung cùng lão phu nhân cùng nhau rời khỏi Tuyên Pháp tự, đầu tiên đi tới Trung Thủy trấn ở lại một đêm. Buổi chiều ngày thứ ba mới khởi hành về Vân Trữ thành. Rời khỏi nơi hoang dã non xanh nước biếc, mới tiến vào Vân Trữ thành, xung quanh lập tức trở nên ồn ào náo nhiệt. Hách Liên Dung từ cửa xe nhìn những người đi đường bên ngoài, cảm giác này giống như từ trong tiên cảnh trở về trần gian, mặt trời có vẻ như lại lớn thêm một chút, ánh nắng chói chang khiến cho người ta thêm một mối. Vị Thiếu Quân ở trong xe, nhìn động tác khê le lưỡi của Hách Liên Dung thì bật cười, “Còn chưa tới Hạ Chí, nàng như thế nào đã nóng tới mức le lưỡi vậy?” (Hạ Chí: là thời điểm nóng nhất trong năm theo lịch Trung Quốc cổ) Kỳ thật kia chỉ là một động tác phản xạ tự nhiên của Hách Liên Dung. Nàng nhìn thấy một biểu ngữ trên đường, nội dung cực kỳ thú vị, “Thời tiết Hạ Chí, trăm hoa đua nở”, tiêu đề phía dưới đều là tên các thanh lâu, Đoàn Tụ các rất rõ ràng góp mặt, ở phía dưới Đoàn Tụ các còn có hai cái tên, cái tên đầu tiên có thể xem nhẹ mà bỏ qua, nhưng cái tên thứ hai lại là Bạch-Áu-Huyền. Hách Liên Dung đại khái đã hiểu được tú bà của Đoàn Tụ các vất vả gọi Bạch Áu Huyền trở về như vậy để làm gì. Là trở về để “trăm hoa đua nở”. Hách Liên Dung lắc lắc thân mình để Vị Thiếu Quân cũng có thể nhìn thấy bức biểu ngữ hoặc là chữ viết kia, Vị Thiếu Quân tiến gần đến bên người Hách Liên Dung, mấy hơi nâng cao, ngồi trở lại chỗ cũ cân nhắc một chút rồi nói vọng ra bên ngoài, “Dừng xe.” Vị Thiếu Quân xuống xe, Hách Liên Dung cũng không hỏi gì, xe ngựa đang định tiến tới phía trước, Hách Liên Dung chợt nghe thấy bên sườn xe có người gõ nhẹ. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Vị Thiếu Quân đang đứng bên ngoài, “Ta lát nữa sẽ trở về nhà, buổi tối chờ ta ăn cơm.” Hách Liên Dung gật gật đầu, Vị Thiếu Quân lúc này mới nhanh chóng rời đi. Hách Liên Dung lúc lâu sau mới cảm thấy không quá hợp lý. Hắn thế nhưng lại nói về nhà ăn cơm? Từ trước kia tới nay đều là kẻ bất định, đừng nói ăn cơm, Hách Liên Dung vào Vị gia lâu như vậy, số lần hắn ở lại trong nhà cũng chẳng đếm hết một bàn tay. Nay chắc hẳn là thay đổi? Hách Liên Dung khẽ nhếch khóe môi, tuy rằng nàng vẫn nói không thích lắng từ hồi đầu, nhưng cảm thấy nhìn một cô hồn thay đổi cũng không tệ chút nào. Xe ngựa đi được không lâu lại dừng lại, Hách Liên Dung vén cửa xe nhìn thấy tám biển Vị phủ treo ở nơi cao cao kia, có một loại cảm giác dường như đã trải qua mấy kiếp người. Các nàng đi Tuyên Pháp tự cũng chỉ mới hơn nửa tháng, tranh đấu trong nhà triều miên không ngớt không biết đã tiến tới giai đoạn nào, đại phu nhân, Ngô thị, nhị tiểu thư, cô cô... Nhớ đến những người này, trong lòng Hách Liên Dung như thể bị một hòn đá lớn đè nặng, mãi cũng không thể thoải mái được. Lão phu nhân cùng Hồ thị xuống xe, từ cửa sổ nhìn thấy bộ dáng của Hách Liên Dung, lão phu nhân hắng giọng nói: “Ngày ta sinh ra luôn là ngày vui nhất, những ngày có hy vọng là những ngày ta còn sống, chuẩn bị thật tốt mà đối mặt mới có thể từ trong u tối tìm thấy ánh sáng hy vọng.” Đây là từ trong đau khổ tìm kiếm niềm vui sao? Hách Liên Dung cười cười, xuống xe đỡ lão phu nhân bước lên thêm đá, một lần nữa bước vào sau cánh cửa từng khiến nàng chịu mọi tra tấn cùng khổ sở. Bởi vì trước đó lão phu nhân vẫn chưa phải người thông báo trước, cho nên mọi người trong Vị phủ vẫn chưa thể xuất hiện ở cửa ngênh đống, chuyện này chắc cũng là do lão phu nhân có ý, vào cửa lớn liền phái người tìm Vị quân gia, phân phó: “Không cần kinh động người khác, gọi Tú Vân tới Thế Thuận trai.” Trên mặt Vị Quảng lộ ra vẻ khó xử, “Lão phu nhân, Đại phu nhân bị bệnh, mọi chuyện trong nhà tạm thời giao cho nhị tiểu thư quản lý, hay là gọi nhị tiểu thư tới đây?” “Bị bệnh?” Lão phu nhân nhủ mảy, còn chưa nói gì đã thấy tam tiểu thư Vị Thu Cúc mang theo một thủ vệ trẻ tuổi vội vã tiến vào, từ xa thấy lão phu nhân thì che mặt khóc, “Bà nội, cháu không muốn sống nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Sự thay đổi của Vị phủ (2)

Đây quả thực là một đại lễ vật mừng hồi phủ, lão phu nhân đang muốn khiến cho mọi người trở tay không kịp, Vị Thu Cúc lại chạy ra cao giọng tuyên bố nàng không muốn sống. Hách Liên Dung cảm thấy kỳ quái chính là vào lúc lão công của nàng không đặt nàng vào mặt nàng còn có thể sống rất tốt, thì còn có thể có chuyện gì khiến cho nàng “không muốn sống”. Lão phu nhân lại đề ý tới một chuyện khác, chính là thời cơ xuất hiện của Vị Thu Cúc, đã

sớm biết trước chuyện nàng đã hồi thành, nếu nói nàng không ở cửa lớn của Vị phủ thiết đặt người chuyên đề rình coi động tĩnh trở về của các nàng thì sẽ không thể nhanh chóng như vậy, lại kết hợp với lời nói của Vị Quảng rằng đại phu nhân bị bệnh, nhị tiểu thư làm chủ nhà, lão phu nhân lại nhân không thôi. Vị Thu Cúc lúc này đã chạy vội tới trước mặt lão phu nhân, vẻ mặt ai oán cùng tiếng khóc ngập trời, nước mắt cũng không hề thua kém rơi xuống, “Bà nội, bà hãy vì cháu làm chủ a!” Giọng Vị Thu Cúc lúc ngân lên cũng chẳng thua kém gì Dương thị, lão phu nhân bị nàng rống cho chết lặng cả người, thờ dài một tiếng, “Cháu lại làm sao vậy?” “Còn không phải là nhị tỷ!” Vị Thu Cúc gạt Hồ thị ra, thay nàng đỡ lấy lão phu nhân, “Bà nội, bà phải khiến cho nhị tỷ nhanh chóng quay trở về Lâm Đồng đi, nếu cứ tiếp tục, không biết sẽ xảy ra chuyện kinh hãi nào đâu!” Nói xong, Vị Thu Cúc lại lau lau khóe mắt. “Cái gì kinh hãi?” Lão phu nhân từ trước tới nay luôn biết tính tình ưa phóng đại của cháu gái, đối với lời nói của nàng cũng không quá để ý, chuyện đề tài hỏi: “Nương cháu sao rồi?” Vị Thu Cúc dừng lại động tác, vội kéo tay áo lão phu nhân, vừa thần bí vừa thật tâm thấp giọng nói: “Không phải là vì nhị tỷ sao! Vài ngày trước Từ Hiến trở về, nhị tỷ nàng, nàng quả thực.... cháu thân là muội muội cũng không biết phải nói thế nào nữa!” Lão phu nhân vạn phần đau đầu, “Hỏi cháu cái gì thì cháu cứ nói, Từ Hiến đã trở lại sao?” Vị Thu Cúc ủy khuất đến cực điểm gật đầu, “Vốn lẽ Từ Hiến nạp thiếp thì sẽ phải nạp cái nha đầu cháu biết, nam nhân mà, chẳng phải người nào cũng như vậy à? Nhưng là cháu tuyệt đối không nghĩ tới nhị tỷ lại giúp cháu giáo huấn Từ Hiến, hiện tại mỗi ngày quần quýt lấy hần, ngay cả Từ Hiến mang tới cho cháu chút đồ điểm tâm cũng không vui chút nào. Cháu biết Từ Hiến luôn chiều lòng mọi người, hơn nữa lại càng chiều lòng nữ nhân, mà nàng lại còn là tỷ tỷ của cháu. Đã trở thành kẻ ngoài cuộc, cháu, cháu thật không biết nàng muốn cái gì!” “Cái gì!” Lão phu nhân biến sắc. Nàng vốn không đem chuyện Vị Thu Cúc kể để ở trong lòng, ai ngờ, lại nghe được cái tin tức trần động như vậy. Tuy nhiên, việc báo cáo tin tức của Vị Thu Cúc vẫn chưa chấm dứt, nức nở xong lại nói: “Hiện tại hạ nhân đều truyền tai nhau việc này. Không tin bà nội hỏi Vị Quảng mà xem.” Ánh mắt lão phu nhân lập tức hướng về phía Vị Quảng. Vị Quảng cực kỳ xấu hổ. Không nói tới đây là chuyện bát quái về chủ tử, cho dù chỉ là chuyện của hạ nhân, không có chứng cứ xác thực thì cũng không thể kết luận điều gì. Bởi vậy, hần cúi đầu không nói, giả bộ như không nghe thấy. Vị Quảng trầm mặc không thể nghĩ ngờ đại diện cho thái độ của mọi người. Sắc mặt lão phu nhân từ trắng chuyển sang hồng. Hiển nhiên, ở trước mặt hạ nhân bàn chuyện cháu gái cùng cháu rể qua lại có chút không thể chấp nhận được, bèn phát phát tay. “Bảo Thủy Liên tới Thể Thuận trai chờ ta.” Vị Quảng như trút được gánh nặng, vội vàng đi ngay. Vị Thu Cúc lập tức nổi nóng, “Bà nội sao lại không hỏi gì? Chẳng lẽ bà nội cho rằng cháu nói dối sao? Thật không có mắt nhìn mà! Nương chính là bởi vì nhị tỷ chọc tới phát bệnh. Nhị tỷ không chỉ không có giác ngộ, còn từ chỗ nương lấy chia khóa đương gia, dĩ nhiên còn muốn tạo dựng cơ nghiệp ở đây! Cũng không tự nghĩ xem thân phận của nàng là gì. Bà nội đã sớm nói qua, nữ nhân đã ra khỏi cửa sao có thể trở thành đương gia? Huống hồ nàng lại không hề giống cháu hàng năm đều ở trong phủ. Nàng chỉ tới ở tạm mấy ngày rồi lại đi, còn muốn chiếm lấy quyền lực đương gia làm chi. Bà nội, bà có biết nguyên nhân trong đó hay không?” Lão phu nhân hiện tại thậm chí nhanh chóng trở lại Thể Thuận trai để hỏi chuyện Vị Thủy Liên, đối với lý do thoái thác này của Vị Thu Cúc không quá để tâm, thuận miệng nói: “Cháu cảm thấy là có nguyên nhân gì?” Vị Thu Cúc tiến lại bên tai lão phu nhân, lại dùng âm thanh lớn đến mức tất cả mọi người đều nghe được nói: “Nhị tỷ chương quản (=quản lý) nhà không lâu, bèn đem người trong nhà ép buộc thay đổi, giống như ý muốn của đại tẩu lúc trước. Không phải nói rằng có bảo bối gì đó sao? Còn phải người tới Vị Tất Tri, bản thân cũng ba ngày hai lần chạy tới Vị Tất Tri. Nói không an tâm về ánh mắt của tam ca. Nàng muốn đi giúp đỡ trông coi việc xem đồ đâu! Phi! Cũng không tự biết sức lực của chính mình. Nghĩ tới trước đây người ta khen nàng vài câu, nàng sẽ thực sự trở thành thần đồng!” Lúc này người thay đổi sắc mặt không chỉ có lão phu nhân, mà còn có cả Hách Liên Dung? Bảo bối Vị gia? Không thể tưởng tượng được sau khi trải qua sự kiện từ đường, dĩ nhiên còn có kẻ có thể nhớ tới chuyện này. Kia rốt cuộc là một bảo bối như thế nào? Nhiều nhất cũng chỉ là một món đồ cổ có giá trị mà thôi, người nào ở Vị gia cũng không thiếu tiền, có đáng vì một món đồ còn không biết có thực sự tồn tại hay không đó mà tranh đấu tới mức máu chảy đầu rơi sao? Chẳng lẽ đó chính là cái gọi là “dục vọng không có cực hạn, tham niệm (ý nghĩ tham lam, cũng đê hiểu là lòng tham) vĩnh viễn tồn tại” sao? Lão phu nhân bước chậm lại, chậm rãi thở dài. “Thật là oan nghiệt.” Hách Liên Dung sùng sột, lão phu nhân đang cảm thán điều gì? Chuyện xấu của Vị Thủy Liên? Hay là.... Vị Thu Cúc cũng lập tức gật đầu. “Cũng không phải oan nghiệt gì! Nếu nhị tỷ thực thật sự không có việc gì làm mà kiếm chuyện, Từ Hiến lại là một kẻ bạc nhược.... Cháu do thương tâm mà không muốn sống cũng không quan trọng, quan trọng là thanh danh Vị gia rất có thể bị hủy!” Lão phu nhân càng đau đầu. Kỳ thực nàng không không quá tin tưởng Vị Thủy Liên có thể làm ra chuyện gì quá đáng với Từ Hiến, nàng càng phiền lòng chuyện Vị Thủy Liên tìm kiếm bảo vật. Vị Thu Cúc cũng không nghĩ được như vậy, thấy vẻ mặt lão phu nhân phức tạp còn tưởng rằng chính mình lớn tiếng dọa người đã nắm được phần thắng, mặt mày không khỏi giương lên vài phần đắc ý, ngẩng đầu chống lại ánh mắt Hách Liên Dung, mặt liền biến sắc, “Nhị tẩu, mau trở về Thính Vũ hiền xem thử đi, nhị tỷ cũng đã đem Thính Vũ hiền lục tung lên đó!” Nghe đến đó, mày Hách Liên Dung không khỏi nhướn lên. Cho dù là lúc Ngô thị quản gia, lục lợi trong phủ cũng phải kiểm soát này nọ, vị nhị tiểu thư này ngược lại, rất xứng với bốn chữ “minh mục trương đảm”. (trắng trơn, táo bạo, không hề kiêng dè) Tuy nhiên, thái độ Vị Thu Cúc cũng rất kỳ quái, nàng cùng Vị Thủy Liên là tỷ muội cùng nương, về lý nên so với các huynh đệ tỷ muội khác càng thêm gần bó thân thiết, nhưng về điểm này từ trên người các nàng không hề tìm thấy chút biểu hiện nào, mà tiêu ý Vị Thu Cúc vừa mới đề lộ ra cũng thật khiến cho người ta phải bàn tán. Nếu là người khác thì tốt thôi, nhưng chuyện xấu truyền ra kia là của Vị Thủy Liên cùng với trượng phu của nàng a, vì đề đã kích Vị Thủy Liên, chẳng lẽ nàng ngay cả trượng phu của mình cũng không để ý sao? Mục đích của nàng rốt cuộc là cái gì? Lúc này, lão phu nhân quay đầu lại nói với Hồ thị: “Người về nghỉ ngơi trước đi, A Dung theo giúp ta trở về là được rồi.” Hồ thị gật gật đầu, Hách Liên Dung lại kinh ngạc thêm lần nữa, đặt tại quá khứ, việc này lão phu nhân nhất định sẽ xử lý trong kín đáo, giống như việc của hai đường vậy. Mà hiện tại, rõ ràng có cơ hội để khiến nàng rơi đi lại có tình để nàng lưu lại, bỏ qua mọi chuyện muốn nàng tham dự vào, không biết là có ý gì. Vị Thu Cúc cũng liếc Hách Liên Dung, bộ dáng cực kỳ tò mò, gần như không thể giữ nổi sự kiên nhẫn nửa tháng, thái độ lão phu nhân đối với Hách Liên Dung sao lại có hướng biến lớn như vậy. Lão phu nhân đương nhiên nhìn ra sự nghi ngờ của hai người, cũng không nói gì nhiều, không trở về Thể Thuận trai, lại hướng nơi cư ngụ của đại phu nhân Đồng Mộc hiền đi tới. Vị Thu Cúc hơi có chút không tự nhiên, “Bà nội, bà không gặp nhị tỷ trước sao?” “Là sức khỏe của nương cháu quan trọng, hay là chuyện nhị tỷ cháu quan trọng hơn?” Lão phu nhân không ngần đầu lên, “Cháu cũng tới Thể Thuận trai chờ ta.” Vị Thu Cúc vội nói: “Cháu cùng bà nội đi thăm nương.” “Cháu tới Thể Thuận trai chờ ta!” Lão phu nhân đề cao âm thanh một chút, “Thuận tiện tìm Từ Hiến đi cùng, lát nữa ta lại tới hỏi xem rốt cuộc các cháu đã xảy ra chuyện gì! Không khiến người ta bao đồng!” Vị Thu Cúc hé miệng, không tình nguyện rời đi, trước khi đi còn cường điệu với Hách Liên Dung, “Muội nói đều là thật, tất cả mọi người đều biết.” “Bà nội....” Vị Thu Cúc đi khuất, Hách Liên Dung chần chừ mở miệng, “Vì sao....” Nàng muốn hỏi vì sao lại bảo nàng lưu lại, không đợi nàng hỏi ra khỏi miệng, một thanh âm khác vang lên ở cách đó không xa, “Bà nội, nhị đệ muội.” Hách Liên Dung ngẩng đầu, liền thấy Ngô thị từ phía sau núi giả đi tới, hiển nhiên đã đứng đầu đó đợi lâu rồi. Lão phu nhân cùng Hách Liên Dung liếc nhìn nhau, đều nhìn ra nghi hoặc trong mắt đối phương, đây là làm sao vậy? Đều muốn tập kích đột ngột. Ngô thị đi tới trước mặt lão phu nhân, khẽ cười, “Nhị muội tới Vị Tất Tri, Vị Quảng thông báo cho cháu, cháu tự tới đây, vừa rồi thấy bà nội cùng tam muội nói chuyện, nên không tiến tới.” Lão phu nhân bắt đầu dĩ thời dài, “Cháu cũng có chuyện gì nói với ta sao?” Ngô thị vốn đang đánh giá Hách Liên Dung, nghe lão phu nhân hỏi vậy, hướng Hách Liên Dung khẽ gật đầu, trả lời: “Tồn tức vốn không nên nhiều lời, chỉ là vừa rồi nghe được sự thật mà tam muội nói tới, nếu bà nội tin tưởng cháu, cháu muốn nói vài lời công đạo.” Lão phu nhân hơi hắng giọng, gật đầu, chỉ chỉ chòi nghỉ mát cách đó không xa, mấy người liền đi qua đó ngồi xuống. Ngô thị phái Bích Vinh đi chuẩn bị trà, mới mở miệng: “Nhị muội cùng Từ Hiến vô cùng thanh trong sạch bạch, Thực Cẩn có thể làm chứng. Có mấy ngày bọn họ nói chuyện tới tận đêm khuya, Thực Cẩn đều là ở bên cạnh. Nghĩ rằng tam muội không chút để ý, cũng không hỏi chúng cháu, chỉ bằng vài lời bừa bãi của hạ nhân đã tin ngay, lại đây cùng bà nội khóc lóc kể lể.” Ôi chao? Hách Liên Dung cùng lão phu nhân đồng thời ngẩn ra. Các nàng đều chờ nghe Ngô thị bỏ đá xuống giếng, lão phu nhân sở dĩ mang Hách Liên Dung ra ngoài, cũng là mong muốn nàng không rơi vào vòng tranh chấp vòng vo của Ngô thị cùng Nghiêm thị. Còn tưởng rằng trong thời gian này, Ngô thị cùng Nghiêm thị đã sớm nào tới long trời lở đất, nghìn lần không nghĩ tới hiện tại Ngô thị nhưng lại sẽ nói đỡ cho Vị Thủy Liên. Là liên minh mới được

thành lập sao? Hách Liên Dung thật sự không hiểu. Vị Thu Cúc, Vị Thủy Liên, Ngô thị ... Các nàng rốt cuộc đang làm gì? Lão phu nhân tạo nên sự bàng thính (bàng quang nghe ngóng) là vì cái gì? Tất cả những chuyện này... Cùng Hách Liên Dung nâng có quan hệ gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Sự thay đổi từ Vị phủ (3)

Lão phu nhân hồi lâu không nói gì, nhìn như đang nghĩ hoặc, Ngô thị thấy thế cũng không nói lời nào, chỉ thần nhiên mỉm cười, cho tới khi lão phu nhân nói: “Nương cháu...” “Tôn tức nghĩ, bệnh của nàng chắc là tâm bệnh.” Ngô thị dưới sự che chở của lão phu nhân mà trở thành đương gia nhiều năm qua, tự nhiên cùng với lão phu nhân có sự tương thông nhất định, lão phu nhân chỉ vừa mở miệng, đã biết nàng muốn hỏi cái gì, “Bà nội vẫn nên đi thăm nương, sẽ hiểu được mọi chuyện.” Xem ra bên trong có nội tình khác, lão phu nhân đứng lên, tự nhiên đặt tay mình vào trong tay Hách Liên Dung, nhưng vẫn không vội đi, mà lại hỏi tình hình hiện tại của Vị Thủy Liên, “Thủy Liên hiện đang tạm giữ chức đương gia, làm tốt không?” Ngô thị cũng hòa theo lão phu nhân, mỉm cười “Nhị muội thường phạt có chừng mực, công chính liêm minh, hạ nhân đối với Nhị muội đều khuất phục. Tuy nhiên nàng mới giữ chức đương gia, trong phủ có một số việc vẫn chưa quen, cho nên trong khoảng thời gian này tôn tức vẫn đi theo hỗ trợ.” Lão phu nhân gật gù đầu, “Xem ra nàng làm cũng không tệ lắm!” Ngô thị nhu thuận gật đầu, khẽ thở dài một tiếng, “Cũng bởi nhìn thấy nhị muội làm việc, tôn tức mới biết được trước kia bản thân còn rất nhiều thiếu sót, suy nghĩ thật lâu, lần này có thể bỏ xuống gánh nặng đương gia nói không chừng còn là việc tốt.” “Sao?” Lão phu nhân có chút kinh ngạc, dường như mang theo chút an ủi, cười nói: “Cháu nghĩ thông suốt thì tốt rồi, con người phải trải qua nhân tàn thoải mái thì mới là có phúc, cháu là đầu trưởng của Vị gia, tương lai con của cháu chính là trưởng tôn Vị gia, chuyện này vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi.” “Bà nội!” Ngô thị nghe những lời ấy, dường như có chút kích động, liên tục gật đầu, “Có những lời này của bà nội, tôn tức an tâm, tương lai...” Nàng liếc nhìn Hách Liên Dung một cái, “Tương lai cho dù ai là đương gia, tôn tức chắc chắn sẽ trợ giúp hết sức mình.” Trên mặt lão phu nhân lúc này mới thực sự hiện rõ ý cười “Theo lý nên vậy.” Nhìn hai người ăn ý nhìn nhau cười, Hách Liên Dung không biết làm sao lại có chút chột dạ, nàng cảm thấy được lão phu nhân đang có âm mưu nào đó, mà lời Ngô thị vừa mới nói... “Thiếu Quân đã hoàn toàn khỏi bệnh đi?” Ngô thị nhìn về phía Hách Liên Dung, Hách Liên Dung hồi phục lại tinh thần, “Đúng vậy. Vừa mới khỏi bệnh hẳn đã không chịu ngồi yên. Không biết đã lại đi đâu rồi.” Nhắc tới Vị Thiếu Quân, thái độ thoải mái của Hách Liên Dung làm cho Ngô thị cảm thấy kinh ngạc. Lão phu nhân mở miệng nói: “Cháu về sau nên chú ý hẳn nhiều hơn. Trí Năng đại sư nói cho ta biết, các cháu trong khoảng thời gian này cùng một vị đại sư trong tự làm cái gì... Cái mà củi đốt. Vị đại sư kia đối với các cháu rất chi tán thưởng. Hiện tại đã trở về nhà, cũng phải có được những tình cảm khi đó mới được.” Nhớ lại quãng thời gian trên núi kia, Hách Liên Dung không tự chủ được than nhẹ một tiếng. Xuống núi, tất cả mọi chuyện rồi sẽ lại quay trở về quỹ đạo của nó, loại tình cảm kia chỉ vì sự kiện nọ mà có được, cũng đã biến mất không thể tìm lại được. “Từ từ sẽ đến, không cần vội vàng.” Lão phu nhân hàm ý sâu xa nói một câu, xoay người ra khỏi đình nghi mát, lại phân phó Ngô thị: “Nghe nói Thủy Liên phái người tới Vị Tất Tri. Cháu đi tìm mấy người đó tới đây, ta có chuyện muốn hỏi... À, chuyện này đừng để cho Thủy Liên biết.” “Tôn tức đã rõ.” Ngô thị hạ thấp người, “Tôn tức không quấy rầy bà nội nữa, buổi tối lại tới vấn an bà nội.” Nhìn bóng dáng Ngô thị dần dần đi xa, Hách Liên Dung không thể không chấp nhận việc nàng là một người am hiểu lòng người. Nhớ lại Bích Liễu từng nói qua khi Ngô thị mới vừa leo lên vị trí đại thiếu phu nhân Vị gia từng khiếm tốn hữu lễ như thế nào. Chắc rằng chính là bộ dáng hiện tại đi, không hề giống như Vị Thu Cúc, không hề có chút ý tứ hàm xúc nào, thế nào cũng phải khiến cho lão phu nhân đau khổ không tình nguyện rồi đi, không chỉ mất đi thể diện bản thân, cũng khiến cho người ta ghi lại ấn tượng không tốt với mình. Hách Liên Dung càng kính phục lão phu nhân hơn, bất luận là thật tình hay giả ý, Ngô thị nhìn như đã đứng về phía Vị Thủy Liên, nhưng lão phu nhân chỉ nhẹ nhàng nói một câu, lại khiến cho Ngô thị phản chiến, thể hiện lòng trung thành với mình. Tương lai, không thể nghi ngờ so với những chuyện trước mắt càng thêm hấp dẫn hơn nhiều. “Cháu đang suy nghĩ cái gì?” Lão phu nhân đột nhiên đặt câu hỏi. Hách Liên Dung có hơi chần chừ, “Cháu... cháu suy nghĩ bà nội hiện tại thật biết tính toán.” Nàng nghĩ vẫn nên nói ra suy nghĩ của bản thân. Lão phu nhân nở nụ cười, “Cháu cho rằng ta có đang tính toán gì không?” Trong lòng Hách Liên Dung có chút dự cảm mà thôi, cũng không dám chắc chắn điều gì. Hiện tại nhìn thấy ý cười trên mặt lão phu nhân như đang cổ vũ mình, trong lòng thế nhưng lại có chút cảm giác bất an, “Cháu không nghĩ ra được.” “Là không nghĩ được hay vẫn là không muốn nghĩ?” Lão phu nhân thở dài một tiếng, một lúc lâu sau nói: “Vốn ta còn muốn chờ thêm một thời gian nữa, nhưng hiện tại xem ra chờ không kịp rồi, nếu không sớm đưa ra quyết định, Vị gia chắc chắn sẽ bị các nàng biến thành cái gì còn không dám nói trước. A Dung, cháu nói... Bảo vật thật sự so với tính mạng còn quan trọng hơn sao?” “Tính mạng?” Bởi vì chỉ có nàng và lão phu nhân hai người, Hách Liên Dung cũng ít chia ra giữ lại (ý chỉ đem tâm tư giấu đi, không phô bày toàn bộ). “Rốt cuộc đồ vật kia là cái gì, mà lại có liên quan tới tính mạng?” Lão phu nhân lắc đầu. Hách Liên Dung vốn tưởng ý của nàng là không biết, thế nhưng lão phu nhân lại nhíu mày, quay đầu nhìn nàng chằm chằm, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta bây giờ chưa thể nói được, cũng không biết thứ kia đã bị hủy đi hay chưa, hay là đang được giấu kín ở nơi nào đó. Tuy nhiên, chờ cháu thực sự tiếp quản Vị gia, làm đương gia Vị phủ, ta nhất định sẽ đem tất cả những chuyện ta biết được nói cho cháu biết. Đến lúc đó, muốn tìm nó hay muốn bỏ qua nó, toàn bộ đều phụ thuộc vào ý muốn của cháu.” Hách Liên Dung dừng bước, nghe được những lời này của lão phu nhân, nàng kinh ngạc nhưng lại không hề ngạc nhiên, kinh ngạc bởi vì lão phu nhân thế nhưng thực sự có suy nghĩ cho nàng tiếp quản vị trí đương gia kia, không hề ngạc nhiên là lão phu nhân quả nhiên biết được bảo bối kia thực sự là cái gì. Tuy nhiên, Hách Liên Dung không hiểu chính là, nếu đó là thứ bảo bối có thể khiến cho người ta mất mạng, lão phu nhân vì sao không nói? Nàng vì sao thà rằng để cho người trong Vị gia tranh giành gay gắt cũng không muốn nói chuyện có thể gặp chuyện không may ra để mọi người mất hết hy vọng? Vẫn là nói món bảo bối kia so với tính mạng lại càng thêm quý báu, bất kỳ ai biết được nó là cái gì, sẽ càng thêm kích thích lòng tham của mọi người? “Bà nội, cháu không nghĩ...” “Cháu phải!” Lão phu nhân cắt đứt lời nói của Hách Liên Dung, vô cùng nghiêm túc nhìn vào mắt nàng. “Ta biết việc này không liên quan đến cháu nên thoái thác, nhưng dù là đại nương cháu hay Thục Cẩn, cho dù là ai ngồi trên chức vị đương gia, cũng có nhiều người không chịu quy phục, dưới tình huống như vậy, cháu ngược lại có thể cân bằng các nàng.” “Bà nội, chúng ta vừa mới trở về, chuyện trong nhà cũng chỉ mới nghe từ miệng hai người mà biết được, vẫn nên tìm hiểu lại, có thể chuyện không giống như bà nội nghĩ thì sao.” Lão phu nhân nói để Hách Liên Dung có thể nghĩ thông suốt, nhưng nàng đối với quan hệ với người của Vị gia tồn tại ám ảnh rất lớn, hơn nữa, năng lực của nàng quả thực rất có hạn, đem những người phức tạp như vậy cho nàng quản, nàng muốn dù muốn quản cũng là lực bất tòng tâm, xuống tay từ người nào trước mới được? Lão phu nhân khoát tay không thêm nói lại, đợi đến lúc đi đến trước cửa Hòa Mộc hiên mới nói với Hách Liên Dung: “Một mình ta đến đây gặp nương cháu là được rồi, cháu trở về đi, ngắt lại lời nói của ta.” Hách Liên Dung thật kinh ngạc, thì ra lão phu nhân vẫn không tính để nàng bị lôi vào chuyện của Nghiêm thị cùng hai nữ nhi của nàng, nhưng vì sao lại còn muốn mang nàng theo đến đây? Chỉ vì để nói những lời kia sao? Vẫn là có mục đích khác? Quả nhiên là xuống núi mọi chuyện đều càng thêm phức tạp. Hoài nghi, Hách Liên Dung trở về Thính Vũ hiên, xa cách nửa tháng, Hách Liên Dung vừa mới đi đến viện thiếu chút nữa là không nhận ra. Ngô thị nói Vị Thủy Liên đem Thính Vũ

hiền lục tung lên, Hách Liên Dung lại cảm thấy đây không phải là lục tung, mà là sửa chữa. Bích Liễu nhìn thấy Hách Liên Dung trở về vạn phần vui sướng, vội vàng kêu nha đầu đi đun nấu chuẩn bị đồ ăn, nhìn thấy bộ dáng Hách Liên Dung nhìn chăm chăm vào viện, không thể nói rõ cụ thể như thế nào, chỉ vào mái nhà trong viện nói với Hách Liên Dung : “Ngay cả mái cũng đã tu sửa.” Hách Liên Dung bật cười, Vị Thủy Liên thật đúng là sức lực dư thừa, cái này cũng khó trách, ai bảo Vị Thiếu Quân là hải tử được sủng ái nhất Vị gia lại còn là người được chọn để thừa kế, nếu Vị lão gia không đem bảo bối phá hủy đi, quả thực là có căn cứ đem đồ vật kia đến giấu tại Thính Vũ hiên này. Tuy nhiên, thoát nhìn Vị Thủy Liên không thu hoạch được gì, nếu không nằng sẽ không đến Vị Tất Tri thăm dò. “Đúng rồi, ta có nghe nói một chút lời đồn mơ hồ về Nhị tiểu thư.” “Nô tì cũng không cho rằng nhị tiểu thư nguyện ý lấy thân phận quan gia (người nhà quan) đến để mạo hiểm” Bích Liễu đem thanh âm nhỏ lại một chút, “Thiếu phu nhân cùng lão phu nhân rồi đi không lâu, đại phu nhân đã đem chức đương gia cho nhị tiểu thư làm, tam tiểu thư chắc hẳn là bất bình trong lòng đi, dù sao cũng đều cùng là nữ nhi của đại phu nhân. Đại phu nhân một chút cũng không có suy nghĩ để nằng tạm đảm đương vị trí chủ nhà này chút nào.” Hách Liên Dung nhíu mày, “Bởi vì không phục nên lấy sự trong sạch tỷ tỷ mình ra đảm đương sao? Còn muốn liên lụy đến trượng phu của chính mình?” Bích Liễu cười khẽ, “Vay Thiếu nãi nãi nghĩ Tam cô gia bởi vì cái gì mà rời nhà nào?” “Là bởi vì ...” Hách Liên Dung đột nhiên hiểu ra. Nhất định là Vị Thu Cúc còn tức chuyện Tổng Tử Hiền thu nhận nha đầu thông phòng, lại thêm chuyện không vừa ý với Vị Thủy Liên, cho nên đem hai việc này kết thành một khối. Nếu có thể Vị Thủy Liên dọa đuổi đi là tốt nhất, nói không chừng như vậy Nghiêm Thị có thể đem vị trí đương gia giao cho nằng; nếu không được cũng có thể dọa Tổng Tử Hiền, tội danh thông ... đảm không phải ai cũng có thể gánh vác nổi. Đương nhiên, phạm vi truyền bá phải nhỏ, nếu truyền rộng, liền khó có thể xong việc, ở thời đại này, tội danh liên quan đến quan hệ nam nữ vẫn rất chi nghiêm trọng. Nhìn thấy bộ dáng đã hiểu rõ của Hách Liên Dung, Bích Liễu lại có chút nóng nảy, “Thiếu phu nhân, người đừng nên chuyện của người khác thì hiểu rõ, chuyện của mình lại chẳng hiểu chút nào. Nô tì nghe Vị Lương giữ cửa nói, vài ngày trước vẫn có cô nương nào đó hỏi thăm tin tức của nhị thiếu gia đâu. Sau lại biết được nhị thiếu gia lên núi, mới không tới nữa.” Hách Liên Dung cười cười, người đó nhất định là Bạch Áu Huyền hoặc là người bên cạnh nằng, ban đầu đến nhà hỏi thăm, sau lại theo lên núi, Bạch Áu Huyền cũng coi như dụng tâm lương khổ. (dụng tâm lương khổ: suy nghĩ thấu đáo, dốc hết tâm can mà nghĩ) Nghĩ tới Bạch Áu Huyền, Hách Liên Dung không thể ngăn mình nghĩ tới Vị Thiếu Quân. Hắn hiện tại đang làm chuyện cần làm đi? Thấy rõ rằng Bạch Áu Huyền đã kiên quyết chuyện này, Hách Liên Dung hiện tại muốn biết là ... Vị Thiếu Quân muốn thú Bạch Áu Huyền sao? Trước “trăm hoa đua nở” sao? Nghĩ đến cái tên “trăm hoa đua nở” này, hẳn là do các thanh lâu cùng tổ chức với nhau, thời gian tổ chức được định vào ngày hạ chí, mà trước mắt, cách hạ chí chỉ còn mười ngày. Mười ngày sao ... Đang nghĩ ngợi, Hách Liên Dung bất chợt nghe thấy một tiếng kinh hô của Bích Liễu, “Nhị thiếu gia, người làm sao vậy?” Hách Liên Dung theo tầm mắt Bích Liễu nhìn qua, liền thấy Vị Thiếu Quân cả người gần như ướt sũng, bước vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tai nạn thể chất

Bích Liễu vội bước tới rút khăn tay ra đưa sát mặt Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung vô cùng ngạc nhiên, “Người làm sao vậy?” Hắn không phải đi tìm Bạch Áu Huyền sao? Như thế nào có thể quay trở về nhanh vậy, lại còn xuất hiện với hình dáng như vậy? Vị Thiếu Quân cảm lấy khăn tay, xanh mặt tức giận vô cùng, “Ta cũng muốn biết sao lại như vậy! Cái tên tiểu tử kia cư nhiên đẩy ta xuống nước, để ta bắt được hắn thì hắn chết chắc rồi!” Vị Thiếu Quân vừa tức giận vừa vớ lấy dây buộc tóc trên đầu, để mái tóc đã sớm ướt sũng rơi xuống, vừa giận vừa vẩy vẩy nước vương trên tay mình, “Thật đúng là kẻ điên!” Hách Liên Dung nghe mà cảm thấy kỳ lạ vô cùng, “Ai chứ?” “Không biết, vô duyên vô cớ đẩy ta xuống nước!” “Vô duyên vô cớ?” Vị Thiếu Quân gật đầu khẳng định, “Ta chính xác không hề biết hắn!” Hắn nói xong nắm tay thật chặt, “Khiến cho ta bị bôi xấu trước mặt mọi người, cho dù đem thành Vân Trữ này lật tung lên cũng phải tìm ra hắn!” Lời này nghe thật quen tai, Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, giống như bọn họ thành thân vậy, Vị Thiếu Quân bởi vì sự kiện phân trâu kia mà đã từng nói với nằng cùng một câu nói này, chẳng lẽ lại là tai bay vạ gió sao? Tiểu tử này là tai nạn thể chất sao? (tai nạn thể chất: ý chỉ người luôn có duyên với những chuyện tai nạn tổn hại sức khỏe) “Nấu nước, ta muốn tắm.” Vị Thiếu Quân khi nói chuyện đã đem áo ngoài cởi ra vứt cho Bích Liễu, ngồi trên chiếc ghế khắc từ đá trong viện cảm giận thâm hạ quyết tâm, “Ta nhất định. ... Ồi chào?” Vị Thiếu Quân lúc này mới phát hiện sự thay đổi của Thính Vũ hiên, đánh giá xung quanh một vòng, đột nhiên bật cười, “Phòng tân hôn mới sao?” “Chỉ thay đổi mái thôi.” Hách Liên Dung ngồi xuống đối diện hắn, “Là một cách tốt để lục soát việc cất giấu đồ vật gì đó.” “Có ý gì?” Vị Thiếu Quân vừa hỏi ra khỏi miệng đã thay đổi thành thái độ xem thường, “Đại nương cũng muốn làm chuyện này?” “Không phải đại nương, là Nhị tỷ.” Hách Liên Dung đem mọi chuyện sau khi trở về nói đại khái cho Vị Thiếu Quân nghe, cũng chính là những lời lão phu nhân nói với nằng. Vị Thiếu Quân càng nghe sắc mặt càng trầm xuống. Cuối cùng nghe được chuyện lão phu nhân có ý để Hách Liên Dung tiếp quản vị trí đương gia, mày đã nhíu chặt lại một chỗ. Bích Liễu chấn động tinh thần. “Thiếu nãi nãi. Thật tốt quá!” “Đi đi đi. Xem nào nhiệt gì hả?” Vị Thiếu Quân tức giận đem Bích Liễu đuổi sang nơi khác, ngẩng đầu nhìn Hách Liên Dung thật lâu, dường như muốn từ trong mắt nằng tìm thấy thứ gì đó, “Nằng cảm thấy thế nào? Cũng cảm thấy thật tốt sao?” Hách Liên Dung nhún nhún vai. “Ta không biết. Ta tự biết năng lực mình có hạn, cũng không muốn nhảy vào hố bùn kia, nhưng bà nội dường như thật sự không chọn được người thích hợp, cho nên ta muốn nghe ý kiến của người.” “Ý kiến của ta?” Vị Thiếu Quân không tự chủ giương khóe môi lên. “Vay nhận đi. Nắm quyền, không chỉ có hạ nhân phải dựa vào nằng mà sống, người trong nhà cũng phải nhìn sắc mặt của nằng. ... ta dùng bạc lại càng thêm thuận lợi. ...” Hách Liên Dung thuận tay vỗ lên đầu Vị Thiếu Quân, “Đang nói chuyện đứng đắn mà. Ta có nên tiếp nhận hay không?” Vị Thiếu Quân khẽ xoa xoa đỉnh đầu, hồi lâu không nói chuyện, thật lâu sau mới nói: “Vấn đề này từ từ mới tính đi. Bà nội sẽ không ra quyết định sớm như vậy đâu.” “Ồi chào?” Hách Liên Dung không quá hiểu được, “Theo những gì bà nội làm hôm nay giống như đã thực sự đưa ra quyết định rồi.” Nếu không như thế nào ở ngay trước mặt Vị Thu Cúc thể hiện thái độ thân mật với mình, lại còn đối với Ngô thị đưa ra lời hứa như vậy? “Phải hay không, tối hôm nay sẽ biết thôi.” Vị Thiếu Quân thấy bọn nha hoàn bưng nước ấm vào phòng, liền đứng dậy bước trên thềm đá, “Đừng ôm hy vọng quá lớn là được rồi.” Hách Liên Dung không hiểu ý của hắn lắm, lại nghe hiểu được ngữ khí của hắn, “Nói cứ giống như ta muốn làm cái chức đương gia này lắm vậy. ...” “Vay đừng làm a.” Vị Thiếu Quân đứng tại chỗ quay đầu lại nhìn nằng, “An an bình bình làm nhị thiếu phu nhân của nằng, không tốt sao?” Nói đến chuyện này, thái độ của Vị Thiếu Quân đã quá rõ ràng, chuyện này có chút vượt khỏi những suy đoán lúc trước của Hách Liên Dung, nằng vẫn tưởng rằng Vị Thiếu Quân sau khi biết được chuyện này sẽ rất ủng hộ nằng tiếp quản Vị gia đâu. Thế nhưng, nếu đúng như lời nói của Vị Thiếu Quân, lão phu nhân lại đang có suy nghĩ gì? Trước không nghĩ nữa, để xem tối nay sẽ xảy ra chuyện gì đã. Đuổi theo Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung nói với Bích Liễu, “Bảo chuẩn bị nhiều nước một chút, ta cũng muốn tắm.” Vị Thiếu Quân đột nhiên dừng chân lại, “Nằng cũng muốn tắm? Bây giờ?” Hách Liên Dung gật gật đầu, “Làm sao vậy?” Vị Thiếu Quân không biết tại sao bên tai lại có chút đỏ, “Vay nằng tắm trước đi.” “Vì sao ta lại đi tắm trước? Sắp cơm tối đến nơi rồi, chúng ta cùng nhau tắm thì sẽ tiết kiệm thời gian hơn.” “Cùng nhau. Khụ!” Vị Thiếu Quân bị sắc nước miếng một chút, Hách Liên Dung vội vỗ vỗ phía sau lưng hắn.

“Nói cái gì cũng phải tới dùng bữa chứ, nhanh đi tắm đi, lát nữa nước lạnh mất.” Hách Liên Dung nói xong tiến vào phòng mình, đóng cửa lại, thiếu chút nữa đập phải mũi của Vị Thiếu Quân. Bích Liễu đứng ở trước cửa phòng nghỉ hoặc nhìn Vị Thiếu Quân, “Nhị thiếu gia còn có việc muốn tìm thiếu phu nhân sao? Muốn hay không tới nay lại đun nước nóng?” Vị Thiếu Quân lúc này mới nhìn thấy bồn tắm trong phòng mình, sờ sờ cái mũi, đối với cửa phòng Hách Liên Dung ngượng ngùng nói, “Cơ bản không phải cùng nhau tắm a...” Cùng nhau tắm? Đồng thời tắm? Có điểm hỗn loạn. Chờ hai người “cùng nhau” tắm xong đều từ trong phòng bước ra, cũng cách thời gian dùng cơm chiều không còn bao lâu. Trên đường đi tới đại sảnh, Hách Liên Dung đột nhiên nở nụ cười, trước kia, đoạn đường này đều là một mình nàng bước đi, hiện tại đã có thêm một Vị Thiếu Quân theo sát bên người, thật sự cảm thấy không quen. “Cười cái gì?” Hách Liên Dung vui vẻ mặt mày đem suy nghĩ trong lòng nói ra, Vị Thiếu Quân cười, lầm bầm nói: “Vay từ giờ trở đi sẽ quen thôi, về sau, ta sẽ cùng nàng bước chung đường.” Một câu nói để lấy lòng người khác, lại mang theo mười phần chân thực, lại thêm việc người nghe có chút suy nghĩ riêng tư, Hách Liên Dung nghe xong cảm thấy hơi run rẩy, trong lòng không hiểu vì sao lại có chút nặng nề, không hề mở miệng nữa, một mực đi theo phía sau Vị Thiếu Quân ở phía trước. Rất nhanh đã tới đại sảnh, Hách Liên Dung thấy Vị Đông Tuyết đã chờ ở đó, thấy bọn họ thì nhanh chóng bước tới, trên mặt không dấu nổi nét vui sướng. Hách Liên Dung nhéo nhéo tay nàng, nhỏ giọng: “Chính là bên kia có tin tức?” Mặt đẹp của Vị Đông Tuyết liếc nhìn Hách Liên Dung một cái, thanh âm bị nén xuống cực nhỏ, “Nhị tẩu, người ta rất là muốn tẩu giúp nha!” Hách Liên Dung cười trộm, nghĩ tới cũng không sai biệt lắm, lần này trở về, chuyện quan trọng nhất đó là đem Vị Đông Tuyết ra ngoài. Tâm trạng Vị Thiếu Quân cũng tốt lớn, vừa rồi vẫn còn nhắc tới muốn tìm cái tên tiểu tử đẩy hẳn xuống nước kia, hiện tại cũng không quên nói: “Không cần huynh sao?” Vị Đông Tuyết cau cái mũi, “Lần trước huynh nói những lời đó vẫn còn khiến muội sợ, ai còn muốn huynh giúp!” “Hắn nói cái gì?” Hách Liên Dung có điểm tò mò. Vị Thiếu Quân cũng... ghé sát lại, hiển nhiên đã quên bản thân từng nói những điều gì. “Nhị ca cực kỳ xấu xa, nói Trần công tử tương lai có thể sẽ trộm đồ cưới của muội, còn có thể khiến muội ở trước mặt mọi người...” “Này!” Vị Thiếu Quân chợt nhớ tới sự việc này, vội vàng mở miệng ngăn cản. Hách Liên Dung nhìn hẳn với vẻ mặt cổ quái, miệng lại cùng Vị Đông Tuyết nói chuyện, “Trước mặt mọi người khiến muội làm sao?” Vị Đông Tuyết thì thầm bên tai Hách Liên Dung, “Coi quần áo.” Vừa dứt lời, trên mặt Vị Đông Tuyết đã ứng đỏ cả một mảng, “Còn hỏi muội nên như thế nào có thể tha thứ hắn, loại chuyện như vậy sao có thể tha thứ? Nhị ca nói những lời này khiến muội sợ lắm ấy, may mắn muội tới hỏi nương muội, Trần công tử không phải người như vậy. Nếu phải... nếu Trần công tử thực sự sẽ đối xử với muội như vậy, muội đã sớm không còn mặt mũi sống trên đời này rồi, còn nói cái gì có đồng ý tha thứ hay không.” Ánh mắt Vị Thiếu Quân đại ra, “Muội nói với nương muội chuyện này rồi?” Vị Đông Tuyết cắn cắn môi nhỏ nhắn, còn thực sự gật đầu, “Nương muội cũng nói, người làm ra loại chuyện như vậy quả thực không bằng cảm thú.” Vị Thiếu Quân tức giận, nhưng không dám cãi lại, lại nhìn thấy bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của Hách Liên Dung, cảm thấy không được tự nhiên tới cực điểm, nhanh như chớp chạy vào tiền sảnh, nếu không lại phải nói chuyện cùng các nàng tiếp mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Khách không mời mà đến

Vị Đông Tuyết bủn rủn môi, theo Hách Liên Dung vào trong đại sảnh. Trong sảnh ngoại trừ Nghiêm thị vì bị bệnh mà vắng mặt, Vị Thiếu Dương tạm thời đi làm việc ở bên ngoài, những người còn lại đều có mặt, kể cả Tống Tử Hiền cũng đã hồi phủ. Vị Thủy Liên bị truyền ra chuyện xấu nhưng sắc mặt vẫn bình thường, sắc mặt Vị Thu Cúc lại khó coi muốn chết, không biết có phải bởi không phải người lão phu nhân trách mắng, Vị Đình Ngọc chủ trương như trước im lặng không nói, Nghiêm Yên gật đầu mỉm cười, Dương thị đã đứng dậy, dẫn Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung đến chỗ ngồi. Trừ bỏ những người cá biệt có cảm xúc không tốt, không khí trong sảnh có thể coi là hài hòa, Hách Liên Dung cùng mọi người đang chờ bữa tối đoàn tụ đầu tiên. Mà lão phu nhân tựa như đã quên hết mọi việc không lo lắng gia sự, khiến cho Hách Liên Dung nghỉ hoặc cũng đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Vị Thiếu Quân nói đúng, lão phu nhân cũng không nóng lòng xử lý chuyện này, cũng chính bởi vì như vậy, buổi chiều khi lão phu nhân hành động không giống với bình thường. Dùng xong cơm tối, lão phu nhân nói đầu đầu sớm rồi đi, những người khác cũng cùng ý tưởng, cũng không nói chuyện gì nhiều, một bàn đầy người không tới hai phút đã tan rã. Hách Liên Dung vẫn còn đang cân nhắc dụng ý của lão phu nhân, Vị Thiếu Quân thấy bộ dáng buồn rầu của nàng không khỏi bật cười, “Ngẫm lại những lời nói của bà nội với đại tẩu, cái này gọi là mỗi người đều có hy vọng, mỗi người đều không bị bỏ rơi, có mục tiêu con người sống lại càng thú vị.” Hách Liên Dung bị hù dọa chết khiếp, không thể tưởng được những lời này cư nhiên lại từ miệng Vị Thiếu Quân nói ra. “Người hiện tại cũng có mục tiêu?” “Có a.” Vị Thiếu Quân ngẩng đầu dùng cằm hích về phía Vị Đông Tuyết vừa biến mất. “Đi bãi phóng vị Trần công tử kia một chút không?” Hách Liên Dung liếc nhìn hẳn, hơi giương mi mắt, “Như thế nào? Sợ Trần công tử tương lai sẽ lấy của hồi môn của Đông Tuyết, trước mặt mọi người ô...” Vị Thiếu Quân đứng phía sau Hách Liên Dung, cách tay kéo gáy của nàng về phía trước, gắt gao che lại đôi môi của nàng, ngăn cản nàng nói tiếp, “Quá khư đen tối đó không cần nhớ mãi, đưa mắt nhìn về tương lai đi...” Vị Thiếu Quân nói những lời này giống như đang thuyết giảng về đường cách mạng, nhưng tư thế lại khiến cho Hách Liên Dung đỏ cả hai mặt. Nhẹ tránh ra một chút, bàn tay Vị Thiếu Quân nhưng vẫn kè sát trên môi nàng. Ghê tởm chính là Hách Liên Dung muốn lùi về phía sau tránh đi, lại giống như bản thân tự tiến vào trong lòng hắn. Cảm giác được nhiệt độ của thân hình đang kè sát với mình, mắt Vị Thiếu Quân chợt sáng, dần dần khép chặt vòng tay lại, “Liên Dung.” Hắn chuyển tới bên tai Hách Liên Dung, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Hơi thở thổi vào trong tai Hách Liên Dung, trên người nàng nổi lên một trận da gà, “Ta sẽ đối xử tốt với nàng, tốt tới mức khiến cho nàng hoàn toàn quên hết mọi chuyện trước kia.” Đối tốt với nàng? Như vậy... được không? “Nhị thiếu gia!” Thanh âm của gia đình vang lên khiến cho Hách Liên Dung rung mình một cái. Rất nhanh đã từ trong ngực hắn chạy ra. Vị Thiếu Quân cũng giống như từ trong mê hoặc tỉnh lại, nhìn bàn tay mình hồi lâu, nhẹ nhàng nắm lấy, lúc này mới ngẩng đầu nhìn gia đình kia nói: “Chuyện gì?” “Ngoài cửa có vị cô nương muốn gặp nhị thiếu gia gấp.” “Cô nương?” Vị Thiếu Quân không tự giác nhìn về phía Hách Liên Dung một chút. “Ngày mai mới đi bãi phóng Trần công tử đi.” Hách Liên Dung âm thầm hít sâu vài lần, mới khiến bản thân tỉnh táo lại. “Ta đi về trước.” “Ồi chào...” Vị Thiếu Quân giữ chặt tay nàng, dừng một chút, lại buông tay. “Hôm nay đi đi, ngày mai ta có việc.” Có việc? Hách Liên Dung không khỏi nghĩ tới việc hắn hôm nay muốn làm mà không làm được. Tính toán thời gian, hẳn bị người đẩy xuống nước rồi chạy trở về Vị gia, hẳn là không có thời gian đi gặp Bạch Áu Huyền. Cúi đầu đi theo phía sau Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung tới trước đại môn, từ phía sau đại môn thấy một người đang lo lắng đứng đó, không khỏi cười khổ. Nàng vừa nghĩ Vị Thiếu Quân không tới tìm Bạch Áu Huyền, bên kia đã phái người tới đây, ngoài cửa đứng là nha hoàn bên người Bạch Áu Huyền. Vì thế, Hách Liên Dung dừng bước. “Ta ở đây chờ người.” Vị Thiếu Quân cũng nhận ra Đinh Lan, mày khẽ nhướn lên, nhanh chóng bước ra ngoài, “Có việc gấp gì? Lại chạy tới nơi này tìm ta.” Đinh Lan thấy Vị Thiếu Quân thì thờ phào, “Cám ơn trời đất, rốt cuộc cũng để nô tỳ tìm thấy nhị thiếu.” “Áu Huyền gặp chuyện?” Đinh Lan vội vàng gật đầu, kéo Vị Thiếu Quân đi xuống thêm đá đi vào chỗ kín đáo, nhẹ nhàng vẩy lên, quỳ rạp trên mặt đất. “Đinh Lan cầu nhị thiếu chuộc thân cho tiểu thư.” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vị Thiếu Quân ngay cả hỏi lại cũng không muốn, khẩu khí đã có chút không kiên

nhân. Đinh Lan vội la lên: “Tần ma ma bắt tiểu thư đi tham gia đại hội hoa khôi, Nhị thiếu biết mà, sau khi tham gia hoa khôi đại hội tiểu thư sẽ một lần nữa treo biển hành nghề với bên ngoài, đến lúc đó lỡ như... lỡ như tiểu thư bị người ta mua, vậy...” “Thì ra người muốn nói tới chuyện này.” Vị Thiếu Quân nhẹ nhàng thở ra, “Người trở về nói nàng yêu tâm đi, không ai mua nàng đâu. Trừ bỏ Vị Thiếu Quân ta.” Đinh Lan lại nói: “Vậy nếu có ngoại lệ đâu? Đinh Lan nói lời không nên nói. Bên trong Vân Trữ thành người so với nhị thiếu giàu có hơn cũng không ít, nếu thực sự có một ngày như vậy, tiểu thư tất nhiên sẽ sống không bằng chết. Cho nên Đinh Lan cầu xin nhị thiếu, ở đại hội khoa khôi ra tiền, chuộc thân cho tiểu thư đi. Phía sau ngài còn có Báo gia làm chỗ dựa, Tần ma ma không dám lấy nhiều bạc của ngài, chỉ cần nhị thiếu mở miệng.” “Chuộc thân cái gì?” Vị Thiếu Quân đưa tay ra hiệu cho Đinh Lan đứng lên, “Ta còn muốn bảo nàng tham gia đại hội hoa khôi đâu! Nếu nàng có thể đạt được ngôi hoa khôi, không phải trở thành một người có giá sao?” Ánh mắt Đinh Lan bỗng chợt tròn to, “Cái... cái gì? Nhị thiếu, ngài... Ngài nói thật hay nói giỡn vậy? Chẳng lẽ trải qua thời gian lâu như vậy, nhị thiếu vẫn luôn đối với tiểu thư gấp gáp thì chơi, cũng không có lấy một chút tình cảm?” Vị Thiếu Quân mỉm cười thật chặt, “Ta đối nàng đương nhiên có tình cảm, nếu không như thế nào thay nàng suy nghĩ nhiều như vậy?” Hắn liếc mắt nhìn về phía đại môn, bất giác đem thanh âm hạ thấp xuống, “Người hôm nay rốt cuộc tới đây làm gì?” Đinh Lan không hiểu, đứng lên, “Nhị thiếu, chuyện tới bước này Đinh Lan cũng chỉ biết nói thẳng, hai năm nay, tiểu thư đối với nhị thiếu đã sớm tự định ước hẹn, tiểu thư tự biết thân phận thấp kém, nàng không dám với cao, chỉ xin nhị thiếu có thể thay nàng chuộc thân, cho nàng một danh phận, chẳng sợ chỉ làm một nha hoàn thông phòng, tiểu thư cũng cam nguyện.” Vị Thiếu Quân nhìn Đinh Lan trầm mặc thật lâu, “Những lời này là do Âu Huyền bảo người tới nói?” Đinh Lan sững sờ, sau đó lắc đầu, “Là Đinh Lan đau lòng vì tiểu thư, không đành lòng nhìn tiểu thư hàng đêm rơi lệ, mới đến khẩn cầu nhị thiếu.” “Ta đã biết.” Vị Thiếu Quân trắng mắt liếc nhìn Đinh Lan một cái, “Người đừng nhiều chuyện, trở về nói với Âu Huyền để nàng an tâm chuẩn bị tham tuyển hoa khôi, chuẩn bị tài nghệ thật tốt, tranh thủ đạt được giải nhất, đến lúc đó đừng nói chuộc thân, chuyện gì cũng đều được!” Đinh Lan run rẩy, trên mặt ửng ửng hiện lên thần sắc vui mừng, “Nô tì đã hiểu, nhị thiếu muốn thanh danh tiểu thư truyền xa, sau đó mới vui mừng xuất giá.” Vị Thiếu Quân hừ cười hai tiếng, “Như vậy tất cả mọi người đều có mặt mũi.” Đinh Lan mừng tới mức gật đầu liên tục, “Đinh Lan hiểu được, Đinh Lan trở về nói với tiểu thư.” Nàng nói xong không kịp nói lời từ biệt với Vị Thiếu Quân, chớp mắt chạy không thấy thân ảnh. Vị Thiếu Quân không kiên nhẫn xi một tiếng, đang muốn vào cửa đón Hách Liên Dung ra, đã thấy Hách Liên Dung đẩy cửa mà ra, khẽ nhíu mày, tựa tiểu phi tiêu, “Nói xong rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Thư từ trong cung (1)

“Đây là...” Hách Liên Dung có chút khó có thể diễn tả, kỳ thật trong quan hệ phu thê yếu tố sex là rất quan trọng, Hách Liên Dung đề vấn đề này nói sau cùng chính bởi vì nó quan trọng nhất. Tuy nhiên, có thể giải thích với Vị Đông Tuyệt sao? Vừa rồi chỉ nói với nàng làm thế nào để câu dẫn nam nhân, nàng đã đỏ mặt tía tai xấu hổ không nói lên lời, hiện tại lại cùng nàng nói cái gì là sex? Không tốt lắm đi? “Là bùa bình an sao?” Vị Đông Tuyệt nghiêng cổ, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy nó đâu. “Đừng... đừng lắm!” Hách Liên Dung cười tới có chút chột dạ, “Để vợ chồng có thể chung sống hòa thuận, phải cầu Bồ Tát phù hộ thôi!” Vị Đông Tuyệt còn thật sự gật đầu, mặc dù mặt vẫn còn đỏ, ánh mắt đã lạc vào trên giấy, giống như phải nhớ kỹ những phương pháp trên đó vậy. Đột nhiên, một bàn tay to lớn từ phía sau che lại hai mắt Vị Đông Tuyệt, “Nhớ cái gì mà nhớ, không chút hữu dụng nào!” Không chỉ Vị Đông Tuyệt hoảng sợ, Hách Liên Dung có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, Vị Thiếu Quân đang đứng ngay phía sau Vị Đông Tuyệt, không biết từ lúc nào đã đi vào. Vị Đông Tuyệt bắt mạch cau mày lại, “Nhị ca dọa người ta! Muội cảm thấy nhị tẩu viết rất tốt, tương lai muội...” Sắc mặt vốn đã trắng nõn trở lại của nàng chợt lại đỏ lên, “Tương lai muội sẽ làm như vậy.” Vị Đông Tuyệt phải lấy hết dũng khí mới có thể nói ra lời này, Hách Liên Dung ngưng ngưng, “Kỳ thật, cũng không nhất định đúng...” “Cái gì không nhất định?” Vị Thiếu Quân hai ngón tay cầm lên tờ giấy đặt trên bàn, lại xem một lần nữa, cười nói nhỏ với Vị Đông Tuyệt, “Cần bản là vô dụng! Nhiều điều như vậy, nhị tẩu muội đến một điều còn chưa làm được, muội còn tin nàng?” “Uy! Cái gì một điều cũng không làm được?” Hách Liên Dung cướp lại tờ giấy, chỉ vào điều thứ nhất nói: “Này có đi? Người hăm hại ta, chuyện đó chỉ hai người chúng ta biết đúng chưa?” “Cái gì... Cái gì ta hại nàng!” Nói tới chuyện tranh luận, Vị Thiếu Quân lập tức phản bác, “Là ta cứu nàng!” “Mặc kệ. Dù sao cũng phù hợp điều thứ nhất đi?” Vị Thiếu Quân suy nghĩ hồi lâu, cũng gật đầu. Hắn thật đúng là chưa từng cùng người khác nói qua. “Cho nên, ít nhất cũng đã có một điều phù hợp.” Hách Liên Dung đắc ý dào dạt. Vị Thiếu Quân cắn khỏe miệng, đột nhiên bật cười. “Ta vừa rồi nhìn nhầm, không chỉ một điều, điều thứ hai cũng phù hợp.” “Sao? À. Ưu điểm của ta à? Hô hô...” Hách Liên Dung khiêm tốn khoát tay. “Không cần nói ki lắm gì.” “Không được. Nhất định phải nói.” Vị Thiếu Quân chuyển sang Vị Đông Tuyệt. “Muội không biết đâu. Nhị tẩu muội thật thà mà đem ưu điểm của nàng làm tốt nhất, bắt đầu là mắng mắng tới nghiêm, sau lại động thủ động cước. Hiện tại đã biến thành không đánh tức mắng.” “Người nói ai!” Hách Liên Dung không chút ngại ngùng đánh qua một quyền, đánh Vị Thiếu Quân xong lại quay sang cười giả là với Vị Đông Tuyệt, “Muội đừng nghe hắn nói lung tung, tẩu ngay cả điều kiện ôn nhu kia đều phù hợp.” Nhìn bộ dáng ngạc nhiên của Vị Thiếu Quân, Vị Đông Tuyệt nén cười đến thực vất vả, gật đầu với Hách Liên Dung nói: “Muội tin tưởng, nhị tẩu cùng nhị ca chung sống rất tốt đẹp, muội nhất định sẽ học theo nhị tẩu.” Vị Thiếu Quân đau thương thở dài một tiếng. “Gia môn bất hạnh a, ta là ca muội, muội không tin ta lại đi tin nàng?” Vị Đông Tuyệt le lưỡi, “Lần trước huynh nói những lời kia làm muội sợ chết khiếp, ai còn dám tin tưởng huynh nữa!” “Hắn nói cái gì?” Hách Liên Dung có chút tò mò. Vị Thiếu Quân cũng có chút... hiểu kỳ, hiển nhiên đã quên bản thân đã từng nói cái gì. “Nhị ca xấu xa cực kỳ, nói Trần công tử tương lai có thể sẽ trộm của hồi môn của muội, còn có thể ở trước mặt mọi người khiến muội...” “Này!” Vị Thiếu Quân rốt cuộc nhớ tới chuyện này, vội vàng mở miệng ngăn cản. Hách Liên Dung mang theo vẻ mặt cô quái nhìn hắn, miệng lại theo Vị Đông Tuyệt nói chuyện, “Khiến muội trước mặt mọi người làm chuyện gì?” Vị Đông Tuyệt tiến tới bên tai Hách Liên Dung, “Cời quần áo.” Vừa dứt lời, trên mặt Vị Đông Tuyệt đã hiện lên sắc đỏ ửng, “Còn hỏi muội nên như thế nào mới tha thứ hắn, nhị tẩu, tẩu nói xem, loại chuyện như vậy như thế nào mới có thể tha thứ? Nhị ca nói những lời này làm muội sợ, may sao muội hỏi nương. Trần công tử cũng không phải là người như vậy. Nếu là... đối xử với muội như vậy, muội sớm đã không còn mặt mũi sống trên đời này, còn nói cái gì mà tha thứ hay không.” Ánh mắt Vị Thiếu Quân đại ra, “Muội cùng nương muội nói?” Vị Đông Tuyệt khẽ cắn môi, còn thật sự gật đầu, “Nương muội cũng nói, người có thể làm ra loại chuyện này quả thật không bằng cảm thụ.” Vị Thiếu Quân bị đá kích, phần nộ nhưng không dám cãi lại, lại nhìn bộ dáng Hách Liên Dung đang cười như không cười lại có chút châm chọc, cảm thấy không được tự nhiên tới cực điểm, nhanh như chớp chạy ra khỏi nhà. “Ta nghĩ tới một cách có thể giúp nha đầu quan trọng kia, nàng chờ ta trở lại...” “Cái gì mà nha đầu quan trọng?” Nhìn theo hướng Vị Thiếu Quân rời đi, Vị Đông Tuyệt xoay người lại, nghi hoặc hỏi. “Bích Liễu?” “Không phải Bích Liễu.” Hách Liên Dung than nhẹ đem chuyện của Bích Lan nói lại một lần, lại khiến cho Vị Đông Tuyệt buồn phiền theo, “Thì ra là thế, nhị tẩu viết những cái này chính là để giúp nàng sao?” “Giúp cũng không giúp được.” Hách Liên Dung rõ ràng đem tờ giấy kia đặt sang một bên, cùng Vị Đông Tuyệt nói: “Muội có một thời gian dài không tới thăm nương đi? Ngày mai nếu rảnh rồi, tẩu và nhị ca muội cùng muội đi

đi.” Vị Đông Tuyết cực kỳ sung sướng. “Muội còn đang muốn nói với nhị tẩu chuyện này đâu.” “Cũng thuận tiện đi xem Trần Bình Phàm kia, thúc gục nhà bọn họ nhanh chóng tới cầu thân.” Hách Liên Dung cười hắc hắc, lại đem Vị Đông Tuyết biến thành một màu đỏ ửng. “Nhị tẩu cùng nhị ca giống nhau, đều chê cười muội.” Vị Đông Tuyết vốn là đến thăm Hách Liên Dung, bị nàng nói như vậy thật ngỡ ngàng muốn rời đi, “Muội về trước, tối gặp lại. Đúng rồi...” Vị Đông Tuyết đã gần bước ra khỏi cửa lại bước trở lại, “Nhị tẩu đừng có gấp, nhị ca nhất định sẽ có biện pháp.” Hách Liên Dung gương cười gât gât đầu, kỳ thật nàng xem bộ dáng vừa rồi của Vị Thiếu Quân thật chẳng giống như nghĩ ra biện pháp gì, giống như là chạy trốn chết, dù sao cũng bị người ta vạch trần chuyện ngu ngốc mà, cư nhiên ngốc đến mức ngay cả làm thế nào cầu xin người khác tha thứ cũng không biết... Tuy nhiên cũng đừng nói nàng không cho Vị Thiếu Quân cơ hội, nàng vẫn chờ Vị Thiếu Quân trở về, tốt nhất là mang về biện pháp dễ dàng. Kết quả, cả buổi sáng trôi qua, Vị Thiếu Quân không hề có động tĩnh nào, thẳng cho đến trước giờ cơm chiều, Hách Liên Dung mới nhụt chí vỗ đầu mình, “Thật ngốc! Thật đúng là quá tin tưởng hân!” Gọi Bích Liễu, đang chuẩn bị xuất phát đi tới đài sảnh dùng cơm, Hách Liên Dung chợt nghĩ tới một chuyện khác. Bởi vì chuyện của Bạch Lan khiến cho nàng phân tâm, nàng cho tới bây giờ mới phát hiện, hôm nay nàng thế nhưng lại nhàn rỗi cả ngày. Nàng vốn tưởng rằng sau khi lão phu nhân lộ ra ý tứ kia, thường thường sẽ giúp nàng chuẩn bị tốt một chút để tiếp nhận chức vụ, ai ngờ thật sự bị Vị Thiếu Quân nói đúng, xem ra lão phu nhân đối với chuyện đương gia thật sự không vội. Tuy nhiên nếu lão phu nhân không vội, vì sao còn có hành động này? Hách Liên Dung phát hiện bản thân bắt đầu quan tâm, quên đi đầy đầu suy nghĩ, mang theo Bích Liễu đi ra Thính Vũ hiên, đi thẳng về phía đại sảnh, liền thấy Vị Thiếu Quân ở cách đó không xa chờ mình. “Liên Dung, cho nàng xem đồ tốt.” Vị Thiếu Quân không nói hai lời kéo Hách Liên Dung quay về Thính Vũ Hiên, đóng cửa phòng ngăn Bích Liễu ở bên ngoài, thân bí từ trong lồng ngực lấy ra một quyển sách đưa cho Hách Liên Dung, mang về mặt xấu xa cười nói: “Chỉ cần có nó, hoàng thượng chắc chắn đối với Bạch Lan sẽ có thêm vài phần kính trọng.” “Cái gì vậy?” Hách Liên Dung nhìn quyển sách bìa lam chàm có gì đặc biệt kia, trên bìa sách cũng không có tên sách, tùy tay lật xem một cái mà thôi, tranh minh họa bên trong màu sắc rực rỡ khiến cho Hách Liên Dung bị sắc nước miếng, khụ nửa ngày mới đem sách gấp lại, sắc mặt đỏ ửng nói: “Đây là biện pháp của người? Đông cung đồ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Thư từ trong cung (2)

Nhìn màu ửng hồng trên mặt Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân xấu xa cười cười, “Thế nào?” “Không được tốt lắm!” Hách Liên Dung cuộn quyển sách lại, gõ lên đầu Vị Thiếu Quân, “Bất chúc lời người khác ra chủ ý thối nát!” “Ta lấy chủ ý của ai?” Vị Thiếu Quân có chút không phục, “Ít nhất trong những điều của nàng không có những thứ này.” “Ai nói không có?” Hách Liên Dung từ trong lòng lấy ra một tờ giấy tốt vừa nhẹ vừa mỏng, mở ra chỉ vào dòng cuối cùng, “Chính là đây.” Vị Thiếu Quân nhìn hồi lâu, “Nàng không phải nói là cái bùa gì...” “Bùa đầu người ấy!” Hách Liên Dung ném sách ra chỉ cho hắn thấy, “Đông Tuyết vẫn là tiểu thư khuê các, chẳng lẽ muốn ta ở trước mặt nàng nói đây là cái gì sao?” “Nàng không còn là tiểu thư khuê các...” Vị Thiếu Quân nói thắm một câu, ngẩng đầu nói: “Nàng đã có chủ ý như vậy, như thế nào có nói chủ ý của ta thối nát?” “Ta lúc đó chẳng phải nhìn thấy người mới hiểu được chủ ý của ta thối nát làm sao?” Hách Liên Dung không tình nguyện đem tờ giấy gấp lại. “Người ngịch mà xem, hoàng thượng là ai? Gặp qua vô số nữ nhân, cái chiêu thức gì mà chưa từng gặp qua? Nói xem phi tần trốn hậu cung này, vì lấy được thánh quyến (sự lưu luyến của hoàng đế) còn có chiêu nào mà chưa dung qua? Quyển này của người... nói không chừng đã sớm trở thành bài học quen thuộc trốn hậu cung.” Vị Thiếu Quân mất hai khắc mới hiểu được cái gì gọi là “bài học quen thuộc” cũng “sex”, thế mới biết Hách Liên Dung đang lo lắng điều gì, cội lòng đầy tin tưởng khoát tay, “Căn bản không giống nhau, nàng đó là bước thứ hai, sau khi lấy được tình cảm gần bó với hoàng thượng mới dung được, mà ta đây chính là bước đầu tiên, cam đoan khiến cho Bạch Lan kiều mị tận xương hơn hẳn người thường, chắc chắn sẽ khiến cho hoàng thượng một lần nữa coi trọng Bạch Lan, chiêu thuật này của nàng mới có nơi dung đến.” “Chính là quyển này của người...” “Này cũng không phải đông cung đồ bình thường.” Vị Thiếu Quân nghiêng tới bên người Hách Liên Dung, chỉ vào những chữ phía dưới bức đông cung nói: “Đây là mị thuật không truyền ra ngoài của các cô nương Đoàn Tụ các, hậu cung tần phi các nàng đích thực là đem hết tài năng của mình ra, nhưng các nàng đều là thực nữ danh môn, tiểu thư khuê các, cho dù có trở hết bản lĩnh, công lực thu phục nam nhân cũng không thể bằng một phần mười của các cô nương thanh lâu này. Hoàng thượng bảo đảm chưa từng thấy qua, Bạch Lan nếu hiểu được tinh túy trong đó, chỉ cần có một cơ hội, cam đoan khiến cho hoàng thượng nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.” “Có thực sự thần kỳ như vậy...” công khai cùng Vị Thiếu Quân bàn luận về đề tài này, Hách Liên Dung có chút nóng nảy, cũng không dám nhìn, cúi đầu nhìn kỹ chủ giải dưới bức tranh. Quả nhiên thấy chủ giải kia không chỉ đối với tư thế cơ thể có sự lý giải, còn liệt kê một ít hương liệu phối hợp. Mùi vị nào sẽ khiến chon nam nhân sinh ra phản ứng, cũng có rượu ngon thức ăn ngon cùng phối hợp, chỉ ra rõ ràng rành mạch. “Không tin? Nàng trước thử xem?” Trong giọng nói của Vị Thiếu Quân mang theo chút ngả ngớn. Hách Liên Dung thế nói rõ là xấu hổ hay là tức giận, vươn tay đánh qua, đối diện với ánh mắt chưa kịp thu hồi của Vị Thiếu Quân, trong con ngươi tựa sao sáng mang theo mê man chờ đợi, còn mang theo một chút không an phận. Một trường này của Hách Liên Dung cuối cùng không đánh tới được, thu tay lại bất mãn lườm hân một cái, nhỏ giọng than thở: “Thử với người sao?” “Nếu nàng nguyện ý.” Vị Thiếu Quân dời mắt đi, cố gắng duy trì ngữ điệu không đứng đắn. Ánh mắt mơ hồ không muốn cùng Hách Liên Dung đối diện, giống như tất cả những gì hắn nói đều là vui đùa mà thôi. Hách Liên Dung không tiếp lời. Kỳ thật lúc này, đánh hân một quyền hoặc đá hân một cước đem đề tài này ngừng lại là lựa chọn không tồi chút nào. Thế nhưng, Hách Liên Dung lại cố tình lật trang sách trên bàn, càng lật càng nhanh, cũng không hiểu nàng rốt cuộc có xem rõ những chữ ghi trên sách hay không. Hai người đồng thời trầm mặc. Vị Thiếu Quân là người đánh vỡ sự trầm mặc này, “Thuận miệng nói mà thôi không cần đột nhiên không nói lời nào chứ? Nàng muốn ta cũng không nguyện ý a, lần trước ta không phải nói rồi sao? Ta nhớ kỹ chuyện nàng cảm tạ ta, ta cũng không mong muốn về sau khi nàng nhắc tới ta lại nói ta không có chút ưu điểm nào!” Kỳ thật Hách Liên Dung nói biết ơn vì hắn không gài gài mình, tất cả đều là lúc ấy vì ngăn cản hành động của hắn mà tùy hứng nghĩ ra thủ đoạn này, nàng không tới Vị Thiếu Quân lúc nào cũng nhớ kỹ, hơn nữa, lúc nào cũng trên miệng như vậy. Như vậy, bản thân cũng thoải mái chút đi? Hách liên Dung cố gắng từ đáy lòng đào bới ra chút thoải mái, liền nghe thấy Vị Thiếu Quân nói: “huống hồ nàng cho rằng ta tùy tiện như vậy sao? Ta cũng biết loại chuyện này... Chỉ có thể làm cùng người mình thích a.” “Gi?” Hách Liên Dung lúc trước đã cảm thấy đủ kinh ngạc, hiện tại nghe những lời này của hân thiếu chút nữa rớt hàm. Hân? Cả ngày trốn trong thanh lâu Vị Thiếu Quân, cư nhiên cũng sẽ có loại lý luận của thiện nam này? Vẫn là nói... Hân thực sự đối với Bạch Áu Huyền thâm tình như thế, cam tâm vì nàng thủ tiết? Hách Liên Dung sắc, vừa là vì suy nghĩ này của mình, còn là vì, nàng đến tận hôm nay mới nhớ tới còn có Bạch Áu Huyền, một nhân vật số một như vậy. Mắt công nàng còn từng nghĩ không ngại cho mình và Vị Thiếu Quân chút cơ hội, suýt nữa thì đã quên chuyện này. “Nàng lại làm sao vậy?” Vị Thiếu Quân không thấy phản ứng gì, vội vàng tiến lên vỗ nhẹ lên lưng Hách Liên Dung, “Về sau đừng động chút lại suy nghĩ mấy chuyện ta nói, cũng chính là miệng ta hay nói giỡn mà thôi, nàng hoàn toàn đừng lo mấy chuyện này là được rồi. Hai người chúng ta hiện tại không tới... có chút hiểu lầm thôi!” “Ngạ... Khụ! Đã biết.” Hách Liên Dung ngượng ngùng vỗ ngực, lợi dụng động tác này che dấu sự chột dạ của

mình, “Đúng rồi. Ngươi làm sao tìm được quyển sách này? Hối Bạch cô nương sao?” “Không phải, mãi nghĩ xem lấy sách từ tú bà thế nào, đã quên gấp nằng. ...” Vị Thiếu Quân nói tới đây, vỗ bàn “bà” một cái, “Ta đã nói có chuyện muốn nói với nằng, vừa rồi nằng khiến ta quên mất, hiện tại mới nhớ ra, nằng đoán xem ta thấy ai ở Đoàn Tụ các?” “Ai?” Hách Liên Dung hỏi, trong đầu lại nghĩ... xa cách nhiều ngày, Vị Thiếu Quân tới Đoàn Tụ các nhưng lại không đi gặp Bạch Áu Huyền? “Đại ca.” “A? Ai?” Hách Liên Dung không có nghe rõ. “Đại ca.” Vị Thiếu Quân cười, bỏ trên mặt bàn, “Thế nào? Nằng cũng giật mình đi?” “Đại ca?” Hách Liên Dung lặp lại, rồi bổ sung thêm, “Đại ca? Vị Thiếu Huyền?” Vị Thiếu Quân nhún vai gật đầu, “Ta hình như chỉ có một đại ca như vậy.” “Chính là...” Vị Thiếu Quân khẳng định nói, Hách Liên Dung cũng không dám tin, “Ngươi nói tại chỗ đó nhìn thấy Thiếu Dương ta còn tin tưởng hơn là thấy đại ca? Hắn làm sao có thể đi thanh lâu?” Hách Liên Dung giờ còn nhớ rõ ngày hôm qua Vị Thiếu Huyền lo sợ như thế nào, chỉ vì Ngô thị đưa ra ý muốn nạp một tiểu thiếp cho hắn, như thế nào hôm nay Vị Thiếu Quân có thể phát hiện hắn đi thanh lâu được? “Cái gì... Cái gì kêu không có khả năng? Nam nhân tới thanh lâu, chuyện quá bình thường đi? Ta chính là vội vã trở về mới không đuổi theo hắn bắt chuyện, ngày mai ta tới hỏi tú bà xem, hắn nhìn trúng cô nương nào...” Tuy rằng Vị Thiếu Quân đối với chuyện Vị Thiếu Huyền xuất hiện ở thanh lâu cũng không hiểu nổi, nhưng nhìn thấy Hách Liên Dung phản ứng mạnh như vậy, trong lòng hắn liền khó chịu. Dựa vào cái gì người khác đi nằng lại khó khăn tin tưởng như vậy hoặc là nói không hề tin tưởng, mà chính hắn đi nằng lại một chút phản ứng cũng không có? Vì lẽ gì? Cảm thấy Vị Thiếu Quân hắn đi thanh lâu là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Hắn thoát nhìn chẳng lẽ lại đen như vậy sao? Hách Liên Dung bị vây trong khiếp sợ cực độ, vẫn chưa phát hiện sự khác thường của Vị Thiếu Quân, suy nghĩ thật lâu rồi vỗ tay một cái, “Ta biết rồi! Này nhất định là trả thù! Huynh ấy giận đại tẩu nạp thiếp cho mình, nên cố ý tới thanh lâu chọc tức đại tẩu!” “Còn có lí do gì khác không? Cũng nghĩ cho ta một cái đi!” Vị Thiếu Quân vốn rất tức giận, hiện tại lại dằn thành một cục lớn, “Từ đó đến giờ chưa từng nghĩ tới đến thanh lâu lại còn có nỗi khổ riêng như vậy!” “Ngươi cho là ai cũng đều giống ngươi à.” Dù sao, Hách Liên Dung bất luận như thế nào cũng không tin Vị Thiếu Huyền sẽ chủ động tới thanh lâu. “Đại ca, huynh ấy dù sao cũng là nam nhân, hẳn như thế nào liền... Quên đi, không thèm nghe nằng nói nữa.” Vị Thiếu Quân dựa vào cạnh bàn, chống cằm có chút nhứt chí, “Đừng nghĩ đến huynh ấy, trước nghĩ chuyện của nằng đi. Nằng viết những điều này không phải không dùng được, chờ Bạch Lan lại quyền rũ được hoàng thượng lần nữa, những thứ này mới có cơ hội dùng. Mấu chốt chính là Bạch Lan phải luyện tập thật tốt bí tịch này để khiến cho hoàng thượng ngoan ngoãn đến trên giường đi.” Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, không quá thả lỏng mà nói: “Bản bí tịch kia thật sự có thể sao? Một lần đã có thể khiến cho hoàng thượng nhớ mãi không quên?” Hách Liên Dung một chút cũng không bận tâm xem một nữ nhân như nằng lại nói trắng trợn cỡ nào, Vị Thiếu Quân khẽ há miệng, muốn nói cái gì lại nuốt trở về, sửa lại nói: “Nằng như thế nào còn không tin đâu?” Hắn lúc này không dám bảo Hách Liên Dung cũng thử mà xem, “Ít nhiều danh kỹ đều là luyện thành như vậy!” Hách Liên Dung cắn môi dưới, “Nếu thực sự có thể một kích tất trúng như vậy, sẽ thực đơn giản, tuy nhiên...” Hách Liên Dung nói thực chậm, một ý tưởng đột nhiên dần dần hình thành rõ ràng trong đầu, khiến cho nằng ngừng lại, thật lâu không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Thư từ trong cung (3)

Vị Thiếu Quân lại chờ tiếp, đợi thật lâu cũng không thấy động tĩnh gì, có chút khẩn trương, “Nói chuyện đừng có nói một nửa chứ.” Hách Liên Dung cũng chán ghét người khác nói chuyện nói một nửa, tuy nhiên nằng lúc này thật sự không phải đang cố ý, mà là nằng đột nhiên nghĩ đến, nằng từ khi nhận được bức thư kia vẫn luôn vất óc suy nghĩ bàn tính kế sách, căn bản chưa từng nghĩ tới Bạch Lan rốt cuộc muốn cái gì? Nằng viết thư gửi tới là muốn tìm kiếm trợ giúp sao? Hay chỉ đơn giản là muốn giải tỏa cùng mình? Chính mình cơ bản không biết nằng rốt cuộc muốn cái gì, liền mù quáng mà suy nghĩ con đường tốt nhất cho nằng, nếu nằng chưa từng nghĩ tới thì sao? Tuy rằng Hách Liên Dung vẫn luôn cảm thấy loại suy nghĩ này khiến cho ai nấy đều khổ cực giãy dụa rồi không tìm thấy đường đi, ngay như chính nằng lúc mới vào Vị phủ cũng không phải từng có ý tưởng này hay sao? Cũng mặc kệ Bạch Lan có phải hay không không còn đường đi, phải hay không suy ngẫm tới quãng thời gian còn lại, kia đều là vấn đề của chính nằng ta, lựa chọn ra sao là chuyện của bản thân nằng ta, Hách Liên Dung cùng với nằng ta ở Vân Hạ là những người thân thuộc nhất, như vậy cũng không thể có quyền thay nằng quyết định bất kỳ chuyện gì. Ai ngờ Vị Thiếu Quân nghe xong lời nói của Hách Liên Dung thì rất là khinh thường, tà nghệ mà liếc nằng một cái, “Nằng như thế nào lại nghĩ mọi chuyện đều vô dụng à? Đừng quá coi trọng chính mình, nằng hiện tại có thể làm chính là biểu đạt ý nguyện của nằng, cuối cùng dùng hay không cần, làm hay không làm thì còn phải tùy người ta quyết định, có thể người ta không cảm thấy chủ ý của người thôi nát đầu.” “Là... là như thế thật sao?” Hách Liên Dung sờ sờ mũi, Bạch Lan ở trong cung mới vài tháng, nên biết thì hẳn đều đã biết rồi, không lý do gì mình phải đi nói với nằng nên làm thế nào mới đúng, chính mình nhiều nhất chỉ là một đề nghị viên mà thôi, ngàn vạn lần phải hiểu rõ thân phận của chính mình. “Nằng nói cái gì đơn giản cơ?” Vị Thiếu Quân có chút đợi không được, “Nữ nhân hậu cung nhiều như vậy, mỗi người đều thiên kiều bá mị, cho dù Bạch Lan ở trước mặt hoàng thượng rồi hết ý phục cũng không nhất định có thể giữ được hoàng thượng.” Nghe Vị Thiếu Quân nói như vậy, Hách Liên Dung cười hắc hắc hai tiếng, “Ngươi có biết hay không cái gì gọi là Diêm Vương dễ chịu, tiểu quỷ khó chơi? Bên trong hậu cung đa phần là những quy tắc ngầm, đừng nhìn hoàng thượng là hoàng thượng, nhưng có đôi khi người hắn sung hạnh cũng không phải do hắn quyết định.” Vị Thiếu Quân lại mất hơn một phút mới biết cái gì gọi là “quy tắc ngầm”, rồi sau đó nói: “Đó là do ai quyết định?” “Đại thái giám bên người hoàng thượng. Cũng chính là Cao Thăng công công.” Bởi vì Hách Liên Dung ở kinh thành từng gặp qua thánh nhan, sau lại tự tay Cao Thăng công công tiếp nhận thánh chỉ tứ hôn, cho nên xem như có chút duyên gặp mặt. Mấy Vị Thiếu Quân lại nâng lên, “Không phải chứ? Hoàng thượng tuy rằng có tiếng là ham mỹ nhân, nhưng cũng coi như là một mình quân, như thế nào có thể nghe theo lời của một thái giám? Hơn nữa cũng chưa từng nghe nói...” “Ngươi rời kinh thành lâu như vậy. Có thể nghe được cái gì!” Nằng nói xong thấy Vị Thiếu Quân hình như có ý muốn cãi lại, lập tức nói: “Hoàng cung trong thiên hạ hẳn không khác nhau là mấy, từ từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung Tây Việt, đương nhiên biết rõ tình hình trong cung.” Kỳ thật, Hách Liên Dung chỉ đang phân bừa. Tây Việt quốc chủ trời sinh lòng dạ hẹp hòi, xem lão cha nằng không vừa mắt như vậy, sao có thể để nằng từ nhỏ đến lớn đều ở trong cung. Cũng chỉ nói như vậy để hù dọa Vị Thiếu Quân mà thôi. Tuy nhiên, Hách Liên Dung cũng từng thực sự đi vào hoàng cung Tây Việt mấy lần. Nằng cũng từ đó phát hiện thì ra những tiểu thuyết cung đình ngày xưa nằng đọc cũng có tính chân thực nhất định. Đại khái, trong thiên hạ, bất luận là hoàn cảnh nào thì cũng giống nhau, chỉ là những nơi sáo rỗng rập khuôn, có người ở đâu thì ở đó có tranh đấu, có tranh đấu thì nơi đó tức là giang hồ, kiếm nát còn có nơi dùng được. Nơi này của ta nơi đó của người, đừng bao giờ xâm phạm, xâm phạm liền liều mạng. Cho nên, đó là nơi giang hồ thôi nát, hoàng cung cũng chẳng khác gì trong giang hồ. Có điều, so ra cao cấp hơn. Người bên trong đều chơi âm khí. Hách Liên Dung nhắc tới hoàng thất, Vị Thiếu Quân không chút động tĩnh. Vấn đề này, hẳn dù một chút quyền lên tiếng cũng không có. Hách Liên Dung tiếp tục nói: “Hơn nữa cũng không phải hoàng thượng nghe hắn, là có an bài sẵn, Cao Thăng cả ngày đi theo bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng khi nào cao hứng, khi nào mất hứng, khi nào nhiệt tình tăng vọt, khi nào thì qua loa cho xong hẳn đều có thể nhìn ra một chút. Nếu có hần hỗ trợ, cộng thêm tuyệt thế bí tịch của ngươi, Bạch Lan dù muốn thất bại cũng không thể!” Kỳ thật

đạo lý này mỗi người đều biết, nhưng thế giới bình dân cách quá xa hoàng thất, bọn họ không phải cung nhân cung phi quan to hiển hách, bọn họ đối với hoàng thất đều luôn có một loại sùng bái mù quáng, sẽ không tin rằng hoàng cung kỳ thật cũng do gạch ngói tạo thành, người ở bên trong cũng phải ăn uống ngủ nghỉ. Ở trong cung đã từng kể thừa không ít những quy tắc trong dân gian, rồi tự cho là mới mẻ. Nhắc tới hoàng cung đều là tường vàng ngói ngọc, hoàng thượng lại chỉ so với Ngọc Hoàng đại đế thấp hơn một bậc. Đương nhiên, những người thuộc niên đại mấy trăm mấy ngàn năm sau này đều sẽ hiểu được đây chỉ là chính sách ngu dân của hoàng thất, làm cho dân chúng không dám xem thường chính sự, không dám đàm luận hoàng thất. Ngẫu nhiên có nghe thấy tin đồn từ hoàng thất truyền ra cũng không hề ảnh hưởng tới cục diện phong hoa tuyết nguyệt, lại còn tăng thêm vài phần lãng mạn của hoàng thất. “Móc nối quan hệ với hần? Như thế nào móc nối?” Vị Thiếu Quân xoa mày suy nghĩ hồi lâu. “Dùng tiền?” Hách Liên Dung lắc đầu. “Bạch Lan đến từ Tây Việt, trong cung thâm sâu khôn lường, cho dù nàng nghĩ muốn mua chuộc Cao Thăng, hần cũng không nhất định sẽ nhận số tiền này. Hơn nữa, Bạch Lan trời sinh tính cách thận trọng, bảo nàng cùng người như Cao Thăng gặp mặt, dùng tiền cũng không nhất định có thể làm nên chuyện.” Vị Thiếu Quân vốn đang nghĩ đưa thư vào trong cung là xong đâu, không nghĩ tới còn có nhiều chuyện trở ngại như vậy, nghiêng đầu hồi lâu. “Kia làm sao bây giờ?” Hách Liên Dung cũng cẩn thận ngẫm lại mới nghĩ tới nhiều chuyện như vậy, hiện tại cũng có chút ngáy ngốc, cùng Vị Thiếu Quân nhìn nhau, vô trán, “Cái kia chậm rãi nghĩ biện pháp đi, có chuyện quan trọng suytsx nữa đã quên mất!” Nàng đột nhiên hét lớn dọa Vị Thiếu Quân giật mình, thấy Hách Liên Dung cầm lấy quyển bí tịch trên bàn xoay người, Vị Thiếu Quân ném ra một ánh mắt xem thường, “Ta nói... nàng cho dù muốn học cũng không nên gấp gáp như vậy chứ, hơn nữa, nàng học cũng vô dụng thôi, bỏ Pitt cũng không có ở đây...” “Ngươi làm bà làm bầm cái gì đấy?” Hách Liên Dung chuyển tâm lật giờ bí tịch, lại gấp lại thật mạnh, “Nguy hiểm thật, may mắn không quá xúc động.” Vị Thiếu Quân “hử” một tiếng, rất là khó chịu nói: “Ta xem nàng thật ra rất xúc động.” “Nói với người người cũng không hiểu!” Hách Liên Dung tuy rằng nói như vậy, nhưng vẫn là mở sách ra đưa cho Vị Thiếu Quân xem, “Sách này là bí tịch của thanh lâu, những cô nương thanh lâu đều luôn sợ mang thai, cho nên khi dùng hương liệu cùng thức ăn linh tinh gì đó ít nhiều đều có tác dụng tránh thai. ... Xạ hương nhuận cơ hoàn này, dùng rồi đừng mong thụ thai nữa. Cái gì sùng ái đều chỉ là mây bay, con nôi dòng mới là thật, đứa nhỏ mới là bảo đảm cả đời.” Vị Thiếu Quân nhúc nhúc, “Hình như là như thế, kia làm sao bây giờ? Đây... này, ta thật vất vả mới có được... Không dùng được sao?” “Cũng không phải không thể dùng, chiêu thức này về hình thức vẫn có thể dùng được.” Hách Liên Dung đem sách để vào trong ngăn kéo bàn trang điểm, “Ngày mai đi tìm một đại phu, nhìn xem trong đó có những loại nào có tác dụng tránh thai là được. Rồi viết lại vài phương thức bí được khác, hắc hắc...” Xem Hách Liên Dung cười run rẩy bả vai giống như tên trộm vặt, ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, khỏe mỗi Vị Thiếu Quân không khỏi cũng nhếch lên. Suy nghĩ lâu như vậy, hần mới hiểu được bản thân vì sao khi đối với Vệ Vô Hạ, đáy lòng sinh ra không phải sự ghen tị mà là một loại cảm xúc mãnh liệt muốn bảo hộ; vì sao thời điểm Hách Liên Dung vui vẻ hần cũng trở nên vui vẻ theo; khi Hách Liên Dung tức giận, hần lại lo sợ bất an đến khó hiểu; thì ra hần nghĩ muốn bảo hộ nàng bên người, bảo hộ nàng không bị tổn thương, nghĩ muốn bảo vệ tâm tình tốt đẹp của nàng, nụ cười của nàng, khi nàng vui vẻ, ánh mắt phát ra ánh sáng tinh quang, tốt nhất... chỉ đề hần có thể nhìn thấy. “Ngươi sao lại ngẩn ngơ vậy?” Hách Liên Dung đưa tay đến trước mặt hần quờ quơ, cười nói: “Nếu chuyện này thành công, ngươi có công đầu.” Vị Thiếu Quân vẫn chưa vì vậy mà dương dương tự đắc, nghiêm túc khác thường đứng lên, đôi môi khép mở, “Liên Dong... Nàng còn muốn chạy sao?” Nhiều ngày rối loạn đã có đáp án, sẽ không tự giác muốn có thêm càng nhiều, nhưng trước mắt, hần có cơ hội đó sao? Có tư cách này sao? Nếu đáp án của Hách Liên Dung là khẳng định, hần sẽ không hề hối hận bản thân nhất thời xúc động ra tay gọn gàng dứt khoát chứ? Nghĩ tới đây, Vị Thiếu Quân cũng đã bắt đầu suy nghĩ, vẫn là không nên hỏi thì tốt hơn. Hách Liên Dung cũng sững sốt, “Đi? A! Đồ ăn hỏng mất! Quên đi ăn cơm rồi!” Nàng trong thời gian này đại khái đã lấy bệnh xúc động của Vị Thiếu Quân, lại chột càng ngày càng giống nàng trước khi xuyên qua. Hách Liên Dung chạy tới phía trước, lúc gần đi thuận miệng gọi Vị Thiếu Quân, “Ngươi cũng cùng đi!” Ai người vừa đi tới cửa, đang muốn mở cửa đã nghe thấy tiếng gõ cửa, Hách Liên Dung tưởng Bích Liễu đang gục, nói: “Lập tức đi...” Ai ngờ cửa phòng mở ra không phải Bích Liễu, mà là Ngô thị đang đứng ở trước cửa, thấy Hách Liên Dung thì cười cười, “Đệ muội không nói không đi ăn cơm, lâu như vậy còn chưa tới, bà nội bảo tẩu tới xem sao.” Đây thật đúng là đối xử khác biệt, không đi ăn cơm còn có người hỏi thăm. Hách Liên Dung bởi vậy càng thêm tin tưởng lão phu nhân sắp tới tuyên bố đổi đương gia trong nhà, bằng không như vậy để cao mình lên làm gì? Hách Liên Dung khách khí hai câu, rồi đi theo Ngô thị ra khỏi Thính Vũ hiên, Bích Liễu đi ngay phía sau Hách Liên Dung, dưới chân không biết bị cái gì ngáng phải, cả người ngã gục trên người Hách Liên Dung. Hách Liên Dung vội quay đầu đỡ lấy nàng, Bích Liễu sau khi đứng vững, nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân cùng nhị thiếu gia trong phòng nói chuyện gì quan trọng không? Đại thiếu phu nhân vừa rồi đứng ở cửa thật lâu rồi mới gõ cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Có khách tới chơi

Hồng rồi. Nghe xong lời nói của Bích Liễu, phản ứng đầu tiên của Hách Liên Dung chính là như vậy. Vừa rồi nàng còn ở trong phong nói chuyện Vị Thiếu Huyền tới thanh lâu cùng Vị Thiếu Quân, Ngô thị sợ rằng đã nghe được. Tuy rằng, ai sau lưng chả nói chuyện người, người nào sau lưng chả bị người ta nói, làm cho người ta nghe được thật sự rất không tốt. Không chỉ có phá hỏng quan hệ phu thê tốt đẹp của người ta, còn tự dán mác ‘bà ba hoa’ lên người mình, thật xấu hổ. Trộm nhìn Ngô thị, Ngô thị đã đi tới phía trước cách nàng một khoảng cách khá xa, thấy Hách Liên Dung dừng lại thì quay đầu lại nói: “Làm sao vậy?” “Không có việc gì.” Hách Liên Dung ngượng ngùng cười, đi đến bên cạnh Ngô thị, “Đi thôi.” Ngô thị lại nhìn thoáng qua phía sau, xoay người sánh vai đi cùng Hách Liên Dung, khẽ giọng hỏi: “Thiếu Quân làm sao vậy? Rất không yên lòng.” “Hần a...” Hách Liên Dung lúc này mới phát hiện Vị Thiếu Quân vẫn luôn thất thần, vẻ mặt giống như rất phiền não, không khỏi có chút kỳ quái, rõ ràng vừa rồi còn vui vẻ đâu. “Chắc hần tôi qua không ngủ được.” Ngô thị cười cười, hồi lâu không nói gì, cho tới khi tới đại sảnh mới nói: “Đệ muội gần đây thân thể thế nào? Ở trên núi ăn chay lâu như vậy, tẩu thấy muội gầy đi nhiều.” “Ăn chay vừa lúc có thể tiêu độc...” Hách Liên Dung hiện tại thật sự chột dạ, chỉ sợ Ngô thị đột nhiên hỏi nàng chuyện của Vị Thiếu Huyền, khi trả lời cũng là nghĩ tới cái gì nói cái đó. “Tiêu độc?” Ngô thị khó hiểu. “Chính là... Chính là chúng ta bình thường sinh hoạt ăn uống thoát nhìn không có vấn đề gì, nhưng là cũng sẽ có chút hư hại tổn động lại trong thân thể, hơn nữa ăn thịt hoặc là rau quả xào mỡ quá nhiều, hoặc là tâm quá nhiều bột chi, đều đối với thân thể tạo thành gánh nặng. Sau đó, sắc mặt chúng ta có chút tái nhợt, trong miệng sẽ có vị lạ, thời điểm như vậy phải điều trị thích hợp, ăn nhiều đồ chay, uống nhiều nước, vận động nhiều, để cho những chất độc hại đều thải ra ngoài.” Hách Liên Dung nói những ngôn từ hiện đại. Ngô thị nghe thấy có chút cổ quái, tiêu hóa hồi lâu mới hiểu mang máng, chậm rãi gật gật đầu, chỉ nói: “Đệ muội hiện tại quả thực nên chú ý đến thân thể.” Hách Liên Dung cười cười. Trong lòng vì bản thân thành công rồi đi đề tài câu chuyện mà hò hét không ngừng, không để ý Ngô thị ý tại ngôn ngoại. (lời nói mang theo ám chỉ) Một hàng người nói đuôi nhau vào trong đại sảnh. Lão phu nhân cùng những người khác vẫn đang chờ ở trong đó. Ngoại trừ Nghiêm thị cáo ốm không tới, Vị Thiếu Huyền trước giờ luôn có mặt đứng giờ cũng không ngồi đó. Lại nhìn sắc mặt Ngô thị dường như không có nhiều biến đổi. Hách Liên Dung không khỏi hoài nghi bản thân có phia hay không đã quá lo lắng....? Ngô thị ngay cả chuyện

nap thiệp còn có thể chủ động đưa ra, còn để ý chuyện Vị Thiếu Huyền có tới thanh lâu hay không sao? Tuy nhiên, dù nói thế nào, chuyện này cũng thực là kỳ quái, giống như chuyện Vị Thiếu Quân đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm kỳ quái như nhau. Vị Thiếu Huyền khác thường trước mắt chỉ có nàng cùng Vị Thiếu Quân biết. Mà Vị Thiếu Quân khác thường lại khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy có chút không đúng. Vị Thiếu Dương là người đầu tiên hỏi: “Nhị ca làm sao vậy?” “Hắn...” “Không ngủ ngon.” Vị Thiếu Quân đột nhiên mở miệng nói tiếp lời của Hách Liên Dung, cũng chưa ngồi xuống mà nói với lão phu nhân: “Lần sau đừng chờ bọn cháu, nhân vật quan trọng gì đâu.” Lão phu nhân cười cười, cũng không nói gì. Vị Thủy Liên cười nói: “Người một nhà, các đệ ở trong phủ, những chuyện đó không phải là dĩ nhiên sao?” Hách Liên Dung hiện tại đã biết Vị Thủy Liên bởi vì xem trộm thư của mình, nghĩ rằng mình ở trong cung có chỗ dựa nên thái độ với mình cũng thay đổi rất nhiều, thấy nàng nói như vậy cũng không quá ngạc nhiên. Vị Thu Cúc lại giống như thật ngạc nhiên, “Nhị tỷ lúc mới trở về cũng đâu có nói những lời như vậy, còn không đến một tháng, như thế nào đã thay đổi nhanh như vậy? Chứ không phải là ở chỗ nhị ca nhị tẩu thu được manh mối của bảo bối, nghĩ muốn lôi kéo quan hệ chứ?” Hách Liên Dung vạn không thể đoán được Vị Thu Cúc có thể nói trắng trợn như thế, xem ra cáo trạng với lão phu nhân không có kết quả, nàng đã chính thức khai chiến với Vị Thủy Liên. Vị Thủy Liên không chút hoang mang cười cười, “Tam muội, những điều muội nói sẽ không phải là tiếng lòng của muội chứ?” Nói trắng ra Vị Thu Cúc không đầu lại Vị Thủy Liên, trong quá khứ nếu gặp loại chuyện như vậy cũng chỉ có thể lấy việc khóc lóc om sòm mà thắng, tuy nhiên lần này còn chưa đợi nàng mở miệng, lão phu nhân đã khế quát một tiếng, “Không muốn ăn cơm thì đi ra ngoài cho ta!” Lão phu nhân vừa nói như vậy, thái độ bỏ qua Vị Thủy Liên cùng Vị Thu Cúc, Hách Liên Dung không khỏi cảm thấy tò mò ngày hôm qua Ngô thị gọi mấy người mặt thám trong Vị Tật Tri về đã nói những gì, cư nhiên có thể làm cho lão phu nhân không đi so đo chuyện Vị Thủy Liên có tâm tư tranh bảo bối, che chở nàng như vậy. Vị Thu Cúc chung quy cũng không đi ra ngoài, tức giận đi về phía nhà ăn, khỏe môi Vị Thủy Liên hiện lên ý cười, những người khác cũng không nhiều lời. Vì thế trừ bỏ một người cảm xúc không tốt, không khí trong đại sảnh cũng được coi là hài hòa, Hách Liên Dung cùng mọi người chuẩn bị chào đón bữa tối đoàn tụ đầu tiên. Vốn Hách Liên Dung vẫn nghĩ lão phu nhân sẽ trong đêm nay tuyên bố việc thay đổi đương gia, ai ngờ đợi mãi, lão phu nhân tựa hồ đã quên mọi chuyện gia sự của Vị phủ, khiến cho Hách Liên Dung nghi hoặc không thôi, xem ra Vị Thiếu Quân đã nói đúng, lão phu nhân cũng không nóng lòng xử lý chuyện này, cũng bởi vì như thế, ngày hôm qua lão phu nhân hành động thật chẳng giống như mọi khi. Chờ dùng xong cơm tối, lão phu nhân nói đầu đầu nên sớm rời đi, những người khác cũng có cùng ý tưởng như lão phu nhân, cũng không nói chuyện gì nhiều, một bàn đầy người không tới hai phút đã rời đi sạch sẽ. Hách Liên Dung còn đang cân nhắc dụng ý của lão phu nhân. Vị Thiếu Quân thấy bộ dáng buồn rầu của nàng miễn cưỡng thở ra một câu, “Ngẫm lại lời nói của bà nội với đại tẩu ngày hôm qua, cái này gọi là mỗi người đều có hy vọng, mỗi người không bị bỏ rơi, có mục tiêu, người ta sẽ sống càng thêm phong phú.” Hách Liên Dung bị hù chết, không thể tưởng được những lời này cư nhiên lại từ trong miệng Vị Thiếu Quân nói ra. “Nàng hiện tại cũng có mục tiêu?” “Có a.” Vị Thiếu Quân héch cầm lên, chống lại ánh mắt Hách Liên Dung “Mục tiêu của ta...” “Àn?” Hách Liên Dung còn thật sự lắng nghe. “Mục tiêu của ta...” Thanh âm Vị Thiếu Quân thấp đi, suy nghĩ không biết lại bay tới nơi nào, hồi lâu sau mới nói: “Chính là mối quan hệ với... cái gì công công đó...” Hách Liên Dung bật cười, “Người lấy bản bí tịch kia đã đại ân với người ta rồi, những chuyện khác mình ta sẽ nghĩ biện pháp, không cần cho rằng đó là mục tiêu cuộc sống của người.” Vị Thiếu Quân vốn có chút không yên lòng, nghe Hách Liên Dung nói như vậy không khỏi nói: “Nàng có thể nghĩ ra biện pháp gì?” “Ta đã nghĩ rồi, có thể tìm Kim Bảo giúp đỡ, Hàn đại nhân cũng xuất thân tiến sĩ, ở kinh thành hẳn là cũng có chút quan hệ, xin hắn giúp đỡ hỏi thăm trước, nếu không được, ta phải đi liên hệ lễ bộ Lý thị lang, trước kia lúc ta đến Vân Trữ tất cả mọi chuyện cũng là do hắn một tay xử lý, hẳn làm việc coi như khéo léo, có lẽ có thể giúp được.” Vị Thiếu Quân nghe xong thật lâu không nói, Hách Liên Dung còn tưởng hẳn cảm thấy không được, vội hỏi: “Như thế nào? Người còn có ý kiến gì sao?” Vị Thiếu Quân sừng sốt, “A?” Hách Liên Dung không nói gì, nhìn hẳn một lúc lâu, rồi gõ đầu hẳn một cái: “Nghĩ cái gì mà thất thần như vậy hả?” Vị Thiếu Quân khẽ cắn khỏe môi, giống như không để ý nói: “Còn có thể nghĩ cái gì chứ, nhớ nàng a.” Phản ứng của Hách Liên Dung khiến cho Vị Thiếu Quân chịu đá kích, đồng thời lại không khỏi cảm thấy may mắn vì nàng hiểu lầm ý của hẳn, bằng không đáp án mà hẳn nhận được rất có khả năng sẽ là một từ “Hừ”. “Bích Liễu?” Hách Liên Dung nghiêng đầu, “Người lại làm sao vậy? Các người hôm nay đều có chút kỳ quái.” Bích Liễu hồi phục tinh thần, nhủ mảy suy nghĩ hồi lâu, “Thiếu phu nhân, không phải nô tì, mà là đại thiếu phu nhân kỳ lạ. Thiếu phu nhân có phát hiện không, hôm nay khi dùng cơm, thiếu phu nhân ăn món gì, đại thiếu phu nhân ăn món đó, thiếu phu nhân ăn mấy đĩa, đại thiếu phu nhân cũng ăn theo như vậy. Thậm chí, ngay cả chút cần canh còn thừa lại nửa bát, đại thiếu phu nhân cũng ăn theo không chút khác biệt.” “A?” Hách Liên Dung chớp chớp mắt thật lâu, trong lòng ần ần cảm thấy có chút không đúng, nghĩ lại Ngô thị ngày hôm qua vẫn tiến lùi có suy tính, đối với mình cũng không tỏ thái độ gì bất thường, như thế nào hôm nay lại thay đổi? Chẳng lẽ nguyên nhân là vì Ngô thị nghe thấy cuộc nói chuyện giữa nàng và Vị Thiếu Quân? Nhưng chuyện đó cùng ăn thì có quan hệ gì? Hôm nay những chuyện khiến cho Hách Liên Dung không hiểu thật sự quá nhiều, Vị Thiếu Quân sau khi nghe xong lời của Bích Liễu cũng suy nghĩ cẩn thận, sau đó khoát tay, “Người để ý nàng nhiều như vậy làm gì, đều giống như thần kinh cả lũ với nhau vậy!” Vị Thiếu Quân vừa nói xong câu này, đã thấy quần gi Vị phủ Vị Quảng cầm cái gì đó đi qua bọn họ, nghiêng người chào hỏi bọn họ rồi vội rời đi. Vị Thiếu Quân gọi hẳn lại, ngấm ngấm ống đựng trà trong tay hẳn hồi lâu, cảm thấy thực sự rất quen mắt, nhủ mảy hỏi: “Đề làm gì vậy? Cái thứ này có cái gì thú vị chứ?” Vị Quảng cúi thấp người, “Ngoài phủ có Vệ công tử xin cầu kiến lão phu nhân, hẳn nói lão phu nhân chỉ cần nhìn thấy ống trà này sẽ nhớ hẳn là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 106: Trò chơi thần tiên

“Vệ... công tử?” Vị Thiếu Quân càng nhấn mạnh ngữ khí, đón lấy ống trà rồi xoay xoay trong tay, quay đầu lại nói đùa với Hách Liên Dung: “Nàng nói sao hẳn giống keo dính vậy? Vậy mà cũng có thể tìm đến tận đây!” “Có lẽ lần trước cáo biệt bà nội có nói với hẳn.” Hách Liên Dung nhìn bộ dạng cau có của Vị Thiếu Quân mà bật cười: “Sao hả? Muốn trốn không?” “Cười cái gì mà cười!” Vị Thiếu Quân lập tức nổi đóa: “Đây là nhà của ta ha! Trốn hẳn cái đầu!” Hẳn vừa nói vừa đưa lại ống trà cho Vị Quảng: “Đi nói với hẳn tìm sai nhà rồi, đuổi hẳn đi!” Vị Quảng có hơi băn khoăn: “Nhưng mà... Vệ công tử nói rằng đến thăm lão phu nhân...” “Nói là chuyện nhà rồi!” Vị Thiếu Quân không giữ được kiên nhẫn quát ầm lên, “Mấy cái người vớ vẩn linh tinh đấy mà cũng dẫn vào phủ, ông có biết được hẳn người tốt hay kẻ xấu không?” Vị Thiếu Quân dù sao cũng là cậu ấm trong nhà, thái độ của hẳn đã biểu lộ rõ ràng như vậy Vị Quảng cũng không dám cứng rắn lý luận liền cầm ống trà đi về hướng cũ. Vị Thiếu Quân hừ một tiếng nói với Hách Liên Dung: “Tên tiểu tử đó không tốt đẹp gì đâu, nàng phải cẩn thận.” Hách Liên Dung nghĩ hẳn cố tình gây sự: “Huynh trưởng thành chút đi, người ta có lòng tới vấn an lão phu nhân, liên quan gì đến huynh? Việc gì phải từ chối?” “Ta không tin hẳn có lòng tốt đến như vậy.” Vị Thiếu Quân bủn rủn môi, lầm rầm một câu: “Chỉ sợ ý đồ không như lời hẳn nói...” “Lại thì thăm cái gì vậy? Chúng ta đến Giáng Tuyết cư hẹn Đông Tuyết hôm nào đến thăm Trần Di, tiện thể tìm một vị đại phu xem bản bí tịch kia.” Chi cần là việc không liên quan đến Vệ Vô Hạ, Vị Thiếu Quân đều cam tâm tình nguyện. Hách Liên Dung cũng

không để tâm lắm đến việc Vệ Vô Hạ đến bái phỏng, tuy rằng hành vi của Vị Thiếu Quân vô cùng thất lễ nhưng có lẽ khi đến Vệ Vô Hạ cũng đã sớm dự liệu trước chuyện này. Việc sau này đã chứng minh, Vệ Vô Hạ đúng là đã có chuẩn bị trước. Sáng sớm hôm sau Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân đến Giáng Tuyết cư, lúc gặp Vị quân gia, Hách Liên Dung cũng đặc biệt hỏi thăm chuyện hôm qua, kết quả Vị quân gia nói khi ông mang ông trà trở lại cửa lớn thì Vệ công tử đã sớm đi rồi. Nhìn xem, người ta đã sớm đoán được Vị Thiếu Quân bụng dạ hẹp hòi không mời hẳn vào cửa bởi thế nên để lại lễ vật liền rời đi, điều này cũng thể hiện rõ người ta tính tình trọng nghĩa cao thượng, còn ai kia đúng là ích kỷ hẹp hòi mà. “Đây là hẳn thức thời, lờn ta làm gì?” Vị Thiếu Quân cũng giương mắt trừng lại nhưng trừng chưa đến hai giây đã phải cụp lại trước đôi mắt long lanh quyết liệt của Hách Liên Dung, không cam tâm tình nguyện nói tiếp: “Hắn đi chính là nói rõ hẳn cũng biết tùy tiện đến nhà người ta, không ngại mang tới phiền phức sao? Việc như vậy ta không thể làm được?” Hắn nói với vẻ rất hiền ngang lăm liệt, Hách Liên Dung lắc đầu cười cười cũng không muốn tranh luận cùng hắn nữa. Vị Đông Tuyết lại hơi tò mò cứ gắng hỏi Hách Liên Dung nguyên do, nàng chỉ nhún nhó mặt mày, tuy rằng k nói ra nhưng biểu hiện cũng đầy vẻ không tán thành. Vị Thiếu Quân cũng làm ngoi đi trước ra cửa lớn đã thấy ngay trước cửa Vị phủ có một chiếc xe ngựa-là xe Vị Thiếu Dương thường dùng. Một người gia đình thấy bọn họ liền hỏi: “Nhị thiếu gia có cần dùng xe ngựa để tiễn nhân sai người đi chuẩn bị thêm một chiếc?” Vị Thiếu Quân khoát tay: “Không cần đâu.” Chỗ bọn họ muốn đi đến đương nhiên không thể để người trong phủ biết đến.” Đang nói đến đó, vài người kia lại cúi người, phía sau vang lên tiếng nói: “Nhị ca, nhị tẩu, tứ muội.” Hách Liên Dung quay đầu lại thấy Vị Thiếu Dương đang bước ra từ cửa giữa, hôm nay hắn mặc chiếc áo đen thêu chỉ vàng, không giống với ngày thường hay mặc những màu sắc nhạt gọi cảm giác nho nhã thư sinh mà hiền ngang bước đến mang theo một cỗ khí anh tuấn mạnh mẽ bao trùm. Lại quay đầu nhìn vị đứng bên cạnh, rõ ràng hình dáng, chiều cao tương đương nhưng với cái kiểu đứng nghiêng nghiêng ngả ngả lại có vẻ thấp hơn Vị Thiếu Dương hai phân. Lại thêm hắn mặc áo khoác trắng viền hoa, bên trong là áo hồng nhạt tương ứng, nhìn thế nào cũng thấy bay bướm lẻo lết, thảo nào Bích Liễu nói người trong phủ chưa bao giờ nhận nhầm hai huynh đệ bọn họ. “Muốn đi đâu? Để đệ đưa mọi người cùng đi.” Vị Thiếu Dương vừa nói vừa đi đến cạnh bọn họ, Vị Thiếu Quân lắc đầu: “Đệ đi đi, chúng ta đi chơi.” Gì... Hách Liên Dung thật sự bội phục kiêu tình thần này của Vị Thiếu Quân, nói đùa như thật. “Hửm?” Vị Thiếu Dương nghe hắn nói vậy ngược lại thấy rất hứng thú: “Đi đâu?” Nghe Vị Thiếu Dương hỏi vậy, Vị Đông Tuyết không tự chủ được lại bắt đầu khăn trương nắm chặt tay Hách Liên Dung. Hách Liên Dung cười cười: “Ra ngoài thành đi dạo chút thôi, đệ không cần để tâm quá, mau đi làm đi!” Vị Thiếu Dương cũng nhìn thấy sự hoảng loạn của Vị Đông Tuyết nên cười cười: “Như vậy đi, đệ đưa mọi người đến đường lớn rồi mọi người lại tìm xe đi tiếp.” Vị Vị Thiếu Dương đứng đối diện Hách Liên Dung và Vị Đông Tuyết nên nàng nhìn thấy trong nụ cười của hắn không hề có chút hiểu kì, điều này khiến nàng hơi ngẩn ra, vì sao không có được câu trả lời mà vẫn không cảm thấy hiểu kì hay sao? Lẽ nào... Vị Thiếu Dương đã biết Đông Tuyết muốn ra ngoài làm gì hay sao? Hách Liên Dung ngẩn ngơ một lúc khiến Vị Thiếu Quân vô cùng bất mãn: “Này này này, có đi nữa hay không? Có nhìn nữa cũng không nhìn ra đoá hoa nào đâu.” Hách Liên Dung lờn lờn một cái rồi lại từ chối ý tốt của Vị Thiếu Dương lần nữa nhưng hắn vẫn kiên quyết không chịu: “Cứ làm theo ý đệ đi!” Sự kiên quyết của Vị Thiếu Dương khiến Hách Liên Dung thấy hơi tò mò còn Vị Thiếu Quân lại có chút nóng vội: “Sao đệ phiền phức quá vậy?” “Không thì chơi một trò chơi đi.” Sau khi Hách Liên Dung ngăn cản Vị Thiếu Quân đang chuẩn bị nói tiếp liền vươn tay rút một cây trầm trên đầu Vị Đông Tuyết xuống rồi cũng rút một cây khác của mình xuống nắm chặt chỉ để lộ ra đầu cây trầm: “Cái này tên là trò chơi thượng đế, ai rút được cây trầm ngắn hơn sẽ được làm thượng đế, có quyền yêu cầu người thua phải thực hiện một việc gì đó, đương nhiên người thua phải tuân theo lời của thượng đế.” Vị Thiếu Quân cùng Vị Thiếu Dương đều nhìn nhau một cái rồi lên tiếng hỏi: “Thượng đế?” “À... Thần tiên, thượng đế là một vị thần tiên, cái trò này cũng còn gọi là trò chơi thần tiên nữa.” Hách Liên Dung liền sửa lại tên trò chơi, dù sao đầu năm nay có liên quan đến chữ “Đế” cũng nên cẩn thận một chút. “Được đấy.” Vị Thiếu Quân vừa nói vừa không chút do dự chọn cây trầm của Hách Liên Dung, nàng liền cười hắn: “Đội lệnh đã, đồ ngốc!” Vị Thiếu Quân vừa kinh ngạc Hách Liên Dung đã xòe tay nắm cây trầm còn lại ra, quả nhiên cây trầm của Vị Đông Tuyết ngắn hơn một chút, hắn liền kêu gào cho rằng mình bị mắc lừa: “Nàng rõ ràng biết ta nhất định sẽ chọn cây trầm của nàng nên cố ý nói chọn cái ngắn hơn thì thắng.” “Ta cũng đâu dám chắc là do huynh tự chọn đấy chứ.” Thật ra Hách Liên Dung cũng hơi dựa vào trực giác của mình, cũng không biết vì sao nàng cho rằng Vị Thiếu Quân nhất định sẽ chọn cây trầm của mình. Không để ý đến Vị Thiếu Quân vừa bất bình vừa âm ỉ, Hách Liên Dung tìm tìm cái lại cây trầm cho Vị Đông Tuyết rồi nói với Vị Thiếu Dương: “Đệ phải nói ta là thần tiên.” “Ta là thần tiên.” Vị Thiếu Dương nói theo một câu khoe miệng không nhìn được khẽ nhếch lên, có lẽ cảm thấy hơi ấu trĩ. “Thần tiên muốn ra lệnh cho chúng ta làm gì đây?” Hách Liên Dung cười hi hi: “Bất luận là mệnh lệnh gì cũng được, giả dụ như... bắt hẳn trồng cây chuối đi lại ba vòng.” Nhìn ngón tay Hách Liên Dung chỉ vào mình, Vị Thiếu Quân nhăn nhó: “Nàng vốn dĩ muốn đùa giỡn ta!” “Ai bảo huynh thua? Chơi là phải chịu chứ.” Hách Liên Dung cũng không phải muốn Vị Thiếu Quân thua, thật ra nàng chỉ muốn biết Vị Thiếu Dương muốn làm cái gì mà thôi. Vị Thiếu Quân cũng không lên tiếng nữa, hẳn cũng biết luật lệ của việc cá cược, Vị Thiếu Dương nhìn hai bọn họ cười cũng không ra yêu cầu gì quá mức mà chỉ để bọn họ lên xe. Lúc xe ngựa bắt đầu chuyển bánh, Vị Thiếu Quân đột nhiên hỏi: “Vị sao đệ nhất định phải đưa chúng ta đi?” Hách Liên Dung thầm kinh ngạc, cứ tưởng chỉ mỗi mình nàng nhận thấy. Vị Thiếu Dương cười cười: “Không phải cũng tiện đường sao, hơn nữa cũng chỉ đưa ra đến đường lớn thôi mà!” Đương nhiên Hách Liên Dung không tin vào lý do thoái thác của hắn, không lâu sau liền thấy một chiếc xe ngựa khác vượt qua cùng với lời nói của phu xe. Xe ngựa đi chậm lại một chút, lái xe quay vào trong nói: “Tam thiếu gia, nhị tiểu thư nói người đến chỗ tuần phủ phu nhân trước, lúc sau mới đến Vị Tắt Biết.” Vị Thiếu Dương ừ một tiếng: “Được rồi!” Sao người ở xe phía sau lại là Vị Thủy Liên? Hách Liên Dung nhìn về phía Vị Thiếu Quân thấy hiện lên trong mắt hắn cũng mang theo sự nghi vấn giống mình. Lại một lúc nữa xe ngựa dừng lại, đã tới đường lớn, lúc này Vị Thiếu Dương không nói nhiều để mấy người bọn họ xuống xe, nói lời cáo biệt rồi thúc giục xe lên đường. Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân nhìn nhau, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Huynh nói... có phải đệ ấy biết rồi không?” “Có lẽ vậy.” Vị Thiếu Quân nhăn nhó tựa như không quan tâm lắm đến việc này: “Nếu không vậy rồi nhị tỷ nhìn thấy ba chúng ta đi ra ngoài, với tích cách của bà đó còn không phải muốn truy nguyên tận gốc sao, muốn tra ra chuyện này cũng dễ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Bí tịch “gây họa”

Vị Thiếu Quân chỉ chỉ vào Vị Đông Tuyết rồi nhìn trái ngó phải tìm xe, Vị Đông Tuyết ngơ ngác: “Làm sao vậy?” Hách Liên Dung vẫn chưa nói ra suy đoán của bọn họ với Vị Đông Tuyết, để trấn an nàng liền tùy tiện ậm ờ cho có lệ, trong lòng vẫn luôn để tâm đến hành vi của Vị Thiếu Dương. Hắn biết Vị Thủy Liên mỗi ngày gần như cùng lúc xuất môn đến Vị Tắt Biết với hắn nên mới kiên quyết muốn tiễn bọn họ đi một đoạn như vậy, mà chuyện Trần nương có lẽ hẳn cũng đã sớm biết rồi. Có điều Hách Liên Dung cũng không lo lắng về những chuyện hắn đã biết, Vị Thiếu Quân có lẽ cũng nghĩ vì là Vị Thiếu Dương nên mới thả lỏng như vậy. Mấy người bọn họ lại lên một chiếc xe ngựa khác đi đến thẳng nhà Trần nương, Trần nương gặp bọn họ thì vô cùng mừng rỡ, kéo Vị Đông Tuyết đi chuẩn bị com canh, nhất định giữ Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung ở lại ăn com rồi mới lại đi. Hách Liên Dung

cũng không từ chối nhiều, chờ dùng bữa trưa xong, Vị Thiếu Quân để Vị Đông Tuyết tự mình về nhà rồi cùng Hách Liên Dung đến chỗ Tôn đại phu đã từng chẩn bệnh cho Trần nương, trắc trắc về những điều trong quyển bí tịch sinh con. Chờ sau khi xong xuôi hết mọi thứ, không ngừng tìm hiểu những vật tránh thai rồi một đồng những phương pháp điều chế gì mà ‘canh bách tử thiên tôn’, Hách Liên Dung mới cùng Vị Thiếu Quân rời khỏi hiệu thuốc của Tôn đại phu. Vị Thiếu Quân vừa đi vừa không cam lòng nói: “Cái lão già đó đúng là không biết xấu hổ, chưa hiểu rõ đầu đuôi đã bắt ta phải tiết chế, ta tiết chế cái đầu lão ấy!” Hách Liên Dung vừa nghĩ lại Tôn đại phu khuyến cáo bọn họ đồng phòng cần phải tiết chế thì không khỏi đỏ mặt bật cười: “Chúng ta cầm đến một quyển bí tịch như vậy, chẳng trách bị người ta hiểu lầm.” Thấy Vị Thiếu Quân nửa ngày không hé răng, Hách Liên Dung liền quay sang nhìn nờ nọ cười hỏi hân: “Huỳnh... huỳnh sao lại đỏ mặt thế kia?” “Có nàng mới đỏ mặt ỉ!” Vị Thiếu Quân theo bản tính đập lại một câu rồi lấy tay quạt quạt liên tục: “Chưa gì đã đến lập hạ, trời nóng quá.” Thật ra không phải hân đỏ mặt mà là tai đỏ ửng lên, Hách Liên Dung không nhịn được cười trộm đôi lấy mấy cái lờm lờm của Vị Thiếu Quân mới phải cố nhịn lại: “Bây giờ chúng ta đi đâu?” “Sắc trời vẫn còn sớm, đi hỏi thăm vị Trần công tử kia một chút được không?” Hách Liên Dung giương mày nhìn hân: “Ta vừa mới sáng nay nghe ai đó nói không thể tùy tiện đến nhà người khác gây phiền phức cho người ta.” “Có gì giống nhau đâu?” Vị Thiếu Quân vẫn thản nhiên như không. “Cái vị Trần Bình Thường kia không phải làm trong thư cục sao, ta đến thăm hỏi hân, việc làm ăn của hân chẳng phải tốt hơn sao. Còn tên Vệ Vô Hạ kia á? Cần hân phải đến thăm hỏi nhà ta sao?” Lại còn không giống nhau chắc? Cũng một chín một mười cả thôi, thế nhưng từ trước đến nay Hách Liên Dung chưa bao giờ đòi co được với hân, chỉ đành lờm lờm một cái rồi tiếp tục đi theo hân: “Huỳnh biết thư cục của hân ở đâu sao?” “Đã sớm hỏi qua rồi, vừa rồi mới hỏi Trần đi.” Hách Liên Dung đột nhiên nghĩ việc gì Vị Thiếu Quân muốn làm nhất định phải làm cho được, thậm chí còn bắt đầu từ lúc nào không biết nữa. Đây có lẽ cũng là sự quan tâm ca ca dành cho muội muội, Hách Liên Dung không khỏi nghĩ lại chuyện hân đã từng hỏi Vị Đông Tuyết liên nhìn hân có ý nói: “Vi sao phải bận lòng đi dò hỏi trước như vậy? Sao hả? Sợ Trần công tử sau này sẽ trộm đồ cưới của Đông Tuyết, trước mặt mọi người um...” Vị Thiếu Quân đứng ngay sát Hách Liên Dung, cánh tay vòng qua sau gáy nàng bụm chặt môi nàng lại ngăn không cho nói tiếp. Sau khi ngăn cản xong mới hít sâu một hơi nói: “Những chuyện không hay trong quá khứ không nên nghĩ lại, nhìn về sau này đi...” Câu này của Vị Thiếu Quân nghe như thể cách mạng thơ ca vậy nhưng tư thế cực kì thân thiết này lại khiến Hách Liên Dung đỏ ửng hai gò má, khẽ động dậy muốn tránh thoát nhưng tay Vị Thiếu Quân vẫn kề sát môi nàng, ghé tòm hơn là Hách Liên Dung muốn lùi lại phía sau tách ra nhưng thế nào lại giống như thể càng tiến sát hơn vào ngực hân. Hành động của Vị Thiếu Quân chỉ là do thuận tay nhưng cảm giác thân thể ấm áp dán sát người mình khiến hân hơi rung động, ngây ngốc một lúc lâu rồi mới dần thu tay lại: “Liên Dung.” Hân cup mắt, yết hầu chuyển động vài lần rồi ghé sát vào tai Hách Liên Dung, giọng nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Ta sẽ đối với nàng thật tốt, tốt đến mức khiến nàng hoàn toàn quên hết những chuyện trước kia.” Hơi thở phả vào tai Hách Liên Dung khiến thân thể nàng run lên, nàng co rút người lại lí nhí nói: “Người, người bỏ ta ra.” Vị Thiếu Quân vẫn không động dậy, Hách Liên Dung bị hô hấp từ phía sau làm rối loạn hết cả lên, từ hai tai xuống đến cổ đỏ bừng hết lên. Nghe giọng nói mang theo chút run rẩy của nàng... Vị Thiếu Quân liền ngay giữa thanh thiên bạch nhật giữa phố xá ồn ào náo nhiệt... không tự chủ được... nổi lên phản ứng. Hai người đứng dán sát vào nhau, nhất cử nhất động của Vị Thiếu Quân tất nhiên không thể giấu được Hách Liên Dung, mặt nàng lúc này như thể muốn cháy bùng lên nhưng sợ Vị Thiếu Quân bị thất thố trên đường lớn nên nàng rời không rời được mà đứng cũng không yên, sằng giọng nói nhỏ: “Người... đi... đi qua ngõ nhỏ đằng kia đi...” Vị Thiếu Quân triệt để mất hết mặt mũi, nghiêng người khoác tay lên vai Hách Liên Dung, hai người nhắm mắt nhắm mũi nổi bước vào cái hẻm nhỏ. Vào đến đây, Hách Liên Dung lập tức tách ra cúi đầu đứng ở một bên đỏ mặt: “Đã bảo người đừng có náo loạn lúc xem bí tịch, cái gì cũng đòi xem cho được như thể người biết rõ lắm vậy...” “Sao ta lại không biết rõ!” Vị Thiếu Quân ngồi xồm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Hách Liên Dung, trên mặt đỏ ửng hết lên nhưng vẫn không phục cãi cớ: “Xem không hiểu rõ ta có thể... có thể như vậy sao...” Vị Thiếu Quân thuận theo lời Hách Liên Dung nói mà đem lý do mình thất thố đổ hết cho bản bí tịch, thật ra rốt cuộc chuyện là như thế nào chỉ có mình hân biết rõ. Hách Liên Dung càng nóng nảy: “Ý ta là người xem không hiểu mấy phương pháp phối chế này!” Vị Thiếu Quân nhăn nhó đành ‘ừm’ một tiếng, đợi bình tĩnh một lúc rồi mới nói tiếp: “Nàng đi ra ngoài chờ ta, đừng ở lại đây cản trở.” Hách Liên Dung lờm lờm hân thấy hân càng thêm đỏ mặt lại dường như rất thông khổ không khỏi lại nghĩ thêm chủ ý cho hân: “Huỳnh nghĩ đến chuyện khác xem, đừng có nghĩ mãi về quyển bí tịch đó nữa.” “Ta không nghĩ về bí tịch!” Không nghĩ về bí tịch? Vậy là đang nghĩ đến người khác sao? Mặt Hách Liên Dung hơi đỏ lên trước khi rời khỏi ngõ nhỏ lại nói nốt: “Huỳnh thử nghĩ đến người mình ghét nhất xem, nghĩ về Vệ Vô Hạ đó!” (Sặc sụa :D) “Ta nghĩ đến hân làm gì!” Vị Thiếu Quân suýt chút nữa gào ầm lên: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài...” Hách Liên Dung không nghĩ ra được chủ ý gì hay ho nên đành rời ra ngoài, ngay sau khi nàng vừa ra ngoài Vị Thiếu Quân trong nháy mắt ngã ngồi trên mặt đất khóc không ra nước mắt tự tát vào mồm mình: “Ngu ngốc chết đi được...” Hai người bọn họ cuối cùng cũng không đến thư cục của Trần công tử, hôm nay trạng thái không ổn định, đành để hôm khác vậy. Trên đường về cứ nhớ lại là Hách Liên Dung lại mỉm cười trộm còn Vị Thiếu Quân thì phiền muộn ra mặt, vừa vào Vị phủ liền phóng thẳng về Thính Vũ Hiên, hân muốn tắm, muốn nước lạnh! Hai người họ tất nhiên phải đi qua đại sảnh, vừa mới đi qua lại cùng lùi lại nhìn về người đang ngồi trong đại sảnh kia. “Vệ Vô Hạ?” Vị Thiếu Quân nheo mắt không thể hiểu nổi sao Vệ Vô Hạ lại có thể chơi trò đâm sau lưng, thừa lúc hân buông lỏng cảnh giác mà trà trộn vào phủ lần nữa, đúng là quá vô si! Hai người bọn họ cùng đi cùng quay lại đương nhiên hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong đại sảnh, Vệ Vô Hạ đứng dậy: “Đây là Vị huỳnh sao?” Người ta đã điểm danh thì Vị Thiếu Quân cũng đường hoàng bước vào, giương cổ vênh mặt nhìn hân: “Là ta, thế thì sao?” Hách Liên Dung không nói gì, cái gì mà ‘thế thì sao?’. Người ta chỉ muốn chào hỏi mình, hân còn muốn người ta đối với mình thế nào nữa? Vào đại sảnh Hách Liên Dung thấy ngoài lão phu nhân còn có Vị Thiếu Dương. Vị Thiếu Dương cười nói: “Hôm nay để đến một trà lâu bàn chuyện trùng hợp gặp được Vệ huỳnh, huỳnh ấy nhận nhầm ta với nhị ca, náo loạn nửa ngày rồi rã.” Vệ Vô Hạ cười lớn: “Đúng vậy, ta còn oán hận Vị huỳnh làm như không thấy với ta, không ngờ lại là hai người.” Vị Thiếu Quân hừ một tiếng: “Đúng là khéo quá!” Vệ Vô Hạ cười híp mắt: “Ai nói là không phải ư?” Nói rồi lại nhìn về phía Hách Liên Dung: “Chị dâu đã lâu không gặp?” “Vẫn rất khỏe, không phiền người nhớ thương.” Không đợi Hách Liên Dung trả lời Vị Thiếu Quân đã thay nàng đáp lại hân. Thái độ của Vị Thiếu Quân mọi người trong đại sảnh đều nhìn cái đã hiểu, trừ Hách Liên Dung. Hách Liên Dung vẫn cho rằng vì hân không vừa mắt với Vệ Vô Hạ, còn Vị Thiếu Dương lại nhìn thấy rõ ngữ khí bảo hộ **, trong lòng vẫn tự an ủi nhưng không khỏi có chút buồn bã, tự giễu cười. Hân có tư cách gì để tự an ủi trong lòng đây? Một chút cũng không có, thế nhưng... đôi vòng tay kia chỉ sợ không còn giữ cho mình được bao lâu nữa. “Vệ công tử sao lại tới Vân Trữ?” Vị Thiếu Quân thất lễ, Hách Liên Dung cũng không thể thất lễ theo hân, mời Vệ Vô Hạ ngồi xuống rồi mới hỏi. “Ân công có điều không biết chứ.” Vệ Vô Hạ cho rằng Hách Liên Dung nói suông nên cứ gọi nàng là ân công. Hách Liên Dung bật cười: “Vô...” “Đã gọi là ân công rồi.” Vị Thiếu Quân cắt đứt lời nói của Hách Liên Dung rồi mới hướng về phía Vệ Vô Hạ: “Tri ân dài lâu mới là hành vi của quân tử.” Vệ Vô Hạ gật đầu: “Vệ Vị huỳnh là tướng công của ân công, vậy Vô Hạ nên gọi là... ân công công rồi.” Khóe mắt Vị Thiếu Quân không ngừng co giật, Hách Liên Dung thì suýt sặc mà chết, bản lĩnh của Vệ Vô Hạ không hề kém so với Vị Thiếu Quân. Vệ Vô Hạ vẫn cười rất vô tội, tiếp tục nói với Hách Liên Dung: “Tại hạ vốn tới đây du lịch, lần trước trở về nhà gửi thuốc cho bà nội sau đó ta lại đi tiếp, nghe nói Vân Trữ sắp tới tổ chức cuộc thi hoa khôi, Vô Hạ thứ nhất vì nghe danh mà đến, thứ hai là lúc đó các thương gia giàu có tụ họp biết đâu lại có thể làm được vài vụ buôn bán lớn, bởi vậy nên mới đến.” “Cuộc thi hoa khôi?” Hách Liên Dung nói câu này thì liếc nhìn Vị Thiếu Quân, sao lại chưa từng nghe hân nói đến? Với tính cách náo loạn của hân thì chuyện như vậy đã sớm vị khai ra rồi. Vị Thiếu Quân cũng sững sờ, cuộc thi... hoa khôi? Hân hoàn toàn quên mất còn có việc này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Đại hội hoa khôi (1)

Vệ Vô Hạ khẽ cười: “Chuyện phong hoa đương nhiên bà chị không biết, tại hạ đột nhiên nhắc tới thật đã quá đường đột rồi!” Hách Liên Dung cười nói: “Khó có người nào dám nói thẳng thắn như vậy, dám nói nghe danh mà đến, còn hơn hẳn mấy lời ngoài miệng thì thanh cao của ngụy quân tử.” Vị Thiếu Quân không che giấu mà trắng trợn liếc mắt một cái, sao hả? Thẳng thắn thừa nhận đến thanh lâu mới là ưu điểm hả? Lão phu nhân lúc này mới hỏi: “Sức khỏe bà nội cháu thế nào rồi?” Vệ Vô Hạ quay lại hơi cúi người với lão phu nhân: “Làm phiền lão phu nhân quan tâm, bà nội cháu vẫn khỏe mạnh, dùng thuốc của Trí Năng đại sư nay chân đỡ hơn rất nhiều rồi.” Lão phu nhân gật đầu rồi lại dặn dò Vệ Vô Hạ nhanh chóng đưa bà nội hân đến núi để được Trí Năng đại sư chăm cứu đồng thời nghe đại sư giảng giải những lời thuyết pháp cao minh, Vệ Vô Hạ đều nhất nhất vâng lời, lão phu nhân lúc này mới hỏi: “Cháu hiện tại đang ở chỗ nào?” “Vô Hạ ở trọ một khách sạn khá chu đáo trên đường lớn Từ Ngộ.” Lão phu nhân ngừng nghĩ một chút: “Xem ra cháu còn ở đây một thời gian dài, một mình ở ngoài cũng nhiều cái bất tiện, không bằng đến đây ở đi.” “Cái gì?” Vị Thiếu Quân vẫn thất thần bỗng hét lên một tiếng quái dị, ngay lập tức chuẩn bị phản đối. Hách Liên Dung cũng thấy quá đột ngột, cứ cho là Vệ Vô Hạ khách khí lễ độ nhưng dù sao hân vẫn là một người bằng hữu không rõ tường tận gốc gác. Có điều chưa đợi Vị Thiếu Quân phản đối ra miệng, Vệ Vô Hạ đã nói: “Đa tạ ý tốt của lão phu nhân, thế nhưng Vô Hạ thích tản bộ đi dạo khắp nơi e rằng sẽ quấy rầy mọi người.” Lão phu nhân cũng không cưỡng cầu: “Ta cũng không khách khí nhiều với cháu, cháu đã nói vậy thì cứ theo ý cháu đi.” Vệ Vô Hạ cười cười ngồi thêm một lúc rồi mới đứng dậy cáo từ. Sau khi Vệ Vô Hạ đi rồi, Vị Thiếu Quân mới không an lòng nói với lão phu nhân: “Bà nội, mấy lời khách khí cũng phải chọn người mà nói, vừa nãy người nói vậy nếu tên tiểu tử không biết xấu hổ kia đồng ý, bà nói phải làm sao đây?” “Ai bảo ta khách khí?” Lão phu nhân đứng lên: “Ta là thật tâm muốn giữ hân ở lại, hân cũng không phải hạng người nghi thức xã giao giả tạo, thế nhưng đã vậy bà cũng không nên cưỡng.” Hách Liên Dung cuối cùng cũng không nhịn được: “Bà nội, cháu thấy bà có ấn tượng rất tốt với Vệ Vô Hạ?” Vị Thiếu Quân hừ một tiếng: “Nữ nhân đúng là nhìn mặt mà bắt hình dong, một ngày nào đó sẽ bị ăn quả lừa lớn! Lê nào trên trán kẻ xấu có chữ xấu sao?” Lão phu nhân nhăn mặt: “Ta có cái nhìn thiện cảm với hân vì hân có lòng kính lão. Mấy ngày ta đi nghe Trí Năng đại sư giảng kinh, hân một mực ở trong thiền phòng của đại sư nghiên cứu phương pháp chăm cứu, nhất là không ngừng khổ luyện châm pháp giảm đau. Các cháu không thể hiểu rõ nỗi thống khổ của người bị phong thấp, tình cảm của nó với bà nội thật khiến ta cảm động, người như vậy sao có thể là kẻ xấu?” Lão phu nhân vừa nói xong thì Vị Thiếu Quân cũng chợt nhớ lại, lúc đầu hân cũng nói muốn đi học châm pháp sau đó vì mãi mê với chuyện diêm sinh nên hoàn toàn quên mất, có đúng là quá bất hiếu không? Chờ Vị Thiếu Quân hoàn tỉnh lại lão phu nhân đã sớm đi mất, Hách Liên Dung liếc nhìn Vị Thiếu Quân: “Người không vội trở về nữa à?” “Trở về...” Thấy Vị Thiếu Quân đang thất thần cùng Hách Liên Dung ra khỏi đại sảnh, Vị Thiếu Quân quyết tâm buông nỗi trăn trở trong lòng đứng dậy gọi Hách Liên Dung: “Nhị tẩu.” Đã đến lúc trả lại đôi khuyên tai cho nàng, nhất là lúc sáng nay gặp mặt, sự ăn ý giữa hai người họ khiến hân đổ kỵ, thế nên hân phải trả lại vật không thuộc về mình, thuận tiện vứt bỏ một mảnh tình cảm không nên có của mình. Hách Liên Dung quay đầu lại cười: “Có việc gì vậy?” Vị Thiếu Quân tiến lên hai bước đang muốn lấy ra cái túi nhỏ luôn đeo bên người thì Vị Thiếu Quân đứng lúc này lên tiếng: “Liên Dung, ta... đi ra ngoài một chút.” Hách Liên Dung sùng sốt: “Sắp đến giờ cơm tối rồi huynh đi đâu?” Vị Thiếu Quân mím môi do dự nói: “Đến Đoàn Tụ các” Khóe mắt Hách Liên Dung nhất thời giật một cái, đây được gọi là thẳng thắn đúng không? Hay là hân học tập Vệ Vô Hạ dùng cảm thừa nhận suy nghĩ trong lòng mình? Vị Thiếu Quân không giải thích nhiều đã vội vàng đi xa, Hách Liên Dung đứng ở cửa phòng khách trầm ngâm không nói gì, nghĩ đến còn phải đối mặt với Vị Thiếu Quân không tránh khỏi vô cùng sợ hãi — dù thế nào trạng thái của mình ngồng nghênh tuyên bố mình muốn đến thanh lâu thật làm nàng quá mất mặt mũi. Hách Liên Dung ngược ngùng cười cười để xua đi sự xấu hổ trong lúc đó với Vị Thiếu Quân: “Đệ gọi ta có việc gì?” Vị Thiếu Quân đã ngừng động tác trong tay từ lâu, nhìn theo hướng đi của Vị Thiếu Quân mà lòng mảy may nhúch, đối mặt với Hách Liên Dung đến nửa ngày mới nói: “Không có gì... Trên đầu tẩu bị dính chút bẩn này.” Vị Thiếu Quân chỉ lên tóc Hách Liên Dung, thừa lúc này không chú tâm liền bước nhanh ra khỏi phòng khách, trấn tĩnh lại rồi nhanh chóng rời đi không một lời. Hân muốn đuổi theo Vị Thiếu Quân hỏi hân vì sao không biết quý trọng như vậy, lúc hân cho rằng mọi chuyện đã trở nên tốt đẹp, lúc hân định hoàn toàn buông tay... Lại nói Hách Liên Dung mò mẫm nửa ngày trên đầu mới dừng lại đến lúc đó trong đại sảnh đã không một bóng người, nàng đi về phía Thính Vũ Hiên mà không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đến chỗ Vị Thiếu Quân đi đến không khỏi có ý nghĩ đen tối có phải hân không nhận được hay không? Đến nước lạnh cũng không làm nguội được? Hừ! Đúng là một tên sắc ma mà! Thế nhưng... dù Hách Liên Dung cố cười đùa như nào cũng không thể xua đi nỗi phiền muộn trong lòng, ngừng nghĩ một chút, lại còn ngay trước mặt Vị Thiếu Quân nói muốn đi Đoàn Tụ các, thực quá thể. Bởi chuyện này mà tâm trạng vui vẻ lúc trước của Hách Liên Dung bị quét sạch, ngay đến tình cảnh thất thố của hân cũng làm nàng không vui nổi, chạm rãi quay trở lại Thính Vũ Hiên đã thấy Vị Đông Tuyệt chờ ở đó không khỏi có chút kỳ quái: “Muội về sớm vậy?” Vị Đông Tuyệt thấy nàng trở lại thì đỏ mặt lại có hơi căng thẳng: “Nhị tẩu với nhị ca có phải đi gặp Trần công tử rồi đúng không? Mẹ muội nói Nhị nương hỏi bà địa chỉ của Trần công tử?” Sự chột vạt của Vị Đông Tuyệt khiến Hách Liên Dung thoải mái đôi chút, nàng bật cười hỏi: “Muội là mong chúng ta đi hay là không đi?” “Nhị tẩu!” Vị Đông Tuyệt ngược ngùng cúi đầu: “Vậy... hai người có gặp được hân không?” Hách Liên Dung hít một hơi khiến Vị Đông Tuyệt không khỏi cảm thấy hoang mang: “Thế nào? Hân không tốt ư?” Thấy nàng gặp sự nóng vội, Hách Liên Dung mới buông tha cho nàng: “Không có, đúng lúc đây chúng ta có việc nên chưa đến đó.” Vị Đông Tuyệt nghe xong ngược lại có chút thất vọng, lo sợ bất an nói: “Nhị tẩu, nếu như... nếu như hai người thấy Trần công tử không tốt nhất định phải nói với muội, thà rằng biết sớm còn hơn hối không kịp.” Nghe nàng nói vậy Hách Liên Dung cũng bị cảm động theo: “Đúng vậy.” Cảm thán một câu liền cười cười với Vị Đông Tuyệt: “Yên tâm đi, nhị ca rất thương muội sẽ không để muội phải chịu ảm ức đâu.” Nói đến việc này Vị Đông Tuyệt gật đầu tán thành: “Nhị ca đúng là rất thương muội, đúng rồi... nhị ca đi đâu?” “Hân... có chút việc...” Hách Liên Dung bắt gặp che giấu một chút không muốn phá đi hình tượng của hân trong lòng Đông Tuyệt, ngoài dự liệu nàng ấy lại nhũn mảy: “Nhị ca thì có chuyện gì? Lê nào lại đi chung chạ rồi?” “Hơ...” Hách Liên Dung thầm nghĩ chuyện này không thể trách ta, căn bản là do ấn tượng quá sâu rồi. Vị Đông Tuyệt vịn vẹo tay cũng không quay đầu liền đi ra ngoài: “Nhị tẩu, tẩu yên tâm đi...” Đến cùng là yên tâm cái gì? Hách Liên Dung không nghe được đến đoạn cuối. Thẳng đến lúc Vị Thiếu Quân trở về mới vỡ lẽ ra cái đoạn cuối cùng kia. Vị Đông Tuyệt sau khi rời Thính Vũ Hiên thì cứ đứng đợi ở đại môn để chờ Vị Thiếu Quân trở về khuyên hân dừng... lảng nhãng, đối xử với lão bà tốt hơn. Thật khiến người khác xúc động Vị Thiếu Quân vô cùng buồn bực bởi chuyện xấu hổ ngày hôm nay, vì chuyện Thiếu Quân nói với hân, lại còn vì mới vừa bước vào cửa nhà lại bị Đông Tuyệt giữ lại tiến hành giáo dục. Hách Liên Dung, Hách Liên Dung, Hách Liên Dung. Ba chuyện đều bởi vì nàng, nhất là Vị Thiếu Quân... không ngờ... “Lại gây ra cái gì vậy?” Hách Liên Dung xua xua tay trước mặt hân: “Giải quyết xong chuyện rồi hả? Đi gặp Bạch cô nương phải không? Nàng thế nào?” Hách Liên Dung hỏi xong liền hối hận, đây là cái đề tài gì vậy? Cái gì gọi là “Giải quyết xong chuyện” rồi, đa nghĩa quá! Hơn nữa hân đi đâu thì liên quan gì đến mình! Người ta như thế nào thì cũng liên quan gì đến người chứ! Diễn hình của việc nói ra những lời không nên nói! Đáng chết! Ngay tại lúc Hách Liên Dung đang than phiền trong lòng vì lỡ mồm, Vị Thiếu Quân vẫn chưa tỉnh hồn trở lại, một nén hương, hai nén hương... đúng là gặp quý, lẽ nào Đoàn Tụ các vẫn chưa giải quyết được nhu cầu của hân? Vì sao hân vẫn giữ cái bộ dạng vừa mất mát không được như ý vừa thất vọng thế kia? Hách Liên Dung lại xua xua tay trước mặt hân: “Huynh không sao chứ?” “Ta...” Vị Thiếu Quân hít vào một tiếng, dựa vào góc bàn với vẻ phiền não vô cùng: “Ấu huyền tham gia cuộc thi hoa khôi mà lại không thương lượng với ta.”

Chương 109: đại hội hoa khôi (2)

Hách Liên Dung đang nghĩ muốn an ủi hân, nhưng việc này không có cách nào an ủi. Cho dù Hách Liên Dung đối với đại hoa khôi này không hiểu biết nhiều, nhưng chưa ăn qua thịt heo cũng biết heo chạy như thế nào, điện ảnh ngày sau và kịch truyền hình như là giang hồ hiệp khách, thế gia vọng tộc, hoàng thân quốc thích, có thân phận, mọi người đều muốn đi dạo thanh lâu, mà nay vừa khéo gặp được cuộc thi hoa khôi long trọng, vì thế trai tài gái sắc, ân oán tình cừu được bày ra, Hách Liên Dung đại khái đoán nội dung vở kịch chính là như thế. Đơn giản chính là một đám cô nương biểu diễn tài nghệ, sau đó tuyển ra một người làm hoa khôi, mà trọng điểm đề cử, mặc kệ trước kia có nổi tiếng hay không, sau cuộc thi này đều làm người ta nhớ đến, cho dù không được hạng nhất, cũng có thể lưu lại ấn tượng để người ta bàn luận, ví dụ như việc thu mua giám khảo hoặc khiếu nại, 99% đều là luyện tập trước đó. Cho nên nói tham gia hoạt động này chính là có dụng tâm, muốn có sự tín nhiệm, hơi có dao động đều đã bị đào thải, cho nên không có trường hợp bị buộc dự thi. Hơn nữa cuộc sau khi chấm dứt, sẽ có nhiều người ra giá tranh giành hơn, đến lúc đó hoa lạc nhà ai sẽ không còn là dựa vào loại cảm tình nồng nặc mà quyết định, mà phải nhờ quan hệ sâu xa gì đó. Vì thế Hách Liên Dung không có cách nào khác an ủi Vị Thiếu Quân, nên nói như thế nào? Đừng nghĩ, người ta trình độ theo đuổi cũng rất cao nha..... Không quan hệ, yêu nàng liền cấp nàng tự do..... Ân..... Cũng không phải rất hảo. Nói trở về, Bạch Áu Huyền không phải còn đang trong thời gian Vị Thiếu Quân bao dưỡng sao? Lần trước Vị Thiếu Quân bởi vì thay nàng ấy giải vây mà nhờ Vị Thiếu Dương trả phí bao dưỡng một năm, rõ ràng là hợp đồng còn chưa mãn hạn, như thế nào...? Chẳng lẽ Bạch Áu Huyền bội ước? hay là nói người được bao dưỡng vẫn có quyền lợi tham gia? Hơn nữa Vị Thiếu Quân cùng Bạch Áu Huyền không phải có tình chàng ý thiếp sao? Bằng không Vị Thiếu Quân cũng sẽ không như vậy mất mát. Hay chỉ là là gặp dịp thì chơi, tương vương có tâm thần nữ căn bản không mong? Ai! Có câu là tâm hướng trắng sáng, đầu ngai ánh trắng chiếu rọi..... Chuyện nam nữ trong lúc đó thật sự là tương đương khó hiểu! (cái câu kia ta mới nghe =.=) ”Ngươi cười cái gì?” Vị Thiếu Quân đột nhiên ra tiếng dọa Hách Liên Dung, nàng vội vàng sờ sờ khóe miệng. ”Ta không có cười?” Nhiều nhất là ”cười như không cười” — cảnh giới cao nhất của cười Vị Thiếu Quân không so đo với nàng. Hít thật dài một tiếng. ”Vì cái gì nàng muốn đi tham gia đâu? Như bây giờ không tốt sao?” Hân cả người buồn chán làm cho Hách Liên Dung đều cảm thấy được bên người nhiễm đầy màu xám. Nghe được lời nói đó tâm tình đang nhảy nhót dần dần tiêu tán — tất nhiên. Nhảy nhót. Nàng không rõ là cái gì tâm tình. Nàng lý giải đó là vì đối Vị Thiếu Quân vui sướng khi người gặp họa. Cơ mà giải thích này có điểm gượng ép. Bây giờ nàng rốt cục vứt bỏ cái loại này tâm tình. Im lặng nhìn Vị Thiếu Quân thất thần lại, vẻ mặt không phục. Lòng như có một bàn tay to vô hình chạm đến. Hơi hơi buộc chặt. Nhẹ nhàng chậm chạp hít vào một hơi. Thật thoải mái nói: ”Ngươi không muốn nàng tham gia thì đi nói với nàng nha. Bây giờ còn chưa muộn mà?” Vị Thiếu Quân gắt gỏng đầu. ”Thời gian cuộc thi hoa khôi bắt đầu là ngày đầu tiên của mùa hè” Ngày đầu tiên của mùa hè, Hách Liên Dung tính toán, ”Kia còn tận tám ngày a, ngươi hiện tại nói với nàng là được.” Nàng nói xong ngồi xuống, cầm lấy chén trà trên bàn, tự rót cho mình một ít để uống. Nhưng nàng lại không uống, dường như nàng phải làm gì đó để tránh nhàn rỗi, đừng làm cho chính mình nhàn rỗi. Cũng làm cho chính mình tự nhiên chút để trò chuyện. ”Như vậy sự việc theo ngươi nghĩ có chút phức tạp rồi.” Vị Thiếu Quân nhìn chằm chằm Hách Liên Dung, sau một lúc lâu không nói gì, cuối cùng lắc lắc đầu. ”Nếu đây là lựa chọn của nàng, ta nên đồng ý.” “.....” Hách Liên Dung muốn hỏi hân một chút khi nào thì trở nên am hiểu ý người? Còn ”nên đồng ý”?? Thật sự là đầu hổng rồi! ”Hiện tại cũng không phải thời điểm làm trang quân tử!” Hách Liên Dung không tin. ”Trong lòng nghĩ một đằng, nói ra một nẻo, thật sự là vô si!” Hách Liên Dung cũng không biết chính mình vì cái gì đột nhiên liền biến thân thành siêu nhân chính nghĩa rồi, dù sao khẩu khí cũng nên chính trực một tí. Nàng hướng về Vị Thiếu Quân sừng sốt nửa ngày, Hách Liên Dung cũng tự giác quay đầu, sau một lúc lâu, ”Ngươi yên tâm đi, ta không phải nói dối, ngươi làm chuyện gì ta đều sẽ giúp ngươi, chuyện của Bạch cô nương cũng giống như thế, ngươi đừng có lăm cổ kị như vậy, không cần bỏ lỡ rồi về sau mới thấy hối hận.” Hách Liên Dung tự nhận đã nói trúng tâm sự của Vị Thiếu Quân. Hân bao dưỡng Bạch Áu Huyền nhiều năm nhưng vẫn chưa bàn đến vấn đề chuộc thân, đơn giản là sợ hiểu nghĩa nan toàn — lấy tính cách của lão phu nhân căn bản không có khả năng đồng ý cho Bạch Áu Huyền vào cửa. Cho nên hân nói nàng liền hỗ trợ, thứ nhất là nàng không nghĩ trở thành một chương ngại trong tình cảm, đạo lý thứ tự trước và sau nàng cũng hiểu được, nếu Bạch Áu Huyền đã đến trước nàng tất nhiên sẽ là chữ ”được”, nàng sẽ không ngăn cản người ta ”được”; thứ hai là nàng đã muốn vì đáy lòng của mình thay đổi thất thường gây sức ép quá đủ rồi. Rõ ràng đã sớm hạ quyết tâm, lại còn có thể âm thầm cười trộm, còn có thể vui sướng khi người gặp họa, Hách Liên Dung khinh bỉ chính mình như vậy. Nhân sinh bắt đầu đi là bình thường, đôi lại tự hỏi một chút. Nếu chính mình là Bạch Áu Huyền. Chính mình phải làm thế nào để thoát khỏi cuộc sống kia bây giờ? Nếu không có, chính mình có cái gì tư cách đi cười trộm, đi vui sướng khi người gặp họa? Vị Thiếu Quân không cảm giác được Hách Liên Dung đang thất thần. Lực chú ý của hân vẫn không có tập trung, tuy có một chút vì chuyện của Bạch Áu Huyền, nhưng càng nhiều hơn lại là bởi vì lời nói kia của Vị Thiếu Dương đối với hân, ”Ngươi không quý trọng, còn có người khác muốn quý trọng” Là hân hiểu lầm cái gì sao? Vị Thiếu Quân trong lòng phiền muộn muốn chết, hơn nữa Bạch Áu Huyền đột nhiên quyết định, hết thảy đều giống như lệch khỏi quỹ đạo hân đoán trước. ”Này! Nói chuyện với ngươi!” Gặp Vị Thiếu Quân thật lâu không nói, Hách Liên Dung có chút nóng nảy, ”Ít nhất phải tỏ vẻ tí chứ! Biểu hiện quyết tâm và... vân vân!” Vị Thiếu Quân chợt bật cười, xem bộ dạng chính nghĩa kiên định của nàng, đáy lòng phiền não hơi giảm, trên mặt ý cười càng đậm chút. ”Chú ý của ngươi từ trước đến nay khá nhiều, đồng ý hỗ trợ không còn gì tốt hơn, bất quá Áu Huyền nếu nghĩ muốn tham tuyển hoa khôi, vậy nhất định phải đoạt được quán quân mới được!” ”Cáp?” Hách Liên Dung nhướng mày, bọn họ hai cái như thế nào giống như gà mờ đâu? Nàng nói chính là muốn Vị Thiếu Quân ngăn cản Bạch Áu Huyền dự thi, sau đó mình từ từ thuyết phục lão thái thái cho Bạch Áu Huyền vào cửa; thế mà giờ nói cái gì làm cho Bạch Áu Huyền dự thi, không chỉ có dự thi, còn muốn đoạt được quán quân, mà chính mình còn chủ động đi làm quân sư quật mo? ”Không phải a.....” ”Liên quyết định, thời gian chỉ còn tám ngày, lấy tài mạo của Áu Huyền, hơn nữa có chúng ta trợ giúp, đoạt được hoa khôi cũng không phải chuyện khó khăn lắm” Vị Thiếu Quân nói xong đứng dậy, ”Ta đi trước thám thính động tĩnh mấy thanh lâu khác, ngươi ở nhà ngắm xem có ý kiến gì hay thì nói cho Áu Huyền, cầm kỳ thư họa thì từ ca phú đều không làm khó được nàng, nhìn xem phải làm như nào mới có thể cho nàng trở hết tài năng” Vị Thiếu Quân nói xong liền ra cửa, không lưu ý khuôn mặt suy sụp của Hách Liên Dung Nàng giúp Bạch Áu Huyền đoạt hoa khôi? Tốt tốt, dù sao đều là giúp, không kém lần này. Nhưng như thế nào giúp? Bạch Áu Huyền tinh thông cầm kỳ thư họa thì từ ca phú, còn nàng thì không tinh thông, căn bản là một phế tài nga, như thế nào nghĩ ra chủ ý giúp người ta a! Gặp qua quân sư so với chủ công còn đầu heo sao! Nếu không..... Nếu không..... xướng Tập Môn vũ? Vẫn là..... Vẫn là..... Đường thi tổng từ nổi tiếng? Lại hoặc diễn sân khấu kịch Sơn Đông? aiz..... nhiệm vụ quá gian khổ.

Chương 110: đại hội hoa khôi (3)

Nói sau Vị thiếu Quân, ra Vị gia liền tiến đến Di Xuân lâu, vừa rồi ở cứ điểm Đoàn Tụ các không nhìn thấy bằng cầu bằng hữu kia, khẳng định chính là ở đây. Sự thật chứng minh Vị Thiếu Quân đối với những bằng hữu này cũng hiểu biết rất khá, vừa đến Di Xuân lâu, tiểu nhị thấy hắn đi vào liền trực tiếp đưa hắn lên nhả gian trên lầu, Hàn Sâm cùng Phươg Đại Thiếu cầm đầu nhóm ăn chơi, vừa thấy Thiếu Quân liền vui vẻ, vội vàng tiếp đón hắn ngồi xuống. Phươg Đại Thiếu đầu tiên làm khó dễ, "Tiểu tử ngươi rất không có suy nghĩ, đã bao lâu rồi chúng at chưa có gặp nhau a? gần đây Hàn Sâm cũng b5i lão bà quản chặt, hôm nay khó khăn lắm mới thoát thân, các ngươi thật vô dụng, cư nhiên tất cả đều sợ lão bà!" Một bên Hàn Sâm phe phẩy chiết phiến, ha hả cười khê, "Ít nói mát, ta nhân nhượng nàng không phải đều là vì các ngươi sao? Bằng không sao ta có thể cùng cậu cả nói, thỉnh chiếu cố các ngươi, về sau có chuyện cũng ít một chút đem tên ta ra!" Này thật không phải Hàn Sâm khuyếch đại, mười người thường xuyên ngoạn cùng một chỗ tuy rằng đều là phú cô nhất phươg, nhưng luận hắc bạch lưỡng đạo thế lực hẳn chính là lớn nhất, cho nên bình thường mọi người tụ hội phóng túng hẳn đều đến góp vui, rất ít có trường hợp tự mình xuất tiền túi a. Phươg Đại Thiếu cũng không giả mồm, hùng hùng hổ hổ tự phạt tam chén, "Coi như ngươi là giả nghĩa khí đi, Thiếu Quân cũng không thể tránh đi? Vô thanh vô tức mất tích thời gaign dài như vậy, phạt rượu!" Vị Thiếu Quân ngửa đầu cười, "Phạt rượu nhiều không có ý nghĩa, không bằng phạt ta mời các ngươi đến thanh lâu Vân Trư thành, thế nào?" Đề nghị vừa ra, mọi người cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi, Phươg Đại Thiếu đi đến phía sau lưng hắn cười nói: "Ngươi đề nghị đến đó... nghe cũng không tồi a." Vị Thiếu Quân đẩy hắn một phen, "Chỉ sợ ngươi hữu tâm vô lực. Đi thôi, chính mình chọn địa phươg, chỉ có một yêu cầu, phải tìm các cô nương tham gia dự thi, nhìn xem các nàng đánh đàn, xướng khúc,....." "Đi Đoàn Tụ các được không? Nghe nói tiểu tẩu tử cũng dự thi nha!" Một tên ăn chơi kinh hô lên, Phươg Đại Thiếu tiến lên hai bước che miệng hắn lại, "tên này say đến điên rồi!" Vị Thiếu Quân hừ cười một tiếng, "bên kia ta và Sâm sẽ phụ trách, không làm phiền các vị. Bất quá các ngươi đừng chỉ lo ngoạn, nhớ kỹ chính sự, Áu Huyền nếu dự thi, không phải đứng thứ nhất thì không được!" Mọi người âm ỉ mà bàn luận, không có Vị Thiếu Quân bọn họ ngoạn thật nhàm chán nha, hiện tại tốt lắm. Có trò hay để xem a. Vị Thiếu Quân đi theo mọi người xuống lầu. Nói cho chương quây ghi nợ. Đương nhiên là ghi lên người Vị Thiếu Dương. Vị Thiếu Quân lần đầu tiên có điểm do dự. Hắn thậm chí sờ sờ chính mình bên hông. Mới nhớ tới chính mình thói quen là không mang theo túi tiền ra ngoài. Đi theo sau mọi người. Nhìn hơn mười người ăn chơi trác táng vốn đã thành quen. Vị Thiếu Quân đột nhiên có loại cảm giác dường như đã có mấy đời. Dĩ vãng hẳn cùng Hàn Sâm, Phươg Đại Thiếu đi ở giữa đám người. Vui cười tùy tính. Cái gì cũng không nghĩ muốn. Chỉ nhìn hiện tại. Hiện tại vui vẻ mới là quan trọng nhất. Nhưng này mới bao lâu? Hẳn lại thấy mình không còn chung tâm tình với bọn họ. Không xa không gần theo sát quần đoàn lang thang. Nghe bọn hắn loạn nói bậy bạ. Vị Thiếu Quân đột nhiên cảm thấy được..... Thực ngại thoi. Chính mình cũng là như vậy sao? Nghe tin via hè xong liền bàn luận. Đây là điều bình thường ai cũng làm. Không cần kiếm tiền, không cần dưỡng gia, không cần phụ trách. Đây là cả đời bọn họ. "Ngươi làm sao vậy?" Hàn Sâm chậm chân bước. Chờ Vị Thiếu Quân đi đến. "Ngươi hôm nay rất không bình thường" Vị Thiếu Quân chỉ nhìn hắn cười. Nhưng không có trả lời. Hỏi ngược lại: "Ngươi chừng nào thì xuất phát?" Hàn Sâm có chút kinh ngạc, "Ngươi biết? Ta không nói cho các ngươi." "Ngươi là chưa nói, vợ ngươi đã sớm nói, vào kinh đi thi sao." Cái này là khi ở trên núi nghe Hách Liên Dung nhắc qua. Hàn Sâm phẩy phẩy quạt trong tay. Gương mặt trắng nõn ngẩng lên cười cười. "Vốn a..... Ta rất không thích bọn họ cái gì đều thay ta an bài, bắt quả..... Ngày đó nghe tẩu tử nói Kim Bảo tự nhiên vì ta chạy tới chỗ mấy quan phu nhân tụ tập. Nàng a..... Sợ nhất chính là nhìn nữ nhân về mặt nhân nhum, huống chi là một lúc gặp nhiều người như thế. Ta thừa nhận có một chút cảm động. Cho nên cũng nên có một chút hồi báo." Vị Thiếu Quân nửa ngày không lên tiếng, hẳn nghĩ đến Hách Liên Dung làm sao không phải toàn lực duy trì vì hắn làm việc? trước kia lời nói lạnh nhạt chiếm đa số, nhưng biết chính mình quyết tâm phải làm, lúc đó chẳng phải thực cố gắng hỗ trợ sao? Nghĩ đến bọn họ lần đầu tiên đi vũng bùn tay chân bị dọa đến hồn phi phách tán – hồn vía lên mây bộ dáng, Vị Thiếu Quân không khỏi bật cười, làm cho Hàn Sâm tò mò. "Ngươi xong đời." "Àn?" "Ta nói ngươi xong đời, thl ịch ai rồi phải không? Mới có thể cười ngu ngơ như vậy." Vị Thiếu Quân lập tức nghiêm khuôn mặt tươi cười, "Ngươi thật biết?" "Đúng vậy, bởi vì ta cũng có người thích nha. Có đôi khi nhớ tới Kim Bảo ta sẽ cười ngu như vậy." Đối với Hàn Sâm nói trắng ra như thế, Vị Thiếu Quân có chút kinh ngạc, Hàn Sâm cười to, "Quả thế, bằng không ngươi hiện tại đã đem ta cười nhạo đủ." Vị Thiếu Quân cảm giác khó nói, Hàn Sâm cười nói: "Yên tâm, ta nói cũng không phải giả, thật sự là chúc mừng ngươi. Kỳ thật ta nên cảm ơn ngươi, thay ta tìm một kẻ dờ hơi như thế, những lời này ta đã sớm nên nói, vẫn ngưng ngừng nói ra miệng, hiện tại ngươi cũng tìm được rồi người ngươi thích, ta mới không sợ ngươi chê cười ta." "Ngươi....." Vị Thiếu Quân không được tự nhiên rồi mất đi, không kiên nhẫn nhum, "Đề làm chi? Giao đãi, cho đi ngôn a?" Hàn Sâm đem cây quạt khép lại, lấy tay thường thức, dương mi, hơi cười nói: "Ta là rất hiểu biết ngươi, không tha con tép, bắt con tôm, nói không chừng ngươi hội bởi vì sợ mất mặt mà vẫn không chịu đối mặt tâm ý của chính mình. Như thế nào? Thích tiểu tẩu tử?" Hẳn nói xong hạ giọng tới gần, "Vẫn là đại tẩu tử?" Vị Thiếu Quân lần đầu tiên không có phản bác Hàn Sâm gấu cọt, nghiêm mặt nói: "Ta đối Áu Huyền như thế nào ngươi rõ ràng nhất." Hẳn không có ngay mặt trả lời vấn đề, nhưng cũng là đáp, Hàn Sâm bật cười, "Xem ra chúng ta hai cái đều là trời sinh tiện nhân, ôn nhu như nước không thích, càng muốn thích hung hãn như hổ." "Nhà ngươi mới là cọt mẹ, Liên Dung đều là bị nàng mang hồng rồi." Vị Thiếu Quân đến nay vẫn nhớ rõ sau khi nghiên cứu chế tạo thành công diêm, Hách Liên Dung đối với hắn tươi cười. Ngay cả lòng người đều hòa tan, nhớ đến... hình ảnh đó lại hiện ra trước mắt. "Vậy ngươi còn phiền não cái gì?" Hàn Sâm không hiểu nhìn hắn, "Có phải hay không tẩu tử không thích ngươi thường xuyên đi Đoàn Tụ các? Vậy ngươi liền đối nàng nói, nói ngươi cùng Áu Huyền căn bản không có cái gì, tẩu tử so với con cọt mẹ nhà ta phân rõ phải trái nhiều lắm, nhất định hội nghe ngươi nói." "Không phải..... Nguyên nhân này." Vị Thiếu Quân có chút phiền muộn, vấn đề là hắn căn bản còn không có nói với Hách Liên Dung tâm ý của mình, hơn nữa hẳn cũng không biết chính mình có nên hay không đối nàng nói ra tâm ý. Nàng trong lòng có người thích nha! Mặc kệ là hòa thân vẫn là tứ hôn. Nàng đều là bắt đắc dĩ, nàng cũng có trước kia, cũng có quá khứ, Tây Việt Dân Phong xưa nay, nam nữ tự định việc chung thân cũng không hiếm lạ, lại thêm cái kia "pa pa"..... cái tên kỳ quái như vậy, còn không phải người phiền bang sao! Vị Thiếu Quân chỉ cần tưởng tượng đến lần đó hôn nàng, nàng nói tưởng là pa pa, trong lòng liền tràn ngập đầy đặc cảm giác thất bại. Bất quá..... Vị Thiếu Quân khê liếm môi một chút. Cái loại này mềm mại lại ngọt ngào hương thơm, tựa hồ bây giờ còn vẫn còn cảm thụ nha. "Đừng nghĩ, tới rồi." Hàn Sâm nhắc nhở làm cho Vị Thiếu Quân phục hồi tinh thần, quả nhiên đã đến ngoài cửa Đoàn Tụ các, những người khác tiếp nhiệm vụ đã đi vào bên trong lầu, chỉ còn hai người bọn họ. "Nghĩ cũng vô ích, phải hành động mới được, mặc kệ các ngươi trong lúc đó là cái trạng huống gì. Có một việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nàng là thể tử của ngươi." Hàn Sâm nói xong mở cánh cửa mà vào, cười hi hi cùng tú bà đang đón khách, một bộ tài tử phong lưu tâm hoa. Vị Thiếu Quân theo sau, ngăn cản tú bà làm cho người ta đi gọi Bạch Áu Huyền, "Chúng ta ở bên ngoài ngồi, ngươi không cần tiếp đón." Nói xong lại đối Hàn Sâm nói: "Ta tìm ngươi còn có việc." Vị Thiếu Quân là vì cấp Bạch Lan lá thư này, việc này hẳn thời khắc nhớ kỹ, cùng Hàn Sâm ở nhả gian trên lầu hai gần cửa sổ, đem đại sự nói qua một lần. Rồi sau đó hỏi: "Ngươi có biện pháp nào không giúp ta đem thư đưa vào cung?" Hàn Sâm trầm ngâm sau một lúc lâu, "Nếu nói tới quan hệ ở kinh thành quan hệ thì cũng có, tiếp xúc Cao công công..... Cũng không phải là tiếp xúc không được, nhưng chỉ sợ sự tình không dễ dàng như vậy. Vô luận là thư hay là bạc, không phải ai đưa hẳn cũng thu, không nói đến trong cung có quy định ngoại thân không được cùng nội thân giao tiếp, chính là thân phận

Bạch tài tử kia rất có vấn đề. Nàng là người Tây Việt. Đột nhiên có ngoại thần chiếu cố nàng, không phải làm cho người at chú ý sao? Hơn nữa tuy bề ngoài chuyện hậu cung và chuyện triều chính không can hệ gì nhau. Nhưng trên thực tế là có quan hệ rất chặt chẽ đâu. Người của chúng ta ra mặt, Bạch tài tử bên ngoài là người của chúng ta. Nếu đối thủ của chúng ta ở kinh thành có quan hệ, lại có thể lực hậu cung phi tần phía sau duy trì, kia Bạch tài tử nghĩ muốn tiến thêm một bước cũng rất khó khăn.” Vị Thiếu Quân sau khi nghe xong không khỏi vô cùng thất vọng, hần dù sao cũng là dân chúng, đối quan trường hiểu biết không bằng Hàn Sâm. Hàn Sâm nói đúng, kinh thành không phải Vân Trữ thành, có tiền có thể đi khắp thiên hạ, trong kinh thành mọi chuyện đều phải cùng chính sự nhắc lên quan hệ, làm không tốt, thì chỉ càng giúp càng loạn. Vị Thiếu Quân cẩn thận cân nhắc, chợt nghe phía sau có người kêu một tiếng, ” Vị huynh?” Vị Thiếu Quân quay đầu lại, gặp Vệ Vô Hạ đứng ở phía sau cách đó không xa, cười chào đón, ” Lại gặp mặt.” Vị Thiếu Quân không quá để ý hần, ” Nên làm gì thì làm, không đếm xỉa tới người.” Vệ Vô Hạ cười cười, ” Thực xảo, tại hạ nghĩ muốn bái phỏng cô nương cũng không để ý tới ta.” Hần ngôn ngữ có chút tự giễu, làm cho Vị Thiếu Quân chẳng có tí hảo cảm, còn làm người ta xem thường, Hàn Sâm tò mò nói: ” Vị công tử này rất là lạ mặt, không phải người Vân Trữ ư?” Vệ Vô Hạ hạ thấp người, ” Tại hạ là người Trạch Quảng, làm nghề bán trà, cùng Vị huynh ở Tuyên Pháp tự quen biết.” Hàn Sâm cũng xưng tên, nhưng không mời hần ngồi xuống, Vệ Vô Hạ tất nhiên là thức thời, đang muốn cáo từ, tú bà từng bước chạy từ trên lầu xuống” Sâm thiếu gia, Hàn phu nhân dẫn người đến đây, ngài là đi, hay ở a?” Hàn Sâm nhủ nhủ mảy, ” Này vợ ta tin tức ngày càng linh thông.” Hần nói xong đứng dậy, cùng Vị Thiếu Quân nói: ” chuyện của người ta sẽ nghĩ cách, ta đi trước, không thể để nàng đến đây được a.” Vị Thiếu Quân khoát tay, Hàn Sâm đi theo tú bà chạy ra cửa sau, Vị Thiếu Quân cũng không muốn nghe Tiễn Kim Bảo dài dòng, đứng lên cũng muốn xuống lầu, lại thấy Vệ Vô Hạ còn ở phía sau, nhần mảy không vui nói: ” còn đứng đây làm gì? Có việc à?” Vệ Vô Hạ cười cười, ” Tại hạ đường đột, vừa mới không cẩn thận nghe được Vị huynh cùng Hàn huynh nói chuyện, Vị huynh chuyện. Vô Hạ có thể giúp được.” Vị Thiếu Quân nghiêng đầu ” Người?” ” Tại hạ có người quen cũ, cùng Cao công công quan hệ cá nhân không tồi, quan trọng là ... hần không có chức quan gì cả, không có nhiều chuyện băng khoăng.” Vệ Vô Hạ ngắm sắc mặt Vị Thiếu Quân, ôn hòa cười, ” Đương nhiên, nếu Vị huynh tin tưởng lời ta nói.” Vị Thiếu Quân suy nghĩ thật lâu sau, mở miệng nói: ” Không cần, ta đều có biện pháp.” Vệ Vô Hạ cũng không bắt buộc, ” Như thế rất tốt.” Khi Vị Thiếu Quân cùng hần nói chuyện thì đã đi xuống lầu, hướng hậu đường đi tìm Bạch Ấu Huyền, Vệ Vô Hạ liền đứng ở lầu hai dựa vào lan can nhìn theo nơi hần biến mất, một lúc sau tú bà lại trở lại, cười nịnh nọt với hần, ” Vệ công tử, Sâm thiếu gia đã đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cuộc thi hoa khôi(4)

Vệ Vô Hạ từ bên người lấy ra một xấp ngân phiếu, ” Tại hạ cảm ơn má Tần đây hỗ trợ.”

Tú bà cầm lấy mở ra liếc mắt một cái, mặt mày lập tức trở nên hớn hờ, vẫy vẫy khăn tay, ” Vệ công tử khách khí, cái kia thì tính cái gì nha, Hàn phu nhân cũng hay đến đây, Sâm thiếu gia cũng hay chạy như thế, làm sao biết được thật giả a.”

Vệ Vô Hạ cười cười gật đầu, khí chất siêu nhiên ôn nhuận như ngọc, ” về sau ở nơi này còn làm phiền má Tần nhiều rồi”

Tú bà liên tục lên tiếng trả lời, ” Vệ công tử có việc trực tiếp phân phó. Công tử. Không bằng kêu hai cô nương gây cho người nghe một tiểu khúc?”

Vệ Vô Hạ nhìn xung quanh đánh giá một chút, nghĩ nghĩ, hơi hơi gật đầu một cái, ” Cũng tốt.”

Vệ Vô Hạ vào nhã gian, uống rượu nghe khúc, không cố ý kéo dài thời gian, đến giờ tỵ thì ra khỏi Đoàn Tụ các, chạy về ở vào từ ngo đường cái chu đáo khách điểm

Tuy khách điểm kia không quá lớn, nhưng lại rất nổi tiếng, phòng ốc tinh xảo không bàn cãi, phục vụ cũng là hạng nhất, Vệ Vô Hạ đứng trước cửa khách điểm do dự một chút, trong lòng có chút không xác định, sau khi vào điểm nhìn thấy bóng người quen thuộc, khóe miệng ỨC CHẾ không được liền kêu lên.

” Vị huynh?” Vệ Vô Hạ kinh ngạc hô một tiếng.

Vị Thiếu Quân đang ngủ, hai tay xoa huyết thái dương một chút, tức giận nói: ” Không phải là Vô Hạ cô nương sao! Hiện tại mới trở về!”

Vệ Vô Hạ khóe miệng mỉm cười nhìn Vị Thiếu Quân phát giận, đợi hần nói xong hướng trên lầu đưa tay, ” Lên lầu đi nói.”

Vị Thiếu Quân nhớ đến chuyện truyền tin, đi gặp Bạch Ấu Huyền cũng không yên lòng, nói cho nàng nên dốc toàn lực thi đấu, liền rời đi Đoàn Tụ các. Vốn định lập tức về nhà, lại ma xui quỷ khiến đi đến nơi ở của Vệ Vô Hạ, cực không tình nguyện mà đem chính mình đưa nơi này, cũng liền bất cứ giá nào. Thực không thể cứng rắn ép uống Hàn Sâm, cũng không có thể bởi vì chuyện của mình mà làm phiền Hách Liên Dung.

” Ta sẽ không để người làm việc không công. Người ra giá đi. Nhiều ít ta đều đồng ý. Một cái yêu cầu. Không được lộ ra đại sự với bất kỳ ai.”

Vệ Vô Hạ nhẹ nhàng cười nói: ” Đây là tự nhiên. Ta sao tự dưng vô cớ đi nói với người khác a? Hơn nữa ta giúp Vị huynh chính là vừa vặn có này cách. Bằng không nghĩ muốn giúp cũng giúp không được. Cho nên Vị huynh đừng vội nhắc chuyện tiền bạc. Bằng không chính là không đem Vô Hạ trở thành bằng hữu.”

Vị Thiếu Quân gất gao mân khóe miệng. Hần cũng muốn nói hai câu dễ nghe. Là có việc cầu người ta. Nhưng vừa mở miệng. ” Nói thật ra ta cho tới bây giờ không đem người trở thành bằng hữu.” (MN: quả là người thành thật a... **Quân ca: lừm**)

Vệ Vô Hạ nở nụ cười.” Nếu Vị huynh đối ta hư tình giả ý hảo ngôn có lẽ. Vô Hạ ngược lại cảm thấy được Vị huynh không đáng làm bạn hữu đâu. Vị huynh ngay thẳng thật thà làm cho Vô Hạ thương thức.”

Xem ý cười của Vệ Vô Hạ. Hoàn toàn chân tình thực lòng. Vì thế Vị Thiếu Quân xác định. Người này khẳng định là chịu ngược cuồng. Hảo ngôn hảo ngữ đối hần hần đều chịu không nổi!

Cùng Vệ Vô Hạ hẹn ngày mai đem thư cùng ngân phiếu giao cho hần. Vị Thiếu Quân liền rời đi khách điểm. Khi trở lại Vị phủ đã là nửa đêm. Kêu mở cửa. Một đường đi về Thính Vũ hiên. Khẩn cấp nghĩ muốn đem tin tức tốt này nói cho Hách Liên Dung. Nhìn thấy cả phòng tối đen yên tĩnh mới nhớ tới thời gian quá muộn.

Đứng trước cửa phòng của Hách Liên Dung bồi hồi một trận, đang muốn trở về phòng, thì cửa phòng của Hách Liên Dung từ trong mở ra. Tiếp theo một cái tóc tai bù xù thò đầu ra ngoài.

” Ta đánh thức ngươi ?” Vị Thiếu Quân lập tức tỉnh lại.

” Không có.” Hách Liên Dung đem cửa phòng mở lớn một chút ý bảo Vị Thiếu Quân đi vào.” Ta không tắt đèn Bích Liễu cũng không chịu đi ngủ, liền sớm tắt đèn. Kỳ thật còn tỉnh lắm.”

Vị Thiếu Quân đi theo Hách Liên Dung vào phòng, phòng trong so với bên ngoài càng tối chút. Thị giác không có tác dụng khứu giác sẽ càng linh mẫn hơn, Hách Liên Dung phát ra hương khí so với ngày thường càng thêm rõ rệt, Vị Thiếu Quân bất giác hít một hơi thật sâu, thể xác và tinh thần thư thái.

” Ngươi bên kia thế nào? Dò xét được động tĩnh sao?” Hách Liên Dung châm ngọn nến, làm cho Vị Thiếu Quân ngồi xuống.

” không nhanh như vậy, nhưng người đã muốn phái đi.” Vị Thiếu Quân không có tâm tư nói chuyện này, vội vã nói.” Bí tịch cùng ngân phiếu đâu?”

Hách Liên Dung đầu tiên là sững sốt một chút, sau liền vui vẻ,” Ngươi tìm được biện pháp truyền tin?”

Vị Thiếu Quân gặp Hách Liên Dung sắc mặt vui vẻ không khỏi cảm thấy được tất cả đều đáng giá, đừng nói là mất mặt như thế nào với Vệ Vô Hạ kia, hiện tại đều đã qua đi.

” Ngươi cũng đừng quản ta tìm ai, nói ngươi cũng không nhận thức, bất quá khẳng định hoàn thành nhiệm vụ, ngươi nhanh lên cấp Bạch Lan viết phong thư hỏi âm, ta ngày mai khiến cho người mang đi.”

” Lập tức viết!”

Hách Liên Dung lúc này hành động, trong phòng chỉ mặc đều là có sẵn, nàng chấp bút châm chước câu nói, Vị Thiếu Quân ngồi đối diện, không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, không khỏi nhớ tới lời Hàn Sâm nói, có một việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nàng là hần thể từ.

Thật sự sẽ không thay đổi sao? Trong lòng của nàng. Cũng sẽ nghĩ như vậy sao?

” Ngươi xem cái gì?” Hách Liên Dung cảm thấy được ánh nến quá mờ, đem nến lấy gần chút, vừa nhắc đầu liền nhìn đến hai mắt của Vị Thiếu Quân.

Vị Thiếu Quân vội vàng cúi đầu, ở trên bàn nhìn qua giấy Tuyên Thành toán loạn,” Ta xem. Đây là cái gì?”

Hần cầm lấy tờ giấy, mặt trên chữ thật không ít, phần lớn đều câu nói, cuối cùng còn lại vài cái, nhìn nửa ngày, mới nhìn hiểu được là đọc từ trái sang phải, nhưng không có kết cấu, đều là từ đơn, cái gì ẩn tượng. Tây hồ, mặt nước, lãng ba, bay trên trời.

Nhắc tới này, Hách Liên Dung buông bút cười nói:” Đây là ta cấp Bạch cô nương tiết mục dự thi, yên ba mệnh mệnh, tiên tử lãng ba vi bộ, mặc kệ người khác ra kì chiêu gì, khẳng định sẽ không mới mẻ như cái này, nhưng là có một chút, đây hồ Tiểu Minh thế nào, có tốt không?”

” Này thật đơn giản, hai năm trước ở Họa tranh phường có làm qua một lần, hôm nay vốn nói ở Đoàn Tụ các làm thử, nhưng là người phải có tay nghề một chút, địa phương không là vấn đề.” Vị Thiếu Quân sờ sờ cằm,” Bất quá ngươi cái này ... ở trong nước?”

” Không phải trong nước, là trên mặt nước.” Hách Liên Dung cầm lấy cây bút họa cái mặt bằng sơ đồ, lại ở dưới mặt bằng vẽ vài đạo hoành tuyến,” Ta trước kia xem qua một biểu diễn trên mặt nước, phần kịch cực kỳ, chủ yếu dựa vào quang ảnh kỹ xảo, xây dựng tựa như ảo mộng tiên cảnh, bất quá chúng ta điều kiện có hạn, quang ảnh là đã không có, chỉ có thể học giống nhau một chút.” Hách Liên Dung chia chia hoành tuyến mình vừa mới vẽ,” cơ quan dưới nước.”

Vị Thiếu Quân vừa nghe Hách Liên Dung giảng, vừa nhìn cái sơ đồ” Ẩn tượng Tây hồ”, không khỏi mê muội, làm như không tin sẽ có cái đèn thần kỳ như thế, có thể chiếu sáng lên toàn bộ mặt hồ không nói, còn có thể không ngừng biến ảo, lại giống như đối trong đó cơ quan có điều nghi vấn, suy nghĩ cẩn thận, vạn phần hướng tới bộ dáng.

Hách Liên Dung không khỏi đắc ý, hiện đại mọi người hội sợ hãi than, hù hù cổ đại nhân còn không đơn giản?

” Tốt nhất là ngươi an bài Họa Tranh phường làm tốt chút, đến lúc đó an bài một vị trí kín đáo, cơ quan dưới nước cũng sẽ không làm lộ.”

” Làm lộ?”

“Lộ.”

Vị Thiếu Quân gật gù đầu, đôi Hách Liên Dung thường thường nói ra danh từ khác người đã muốn thành thói quen, ý bảo nàng tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: đại hội hoa khôi (5)

Hách Liên Dung vẽ hình tam xoa kích trên giấy,” Cơ quan tám ván gỗ không cần quá rộng, trung gian này là cố định, hai bên là cơ quan sống có thể di chuyển, Họa Tranh phùng tùy thời có thể kéo xuống, Họa Tranh phùng biến mất, toàn bộ cơ quan cũng không có biến hóa lớn, nếu có thể thừa dịp người ta chưa chuẩn bị ở trên mặt nước bày nhanh tám ván gỗ tất nhiên là tốt nhất, không thể đang biểu diễn mà thay này nọ nha, chính là khó khăn lớn một chút, đến lúc đó chúng ta đi khảo nghiệm thực tế, nhìn xem nên an bài thế nào”. Nói tới đây, Hách Liên Dung lại chỉ vào cơ quan “Lúc sau, Bạch cô nương trước phải bay qua, từ trên trời giáng xuống, ngay tại chỗ này khiêu vũ, sân khấu trên mặt nước không thể quá xa, trên bờ nhìn lại tựa như nàng ở trên nước mà múa, vậy là tuyệt mỹ!” “Bay ... Lại đây?” Vị Thiếu Quân bế tắc mơ hồ. “à... này cũng có thể thương thảo”. Hách Liên Dung, nghĩ đều thật dễ dàng, nếu muốn thực sự thực thi đại khái là không dễ. Dù sao Vị Thiếu Quân đối với chủ ý của Hách Liên Dung là có điểm hoài nghi, cái gì cơ quan a, cái gì bay lên trời a... Đều là không thực tế. nhưng hắn cũng không nói gì, dù sao việc này còn chậm rãi thương thảo, nhưng lại muốn hỏi ý kiến Bạch Áu huyên, có thể nàng lại có ý tưởng gì kinh người, bằng không cũng sẽ không đáp ứng dự thi. Vì thế Hách Liên Dung nên làm gì, cần làm gì, viết thư đi, viết thư trọng yếu. Thư cho Bạch Lan tự nhiên không thể viết quá mức rõ ràng, dù sao cũng là truyền tay cho người khác, càng thêm không an toàn, nhưng theo bản bí tịch kia viết rất hàm súc, bí tịch còn ở kia, giả mù sa mưa, giả thanh thuần làm chi a, ghi chú cuối cùng rất rõ ràng, Cao công công kia xem như đã nắm được phân nửa, phát triển ý muốn sau này như thế nào đều do mình làm, lựa chọn vô phong vô lãng kế hoạch, xin Cao công công chiếu cố nhiều hơn, chính mình bảo trọng; nếu lựa chọn song bội kế hoạch. Liền phải chuyển cần luyện bí tịch, cùng Cao công công liên hệ nhiều hơn, đừng hoa hòe quá là được. Viết xong thư, đem ngân phiếu chia làm 2 phần, một phần đặt cùng thư bình an của Bạch Lan. Đương nhiên không có viết rõ là “thư trong thư” phong thư, dặn Vị Thiếu Quân: “Năm nghìn lượng bạc này cùng phong thư của Bạch Lan gửi tới đồng loạt đưa cho Cao công công, truyền tin cùng Cao công công nói thẳng, nếu Bạch Lan truyền tin thành công. Liền nhờ Cao công công đứng giờ làm cho Hoàng Thượng nhìn thấy phong thư này.” Vị Thiếu Quân gật gù đầu: “Hiểu được, Hoàng thượng thấy thư như vậy, dù tâm cứng rắn mấy cũng mềm lòng” Lời này là hắn tự nhiên nói ra, sau khi nói xong về mặt lại bị kiểm hãm, phong thư cho Bạch Lan cùng thư bình an lúc trước của Hách Liên Dung không có sai biệt, hắn nói Hoàng thượng nhìn mềm lòng, chẳng phải thuyết minh là khi hắn nhìn đến thư của Liên Dung tâm tình cũng thế? Hách Liên Dung hào phóng cười “Tựa như người lúc trước giống nhau sao?” Vị Thiếu Quân càng cảm thấy ngạc nhiên, thực hiện nhiên, hai người nghĩ muốn cần bản không phải cùng một phương hướng. “Còn có đây là cấp cho Bạch Lan.” Hách Liên Dung đem hồi âm cùng phần ngân lượng còn lại cất vào phong thư đưa cho Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân cẩn thận làm dấu hiệu trên hai cái phong thư, rồi che dấu chính mình quần bách nói: “Quá muộn. Ngươi mau ngủ đi. Sáng mai ta liền đem thư gửi gắm cho người tin cậy mang đi, sau đó về tìm ngươi. Ta nghĩ tốt nhất cùng Áu Huyên gặp mặt, thương lượng một chút chi tiết trận đấu.” “Hào” Hách Liên Dung cười khở. Hắn đúng là tin tưởng chính mình. Phải biết rằng nàng cùng Bạch Áu Huyên tuy chung luôn tồn tại cách biệt thân phận. Một người bình thường hắn cũng không muốn các nàng gặp mặt đi? Bất quá Vị Thiếu Quân từ trước đến nay vẫn là không giống người bình thường. Ngày hôm sau, khi Hách Liên Dung tỉnh dậy đã là lúc mặt trời lên cao ba sào. Bích Liễu nói Vị Thiếu Quân sáng sớm đã ra ngoài. Chỉ bảo một hồi trở về bồi Hách Liên Dung đi ra ngoài. Xem ra hắn là hạ quyết tâm phải chính mình thụ dạy. Bất quá giống ngày hôm qua, sau lưng ra chủ ý còn có thể, ý tưởng cũng không quá dọa người a. Nếu thấy Bạch Áu Huyên, đến lúc đó người ta vừa nói gì nàng căn bản không hiểu, kia cũng thật dọa người. Bằng không nói chiều nay chính mình đau bụng đi... Hách Liên Dung cân nhắc, có nha đầu tiến vào nói Vị Thủy Liên đến đây, điều này làm Hách Liên Dung thấy có điểm kì quái, đang muốn làm cho Bích Liễu nhanh giúp mình chải đầu, Vị Thủy Liên đã đẩy nha đầu đi vào phòng, gấp trên bàn còn bày chậu rửa mặt, Hách Liên Dung búi tóc vẫn tán loạn, mặt có chút kinh ngạc, tiện đà cười “thật sự là đường đột, ta không nghĩ tới đệ muội vừa mới thức dậy, bởi vì trong lòng có chuyện vội vã cùng đệ muội nói, nên xông vào” Hách Liên Dung chỉ sợ những lời này, trước kia sợ là vì có người nói như vậy, liền đại biểu nàng tới tìm phiền toái, hiện tại có người nói như vậy, đại biểu nàng khẳng định là tới đưa phiền toái. Nhất là Vị Thủy Liên, Hách Liên Dung đối với cô ta vẫn không có ấn tượng gì tốt, thậm chí cảm thấy nàng nguy cả Ngô thị cũng không bằng, vênh vào tự đắc đến ngay cả người nhà cũng đều xem thường, nhân phẩm nhất định là có vấn đề. “Đệ muội thất lễ, Nhị tỷ vẫn là đi nhà chính toạ, đệ muội lập tức sẽ ra ngay” “không cần khách khí” Vị Thủy Liên cười đến thân thiết “Đều là người trong nhà, không cần phải để ý nhiều lễ tiết.” Người ta đã muốn như vậy, Hách Liên Dung cũng không có thể ngăn đón, đành phải làm cho Bích Liễu làm kiểu tóc đơn giản, không đến mức tóc tai bù xù, Hách Liên Dung công phu chải đầu, Vị Thủy Liên ngồi thẳng vào bên cạnh bàn nói “Kỳ thật việc này... Thật không nên từ từ mà nói, bất quá trùng hợp đã biết, không nói cho đệ muội một tiếng trong lòng cảm thấy không yên. Đêm qua ta phái nha đầu đến chỗ Đại tẩu đưa vài thứ, nha đầu thấy đại tẩu đang khai đàn thỉnh thần cầu con.” Vị Thủy Liên nói tới đây, khoe miệng hình như có nhẹ nhếch 1 chút “Nàng thật đúng là hi vọng có con tới điên rồi.” Hách Liên Dung suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra việc này cùng mình có liên quan gì, cũng không hiểu được Vị Thủy Liên chủ ý “Nhị tỷ ý tứ là...” Chẳng lẽ muốn nói cho mình Ngô thị đang tuyên dương phong kiến mê tín sao? Lần trước cái kia tiểu bố mọi người có thể bịa đặt ra nhiều thứ như vậy, lúc này khia đàn thỉnh thần... Khai đàn thỉnh thần, tại đây thời điểm coi như là cùng thiên địa trao đổi đi? Vị Thủy Liên cười cười: “Cầu con cho thân mình thì không có gì, có thể trách thì trách đại tẩu lấy ngày sinh tháng đẻ của đệ muội để mượn con a.” Mượn con? Từ này thật mới mẻ, Hách Liên Dung chỉ nghe nói qua sinh con thay, không có nghe nói khai đàn có thể mượn con. Vị Thủy Liên thấy Hách Liên Dung rốt cuộc có nghi hoặc, không khỏi tươi cười lớn chút “Ngươi cũng biết đại tẩu vào Vị gia nhiều năm không có con, đại ca lại không chịu nạp thiếp, cho nên đại phu nhân, lão phu nhân hiện tại hy vọng đều ký thác cho ngươi cùng Thiếu Quân, nhà chúng ta tuy là bình dân, nhưng cũng tính là giàu có, trong phủ đưa con cả địa vị lại không vững chắc. Đừng trách Nhị tỷ nói thẳng, đại ca vốn sẽ không thể kế thừa gia nghiệp, đại tẩu lại mất đi địa vị đương gia, nếu nàng không thể sinh con trai, địa vị trong nhà liền nguy ngập nguy cơ, sau này sợ không ai đem nàng nhập vào trong mắt, mà hiện tại nàng sợ nhất là đệ muội mang thai trước nàng”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: đại hội hoa khôi (6)

“Bất quá, nàng như thế nào lại sốt ruột cầu con, cũng không nên mượn phúc lộc của đệ muội như vậy, đúng hay không?” Vị Thủy Liên cười đứng dậy, “Ta dù sao cũng là khác họ, chuyện trong nhà, vẫn là đệ muội cùng đại tẩu tự giải quyết tốt đi” Nàng nói một loạt như pháo xong liền hướng Hách Liên Dung cáo từ, Hách Liên Dung cái gì cũng chưa nói, thấy nàng đi rồi, Bích Liễu khẽ nói: “Thiếu phu nhân.” Hách Liên Dung khoát tay, đề nàng ngừng nói, quay đầu lại, làm cho hai nha đầu hầu hạ ở cửa tiến vào, mở miệng hỏi: “Các người vào phủ là ký khế ước gì?” Nhà càng lớn người ta càng thích dùng nha đầu bán thân, so với hợp đồng lao động càng trung thành hơn một ít, Hách Liên Dung vừa hỏi, quả nhiên hai cái nha đầu này đều là bán thân vào, liền gật đầu. “Chuyện nhị tiểu thư vừa nói, nếu bên ngoài có tiếng gió gì, các người không cần ở lại Thính Vũ hiên hầu hạ, Vị phủ cũng không dung dưới các người, nghe hiểu sao?” Hai cái nha đầu vội vàng quỳ xuống, đối với thiên địa cam đoan, cái gì cũng không nghe không biết, Hách Liên Dung cũng không khó xử các nàng, xua tay cho các nàng đi xuống, ý bảo Bích Liễu tiếp tục chải đầu giúp mình. Bích Liễu nhìn hai cái nha đầu khuất bóng, hai đạo mày liễu không khỏi nhướng lên “Thiếu phu nhân, đại thiếu phu nhân, lão phu nhân gần nhất cùng nhị tiểu thư qua lại thân thiết, không chỉ có toàn lực duy trì nhị tiểu thư làm đương gia, nhị tiểu thư có việc gì không chu toàn, nàng cũng một mình gánh chịu, bất quá nhị tiểu thư tựa hồ không hề cảm kích.” Đúng vậy, nếu cảm kích còn chạy tới nói bất quá này nọ sao. “Cho nên càng phải đề phòng tin tức này từ Thính Vũ hiên truyền đi” “như thế nào? Thiếu phu nhân không tính truy cứu sao?” Bích Liễu vội la lên: “Cầu con việc này không phải tầm thường, việc này không tầm thường, nếu thật đại thiếu phu nhân cầu con thành công. . .” Hách Liên Dung bật cười “Nếu lập đàn chiêu thần có thể mạng thai, sinh con, vậy cần nam nhân làm gì?” Bích Liễu hiển nhiên không đồng ý cách nói của Hách Liên Dung, lo sợ bất an, Hách Liên Dung cười một tiếng, “Ta hỏi người, người cảm thấy đại tẩu gần nhất bình thường sao?” Bích Liễu nghĩ nghĩ. “Đại thiếu phu nhân đối với nhị tiểu thư vẫn rất hiền từ. Đối đãi với hạ nhân cũng không nghiêm khắc như trước. Thật sự cùng trước đây khác nhau rất lớn. Bất quá mọi người nói đại thiếu phu nhân vì thất thế nên mới nịnh bợ nhị tiểu thư.” “nhưng hiển nhiên nhị tiểu thư không cho là như vậy. Người vừa nói nàng không cảm kích. Vì cái gì?” “Nhị tiểu thư là đang đề phòng đại thiếu phu nhân?” Bích Liễu gật đầu. “Đúng rồi. Đại thiếu phu nhân trước đó yên lặng an bài mọi thứ trong nhà. Chờ sau khi Đại phu nhân giao quyền muốn khó xử nàng không khó.” “Cho nên. Cái gì cầu con hay không cầu con. Tuỳ nàng thôi. Quan trọng là chúng ta đừng bị dính vào là được.” Ngắn gọn trao đổi qua, đề tài dừng ở đây. Lại qua một hồi, Vị Thiếu Quân đã trở lại. Không có vào nhà. Sai người kêu Hách Liên Dung đi ra ngoài. Hách Liên Dung vội vàng đi ra. Vừa lên xe ngựa liền hỏi. “Thư gửi rồi sao? Thuận lợi sao?” Yên tâm. Trực tiếp đưa đến tay Cao công công.” Vị Thiếu Quân cười cùng Hách Liên Dung đồng thời lùi về trong xe. Sau đó phân phó xe chạy. Hách Liên Dung vui vẻ nói: “thật sự là quá tốt, không thể tưởng được người thật sự có biện pháp” Vị Thiếu Quân đắc ý hướng Hách Liên Dung nhướng mày, yên tâm thoải mái tiếp nhận Hách Liên Dung ca ngợi. Vốn buổi sáng đi gặp Vệ Vô Hạ còn tưởng phải gặp chút trắc trở. Không thể tưởng được Vệ Vô Hạ đã sớm an bài tốt hết thảy, người truyền tin cũng tìm được rồi, không có một câu vô nghĩa, cũng không tốn công, thật làm cho Vị Thiếu Quân có ấn tượng tốt với hắn một chút, bất quá ấn tượng ban đầu thật sự không tốt, hắn vẫn tin chắc rằng Vệ Vô Hạ có ý đồ không hay ho. Hơn nữa là đối với Hách Liên Dung “Ồi chào? Chúng ta không đi Đoàn Tụ các sao?” Hách Liên Dung vén màn xe nhìn nhìn. Đoàn tụ các nàng đi qua vài lần, đường cũng còn nhớ rõ. Hiện tại đường này là một đường khác, tựa hồ là đi về hướng Tiểu Minh hồ. “Đi biệt viện nhà Hàn Sâm” Vị Thiếu Quân tựa vào vách xe. “Không thể cho người thường xuyên lui tới địa phương như vậy.” “Cấp. . .” Lúc trước cũng không biết bởi vì ai mới làm cho mình bị Tiễn Kim Bảo chặn tới Đoàn Tụ các, hiện tại lại nói “cái địa phương như vậy”. Hách Liên Dung vốn định hạo hạo cười nhạo hắn một phen, bất quá nghĩ nghĩ vẫn là nhìn xuống ý tưởng này trong đầu. Gần nhất tiểu tử này có điểm khác thường, nhắc tới chuyện trước kia hắn liền mất hồn mất vía, sau đó lại bày ra nét mặt áy náy không nói câu nào. “Bạch cô nương thế nào rồi?” Hách Liên Dung chuyển mở đề tài. “Ta cho người thông tri nàng chờ chúng ta dưới chân núi” “Dưới chân núi?” Hách Liên Dung không hiểu nói: “Không phải đi biệt viện sao? Lại lên núi để làm chi? Biệt viện trên núi.” Đơn giản đáp án từ miệng Vị Thiếu Quân nói ra làm Hách Liên Dung cảm thấy chính mình có điểm ngốc. “Người làm sao vậy?” Vị Thiếu Quân hí nhả con mắt dùng chân huyích Hách Liên Dung, “Đừng đột nhiên không nói lời nào a”. Làm hắn khẩn trương không biết nữ nhân này có phải lại sinh khí hay không, Hách Liên Dung cười mĩa hai tiếng, “Đúng rồi, hôm nay buổi sáng Nhị tỷ lại đây, người đoán nàng cùng ta nói gì?” Nhắc tới Vị Thủy Liên, hứng trí của Vị Thiếu Quân tiêu giảm hơn phân nửa, “Khăng định không có chuyện gì tốt” Câu trả lời làm Hách Liên Dung “ha ha” nở nụ cười 2 tiếng, đem chuyện sáng nay nói đại khái lại, Vị Thiếu Quân nghe được một nửa “Đang” ngồi thẳng dậy, cực kỳ bất mãn nói: “Nàng muốn đưa con, cùng Hoa đại ca sinh đi a! Làm gì thường con ta!” Hách Liên Dung không nói gì, cái này cũng có người tin sao? Hơn nữa. . . “Con của người là ai?” Vị thiếu Quân nhất thời nghẹn lời, nghĩ đến vấn đề này vẫn còn cảm giác bất bình, “Không được, ta phải cùng đại ca nói chuyện, này phụ nữ có chồng không trưng trị không được! Bình thường đại ca hướng nàng cầu hoan nàng ra sức khước từ, nguyên lai tinh thần đều dùng ở đường ngang ngõ tắt!” “Uy!” Hách Liên Dung quát Vị Thiếu Quân, trên mặt có chút đỏ. Này, như thế nào đột nhiên lại nói cái gì cầu hay không cầu cầu hoan, làm ơn, bọn họ còn không phải là vợ chồng thực, loại sự tình này sao có thể lấy ra chia sẻ, huống chi vẫn là chuyện khế ước phòng người ta. Bất quá. . . “Đại tẩu vì cái gì lại ra sức khước từ?” Lòng hiếu kỳ. . . Khụ! Ai cũng phải có. “Ai biết!” Vị Thiếu Quân hừ một tiếng “Ta ngày hôm qua đến Đoàn Tụ các hỏi vị cô nương đại ca hay tìm, nàng nói cho ta” Hách Liên Dung nhún mày “Kia đại ca hẳn thật sự. . . cùng cô nương kia. . .” Vị Thiếu Quân nhắm mắt liếc mắt một cái, bật cười, “Người khẩn trương cái gì? Không có” Hách Liên Dung nhẹ giọng “Ta chỉ cảm thấy tình ý đại ca đối với đại tẩu thập phần khó có được, nếu bởi vì một ít việc nhỏ mà phá hủy phần tình cảm độc nhất vô nhị này thì thật đáng tiếc” “Độc nhất vô nhị?” Vị Thiếu Quân nhắc đến bốn chữ này nửa ngày, cười nói “Vị cô nương kia nói thời điểm đại ca chọn cô nương, chỉ định phải biết chữ, sau đó cùng nàng trao đổi vài tờ giấy. ” Trao đổi. Tờ giấy? Chẳng lẽ muốn quay về thời bắt đầu biết rung động? Không lý do a. . . Lúc này còn chưa cho phép nam nữ cùng bàn. . . “Đúng vậy, liền hỏi nàng rốt cuộc nữ nhân vì cái gì mà ra sức khước từ” Vị Thiếu Quân nói đến cười to, “Hắn không nghĩ, nữ nhân Đoàn tụ các làm sao có thể ra sức khước từ, cư nhiên hỏi các nàng loại vấn đề này!” Hách Liên Dung ngược lại, mặt mày nghiêm túc, sau một lúc lâu hít một tiếng “Đại ca thật sự là một nam nhân tốt” Vị Thiếu Quân khó hiểu, đang muốn truy vấn, xe ngựa đã dừng lại, Hách Liên Dung dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, nhìn quanh một vòng, cười khen: “nhà Hàn Sâm cũng thật biết chọn chỗ” Xe ngựa ngừng ở lưng chừng núi phía sau Tiểu Minh Hồ, đứng ở chỗ này trông về phía Tiểu Minh hồ thật sự đẹp, lại rời xa thế tục hỗn loạn. Vị Thiếu Quân theo sau nhảy xuống xe, chỉ vào một cái thạch kính nói: “Còn chưa tới đâu, từ nơi này đi lên, không thể dùng xe ngựa” Nói xong lại nhìn quanh một vòng, “Áu Huyền đâu? Hắn là tới rồi a. . .” Hách Liên Dung nhìn về phía bên kia, “Ồ đó. . .” Dưới gốc cây đại thụ cách bọn họ không xa, một bạch thường thân ảnh đứng bất động, phía sau lưng đeo túi, mặt hướng Tiểu Minh hồ, giống như đang thưởng thức cảnh trí. “Áu Huyền!” Vị Thiếu Quân kêu một tiếng, lại hướng bên kia vẫy vẫy tay. Bạch Áu Huyền nghe tiếng quay người lại, đôi mày liễu dường như nhẹ nhàng nhún lại, nhìn thấy Vị Thiếu Quân mới giãn ra, mỉm cười đi tới. Hách Liên Dung vẫn duy trì vẻ mỉm cười trên mặt, bất quá không đợi Bạch Áu Huyền tới gần, trên mặt đã muốn cứng ngắc. Thật sự là thua! Nhìn xem người ta mặt ngọc mày ngài đáng đi uyển chuyển. . . Điều kiện ngoại hình không tính đi chẳng nữa thì nhìn xem cách ăn mặc của người ta, tuy rằng chỉ là lụa trắng, cũng không làm cho người ta cảm thấy tùy tiện, hơn nữa mái tóc dày đen huyền dùng dây buộc màu trắng cột lên, dây cột tóc đính minh châu, càng làm cho khuôn mặt nàng rạng rỡ như đoá bạch liên, thật giống xà nữ. Nhìn nhìn lại chính mình ăn mặc tùy ý, tóc chỉ cài một cây trâm ngọc phi thủy, đeo bông tai cũng là kiểu dáng đơn giản nhất, xiêm y lại càng không dám nói, áo khoác màu lam đã mặc hai ngày,

người ta áo trắng phiêu phiêu khẳng định là mỗi ngày đều giặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Đại hội hoa khôi (7)

Bạch Áu Huyền đi đến trước mặt Hách Liên Dung: “Vị phu nhân hữu lễ” Tiên thối có độ, khiêm cung có lễ, Hách Liên Dung cười cười “Không cần khách khứa”

Bạch Áu Huyền lúc này mới đứng thẳng dậy, yên lặng đi qua một bên. Hách Liên Dung cùng Bạch Áu Huyền kết giao không nhiều lần, vẫn nghĩ phẩm tính người trong thanh lâu có vấn đề, cái gì thiên tính tình khiết, thiện lương đa phần là giả vờ, hôm nay nhìn thấy Bạch Áu Huyền, loại cảm giác này thật khác xa. “Kể tiếp đi như thế nào?” Hách Liên Dung nhìn xem Vị Thiếu Quân, “Muốn đi lên sao?” Vị Thiếu Quân gật gật đầu, làm đầu tàu gương mẫu đi trước “Không xa chỉ chừng một khắc lộ trình, tới rồi ta sẽ nói cho các người tình báo mà Phương Đại Thiếu tìm về, quả thật phần khích cực kỳ.” Vị Thiếu Quân đi một mạch tới trước, được một đoạn xa mới chợt nhớ quay trở về mang lấy túi của Bạch Áu Huyền. Bạch Áu Huyền vội vàng từ chối, khoe mắt nhìn Hách Liên Dung, thấy nàng trên mặt không có gì khác thường mới yên lòng. Vị Thiếu Quân cũng không khách khí, không cần hấn lẩy hấn liền thật sự không cầm, cho tới cuối cùng Hách Liên Dung đọc đường đi hỏi Bạch Áu Huyền vài lần có mệt hay không, Bạch Áu Huyền tuy rằng cười lắc đầu, nhưng cần thận nhìn xem, bên gáy đã lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng có chút hỗn loạn. Ngẫm lại, như thế nào không có phiền lụy được? Vị Thiếu Quân nói một khắc lộ trình, đại khái là đúng với sức lực của hấn, sức chân nữ nhân trời sinh đã yếu hơn, huống chi là hai nữ nhân bình thường cần bản không có vận động gì, bảo các nàng dạo phố mua đồ vật này nọ còn được, bảo các nàng leo núi, còn mặc váy dài, đứng thật là là làm khó các nàng. Thềm đá trải dài dường như nhìn không thấy điểm kết thúc, sau hai khắc rốt cục thấy một toà biệt viện ở phía trước, Hách Liên Dung thở mạnh một hơi, quay đầu nhìn xem Bạch Áu Huyền, đã sớm mặt chết, tóc mai ướt sũng mồ hôi dán vào hai bên gò má. Mối cũng có chút trắng bệch. “Có mệt hay không?” Bạch Áu Huyền lau lau mồ hôi trên trán, hướng Hách Liên Dung cười cười, tiện đà lắc đầu, “Không sao, tiếp tục đi thôi” Mối Hách Liên Dung giật giật, nhìn biệt viện ở trước mắt liền không nói gì nữa, đuổi tới bên cạnh Vị Thiếu Quân lườm hấn một cái. “Chọn địa phương cũng không chọn nơi nào dễ đi, mặt chết người!” Vị Thiếu Quân đi theo các nàng lâu vậy rồi, sớm đã không còn kiên nhẫn. Đang muốn cãi lại, Hách Liên Dung cước bộ đã nhanh hơn, vượt qua hấn đi phía trước. Vị Thiếu Quân bĩu môi, nhin xuống. Quay đầu lại nhìn Bạch Áu Huyền. Thấy nàng bước đi chậm chạp, bộ dáng chật vật càng cảm thấy không kiên nhẫn. Trở về cướp cái túi trên người nàng. “Túi nặng liền nói sớm một chút, làm hại ta bị mắng!” Bạch Áu Huyền cắn cắn môi dưới. Cảm thấy uỷ khuất. Tài ngăn đầu Vị Thiếu Quân đã đi rồi, bắt buộc đi đành phải đuổi kịp. Một bên dùng khăn tay lau trán. Mới phát giác khăn tay đã ướt sũng mồ hôi. Một hàng ba người khó khăn đi hết thềm đá. Rốt cục đi vào toà biệt viện phía trước. Tên biệt viện là “Biệt uyển”. Thật là thú vị. Vị Thiếu Quân không nói hai lời tiến lên kêu cửa. Mở cửa là là một đại thúc khoảng năm mươi tuổi. Vị Thiếu Quân dẫn Hách Liên Dung và Bạch Áu Huyền vào cửa, chỉ vào vị đại thúc kia nói: “Đây là Quang Vinh thúc, có chuyện gì thì bảo hấn đi làm, không cần khách khí.” Quang Vinh thúc cười, hạ thấp người. “thiếu gia sáng nay đã phái người đến thông báo. Phu nhân cùng cô nương thiếu gì không cần khách khí.” Hách Liên Dung cùng Bạch Áu Huyền gật đầu. Vị thiếu Quân lúc này mới mang các nàng tiến vào viện. Vào sân Hách Liên Dung mới hiểu được vì cái gì Vị Thiếu quân lại chọn nơi này. Nguyên lai nơi này vẫn chưa xây xong. Tiến vào trong viện là một khoảng không rất lớn. Bọn họ lần này tới là vì thương lượng dùng tiết mục gì để dự thi. Nơi rộng lớn dĩ nhiên tập tốt hơn. Quả nhiên, Vị Thiếu quân nói: “chúng ta có thể cho người đi tìm hiểu tin tức. Người khác tự nhiên cũng có thể. Nơi này lớn là không nói, trọng yếu là nơi đây bí mật” Hách Liên Dung cười nói: “Người cũng còn biết dụng tâm” “Còn phải nói?” Vị Thiếu Quân hỏi nhướn mi, một bộ dạng vạn phần đắc ý. Hách Liên Dung phát hiện Bạch Áu Huyền có chút không yên lòng, theo lý thuyết Vị Thiếu Quân vì nàng dụng tâm như vậy nàng hấn phải nên cao hứng mới phải, nhưng hiện tại nàng lại thất thần. “Vào nhà nói đi.” Vị Thiếu Quân đem hai người đi vào phòng trong, từ trong lòng lấy ra xấp giấy Tuyên Thành, trải lên trên mặt bàn, giải thích: “Yên Hoa đứng đầu bảng Hoa Ngữ Tiểu, am hiểu nhất là thổi tiêu, nàng lần này lấy tiêu dự thi, nghe nói Yên Hoa ở hậu viện đình đình đang làm đồ vật gì đó, hấn là chuẩn bị cho cuộc thi đi.” Nói xong người thứ nhất, Vị Thiếu Quân đem tên người tiếp theo trên tờ giấy ghi Hoa Ngữ Tiểu lộ ra, Lâu Lan. “Lưu Oanh phường Lâu Lan, am hiểu ngâm xướng, mấy ngày nay đã bắt đầu bảo hộ cô họ, ngay cả nói chuyện cũng ít đi, bất quá Phương Đại Thiếu mua được nha đầu của nàng, nha đầu nói Lâu Lan dự thi hạng mục là... ca hát trên cung trăng” Vị Thiếu Quân nói tới đây mặt hiện vẻ quái dị, suy nghĩ nửa ngày vẫn là lắc đầu. “Kể tiếp Bạch Hoa đình Hồng Mẫu Đơn, xinh đẹp nhiều vẻ, vũ kĩ kinh người, gần nhất sáng tác vũ điệu mới, không tiếp khúc, rất là thần bí. Mặt khác...” Vị Thiếu Quân miết miết phiến trên tay “Mặt khác hiện tại không cần xem, ba người này là có khả năng cạnh tranh nhất, thu phục ba người này, người khác không đáng nói” Vũ- nhạc- ca, thanh lâu cô nương chuẩn bị ba cái đại yếu tố, nếu không biết ba cái này căn bản sẽ không thể trở thành cô nương đủ tư cách, cho nên người dự thi hấn sẽ không chọn tiết mục ngoài ba cái này. Bất quá ba người Vị Thiếu Quân mới nói kia đều là những người nổi bật tại các lĩnh vực, tài nghệ tất nhiên không giống người thường, nếu chỉ trông vào ý tưởng cơ quan của mình, Bạch Áu Huyền có thể thắng sao? “Bach cô nương, sở trường của người là gì? “Ta...” Bạch Áu Huyền hạ mi mắt, “Áu huyền... không có sở trường gì” Không biết có phải do Hách Liên Dung nhầm lẫn, nàng tổng cảm thấy Bạch Áu Huyền đối với trận đấu lần này hứng thú không lớn, hôm nay tới nơi này rõ ràng là vì việc dự thi, nàng lại giống như luôn phân tâm “không có sở trường?” Hách Liên Dung nhìn Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân sờ sờ cằm, “Mọi thứ đều tinh thông nên không có sở trường đặc biệt gì không phải sao, người như thế nào mà ngay cả người ta nói lời khách khí đều nghe không hiểu?” Hách Liên Dung không nói gì, tay ở dưới bàn nheo Vị Thiếu Quân một phen, Vị Thiếu Quân “Ai da” một tiếng, nhe răng trợn mắt, khóe miệng giật giật, trưng ra một bộ dạng chịu ngược. Bạch Áu Huyền vội hỏi: “Nhị vị hiểu lầm, Áu Huyền không phải là khách khí, thật sự là không có tin tưởng bản thân ở phương diện nhạc- ca- vũ có thể thắng ba vị cô nương kia. Kia ba vị cô nương cả ngày nghiên cứu tài nghệ, Áu Huyền lại dựa vào hai vị mà an nhàn, có thể nào đồng nhất mà nói?” Lời này nói ra thật có lý, cô nương cạnh tranh cũng thực tàn khốc, đương nhiên tài cao sẽ thắng, cho nên người ta không nghiên cứu không được, dù sao còn muốn treo biển hành nghề tiếp khách, không phải ai cũng như Bạch Áu Huyền có vận khí tốt vậy, bị bao hạ không cần xuất đầu lộ diện bên ngoài, hầu hạ nhiều khách nhân, không có cạnh tranh, tài nghệ đương nhiên điệu thấp hơn người khác. Nghe Bạch Áu Huyền nói vậy Vị Thiếu Quân há hốc mồm, là hấn không suy nghĩ thấu đáo, làm hại người ta? Hách Liên Dung nói: “Nghe Bạch cô nương nói vậy, có phải có chủ ý khác hay không? Không theo biểu diễn vũ- nhạc- ca ba phương diện này?” Bạch Áu Huyền hít một tiếng, mang theo chút cười khổ gật đầu, “Áu Huyền... cũng có am hiểu một dạng kĩ. Thịnh cả hai chờ, Áu Huyền đi làm chút chuẩn bị” Áu Huyền nói xong ôm lấy túi ra khỏi phòng, Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, Hách Liên Dung nhìn không được hỏi: “Nàng có tuyệt kỹ gì?” Vị Thiếu Quân suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu, “bình thường cũng chính là xướng khúc, đàn tranh, khiêu vũ... còn có cái gì a?” Hách Liên Dung bĩu môi, “Ít nhất còn có giống nhau.” “A?” Vị Thiếu Quân lại nghĩ nửa ngày, “Cái gì a?” Còn có xxoo a! Bất quá lời nói này có điểm rất chói tai, Hách

Liên Dung còn không có phúc hậu đến trình độ này. Đợi nửa ngày, cũng không gặp Bạch Áu Huyền trở về, Vị Thiếu Quân có điểm ngồi không yên, Hách Liên Dung ấn hán ngồi xuống ”ngươi chờ, ta đi xem nàg” Hách Liên Dung ra khỏi phòng, tìm hạ nhân hỏi hỏi, liền hướng tới biệt uyển phòng bếp mà đi, trong lòng có chút kỳ quái, chẳng lẽ là đói bụng? chạy tới phòng bếp làm gì? “Bạch cô nương?” Thời điểm Hách Liên Dung đến phòng bếp, Bạch Áu Huyền đang ngẩn người, có chút bất đồng, hai tay dính đầy bột mì. Hách Liên Dung càng cảm thấy kinh ngạc, đây là để làm chi? Không tìm được đồ ăn tính chính mình động thủ? Bạch Áu Huyền hồi phục tinh thần lại, gặp ngay Hách Liên Dung đứng ở cửa, không quá tự tại cười cười, sau đó tiếp tục nhồi bột. Hách Liên Dung vào phòng bếp, kỳ quái hỏi: “Ngươi đang làm gì?” Bạch Áu Huyền nhẹ nhàng cắn môi dưới, “Áu Huyền am hiểu tài nghệ, đó là làm chút mì.” Hách Liên Dung ngốc lẫn, làm mì? Cái này có thể tham gia cuộc thi hoa khôi sao? Tranh tài mì lực?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: đại hội hoa khôi(8)

Hách Liên Dung không nói gì đến bên người Bạch Áu Huyền, xem nàg chà xát khối bột trong tay, trong lòng tràn đầy quái dị,” Bạch cô nương, chẳng lẽ ngươi muốn dùng mì đi tham tuyển hoa khôi?” Trên gương mặt tinh xảo của Bạch Áu Huyền hiện lên một tầng đồ ửng, nhẹ nhàng cười cười,” Trừ cái này ra, Áu Huyền cũng không còn tài nghệ sở trường gì.” Nàng nói xong đem khối bột chia làm mấy phần, lại từ cái hộp trong túi lấy ra một cây kéo nhỏ, cẩn thận cắt trên mặt khối bột, Hách Liên Dung lúc này mới phát hiện cái nàg cầm giống như một cái khuôn đúc nhỏ, xem ra chính là dụng cụ chuyên dùng làm mì” Bạch cô nương.....” Hách Liên Dung do dự nửa ngày,” Kỳ thật..... Ngươi cũng không phải thật tình muốn tham gia cuộc thi hoa khôi đi?” Nghe xong lời nói của Hách Liên Dung, Bạch Áu Huyền tay run lên, kéo lưỡi dao sắc bén ở đầu ngón tay nàg lưu lại một vết máu, Bạch Áu Huyền hô nhỏ một tiếng, mang ngón tay để vào trong miệng nuốt, nửa ngày không nói gì. Thấy bộ dáng của nàg Hách Liên Dung liền hiểu được đại khái, hít một tiếng, vén tay áo lên, rồi lấy khối bột của Bạch Áu Huyền ngắt thành đám nhỏ, học bộ dáng của Bạch Áu Huyền dùng kéo cắt lên mặt khối bột, nhưng lại không như nàg ta tĩa ra con thỏ con nhím, không đầu vào, liền buông thả cho cái tài nghệ này. Nghĩ nghĩ, tìm ra cái chài cán khối bột nhỏ mỏng ra, lại ở trong phòng bếp lấy một ít gia vị, bỏ lên mặt trên lát bột, bỏ nhân vào rồi gói thành một đám sủi cảo lớn có nhỏ có, lại đối Bạch Áu Huyền cười nói:” Ta chỉ biết làm cái này, giữa trưa liền ăn sủi cảo đi.” Bạch Áu Huyền kinh ngạc nhìn động tác nhanh nhẹn của Hách Liên Dung gói sủi cảo, suy nghĩ lung tung một chút,” Phu nhân là người hoàng thất sao lại biết làm sủi cảo a?”” Hoàng thất?” Hách Liên Dung bật cười, nàg chính là có huyết thống hoàng thất của Tây Việt, bất quá một chút ưu đãi cũng không có, ngược lại bị cái hoàng thúc thúc keo kiệt đưa đến đây, bị trở thành lễ vật không nói, lão cha của nàg ở Tây Việt cũng nhất định sống tốt. Nghĩ đến đây, Hách Liên Dung cảm thán một tiếng, lâu như vậy nàg cũng không cùng lão cha nàg liên hệ, thật sự là bất hiếu. ” Phu nhân?” Bạch Áu Huyền cẩn thận nhìn nàg,” Là Áu Huyền nói sai rồi?” Hách Liên Dung khoát tay, lực chú ý chuyển tới trên mấy viên sủi cảo,” Mẹ ta..... Mẹ ta kể, nữ nhân có thể sẽ không nấu cơm, nhưng không thể không biết làm sủi cảo. Tương lai một nữ nhân được hay không, đều viết trên cái sủi cảo này.” Bạch Áu Huyền rất là khó hiểu. Hách Liên Dung đem cái sủi cảo đã gói đến, nếp uốn đều đều bụng no đủ, rất giống cái tiểu nguyên bảo,” Mẹ ta kể, sủi cảo bao được đẹp, về sau trượng phu sẽ đối xử tốt, ngày liền náo nhiệt.” Bạch Áu Huyền cười khẽ.” Còn có cách nói này?” Hách Liên Dung thề lưỡi.” Ta vẫn hoài nghi đây là ta mẹ muốn cho ta học làm sủi cảo mới nghĩ ra. Lễ mừng năm mới nàg sẽ không một người làm nó.” Bạch Áu Huyền lại không hiểu. Nghiêng đầu nhìn Hách Liên Dung. Không hiểu vì cái gì đường đường Vương phi muốn đích thân động thủ làm sủi cảo. Hách Liên Dung cũng đã đắm chìm ở thời gian quá khứ hạnh phúc. Càng phát ra cảm khái. ” Phu nhân.” Hách Liên Dung gói đến mười cái sủi cảo. Bạch Áu Huyền nhẹ giọng nói:” Phu nhân. Chúng ta vẫn là đối làm cái khác đi. Không cần làm sủi cảo.”” Như thế nào đâu?” Hách Liên Dung cảm thấy sủi cảo mình bao xem cũng khá.” Ngươi không ăn ngọt sao? Ta đây không có kén ăn nên không biết.....”” Phu nhân.” Bạch Áu Huyền tựa hồ có chút khó xử, ấp a ấp úng hồi lâu mới nói:” Phu nhân không biết, Nhị thiếu không ăn sủi cảo sao?”” Không ăn? Vì cái gì?” Hách Liên Dung đột nhiên nhớ tới, nàg vào Vị gia lâu như vậy, cũng là thực chưa ăn qua sủi cảo một lần. Bạch Áu Huyền có chút do dự, chần chờ thật lâu sau. Vẫn là mở miệng nói:” Nhị thiếu phu nhân nói vậy biết trận đại hòa tám năm trước ở Vị gia?” Bạch Áu Huyền hỏi thử. Rất sợ Hách Liên Dung ngay cả việc này cũng không biết ý tứ hàm xúc, thẳng đến Hách Liên Dung gật đầu mới nhẹ nhàng thở ra.” Trận hòa tuy là Nhị thiếu đốt, nhưng lại không phải hoàn toàn là hán, còn có một người khác. Kể đó thấy lửa cháy đỏ thêm dầu, mà nguyên nhân gây ra toàn bộ sự tình, đó là mấy cái sủi cảo.” Hách Liên Dung lúc này mới cảm thấy kinh ngạc, lúc trước lão phu nhân mang nàg lên núi mục đích chính là muốn cho nàg hỏi ra chân tướng trận đại hòa năm đó, nàg cũng hỏi qua Vị Thiếu Quân, nhưng không có kết quả, hiện tại xem ra lão phu nhân thật sự là đang nhờ vả mình thu thập chuyện xưa, Bạch Áu Huyền nhưng lại đã sớm cảm kích. ” Khi đó Nhị thiếu còn không đến mười bốn tuổi, thiên tư thông minh lại được Vị lão gia thích, nhất định trở thành người kế thừa của Vị thị, bất quá hán không phải là con của Đại phu nhân, cho nên người trong phủ cho rằng chỉ có con chính thê mới có tư cách kế thừa. Đại phu nhân có hai cái nữ nhân, nhị tiểu thư từ nhỏ thiên tư thông minh, được cho là sai lầm câu ông trời, nếu Vị lão gia không có con trai, đánh vỡ quan niệm của thế tục làm cho nhị tiểu thư kế thừa gia nghiệp cũng không phải không thể. Cũng bởi như vậy, nhị tiểu thư đối Nhị thiếu tràn ngập địch ý, thường xuyên liên hợp với tam tiểu thư trêu đùa Nhị thiếu, nhưng thiếu gia đối với trò phá phách của nàg lại không quan tâm, sau lại biết được Nhị thiếu thích ăn sủi cảo do phu nhân làm, liền kêu hạ nhân làm sủi cảo cho Nhị thiếu, nhị thiếu ăn xong sau đó liền thượng thổ hạ tả, nhị tiểu thư lại nói cho Nhị thiếu sủi có.....” Bạch Áu Huyền nói tới đây, tổ chỉ khẽ vuốt trước ngực, lắc lắc đầu, ý bảo chính mình không thể nói nói ra,” Từ đó về sau, Nhị thiếu liền không hề ăn sủi cảo, không chỉ là sủi cảo, hết thấy những món liên quan đến cái đó đều không ăn, Nhị thiếu cũng không thèm nhìn tới.” Hách Liên Dung mặc dù không có nghe đến sủi cảo kia gói cái gì, nhưng trí tưởng tượng của con người là không giới hạn, các loại có thể suy nghĩ một lần, chỉ cảm thấy dạ dày cuộn lên, vội vàng chuyển hướng đề tài,” Ngươi nói trận hòa kia bởi vậy dựng lên, như vậy là hán nghĩ muốn trả thù Nhị tỷ mới đốt thư phòng?” Bạch Áu Huyền gật gật đầu,” Nhị thiếu chính là nghĩ muốn dọa dọa nhị tiểu thư thôi, một ngày nhị tiểu thư ở thư phòng đọc sách, Nhị thiếu kêu tiên sinh ra, khóa cửa phòng lại rồi phóng hỏa, hai bên cửa bị người khác tẩm dầu, gặp lửa liền cháy lan nhanh chóng, diễn biến thành cục diện không thể挽回, thời điểm Nhị thiếu muốn đi tìm nhị tiểu thư, nhị tiểu thư lại bình yên vô sự xuất hiện, nói tiên sinh căn bản không bị hán kêu ra, còn ở trong thư phòng, Nhị thiếu lao vào đám cháy, không phát hiện tiên sinh, lại phát hiện lão phu nhân cùng Đại phu nhân, mới có chuyện sau đó.” Hách Liên Dung mày nhíu lại, nói như vậy, chính là Vị Thủy Liên biết được kế hoạch của Vị Thiếu Quân, sáng sớm chạy đến cấp tin tức giả cho Vị Thiếu Quân, mới làm Vị Thiếu Quân chạy vào đám cháy,” người lúc trước cấp thư phòng tẩm dầu hoá chính là Nhị tỷ?” Bạch Áu Huyền không có phủ nhận,” Việc này đều là Áu Huyền cùng nhị thiếu trong lúc hàn huyên nghe Nhị thiếu kể lại, là thật là giả không thể nào biết được, bất quá..... Nghĩ đến Nhị thiếu không có lý do gạt ta.” Hách Liên Dung gật gật đầu, hơi khó hiểu Vị Thiếu Quân vì cái gì lựa chọn giấu diếm chân tướng, nếu kia trận hòa người chịu trách nhiệm chủ yếu là Vị Thủy Liên, Vị Thiếu Quân nhiều lắm bị khiển trách một chút. Tuyệt sẽ không tạo thành hậu quả mất đi quyền kế thừa. Vẫn là như theo như lời Vị Thiếu Quân, hán nghĩ đến lúc sau hết thấy cũng sẽ không có thay đổi, cho nên biết thời biết thế, lại vì người nhận tội. Không nghĩ tới sự

thực năm đó là như thế này, nguyên nhân gây ra trận đại hỏa kia đúng là do hai người con trả thù lẫn nhau. Mà Vị Thủy Liên đại khái nghĩ đến Vị Thiếu Quân biết chuyện này là tất nhiên muốn nói, lúc trước chưa nói, tất nhiên là không biết sự tình chân tướng, cho nên khi nhắc lại việc này vạn phần thần nhiên, không có chút áy náy. ”Phu nhân?” Hách Liên Dung lấy lại tinh thần. Bạch Áu Huyền trên nét mặt mang một chút khản trương. ”Chuyện này..... Thỉnh phu nhân không cần cùng Nhị thiếu nhắc tới, để tránh gọi lên chuyện thương tâm của hân.” Hách Liên Dung lộ ra một tia hiểu rõ, chuyện này tình hình thực tế ngay cả lão phu nhân cũng không biết, Vị gia những người khác cũng tất nhiên không biết, như vậy chuyện này là Vị Thiếu Quân cùng Bạch Áu Huyền là ”bí mật hai người”. Nguyên ý cùng đôi phương chia sẻ bí mật mà người khác không biết. Có thể nghĩ hai người này quan hệ chặt chẽ. ”Yên tâm đi.” Hách Liên Dung ngừng tay, muốn biết thêm một chút nhưng phát giác mình sẽ không muốn hỏi, thoáng chút ngạc nhiên vì điều này. Vết thương câu Bạch Áu Huyền cũng cầm máu rồi, đi rửa vết thương là không sao nữa, nàng cùng Hách Liên Dung nói:” Áu Huyền to gan. Dạy phu nhân làm chút điểm tâm như thế nào? Nhị thiếu thích nhất ăn mật đường tô tử hoa quế cao.” Tại phương diện này Hách Liên Dung không có quyền gì lên tiếng, gật đầu đáp ứng, đi theo Bạch Áu Huyền đi bước một lấy cái sàng, lọc bột, trộn đường..... Bận việc nửa ngày, rốt cục cuối cùng cũng có thể đi hấp nó, Hách Liên Dung mới quyết tâm cùng Bạch Áu Huyền nói:” Ngươi đã không nghĩ tham gia cuộc thi hoa khôi, vì cái gì còn muốn tham gia đâu?” Bạch Áu Huyền không nghĩ tới Hách Liên Dung lại đột nhiên nhắc tới đề tài này, thần sắc buồn bã, thùy hạ mi mắt yên lặng không nói. Hách Liên Dung nói:” Có phải hay không tú bà bức ngươi tham gia? Ngươi có thể cùng Thiếu Quân nói a, hiện tại nói cũng còn kịp đi?”” Ta..... Áu Huyền là tự nguyện tham gia.” Bạch Áu Huyền thanh âm cực thấp. Thần sắc cũng muốn là chã khóc. ”Ngươi.....” Hách Liên Dung thật chịu không nổi giọng này. Nàng làm sao dự đoán được Bạch Áu Huyền tuy là tự nguyện tham gia, nhưng nàng càng không hiểu chính là phản ứng đầu tiên của Vị Thiếu Quân khi biết được. Cư nhiên là giúp cho nàng đoạt danh hoa khôi mang về, một câu không muốn cho nàng tham gia đều không có. Nay ở Bạch Áu Huyền xem ra. Đã là biểu đạt chính xác nhất, nàng cùng Vị Thiếu Quân quen biết hai năm có thừa, hai năm này Vị Thiếu Quân hào phóng bỏ lượng bạc lớn dường nàng, không cho nàng bên ngoài treo biển hành nghề, không cho nàng xuất đầu lộ diện, thậm chí ngay cả Tần mụ mụ làm cho nàng có lệ tiếp vài khách nhân cũng bị Vị Thiếu Quân biết cho nên nàng vẫn nghĩ đến chính mình ở trong lòng Vị Thiếu Quân hẳn là bất đồng, tối thiểu, cùng các cô nương treo biển hành nghề bất đồng. Nhưng hôm nay, tựa hồ lại không có gì bất đồng. ”Ta không biết các ngươi trong lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Hách Liên Dung bắt buộc chính mình hít sâu một hơi, làm cho chính mình không cần lười đi quản chuyện này, ”Bất quá Thiếu Quân đối với ngươi là thực rất quan tâm.” Không biết vì sao, nói những lời này Hách Liên Dung đột nhiên cảm thấy được chính mình đầy lòng sấp sấp, nàng che dấu cười cười, ”Thiếu Quân nói qua không rõ ngươi vì cái gì muốn đi tham tuyển hoa khôi, ta bảo cho hân tới hỏi ngươi, hân không có tới, chỉ nói nếu đây là ý nguyện của ngươi, như vậy hân sẽ trợ giúp ngươi lấy được danh hiệu hoa khôi.” Lời nói của Hách Liên Dung làm cho Bạch Áu Huyền tim đập mạnh và loạn nhịp vạn phần, trong mắt dần dần dâng lên một cỗ không xác định chờ đợi, ”Hân..... Nhị thiếu..... Thật sự nói như vậy.....”” Đúng vậy.” Thật sự là khôi hài, nàng đường đường là chính thất phu nhân, cư nhiên thành người hòa giải cho Vị Thiếu Quân cùng Bạch Áu Huyền. Hách Liên Dung tự giễu ngoác ngoác môi, làm cho chính mình tin tưởng như vậy đúng, có câu là trừ sách mười tòa miếu không hủy một môn thân, nàng làm như vậy coi như là tích đức đi? Hách Liên Dung xoa đi phiền não trong lòng, đem lời muốn nói nói một mạch rõ ràng, đỡ phải tự phiền lòng. ”Thời điểm vừa mới lên núi, ngươi kỳ thật rất muốn nghỉ ngơi đi? Nghỉ muốn nghỉ ngơi vì cái gì không nói? Là muốn chờ người khác phát hiện ngươi mỗi một nói ra chúng ta nghỉ ngơi một chút sao? Vĩnh viễn không nghĩ trở thành cái thứ nhất biểu đạt ý kiến nhân, vĩnh viễn hy vọng người khác đoán ra chính mình ý đồ..... Đùng choáng váng, trên thế giới nào có nhiều như vậy người am hiểu ý người khác? Chính mình nhu cầu nếu không rõ xác thực biểu đạt đi ra, đôi phương vĩnh viễn cũng không sẽ minh bạch.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đại hội hoa khôi (9)

”Phu nhân...” Những lời nói liên tiếp của Hách Liên Dung khiến cho Bạch Áu Huyền có cảm giác thất thố. Hách Liên Dung hoàn toàn nói đúng tâm tư của nàng, rồi lại khiến cho nàng không hiểu, Hách Liên Dung mới là thê tử chính thất của Vị Thiếu Quân a, nàng vì sao lại nói với mình những lời như vậy? ”Bởi vì ta mới là người tới sau kia a.” Hách Liên Dung nhìn ra sự kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) của nàng, cố tình thoải mái cười cười, ”Ngươi đối với Thiếu Quân có cảm tình, Thiếu Quân đối với ngươi cũng vậy, nếu các ngươi lo lắng phía bà nội, ta ít nhiều cũng có thể giúp đỡ đôi chút. Tuy nhiên, hiện tại phải xác định đường như là ngươi có muốn phải theo đuổi đoạn tình cảm này.””Ta...” Bạch Áu Huyền ngàn vạn lần không nghĩ tới bản thân có thể nghe thấy những lời như vậy, tâm tư từng nghĩ đến muốn quên đi lại lần nữa hồi sinh, trong mắt có ánh sáng hy vọng soi rọi. Tuy nhiên, nàng cuối cùng cũng không thể đi đến cuối cùng, có lẽ bởi vì người đối diện chính là Hách Liên Dung, chính thê của Vị Thiếu Quân; hoặc là bởi vì trong lòng nàng còn tràn ngập nghi ngờ, không xác định chính mình có thể khiến cho tình cảm này tốt đẹp; lại có lẽ... ”Một khi mong muốn điều gì, thân phận, địa vị đều không phải trở ngại, sẽ không ngừng cố gắng vươn tới...” Âm điệu của Hách Liên Dung hạ thấp một chút, ”Chuyện này cùng với biết rõ không đạt được còn đi tranh giành khác biệt hoàn toàn, hân luôn ở nơi đó, chỉ cần ngươi từng bước đi tới, hân cũng sẽ từng bước đi tới, nếu ngươi không nói, cơ hội sẽ cứ như vậy vĩnh viễn mất đi. Ít nhất... Muốn để hân hiểu được tâm ý của ngươi, chuyện tiếp theo hân sẽ tự mình lựa chọn, như vậy, mấy mươi năm sau, ngươi ít nhất sẽ không bởi vì hiện tại không có dũng khí hỏi ra câu hỏi kia mà hối hận không kịp. Suy nghĩ một chút, lúc trước ta cũng đã từng hỏi qua sự thật về vụ hỏa hoạn năm đó, hân thủy chung không chịu nói cho ta biết sự thật, nhưng ngươi lại biết tất cả. Hai người các ngươi có chung bí mật, chuyện này dường như có thể nói lên điều gì đi?” Hách Liên Dung vừa dứt lời, liền thấy ánh mắt Bạch Áu Huyền lóa sáng, đầu nhìn về phía sau mình. Hách Liên Dung có vẻ hiểu được, cười cười, quay đầu nhìn lại Vị Thiếu Quân không biết từ khi nào đã đứng ở cửa nói: ”Hiện tại xem ra chuyện đại hội hoa khôi đã chẳng còn quan trọng nữa, ta quân sư quạt mo này cũng không còn tác dụng gì, các ngươi cứ nói chuyện, ta đi xuống núi trước.” Vị Thiếu Quân khi Hách Liên Dung đi qua bên cạnh thì giữ chặt cổ tay nàng, ánh mắt sáng quắc tựa như đã nói ra suy nghĩ của chính mình. Hách Liên Dung đã có chút khó hiểu, xấu hổ rút khỏi tay hân, ”Đừng lo, ta biết đường trở về.” Loại cảm giác này thật sự rất kỳ lạ, rõ ràng là chuyện cười chúc phúc, cố tình trong lòng lại có chút căng thẳng, sao vậy chứ? Sự bản thân sẽ đánh mất thân phận nhị thiếu phu nhân Vị phủ sao? Nay đại khái không thể nào, Vị Thiếu Quân hẳn sẽ không có nghĩa khí như vậy, đã biết cuộc đời sẽ không lo cơm áo, an khang trường thọ cho đến cuối cuộc đời. Không phải lo lắng chuyện này. Vậy thì lo lắng cái gì đâu? Hách Liên Dung ân ân cảm thấy chính mình có lẽ biết đáp án, nhưng là... không nghĩ muốn làm rõ đi, lui một bước trời cao biển rộng, đối với tất cả đều tốt đẹp. Hách Liên Dung đi rồi, Vị Thiếu Quân cùng Bạch Áu Huyền cũng không nán lại lâu. Thậm chí ngay cả mật đường hoa quế cao làm xong cũng chưa kịp ăn, Vị Thiếu Quân liền vội vàng vàng vàng đuổi Bạch Áu Huyền trở về Đoàn Tụ các. Bên này, Đình Lan ở Đoàn Tụ các chờ tới thực sốt ruột, thấy Bạch Áu Huyền trở về vội vàng nghênh đón nàng vào nhà, vội vã hỏi: ”Tiểu thư, nhị thiếu gọi ngài đi ra ngoài có chuyện gì? Chính là nói chuyện chuộc thân cho người sao?” Khuôn mặt Bạch Áu Huyền mang theo nghi hoặc lắc lắc đầu, nàng cũng nghĩ rằng Vị Thiếu Quân nếu nghe được những lời Hách Liên Dung nói với mình, sẽ có chút thái độ, nhưng sau khi Hách Liên Dung đi rồi, Vị Thiếu Quân chỉ nói chút việc vặt vãnh, rồi vội vàng

đưa nàng trở về. Suốt dọc đường cũng không nói gì, so với trước đó còn không bằng. Rốt cuộc là làm sao có chuyện này? Sẽ không phải hẳn thực sự đang chờ nàng nói ra câu nói kia chứ? Chẳng tới lúc này, Bạch Áu Huyền mới có thể hoàn toàn thả lỏng. Sự lo âu khẩn trương che giấu trước mặt Hách Liên Dung giờ mới đồng loạt xuất hiện trong lòng, nói với Đinh Lan những chuyện hôm nay, không quá xác định nói: “Người nói ta có nên tới Vị phủ nói thẳng với nhị thiếu không?” “Tiểu thư, đừng vội.” Đinh Lan vội vàng đi tới bếp lấy một cái tiểu hạp. “Vệ công tử hôm nay có tới đây. Đây là thứ hẳn đưa cho tiểu thư.” Mở tiểu hạp ra, đó là một bộ trang sức quý báu bằng chân châu, Bạch Áu Huyền càng xem càng cảm thấy loạn tâm. “Đinh Lan, người nói ta có nên cự tuyệt Vệ công tử không?” “Tiểu thư tuyệt đối không thể.” Đinh Lan vội la lên: “Vệ công tử đối với tiểu thư nhất kiến chung tình. Tuy rằng biết tiểu thư không treo biển hành nghề với bên ngoài, vẫn luôn luôn đưa bạc, đưa trang sức tới. Tiểu thư lúc trước không phải từng vì hẳn dẫn một khúc nhạc sao? Không thể tưởng được hẳn lại thật sự học theo. Hôm nay mang cầm đến, nghĩ muốn đàn lại cho tiểu thư nghe đâu.” “Cái gì?” Bạch Áu Huyền treo biển hành nghề không lâu thì quen biết Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân mặc dù đối với nàng tốt lại thiếu đi một phần tình cảm. Nhớ kỹ khúc nhạc của nàng, thật khiến cho người ta cảm động. Nhưng... “Nhưng hôm nay nghe những lời của nhị thiếu phu nhân, thật giống như sẽ không làm khó ta cùng với nhị thiếu.” “Tiểu thư, biết người biết mặt không biết lòng, người sao biết được nàng ta nói với người như vậy là thật lòng hay giả ý? Nói không chừng chỉ là thử tiểu thư mà thôi. Nếu tiểu thư một khi có tâm tư tiến vào Vị phủ, sợ sẽ không từ thủ đoạn đuổi cùng giết tuyệt đâu. Tiểu thư chẳng lẽ đã quên chuyện của Vân cô nương sao? Nàng ta đi làm thiếp. Ban đầu, chính thất chẳng phải cũng đối xử với nàng như tỷ muội? Sau lại như thế nào chứ?” Đinh Lan nói tới đó chính là một vị cô nương khác trong Đoàn Tụ các, bị một phú thương chuộc thân, nạp làm tiểu thiếp, mới đầu cùng chính thất chung sống hòa hợp, Bạch Áu Huyền trên đường từng gặp qua một lần, Vân cô nương mặc dù không bước qua chào hỏi, nhưng cũng thực khiến cho người ta hâm mộ. Sau đó, nàng hoài thai, vốn tưởng rằng ngày sau sẽ không phải lo lắng, cũng không ngờ bị chính thất vu khống cùng người khác thông dâm, bởi vì chính thất xưa nay đối xử tốt với nàng, phú thương kia cho rằng chính thất không có lý do nào lại đi hãm hại nàng, liền kéo nàng đi nhét vào lồng heo, không chỉ có đứa nhỏ bị mất, tánh mạng cũng mất một nửa. Bi thảm hơn chính là phú thương kia nhưng lại trục xuất nàng khỏi gia môn, Vân cô nương mang theo hai bàn tay trắng bản cùng bắt đầu đi chỉ còn cách trở lại Đoàn Tụ các làm nghề cũ. Nhưng chuyện này trong Đoàn Tụ các mọi người đều biết, cho dù có là cô nương thanh lâu, giá trị con người cũng bị suy giảm, trở mặt nhìn ngày qua ngày âm thầm trôi qua. “Vết xe đổ ngay trước mắt, tiểu thư nhất định phải suy nghĩ kỹ càng a.” Bạch Áu Huyền càng không có chủ ý, lẽ ra sau khi cùng Hách Liên Dung nói chuyện xong, lòng nàng cũng đã thấy sáng tỏ, nhưng nghe Đinh Lan nói như vậy, đúng là nơi nơi nguy khôn, làm cho người ta không rét mà run. “Đinh Lan hiểu được tâm ý của tiểu thư với nhị thiếu gia, nhưng mà... cũng muốn suy nghĩ lại tương lai của bản thân, có đáng giá để mạo hiểm như vậy hay không. Vệ công tử nhân phẩm, bề ngoài cũng không hề thua kém nhị thiếu gia, quan trọng hơn... hẳn đối với tiểu thư có tình cảm sâu đậm. Nhị thiếu gia đối với tiểu thư mặc dù tốt, lại chưa từng tỏ bất kỳ thái độ gì với tiểu thư, thậm chí... Thậm chí ngày cả chuyện phòng the cũng chưa từng có qua. Đây cũng là lợi thế cuối cùng của tiểu thư. Vệ công tử thường xuyên nói tới chuyện chuộc thân cho tiểu thư, nếu hẳn biết tiểu thư là tâm thân hoàn bích, nói không chừng còn có thể lập tức nạp tiểu thư làm thiếp... thử tiểu thư làm thê cũng không chừng đâu!” “Làm... thê?” Bạch Áu Huyền không thể không thừa nhận, danh phận “thê” này nàng chưa bao giờ nghĩ tới, chỉ vì thân phận hiện tại của nàng, nghĩ muốn trở thành thê tử của người khác là một chuyện xa vời không bao giờ có thể thành sự thật. Lại hồi tưởng lại hai năm trước, buổi tối nàng cùng Vị Thiếu Quân gặp nhau lần đầu kia, nàng giống như một món đồ vật ở trên đài bị người người ra giá, đó là ngày nàng chấm dứt những ngày tháng thanh quan (thanh quan: ý chỉ những cô nương bán nghệ không bán thân). Nàng vẫn nhớ rõ câu nói nàng nói với những khách nhân bên dưới kia, “Nhân thị nê trung khiết hà bất nhiễm, ngô thị hà giang hương nê bất đoạ.” (tạm dịch: người như hoa sen trong bùn mà chẳng nhiễm mùi tanh, người là bông sen tỏa hương không ngừng), cũng chính vì những lời này đã hấp dẫn Vị Thiếu Quân đang uống rượu cùng chúng bằng hữu, hẳn mang số tiền gấp hai lần bao nàng, lấy giá cả cao ngất trời bao nàng hai năm, hẳn cùng với nàng tâm sự, nói chuyện bí mật, uống rượu, nghe nhạc.... Rõ ràng đối với cô nương như nàng có vẻ thân thiết, có phải hay không bản thân một chút quan hệ cũng khó có được. Nàng nguyên ý vì Vị Thiếu Quân dâng tặng hết thảy, nhưng hai năm này nàng chưa từng hỏi qua hẳn vì sao, nàng tuy rằng suy nghĩ giải đáp tâm tư Vị Thiếu Quân, lại càng sợ bởi vậy mà mất đi quan hệ như vậy. “Tiểu thư?” Đinh Lan cẩn thận hô một tiếng, “Tiểu thư đang nghĩ chuyện gì? Chính là chuyện phải đưa ra câu trả lời thuyết phục Vệ công tử sao? Hay là muốn cùng nhị thiếu ngã bài?” Bạch Áu Huyền cực kỳ chậm lắc lắc đầu, “Ta... phải tiếp tục dự thi, đại hội hoa khôi sau khi kết thúc, lại quyết định sau.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 117: Đại hội hoa khôi (10)

Bạch Áu Huyền có tâm lý đấu tranh như vậy, Vị Thiếu Quân hoàn toàn không biết. Hẳn đưa Bạch Áu Huyền trở về, lập tức vội vàng trở về nhà, đuổi theo tới Thính Vũ hiên mới phát hiện Hách Liên Dung còn chưa trở về, nhắc tới những chuyện vừa qua, đi cả quãng đường, tức giận không khỏi tiêu tan một nửa, ở trong phòng Hách Liên Dung ngồi cũng không được, cuối cùng lấy từ trong lòng ra vật gì đó nhìn ngắm hồi lâu, nửa phần tức giận còn lại cũng tiêu hết. Hách Liên Dung đâu, từ trên núi đi xuống, đột nhiên nhớ ra đã lâu ngày không gặp Tiền Kim Bảo, trừ bỏ những ngày tới Tuyên Pháp tự, trở về cũng đã vài ngày, vẫn không cùng nàng liên lạc. Cho nên, nàng sau khi xuống núi liền tới thẳng Hàn phủ, Tiền Kim Bảo đang cùng Hàn Sâm học viết chữ, đúng thời điểm không kiên nhẫn thì Hách Liên Dung xuất hiện, vì thế cho Hàn Sâm nghỉ một ngày, bản thân lôi kéo Hách Liên Dung ăn chơi cả ngày. Trong khoảng thời gian này, nàng sống đến thực mệt mỏi, dùng lời của nàng mà nói, hơn nửa tháng này mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng, thường xuyên phải đi tham gia cái gì mà thực nữ tự hội, nàng cũng sợ bản thân khiến Hàn gia mất mặt, lúc tham gia cái tự hội gì đó ngay tại trên tất buộc một sợi dây thừng, khống chế tốc độ bước đi, đi đường chậm, nói chuyện làm việc tự nhiên sẽ không thể hấp tấp được nữa. Hách Liên Dung nghe được dựng thẳng ngón tay cái, lại nghe được Tiền Kim Bảo dạt dặc ý nói Hàn Sâm nhìn thấy nàng buộc dây thừng trên chân, đau lòng khi thấy nàng cứ lặp đi lặp lại, rõ ràng bội phục sát đất. Thì ra chuyện này còn có một tầng hàm nghĩa sâu đậm đâu, về sau nào có ai dám nói nữ nhân chanh chua chỉ biết khóc lóc om sòm không chút trí tuệ, nàng liền với người đó nói! Hai người cả ngày ăn chơi cho tới khi mặt trời lặn ở phía tây, khi chia tay Tiền Kim Bảo nhắc nhở Hách Liên Dung sắp tới để ý Vị Thiếu Quân, bởi vì đại hội hoa khôi bắt đầu rồi. Hách Liên Dung cũng không dám nói mình đang muốn giúp Bạch Áu Huyền nghĩ cách, sau lại tác hợp bọn họ với nhau.... Sợ bị đánh. Vì thế, chờ tới khi Hách Liên Dung trở lại Thính Vũ hiên, Vị phủ đã dùng xong cơm tối, Hách Liên Dung vừa bước vào sân đã gặp Bích Liễu, nói Vị Thiếu Quân đang ở trong phòng chờ nàng. Cur nhiên có thể trở lại nhanh như vậy? Hách liên Dung còn tưởng rằng hai người này không nhận được đang ân ái như keo sơn gắn bó đâu? Điều chỉnh một chút vẻ tươi cười trên mặt, Hách Liên Dung mở cửa phòng ra, thân ảnh Vị Thiếu Quân dưới ánh sáng nhàn nhạt nhìn không quá rõ ràng, vẫn không nhúc nhích ngồi ở trước bàn. Đường như còn mang theo chút ngưng trọng. “Làm gì mà lại không thấp đèn?” Hách Liên Dung cười ngồi xuống bên cạnh Vị Thiếu Quân, vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Thế nào? Hiện tại trong lòng có phải hay không cực kỳ tốt đẹp?” “Không phải cực kỳ tốt đẹp, là cực kỳ tươi sáng.” Vị Thiếu Quân miễn

cường theo Hách Liên Dung nói, cười cười, “Cái này trả lại nàng.” Hách Liên Dung đưa tay qua, nâng tay lên, để lộ ra trong lòng bàn tay một ngân kính nhỏ, “Lần trước lấy đi, không phát hiện đi? Phát hiện thì đã sớm nổi nóng với ta.” Hách Liên Dung nhìn rõ gương, không khỏi buồn bã. Mặt kính vốn tràn ngập vết rạn nứt đã sáng sủa như mới, tuy rằng bốn phía không có ánh sáng, nhưng cũng phản xạ ra thứ ánh sáng mỏng manh, “Này...” “Ta nói rồi. Gương này ta sẽ thay nàng sửa lại. Mặc kệ là nguyên nhân gì khiến nàng không cho ta sửa, ta cuối cùng cũng sẽ sửa nó. Nàng nếu không thấy, tự đập bể đi cũng được.” “Ta vốn nghĩ để cho cha ta tự mình sửa đâu.” Hách Liên Dung vô tình giải thích một chút, nói bản thân cũng không phải không muốn hân sửa, hơn nữa còn có suy nghĩ khác. Vị Thiếu Quân nói: “Cha nàng ở quá xa, cho nên ta thấy người sửa, tự tay sửa đây.” “Ồi chao?” Hách Liên Dung ngẩng đầu, mới phát hiện sắc trời đã tối đến mức về mặt của người đối diện cũng không nhìn rõ. Nhưng cũng bởi vậy, nghe được rõ ràng tiếng hít thở của Vị Thiếu Quân, cảm giác được hơi thở ấm áp của hắn. “Ta... Ta thấp đèn...” Hách Liên Dung ở trên bàn tìm kiếm cái đánh lửa hồi lâu, cái gì cũng không tìm được, cúi người đứng lên. “Ta đi gọi Bích...” Vị Thiếu Quân thỉnh thoảng giữ chặt tay nàng, “Liên Dung...” “...” Hách Liên Dung đầu tiên vùng tay ra, không vùng ra được, mới không tự nhiên “ân?” một tiếng. “Việc... hòa hoãn kia ta không muốn nói cho nàng, là không muốn nàng nghĩ rằng ta thực ngây thơ.” “Gi cơ?” Hách Liên Dung nghe rõ, lại không có nghe hiểu. Cái gì gọi là không muốn khiến cho mình cảm thấy hân thực ngây thơ? “Bởi vì một chuyện nhỏ mà trả thù, trả thù lại rất không thành công. Cho nên thực mất mặt.” Hách Liên Dung suy nghĩ thật lâu, “Bởi vì cảm thấy rất mất mặt nên không muốn nói cho ta biết?” Bởi vì sắc trời quá tối, nhìn không thấy thần sắc của Vị Thiếu Quân, chỉ nhìn thấy hân gật gật đầu. Hách Liên Dung bật cười, “Vậy còn bà nội thì sao? Không nói cho bà biết cũng vì mất mặt sao?” “Không nói cho bà nội vì không muốn bà lại lo lắng.” Vị Thiếu Quân thật nhanh đáp lời, “Chỉ có nàng, là bởi vì mất mặt cho nên không muốn nói.” Không biết có phải nàng không hề đa tâm hay không, Hách Liên Dung hình như chưa bao giờ nghe từ giọng nói của Vị Thiếu Quân một chút tâm tư gì đó, một thứ tâm tư mà nàng không muốn chạm tới. “Nhưng là người lại dễ dàng nói cho Bạch cô nương, trước mặt nàng người không sợ mất mặt sao?” Hách Liên Dung giấu cột hân, trong giọng nói nhưng lại không chút ý cười. “Nàng... Bởi vì ta biết nàng ấy cảm kích ta, cho nên ta dám nói cho nàng ấy.” Vị Thiếu Quân thủy chung không buông tay Hách Liên Dung ra, hân kết trượt xuống một cái, “Liên Dung, ta có chuyện...” Vị Thiếu Quân chưa bao giờ nói chuyện ấp a ấp úng như vậy, Hách Liên Dung cũng chưa từng nghe thấy hân nói khân trương như vậy. Hân muốn nói cái gì? Là chuyện mà nàng nghĩ tới kia sao? Lòng của nàng lại mang theo chút mong chờ, nhưng mà... Như vậy có được không? “Nhị thiếu gia.” Bích Liễu đột nhiên ở ngoài cửa gọi một tiếng, “Đại thiếu gia tới, giống như đã uống thật nhiều rượu.” Vị Thiếu Quân hơi nhủu mày, dắt tay Hách Liên Dung đi tới cửa, quả nhiên thấy Vị Thiếu Huyền xiêu vẹo đứng ở trong viện, một nha hoàn đang đỡ lấy hân. “Hô...” Hách Liên Dung sau khi Vị Thiếu Quân rời khỏi đây thì thở phào, chuyện vừa rồi muốn nói... Hân là không được đi? Vị Thiếu Quân vừa đi liền đi gần một canh giờ, thời điểm trở về lại mang theo sắc mặt khó hiểu. Hách Liên Dung khi đó vừa mới rửa mặt chải đầu xong, nghĩ Vị Thiếu Quân muốn hỏi ra lời chưa kịp hỏi kia. “Người làm sao vậy?” Hách Liên Dung ngoắc tay ra hiệu Vị Thiếu Quân vào phòng. “Đại ca sao rồi?” “Không có việc gì, uống quá nhiều, uống xong đi nằm chỗ.” “Người đưa ca ấy về sao?” “Ừ.” Vị Thiếu Quân hừ nhẹ, lắc đầu, “Đại tâu càng ngày càng quá đáng, ta mà là đại ca, ta đã nổi điên rồi.” “Làm sao vậy?” Không phải Hách Liên Dung bát quái... Được rồi, nàng muốn bát quái được chưa, hơn nữa đối tượng bát quái cũng là Vị Thiếu Quân. “Trước kia đại ca từng nói qua với ta đại tâu đối với chuyện phòng the rất là lấy lệ, hiện tại càng quá đáng, cư nhiên nói với đại ca sau này mỗi tháng chỉ được một lần mà thôi, ngày là do nàng chọn còn không nói, trước khi vào phòng còn bắt đại ca uống một nước bùa. Đại ca mấy ngày hôm trước vừa uống qua một chén, nói khi làm chuyện kia cũng không thích hợp, chân tay như nhũn ra, còn làm được cái gì! Gặp Chu Công cũng chẳng khác nhau là mấy!” Hách Liên Dung vẫn không nói gì, xem ra Vị Thủy Liên có một việc nói không sai, Ngô thị mong có con đến phát điên rồi, không chỗ nào không cần mẫn tích cực. Cũng khó trách Vị Thiếu Huyền buồn bực như vậy, loại chuyện riêng tư như vậy hân chắc hân cũng chỉ có thể nói với Vị Thiếu Quân, cầu nhàu phát tiết. “Đúng rồi... Người cùng Bạch cô nương nói chuyện thế nào rồi?” Hách Liên Dung hỏi lâu mới phát hiện vấn đề quan trọng nhất này vẫn chưa có hỏi đâu. “Không nói chuyện thế nào cả, nàng đi rồi chúng ta cũng xuống núi luôn.” Vị Thiếu Quân chẳng hề để ý nói. “Thật là uống công ta khổ tâm.” Hách Liên Dung hít một hơi, “Hai người các người cũng không biết sao lại như vậy, một người không chịu nói, một người không chịu hỏi, hiểu lầm không phải vì vậy mới hình thành sao? Nàng căn bản không nghĩ tham dự cái gì đại hội hoa khôi, người cũng căn bản không muốn nàng tham gia, kết quả thì sao? Kết quả nàng tham gia rồi.” Hách Liên Dung ném ra ánh mắt xem thường. “Này không phải hai người các người vương vấn vấn đề thấu hiểu nhau sao? Người nghe được lời ta nói với nàng ấy đi? Nói không sai đi? Ta đã cho người mở đầu tốt như vậy, người như thế nào còn không biết mở rộng lòng mà nói rõ ràng đâu?” “Ta cũng muốn mở rộng cõi lòng a, chỉ là không xác định nàng muốn nghe hay không.” Vị Thiếu Quân vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hách Liên Dung, “Nhưng mà hiện tại ta xác định, mặc kệ nàng muốn nghe hay không, ta đều phải nói cho nàng nghe, như vậy, ít nhất mấy chục năm sau nhớ lại thời điểm này, sẽ không bởi vì bản thân không có dũng khí hỏi ra câu hỏi đó mà hối hận không kịp.” Vị Thiếu Quân nói lại lời của Hách Liên Dung, nàng không tiếng động cười, “Trẻ nhỏ dễ dạy, ngày mai phải đi tìm nàng nói cho rõ đi thôi.” “Ta hiện tại muốn nói.” Tầm mắt Vị Thiếu Quân vẫn dừng lại trên người Hách Liên Dung, hân kết nhẹ rung, “Ta nghĩ... Ta dường như đã thích nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Đại hội hoa khôi (11)

Ta nghĩ... ta dường như đã thích nàng. Ta nghĩ? Dường như? Thích? Hách Liên Dung run sợ hồi lâu liên tục lắc đầu, “Không được!” “Chuyện gì...” Sắc mặt Vị Thiếu Quân trong nháy mắt trở nên tái nhợt, tiện đà cười, giống như đã dự đoán trước, “Ta hiểu được.” “Hiểu được vậy nói thử xem...” “Ồi chao?” “Đối với nữ nhân thô lỗ không được nói cái gì mà ta nghĩ, dường như, ai biết được người xuất phát từ thật tình hay chỉ là nhất thời xúc động?” “... Hả?” Vị Thiếu Quân cảm thấy Hách Liên Dung giống như không thật sự ở cùng hoàn cảnh... Hay là nàng vốn không muốn ở trong cùng hoàn cảnh này đâu? Hiện tại rốt cuộc là tình huống gì vậy? “Người hà cái gì mà hả!” Hách Liên Dung vỗ đầu hân một cái, “Người nếu thật lòng thật ý sẽ không dùng mấy chữ mơ hồ như vậy, nói chính xác với nàng ba chữ kia coi!” “Ba chữ nào chứ?” “Tự mình nghĩ đi!” Hách Liên Dung vội vàng đẩy hân ra khỏi phòng, “Nghĩ xong rồi phải tới chỗ Bạch cô nương nói, đừng mang ta ra luyện tập, cẩn thận ta trở mặt!” Hách Liên Dung nói xong “ba” một tiếng đóng sầm cửa lại. Vị Thiếu Quân nâng tay lên gõ, không ngừng kêu gào nàng mở cửa ra. Lại qua một lúc lâu, Vị Thiếu Quân thất bại vuốt trán. Như thế nào cũng không nghĩ ra bản thân rốt cuộc sai ở chỗ nào. Như thế nào lại gây ra hiểu lầm lớn như vậy đâu? Ba chữ? Ba chữ nào? Ta? Người?... điền thêm vào chỗ trống. Vị Thiếu Quân ước chừng suy nghĩ cả đêm, thẳng đến khi hân đông, mới mơ hồ nghĩ ra một từ ưng ý. Vốn định chờ trời sáng lại đi hỏi Hách Liên Dung xem có đúng hay không, không nghĩ tới sáng sớm hôm sau sẽ không thấy bóng dáng Hách Liên Dung. Nhà hoàn trong viện nói Hách Liên Dung sáng sớm đã bị lão phu nhân gọi đi. Vị Thiếu Quân lập tức đuổi tới Thể Thuận trai. Kết quả, nha hoàn bên đó lại nói lão phu nhân gọi Hách Liên Dung tới xong, đã mang theo nàng ra ngoài phủ. Vị Thiếu Quân lại cân nhắc xem hai người này có thể đi đâu, một bên cân nhắc một bên đi ra ngoài. Khi đi đến cửa lớn, thì gặp nha hoàn bên người Bạch Âu Huyền, Đinh Lan. Đinh Lan tới là báo cho hân biết, Bạch Âu Huyền rốt cuộc cũng quyết định

phần đầu, quyết không giữa đường bỏ cuộc. Vốn Vị Thiếu Quân không muốn để cho Bạch Áu Huyền tham gia cái gì đại hội hoa khôi, nhưng chuyện đã đi tới bước này, Bạch Áu Huyền đưa ra quyết định này cứ nhiên lại khiến cho hắn thở phào nhẹ nhõm. Hơn nữa, sau tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua, nếu Bạch Áu Huyền hiện tại rút lui, Vị Thiếu Quân hẳn cũng thật sự tiến thoái lưỡng nan. Bảo Đình Lan chuyển lời cho Bạch Áu Huyền rằng hẳn sẽ tiếp tục ủng hộ nàng, Vị Thiếu Quân cũng không vội đi tìm Hách Liên Dung. Thì ra không chỉ là câu nói kia, mà trên lưng hắn còn gánh vác một số chuyện khác nữa, làm việc luôn phải có thứ tự trước sau, cũng phải làm đến nơi đến chốn mới được, cho nên, tất cả đợi cho đại hội hoa khôi kết thúc rồi mới nói sau. Vì thế, Vị Thiếu Quân liền nhàn nhả, có rảnh thì tìm đám hồ bằng cầu hữu kia uống rượu nói chuyện phiếm, nhân tiện nói chuyện thuê Họa phường kia, muốn nhận tài trợ, thuê được người bình phẩm. ... Vị Thiếu Quân vẫn nghĩ muốn giúp Hách Liên Dung nghĩ biện pháp, làm chút chuyện trọng yếu chẳng hạn, thật không phải bởi hắn cảm thấy tin tưởng ý tưởng này, mà hắn tưởng tượng đến Hách Liên Dung khi nói tới chuyện này sẽ toát ra vẻ mặt tán thưởng, cũng cảm thấy có chút hứng thú. Bạch Áu Huyền đối với chủ ý này tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không có ý kiến gì nhiều. Nàng vốn chỉ là một người không có chính kiến, Vị Thiếu Quân bảo nàng làm cái gì, nàng sẽ làm cái đó, trừ bỏ chuyện đại hội hoa khôi này. Vì thế, Vị Thiếu Quân lại bận rộn, bên ngoài làm việc ba bốn ngày, trở về tìm Hách Liên Dung, nói là dẫn nàng đi xem thành quả. Kết quả, không nghĩ tới Hách Liên Dung cũng bê bộn nhiều việc, hơn nữa so với hắn còn bận hơn, bận đến không có thời gian ra khỏi phủ. Mượn lời người khác mà nói, chính là Vị Thủy Liên không kiêng nể gì lớn nhỏ, lão phu nhân không nhìn được nữa ngầm phát uy. Nếu nói lý do Vị Thủy Liên trở về Vị gia cũng không hẳn là về thăm người thân, lại càng không phải trở về để hưởng gia (quản gia đình), người ta nhiều nhất chỉ là thấy Nghiêm thị tạm rời khỏi vị trí mọi năm một lần nữa có được quyền to chức trọng thật sự mới lạ, hỗ trợ chút mà thôi. Hết thấy công việc lớn nhỏ trong phủ vẫn đều giao cho Ngô thị đi làm, vốn lẽ hợp tác cũng rất tốt, tuy nhiên, một chút hành động nhỏ nhỏ của Ngô thị đã chọc giận Vị Thủy Liên. Cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được, Ngô thị cũng không thật sự muốn giúp Vị Thủy Liên quản lý tốt chuyện trong nhà, cho nên nơi nơi dung túng hạ nhân, lại nơi nơi ủng hộ Vị Thủy Liên. Cưng chiều trẻ nhỏ quá mức chính là làm hại chính mình, cuối cùng đến khi bản thân không thể khống chế được tự khắc sẽ có người ra mặt trấn chỉnh lại, đạo lý này, Ngô thị đương nhiên hiểu được. Cho nên, nàng một mặt lo liệu chuyện nhà, một mặt lại để Vị Thiếu Quân thông thả làm chức giám sát quân sự ở Vị Tất Tri, Vị Thiếu Quân từ trước tới nay luôn thành thật, lời nói của Ngô thị cũng rất đơn giản, đơn giản bảo hắn giả dối một thời gian. Mấy hôm trước Ngô thị lại hạ lệnh, nói ngày nghỉ đã hết, trở về đi làm đi, công tác nhất định phải làm, ngàn vạn lần không buông tha ai cả. Vị Thiếu Quân là một cái cân, nói làm việc chu đáo thì nhất định sẽ như vậy, do vậy, bất kỳ ai vào phòng khố, chờ trong bao lâu, lấy cái gì ra, có trả lại hay không, trong bản ghi chép của hắn đều ghi chép rõ ràng rành mạch, chuyện này khiến cho Vị Thủy Liên bất mãn cực kỳ. Vị Thủy Liên trở về là vì cái gì? Ai cũng đều có thể trả lời. Nàng sắp đặt người vào Vị Tất Tri vì cái gì? Mỗi người cũng đều rõ ràng, chính là Vị Thiếu Dương không phản đối, lão phu nhân cũng không lên tiếng, ai cũng không nhiều lời hỏi han làm gì, tùy nàng làm gì thì làm. Vì thế hoành hành trong cửa hàng xong lại muốn những tay vào trong khố, cho đến trước khi Vị Thiếu Huyền làm việc nghiêm chỉnh, hành động của Vị Thủy Liên vẫn luôn được giữ kín, không ai chủ động nhắc tới. Nhưng Vị Thiếu Huyền không giống như vậy, hắn chỉ khác mỗi việc ghi chép cẩn thận mọi việc vào trong sổ ghi chép, còn mấy lần nhắc tới trước mặt lão phu nhân, “Nhị muội cháu còn tới phòng khố không?”, “Nhị muội cháu tìm đồ vật gì đó đại ca giúp cháu tìm”, “Trong phòng khố muốn tìm đồ gì đó quả thực rất khó, có nên hay không bảo đại ca đem mọi thứ viết chi tiết ra.” Chưa nói tới việc Vị Thủy Liên có chịu được không, chỉ quan tâm tới lão phu nhân khi nghe đến những lời này lại có thái độ như thế nào? Nghe mấy lời này xong nàng lại có thái độ thế nào? Biểu hiện thế nhưng lại không quá rõ ràng. Cho nên Vị Thủy Liên muốn cảnh cáo Ngô thị, trong suy nghĩ của nàng, Vị Thiếu Huyền không có khả năng để đi phá hoại nàng, khẳng định là Ngô thị ở phía sau xúi giục. Vì thế nàng chạy đến chỗ của Hách Liên Dung, hy vọng Hách Liên Dung đi làm con chim đầu đàn gánh vác thương gia. Tuy nhiên đợi vài ngày, con chim đầu đàn này cũng chẳng chịu xuất đầu, Vị Thiếu Huyền vẫn như cũ thường “nhắc nhở” lão phu nhân chuyện Vị Thủy Liên mỗi ngày ra vào phòng khố. Vị Thủy Liên rốt cuộc phát hỏa, tìm vài cái có, nói việc tu sửa từ đường trong nhà không đủ người, để Vị Thiếu Huyền trở về hỗ trợ, từ đó chuyện rời vị trí công tác của hắn luôn. Đối với chuyện này Vị Thiếu Dương cũng không thể hiện thái độ gì, chỉ thuận miệng nói với lão phu nhân việc tu sửa từ đường bên kia đó có an bài thỏa đáng, bảo lão phu nhân không cần lo lắng. Vì thế lão phu nhân có chút hiểu rõ, hai ngày nay vẫn túm lấy Vị Thủy Liên bắt báo cáo công việc đương gia trong phủ, khiến cho nàng không có thời gian ra ngoài, đồng thời cũng kéo Hách Liên Dung ngồi nghe bên cạnh, lại bảo Ngô thị giúp nàng làm giúp những việc chưa làm trong nhà, dụng ý trong đó đã thật rõ ràng. “Đại tẩu vĩnh viễn sẽ không buông tha, hiện tại nhị tỷ chính là tương lai của nàng.” Vị Thiếu Quân đối với chuyện này vẫn luôn không quá nhiệt tình, “Tuy nhiên, bà nội đã đợi không kịp nữa rồi, nàng chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Chuẩn bị sẵn sàng sao? Hách Liên Dung không thể chắc chắn. Nàng ngay cả chuyện trong Thính Vũ hiền đều rất ít khi hỏi tới, tất cả đều giao cho Bích Liễu quản lý, hiện tại bảo nàng tiếp quản toàn bộ Vị gia? Mỗi ngày củi gạo bếp núc, mời khách đáp lễ, văn cửa hồng rồi hồ nước không rửa, thanh cửa sổ không đúng kiểu. ... Nghĩ đến mà nhức đầu. “Đừng lo lắng, chờ đại hội hoa khôi xong, ta sẽ giúp đỡ nàng.” Tuy rằng không quá tán thành, Vị Thiếu Quân vẫn cho Hách Liên Dung một liều thuốc an thần, “Buổi tối tới Tiểu Minh hồ, cho nàng xem thành quả chuẩn bị mấy ngày nay.” “Như thế nào? Bạch cô nương vẫn muốn dự thi sao?” Hách Liên Dung ngạc nhiên, “Ta còn nghĩ rằng mấy ngày nay người không về nhà là bởi dính với nàng như keo như sơn đâu.” “Chúng ta như keo như sơn, để nàng một mình trông phòng.” Vị Thiếu Quân nửa thật nửa giả cười một tiếng, “Ta đây quả thực rất giống người như vậy a.” Hách Liên Dung lờm lờm một cái, vốn nghĩ từ khi trên núi đi xuống, tính cách Vị Thiếu Quân giống như thay đổi thật nhiều, kết quả không được vài ngày lại trở về nguyên dạng rồi. Tuy nhiên, xem thường thì xem thường, Hách Liên Dung buổi tối vẫn ngoan ngoãn đi theo Vị Thiếu Quân tới Tiểu Minh hồ. Trong hồ có một con thuyền thật lớn treo đầy đèn lồng đỏ, trận đầu được tổ chức ở trên chiếc thuyền này, một vài thanh lâu đã tới đây để làm quen với sân đấu, chờ ba ngày sau đại hội sẽ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Đại hội hoa khôi (12)

Hách Liên Dung đứng bên hồ nhìn về hướng chiếc thuyền trên hồ kia, trừ bỏ chiếc thuyền kia được thắp sáng, còn lại bốn phía đều tối đen như mực, “Có an toàn không?” Vị Thiếu Quân chỉ tay về phía gian thuyền phía trước, cùng Hách Liên Dung ngồi vào chiếc bàn đặt phía trước, nhìn về phía hồ, “Nơi này khi trời tối thì rất gần bờ biển, hồ nước cũng nông, rất thích hợp cho việc thiết đặt một vài cơ quan. Đến lúc đó, tám ván gỗ kia chắc hẳn có thể bước tới chỗ kia.” Vị Thiếu Quân chỉ về một nơi nào đó, “Tuy nhiên, nàng nói việc bay tới đó, làm thế nào cũng không thành công, đến lúc đó nhân dịp những người ở Họa phường biểu diễn để cho Áu Huyền đứng lên bục này.” Hách Liên Dung gật gù đầu, đột nhiên có chút chột dạ, “Kỳ thật ý tưởng này cũng không thực tế, còn tốn thời gian công sức, quan trọng hơn là Bạch cô nương không thể nào nhảy tới chỗ tám ván gỗ bên ngoài đâu, nếu không lạng ba đi bộ đã sớm trở thành lạng ba nịch thủy.” (lạng ba đi bộ: võ công được nhắc tới trong Thiên long bát bộ, là võ công di chuyển nhanh, thích hợp chạy trốn; lạng ba nịch thủy: chơi chữ, nếu lạng ba đi bộ đi trên cạn thì lạng ba nịch thủy là chìm hẳn vào trong nước=khỏi đi) “Yên tâm đi. Ta đã bố trí thêm

một bộ cơ quan khác, ở biệt uyển xây một hồ cạn nước, nàng ấy mấy ngày nay đều ở biệt uyển tập luyện, ta bảo nàng ấy cần luyện tới mức dù cho nhắm mắt lại cũng có thể bước đi trong nước.” Nghe xong càng thấy phiền phức. Hách Liên Dung ngượng ngùng cười cười, càng tỏ ra ý tứ chủ ý này không được tốt lắm. Vị Thiếu Quân thế nhưng thật ra tràn ngập hưng phấn, rất muốn Hách Liên Dung ngày mai nhìn thấy Bạch Ấu Huyền nhảy múa. Nhưng ban ngày Hách Liên Dung làm sao mà rảnh rỗi được, nên đành hẹn buổi tối. Hách Liên Dung mấy ngày nay trách nhiệm thay đổi, hơn nữa hành vi của lão phu nhân đã trực tiếp đem nàng dồn tới trước mặt Vị Thủy Liên. Kỳ thực, Vị Thủy Liên cũng không để ý chuyện của Vị gia, nhưng nếu nàng không làm đương gia, hỏi tới chuyện của Vị Tất Biết thì thật danh không chính ngôn không thuận. Hiện tại, tóm lại vẫn có chút lý do, hỏi đến chuyện người có đủ dùng hay không, sau đó viện cớ chi tiêu trong Vị phủ không hợp nhất... thuận tiện nàng tới Vị Tất Tri. Tuy nhiên, Vị Thủy Liên vì sao lại có sự tin tưởng vững chắc rằng đồ vật kia còn tồn tại, hơn nữa còn ở trong Vị Tất Tri đâu? Vấn đề này khiến cho Hách Liên Dung suy nghĩ vài ngày. Hôm nay rốt cục gặp được Vị Thiếu Quân để hỏi một chút. Vị Thiếu Quân suy nghĩ thật lâu nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, “Ai biết. Có thể giống như đại tẩu nghĩ rằng đồ vật kia ở từ đường là cùng một đạo lý.” Nói đến đây, Hách Liên Dung mới cảm thấy thái độ của Vị Thiếu Quân thật kỳ lạ, “Vì sao nhắc tới chuyện này người sẽ giống như không chút hứng thú vậy?” “Ặc...” Vị Thiếu Quân hừ một tiếng, “Cho dù tìm được rồi cũng không thể bán lấy tiền. ... tìm nó rồi được lợi gì đây?” Hách Liên Dung bị hấn hỏi như thế thì á khẩu không thể trả lời được. Không thể bán lấy tiền sao? Đái khái đúng đi, truyền gia chi bảo a, mọi người tìm được nó rồi thì khẳng định sẽ không muốn bán đi, mà là trở thành đồ gia truyền của chính mình tiếp tục truyền lại cho đời sau. “Như thế nào? Nàng có hứng thú?” Vị Thiếu Quân tà mị nhìn Hách Liên Dung. Hách Liên Dung vội vàng lắc đầu. Vị Thiếu Quân lúc này mới hài lòng. “Đi thôi. Về nhà ngủ đi.” “Về nhà.” Hai chữ này, Vị Thiếu Quân càng nói càng dễ dàng. Mà trong khoảng thời gian này, số lần hấn quay về Vị phủ so với quãng thời gian một năm trước còn nhiều hơn nữa. Hách Liên Dung không rõ sự thay đổi này, nhưng người Vị gia lại rất rõ ràng sự thật này, nhất là lão phu nhân. Cho rằng hành trình lên núi của mình có tác dụng, Hách Liên Dung đã thành công bắt được lòng của Vị Thiếu Quân. Có được lòng, bước tiếp theo chính là tiến thêm một bước khẳng khái... sinh con. Lão phu nhân ở trên bàn cơm nhắc tới việc này, ở trước mặt toàn bộ thành viên của Vị gia làm bộ hỏi Hách Liên Dung, “Thân thể gần đây thế nào? Có gì không thoải mái thì lập tức đi tìm thầy thuốc, uống nhiều thuốc bổ một chút, để bà sớm ngày được bồng tôn tử (cháu nội).” Lão phu nhân này tuyệt đối là cố ý, biết rõ Ngô thị gần đây đang sốt ruột chuyện này, còn đi kích thích nàng! Hách Liên Dung lắp bắp đáp ứng. Đầu không dám ngẩng lên, sợ sẽ trở thành bia ngắm sống trong mắt Ngô thị. Vị Thiếu Quân lại giống như rất có kinh nghiệm đáp: “Bà nội yên tâm, chúng cháu sẽ cố gắng.” Lão phu nhân nhất thời hớn hờ ra mặt. Hách Liên Dung lại bị nghẹn một ngụm cơm trong cổ họng, ho nửa ngày, mới không có bị nghẹn chết. Ăn xong cơm chiều, Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân ngồi xe ngựa đi tới biệt uyển, hai người ngồi cách xa nhau tựa ở trên nệm trải trong xe ngựa. Hách Liên Dung cực kỳ đau đầu đá Vị Thiếu Quân vài cái, “Bà nội như vậy còn chưa nói, người cũng theo sau quấy rối, không phát hiện sau khi người nói xong sắc mặt đại tẩu cũng biến đổi luôn rồi.” Vị Thiếu Quân thuận tay cầm chân Hách Liên Dung, giống như vô tình khẽ néo một cái, Hách Liên Dung đỏ mặt, vội vàng đem chân thu về. Vị Thiếu Quân cười trộm một chút, cũng không biết đang cười Hách Liên Dung hay là cười Ngô thị nữa, “Không thấy sau đó tẩu ấy vội vàng lôi kéo đại ca trở về sao? Cố gắng nặn người a, ta nói như vậy cũng là vì nghĩ cho đại ca thôi.” Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, đúng là như vậy, bằng không, giống như bình thường Ngô thị dùng cơm xong còn phải tới chỗ lão phu nhân khua môi múa mép lấy lòng đâu. “Kỳ thật a... Nguyên nhân đại tẩu không thích cái kia... cái kia chu lễ (lễ Chu Công=lễ ngủ=....>.. « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Đưa ra lựa chọn (1)

Hách Liên Dung mơ mơ màng màng cũng đã quên bản thân cuối cùng đồng ý hay không đồng ý, dù sao đã bị Vị Thiếu Quân kéo ra khỏi cửa, ngủ cả đoạn đường, lúc tỉnh lại đã thấy khuôn mặt tuần tú của Vị Thiếu Quân tiến lại thật gần. “Còn ngủ nữa, tới nơi rồi.” Hách Liên Dung khẽ dụi mắt, quả thực nhìn thấy tám biển biệt uyển ở ngay trước mắt mình, tuy nhiên góc độ hình như có chút không đúng, như thế nào không cần ngừng đầu đã nhìn thấy đâu... Lại thanh tỉnh thanh tỉnh, Hách Liên Dung mới phát hiện bản thân bị Vị Thiếu Quân ôm gọn trong ngực, mặt mình dán vào trước ngực hắn, tư thế đen tối không gì bằng. “Mau... buông ta ra.” Vị Thiếu Quân cười cười, đem Hách Liên Dung nhẹ nhàng đặt xuống đất, “Ta vốn bảo không gọi nàng tới, bọn họ lại mặc kệ, nữ nhân chanh chua cũng đến đây, nàng nếu không đến, nàng sẽ khiến cho tiệc chúc mừng đêm nay không thể thực hiện được.” “Kim Bảo cũng tới đây?” Hách Liên Dung bật cười, khó trách nàng không tới thì không được, đám ăn chơi này cũng sợ Tiền Kim Bảo. Thời điểm Hách Liên Dung bước vào trong biệt uyển, đèn đuốc trong phòng sáng trưng, trên bày bày đầy rượu và thức ăn, nhưng không có chút âm thanh nào. Gần mười lăm từ đồng loạt ngồi ở hai bên phòng, bữa tiệc cũng chưa bắt đầu, Hàn Sâm đang ngồi ở vị trí chủ thượng không nhanh không chậm thỏi thỏi chén trà trong tay, Tiền Kim Bảo ngồi bên cạnh khoanh hai tay lại, đứng phía sau là tứ đại kim cương cùng tả hữu hộ pháp. Sự thật chứng minh, đám ăn chơi trác táng kia không phải sợ Tiền Kim Bảo, chính là giận mà không dám nói mà thôi, Tiền Kim Bảo đánh người, thực sự đã đánh. “Liên Dung, người đã tới, ta nhàm chán muốn chết.” Tiền Kim Bảo tiếp đón Hách Liên Dung, đánh vỡ sự yên tĩnh trong sảnh, cũng làm cho mọi người nhẹ nhàng thở ra, đem ánh mắt cảm kích nhìn Vị Thiếu Quân. Hách Liên Dung bị bầu không khí như vậy khiến cho kim không được nở nụ cười, “Người nhàm chán thì đứng tới nữa, có ai hoan nghênh người đến sao?” “Ta còn không phải vì chờ người sao.” Tiền Kim Bảo lôi kéo Hách Liên Dung ngồi xuống, lúc này mới bảo mọi người ngồi xuống, Vị Thiếu Quân nhìn quanh, “Ấu Huyền đâu?” “Nào còn dám ở đây chờ chứ?” Phương Tiểu Đại ở phía sau Tiền Kim Bảo quệt miệng chia chia. “Trở về nghỉ rồi.” Tiền Kim Bảo hừ một tiếng. “Giá của nàng cũng thật cao. Không chúc mừng nàng. Nàng liền thật sự đi nghỉ trước.” Hách Liên Dung khẽ đẩy nàng. “Nói ít một câu đi.” Tiền Kim Bảo ném cho nàng ánh nhìn xem thường. “Ta chờ ở đây cũng vì muốn hỏi người một chút, nghe nói

đêm nay nàng múa trên nước là chủ ý do người đưa ra?” Hách Liên Dung thầm nghĩ không tốt, cười mĩa mai hai tiếng, đang định tìm đề tài khác để qua loa cho có, Phương Tiểu Đại đã đi qua đây nói: “Tẩu tử, chủ ý của tẩu thật quá tốt, đêm nay tiểu tẩu tử tự như thần tiên vậy. Khi nàng múa toàn bộ lạng ngắt như tờ...” Tiền Kim Bảo cũng không chút nghi ngờ, vỗ một tiếng “bà” lên gáy của Phương Tiểu Đại, nói: “Nói hươu nói vượn cái gì hả? Ai là tiểu tẩu tử của người? Thấy nàng tốt thì linh nàng về làm tẩu tử đi!” Phương Tiểu Đại hú lên một tiếng quái dị nhảy ra thật xa, ngoài miệng không thuận theo, không buông tha nói: “Ta thật muốn linh về, chỉ sợ Thiếu Quân không cho, tẩu tử không phải cũng ngầm đồng ý sao? Bằng không làm sao có thể giúp tiểu tẩu tử đưa ra chủ ý kia? Tối hôm nay còn muốn tới chúc mừng mà?” “Người còn dám nói!” Tiền Kim Bảo làm tư thế muốn đánh, Hách Liên Dung vội vàng kéo nàng lại, “Kim Bảo, thí nghiệm thủy nhân.” Tiền Kim Bảo trừng mắt, “Sao nào? Người đừng bảo với ta hẳn nói là thực chứ.” Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Hách Liên Dung cũng không muốn trả lời rõ ràng, Tiền Kim Bảo thấy thế càng tức, “Người! Người sao lại vô dụng như vậy! Tức chết ta, về sau người đừng nói chuyện với ta nữa!” Tiền Kim Bảo cũng chỉ nói như vậy, Hách Liên Dung cũng không để trong lòng, thầm nghĩ mặc nàng hô hào là được. Sắc mặt Vị Thiếu Quân lại thay đổi, không hồn giận nói với Hàn Sâm, “Quần lão bà của người đi.” Hàn Sâm cười cười, “Kim Bảo, chúng ta đều đã đổi bụng.” Tiền Kim Bảo quay đầu lại, cùng Hàn Sâm trao đổi một ánh mắt quý dị, rồi phụng phịu quay đầu đi, hỏi Hách Liên Dung, “Muốn ta tha thứ cho người sao?” Hách Liên Dung ngoan ngoãn gật đầu, Tiền Kim Bảo cầm bầu rượu trên bàn nói. “Trước phạt ba chén.” Hách Liên Dung sững sờ hồi lâu. Tiền Kim Bảo quả nhiên tức tới điên luôn rồi, nàng biết rõ mình không thể uống rượu mà. Đang nghĩ ngợi, chén rượu đã đưa tới bên miệng, ngửi thấy hương rượu. Hương rượu không được coi quá nồng, quên đi, liều mình bồi quân tử vậy, ai bảo chính mình làm ra chuyện sai lầm đâu. Các nàng bên nàng đang phạt rượu, đám ăn chơi kia lại tiệc tùng, đều ngồi xuống chỗ của mình thì nhau ăn, từ cách bọn họ ăn uống có thể thấy chắc là đói lắm rồi. Phương Tiểu Đại nâng chén đưa tới trước mặt Tiền Kim Bảo, “Thường cho chút rượu đi, bỏ đói chúng ta cả ngày còn không nói, ngay cả rượu cũng bị cấm, keo kiệt như vậy sao!” Tiền Kim Bảo ôm bình rượu vào trong ngực, nói, “Đây là rượu của hai chúng ta, người xác định muốn uống sao?” Phương Tiểu Đại nghe hiểu được ám thị trong lời Tiền Kim Bảo, ngưng ngừng thu chén rượu lại, “Không uống nữa.” Tiền Kim Bảo lườm hằm một cái, lại rót cho Hách Liên Dung một chén rượu đầy, “Lại phạt người hôm nay đã tới chậm.” “Lại phạt người hôm nay khiến ta rất tức giận.” “Lại phạt người khiến cho ta lo lắng.” “Lại phạt người...” “Ồi chào.... Sao lại chỉ phạt ta như vậy, người sao lại không uống chút nào?” Hách Liên Dung cầm lấy bàn tay đang rót rượu của Tiền Kim Bảo. “Ta a....” Tiền Kim Bảo liếc nhìn Hàn Sâm một cái, đột nhiên đỏ mặt, rót cho chính mình một ly, “Uống thì uống.” Hàn Sâm thấy bộ dáng của nàng không khỏi cúi đầu cười khê, “Bảo nhi, uống nhiều chút.” Mặt Tiền Kim Bảo lại càng hồng, giống như đã uống thật nhiều rượu. Hách Liên Dung nhìn chén rượu trước mặt nàng, kỳ quái nói: “Người còn chưa có uống đâu, sao đã đỏ mặt như vậy chứ?” “Mặt ta mới không hồng đâu, là người uống nhiều nên hoa mắt rồi.” Tiền Kim Bảo nâng chén rượu lên, cùng nàng cạn ly, “Nói ít thôi, uống nhiều vào, hôm nay không uống đến lúc ta tận hưởng, người cũng đừng nghĩ rồi đi được!” Hai người các nàng người một ly ta một ly, uống đến nao nhiệt, những người khác thì ăn chẳng vui vẻ chút nào. Vốn dĩ là có một tiệc mừng công, kết quả, đầu tiên là đem diễn viên cường chế rồi đi, lại không cho bọn họ rồi đi theo, ăn cơm lại không có rượu nữa chứ, cho nên mấy người Phương Tiểu Đại qua loa qua loa coi như ăn no, lập tức đứng dậy cáo từ. Tiền Kim Bảo không giữ bọn họ, cười tủm tỉm để Hàn Sâm tiễn khách, bản thân lại cùng Hách Liên Dung cạn ly. Hách Liên Dung rõ ràng uống nhiều hơn, hai gò má nhiễm hồng thật đậm, nói chuyện với Tiền Kim Bảo cũng là kẻ má nói chuyện, toàn bộ đều rơi vào trong mắt của Vị Thiếu Quân vẫn đang ngồi trong sảnh nhìn các nàng. Chờ tới khi Hàn Sâm tiễn khách xong trở về, mới không chút thay đổi sắc mặt tiến tới đỡ Hách Liên Dung vẫn đang ngồi trên mặt đất, nói với Hàn Sâm: “Nói đi, hai người các người làm gì vậy, quá chén nàng là muốn làm gì?” Hàn Sâm mỉm cười, còn muốn nói vài lời thâm sâu, Tiền Kim Bảo đã lấy tay chộp đầu Vị Thiếu Quân, “Đương nhiên là cho người cơ hội a, ngốc.” Vị Thiếu Quân sững sờ, “Cơ hội gì chứ?” “Cơ hội chung phòng!” Tiền Kim Bảo từ trước đến nay luôn gọn gàng dứt khoát, hơn nữa hôm nay cũng uống không ít, nói chuyện lại càng thêm ngay thẳng, “Hai người các người thành thân bao lâu rồi? Có phải hay không vẫn không có ở chung phòng?” Về mặt Vị Thiếu Quân hậm hực, e ngại đang ôm Hách Liên Dung nên không thể phát tác, cắn răng nói với Hàn Sâm, “Người chừng nào thì trở nên bà tám như vậy? Chuyện của chúng ta có quan hệ gì tới các người?” Tiền Kim Bảo lập tức che ở trước mặt Hàn Sâm, miễn cho hắn bị Vị Thiếu Quân chỉ trích, “Sao lại không có quan hệ? Liên Dung là bằng hữu tốt nhất của ta, cái này dĩ nhiên liên quan! Người đừng nghĩ rằng người linh tinh lang tang ở Văn Hạ thì có thể khi dễ nàng, nàng còn có ta đó!” Vị Thiếu Quân ném cho nàng ánh mắt xem thường, vạ lần không muốn nói, “Người cơ bản không biết cái gì cả! Ít gây rối đi, Liên Dung cần bản chưa từng nghĩ...” “Cái gì mà không nghĩ!” Tiền Kim Bảo thiếu chút nữa tiến tới tóm lấy cổ áo Vị Thiếu Quân, “Nàng là nữ nhân người hiểu hay không? Giống như ta cũng không biết xấu hổ mà trực tiếp cầu hoan, chẳng lẽ nàng lại trực tiếp nói với người nàng muốn chung phòng với người sao? Nàng gả cho người, cả đời này liền phó thác cho người, người nếu muốn nghĩ cách khiến nàng hạnh phúc, cho nàng một hài tử, cùng nàng chung sống hạnh phúc chứ không phải suốt ngày thương nhớ nữ nhân bên ngoài!” Nàng nói xong thì dừng lại hít thở một chút, “Dù sao hôm nay nói cái gì người cũng chối đi, trong rượu có hạ mị dược, lát nữa sẽ phát tác, người tự xử lý đi.” “Hả?” Vị Thiếu Quân bị câu cuối cùng của nàng khiến cho hoảng hốt, thanh âm cũng thay đổi, “Mị dược?” Tiền Kim Bảo lắc lắc đầu, phe phẩy chân, một bộ “xem người có thể làm gì ta nào”, thị uy một lúc rồi quay người, “Hàn Sâm, ta cũng trúng mị dược nè.” Hàn Sâm cười ôm lấy nàng, chớp chớp mắt với Vị Thiếu Quân, “Người tự xử lý đi.” Đôi câu nam nữ này nở nụ cười... đậm đáng rồi đi, Vị Thiếu Quân khê nguyên rủa trong lòng, cứ như vậy còn “ngượng ngùng không trực tiếp cầu hoan” cái gì chứ? Thực sự là XXOOYY a! (cái XXOOYY này thật là... hay nha, há há? Tuy nhiên, hiện tại làm sao bây giờ? Nhìn xem Hách Liên Dung ở trong lòng mình, khuôn mặt hồng hồng không hề có chút phòng bị, không chỉ ngửi được hương thơm của nàng, còn có thể cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể nàng, đã bị ôm như vậy, còn tỏa ra mị hoặc như vậy.... Vị Thiếu Quân thâm mắng bản thân sao lại càng ngày càng giống nữ nhân như vậy, nghĩ như thế nào liền làm như thế a! Hách Liên Dung cũng từng nói không sao, có chuyện không nói sẽ hối hận, có X không làm nhất định càng hối hận! (A Quân cho e hỏi câu, X là gì thế????) Nói thật ra, Vị Thiếu Quân có chút không thể không chế bản thân, tưởng tượng đến chuyện mị dược kia, nhiệt huyết trong cơ thể ầm ầm dâng trào, giống như hắn mới là người trúng mị dược. Ôm lấy Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân đi tới gian phòng bình thường hẳn hay nghĩ lại, đá văng cửa phòng, đem Hách Liên Dung đặt ở trên giường, lại đem cửa phòng đóng lại, nhìn Hách Liên Dung nửa ngủ nửa tỉnh ở trên giường, bất an gọi một tiếng, “Liên Dung?” “... Ân?” Qua hồi lâu, mới nghe Hách Liên Dung đáp trả một tiếng, bởi vì tự mình khấn trương, Vị Thiếu Quân vẫn chưa phát hiện trong thanh âm của Hách Liên Dung mang theo chút run rẩy, nhẹ hít vào một hơi, cúi xuống ngoại sam leo lên giường, nửa nằm xuống bên cạnh Hách Liên Dung, khê vuốt ve hai gò má của nàng, “Nàng nóng sao?” “Ta...” Đôi lông mi của Hách Liên Dung run rẩy, lại thủy chung không mở ra. Tay Vị Thiếu Quân đã từ trên mặt nàng di chuyển xuống cần cổ, nhẹ tháo ra một nút áo, rồi cái nút thứ hai, nút thứ ba.... Theo từng động tác trên tay Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung lộ ra từng chút cánh xuân, cái yếm màu hồng nhạt như ẩn như hiện, không biết có phải là bởi vì tác dụng của mị dược, hô hấp Hách Liên Dung càng ngày càng dồn dập, thân thể cũng hơi hơi cứng lại, càng tôn lên đường cong của bộ ngực xinh đẹp. “Liên Dung, nàng... Muốn ta sao?” Vị Thiếu Quân lên tiếng, lại chờ không được câu trả lời của Vị Thiếu Quân, nhẹ nhàng phủ lên trên cơ thể nàng, phủ lên hai phiến môi mềm mại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Đưa ra lựa chọn (2)

Thân thể Hách Liên Dung căng thẳng, nhẹ nhàng từ chối, hai tay đặt trên vai Vị Thiếu Quân, không biết là muốn đẩy hắn ra hay vẫn là kéo hắn tới gần. Lý trí Vị Thiếu Quân tại lúc bốn phía môi nhẹ nhàng va chạm thì đã không còn thấy bóng dáng tâm hơi, hơi thở tràn ngập hương vị ngọt ngào khiến cho hắn chỉ còn biết liều lĩnh đoạt lấy. Vị Thiếu Quân hôn thật lâu, giống như càng đòi hỏi lại càng thấy không đủ vậy, cho đến khi Hách Liên Dung không thở nổi mà quay mặt đi, Vị Thiếu Quân mới tiện thể hôn lên vùng má tuyết trắng của nàng, khẽ liếm lỗ tai của nàng, khiến cho Hách Liên Dung khẽ nức nở. Tận tình trêu đùa nàng, cho đến khi nàng cực kỳ bất an mà vận vẹo thân mình giống như đang kháng nghị, Vị Thiếu Quân mới bằng lòng buông tha cho cái lỗ tai của nàng, dọc theo cổ hướng xuống phía dưới, không còn cái gì mà cẩn thận với ôn nhu, kéo xuống xiêm y trên người nàng, găm nhâm đầu vai của nàng, xương quai xanh nữa... Cuối cùng chuyển tới đỉnh núi đang ngao nghê của nàng. Cách một chiếc yếm mỏng manh, Hách Liên Dung chỉ cảm thấy một dòng điện lưu truyền tới trước ngực, khuyến tán tới toàn thân rồi quay lại nơi bụng, dẫn tới nàng bị châm lên một cổ xúc động, hô hấp càng thêm khó khăn. Nghe tiếng than nhẹ động tình của nàng, Vị Thiếu Quân xoa một bên cao ngất còn không thỏa mãn, tay lại ôm lấy một bên mềm mại khác, giống như đứa nhỏ ham chơi tận tình chơi đùa, tại lúc Hách Liên Dung một lần nữa rên rỉ thành tiếng, một lần nữa hôn lên đôi môi nàng, một tay đem đỉnh núi anh châu trêu chọc càng thêm đứng thẳng, một tay đưa đến bên cần cổ của nàng, cời xuống nút buộc của yếm nàng. Hình dáng xinh đẹp hoàn toàn bại lộ ra ngoài, bàn tay phủ trước ngực Hách Liên Dung rời đi khiến cho nàng hít thở dễ dàng hơn, tuy nhiên, một lát sau, Vị Thiếu Quân lại một lần nữa phủ trên người nàng, hắn đã cởi bỏ xiêm y, thân thể trần trụi ép chặt trên người Hách Liên Dung, cùng nàng không ngừng cọ xát, đôi môi lần nữa ngậm lấy một bên hồng anh, ngón tay thon dài lạnh lẽo trượt xuống, chạm tới nơi sâu thẳm giữa hai chân Hách Liên Dung, tìm kiếm viên trân châu ẩn cảm nhất kia. Hách Liên Dung thở hổn hển, cắn môi dưới, hai chân gắt gao co lại một chỗ, không cho ngón tay Vị Thiếu Quân tiếp tục tiến tới, “Không...” “Thả lỏng, ta sẽ không làm nàng bị thương.” Vị Thiếu Quân căn bản không biết chính mình rốt cuộc đang nói cái gì, chỉ nghĩ đồ dành nàng, để cho mình có thể tiến tới nơi thần bí kia nhanh hơn. “Không...” Thanh âm kháng nghị của Hách Liên Dung lại lớn hơn chút nữa, hai tay che trước ngực, cuộn tròn người lại, “Chúng ta...” “Liên Dong...” Vị Thiếu Quân cầm lấy cổ tay Hách Liên Dung bắt bọn nó rời đi, môi khẽ tiến tới chỗ mềm mại mẫn cảm trước ngực nàng. Ngực Hách Liên Dung khẽ run rẩy, thân mình lại khẽ rướn lên, nhưng vẫn cắn chặt môi dưới, không để bản thân thoát ra tiếng rên rỉ. “Đừng cự tuyệt ta.” Vị Thiếu Quân lôi kéo tay Hách Liên Dung tiến tới phần thân dưới của mình, để cho nàng có thể cảm nhận xu thế hiện tại của mình, cúi người nói bên tai nàng, “Không chỉ mình nàng trúng mị được, ta cũng nhìn không nổi.” “Không...” Hách Liên Dung khóc lên, muốn rút tay lại, lại bị Vị Thiếu Quân giữ lại, bắt ép dừng ở nơi nóng rực kia. Cho đến khi thể tấn công của hắn một lần nữa xuất hiện, cường ngạnh chen vào giữa hai chân Hách Liên Dung. Đầu ngón tay luồn vào trong tiết khô, chạm được vào một nơi mềm nhũn ấm áp. “Không!” Hách Liên Dung rốt cuộc hét lên một tiếng, “Vị Thiếu Quân, chúng ta... Không thể!” Hách Liên Dung lúc trước dù là rên rỉ hay nhẹ khóc cũng rất mơ mơ hồ hồ, đột nhiên lại quát lên như vậy, dọa cho Vị Thiếu Quân hoảng hốt. Hắn nâng mặt lên, đối diện với hai mắt đang mở to của nàng, thần trí rất thanh tỉnh, đâu có chút vẻ mê mang nào? Vị Thiếu Quân kinh ngạc không thôi, dừng lại tất cả động tác. Hách Liên Dung đã cầm lấy xiêm y ngồi sụp xuống, cúi đầu ôm trước ngực, thân mình run rẩy. “Thực xin lỗi...” “...A?” Tay Vị Thiếu Quân kéo lấy nàng, “Nàng làm sao vậy?” Hách Liên Dung nghiêng người tránh khỏi bàn tay Vị Thiếu Quân, cúi đầu. Bộ dáng rất giống như đang ảo não vì đã làm sai chuyện gì vậy. “Ta không uống nhiều rượu như vậy đâu.” “Giờ cơ?” Vị Thiếu Quân không có nghe rõ. “Ta không uống nhiều rượu như vậy!” Hách Liên Dung nhắm mắt lại lớn tiếng nói: “Bà nội chính thức để ta trở thành đương gia, ngày mai ta còn phải phát biểu trước mặt hạ nhân trong phủ, sao có thể cùng Kim Bảo uống nhiều rượu như vậy! Trừ bỏ ba chén lúc đầu, số rượu sau đó phần lớn đều bị ta nhả vào trong tay áo.” “Cho nên... Nàng cũng không có bị trúng mê dược đến mức thần trí không rõ?” Vị Thiếu Quân rốt cuộc tiêu hóa được lời của Hách Liên Dung. “Vẫn thực tỉnh táo.” Hách Liên Dung cũng không dám ngừng đầu, trời mới biết nàng tự dung phát điên cái gì, vốn định giả say tránh Tiền Kim Bảo, không thể ngờ rằng lại nghe thấy lời của bọn họ nói với Vị Thiếu Quân. Tuy nói có bọn họ ở đây không tiện đột nhiên tỉnh táo lại, nhưng sau khi bọn họ rời đi nàng không lập tức nói với Vị Thiếu Quân, thậm chí còn ồm ồm mượn rượu giả điên, mặc hắn giờ trò với mình không nói, bản thân mình lại có thể đắm chìm trong đó, không thể tự thoát ra được. “Cho nên...” Vị Thiếu Quân đột nhiên tiến lại gần, nâng mặt nàng lên. Hách Liên Dung nào dám nhìn vào hắn, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu tránh đi, “Thực xin lỗi...” “Cho nên nàng vừa rồi phản ứng nhiệt tình như vậy cũng là sự thật?” Trong đầu Hách Liên Dung nổ “oanh” một tiếng, toàn bộ khuôn mặt đều bị thiếu cháy, Vị Thiếu Quân nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, khẽ liếm lỗ tai của nàng, “Thầm nghĩ, để chúng ta cùng không thất vọng... hay làm cho xong luôn đi, Liên Dong, ta thật rất muốn nàng.” Hắn nói xong, bàn tay khẽ nắm lấy sau đầu nàng, bắt buộc nàng nhìn mình, không hề nói nhiều, hôn lên môi nàng, một tay kia chui vào trong ngực nàng, khẽ mân mê hai khối mềm mại của nàng. Hách Liên Dung phát ra một tiếng thở gấp, tay lần chân đều muốn đem hắn đá văng đi, lại bị Vị Thiếu Quân áp chế, mắt thấy hắn muốn tiến thêm một bước nữa, Hách Liên Dung vội la lên: “Người không phải nói loại chuyện này chỉ có thể làm cùng người mình thích sao? Hôm nay vốn là tới chúc mừng Bạch cô nương, người lại cùng ta làm loại chuyện này, trong lòng người không cảm thấy áy náy với Bạch cô nương hay sao?” Vị Thiếu Quân dừng lại, hít một hơi thật sâu. Hách Liên Dung nghĩ hắn cuối cùng cũng thức tỉnh, nghiêng đầu cắn môi dưới, “Vừa rồi là ta không đúng, ta cũng không biết vì lẽ gì lại để bản thân buông thả như vậy, tuy nhiên ta không phải nghĩ muốn phá hoại tình cảm của người cùng Bạch cô nương, ta chỉ là... Ta chỉ là...” Hách Liên Dung suy nghĩ thật lâu, cũng không muốn thay mình biện hộ bất cứ điều gì, gấp đến nỗi bật khóc, “Tóm lại người muốn làm thì cũng đi tìm Bạch cô nương làm đi.” “Liên Dong.” Vị Thiếu Quân tuy nói không có động tác tiếp theo, nhưng cũng không buông Hách Liên Dung, vẫn như cũ bám chặt lấy người nàng, “Ta nói rồi, loại chuyện này chỉ có thể làm cùng người mình thích, cho nên loại chuyện này ta không có làm cùng Âu Huyền.” Thấy Hách Liên Dung giống như không nghe rõ, Vị Thiếu Quân lại nói lần nữa, Hách Liên Dung mới há hốc mồm, “Ai... Ai tin...” “Nàng có thể đi hỏi nàng ấy.” Vị Thiếu Quân còn dị thường khẳng định. “Không sai, nàng ấy là nữ tử thanh lâu, ta bao nàng, hơn nữa một lần bao là hai năm, nhưng ta chưa từng chạm vào nàng ấy.” “Ai... Ai tin...” “Bởi vì ta không thích nàng ấy, ta chỉ thương thức một phần cao thượng của nàng ấy, không hề liên quan tới tình yêu nam nữ.” “Ai... Ai tin...” Hách Liên Dung lại lần nữa lặp lại câu nói ban đầu, chỉ là ngữ khí không còn quá khẳng định giống như lúc trước. Vị Thiếu Quân hoàn toàn xem nhẹ lời nói của nàng, tiến lại gần nàng, thanh âm thật trầm, “Liên Dong, ta muốn cùng nàng làm.” “Đừng... Đừng náo loạn...” Hách Liên Dung đẩy hắn ra, lại bị Vị Thiếu Quân chế trụ hai tay, trước ngực đột nhiên hoang vắng, cảnh xuân vô hạn bại lộ trước mắt Vị Thiếu Quân, hai đóa hồng anh nhưng lại bị hắn nhìn chăm chăm mà nở rộ, hai gò má Hách Liên Dung ửng hồng, vội quay mặt đi, toàn thân run rẩy, nhẹ giọng nói: “Đừng... Đừng nhìn...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Đưa ra lựa chọn (3)

“Không nhìn. ...” Vị Thiếu Quân thỏa mãn thở dài một tiếng, cúi đầu xuống gặm lấy một bên hồng anh, Hách Liên Dung vận vẹo thân thể phát ra một tiếng “um” thật khẽ, trước ngập phập phồng mảnh liệt, nhiệt lưu trong cơ thể không ngừng di chuyển khiến thân thể nàng run rẩy, toàn thân bủn rủn không có một chút sức lực nào. “Liên Dung, nàng là thể tử của ta.” Vị Thiếu Quân lần đầu tiên nói ra những lời này, “Mặc kệ trong lòng nàng có ai, nàng vĩnh viễn vẫn là gả cho Vị Thiếu Quân ta. Nàng từng nói rằng thật cảm ơn ta không có chạm vào nàng, ta cũng muốn có được phần cảm kích này, nhưng là hiện tại ta không muốn như vậy nữa, ta chỉ muốn nàng, cho dù nàng vẫn nhớ tới cái bố Pitt kia cũng được, ta không quan tâm, chỉ nghĩ có nàng. ...” Vị Thiếu Quân thấp giọng nỉ non, khi nói chuyện không ngừng lấy đôi môi chạm qua từng tác trên cơ thể xinh đẹp của nàng, nụ hôn nóng rực không ngừng hôn xuống phía dưới, ngập ngừng dừng ở nơi bụng Hách Liên Dung. Hách Liên Dung bị dục vọng khiến cho hết chói tai, rung động sâu trong nội tâm càng thêm rõ ràng, thân thể cũng vì khao khát mà trở nên nóng bỏng, chỉ là... chỉ là... “Cái gì... cái gì mà bố Pitt?” Hách Liên Dung thật ra nhớ rất rõ sự tồn tại của “bố Pitt”, tuy nhiên nàng không thể hiểu được vì có gì mà Vị Thiếu Quân đối với chuyện này nhớ mãi không quên. “Chính là lần trước ta thân mật nàng, nàng gọi cái tên này.” Vị Thiếu Quân nâng người lên, từ trên aco ngạo nghễ nhìn xuống nàng, “Ta từng nghĩ rằng để cho nàng trở lại bên người hân, nhưng hiện tại ta không muốn nữa. Liên Dung, nàng chỉ có thể là của ta. Nụ hôn của nàng... lỗi tai... rên rì...” Hân vừa nói vừa hôn lên môi Hách Liên Dung, rồi lỗi tai... Cuối cùng rơi xuống trước ngực mềm mại, treu trọc khiến cho thân mình Hách Liên Dung nhẹ nhàng lắc lắc, thấp giọng rên rì. Vị Thiếu Quân cười xấu xa thành tiếng, hơi tăng thêm lực đạo khi cắn xuống, “Đều là của ta.” Nàng nghe thấy cái gì? Hách Liên Dung cố gắng duy trì một chút thanh tỉnh, không để cho dục vọng chiếm thể thượng phong. Hân nói tình cảm của hân với Bạch Áu Huyền chỉ là thưởng thức chứ không phải tình yêu? Hân nói muốn mình? Hân còn nói loại chuyện này chỉ có thể làm cùng người mình thích? Ta nghĩ... ta hình như... Thích nàng... Thì ra những lời này đã nói cho đúng đối tượng, cho tới bây giờ cũng chưa từng là Bạch Áu Huyền sao? “Không được!” Trước khi tay Vị Thiếu Quân lại dôi vào giữa chân nàng, Hách Liên Dung gắt gao cùm hai chân lại, “Không được!” Vị Thiếu Quân thất vọng vụn phần, rồi lại không chút lùi bước, cường nhanh chen vào giữa hai chân nàng, khi chạm vào người nàng, che lại đôi môi của nàng, một tay treu chọc nơi mềm mại của nàng. Dùng một tay sờ soạn đến nơi nguồn nước mẩn cảm nhất của nàng, không để ý tới tiếng kêu khóc giãy dụa của nàng, nhẹ nhàng ấn xuống, đầu ngón tay thon dài đã tìm thấy được cửa khẩu bị dấu kín, ngón tay nhẹ nhàng đâm vào. Đầu ngón tay đã tiến nhập vào thế giới ấm áp tuyệt vời. Thân thể Hách Liên Dung cứng đờ, tiếng rên rì toát ra bên môi, đối với sự xâm nhập của đầu ngón tay Vị Thiếu Quân thì lại càng thêm căng thẳng, “Dừng... dừng lại!” Vị Thiếu Quân nghe thấy âm thanh của nàng, động tác trên tay càng thêm mê người. Hách Liên Dung cực lực khép lại hai chân, nâng tay kéo lấy cổ hân, há miệng cắn thật mạnh vào vai hân. Đau đớn trên vai khiến cơ thể Vị Thiếu Quân khẽ co rút lại, lại càng không buông tay, hô hấp nóng bỏng phả vào trong tai Hách Liên Dung. “Đêm nay đừng nghĩ tới chuyện ta sẽ buông tha nàng.” “Ta...” Hách Liên Dung đang muốn nói gì đó, đầu ngón tay Vị Thiếu Quân chôn ở trong cơ thể nàng nhẹ nhàng di chuyển, Hách Liên Dung kinh hô một tiếng, hít thở thật lâu mới cảm mỗi dưới mềm giọng nói: “Hôm nay không được, trời sắp sáng, ta phải về nhà, hôm nay còn có việc quan trọng... không đủ thời gian làm xong...” Nghe Hách Liên Dung lập bập nói xong, Vị Thiếu Quân hơi nâng cao lông mày, trong mắt đã mang theo ý cười, lại vẫn nhẹ nhàng di chuyển đầu ngón tay. “Hiện tại không có thời gian... Khi nào thì có thời gian?” “Này... Tìm... thời điểm chúng ta đều rảnh rỗi...” Hách Liên Dung bị hân đùa cợt khiến cho nổi lên sắc tâm, thở gấp đến mức ngay cả một câu nói cũng không nói hoàn chỉnh được. Nói tới việc chung phòng, Hách Liên Dung ngay từ lúc lập gia đình đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tại thời đại chú trọng việc ép duyên này, cho dù vợ chồng thiếu thốn tình cảm, nàng cũng phải làm tròn nghĩa vụ thể tử của mình. Sau lại cùng Vị Thiếu Quân vừa gặp đã ghét nhau tự nhiên sẽ không cần bàn tới chuyện chung phòng hay không. Đến trước khoảng thời gian quan hệ giữa hai người chuyển biến tốt đẹp nàng còn từng lo nghĩ chuyện tương lai sau này, tuy nhiên còn ngại quan hệ của Vị Thiếu Quân cùng Bạch Áu Huyền, Hách Liên Dung không để cho mình làm ra những bước hành động kia. Hiện tại lại biết được thái độ của Vị Thiếu Quân với Bạch Áu Huyền, trở ngại liền biến mất, có lẽ lúc trước nàng không có đúng lúc nói với Vị Thiếu Quân việc mình không trúng mị được thì đã tồn tại tâm tình dâm lao thì phải theo lao này rồi, mà ước nguyện sai lầm lúc đầu này, có lẽ giống với ước nguyện ban đầu của Vị Thiếu Quân rồi. Nghĩ tới đây, Hách Liên Dung mới hiểu ra đôi chút, thì ra tất cả đều đã tại lúc mọi người chưa hay biết gì mà bắt đầu. Nàng ban đầu còn ôm suy nghĩ cùng Vị Thiếu Quân chung sống hòa bình, nghĩ để Vị Thiếu Quân nạp Bạch Áu Huyền làm thiếp, chính mình còn có thể cười chúc phúc nữa chứ. Thì ra nàng đã nghĩ sai rồi. Quan hệ giữa bọn họ là vợ chồng, đây là ràng buộc cả đời, nếu không có suy nghĩ muốn buông bỏ, thì nhất định sẽ dây dưa cả đời. “Đề ta đứng lên đi.” Hách Liên Dung ôm cổ Vị Thiếu Quân, nhẫn nại tới cực hạn, liên tục giục hân nhanh chóng buông tha mình. Vị Thiếu Quân không để ý tới lời cầu xin đầy thương tâm của nàng, gia tăng động tác nơi bàn tay, đồng thời hôn lên đôi môi của nàng, đưa nàng lên tới cực lạc vui vẻ. Hách Liên Dung mở to miệng thở hào hển, thân thể căng cứng chậm rãi thả lỏng, bụng hơi hơi co rút lại, tứ chi mềm mại không chút sức lực. Mặt nàng hồng tới mức tưởng chừng như sắp bốc hơi, gợn giữ trừng mắt nhìn Vị Thiếu Quân. Vị Thiếu Quân cười xấu xa, ôm chặt lấy nàng, lúc này mới rút ngón tay ra, Hách Liên Dung vì động tác này mà lại run rẩy một trận. Vị Thiếu Quân vẫn chưa chịu buông tha nàng, sau khi gặm cắn nàng thật lâu mới thở gấp thay nàng mặc áo lót cùng tiết khô, giúp nàng sửa lại dung nhan sau đó ghé bên tai nàng nhỏ giọng: “Đêm nay ta rảnh, nàng cũng nên rảnh đó.” Hách Liên Dung đỏ mặt, cúi đầu không nói, mặc hân thừa dịp giúp mình mặc quần áo mà giờ trò, không quá lâu sau, Vị Thiếu Quân đã sửa sang xong, đi tới bên giường cầm lên một lọn tóc của Hách Liên Dung đưa tới bên mũi ngửi ngửi, lộ ra một nụ cười cực kỳ thỏa mãn, lấy tay lấy xuống trăm cái tóc trên đầu nàng, để cho mái tóc của nàng rơi rụng xuống, “Ta cũng sẽ không chải tóc, trở về bảo Bích Liễu giúp nàng búi lại.” Nghe xong lời nói của Vị Thiếu Quân, mặt Hách Liên Dung càng thêm hồng, đoạt lại cây trâm tùy tiện đem tóc dài phía sau búi lại, Vị Thiếu Quân nghiêng đầu nhìn nàng, cho đến khi nàng búi xong tóc mới cười khẽ, “Như vậy nhìn cũng đẹp lắm.” Hách Liên Dung khẽ khinh bỉ hân, còn chưa thích ứng được hân như vậy, “Ít hoa ngôn xảo ngữ!” (hoa ngôn xảo ngữ: gần giống như nói lời đường mật, nịnh hót) Vị Thiếu Quân cười gấp cả bụng, thoải mái ôm Hách Liên Dung vào trong lòng. “Hoa ngôn xảo ngữ cũng chỉ nói với người thôi.” Hách Liên Dung bị hành động đột ngột này của hân khiến cho kinh hô một tiếng, đã quên cái lại, “Làm gì vậy? Mau buông ta ra.” “Ta sợ chân nàng nheo.” Vị Thiếu Quân cắn miệng, cười đến xấu xa lắm bầm, “Đừng lặn xuống núi nhè.” Hôm nay tuyệt đối là ngày Hách Liên Dung đỏ mặt nhiều nhất, sâu trong cơ thể vẫn lưu lại khoái cảm cực lạc, nơi bấp dùi vẫn không thể không chế được mà run rẩy, lại nghe hân nói như vậy, Hách Liên Dung dù không thể cãi lại, nhưng tay nàng thì không chịu thua, nhéo tay hân một cái, “Đi mau, hôm nay là ngày đầu tiên nhậm chức, không được chậm trễ.” (TDHS: Vâng, Quân ca quá vô sỉ. Xưng hô sẽ thay đổi từ đây, Liên Dung sẽ gọi Quân ca là “huynh” nhé hé hé) “Chậm thì nói chúng ta bận tạo tôn tử cho bà nội, ai dám có ý kiến?” Vị Thiếu Quân nói như vậy, nhưng chân cũng không ngừng bước tới, ôm Hách Liên Dung ra khỏi phòng, gọi xa phu hôm qua theo tới xuống núi, chạy xe về thẳng Vị gia. Ngồi ở trên xa, Hách Liên Dung vội vàng nghĩ lát nữa phải đối xử với hạ nhân trong phủ thế nào, Vị Thiếu Quân thấy nàng ngần ngại, cười hi ha nghiêng người tới, không nói gì đem nàng ôm vào trong lòng, “Hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra sao?” Hách Liên Dung lờm hân một cái, lại cảm thấy tò mò, “Huynh cùng Bạch cô nương nói rõ tất cả chưa?” Vị Thiếu Quân lập tức trở nên nghiêm chỉnh, “Đương nhiên, nàng có thể đi hỏi nàng ấy, ta cũng có thể tới đối chất.” “Cũng không phải thăm vấn phạm nhân, đối cái gì chất!” Hách Liên Dung vỗ nhẹ gáy hân, trong lòng lại vì thái độ của hân mà mừng thầm, “Vậy bạch cô nương đối với huynh luôn có chút gì đó đi?” “Kia... chắc là có đi.” Vị Thiếu Quân đối với bản thân rất tự tin, “Ta đối với nàng ấy tốt như vậy, lại là công tử đẹp giai, một thiếu niên lang trong thời buổi hỗn loạn, nàng ấy không động tâm mới là kỳ lạ đi?” (thiếu niên lang: lang quân trong mộng) Hách Liên Dung không biết nên nói gì, “Huynh xác định hai từ này là để hình dung huynh sao?” Vị Thiếu Quân không nói gì, Hách Liên Dung lại nói: “Tuy nhiên huynh nếu không có chút tâm tư gì với nàng ấy, sao lại không nói với nàng ấy?” Vị Thiếu Quân thể nhưng sừng sốt, “Sao phải nói?” “Huynh không nói không phải sẽ khiến nàng bị lỡ dở sao?” Hách Liên Dung quệt miệng, hung hăng trừng hân một cái, “Cũng là vì huynh biến thái như vậy nên phải có người hưởng thụ quá trình biến thái của huynh sao?” Vị Thiếu Quân ngập ngừng hồi lâu, phần nộ nói: “Nàng ấy cũng chưa từng nói nàng ấy ái mộ ta, chúng ta bình thường cũng không ai nói tới chuyện này, vốn cảm thấy ở chung cũng không tới, ta lỡ mà chạy tới bảo nàng ấy không cần ái mộ ta, có phải hay không có chút rất gây tổn thương nàng ấy?”

Chương 123: Đưa ra lựa chọn (4)

Chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy ngốc nghếch rồi, Hách Liên Dung gật gật đầu, lúc này mới ra vẻ đã hiểu. Hách Liên Dung hỏi xong, Vị Thiếu Quân lại có chút khấn trương, đầu ngón tay vô thức ma sát với thảm trải trong xe, ánh mắt mơ hồ không rõ. Hách Liên Dung nhìn mà thấy buồn cười, lấy hai tay ôm lấy đầu gối trước ngực, “Muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Vị Thiếu Quân lập tức lắc đầu, “Không có, không muốn hỏi gì cả.” “Không muốn biết bố Pitt là ai à?” Vị Thiếu Quân lắc đầu, sắc mặt đã có chút buồn bực, nói chung vẫn rất dễ ý, lại cố tình không hỏi ra khỏi miệng được. Vạn nhất lại là một kẻ trẻ tuổi tài cao, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, kính già yêu trẻ, tiền đồ vô lượng, chính hiệu công tử đẹp trai, thiếu niên lang trong thời kỳ hỗn loạn thì sao? Chẳng phải so với bản thân mình thì thật chẳng đáng hay sao? Vị Thiếu Quân cúi thấp người, ngực xuống người Hách Liên Dung, ôm thắt lưng của nàng nói: “Mặc kệ, nàng hiện tại là lão bà của ta, ta không buông tay, không ai có thể cướp được.” “Thật sự không quan tâm ta nhớ thường kẻ khác?” Vị Thiếu Quân suy nghĩ thật lâu, miệng ngâm nga một câu nói, khỏe môi khẽ cong cong, “Sau này nếu không thể khiến trong lòng nàng chỉ nghĩ tới ta, không bằng ta bắt lấy nàng, trói nàng lại với ta.” Không biết lời này có được tính là lời ngon tiếng ngọt hay không, dù sao Hách Liên Dung cũng cảm thấy rất hưởng thụ, bất giác dùng ngón tay sờ nhẹ lên tóc Vị Thiếu Quân, giống như nhiều con giương móng vuốt vậy, “Vậy huynh đã nghĩ ra ba chữ kia chưa?” Vị Thiếu Quân thay đổi tư thế, thoải mái mà ngả đầu lên trên đùi Hách Liên Dung, cho nàng một đáp án rất rõ ràng, “Không nghĩ ra.” “Thực ngốc!” Hách Liên Dung vỗ vỗ đầu hắn, “Ta thay đổi chủ ý, trước khi huynh nghĩ ra, chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách đi.” “Đừng xa xa như vậy!” Vị Thiếu Quân vội vã xoay người ngồi dậy, nắm chặt lấy tay Hách Liên Dung, “Đừng tưởng ta không biết. Ta chỉ biết trước khi ta nói ra ba chữ kia, nàng nhất định đã phải là người của ta. Đêm nay không rảnh, vậy hiện tại thì sao? Ta không ngại ở trên xe đâu.” Thấy hắn thật sự tiến sát lại không giống như nói đùa, Hách Liên Dung vội đẩy hắn ra. “Đừng loạn. Còn có việc mà. Huynh nói thay ta tìm sự giúp đỡ. Giúp đỡ đâu?” Đối với chuyện Hách Liên Dung ngang ngạnh chuyển đề tài, Vị Thiếu Quân khinh bỉ cực kỳ, phần nộ ngồi lại chỗ cũ. “Nàng đừng quản nữa. Cứ giao cho ta.” “Là ai?” “Nói nàng đừng quản mà. Hôm nay... Dù sao hai ngày nữa sẽ bảo nàng xuất hiện.” Vị Thiếu Quân nhìn Hách Liên Dung, kéo người ra sau, cười khê. “Đương gia không phải chức vị tốt đẹp gì, nàng cần phải cẩn thận mọi bề, lát nữa nói chuyện cùng đám hạ nhân, không cần thân thiết cũng không quá xa cách, phân phó như bình thường là được, cũng đừng tỏ vẻ của kẻ mới nhậm chức, an ổn mới là điều bà nội mong muốn.” Hách Liên Dung đối với lời nói của Vị Thiếu Quân có chút tò mò. “Điều bà nội mong muốn? Huynh không nói an ổn mới có thể quản gia được?” “Có quản gia hay không cũng vô ích. Nàng là chủ tử, chẳng lẽ phải đi mua đồ nấu cơm sao? Có bà nội ủng hộ mới được, nhớ kỹ điểm này, tại cái nhà này, chỉ cần có bà nội mới có thể ủng hộ nàng, nàng vĩnh viễn có cơ hội.” “Huynh cũng là như vậy?” Vị Thiếu Quân nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, cười cười. “Nhớ kỹ là được.” Hách Liên Dung ngoan ngoãn gật đầu. Lúc này xe ngửa đi chậm dần, cuối cùng ngừng lại, Vị Thiếu Quân vén rèm xe lên nhảy xuống, quay lại đỡ Hách Liên Dung. Hách Liên Dung tránh khỏi tay hắn, tự mình nhảy xuống xe, tiện thể đá hắn một cú, “Ít xum xoe đi, trước kia không thấy chăm chỉ như vậy!” Vị Thiếu Quân bị đánh đã thành quen, một chút như vậy cũng chẳng có gì phải lo lắng, cười hi hi giữ chặt tay Hách Liên Dung đi vào phủ. Trở lại Thính Vũ hiên, Bích Liễu thấy hay người ta trong tay trở lại, không khỏi vui vẻ ra mặt, vội vàng giúp Hách Liên Dung rửa mặt chải đầu thay xiêm y. Vị Thiếu Quân ngáp một cái, tự động tự địa trở về phòng mình lấy cái gối của mình mang để vào trong phòng Hách Liên Dung, cởi áo vứt trên giường, lại dặn dò Hách Liên Dung: “Ta ngủ trước, nàng cũng nên sớm trở về nghỉ ngơi, nhất định phải nhớ buổi tối giành ra chút thời gian rảnh.” Hách Liên Dung ném cho hắn một tiếng “phì”, rửa mặt chải đầu sẵn sàng rồi mang theo khuôn mặt đỏ ửng nhanh chóng bước ra khỏi cửa, Bích Liễu cười trộm bước theo sau, sau đó, thay Vị Thiếu Quân đóng cửa phòng. Hách Liên Dung mang theo Bích Liễu rời đi không lâu, cảnh cửa phòng ngủ bị mở ra từ phía trong, Vị Thiếu Quân ngáp dài bước ra từ sau cánh cửa, vò vò tóc, ra lệnh chuẩn bị xe, bản thân lại tự mình rời khỏi Thính Vũ hiên, đi thẳng tới Nghênh Xuân hiên của Vị Đình Ngọc. Lúc Vị Thiếu Quân tới Nghênh Xuân hiên, Vị Đình Ngọc có vẻ đang muốn ra ngoài, thấy hắn có chút ngạc nhiên, “Có việc?” Vị Thiếu Quân cũng không quanh co, phát tay để mọi người lui ra, mở miệng nói: “Ta tới là muốn bác sau này lưu tâm tới chuyện trong nhà một chút, giúp đỡ nhị chất tức phụ của người nhiều chút.” (nhị chất tức phụ: cháu dâu thứ hai) Vị Đình Ngọc hồ nghi đánh giá Vị Thiếu Quân thật, “Cháu biết rõ ta chưa từng hỏi tới chuyện trong nhà mà.” Vị Thiếu Quân cười khê, “Cũng từng hỏi qua chứ? Giống như chuyện từ đường lần trước vậy.” Vị Đình Ngọc trầm mặc không nói, Vị Thiếu Quân nói: “Bác, năng lực của người mọi người đều biết rất rõ, dư sức trông quản Vị gia, cháu cũng không báo bác trực tiếp xuất đầu lộ diện, chỉ là nếu có chuyện gì bác truyền báo Liên Dung một chút, nàng thật rất ngốc, không phải đòi hỏi của đại tẩu.” Vị Đình Ngọc hoàn toàn không chút hứng thú, “Ta đối với chuyện trong phủ một chút hứng thú cũng không có, các nàng muốn tranh cái gì, muốn đoạt cái gì, ta cũng chẳng hề muốn biết, cháu tìm làm người rồi.” Vị Đình Ngọc nói xong liền muốn xuất môn, ngay cả việc tiễn khách đều bỏ qua, Vị Thiếu Quân không nhanh không chậm theo sau nàng nói: “Vậy Vân Khai công tử thì sao?” Bước chân Vị Đình Ngọc đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn chằm chằm Vị Thiếu Quân, cứng rắn nói: “Cháu nói cái gì!” “Vân Khai công tử à.” Vị Thiếu Quân nhàn nhã ngồi xuống phiến đá màu trắng trong Nghênh Xuân hiên, cười cười, hàm răng trắng hiện ra dưới ánh mắt trời rất chi là óng ánh. “Cháu biết bác tuy rằng đã cùng Vân Sơn công tử bái đường, nhưng hắn cùng người nhà vẫn không thừa nhận bác, sau khi Vân Sơn công tử qua đời thì lại càng thêm xa cách, không muốn bác ở lại nơi đó. Cũng may là có một người còn đồng cảm với bác, hẳn chính là đệ đệ của Vân Sơn công tử, Vân Khai công tử.” Sắc mặt Vị Đình Ngọc có chút trắng bệch, Vị Thiếu Quân vờ như không thấy, tiếp tục nói: “Tuy nhiên Vân Khai công tử này bởi vì đồng tình với bác, chộc cho người Vân gia giận tím mặt, thậm chí không tiếc cùng hắn đoạn tuyệt mọi quan hệ, cho nên một mình hắn ở lại Vân Hạ, tất cả chi phí đều là do bác cung cấp.” Vị Đình Ngọc vẫn không nói gì, Vị Thiếu Quân cũng chẳng hề sốt ruột, “Bác không cần nghi ngờ rằng cháu theo dõi bác, quán trà Vinh Thăng, bác còn nhớ nơi này chứ? Cháu chính là ở nơi đó nhìn thấy bác lấy đồ cô của Vị gia đi giúp đỡ vị Vân Khai công tử này.” “Nói như vậy cháu đều thấy hết rồi?” Vị Đình Ngọc rót cuộc mở miệng, “Đó là chuyện rất lâu rồi, cháu vì sao không nói cho người khác biết?” “Bởi vì cháu không muốn chõ mồm vào.” Vị Thiếu Quân nói xong thì thay đổi ngữ khí, “Nhưng hiện tại khác xưa, cháu cầu bác giúp đỡ.” Vị Đình Ngọc hít hai hơi, “Cháu đang uy hiếp ta sao?” “Có vết xe đổ của đại tẩu, cháu làm sao dám lỗ mãng với bác chứ?” Vị Thiếu Quân hơi cười e ngại, “Chỉ là giúp đỡ cùng có lợi thôi, bác giúp Liên Dung làm đương gia thật tốt, cháu sẽ đi nhờ Hàn Sâm khi đi thi mang theo Vân Khai, có quan hệ của Hàn Sâm, chỉ cần Vân Khai đi thi được kết quả không tệ, con đường làm quan chắc chắn rộng mở.” Vị Đình Ngọc nghe tới đó lại càng kinh ngạc, “Cháu... Cháu sao lại biết...” “Bác có thể đi hỏi Vân Khai, xem có biết một người tên là Mộc Vân.” Vị Thiếu Quân chỉ chỉ vào mình, “Tuy rằng cháu không đi chõ mồm vào, nhưng lòng hiếu kỳ đương nhiên vẫn có, Vân Khai công tử lại một người rất dễ kết giao, nghĩ muốn tiếp cận hẳn trở thành tri kỷ, không khó chút nào.” Vị Đình Ngọc không hề nghĩ tới Vị Thiếu Quân lại có thể làm tới bước này, tự trấn định nói: “Không tồi, ta trộm đồ cô trong nhà đi giúp Vân Khai công tử vào kinh ứng thí, nhưng đây cùng lắm cũng chỉ là giúp đỡ về mặt vật chất bên ngoài, Vân Khai là đệ đệ của Vân Sơn, ta giúp đỡ hắn cũng có gì không được, cho dù chuyện này bị nương biết được, cũng không phải là chuyện gì quá to tát.” “Bác tự nhiên sẽ nghĩ như vậy, nhưng chỉ sợ có

người không nghĩ như vậy. Bác có từng nghĩ đến một nam tử vì nguyên nhân gì sẽ bỏ gia đình bỏ nghề nghiệp, không tiếc làm một kẻ ngỗ nghịch chưa? Lúc trước Vân Sơn công tử như vậy.” Vị Thiếu Quân đứng dậy, nhìn Vị Đình Ngọc đang che mặt rất tốt, nhẹ giọng nói: “Hiện tại, Vân Khai có cái nhìn như thế nào về bác, bác muốn nghe không?” Sắc mặt Vị Đình Ngọc đột nhiên biến đổi, nhíu lại đôi mi, trên mặt mang theo thần sắc không thể tin tưởng. “Ta không.” “Bác không muốn nghe vậy thì có thể nhìn, trên mặt quạt của Vân Khai có đề thơ, bác lưu ý một chút, hẳn là sẽ thấy được.” “Thơ.” Vị Đình Ngọc tập trung nhớ lại, sắc mặt càng thêm khó coi. Vị Thiếu Quân cười nói: “Bác không cần khẩn trương, cháu cũng không tính mang chuyện này nói ra cho mọi người biết, quan hệ của bác cùng Vân Khai cũng không tới lượt người khác bình luận, cháu chỉ muốn kính nhờ bác, giúp cháu cố chất tức phụ, tin rằng bác cũng hy vọng Vân Khai có thể vào kinh sẽ có người chiều cổ, đôi bên đều vạn toàn, bác có gì lại không làm?” Vị Đình Ngọc không biết nói gì, qua hồi lâu mới hỏi: “Chuyện này còn có ai biết nữa?” Vị Thiếu Quân nhún nhún vai, “Bác còn muốn ai biết nữa?” Vị Thiếu Quân nói câu này thì đã đi được một đoạn khá xa, hẳn cũng không định ở lại Nghênh Xuân lâu quá lâu, chỉ đến để Vị Đình Ngọc suy xét một chút, bản thân thì ra khỏi Vị phủ, phân phó xa phu: “Tới Vị Tắt Tri.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Đưa ra lựa chọn (5)

Vị Thiếu Quân đi rồi, Vị Đình Ngọc cũng không vội vã xuất môn, chậm rãi trở lại phòng mình, ngồi bên cửa sổ, tìm đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu. Bích Kỳ ở cửa nhìn xung quanh một chút, tiến vào nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, còn chưa đi sao? Vân công tử chờ cũng đã lâu rồi.” Vị Đình Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, rồi sau đó đứng dậy, đi tới trong phòng lấy ra một chiếc hộp gỗ, mở ra, bên trong là một tệp ngân phiếu cùng một chút bạc vụn, đếm đếm, cũng có hơn một ngàn hai, lại đem hộp gỗ đóng lại, đem nó giao cho Bích Kỳ. “Ta không đi, người đem chỗ bạc này cho hân, bảo hân ngay hôm nay khởi hành tới kinh thành trước.” Bích Kỳ không biết Vị Thiếu Quân vừa rồi nói gì với Vị Đình Ngọc, nghe được mệnh lệnh như thế cảm thấy rất kỳ quái, “Hiện tại cách kỳ thi chỉ còn những ba tháng, sao lại bảo Vân công tử đi sớm như vậy?” “Đi sớm một chút đi, đi sớm một chút quyết tâm ôn tập, người nói với hân, để cho hân có thể chuyên tâm học hành, hân nếu có thể đề tên lên bảng vàng, chuyện tương lai không cần hân phải lo lắng nữa.” Bích Kỳ vẫn có chút do dự, “Tiểu thư, trước khi Vân công tử đi, người không muốn gặp công tử sao?” Nghe nàng hỏi như vậy, Vị Đình Ngọc bất giác nghĩ tới lời nói của Vị Thiếu Quân, như có như không than nhẹ một tiếng, “Không gặp, gặp rồi thì càng thêm phiền lòng.” “Vậy nếu Vân công tử muốn gặp tiểu thư thì sao?” “Trước khi hân thi xong, ta sẽ không gặp hân.” Vị Đình Ngọc phát giác Bích Kỳ đang nhìn mình, giương mắt nhìn lại nàng, nhìn đến khi Bích Kỳ hoảng loạn mới nói: “Đi đi, cứ theo lời ta mà làm, nói với hân, làm rạng rỡ Vân gia mới là chuyện nên làm.” Bích Kỳ không dám vặn hỏi nữa, thấp giọng đáp: “Dạ.” Bích Kỳ đi rồi, Vị Đình Ngọc quay lại bên cửa sổ, trong lòng nghĩ tới mặt quạt mà Vị Thiếu Quân từng nói qua, vô thức than nhẹ thành tiếng, “Phượng hoàng son hạ vũ thất tình. Thủy phong nhĩ, văn hà minh. Nhất đoá phù cư, khai quá thượng doanh doanh. Hà xử phi lai song bạch lộ? Như hữu ý, mộ phình đình. Như cố ý. Mộ phình đình.” Một câu cuối cùng, Vị Đình Ngọc lặp đi lặp lại vài lần, trên mặt càng ngày càng hiện rõ vẻ hoảng sợ. Xoay người cầm lấy một quyển tranh đặt đầu giường, mở ra, một nam tử dung mạo gầy guộc hiện lên, sự lo lắng trong lòng Vị Đình Ngọc mới vơi bớt một chút, tinh tế nhìn khuôn mặt người trong tranh, cuối cùng ôm lấy bức họa vào trong lòng, hai mắt khép lại. Nước mắt đã xuất hiện nơi khóe mắt, “Vân Sơn. Vân Sơn.” (Thơ: *Phượng hoàng dưới chân núi làm mưa rồi lại tạnh* Gió thổi rào rào hơi nước, rặng chiều chiếu sáng Một đoá hoa sen, từng nở ra thật xinh đẹp Đôi cô trắng từ nơi nào bay tới? Như cố ý, yêu thướt tha... Không rõ lắm ý của bài thơ, nhưng chữ thướt tha này bao hàm chữ “Đình” trong tên của Vị Đình Ngọc, ý chỉ yêu Đình Ngọc. Tâm trạng của bác Vân Khai kia chắc là vậy, chỉ k hiểu sao lại là 2 cô trắng, chẳng lẽ cả Vân Sơn và Vân Khai đều yêu? Như vậy thì chuyện của bà cô này thật khó hiểu>. « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lỗi bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0 Nhập thông tin

Họ tên: Email: + =

Hoàn tất

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Đưa ra lựa chọn (6)

A Văn gật gù đầu, “Là một công tử họ Vệ gọi tam gia tới, Vệ công tử tới hôm qua cũng cùng theo tới.” “Họ Vệ?” Vị Thiếu Quân nghĩ nghĩ, “Vệ Vô Hạ?” A Văn lên tiếng, tiểu thiếu gia kia ở bên cạnh lại chờ không kịp, “Này! Các người có đánh nữa hay không hả?” Vị Thiếu Quân làm gì còn tâm trạng mà phản ứng lại hân! Xem ra đêm qua khẳng định đã có chuyện gì mà hân không biết đã xảy ra, vì thế khoát tay ngăn lại, “Không đánh, không thêm đề ý đến người.” Hân nói xong thì đi vào trong Đoàn Tự các, muốn tìm tú bà hỏi rõ mọi chuyện, tiểu thiếu gia kia bước từng bước tới gần hân lại, “Đứng lại! Đêm qua vị hoa khôi cô nương kia bị người mang đi đâu?” Vị Thiếu Quân nghe xong lời này mới hiểu được, cái vị này đã đem mình nghĩ thành Vị Thiếu

Dương. A Văn tiến lên nói với tiểu thiếu gia kia: “Vị công tử này nhận làm người rồi, người đem qua là tam gia, còn vị này là nhị gia, bọn họ là huynh đệ sinh đôi.” Người nọ đầu tiên là không tin, rồi lại nhìn Vị Thiếu Quân, gật đầu nói: “Cùng đúng nha, ta nói thế nào có thể ra tay với kẻ thô lỗ đâu? Ngay hôm qua cũng không bị ồ như vậy!” Vị Thiếu Quân thật sự mặc kệ hắn, xoay người bước vào cửa lớn, người nọ cũng muốn theo sau tiến vào, bị vãn vớ song toàn ngăn lại, “Xin lỗi, tiểu điểm còn chưa mở cửa, qua buổi trưa công tử lại ghé thăm đi.” Tiểu thiếu gia kia được nuông chiều thành thói, không hiểu cái gì gọi là cự tuyệt, cao giọng nói: “Hắn ta thì sao...” Lời còn chưa dứt, cửa lớn Đoàn Tụ các đã bị đóng lại từ bên trong, đem hắn ngăn lại bên ngoài. Vị Thiếu Quân đi thẳng một mạch vào Đoàn Tụ các, lên lầu hai, đi thẳng vào phòng lớn nhất, nhấc chân đá văng cửa ra, “Tần ma...” Tần ma ma còn chưa kịp thức dậy, ở sau rèm mắng một câu, rồi mới nhô đầu ra, thấy là Vị Thiếu Quân thì liền thay đổi thành sắc mặt tươi cười. “Thì ra là nhị thiếu gia. Sao lại tới sớm như vậy?” “Ít cùng ta nói xàm!” Vị Thiếu Quân cực kỳ không kiên nhẫn. “Áu Huyền sao lại thành ra thế này?” “Yêu...” Tần ma ma theo thói quen nờ nụ cười của tú bà, cũng không mặc ngoại sam, chỉ mặc một chiếc áo lót đứng lên, có ý vô tình phô bày bộ dáng chưa hề xuống sắc của mình. “Áu Huyền... tôi hôm qua không phải đã được nhị thiếu chuộc thân rồi sao?” “Chuộc thân?” Vị Thiếu Quân hơi nhíu nhíu mi. “Tôi hôm qua người tới là Thiếu Dương. Người không thể không biết.” “Ha, nhị thiếu tam thiếu, không phải đều giống nhau sao?” Tần ma ma xoay xoay thắt lưng, đặt móng xuống bên cạnh Vị Thiếu Quân. “Ít nhiều, nhị thiếu tận lực để Áu Huyền đạt được danh hiệu hoa khôi, khiến cho Đoàn Tụ các của ta tiếng lành đồn xa, cho nên, ta chỉ lấy tam ít ba vạn lượng bạc, có phải hay không thực ít đâu?” Vị Thiếu Quân không có tâm trạng khua môi múa mép với nàng, “Thiếu Dương mang Áu Huyền đi đâu?” “Này, ta làm sao biết.” Tần ma ma cười hi một tiếng, “Áu Huyền được chuộc thân, đã có thể không còn bộ dáng mỉa nhân như trước, nhị thiếu muốn hay không tìm người khác? Đoàn Tụ các mới có được một số thanh quan, mỗi người đều là thượng đẳng...” Tần ma ma lúc này đang tích cực đẩy mạnh tiêu thụ, thì chợt một bàn tay chụp lấy đầu vai Vị Thiếu Quân, “Vị huynh, cuối cùng cũng tìm được người.” Vị Thiếu Quân vừa nghe giọng nói này thì biết ngay là Vệ Vô Hạ, lập tức quay lại, đang muốn hỏi Bạch Áu Huyền ở chỗ nào, lại bị hoảng sợ. Trên khuôn mặt tuấn tú của Vệ Vô Hạ hiện lên mấy vết thâm tím, khoe miệng cũng bị rách ra, nhìn có vẻ bị thương không nhẹ. “Người cũng bị tiểu tử kia đánh sao?” Vệ Vô Hạ cười khổ một chút, cùng Tần ma ma nói lời xã giao, kéo Vị Thiếu Quân ra khỏi phòng, “Bạch cô nương phải đi rồi, Vị huynh nhanh đi ngăn nàng lại.” Vị Thiếu Quân dừng bước, thuận tay tóm lấy Vệ Vô Hạ, “Rốt cuộc sao lại thành ra thế này? Nói rõ ràng đi, vì sao Thiếu Dương cũng tham dự vào?” Vệ Vô Hạ thờ dãi một tiếng, “Chỉ trách ta không có việc gì lại đi nói lung tung. Kỳ thật, lúc ta vừa tới Văn Trữ đã cảm mến Bạch cô nương, tuy biết nàng đã bị người ta bao trọn, nhưng lại không biết người nọ là Vị huynh. Hôm qua, Bạch cô nương đoạt được danh hiệu hoa khôi, ta vốn muốn tới nói với nàng câu chúc mừng, cũng không ngờ lại gặp phải một kẻ họ Mộ... chính là cái tên động thủ đánh người kia, hắn không nên cầm đầu đám người gây rối, Tần ma ma dĩ nhiên không đồng ý với hắn, liền nói có nương ấy đã muốn đáp ứng đi theo ta khiến cho tên họ Mộ kia lập tức trở mặt, còn nói bản thân cùng với vị tuấn phủ phu nhân về thăm cô nương kia có quen biết, Tần ma ma ngai thân thể của hắn không dám tùy tiện ra tay, vì thế đã bị đánh thành bộ dáng như vậy.” Vệ Vô Hạ lần đầu liên tục, “Ta sợ Tần ma ma sẽ đồng ý để hắn mang Bạch cô nương đi mất, vì thế thốt ra câu nói thay Bạch cô nương chuộc thân, chỉ là trên người không mang theo bạc, lại không tìm thấy Vị huynh, lấy bấy giờ mới nhớ tới Thiếu Dương. Hắn trước tiên thay ta ứng ra tiền chuộc, đem Bạch cô nương an bài trong nhà.” Thì ra là như vậy. Vị Thiếu Dương thật sự là một cái phao cứu sinh tốt nha, nghĩ tới vừa rồi mình muốn đi tìm Vị Thiếu Dương, cũng là vì muốn lấy từ chỗ hắn chút bạc chuộc thân cho Bạch Áu Huyền. Sự nghi hoặc của Vị Thiếu Quân được giải đáp hơn nửa, “Vậy, Áu Huyền phải đi lại là chuyện gì vậy?” “Là như vậy, ta biết tình cảm mà Bạch cô nương dành cho Vị huynh thật sâu đậm, cho nên mặc dù thay nàng chuộc thân nhưng cũng không có ước nguyện gì xa vời, nếu có thể thành toàn chỗ chuyện tốt của Bạch cô nương cùng Vị huynh thì thật đáng giá. Tuy nhiên, sáng nay, Thiếu Dương tới, không biết đã nói gì với Bạch cô nương, Bạch cô nương lập tức thu dọn hành lý, đi về phía đông thành. Ta cũng vội vàng đi tìm huynh, tới Vị phủ thấy tẩu tử, nàng nói huynh có thể sẽ tới đây.” “Cái gì!” Vị Thiếu Quân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hắn còn muốn bí mật giải quyết hết mọi chuyện đâu, kết quả, hắn chân trước mới ra khỏi cửa, cái người rảnh rỗi Vệ Vô Hạ này lại tiến tới, vì thế, Hách Liên Dung liền đoán được hắn đi đâu. “Vị huynh, mau tới đông thành ngăn Bạch cô nương lại đi.” Vệ Vô Hạ đẩy đẩy Vị Thiếu Quân, “Đừng đi cửa trước, ta lúc này bước qua cửa thì gặp cái tên họ Mộ mới sáng sớm đã đứng chờ ở đó, sợ rằng lại đến gây chuyện. Xe ngựa ở cửa sau chờ, Vị huynh đi từ cửa sau đi.” Vị Thiếu Quân gật gật đầu, lại không nhúc nhích chút nào, đứng ở đó cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, trầm mặc hồi lâu, lúc này mới bước đi, đầu tiên là đi, rồi sau đó chạy như bay tiến về cửa sau. Nghĩ là hắn cùng với Bạch Áu Huyền quen biết hai năm, nhưng lại chưa từng chuộc thân cho nàng ta, sợ dĩ không có hành động gì vì đơn giản là chưa có tin gì tốt nói cho nàng ấy, Vị Thiếu Quân cũng từng nghĩ nếu qua vài năm nữa Bạch Áu Huyền vẫn không đợi được ý trung nhân của mình, liền thú Bạch Áu Huyền làm vợ. Không vì cái gì khác, chỉ vì nàng muốn giữ mình trong sạch mà thôi, cho nên hắn nghĩ muốn giúp nàng, không nghĩ Bạch Áu Huyền lại có một ngày vì hoàn cảnh mà đồng hóa chính mình. Nhưng hiện tại hắn lại làm không được điều hắn nghĩ, cho nên vừa này hắn do dự, hay là cho nàng rời đi? Hay là nên đuổi theo nàng? Hiện tại không cần do dự, bởi vì xe ngựa chờ Bạch Áu Huyền đã đứng ngoài cửa thành, Đinh Lan đứng ở dưới xe, lo lắng nhìn về phía cửa thành Vị Thiếu Quân nhảy xuống xe ngựa, Đinh Lan kinh hi kêu một tiếng, Bạch Áu Huyền lập tức vén màn lên, thấy Vị Thiếu Quân cũng cực kỳ kích động, ngay cả nói cũng nói không được đầy đủ. “Người... Người thực sự đến đây?” Vị Thiếu Quân không nghĩ tìm hiểu xem trong câu nàng nói ngoài kinh hi thì có bao nhiêu ý tứ, chỉ cần đừng làm cho nàng hiểu lầm là được, “Ta đến tiễn người.” Bạch Áu Huyền muốn xuống xe cũng bị bất động, Đinh Lan giật mình, nói lớn: “Nhị thiếu gia, người, người nói cái gì a...” “Hai năm, ta hy vọng người tìm được một nơi gửi gắm thật tốt.” Vị Thiếu Quân thanh âm thản nhiên, nghe không ra gì cảm xúc. Bạch Áu Huyền nhìn hắn, một lúc lâu sau cũng không nói. Kỳ thật nàng muốn nói cái gì, hai năm, tâm ý của mình hắn không hiểu sao? Vẫn là theo lời của Thiếu Dương mà làm, hắn cùng với phu nhân cảm tình sâu đậm, không hy vọng có người chen chân? Hay là... Hắn căn bản cho rằng nàng không xứng đáng cho hắn đáp lại? Hắn hy vọng nhìn đến nàng tìm được một nơi tốt sao? Thật sự là thiên đại chê cười! Hắn bao nhiêu hai năm a! Nàng muốn đi đâu tìm quy túc! Bất quá hiện tại nói, có phải hay không đã muốn bỏ lỡ? Nếu chính mình thối lộ sớm một chút, trước khi hắn thú thê liền nói với hắn tâm ý của mình, có thể hay không sẽ khác đi? Nghĩ đến đây, Bạch Áu Huyền buồn bã cười, thật sự quá muộn. Hách Liên Dung nói đúng, chính mình luôn luôn tại chờ, chờ người khác tới hỏi chính mình một lời không, muốn hay không dừng lại nghỉ ngơi một chút, vĩnh viễn hy vọng người khác đoán được ý nghĩ của chính mình, vĩnh viễn không muốn làm người thứ nhất đưa ra ý kiến... Người như vậy, làm sao có được thứ mình muốn? “Người... có từng nghĩ tới... muốn nạp ta làm tiểu thiếp?” Đây đại khái là điều mà Bạch Áu Huyền nhiều năm qua nghĩ, lần đầu tiên hỏi ra tiếng lòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 126: làm ra lựa chọn.

Vị Thiếu Quân cùng nàng đối diện một lúc lâu không một tia do dự nói: “Ta rất rõ ràng chính mình đối với không phải là tình yêu nam nữ, ta cũng từng nghĩ tới cho người một danh phận, không phải làm thiếp mà là làm vợ, vì ta biết rõ người không thể tìm được nơi nương tựa tốt sau này” “Vị...thê?” “

bất giác nước mắt Bạch Áu Huyền cơ hồ trào ra , nhưng nàng vẫn cười gật đầu “ Làm vợ ? ” “ Đứng vậy, nhưng hiện tại không thể, ngay cả làm thiếp cũng không được “ nhìn thấy nàng khóc, Vị Thiếu Quân cũng không có an ủi, chỉ đứng ở phía trước nhìn nàng “ Bởi vì ta đã có thể tử “. Nước mắt Bạch Áu Huyền chảy ra từng dòng như vô tận, tựa như đem hết tất cả chua xót ủy khuất của những năm qua khóc ra hết một lần , Vị Thiếu Quân vẫn chờ nàng , đợi nàng bình tĩnh lại dựa vào trên thùng xe xuất thần mới hỏi lại : “ Ngươi về sau có tính toán gì không ? “ “ Ta ? ” Bạch Áu Huyền lúc này mới hoàn hồn, hơi hơi bình tĩnh lại , đứng lên lau nước mắt nói : “ Ngươi có còn nhớ trước kia ở Đoàn Tụ Các có người kêu Tiêm Hồng cô nương ? “ Vị Thiếu Quân suy nghĩ nửa ngày lại lắc đầu, Bạch Áu Huyền cười cười nói : “ Năm năm trước nàng đi đến Hoài Nguyên, tuy là làm thiếp, nhưng trước đó mấy tháng chính thể lại bệnh chết, phu quân lại không có cưới người khác, trong nhà nàng cũng coi như có địa vị, ta tính lần này đi nương nhờ nàng trước mắt như thế, sau này lại tính tiếp “ Vị Thiếu Quân gật gật đầu, sờ soạng người nửa ngày mới lấy ra một khối ngọc bội đưa cho nàng : “ Ta...không có thói quen mang theo bạc ... ” Bạch Áu Huyền cũng không có cầm lấy, chỉ lấy tay chỉ về hành lý của mình : “ Bên trong phần lớn là ngói cho ta, không có 8 vạn thì cũng là 5 nghìn, dù có đánh gãy chân ta , ta sống cũng không thể tệ được. “ Vị Thiếu Quân lại gật gật đầu, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên cùng nàng nói cái gì, bất giác Bạch Áu Huyền nhìn không được tươi cười vội kêu Đinh Lan lên xe, cùng Vị Thiếu Quân nói : “ Tạm biệt, sau không hẹn ngày gặp lại, đa tạ ngươi hai năm qua đã chiếu cố đến ta, chúc ngươi cùng nhị Thiệu phu nhân bạch đầu giai lão “. “ Ngươi cũng cẩn thận “ Vị Thiếu Quân lui về sau từng bước, nhìn Bạch Áu Huyền hai mắt đầm lệ mà trong lòng không khỏi cảm than . Hắn lúc trước nghĩ rất tốt, mà hiện tại lại chậm trễ nàng nhiều năm như vậy. Bạch Áu Huyền cũng không có buông mình xe xuống mà cùng Vị Thiếu Quân nhìn nhau . Cho đến khi xe ngựa bắt đầu chuyển động, hắn mới nhìn không được hỏi : “ Vệ Thiệu Hạ thay ngươi chuộc thân, ngươi vì cái gì không đi theo hắn ? “ “ Hắn chuộc thân cho ta, kêu ta đến tìm người. Ngươi lại đuổi ta đi, kêu ta tới tìm hắn ... ”. Bạch Áu Huyền cười khổ : “ Các ngươi đều là nhân trung long phượng , Bạch Áu Huyền không xứng , không dám trèo cao... ” Nói xong, nàng buông mình mang theo tia lưu luyến cuối cùng. Biết rằng hai người không thể đi chung trên một con đường. “ Cô nương ... ” Đinh Lan ở trong xe ngựa vội vã nhìn thoáng qua cửa xe phía sau nói : “ Nhị thiếu gia còn chưa đi đâu . Không bằng cô nương quay về cầu xin nhị thiếu gia. Có lẽ hắn sẽ thay đổi chủ ý. “ “ Cảm tình không phải là thứ có thể cầu xin “ Mặt Bạch Áu Huyền lại đầm lệ, nhưng gương mặt nàng lại thấp phần bình tĩnh : “ Tâm của hắn không có ở chỗ ta, cho dù cầu được bây giờ cũng không cầu được cả đời. Đinh Lan, chúng ta tuy là nữ nhân nhưng vẫn muốn có chút tôn nghiêm, tôn nghiêm của một nữ nhân. Như vậy mới có thể khiến cho người khác kính trọng ”. Bạch Áu Huyền lau nước mắt , nhìn không chớp lên màn xe nói : “ Không bằng hiện tại chúng ta nghĩ xem tương lai nên làm cái gì, tay làm hàm nhai. Sau đó, tìm một nam nhân tốt để gả, chung sống cả đời. Làm cho hắn xem ngươi là trân bảoMặc kệ có hay không tiền đều hảo . Như vậy mới là hạnh phúc đi? “ Hạnh phúc? Khi Bạch Áu Huyền nói xong từ đó trong lòng nhất định là đã có toan tính. Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ chân chính buông được Vị Thiếu Quân . Buông hết thảy mọi chuyện ở Vân Trữ Thành để đi tìm hạnh phúc chân chính thuộc về nàng, nhưng ít ra không phải là bây giờ ... Không chỉ có nàng, Vị Thiếu Quân cũng thường phân vân suy tính . Hắn vẫn nghĩ chính mình đối với Bạch Áu Huyền chính là thương thức, hai năm qua bên cạnh nàng ít nhiều cũng sinh ra cảm tình. Nhưng hắn hiểu đó chân chính không phải là tình yêu nam nữ , mà hoặc là hữu tình hoặc là thói quen mà thôi. Tóm lại hiện tại trong lòng hắn hiện tại có chút lo lắng . Nhìn xe ngựa dần dần đi xa, nghĩ trong lòng sẽ nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngược lại tâm lại thêm nặng nề. “ Vị huynh ” Vị Thiếu Quân quay đầu lại nhìn thấy Vệ Thiệu Hạ đang bước xuống từ một xe ngựa khác. Vị Thiếu Quân xua tay kêu dừng lại , phân phó xe ngựa quay đầu. “ Vị huynh không đuổi theo Bạch cô nương ? ” “ Đuổi theo, nhưng nàng đã đi rồi ” Đối với chuyện này Vị Thiếu Quân cũng không có nhiều lời, nhìn đến vết thương trên mặt Vệ Thiệu Hạ bật cười : “ Họ Mộ kia còn ở lại ? ” Vệ Thiệu Hạ cực kỳ bất đắc dĩ gật đầu nói : “ Đi rồi, cũng không biết ở đâu nhảy ra một vị ôn thần ... ” Là loạn hoa đào mới đúng đi ! Vị Thiếu Quân nghĩ vậy nhưng cũng không có nói ra. Cái tên tiểu tử họ Mộ kia da thịt trắng nõn, trên người đầy mùi son phấn không nói, lại còn đeo hoa tai. Hắn cảm thấy nam nhân kia thực sự là quá biến thái đi ... “ Quay về khách điểm thu dọn chu đáo một chút đồ vật quay về phủ ở đi ” Vị Thiếu Quân miễn cưỡng dựa vào thành xe ngựa thỉnh thoảng ra lời này làm cho Vệ Thiệu Hạ sùng sột một lúc. “ Cuộc thi hoa khôi đã kết thúc, nhưng ta chưa thể cho ngươi đi được, phải chắc rằng lá thư này bình yên tới kinh thành mới được, nếu có hồi âm không chừng lại cần dung đến ngươi ” Vệ Thiệu Hạ trầm ngâm một trận : “ đi quý phủ làm phiền như vậy liệu có phiền phức đến huynh không? ”. “ Ta cũng rất ngại phiền toái ” Vị Thiếu Quân cũng không che giấu sự thiếu kiên nhẫn của mình với Vệ Thiệu Hạ “ Bất quá, tiểu tử kia nói hắn cùng tuần phủ phu nhân có liên quan, việc này có vẻ phiền toái, theo ta biết được lần này tuần phủ phu nhân trở về thăm người thân là tình cờ đi ngang qua, nàng dẫn theo cháu gái của mình đến kinh thành tham gia tuyển phi, còn phải ở lại đây ít nhất hai tháng. ” Vệ Thiệu Hạ hơi nhăn mày nói : “ Tuyển phi? Không phải sau khi quan phủ tuyển chọn xét duyệt mới thống nhất chọn một người tiến cung sao? ” “ Người ta không phải là có người ở trên sao? Không cần qua tuyển chọn của quan địa phương, trực tiếp tiến vào kinh thành tham gia trận chung kết ” (làm như đá banh ấy, chung kết với chả bán kết =.=) Thần sắc Vệ Thiệu Hạ đột nhiên có chút cổ quái , gật gật đầu : “ Cháu của tuần phủ phu nhân, cũng coi như có chút địa vị ”. “ Cho nên đừng nhiều lời, tuần phủ phu nhân chưa đi, tên tiểu tử kia có thể cũng sẽ không đi, ngươi ở bên ngoài , khó đảm bảo một ngày nào đó hắn sẽ không tìm ngươi giết người diệt khẩu, ta còn thương chờ tin đi ” Vị Thiếu Quân hôm qua một đêm không ngủ, buổi sang lại phải chịu nhiều sức ép cơ thể có chút mệt mỏi, ngáp một cái nói : “ Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, đến phủ của ta đừng tưởng như là trở về nhà của chính mình , muốn làm gì thì làm đi. ” Vệ Thiệu Hạ cười cười xem nhẹ câu cảnh cáo phía sau của hắn, cười nói : “ Đa tạ Vị huynh quan tâm ” “ Đứng rồi, ngươi chừng nào thì cùng Thiệu Dương công chúa có kết quả a~? ” Vị Thiếu Quân nhắm mắt lại hỏi một câu. “ Chính là do náo loạn lần trước dẫn tới hiểu lầm, tại hạ đi qua thăm người quen, Thiệu Dương công chúa cũng có biết người quen đó nên có tình cờ quen biết ”. “ Cũng không phải là trùng hợp, Thực Áu Huyền kia còn nhớ rõ ba vạn lượng kia a ” Vị Thiếu Quân nói xong liền nhắm mắt ngủ “ Tôi rồi bảo ta ”. Vị Thiếu Quân nằm xuống xe ngủ, Vệ Thiệu Hạ liền tựa vào thành xe , đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt gò trên đầu gối, khẽ mi้ม mặc dù đang cười nhưng mắt lại mang theo mấy phần nghi ngờ. Đây có tính là “ Đắc lai toàn bất phí công phu ” (Công dã tràng???) Mặc kệ như thế nào đi nữa, Vệ Thiệu Hạ lần này cũng không còn đường lui, thống khoái mà đi vào Vị phủ. Đối với việc Vệ Thiệu Hạ tới phủ, hoan nghênh nhất đó chính là lão phu nhân, kinh ngạc nhất là Hách Liên Dung, nàng như thế nào cũng không hiểu tại sao Vị Thiếu Quân lại chủ động muốn cho Vệ Thiệu Hạ vào Vị phủ ở. Chẳng lẽ là muốn nhân cơ hội này ám hại hắn? Hai người này chắc cũng không có thâm cừu đại hận đến mức như vậy đi?.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 127: Một chút biến cố (1)

Hôm nay Hách Liên Dung thủ mặt trời đã cao nhâm quá đắc coi như thuận lợi, không có gì phiền toái chuyện, Vị Quảng cùng Thanh cô độ phối hợp cũng cao, vẫn cố hết sức xem sách, Ngô thị liền ở bên làm chút giảng giải. Tuy nói nàng nói không được hoàn hảo, càng giảng Hách Liên Dung ngược lại càng mơ hồ, nhưng là không thể bởi vậy nhận định Ngô thị là ở vẫn tái diễn trò cũ, nghĩ muốn Hách Liên Dung ly thân, có thể người ta chính là biểu đạt năng lực có vấn đề đâu? ” Hôm nay có chuyện rất kỳ quái.” Hách Liên Dung nhìn gương tháo đi vật trang sức trên đầu, một bên cùng Vị Thiếu Quân đi

ang rửa mặt nói chuyện phiếm,” Buổi sáng lúc ta cấp hạ nhân phát biểu bác cũng đi, tuy rằng không nói chuyện, nhưng về mặt đường như thực để ý, còn có vừa mới ăn cơm thời điểm, ta cảm thấy được nàng luôn luôn nhìn lên ta, cũng không biết lại sẽ có chuyện gì.”” Ngươi đừng thao này tâm.” Vị Thiếu Quân xoa xoa mặt, cầm khăn tay trả lại cho Bích Liễu” Nàng sẽ không cho ngươi thêm phiền.” Hách Liên Dung tức thời nghe ra có gì không đúng, nghĩ nghĩ, xoay người lại nhìn Vị Thiếu Quân,” Bác chính là ngươi tìm về giúp đỡ cho ta?” Vị Thiếu Quân từ chối cho ý kiến nhún nhún vai,” ta xác thực tìm nàng nói qua, nhưng nàng không ngay mặt đáp ứng ta, có chịu hỗ trợ hay không vẫn là không nói, bất quá theo tình hình hôm nay xem ra, nàng tựa hồ là đồng ý.”” Ngươi dùng biện pháp gì?” Hách Liên Dung cảm thấy hứng thú, nàng không tin Vị Thiếu Quân chỉ đi nói nói Vị Đình Ngọc sẽ đáp ứng, nhất định có chút mặt khác chuyện. ” Còn có thể có biện pháp nào? Động chi lấy tình. Hiểu chi lấy để ý bái, bất quá ngươi đừng đi chủ động tìm nàng, có chuyện gì làm cho nàng tới tìm ngươi thương lượng mới tốt. Không có nghe nói qua tìm người hỗ trợ còn lớn lối như vậy, đối với cách nói của Vị Thiếu Quân Hách Liên Dung căn bản không tin, bất quá nàng cũng biết Vị Thiếu Quân tuy rằng xưa nay tiếng huyền ảo, nhưng chuyện hán không chịu nói mặc cho ai cũng cạy không ra cái miệng của hán, liền không hề truy vấn, vòng vo đề tài nói.” Ngươi hôm nay cũng đổi tính, như thế nào hội đột nhiên mời Vệ Vô Hạ về nhà ở?” Vị Thiếu Quân nói:” tiểu tử kia coi như trọng nghĩa, cấp Âu Huyền chuộc thân, lại bởi vì việc này bị cái ôn thần theo dõi, ta sợ hán tiếp tục ở lại bên ngoài bị người đánh chết.”” Bạch cô nương được chuộc thân? Vệ Vô Hạ?” Hách Liên Dung trong lúc nhất thời còn không có thể đem này hai người liên hệ đến cùng đi. ” Đúng vậy. Âm thầm thông đồng, cư nhiên ngay cả ta cũng không biết.” Vị Thiếu Quân cười một tiếng, vẫn đối Vệ Vô Hạ rất không hảo cảm. ” hiện tại Bạch cô nương ở nơi nào?”” Đi rồi.” Nói lời này khi Vị Thiếu Quân nhiều ít có chút buồn bã. Lấy lại tinh thần khi gặp Hách Liên Dung nhìn chăm chăm vào chính mình, cười cười. ” Đi rồi? Nàng có thể đi đâu?”” Việc đó cũng không cần ngươi quan tâm.” Vị Thiếu Quân thờ dãi. Đi đến Hách Liên Dung thân sau xoay người nhẹ nhàng ôm trụ nàng,” Ngươi hiện tại. Có phải hay không nên tắm rửa một cái. Thả lỏng thả lỏng đầu?” Vị Thiếu Quân lời nói là quan tâm Hách Liên Dung ý tứ. Hách Liên Dung có chút mất tự nhiên. Nghĩ đến ước định sáng nay. Hơi hơi đỏ hai má. Vị Thiếu Quân tinh ý nhận ra. Cười gian xảo. Xoay người hướng Bích Liễu phân phó chuẩn bị nước. Bích Liễu cười trộm đi ra ngoài. Vị Thiếu Quân nhìn hai má ở Hách Liên Dung trong lòng như khai hoa nở hội. Nhắm mắt lại không nói lời nào. Hách Liên Dung từ kính trông được hán địa bộ dáng cười khê.” Như thế nào? Lo lắng Bạch cô nương?” Vị Thiếu Quân trào trào tóc. Đứng thẳng dậy hít một tiếng.” Có một chút.” Nói xong hán lại khăn trương ngắm Hách Liên Dung.” Ngươi không tức giận đi?” Hách Liên Dung học bộ dáng của hán nhún nhún vai đầu,” Không sao cả.” Vị Thiếu Quân nhất thời tựa như tức giận.” Như thế nào như vậy a..... Ngươi trọng phụ suy nghĩ nữ nhân khác ỏi chào!”” Ngươi cũng không phải không lo lắng ta nghĩ muốn nam nhân khác sao?”” Kia như thế nào giống nhau! Ta là đối chính mình có tin tưởng. Cho dù ngươi hiện tại nghĩ muốn hán, về sau hán ở ngươi trong lòng cũng sẽ biến thành a miê a cầu!” Hách Liên Dung mân khế miệng cười khê sau một lúc lâu.” Ta đây có phải hay không cũng nên đối chính mình có niềm tin?” Vị Thiếu Quân sùng sốt một chút, tiện đà bật cười. Bất quá vẫn là giải thích nói:” Ta cũng không biết vì cái gì, rõ ràng hán là nhẹ nhàng thờ ra. Chính là nàng đi rồi, lại cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng, không có ý nghĩ đến, nhưng có một số việc vẫn hiện lên ở trong đầu, nghĩ muốn quên cũng không thể quên được.” Hách Liên Dung buồn cười nhìn Vị Thiếu Quân, người này thật đúng là đơn thuần, cho dù phải thổ lộ tình cảm, nào có nam nhân nào trước mặt lão bà bọc bạch chính mình như vậy? Thật đúng là thừa nhận trong lòng nhớ thương nữ nhân khác a? Cho dù biết rõ kia không phải tình yêu, nhưng gì một nữ nhân theo trọng phụ trong miệng nghe dạng lời nói thế, trong lòng vẫn là hội không thoải mái đi? Bất quá..... Đây cũng là Vị Thiếu Quân một cái ưu điểm đi. Khi hán quyết định chân chính mà đối diện ngươi, đó là thật sự đối mặt ngươi. Hồ..... Hách Liên Dung thờ phào một cái, thật sự là khó được, chính mình cư nhiên tổng kết ra ưu điểm của hán, này cũng là chính mình chuyển biến đi? Xem ra tương lai..... Tựa hồ sẽ không quá kém đâu. ” Ngươi..... Ngươi làm sao vậy? Lại không nói.” Vị Thiếu Quân tự sẽ không biết Hách Liên Dung suy nghĩ cái gì, hơi khăn trương nói lấp một chút,” Có phải hay không lại sinh khí?” Hách Liên Dung thật sự là ăn xong hán, cười lắc đầu,” Ta chỉ là ở nghĩ, ngươi cùng Bạch cô nương dù sao có hai năm đính tình nghĩa, cho dù không phải tình yêu nam nữ, cũng nhất định là một loại cảm tình khác, cho nên ngươi nhớ nàng là bình thường, thuận theo tự nhiên là tốt rồi, không cần bắt buộc chính mình quên. Cũng bởi vì không thể lập tức quên, mới bị xưng là cảm tình, không phải sao?”” Này xem như đang an ủi ta, vẫn là tìm cách cho ta?” Vị Thiếu Quân đem Hách Liên Dung kéo đến, làm cho nàng đối mặt chính mình, rõ ràng nói:” Mặc kệ là cái gì cảm tình, ta về sau cũng không hội còn muốn, ta hiện tại nếu muốn..... Có phải hay không nên cùng ngươi cùng nhau tắm rửa.....” Hán vừa nói một bên không có hảo ý thân thủ tham hương Hách Liên Dung cổ áo, Hách Liên Dung ngăn tay hán lui ra phía sau từng bước,” Quay về phòng ngươi tắm đi, ta không phải đã nói sao? Trước khi ngươi nghỉ ra ba chữ kia, ta vẫn không rảnh.”” Hiện tại không phải đang rảnh sao?” Vị Thiếu Quân đi theo vào từng bước, cánh tay hoàn thượng Hách Liên Dung vòng eo, đem nàng chặt chẽ ở định ở chính mình trong lòng ngực, mặt đối mặt, giống như làm nũng thấp giọng nói:” Liên Dung.....”” Kia có nghĩ đến?”” Nghĩ đến nghĩ đến.” Vị Thiếu Quân đầu hàng.” Bất quá ba chữ biểu đạt không có rõ ràng bằng bốn chữ.” Hách Liên Dung nhún nhún vai, cười hi hi nói:” Không sao cả.” Vị Thiếu Quân gât gât đầu,” Vậy ngươi nghe rõ..... Ta muốn ngươi.” Hách Liên Dung mặt đột nhiên đỏ, thổ lộ nào có nói ba chữ này a? Thuận thế đá hán một cước,” Phải phải phải, phải ngươi cái đầu to! Ta là đồ vật này nọ sao? Còn có thể muốn tới muốn đi?” Hách Liên Dung bỏ qua phải vận vẹo này ba chữ hàm nghĩa, cố tình Vị Thiếu Quân còn không có thể giải thích, ở Hách Liên Dung hiệp bức ngoan ngoãn thừa nhận sai lầm,” Là, ngươi không phải đồ vật này nọ.” Vì thế Hách Liên Dung lại có động thủ lấy cớ, nình hán cánh tay vãi cái hung tợn nói:” Nghĩ không ra ba chữ trước hết nói bốn chữ đi!” Vị Thiếu Quân sùng sốt, tiện đà liên tục bật cười,” Ngươi muốn nghe cứ việc nói thẳng, làm gì nhiều lớn như vậy vòng luẩn quẩn?” Hách Liên Dung lại đỏ mặt, còn đang cường chống đỡ,” Cái gì vòng? Ta không có nói a.”” Như thế nào không nói? Về sau mỗi ngày cùng ngươi nói.” Vị Thiếu Quân ôm lấy một bên khế môi” Hắc hắc” cười ra tiếng đến, tùy ý lại vô cùng kiên định nói:” Liên Dung, ta thích ngươi, muốn ngươi.” Kỳ thật Hách Liên Dung đơn giản là muốn nghe hán thổ lộ lại một lần thôi. ” Cho nên cũng muốn thân ngươi.” Vị Thiếu Quân nâng lên Hách Liên Dung, giống như nói hết lại giống như hỏi. Hách Liên Dung nghĩ muốn nghiêm túc một chút, có lẽ như vậy hội có về thực nữ rất nhiều, nhưng của nàng khế môi chính là nhịn không được phải nhếch lên đến. Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ở Vị Thiếu Quân trước mặt khép lại hai mắt, hành động đã đại biểu của nàng trả lời. Lại nói tiếp, này tựa hồ là hai người cuối đầu thấp xuống, khê hôn môi, cho nên lúc này mới hán là xem như hai người nọ hôn đầu tiên đi? Hách Liên Dung vẫn chờ, cảm giác được Vị Thiếu Quân hô hấp càng ngày càng gần, mắt có chút mê đắm, ngay tại hán đang muốn thời điểm tiến thêm một bước, nghe được thanh âm có người vào nhà. Bích Liễu cảm thấy được chính mình thật sự là ngu ngốc, sẽ không thám thính tình hình trước rồi mới tiến vào sao? Hiện tại nhiều xấu hổ! Đi thôi..... Kia có về lại càng không tự nhiên. ” Đứng lại.” Vị Thiếu Quân sắc mặt không có gì hay gọi Bích Liễu đang nghĩ muốn rời khỏi cánh cửa đi quay lại” Có chuyện nói đi.”” Nhị thiếu gia, Phương thiếu gia mang theo vài vị thiếu gia khác đến đây, ngay tại tiền thính.”” Bọn họ để làm chi đến đây? Không đếm xỉa tới bọn họ, làm cho người ta đuổi đi!” Đây là hồ bạng câu hữu a! Tuy rằng Hách Liên Dung cũng cho rằng này nhóm người đến trong phủ không có cái gì chính sự, nhưng nàng hiện tại tốt xấu là làm chủ nhà i, đối Vị Thiếu Quân bằng hữu như thế tiếp đón không chu toàn, tựa hồ cũng đình không tốt. Vì thế Vị Thiếu Quân ở Hách Liên Dung thân thiết dưới ánh mắt sửa lại chủ ý,” Ta đây đi một lát sẽ trở lại, ngươi trước tắm rửa chờ ta.....” Vị Thiếu Quân giống như đã câu nhảy lên đi ra ngoài, Hách Liên Dung đang lo lắng chính mình muốn hay không cùng hán, Bích Liễu tiến lên về mặt nguyệt nguyệt nói:” Thiếu phu nhân vẫn là đi xem đi, Phương thiếu gia bọn họ không phải chính mình tới, còn..... Còn mang đến vài vị thanh lâu cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 128: Một chút biến cố(2)

” Thanh lâu. Cô nương?” Hách Liên Dung ánh mắt hơi mị hạ, nhìn Bích Liễu phần nộ thần sắc không có nhiều lời, bước nhanh đi theo Vị Thiếu Quân ra Thính Vũ Hiên. Bích Liễu chạy chậm vượt qua Hách Liên Dung, nhưng không có mang nặng đi trước chính sảnh, mà là tới thiên đình bên trong. Đứng ở cửa, liền nhìn thấy Phương Đại Thiếu về mặt xuân phong cùng Vị Thiếu Quân vô nghĩa, mặt khác vài cái Trương thiếu gia Mã thiếu gia một người trong lòng ngực ôm một cái cô nương, lại có một vị lạc đàn từ y cô nương đứng ở Vị Thiếu Quân bên người, dặt hân tay áo, không rõ mặt” Ha ha” Cười, thường thường cùng Phương Đại Thiếu to nhỏ. Bích Liễu gặp Hách Liên Dung sắc mặt dần dần âm hạ, tiến lên từng bước nhỏ giọng nói:” Thiếu phu nhân, cái kia kêu Từ Yên, trước kia đã tới trong phủ hai lần.” Hách Liên Dung gật gật đầu, đi rồi cái Bạch Ấu Huyền, lại tới 1 cái Từ Yên, hân, Vị nhị thiếu gia cho tới bây giờ sẽ không nói qua hân chỉ có Bạch Ấu Huyền như vậy một cái hồng nhan tri kỷ, Bích Liễu cũng nói, này Từ Yên đã tới trong phủ hai lần, liền ngay cả Bạch Ấu Huyền cũng chưa sờ qua Vị phủ đại môn, cư nhiên đã muốn có thanh lâu nữ tử từ tiền vào hai lần! Phương Đại Thiếu từ trước đến nay nói không suy nghĩ, đang cùng Vị Thiếu Quân nói xong Bạch Ấu Huyền chuyện, bọn họ theo biệt uyển đi về nhà bỏ gác, tới rồi buổi tối mới biết được Bạch Ấu Huyền bị” Vị công tử” chuộc thân, liền thẳng tiến đến Vị phủ, hô to Vị Thiếu Quân không nói nghĩa khí. ” Chúng ta cũng ở chung nhiều như vậy năm, chuộc thân loại này đại sự như thế nào đều không nói một tiếng? Mau đưa tiểu tử từ kêu đi ra, khi khác chúng ta sẽ đến chúc mừng, nhưng là hiện tại, nàng như thế nào cũng muốn phạt rượu tam. Mươi chén mới được!” Từ Yên che miệng cười nói:” Đại thiếu thực sẽ nói cười, Bạch tỷ tỷ sơ đầu, đó là đảng hoàng nữ tử, người làm vẫn là ven đường hoa và dương liễu? Tùy tiện đến người uống rượu!” Phương Đại Thiếu chẳng hề để ý, ” Người khác chú ý, người một nhà còn chú ý cái gì? Bất quá ta thực tại không nghĩ tới Quân thiếu hoa nhiều như vậy tâm tư làm cho tiểu tử từ trở thành hoa khôi cư nhiên lại đảo mắt thay nàng chuộc thân.”” Này đó là Quân thiếu săn sóc chỗ,” Từ Yên thân mình lại hướng Vị Thiếu Quân khẽ cúi, thâu tới hân bên tai thổi khẩu khí, ngọt thanh nói:” Không biết Quân thiếu khi nào cũng đem ta phụng làm hoa khôi đâu?” Nói xong lại là một trận cười khê. Giống hay nói giỡn dường như. Phương Đại Thiếu một trận cười quái dị, ” Người là muốn làm hoa khôi. Vẫn là cũng muốn làm cho Quân thiếu cho người chuộc thân a?” Từ Yên cười duyên cúi đầu, thân mình ai đến Vị Thiếu Quân trong lòng ngực, ” Kia. Cũng phải Quân thiếu nguyên ý mới được.” Vị Thiếu Quân hướng bên cạnh làm cho làm cho. Không kiên nhẫn phụ giúp Phương Đại Thiếu nói:” Đảo cái gì loạn. Đi mau. Cái gì chuyện tốt đều cho người cấp hồng rồi!” Phương Đại Thiếu vốn thần tình tươi cười. Bị Vị Thiếu Quân đẩy. Lập tức giận tái mặt đến. Vuốt đầu ngón tay trạc Vị Thiếu Quân đầu vai.” Người trở mặt liền trở mặt cũng thực mau. Cũng không ngắm lại hoa khôi chuyện đó chúng ta cũng là ra lực. Như thế nào? Tá ma giết lừa a?” Vị Thiếu Quân đẩy tay hân ra. Đang định nói chuyện. Liền nghe Hách Liên Dung âm thanh động đất âm nói:” Như thế nào? Phương Đại Thiếu gia muốn ăn thịt sao? Đã trễ thế này. Cũng không hảo lộ.” Vị Thiếu Quân thân mình cương một chút. Quay đầu lại. Hách Liên Dung ở cửa thi thi nhiên cười. Chưa từng ôn nhu kêu tên hân như vậy.” Thiếu Quân. Bằng hữu đến đây?” Vị Thiếu Quân vội vàng phiết thanh.” Vô vị nhân. Không cần để ý đến hân.” Phương Đại Thiếu thực không vui. Giống như bị thương giống như trừng mắt Vị Thiếu Quân.” Người thực thay đổi. Trở nên hồ đồ. Trước kia chúng ta thường hay đến Văn Trữ thanh lâu, thật tốt biết vậy. Hiện tại chuộc hoa khôi. Đã nói ta là vô vị địa nhân!” Vị Thiếu Quân vội vàng mà đem hân hướng tới cửa, ” Hôm qua việc không thể lưu, người liền đã quên ta đi.” Phương Đại Thiếu xem Vị Thiếu Quân bộ dáng dường như còn muốn phải khóc rống một hồi, Vị Thiếu Quân vội và đem hân ra bên ngoài thôi, mặt khác mấy người đều ngừng động tác, nhìn bọn họ bộ dáng đều có chút không biết làm sao — Vị Thiếu Quân loại thái độ này là bọn hân bắt ngờ. Từ Yên nhìn Hách Liên Dung cười khê, ” Vị này chính là nhị Thiếu phu nhân đi? Chúng ta tỷ muội làm phiền.” Hách Liên Dung cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt một cái, đánh gãy nàng nói thẳng hướng Vị Thiếu Quân nói:” Cái này không đúng, hôm qua giao hôm nay khí, sao còn xưng hai chữ bằng hữu? Tuy nói Bạch cô nương đi xa, nhưng Phương thiếu gia hảo tâm đến chúc mừng người, người có thể nào như vậy vô tâm?” Phương Đại Thiếu lúc này mới nghe hiểu được, mở to hai mắt nhìn, ” Như thế nào? Tiểu tử từ đi rồi?” Vị Thiếu Quân ngắm Hách Liên Dung liếc mắt một cái, có điểm lo lắng vội và phải đuổi Phương Đại Thiếu đi, ” Biết liền chạy nhanh đi, loạn cái gì!” Phương Đại Thiếu vô luận như thế nào cũng không rõ, ” Người cấp nàng chuộc thân, nàng đi như thế nào?” Từ Yên đối diện Hách Liên Dung không nhìn nàng cảm thấy một chút không thoải mái, nghe vậy cười nói:” Đại thiếu làm ở chính mình trong nhà, thú nhiều ít cũng không ai nói gì? Cũng không phải tất cả mọi người giống Thiếu phu nhân độ lượng, dung đắc hạ nhân.” Dứt lời nhìn Hách Liên Dung nhẹ nhàng nhất phúc, ” Từ Yên không lòng dạ nào nói như vậy, nhị Thiếu phu nhân ngàn vạn lần đừng nhiều Hách Liên Dung mỉm cười chống lại nàng ánh mắt, ” Di? Vị cô nương này cũng là đồng phương thiếu gia cùng nhau tới? Như thế nào vẫn cũng không nói chuyện?” Hách Liên Dung nói xong lời này, toàn bộ thiên trong sảnh lập tức bị vây xấu hổ trầm mặc bên trong, tục xưng tề ngất. Phương Đại Thiếu cười to, cũng không biết là giải vây vẫn là không có nghe đồng Hách Liên Dung ý tứ, ” Tiểu tử từ thực hội hay nói giỡn, Từ Yên nói nửa ngày trong lời nói, tiểu tử từ làm, tại sao sẽ không thấy nàng?” Từ Yên lược hiển san nhiên, ngoài miệng cũng không tha nhân, ” Hứa là Từ Yên tiểu nhân, lời nhẹ, Thiếu phu nhân cao không thể phản, như thế nào để ý ta chò.” Hách Liên Dung vì nhạ, ” Đầu nói nhân quý ở có tự mình hiểu lấy, xem ra cô nương là có.” Từ Yên này liễu dường lên, đang định mở miệng, Hách Liên Dung đã tiếp tục nói:” Một khi đã như vậy, cô nương nói vậy hiểu được phi thỉnh chờ nhập đạo lý, ta Vị phủ là trong sạch người ta, không quá thích hợp có nương tiên đến.”” Ai?” Phương Đại Thiếu khả tính nghe ra điểm nói, ” Tiểu tử.”” Phương thiếu gia.” Hách Liên Dung hướng hân cười, ” Người ngồi, tiệc rượu lập tức chuẩn bị hảo. Hôm nay mặc dù không có Bạch cô nương ở đây, nhưng hôm nay là ta ngày đầu đương gia, phương thiếu gia chắc sẽ không để ta gánh vác cái tội danh đãi khách không chu toàn.” Phương thiếu gia vui vẻ, ” Kia này cũng là việc vui, cũng đáng chúc mừng, Từ Yên cũng đừng đi, lưu lại một chút.”” Vâng.” Từ Yên phía sau lưng thẳng thân cúi, ” Ta cùng với các tỷ muội đều là chịu Đại thiếu mời mà đến, Vị phu nhân tại sao nói phi thỉnh chờ nhập như vậy?” Từ Yên không thức thời làm cho Hách Liên Dung trên mặt tươi cười lập tức hạ xuống, cười lạnh một tiếng, ” Là chịu Phương thiếu gia mời, hay vẫn là vì bạc mà đến? Chẳng lẽ Phương thiếu gia đến thanh lâu cô nương đều là tiếp đón không phải không? Phương thiếu gia, ” Hách Liên Dung xoay người sang chỗ khác điểm danh, ” Người phó không dậy nổi tiền sao? Vì sao nghèo túng đến tận đây? Không bạc sử chi một tiếng, tiểu tử ta cho dù dùng đồ cưới để trưng, cũng không nhẫn tâm gặp người hạ xuống như vậy địa danh thanh! Dù sao Thiếu Quân cả ngày cùng người cùng nhau, không biết còn tưởng rằng Thiếu Quân cũng là như vậy địa nhân.” Nói đến này phân thượng, Từ Yên là tái lưu nguy, không chỉ có là nàng, Phương Đại Thiếu cũng còn lại vài cái tay ăn chơi đều có điểm không phải tư vị, Hách Liên Dung lại có tình nhiệt tình mời, ” Bích Liễu, đưa vài vị cô nương xuất môn, vài vị thiếu gia chờ, ta hôm nay tự mình xuống bếp chiêu đãi vài vị, vạn chờ chối từ.” Mặc kệ nói như thế nào, Hách Liên Dung vẫn là cho bọn hân để lại mặt mũi, Phương Đại Thiếu liền không hề để ý tới Từ Yên đám người, dù sao đối với bọn họ mà nói, thanh lâu nữ tử bất quá là chiêu chi tức đến huy chi tức đi một cái xinh đẹp bình hoa thôi. Như thế rồi đi, Từ Yên tự không cam lòng, nhẫn quyết tâm đầu khí, xoay người hướng Vị Thiếu Quân chân thành đình đình mà đi, ” Hôm nay không thể cùng nhị thiếu gia tận hứng.” Nói xong nàng kiễng mũi chân, thẳng hướng Vị Thiếu Quân hôn tới. Hách Liên Dung không nhìn nàng, lại nhìn chăm chăm Vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Quân tự sau khi Hách Liên Dung xuất hiện cảm thấy có gió lạnh thổi qua, hiện tại bị nàng vừa thấy, càng cảm thấy như có binh đao đặt tại trên cổ, vội vàng lui về phía sau từng bước, tránh đi Từ Yên đôi môi. Từ Yên cười duyên ngắm hướng Hách Liên Dung, trong miệng lại nói:” Nhị thiếu gia làm, tại sao thẹn thùng? Trước kia cùng chúng ta tỷ muội cũng không như vậy quy củ, nhị thiếu gia hôn kĩ. Chính là tương đương cao siêu đâu.”

Chương 129: Đương gia Liên Dung (1)

Hách Liên Dung gật đầu cười rộ lên, Vị Thiếu Quân đối diện với ánh mắt của nàng cũng chẳng dám ho he bao biện câu nào nhưng cũng không có vẻ bối rối sốt ruột che giấu, cũng không trợn mắt đe dọa với Từ Yên, từ đầu đến cuối đều mang một bộ mặt mát mẻ hứng chịu đau khổ xen lẫn gì đó như cam chịu.

Từ Yên đắc ý nói xong câu đó, tự nhận thấy mình đã phản kích thành công nhưng ngược lại vẫn thấy Hách Liên Dung giữ nguyên thái độ khoan thai chậm rãi, vẻ mặt như thể bảo nàng ta “nói tiếp đi”. Hách Liên Dung không nói lời nào, Từ Yên vì vậy không thể tiếp tục thi triển công lực phá hoại của ả, nấn ná một lúc lại làm Phương đại thiếu thấy nàng ta quá mức không biết thân biết phận nên đành ra lệnh cho ả ta rời đi.

Vốn dĩ là vậy, một nữ tử chốn ong bướm không có tư cách thừa chuyện cùng Hách Liên Dung chứ đừng nói đến thị uy.

Từ Yên cùng mấy nữ nhân kia không cam lòng những cũng phải rời đi, Hách Liên Dung lúc này mới lên tiếng cười nói với Phương đại thiếu: “Ta có vài món ăn sở trường, Phương thiếu gia nhất định phải nếm thử rồi giúp ta nhận xét xem sao.”

Phương đại thiếu cùng nhóm bạn đương nhiên nhiệt liệt hưởng ứng, tuy bầu không khí vô cùng huyền ảo vui vẻ nhưng Vị Thiếu Quân ngược lại vẫn không ho he hé răng nói một câu. Đùa à, Hách Liên Dung vừa làm bọn Từ Yên muối mặt rồi đi, tỏ rõ thái độ không hoan nghênh còn có thể khách sáo thân thiện với mấy tên này nữa sao? Ai chẳng biết trong câu nói mời mọc của nàng ẩn chứa âm mưu, chỉ có điều chịu trận trước tiên cũng là Phương đại thiếu, nên mấy tên còn lại mới náo loạn bày trò nấn ná xem kịch vui.

Hách Liên Dung ném lại cho Vị Thiếu Quân một câu “Thiếu Quân, đãi khách!” sau đó liền mang theo Bích Liễu đến phòng bếp, trên đường đi, cuối cùng Bích Liễu không nhịn được nữa lên tiếng hỏi nàng: “À tiện nữ Từ Yên kia thật khó ưa, một nữ tử trắng hoa ong bướm mà cũng dám tới đây lớn lối.”

Hách Liên Dung ngược lại vẫn cười nói: “Ai chẳng muốn bản thân mình tìm được chỗ dựa tốt, nữ nhân Từ Yên kia cũng không ngoại lệ, có điều... cho dù chọn đường nào, người nào đều cần một lời hứa hẹn chân thật, rõ ràng, làm thê hay thiếp cũng phải nói chính xác, nói được phải làm được. Như Bạch Ấu Huyền kia kia, được người ta thương yêu che chở, cho dù rời đi rồi cũng khiến người ta hoài niệm mãi không thôi, còn cái cô Từ Yên kia, bất luận nam nhân nào rời bỏ cô ta cũng lắm cũng chỉ cho rằng hấn bỏ đi một cô gái thanh lâu mà thôi.”

Bích Liễu suy ngẫm một lát, hình như có chút ngộ đạo rồi gật gù: “Bối vậy thiếu phu nhân mới làm ra vẻ không nhìn thấy ả ta?”

-Cô ta muốn đóng vai một nữ nhân đánh đá, ta cũng không thể tranh vai diễn của người ta được, cần gì phải đặt mình ngang hàng với loại nữ tử như thế.

Bích Liễu lúc này mới khẽ phì cười: “Thiếu phu nhân nói rất đúng, có điều Phương thiếu gia và mấy vị bằng hữu đến nháo loạn, trước đây nhị thiếu gia theo bọn họ học không ít thói xấu, thậm chí cũng không chịu nghe lời khuyên của lão phu nhân còn hay mời bọn họ đến phủ hội hè, trước đây không ai nói được, nhưng hiện giờ thiếu phu nhân lên làm đương gia, nhị thiếu gia đã sửa chữa không ít, vậy sao thiếu phu nhân còn để thiếu gia giao du với mấy người đó, thậm chí còn tự mình xuống bếp khoản đãi bọn hấn?”

-Cho dù ta không muốn bọn hấn đến đây thì cũng chẳng thể dọ lại với độ mặt dày của mấy người đó. – Hách Liên Dung thờ dãi một tiếng: “Cũng không thể để người của nhị thiếu ra mặt đuổi bọn họ đi, người ta sống không thể thiếu bạn, nhất là kiểu công tử ăn chơi trác táng, thế nên những việc mang tiếng đắc tội với người ngoài cứ để ta gánh hết vậy.”

Bích Liễu vẫn chưa hiểu hết những lời Hách Liên Dung nói, đang muốn lên tiếng hỏi rõ thì hai người họ đã bước đến sân trước phòng bếp nên cũng đành dừng cuộc nói chuyện. Trong sân có mấy người đầu bếp đang ngồi tán gẫu, còn hai nha hoàn tam đẳng đang rửa dọn bát đĩa bĩa tối bên giếng nước, nhìn thấy Hách Liên Dung hạ giá đến đây liền lập tức đứng dậy. Hách Liên Dung cũng không quá quan tâm đến bọn họ, chỉ hỏi một vị đầu bếp nữ đã tắt bếp lửa chưa, bà ta liền đáp: “Vẫn còn chưa tắt bếp, mấy tối nay lão thái thái đều muốn ăn chút điểm tâm thừa thiếu phu nhân.”

Hách Liên Dung gật đầu: “Vừa đúng lúc, đến giúp ta một chút.”

Hách Liên Dung nói xong liền bước vào phòng bếp, đột nhiên một nha đầu rửa chén chen trước Bích Liễu đi vào phòng bếp, Bích Liễu hơi nhíu mày nhưng ngại có Hách Liên Dung ở đây nên định để sau sẽ dạy bảo lại, nhưng lại thấy nha đầu kia sau khi vào bếp liền đến bàn dài lấy một bát thức ăn lớn, cúi đầu nhanh chóng đi ra ngoài.

Hách Liên Dung bị cô nhóc nha hoàn này làm cho sững sốt, Bích Liễu đứng trong phòng bếp rồi mới lên tiếng: “Đứng lại! Người đang cầm cái gì trong tay đó?”

Tiểu nha đầu đó run rẩy, cứ đứng ngay đơ ở cửa không dám quay đầu lại, đầu bếp nữ theo Hách Liên Dung vào không dám hé răng nói ngược lại một vị đầu bếp khác vội bước đến, kéo nha đầu kia đến trước mặt Hách Liên Dung: “Xin nhị thiếu phu nhân tha lỗi, nha đầu này gia cảnh khó khăn, túng thiếu, cha mất sớm, hai em trai còn nhỏ, cũng chỉ biết trông chờ chút cơm thừa canh cặn nó mang về mới được ấm bụng qua ngày.”

Hách Liên Dung lúc này mới nhìn đến bát thức ăn tiểu nha đầu kia cầm trên tay có chút quen mắt, đúng là mấy món vừa ăn tối lúc nãy xong, chỉ là lúc này bị trộn lẫn lộn xếp chồng lên nhau.

Hách Liên Dung vẫn chưa tỏ rõ thái độ gì khiến nha đầu này càng thêm căng thẳng, có thể nhìn rõ thân thể gầy còm của nó đang run lẩy bẩy, vị đầu bếp kia cũng có chút bất an, bà đầu bếp theo vào lúc đầu nghĩ Hách Liên Dung muốn truy cứu nên cũng xen mồm vào nói: “Lý Minh, nha đầu này nếu không phải cháu gái của ông thì cần gì phải đối tốt như vậy?”

Vị đầu bếp tên Lý Minh kia trùng mắt lườm nữ đầu bếp vừa lên tiếng, thu hồi lại ánh nhìn liền bắt gặp đôi mắt của Hách Liên Dung lại vội vàng cúi đầu. Bích Liễu thấy khuôn mặt không có bất cứ biểu hiện gì của Hách Liên Dung, giận tái mặt giáo huấn Lý Minh: “Nha đầu kia gia cảnh túng thiếu, ông là chủ nó không giúp đỡ tiếp tế thì thôi, muốn làm người tốt sao còn kéo đến tận Vị phủ làm, bất kể là cơm thừa canh cặn, tất cả đều là đồ trong phủ, người tùy tiện nói cho là có thể cho hay sao? Người cho mình là ai? Chủ tử của Vị phủ phải không?”

Đây là lần đầu Hách Liên Dung được chứng kiến Bích Liễu giáo huấn người dưới, cũng có vài phần chiều thức, so với nàng còn mạnh hơn gấp nhiều lần. Nếu đổi lại là mình, bất kể trong lòng nghĩ như thế nào thì vì một việc nhỏ như này cần phải đối sắc mặt giáo huấn người khác, nàng nhất định không bao giờ làm được.

Lý Minh dù sao cũng có thâm niên trong Vị phủ, bị Bích Liễu nói như vậy trên mặt cũng tỏ rõ sự bất mãn, vị đầu bếp nữ kia ngược lại tỏ ra rất đắc ý, vội vàng thêm mắm dặm muối với Bích Liễu: “Bích Liễu cô nương có điều không biết đó thôi, đầu chi riêng đồ ăn, ngay cả thuốc cho mẹ nha đầu này cũng đều mượn nhà bếp để đun.”

-Người! – Lý Minh lại trợn mắt với vị đầu bếp nữ kia, “Ta làm vậy cũng chỉ vì giúp Nhị Tâm, không như người không biết nhận được lợi lộc gì, trưa ngày hôm nay nha đầu kia chưa xin phép Vị quân gia, dưới sự cho phép của người dám làm mưa làm gió trong phòng bếp, đừng cho rằng người khác không nhìn thấy!”

Vị đầu bếp nữ kia nghe vậy cũng hơi hoảng loạn, vội vã hướng Hách Liên Dung quỳ xuống: “Nhị thiếu phu nhân, đừng nghe hấn nói lung tung, là Thanh cô cho nô tì tìm một nha đầu nhanh nhẹn đến làm giúp trong phòng bếp, ngày mai mới đi kí khế ước!”

Việc này bị vị nữ đầu bếp kia quanh co lấp liếm coi như cũng xong nhưng Lý Minh cũng chưa có ý định buông tha cho bà ta: “Vậy chuyện lần trước tam tiểu thư trách mắng người, người liền mang một chén tổ yến đến lấy lòng thì giải thích sao đây?”

-Người! – Bà đầu bếp này liền vỗ đùi, cứ thế ngã ngồi trên mặt đất gào khan: “Thiếu phu nhân, nô tì oan uổng chết mất...”

Hách Liên Dung khẽ cau mày khoát tay ra hiệu cho bà đầu bếp này ngừng gào khan tố khổ, nàng không có hứng thú nghe bọn họ xỏ xiên, vạch mặt lẫn nhau, việc lạm dụng quyền lợi cất xén nguyên liệu nấu ăn là quy tắc ngầm nơi nào chẳng có, nếu tiếp tục truy cứu chỉ sợ ai cũng có phần dính dáng đến. Nàng nhìn tiểu nha đầu quỳ gối giữa hai bọn họ hỏi: “Ngẩng đầu lên!”

Nhị Tâm run rẩy nửa ngày mới dám ngẩng đầu lên, khuôn mặt non nớt ngây ngô, xem chừng cũng chỉ mười một, mười hai tuổi.

-Người bao nhiêu tuổi rồi? – Hách Liên Dung hỏi cô bé.

-Nô... nô tì... nô tì...

Cô bé lắp bắp nửa buổi cũng không nói thành câu, Lý Minh ở bên cạnh cũng gấp đến mức nhúchặt mi, cuối cùng đành lên tiếng nói thay: “Bẩm thiếu phu nhân, qua hè này con bé tròn mười ba tuổi.”

Mười ba... Lúc mình mười ba tuổi còn đang làm cái gì nhỉ? Hình như là đang mè nheo đòi mẹ mua cho một chiếc xe đạp địa hình, lí do là dòng xe đó rất thuận tiện, không quá mất sức đạp em nó đến trường, có thể tiết kiệm được hai phút và chút sức lực. Cuối cùng nàng đương nhiên đạt được ước ao, lúc đấy chỉ cần lí do gì đó có liên quan đến học hành là các vị phụ huynh đều gật đầu đồng ý ngay.

Hách Liên Dung mãi suy nghĩ đứng ngẩn ra một lúc lâu, Lý Minh lại vội vã biện giải: “Thiếu phu nhân, đứa nhỏ Nhị Tâm này bình thường rất nhanh nhẹn, lại cũng chịu khó chăm chỉ làm việc, lần trước Vị quân gia còn nói chờ con bé lớn hơn nữa sẽ cho lên làm nha hoàn nhị đẳng hầu hạ chủ tử.”

Hách Liên Dung gật đầu “ừm” một tiếng, đầu bếp Lý Minh cảm thấy sự việc có chút chuyển biến lại vội vã nói tiếp: “Nhị thiếu phu nhân yên tâm, việc này từ nay về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa!”

Hách Liên Dung nhíu mày hỏi: “Sao hả? Nếu như ta không hỏi đến, chẳng lẽ việc này cứ thế tiếp tục?”

Lý Minh nhất thời nghẹn lời, thật ra cơm thừa của Vị phủ mỗi ngày đều không ít, đa phần đều là đồ đi, có tiếc hay không trước chưa cần bàn đến, chủ yếu là rất phí phạm. Nếu làm như ông ta thì vừa không phải đồ thừa đi lại có thể giúp đỡ người khác, nhất cử lưỡng tiện, đều là chuyện tốt chẳng phải sao. Nhưng tâm tư người chủ gia đình vĩnh viễn không thể đứng từ góc độ người hành sự ra suy xét, bởi vậy Hách Liên Dung đối với chuyện lần này cũng có chút không vừa ý: “Minh thúc, ông làm ở Vị phủ được bao lâu rồi?”

Lý Minh gạt gù đáp: “Cũng được mười năm rồi!”

-Mười năm rồi còn chưa rõ hết quy củ trong phủ hay sao? Mặc kệ Nhị Tâm có quan hệ như nào với ông, ông làm như vậy là không thỏa đáng.

Đại khái cũng bởi Hách Liên Dung nói năng nhẹ nhàng uyển chuyển nên Nhị Tâm cũng bớt chút sợ hãi, cắn chặt môi dưới một hồi lâu cuối cùng cũng dám lên tiếng: “Xin thiếu phu nhân minh xét, Minh thúc vốn không phải là chủ ruột của nô tì, chủ ấy là hàng xóm bên cạnh, nhìn gia cảnh nhà nô tì đáng thương nên mới giới thiệu cho nô tì được vào Vị phủ, là Nhị Tâm làm liên lụy đến thúc ấy, tất cả đều là lỗi của Nhị Tâm, cầu xin nhị thiếu phu nhân đừng trách thúc ấy!”

Nhị Tâm chưa nói xong nước mắt đã tuôn rơi, Hách Liên Dung nghe Lý Minh kể đã sớm cảm thương cho số phận Nhị Tâm, hiện tại lại nghe cô bé nói vậy, cảm tình với Nhị Tâm lại càng tăng thêm. Nếu bình thường Hách Liên Dung sẽ không bao giờ trách tội hai người họ, lại còn có thể trợ giúp cho cô bé ít bạc trong lúc khốn khó. Nhưng hiện tại nàng không thể. Nàng là đương gia, không chỉ trong Vị phủ, chỉ ngay trong cái phòng bếp nhỏ nhỏ này thôi đã có không biết bao ánh mắt hướng nhìn nàng giải quyết công việc, nàng mới đảm nhiệm chức trách, không thể vì tình riêng mà làm hỏng công việc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Đương gia Liên Dung (2)

-Phụ trách phòng bếp không phải là Mãn thúc sao? – Hách Liên Dung nhìn về phía Bích Liễu lên tiếng hỏi.

Bích Liễu gật đầu đáp: “Một đoạn thời gian trước bệnh cũ của Mãn thúc tái phát nên xin nghỉ, chưa biết bao giờ mới trở lại nên hiện tại do Lý Minh quản lí phòng bếp.”

-Nếu đã là tạm thời phụ trách thì càng không nên làm ra những chuyện như vậy, nếu tất cả những người có trách nhiệm trong Vị phủ đều nhôi nhét hết người quen của mình vào đây thì Vị phủ có giàu cỡ nào cũng sớm không chống đỡ nổi.

Lý Minh nghe Hách Liên Dung nói vậy trên mặt lúc đỏ lúc trắng, vị nữ đầu bếp kia lại tiến đến trước mặt Hách Liên Dung nịnh nọt thêm vài câu: “Thiếu phu nhân nói chí phải, làm kẻ dưới nào có đạo lý không biết nghĩ cho chủ tử, Lý Minh ý vào hần là đồ đệ của Mãn thúc nên vô pháp vô thiên, không cần biết đến trên đầu hần là ai nữa rồi.”

Hách Liên Dung vẫn giữ nguyên thái độ nhìn vị nữ đầu bếp này một chút mới lên tiếng hỏi: “Bà... họ Cao đúng không?”

-Trí nhớ thiếu phu nhân thật tốt, sáng nay mới nói qua một lượt người đã nhớ hết. Chồng ông bà họ Cao, bình thường mọi người hay gọi là Bình tẩu.”

-Được, Bình tẩu, bà nói chuyện này nên giải quyết thế nào bây giờ.”

-Thiếu phu nhân hỏi ta?

Bình tẩu vô cùng ngạc nhiên xen lẫn vui sướng, suy nghĩ một chút mới lên tiếng trả lời: “Thiếu phu nhân, ta nghĩ cần phải phạt thật nặng, trước tiên phải cách chức Lý Minh, sau đó cắt tiền tiêu vặt một tháng của ông ta và Nhị Tâm, giết gà dọa khỉ, cũng để cảnh cáo những kẻ khác!”

Hách Liên Dung gật đầu: “Phạt thì đương nhiên phải phạt rồi.”

Nghe xong lời này Nhị Tâm vội vã dập đầu: “Thiếu phu nhân, nếu muốn phạt xin hãy phạt nô tì, đừng phạt Minh Thúc.”

Bình tẩu hừ lạnh một tiếng: “Phì, người có thân phận gì hả, dám sai bảo thiếu phu nhân hay sao?”

Nhị Tâm lại bị vu thêm tội danh nữa nên càng hoảng lại muốn dập đầu, Hách Liên Dung nâng tay ý bảo con bé ngừng lại động tác, ngược lại hỏi Lý Minh: “Nếu ta phạt ông, trong lòng ông có thấy không phục hay không?”

Lý Minh đứng ở cạnh cửa, cúi đầu không trả lời, Hách Liên Dung cũng không vội cứ như vậy nhìn ông ta. Lý Minh cuối cùng cũng không nhẫn được nữa đành nhỏ giọng đáp: “Tiểu nhân biết mình sai, xin thiếu phu nhân cứ trách phạt.”

Tuy mồm nói vậy nhưng Hách Liên Dung cũng nghe ra trong lòng ông ta không phục, không biết là do chuyện ông ta cho Nhị Tâm mang đồ ăn thừa về mà không cam lòng hay do Hách Liên Dung làm đương gia mà chuyện bé xé ra to mà bất mãn.

-Như vậy đi.

Hách Liên Dung lạnh nhạt nói: “Cho dù có phải là ông vi phạm lần đầu hay không thì dù sao đây cũng là lần đầu tiên bị bắt gặp, ta cũng không phạt nặng ông làm gì, chỉ cắt tiền tiêu vặt ba tháng của ông và Nhị Tâm. Trước khi Mãn thúc trở về ông vẫn giữ chức vị phụ trách phòng bếp.”

Lý Minh “vâng” một tiếng đáp lại, cho dù ông ta không nói gì thêm những tự chung lại vẫn có chút không phục, Bình tẩu cũng không hài lòng, bĩu môi nói: “Thiếu phu nhân có phải đã phạt quá nhẹ rồi không? Nếu như sau này có kẻ cũng làm theo như vậy sẽ ngày càng nghiêm trọng.”

-Bởi vậy ta muốn cho bà làm quản đốc.

Hách Liên Dung nhìn bà ta cười cười: “Sau này việc trong phòng bếp bà chịu khó để tâm nhiều một chút. Nếu có những chuyện như vậy tiếp tục phát sinh bà liền báo cho ta biết. Tuy nhiên cũng không phải bắt bà làm không công, về phần tiền tiêu vặt ta sẽ cùng Thanh cô thương lượng sau, để xem tăng thêm cho bà bao nhiêu là hợp lý.”

Bình tẩu đầu tiên là sừng sốt sau đó thì hỉ hả vô cùng, liền mồm đảm bảo: “Xin thiếu phu nhân cứ yên tâm, người cứ yên tâm!”

Bình tẩu lại cáo trạng thêm một đồng việc bất chính khiến Lý Minh căm tức bội phần, khuôn mặt lộ rõ sự tức giận cũng không buồn che giấu liền kéo Nhị Tâm vẫn đang lúng túng không biết làm gì, nói cũng không buồn nói một câu liền xoay người ra khỏi phòng bếp. Bình tẩu không biết có phải do được thăng chức tăng tiền hay không mà lòng độ lượng cũng lớn thêm chút ít liền nói đỡ cho Lý Minh: “Thiếu phu nhân đừng lấy làm lạ, tính hẩn vốn vậy, bình thường đều giả điên cho xong chuyện, khi tức giận lên thì càng quái dị, ta vẫn hay khuyên Mãn thúc nên thu thêm một đồ đệ khác nhưng ông ấy lại không chịu.”

-Vậy sau này càng phải cần Bình tẩu thêm lưu tâm rồi.

Hách Liên Dung cũng không nói nhiều, giao phó cho Bình tẩu nỗi lửa, dặn dò những nguyên chính mình cần đến, Bình tẩu đương nhiên tận tâm tận lực, nhanh chóng hoàn thành trọng trách, sau đó lại bị Hách Liên Dung hỏi: “Vừa rồi Lý Minh nói bà mang đến một nha đầu mới, không biết là ai vậy?”

Tay Bình tẩu chợt chậm lại một chút, cố nặn ra một nụ cười gượng đáp: “Thiếu phu nhân ngàn lần đừng nghe hẩn nói bậy, đó là Thanh cô...”

-Bà không phải căng thẳng.

Hách Liên Dung cười khê nói: “Sáng nay không nghe thấy việc phòng bếp thiếu người, ta lại hay tò mò nên muốn hỏi qua một chút.”

-Chút việc nhỏ đấy đâu cần phiền thiếu phu nhân phải bận tâm.

Bình tẩu quay người tiếp tục chuẩn bị nguyên liệu, sau khi bụng bê ra bàn xong mới đáp tiếp: “Nếu thiếu phu nhân còn lo lắng ta sẽ đuổi nha đầu đó đi, ngày mai đợi Thanh cô có thời gian rảnh liền tìm nha đầu khác đến thay.”

-Không cần phiền phức vậy đâu, nhớ mai đưa nha đầu đó đi tìm Thanh cô kẻo lỡ.

Nghe Hách Liên Dung nói vậy, Bình Tẩu vội vã vâng dạ, cái dáng vẻ đắc ý đó khiến Bích Liễu nhứ mảy liên tục.

Hách Liên Dung ngược lại như không nhìn thấy, để Bích Liễu bụng thức ăn rồi cùng quay đi. Bình Tẩu nịnh nọt tiền Hách Liên Dung ra khỏi phòng bếp, lúc ra đến sân thấy Lý Minh cùng Nhị Tâm đang đứng nói chuyện, Nhị Tâm nức nở lau nước mắt, một nha hoàn khác ở bên cạnh an ủi nó, thấy Hách Liên Dung bước ra, Nhị Tâm đang định lên tiếng liền bị nha đầu kia kéo tay. Nha đầu đó nhìn Hách Liên Dung chăm chăm, không có chút sợ hãi, ngược lại thể hiện rõ sự bất mãn lẫn thách thức.

Hách Liên Dung nhìn nha đầu này thấy lạ mắt, lúc vừa rồi cũng không thấy ở trong sân phòng bếp, hơn nữa tuy ăn mặc theo kiểu nha hoàn tam đẳng nhưng da dẻ trắng trẻo, béo tốt, đôi mắt hạnh thể hiện rõ cuộc sống sung sướng kiều căng. Bình tẩu nhìn thấy dáng vẻ hỗn hào của nó vội vã đứng trước mặt che nó lại, lắp lẩm: “Thiếu phu nhân có cần cho người bụng thức ăn đến không?”

Hách Liên Dung phát tay cũng nhớ đến chuyện trước mắt cần làm nên không quá để ý. Đối với nha hoàn kia tuy cũng hơi hiếu kì nhưng đợi xử lý hội kia xong sẽ quay lại hỏi sau, nếu cô nhóc kia đã mặc đồ trong phủ thì trong một thời gian ngắn cũng chưa thể bị bán đi được.

Bích Liễu sau khi bước ra khỏi sân bếp liền vội lên tiếng: “Thiếu phu nhân, chức vị quản đốc phòng bếp đầu nhất thiết cần Bình tẩu làm, bà ta là người của đại phu nhân, sợ rằng...”

Hách Liên Dung cười cười đáp lại: “Nghe bà ta nhắc đi nhắc lại cái tên Thanh cô thì cũng đủ biết chỗ dựa vững chắc của bà ta là ai rồi. Đẳng nào cũng vậy, cho dù bà ta không làm quản đốc thì cũng gây chuyện khắp nơi, không bằng cho bà ta chút quyền lực danh chính ngôn thuận, hơn nữa cái ông Lý Minh nói danh cô quái kia cũng chưa chắc sẽ dễ yên cho bà ta đâu.”

Bích Liễu càng thêm mơ hồ: “Thiếu phu nhân cũng không thực sự muốn giao cho bà ta chức vị đốc quản này?”

-Mỗi nơi đều có quy tắc ngầm riêng, cũng không phải có hai người đốc quản là yên chuyện, dùng Bình tẩu chỉ đơn giản để cảnh cáo những kẻ xung quanh, để phòng ngừa bọn họ hùa theo làm chuyện xấu, đối với việc quản lý cũng có chút tác dụng.” Hách Liên Dung nói xong cũng dừng bước, ra hiệu cho Bích Liễu dừng lại, nhìn trái phải không một bóng người liền vươn bàn tay vẫn giấu dưới ống tay áo ra, thừa lúc không ai để ý rắc rắc đóng muối trong tay lên chỗ thức ăn. Bích Liễu kinh ngạc vô cùng, vốn dĩ dùng chỗ thức ăn chẳng ra làm sao này để đãi khách đã quá không phúc hậu nay lại trộn rắc linh tinh thế này... Bởi Hách Liên Dung nói rõ nàng muốn làm người xấu nên Bích Liễu cũng không dám hỏi nhiều, hiện xem ra Hách Liên Dung còn có thêm dự định khác.

-Được rồi.

Hách Liên Dung đối với việc mình làm cũng không giải thích gì thêm, xoay người đi trước: “Nhớ qua vài ngày sau đưa nha đầu Nhị Tâm kia đến Thính Vũ hiên làm nha hoàn nhị đẳng.”

Bích Liễu gật đầu, trong lòng đầy khó hiểu: “Nếu thiếu phu nhân thương xót nha đầu kia sao không trực tiếp nói với nó, nó chắc chắn sẽ biết ơn mà tận tâm tận lực với người, giờ không biết chừng lão Lý Minh kia trong lòng đang không ngừng oán hận người.”

-Biết ơn cũng được, oán hận cũng không sao, bọn họ sai thì cũng sai rồi, thương xót cũng không phải lý do thoái thác sai lầm...” Hách Liên Dung dứt lời quay đầu lại nhìn Bích Liễu: “Thế nào? Vừa rồi người thấy ta phạt bọn họ có nặng hay không?”

-Cũng không phải gì quá nghiêm trọng, có điều Mãn thúc là người khi lão phu nhân vào phủ mang đến, tuy rằng một mức chỉ quản lý phòng bếp nhưng lại rất được lão phu nhân tín nhiệm, vì vậy đối với kẻ dưới ông ta cũng có chút uy quyền. Lý Minh lại là đồ đệ của Mãn thúc, không nề mặt sự cũng phải nề mặt phạt, chuyện ngày hôm nay người chỉ cần trách mắng hai ba câu cũng coi như xong.

Hách Liên Dung lắc đầu: “Từ việc nhỏ mà nhìn ra việc lớn, nếu ngay từ lúc đầu ta đã mập mờ không rõ ràng, thả lỏng bọn họ, để quyền lực trong tay bọn họ không hạn chế, chưa chắc bọn họ đã tận tâm tận lực vì Vị phủ, trái lại khiến bọn họ không tự biết phương hướng, trọng trách của mình. Quyền lực khiến con người ta suy thoái, hủ bại, không phân lớn nhỏ, từ quan chức tai to mặt lớn cho đến cái phòng bếp nhỏ nhỏ nhà chúng ta, nơi nào mà chẳng như nhau.”

Bích Liễu nghe nàng nói xong cái hiểu cái không gật đầu, Hách Liên Dung biết nàng chưa hiểu hết nhưng cũng không tiếp tục giải thích, cùng nàng trở về đình.

Vị Thiếu Quân đã sớm đứng ngồi không yên, thấy Hách Liên Dung trở lại rồi thấy đồ ăn bung trên tay Bích Liễu lại không khỏi có chút thốn. Sớm biết Hách Liên Dung đã không có thiện chí mời bọn Phụng đại thiếu ăn uống, giờ hẳn cũng chẳng dám nhiều lời, im lặng xem kịch là tốt rồi, đỡ đến lúc con tức giận của nàng chưa trôi hết lại tóm lấy mình tính sổ. Thế nên bằng hữu là để làm gì? Đương nhiên là để bán đứng thôi!

Bọn Phụng đại thiếu đã sớm sốt ruột chờ chiều của Hách Liên Dung, thấy nàng bước vào đều đứng lên nghênh tiếp, đợi Bích Liễu đặt đồ ăn lên bàn xong bọn họ liền vây quanh xem, vô cùng hoài nghi nhìn nhau, Phụng đại thiếu ngạc nhiên hỏi: “Tẩu tử, đây là món ăn sở trường của tẩu sao? Com rang trứng?”

Hách Liên Dung cười cười: “Thực ra cũng không phải món sở trường của ta, mà là quy củ đãi khách của nước ta. Người Tây Việt ta vô cùng chú trọng trong việc ăn uống, chủ trọng thức ăn phải tương ứng với thân phận của mỗi người, chỗ com rang trứng này còn là quá phận với các vị rồi đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đương gia Liên Dung (3)

Không chỉ mấy người Phụng đại thiếu cảm thấy phức tạp, Vị Thiếu Quân cũng nghi hoặc không thôi. Thật ra mà nói mấy kẻ này cũng không phải chuyên gia ẩm thực, bình thường son hào hải vị không biết ăn được bao nhiêu nhưng dựa vào món com rang trứng này cũng quá coi thường bọn họ đi. Có điều thịnh tình khoản đãi của Hách Liên Dung khiến bọn họ không thể chối từ, ai biết mới ăn một miếng phải phun ra ngay, Phụng đại thiếu lè lưỡi nói: “Tẩu tử, mặn quá!”

Hách Liên Dung nhà nhả ngồi xuống: “Nhàn? Các ngươi thường ngày không có việc gì làm, cũng có thể coi là những kẻ nhàn rồi!” (Trong tiếng trung nhàn và nhàn phát âm giống nhau.)

-Không phải vậy, ta nói là com mặn quá!

Phụng đại thiếu còn muốn phân bua nữa nhưng Mã thiếu gia bên cạnh vội chọc hấn một cái, mấy tên còn lại cũng thức thời mà im lặng, trên mặt hiện rõ vẻ lúng túng xấu hổ.

Trương đại thiếu đứng dậy nói: “Tẩu tử, chúng ta đích thực là những kẻ nhàn, còn Thiếu Quân xem ra là bề bộn công việc, chúng ta cũng không dám làm phiền nữa!”

Mấy tên còn lại cũng biết ý liền đứng lên, lúc này Phụng đại thiếu mới hiểu được thâm ý của Hách Liên Dung, cảm thấy vô cùng bất mãn: “Tẩu tử, chị sai rồi, muốn đuổi chúng ta đi cứ nói thẳng một tiếng, cần gì phải phí công giờ thủ đoạn như vậy! Vô duyên vô cớ lại... lãng phí thức ăn!”

Hách Liên Dung không nhịn được bật cười đáp lại: “Phụng Thiếu Gia không hổ danh là phú hộ lương thực, cũng hiểu rõ làm ra hạt gạo không dễ dàng gì, có điều Phụng thiếu gia hiểu lầm ta rồi, chỗ com này tuy có hơi mặn nhưng lại là thứ ta đặc biệt chuẩn bị cho các vị. Món com rang trứng này không ra com cũng không ra trứng, com trứng hỗn loạn, khó có được trên những bàn ăn cao quý thanh nhã, cùng với mấy người suốt ngày lộn lạo phổ xá kiếm chuyện sinh sự tiêu khiển quả có sự tương đồng, giống nhau chỗ có thể có, có thể không, không lên nổi bàn ăn, hợp nhau quá đi chứ còn gì!”

Bị Hách Liên Dung móc máy một phen khiến mặt Phụng đại thiếu rất cục cựa cũng phải biến sắc: “Tẩu tử, chị nói vậy không phải quá xúc phạm người ta hay sao, chúng ta tốt xấu gì cũng là những nhân vật có uy tín danh dự trong thành Vân Trữ, người người thấy chúng ta đều phải kêu một tiếng “thiếu gia” hai tiếng “thiếu gia”, sao có thể nói là có thể có có thể không, không lên nổi bàn ăn?”

Hách Liên Dung hừ một tiếng, mặt trầm xuống nói: “Các ngươi là những kẻ có uy tín danh dự? Các ngươi đã làm những gì khiến người khác phải kính trọng? Nếu không phải nhờ nhà các ngươi giàu có, ai mà thêm gọi các ngươi một tiếng thiếu gia! Tục ngữ nói không sai, ba mươi năm đầu nhìn cha kính con, ba mươi năm sau nhìn con kính cha, nhưng các ngươi nhìn lại bản thân mình xem, tương lai thế lương u ám của cha chú các ngươi không cần nghĩ cũng có thể mừng rỡ ra được! Địa vị, danh dự, tài sản bọn họ phần đầu cả đời mới đạt được cuối cùng cũng lụi bại hết trong tay các ngươi mà thôi, đến lúc đó vẫn còn kẻ gọi bọn họ một tiếng lão gia hay sao?”

-Người dám coi thường chúng ta!

Hách Liên Dung lại bật cười: “Chẳng lẽ các người có điểm nào khiến ta phải xem trọng hay sao?”

Phương đại thiếu mặt trắng bệch, có thể thấy bị bị tức giận không ít chút nào vẫn còn muốn đòi co nhưng bị kẻ bên cạnh kéo lại, nhìn sắc mặt bọn Trương thiếu gia, Mã thiếu gia cũng không hay ho gì, kéo Phương đại thiếu đi đồng thời cáo từ với Vị Thiếu Quân vài câu, trong giọng nói đều tỏ vẻ cảm thương. Từng kẻ một lên tiếng chào ra về, cũng không chào hỏi gì Hách Liên Dung, rồi cùng phất tay áo mà đi, chỉ còn lưu lại một mình Vị Thiếu Quân ngồi trong phòng. Vị Thiếu Quân một tay đỡ trán, dáng vẻ kiêu như vô cùng đau đầu, cẩn thận mở miệng nói: “Nàng nói với bọn hán những lời đó cũng chỉ như nước đổ đầu vịt mà thôi.”

-Ta cũng chẳng muốn có thu hoạch gì.

Mặt Hách Liên Dung không chút biểu hiện liếc mắt nhìn hán: “Chỉ mong sau này bọn hán đừng mang cái gì mà khói hồng khói tím khiến trong nhà chướng khí mù mịt!” (khói hồng, khói tím = hồng yện, tử yện)

Vị Thiếu Quân khề nuốt nước bọt, thức thời không dám lên tiếng nữa, Hách Liên Dung cũng chẳng thèm để ý đến hán, quay sang nói với Bích Liễu: “Đưa chỗ cơm này cho Bình Tẩu để bà ta ném thử, nói ngày hôm nay chủ khách tan tiệc không vui về gì, hỏi bà ta xem định giải quyết như thế nào?”

Bích Liễu vâng một tiếng rồi đi, Hách Liên Dung lại quên mất nhắc nàng hỏi xem chuyện của nha hoàn kia nhưng cũng lười gọi Bích Liễu lại, chỉ đành ghi nhớ trong lòng mai rồi tính, sau đó thì cũng đứng lên, không buồn liếc Vị Thiếu Quân một cái liền ra khỏi đình trở về Thính Vũ hiên. Vị Thiếu Quân vội vã đuổi theo nàng, một đường không dám nói câu nào chỉ ngắm ngắm liếc liếc Hách Liên Dung, thẳng đến gần trước cửa mới dám gọi một tiếng: “Liên Dung...”

Hách Liên Dung dừng lại trước cửa, quay đầu nhìn hán cười cười: “Có việc gì không?”

-Không... – Vị Thiếu Quân khẳng định nếu hán dám nói ra suy nghĩ trong đầu là muốn làm nốt chuyện lúc này chưa xong thì cứ phải gọi là xác định sẵn.

-Không có việc gì thì về phòng mình ngủ đi. – Hách Liên Dung cũng không hán cơ hội tiến thêm một bước, đóng sầm cửa phòng lại ngay trước mũi hán.

Vị Thiếu Quân biết Hách Liên Dung tức giận, hơn nữa còn cực kì tức giận. Là tức giận vì sự xuất hiện của Tử Yên hay là do quá khư hư hồng của hán? Đại khái cái nào cũng có phần hết đi. Hán phiền muộn về phòng ngồi than thở nửa ngày, do dự có nên đẩy cửa vào phòng vì tương lại tranh thủ một chút, lại nghe có tiếng gõ cửa phòng bên cạnh, chắc là Bích Liễu đã quay lại. Hán vội nhảy dựng lên, ý đồ là thừa cơ Bích Liễu vào phòng thì mình cũng trà trộn vào theo, có ai ngờ Hách Liên Dung lại đứng sau cửa khép hờ, không có ý định nhúc nhích giường mắt theo dõi hán.

-Ta... ta muốn lấy cái gối.

Hách Liên Dung không đợi hán áp ứng xong, hai tay vẫn chấp sau lưng đưa ra cái gối trước mặt hán, chót luôn một câu: “Còn việc gì nữa không?”

-Không... không...

Vị Thiếu Quân ôm gối cực kì xấu hổ, cứ đứng nghệt mặt trước cửa, không cam lòng tay trắng rời đi, thẳng đến khi Hách Liên Dung lần nữa đóng sập cửa trước mũi hán, Vị Thiếu Quân mới ôm đầu thất bại thở dài, cũng không về phòng mà ngồi trước hiên phòng, đặt gối sau đầu nhìn chằm chằm cửa phòng Hách Liên Dung như muốn tách nó ra.

Bích Liễu từ bên trong phòng qua rèm cửa nhìn thấy nhất cử nhất động của Vị Thiếu Quân thì nói với Hách Liên Dung: “Thiếu phu nhân, thật ra... Nhị thiếu gia ngay cả Bạch Áu Huyền cũng không buồn giữ lại sao có thể đặt Tử Yên kia trong lòng? Nhìn dáng vẻ kia của nhị thiếu gia, thật sự là đã vì thiếu phu nhân mà hao tổn không ít tinh thần đâu.”

Hách Liên Dung nhún nhún vai: “Ta cũng không để bụng gì Tử Yên kia, loại thanh niên bất lương như hán nếu không có vết đen trong quá khứ mới là lạ, ta sống với hán trong tương lai chứ cũng không sống với hán trước đây.”

-Vậy thiếu phu nhân vì sao còn...

-Dù sao cũng phải cảnh cáo hán một chút, ta không để ý chuyện trước đây của hán nhưng cũng không có nghĩa là hán không kiêng nể gì, tiếp tục như trước đây.

Nếu hán đã có chuẩn bị nói ra câu kia, nếu hán hi vọng tình cảm của bản thân mình sẽ có hồi báo, nếu hán trêu chọc nàng như vậy về phương diện nam nữ bên cạnh nhau phải để tự bản thân hán có chút giác ngộ mới được.

Đây là lần đầu tiên Bích Liễu thấy Hách Liên Dung vì bản thân mình mà tích cực phấn đấu giành lấy, trải qua một thời gian dài như vậy, sự tiến bộ của Vị Thiếu Quân mọi người đều có thể nhìn thấu rõ nhưng cũng không ai thấy được Hách Liên Dung cũng đang âm thầm phấn đấu cho hạnh phúc của nàng. Có lẽ sau này hai người họ sẽ sống rất hạnh phúc đi! Bích Liễu rất thích bầu không khí như này, bởi một người đã từng cổ vũ nàng, khuyên giải, an ủi nàng xứng đáng có được sự quý trọng của một nữ nhân đặc biệt như vậy.

-Được rồi, lúc người đến phòng bếp có thấy nha hoàn kia không? Chính là cô nhóc lúc chúng ta ra khỏi phòng bếp đang đứng cạnh Nhị Tâm đó.

Bích Liễu hoàn hồn mới giật mình phát hiện mình quên phết mất trả lời Hách Liên Dung, vội đáp: “Nô tì cũng không nhìn thấy nha hoàn đó, có điều Bình

tàu sau khi ăn xong chỗ com kia thì luôn mồm kêu oan, nhất định đòi gặp mặt thiếu phu nhân để giải thích.”

Hách Liên Dung hừ một tiếng: “Ta còn nói với mấy tên cậu ấm kia là com do tự tay ta làm đó, vừa cho bà ta thăng chức liền khiến ta mất mặt trước bao nhiêu người.”

Bích Liễu hơi giật mình một chút mới hiểu Hách Liên Dung mặc dù không mạnh mẽ vang dội nhưng cũng có phương pháp giải quyết của riêng mình, liền cười hòa theo nàng: “Vâng, ngày mai sẽ truyền lại lời này của thiếu phu nhân, không biết chừng khiến bà ta sợ hết hồn một trận.”

Hách Liên Dung gật đầu, ngăn ra một lúc mới khẽ than thở: “Ta thật sự không thể làm được cái chức đương gia này, chỉ riêng cái phòng bếp nhỏ nhỏ này thôi, Bình tàu là người của đại nương, Lý Minh lại được bà nội coi trọng, trong tương lai chuyện phiên toái e là ngày càng nhiều.”

-Không phải thiếu phu nhân đều làm rất tốt hay sao?

Hách Liên Dung lắc đầu, cũng không giải thích gì thêm. Bích Liễu một lòng một dạ muốn nàng ngồi trên vị trí này nên không hiểu được nỗi khổ của nàng. Có người bẩm sinh đã có tố chất lãnh đạo, có người trời sinh chỉ có tố chất là người qua đường. Không có khí thế oai phong oanh liệt, làm việc gì cũng tính sẵn một đường lui cho mình, thậm chí lười đi tìm hiểu những việc không liên quan, ảnh hưởng đến mình – Hách Liên Dung chính là một người như vậy, một thành phần tiêu chuẩn của đảng phái dửng dưng, một số việc xem cũng được, nghe cũng hay miễn đừng kéo nàng dính dáng đến thị phi. Nàng vẫn cho rằng hao tổn tinh thần vì những chuyện không liên quan đến mình là việc nhàm chán nhất trần đời.

Nàng hiện tại đang phải làm việc nhàm chán nhất.

Nàng vốn tưởng rằng mình sẽ có một khoảng thời gian tận hưởng cái gì đó mới mẻ, nhất định nó có gì đó thu hút, thú vị, nhưng đến khi nàng không tốn chút sức lực nào đạt được, ngay trong ngày đầu tiên liền chán ghét nó.

Nàng chậm rãi bước đến trước cửa, xuyên qua rèm cửa nhưng không thấy thân ảnh của người vốn đang ngồi ngoài cửa, cố tiến sát thêm chút nữa, ngo trái ngo phải đều không thấy một bóng người. Bích Liễu đến bên cạnh Hách Liên Dung, nương theo tầm nhìn nhìn của nàng mà khẽ cười: “Thiếu phu nhân đang tìm nhị thiếu gia ư? Có lẽ người đã về phòng ngủ rồi, hay để nô tì gọi người qua đây?”

-Haiz

Hách Liên Dung thở dài một tiếng định cự tuyệt nhưng nàng vẫn chần chừ chưa ngăn lại nước chân Bích Liễu, Hách Liên Dung nghĩ chính bản thân mình đang cố ý, cố ý nói chậm lại một chút để Bích Liễu kịp gọi hần sang. Đối với sự lười nhác của nàng, Vị Thiếu Quân chắc có thể giải thích được, tâm sự cùng hần không biết chừng có thể giải tỏa tâm trạng. Hoặc cũng có thể nói với hần một chút về quan điểm của nàng, tên kia thoát nhìn có vẻ thông minh nhưng thực chất ngốc một cách lợi hại, đại khái không hiểu nổi ý đồ của nàng với hần ngày hôm nay. Nàng muốn nói cho hần biết, Vị Thiếu Quân, đời này ngươi đã trêu chọc đến ta cũng đừng mong với đến tiểu nhị, tiểu tam nào khác nữa!

Bởi vậy nàng cũng không ngăn Bích Liễu lại, để nàng bước ra khỏi phòng mình.

Thế nhưng Bích Liễu lại không tìm được Vị Thiếu Quân, trong phòng hần không một bóng người, lại đi một vòng quanh viện cũng không thấy, đến hỏi nha hoàn trông cửa viện nàng ta nói có một nha hoàn tam đẳng đến gọi Vị Thiếu Quân đi.

-Nha hoàn đó không biết là người của viện nào, hành xử kiêu ngạo, tựa như một tiểu thư danh giá vậy!

-Tiểu thư danh giá? – Bích Liễu nghe nha hoàn này nói xong trong đầu bất giác phác họa lại hình ảnh nha hoàn tam đẳng đã gặp trong nhà bếp kia, quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng Hách Liên Dung, Bích Liễu nhíu chặt mày bước ra khỏi sân viện.

Hiện tại cũng không còn sớm nhưng vẫn còn là mùa hạ nên sắc trời cũng chưa tối lắm. Bích Liễu vừa mới bước ra khỏi cửa viện đã loáng thoáng nhìn thấy hai dáng người, chính là chàng chàng thiếp thiếp đuổi bắt nhau, lại nghe giọng nói Vị Thiếu Quân quát ‘đứng lại’, dáng người nhỏ nhắn yếu kiêu lại hoạt bát kia ngoảnh đầu lại, giọng nói giòn giã như tiếng chuông kêu: “Chạy nhanh thêm một chút là bắt được rồi!”

Nhìn thế nào cũng là một bầu không khí tình chàng ý thiếp, ngọt ngào ấm áp liếc mắt đưa tình với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Lo được lo mất

Vị Thiếu Quân ngược lại không hề để ý chỉ lo làm sao bắt được người kia, sau khi hần một lần nữa thất bại cô ả kia mới chịu dừng lại bĩu môi bất mãn nói: “Ta biết mình đánh nhầm người nên mới đặc biệt đến đây xin lỗi một tiếng, người cho rằng trà trộn được vào nhà người dễ lắm sao? Ta tốn không biết bao nhiêu tiền đó, người không niệm tình ta cực khổ vất vả thì thôi, trái lại còn vô lễ như vậy sao?”

Vị Thiếu Quân lúc này chỉ nghĩ cách tiến đến gần cô nàng thêm vài bước: “Họ Mộ kia! Chờ ta tóm được người thì đẹp mặt!”

-Hi, đại ca nói ta đủ đẹp rồi, không cần người giúp thêm đâu!

Cô nàng kia lại cười hi hi giễu cợt: “Này! Giờ ta đứng lại rồi đó, sao người không đến bắt ta đi!”

Vị Thiếu Quân hai tay chống nạnh đứng tại chỗ, suy nghĩ nửa ngày mới vung tay xoay người sang chỗ khác: “Người biết võ công, ta lười phải lãng phí sức lực với người!”

Cô ả kia bước lại về phía hắn thêm một chút, nhìn thấy Bích Liễu đứng trước cửa viện thì bĩu môi: “Hóa ra là phu nhân độc ác kia của người phái người đến tìm!”

Vị Thiếu Quân cũng nhìn thấy Bích Liễu, nghe cô ả kia nói vậy không khỏi nhũn mảy: “Nói linh tinh gì đó!”

Cô ả hừ lại một tiếng: “Ta không nói linh tinh, người mau trở về chịu tội đi, ta đi tìm họ Vệ kia chơi đây, đứng rồi...” Cô ta vừa quay đầu đi lại ngoảnh lại: “Ta thực sự xin lỗi người, nếu người cần giúp đỡ cứ nói thẳng, đặc biệt là đối phó với kẻ ác, nhất định đừng khách sáo với ta!”

Vị Thiếu Quân ném cho cô ta một cái lườm khó chịu: “Kẻ ác nhất đang ở trước mặt ta, phiền người đối phó với ả!”

Cô ta lại cười hi hi: “Vậy ta đi đây, hẹn gặp lại!”

Vị Thiếu Quân thuận miệng nói một câu: “Ai muốn gặp lại người!” cũng không ngờ cô ta cười sung sướng hơn mạnh mẽ nói: “Chúng ta rất nhanh thôi sẽ gặp lại, có muốn cá thù không?”

Nếu là Vị Thiếu Quân trước đây nghe đến cá cược sẽ ngay lập tức gật đầu đồng ý nhưng giờ trong lòng hắn cũng chỉ có Hách Liên Dung nên cũng chẳng buồn đáp lại, mặc kệ cô ả liền đi đến cạnh Bích Liễu hỏi: “Thế nào? Nàng muốn gặp ta đúng không?”

Bích Liễu nhìn chằm chằm cô ả kia, thẳng đến khi mắt hút mới bực dọc lầm bầm: “Nếu thiếu phu nhân nhìn thấy thiếu gia mãi mê đuổi bắt cô ả kia khắp sân nhất định sẽ không chịu gặp người đâu!”

Vị Thiếu Quân hơi sùng sốt, tiện đà nâng tay cốc nhẹ lên đầu Bích Liễu: “Ít nói linh tinh đi!”

Bích Liễu bất ngờ trúng chiêu hơi đau một chút, vẫn quay đầu nhìn theo hướng cô ả kia đã đi mất hút, vẫn tỏ vẻ rất hoài nghi. Vị Thiếu Quân vung tay: “Chuyện không phải như người nghĩ đâu!”

Mất thấy tay Vị Thiếu Quân lại chuẩn bị gõ xuống, Bích Liễu kêu nhỏ một tiếng lùi về phía sau, Vị Thiếu Quân cũng không phải muốn cốc đầu Bích Liễu nữa, chỉ lườm cô nhóc cảnh cáo: “Đừng đoán lung tung, nếu để Liên Dung hiểu lầm ta thì người rắc rối to rồi đó!”

-Ai phiền phức to cơ?

Vị Thiếu Quân vừa dứt lời liền thấy Hách Liên Dung đứng sau cửa nghiêng đầu, cũng không biết nàng đã đứng đó bao lâu. Vị Thiếu Quân nhớ lại vẻ mặt Hách Liên Dung khi nhìn thấy Từ Yên thì cũng thế này, không vui không buồn, lại sợ nàng hiểu lầm hắn vội vã chạy vào bên trong: “Cái con nhỏ đánh ta và Vệ Vô Hạ kia nói là có quan hệ họ hàng với tuần phủ phu nhân, không biết vì sao lại trà trộn vào phủ chúng ta bị ta đuổi đi rồi, hiện tại tám chín phần lại đến tìm Vệ Vô Hạ gây sự!”

Thật ra Hách Liên Dung cũng chưa phát hiện ra cái gì hết, chẳng qua ở trong phòng nửa ngày cũng chưa thấy Bích Liễu quay lại nên mới ra ngoài xem sao, chỉ nghe thấy câu cuối cùng của Vị Thiếu Quân, ai ngờ vừa hỏi được một câu lại được nhận một chuỗi trả lời dài dòng.

Con nhỏ... Hách Liên Dung nhìn về phía Bích Liễu, Bích Liễu liền trả lời: “Chính là người thiếu phu nhân nhìn thấy trong phòng bếp mà Bình tẩu nói là người bà ta chọn vào.”

Hách Liên Dung gật đầu: “Hóa ra là cô ta, ta chỉ nghĩ cô ta không giống một nha hoàn, hóa ra là thân nhân của tuần phủ phu nhân, có điều để cô ta chạy loạn trong phủ như thế cũng không hay lắm, vẫn nên cho người tìm cô ta...”

-Đừng nhọc sức làm gì!

Vị Thiếu Quân cắt ngang lời nàng: “Nếu cô ta đã không muốn đi nhất định sẽ lại tiếp tục kiếm cách trà trộn vào nữa. Hơn nữa Vệ Vô Hạ cũng chưa biết cô ta là nữ nhân, giờ cô ta đi tìm hắn, cố gắng làm cho hoa đào nở rộ, biết đâu lại lại làm nên chuyện gì đó hay ho cũng nên, chúng ta đừng làm phiền họ!”

Đối với hành vi cực lực muốn đẩy Vệ Vô Hạ xuống nước của Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung tỏ rõ sự coi thường nhưng trong lòng vẫn thấy ngọt ngào, hắn tìm mọi cách làm sáng tỏ rõ ràng, đơn giản cũng chỉ vì sợ nàng hiểu lầm.

-Vẫn cứ phải phái người đi xem, Vệ công tử dù sao cũng là khách, nếu như hai người họ bình an vô sự thì không sao, ngộ nhờ lại động tay động chân đến lúc đó mời cô nương kia ra khỏi phủ cũng chưa muộn!”

Bích Liễu vâng một tiếng rồi đi, công viện chỉ còn lại Hách Liên Dung và Vị Thiếu Quân, nàng thấy cái vẻ cẩn trọng của hắn thì không khỏi cười trộm, nhìn hắn một lượt từ đầu xuống chân: “Gối của chàng đâu?”

Vị Thiếu Quân vò vò đầu, lò dò tìm trong sân viện một vòng, không biết từ chỗ nào cũng tìm được cái gối ôm trong ngực, Hách Liên Dung cố tình nghiêm túc gật đầu: “Tìm được gối rồi mau trở về ngủ đi!”

Vị Thiếu Quân “ừm” một tiếng, cúi đầu cùng Hách Liên Dung đi đến trước cửa phòng nàng, Hách Liên Dung dùng chân quay đầu lại nhìn hắn, nàng đang chờ hắn mặt dày tiến vào phòng mình, nàng không đuổi được hắn đi cũng đành thuận thế “tha thứ” cho hắn. Ai ngờ hôm nay Vị Thiếu Quân uống nhầm thuốc đâm ra ngoan ngoãn thật thà, xem ra là thật lòng hối cải, thấy Hách Liên Dung quay đầu lại nhìn hắn, áp chế tâm tư đang đặt ở chỗ không trong sáng, vội vàng nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn trong lòng: “Liên Dung, ta nghĩ kĩ rồi, ta sẽ tiếp tục kinh doanh từ lâu, mặc kệ thành công hay thất bại ta đều muốn làm đến cùng!”

Hách Liên Dung không ngờ hắn đột nhiên nhắc đến việc này, khẽ cười một tiếng gật đầu nói: “Ta ủng hộ chàng!”

Vị Thiếu Quân như được đánh phấn trên mặt đỏ ửng hết lên, cười như ánh mặt trời rực rỡ khiến tim Hách Liên Dung phải loạn nhịp.

- Vậy ta về phòng ngủ đây.

Vị Thiếu Quân mím môi chần chờ bước hai bước về phòng mình, đột nhiên xoay người trở lại nâng cằm Hách Liên Dung, không chút do dự hôn hít một chút, chạm vào môi mềm của nàng cũng không dám dây dưa lâu la, đầu lưỡi khẽ liếm lên môi nàng sau đó chạy biến đi không dám quay đầu lại, khóa chặt cửa phòng sợ Hách Liên Dung nổi điên.

Hách Liên Dung bị hắn làm cho sững sốt đến nửa ngày, thẳng đến khi nghe được tiếng khóa cửa mới dờ khóc dờ cười về phòng, đứa trẻ vô pháp vô thiên không ai bì nổi của Vị gia này thế nhưng cũng có lúc như vậy: chột dạ, bất an... nhưng trong lòng xúc động khó nhin... tất cả trạng thái tâm lý đều viết rõ ràng trên mặt hắn.

Vị Thiếu Quân cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa phòng bên mới bắt đầu hối hận, không sang đây tính sổ? Đúng là sai lầm lớn! Vừa rồi đáng ra cứ thế xông vào phòng nàng, còn bày ra cái trò đánh lén làm gì chứ! Cũng không đúng, hôn trộm với mạnh mẽ làm cho xong chuyện kia căn bản là hai việc không cùng đẳng cấp, hôn trộm không xong cũng không có nghĩ việc kia làm không xong, thế nên cứ tuân tự từng bước là tốt nhất.

Đây là lần đầu tiên Vị Thiếu Quân hiểu được như thế nào là lo được lo mất, hóa ra cuộc đời này có một người mà hắn muốn có được, có được rồi lại sợ làm tổn thương nàng, muốn cho nàng thấy những mặt tốt đẹp nhất của hắn, lại ngốc nghếch muốn nàng nhìn thấy những lúc hắn xấu hổ nhất cũng như con người thật của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Đương gia khó làm

Ngày thứ hai Hách Liên Dung dậy rất sớm, làm đương gia thường phải giải quyết nhiều chuyện linh tinh này nọ, đang lúc vội vàng xuất môn Vệ Vô Hạ lại chạy tới bái phỏng, nói có việc cần tìm Vị Thiếu Quân.

Hắn tới thì còn việc gì khác ngoài tiến hành đối thoại thân mật huynh đệ không ra huynh đệ không ra đệ với Vị Thiếu Quân. Hách Liên Dung sáng nay nghe Bích Liễu kể lại tối hôm qua khi nàng mang gia nhân đến, nha đầu họ Mộ kia đang vung tay múa chân chuẩn bị đánh Vệ Vô Hạ, thấy người đến liền vội vàng nhảy qua tường chạy mất, nếu đến muộn một chút có lẽ hôm nay Vệ Vô Hạ đã phải vác cái mặt sưng húp chạy đến đây.

Nhưng Vị Thiếu Quân cũng còn chưa buồn tỉnh giấc, Hách Liên Dung lại không rảnh tiếp chuyện hắn nên đành để hắn ngồi chờ, sau đó nhanh chóng mang theo Bích Liễu rời Thính Vũ Hiên.

Hôm qua Vị quản gia đã nói với nàng mùa hè đến, chi tiêu của các phòng đều phải tăng lên một chút, hơn nữa rèm treo mùa xuân cũng cần phải thay, mùa hè cần chất vải nhẹ và thoáng hơn, quần áo cũng phải may mới cho hợp mùa, cũng đã đến lúc cho người đi chọn vải; hơn nữa quan trọng nhất là mừng thọ lão phu nhân, tuy nói rằng còn hơn một tháng nữa mới đến nhưng Hách Liên Dung vẫn chưa có kinh nghiệm, một số việc vẫn nên sớm chuẩn bị một chút.

Những việc này nghe chừng thật không ít, đó là còn chưa kể nhiều việc vặt vãnh khác Vị quản gia cũng không được phép tự quyết, nào là chi tiêu của các viện, hay như đồ dùng cũ mùa vừa rồi cần phải nhanh chóng thu dọn vào kho.

- Thiếu phu nhân, mấy hôm trước lão phu nhân có cho người mua một cân trà ướp hoa thượng hạng, hôm đó đã xuất bạc nhưng tối qua hàng mới giao đến, nhị tiểu thư nói hiện tại người không phải đương gia, biên lai giao nhận này vẫn nên giao lại cho nhị thiếu phu nhân tiếp nhận.

Hách Liên Dung nhận lấy biên lai từ tay Vị quản gia nhìn nhìn một lúc, đúng là biên lai giao nhận từ một trà trang, viết rõ ràng một cân trà thượng hạng một trăm năm mươi lượng bạc.

- Một cân trà...đắt đến vậy sao?

Hách Liên Dung đương nhiên biết trà thượng hạng thì giá phải cao nhưng nàng hoàn toàn không hiểu gì hết giá trà, thậm chí các loại trà, cũng đành lắng nghe Vị quân gia giảng giải cho.

- Trước đó thì không đắt như vậy, nhưng không biết lão phu nhân từ lúc nào uống được loại trà thượng hạng này, sau đó uống các loại khác đều thấy nhạt miệng nên đành phải tìm đúng loại trà này về cho người.

Hách Liên Dung gật gật đầu, cái loại trà không biết từ đâu uống được kia đương nhiên là do Vệ Vô Hạ dâng lên mời rồi, đương nhiên không phải loại tầm thường nên đắt một chút cũng đúng. Lại thấy sắc mặt Vị quân gia có chút không vui, dường như do cảm thấy nàng không tin tưởng ông ta, nên cũng không hỏi nhiều thêm nữa, nhanh chóng kí vào biên lai đưa cho Vị quân gia đi giải quyết nốt.

Vị quân gia lui đi rồi, Bích Liễu tỏ vẻ lo âu nói với Hách Liên Dung: “Vị quân gia từ nhỏ đã theo hầu lão gia, đương nhiên sẽ không làm những chuyện bất lợi cho Vị phủ, nhưng những kẻ dưới khác thiếu phu nhân đều phải đề phòng, đại thiếu phu nhân chường quân lâu như vậy, tất cả bọn họ đều do một tay nàng cất nhắc đề bạt, chỉ tiêu mỗi tháng trong phủ đều có người ghi chép, ngộ nhờ bọn họ ngầm thông đồng với nhau làm chuyện xấu đến lúc đó thiếu phu nhân sẽ vướng phải không ít phiền phức.”

- Việc gì cũng phải có một khoảng thời gian quá độ, cứ cho lúc ban đầu không được thuận lợi nhưng cũng không có nghĩa tình trạng cứ tệ mãi như vậy, quản lí ghi chép sổ liệu ta đương nhiên muốn an bài người của mình làm, nhưng hiện tại chưa biết có thể tin tưởng được ai.

Bích Liễu hơi nhăn nhó mặt mày, suy nghĩ một lúc mới hoài nghi hỏi: “Thiếu phu nhân không tin tưởng nô tì ư?”

Hách Liên Dung phì cười: “Nếu ta không tin tưởng người sao lại cùng người nói những chuyện này?”

- Vậy nô tì cũng có một người đáng tin cậy, thiếu phu nhân không cần phải đề phòng người này.

- Người đang nói đến... Thường Minh?

Mấy người Hách Liên Dung nhanh chóng từ Tuyên Pháp tự trở về cũng bởi người tên Thường Minh kia thay Bích Liễu mang tin tức đến, cậu thanh niên làm vườn đó có lẽ là người duy nhất Bích Liễu có thể tin tưởng.

- Đúng là hắn.

Hách Liên Dung khẽ gật đầu: “Cứ để từ từ rồi tính, cũng không thể nhanh chóng xếp người của mình vào ngay được, trước mắt việc quan trọng nhất là vấn đề vải vóc có nhiều mục ta còn chưa nắm rõ, hỏi đại tâu chị ta có lẽ sẽ không dạy tuồng tợn.”

Hách Liên Dung vừa nói vừa lâm vào trầm tư, Bích Liễu liền nhanh nhẩu đề xuất: “Hay là hỏi lão phu nhân vậy?”

- Bà nội tuổi cũng cao rồi, không nên để người phải nhọc lòng vì những chuyện như này.

Hách Liên Dung nghĩ ngợi một lúc liền nói: “Ta có nghĩ đến một người, có lẽ người này sẽ giúp chúng ta một tay.”

Hách Liên Dung mang theo Bích Liễu đi tìm người học hỏi từ lâu, Vị Thiếu Quân ở Thính Vũ Hiên đợi lúc mặt trời lên cao đến ba con sào mới trèo xuống giương, vừa ra khỏi cửa liền thấy bọn nha hoàn náo nức lượn qua lượn lại, hẳn dụi dụi mắt hỏi: “Có ai đến vậy?”

Một nha hoàn nhanh chóng mang nước đến hầu hạ hắn rửa mặt: “Là Vệ công tử đến, đã đợi nhị thiếu gia từ sáng sớm rồi.”

Vị Thiếu Quân nghe vậy cũng không vội vàng, vẫn chậm rãi ung dung rửa mặt chải tóc, đến việc chọn bộ y phục nào để mặc cũng lấy ra lấy vào, ngắm nghía một lúc lâu vẫn chưa chọn được. Đợi đến lúc chọn xong quần áo lại ra về bàn khoản chọn lựa đeo miếng ngọc bội nào cho hợp với y phục.

Hắn tỏ rõ ý muốn kéo dài thời gian, nha hoàn kia cũng chẳng có gan dám thúc giục hắn. Hắn cứ mân mê hết miếng ngọc bội này đến miếng khác, thời gian cứ từng chút từng chút trôi đi, Vị Thiếu Quân trong lúc tự kiêu vui sướng một mình cuối cùng lại không phải đang chọn ngọc mà thành phẩm ngọc, chìm vào trong thế giới thưởng thức ngọc bội của riêng mình, mỗi miếng ngọc lại mất không ít thời gian mân mê ngắm nghía, tự mình lầm nhảm cười sung sướng.

- Không ngờ Vị huynh lại có hứng thú với ngọc đến vậy.

Vị Thiếu Quân đang chìm trong tiên cảnh bỗng nhiên nghe một câu như vậy, giật mình đến mức trượt tay đánh rơi miếng ngọc xuống đất làm vang lên một tiếng thanh thúy trong trẻo.

Vị Thiếu Quân nhặt miếng ngọc bội dưới đất lên nhìn thấy một vết xước nho nhỏ thì trong mắt không khỏi nổi lên chút tiếc thương, trầm ngâm một lúc mới quay đầu lại nhìn Vệ Vô Hạ, giọng nói hậm hực: “Mặc ngọc thượng hạng, đến đi.”

Vệ Vô Hạ có chút lúng túng: “Nhất định, nhất định... ta thật sự không ngờ...”

- Chuyện người không ngờ đến vẫn còn nhiều lắm. Đã cho người ở nhà ta người cứ ở yên một chỗ đi, có việc tự ta sẽ đến tìm người, người đến tìm ta làm gì?”

Vệ Vô Hạ gật gật đầu: “Vô Hạ nhớ rồi.” Nói xong hắn quay người bước đi, một phong thư vừa khéo từ trong người hắn rơi xuống, Vị Thiếu Quân liếc mắt một cái bắt chợt thấy trên phong thư đề tên Hách Liên Dung liền nhanh tay nhặt lên: “Là từ kinh thành đến?”

Vệ Vô Hạ cười nói: “Sáng sớm hôm nay thư được gửi gấp đến, vốn muốn ngay lập tức đưa cho Vị huynh, nhưng tàu từ nói huynh vẫn chưa dậy nên...”

Vị Thiếu Quân biết thằng nhãi này có ý, vừa rồi mình bắt chẹt hắn nên bây giờ hắn cũng muốn trả đũa lại. Lờm hắn một cái, Vị Thiếu Quân liền mở phong thư ra, vừa đọc vừa nói: “Coi như ngươi biết điều, không trực tiếp đưa ngay cho Liên Dung.”

- Là Vị huynh giao cho ta, đương nhiên thư về phải gửi lại cho huynh rồi.

Vệ Vô Hạ cười vô cùng hiền lành, đầu ngón tay vô thức sờ nhẹ lên hộp đựng ngọc của Vị Thiếu Quân, chiếc hộp phân làm hai tầng trên dưới, mỗi tầng lại có mười sáu ngăn, bên trong lót lụa tơ tằm, mỗi miếng ngọc được sắp xếp ngay ngắn trong mỗi ngăn, hầu hết ngọc đều được xếp kín, chỉ còn vài chỗ trống. Vệ Vô Hạ để ý đến góc trong cùng của hộp không phải đặt một miếng ngọc mà là một lá bùa ba lớp màu vàng được dính với nhau bởi chỉ hồng, nhìn thế nào cũng chỉ là một lá bùa giải hạn được người ta tùy tiện lấy về từ đền chùa.

- Lá bùa này có ý nghĩa đặc biệt gì không?

Vệ Vô Hạ với lấy lá bùa nâng lên liếc qua liếc lại trước mặt Vị Thiếu Quân.

-Đừng nghịch lung tung.

Vị Thiếu Quân mặc kệ bức thư đang đọc dở dang, vội giành lại lá bùa, cẩn thận đặt lại chỗ cũ, nhanh chóng đóng hộp lại: “Không hỏi mà lấy bị coi là trộm, giữa thanh thiên bạch nhật thế này ngươi không coi vương pháp ra gì hay sao?”

Vệ Vô Hạ cười nhẹ: “Vậy nếu ta không nhìn nhầm thì bức thư này vốn nên giao cho tàu từ, sao Vị huynh lại giật lấy mở ra đọc?”

Vị Thiếu Quân vốn muốn chống chế lại nhưng cúi đầu nhìn lá thư vẫn lộ lộ trong tay mình, không biết chối đi đường nào bèn cãi cùn: “Hai chúng ta là vợ chồng, đương nhiên như hai mà một, thư của nàng cũng là của ta, vợ chồng đồng lòng, không gì chia cắt! Chưa nghe qua câu này há?”

Vệ Vô Hạ đối với việc cải biên thành ngữ của Vị Thiếu Quân cũng không lấy gì làm thú vị: “Tại hạ mới chỉ nghe qua câu vợ chồng như chim trong rừng, họa lớn đến tự mình bay đi.”

-Ngươi đúng là thiếu hiểu biết, câu này phải là vợ chồng như chim trong rừng, họa lớn đến vẫn cùng nhau chạy.

Vị Thiếu Quân cũng chẳng muốn để tâm đến hắn liền tiếp tục cúi đầu vào đọc tiếp bức thư.

Thư hồi âm của Bạch Lan vô cùng đơn giản, một là nói Cao công công rất tận tâm tận lực với nàng, hai là cung phi sủng tần trong cung cũng đối tốt hơn với nàng, ba nói nàng bắt đầu tập luyện bí tịch, nhất định sẽ cho Hách Liên Dung thấy được thành tựu của mình.

Cũng được, rất tốt, hoàn toàn đạt được sự kì vọng của Hách Liên Dung. Vị Thiếu Quân ngắm nghía bức thư đến nửa ngày mới ngẩng đầu hỏi Vệ Vô Hạ: “Rốt cuộc người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Đại tiểu thư Vị phủ (1)

Vệ Vô Hạ hơi rướn mày một chút, Vị Thiếu Quân liếc nhẹ bức thư trong tay, không nhanh không chậm nhét lại vào phong thư: “Ngươi vừa nói sáng sớm nay thư được gửi gấp đến, thương nhân bình thường không có cách nào thúc giục được quan phủ cho ngựa cấp bách gửi đến. Ta nhờ ngươi mang thư đến kinh thành chỉ mất tám ngày, không chỉ nhanh chóng có hồi âm lại mà phản ứng của người trong cung cũng hoàn toàn như mong đợi, điều đó nói rõ Cao công công tự mình nhận thư, làm việc hết công suất, cho dù cô ta là sủng phi trong hậu cung, ta cũng không cho rằng đó là nhờ công trạng của hơn một vạn lượng bạc.”

Đối với phỏng đoán của Vị Thiếu Quân, Vệ Vô Hạ không thừa nhận cũng không phủ định, chỉ cười khê: “Đúng là thần thông quảng đại, Vị huynh sao biết không phải là nhờ tác dụng của đồng bạc kia?”

-Ta không phải thần thông quảng đại gì hết, là ngươi thần thông quảng đại.

Sắc mặt Vị Thiếu Quân hơi trầm xuống: “Ngươi tiếp cận chúng ta rốt cuộc là có mục đích gì?”

Vệ Vô Hạ vẫn không đổi sắc cười khê, ngâm nga một lúc mới trả lời: “Ta đích thực có một số việc không thể nói rõ với Vị huynh, có điều làm người ai chẳng có bí mật, ta với huynh quen biết nhau đều là ngẫu nhiên tình cờ cả, với những việc giấu giếm Vị huynh, xin cho ta được cáo lỗi. Còn về mục đích ư, kết thêm một người bạn nào có hại gì, nhất thiết phải nghiêm trọng đến như vậy hay không? Hơn nữa xem ra trước mắt việc Vị huynh cần nhờ đến ta còn nhiều lắm.”

Vị Thiếu Quân nhìn hấn, bàn tay gõ nhẹ lên bức thư trên bàn, gật gật đầu: “Ngươi đúng là rất có ích, có điều ta trời sinh lạnh bạc, không sợ nợ người khác ân tình, nếu ngươi muốn đổi trác, nhờ vả gì ở ta thì mau chết tâm đi.”

Vệ Vô Hạ phì cười: “Tại hạ xem trọng nhất là cá tính thẳng thắn của Vị huynh, còn đáng quý gấp vạn lần so với những kẻ tiểu nhân giả dối.”

-Tâng bốc vừa thôi ông tướng.

Tuy nói vậy nhưng đối với lời nịnh hót của Vệ Vô Hạ, Vị Thiếu Quân cũng thấy lằng lằng sung sướng, con người ai chẳng có chút hư vinh.

-Đúng rồi, Vị huynh chiều tối qua có gặp vị cô nương họ Mộ không?

Vị Thiếu Quân hừ cười gật gật đầu: “Sao thế? Lại bị ăn đòn hả?”

-Đương nhiên không rồi, ta chỉ đang nghĩ, cô ta có quan hệ họ hàng với tuần phủ phu nhân, loại thiếu nữ có thân phận như vậy rất kiêu căng ngạo mạn, lại thấy cô ta dám nữ cái nam trang ban ngày ban mặt đến lầu xanh đánh nhau giành hoa khôi, giờ lại giả trang nô tì trà trộn Vị phủ, chỉ sợ là một đại tiểu thư vô pháp vô thiên, cô ta lại coi hai chúng ta như kẻ thù. Sau này không biết sẽ còn xuất ra thủ đoạn gì nữa, theo tại hạ thấy chúng ta vẫn nên sớm thông báo cho tuần phủ phu nhân biết, tương lai cứ cho như có chuyện gì ngoài ý muốn chúng ta cũng còn có cửa biện bạch.

- Này...này...này!

Vệ Vô Hạ vừa nói Vị Thiếu Quân vừa ngắt lời: “Nói cho đúng chút, cô ta và ngươi gây thù chuốc oán với nhau, không phải là chúng ta. Hôm qua cô ả đến xin lỗi ta, còn tìm người để báo thù, hoa đào nát của ngươi, đừng có lỗi ta vào chứ!”

Vệ Vô Hạ cũng chẳng cãi lại chỉ cười cười: “Nhưng theo như ta thấy, hứng thú của cô ta với huynh so ra còn hơn ta rất nhiều, hơn nữa cô ta dường như còn có chút hiểu lầm với tẩu tử. Chiều tối qua còn hỏi thẳng ta chuyện của tẩu tử, đáng tiếc ta cũng không biết nhiều lắm, không thể giải thích cho cô ta hiểu.”

- Đáng tiếc cái con khi!

Vị Thiếu Quân theo thói quen vò đầu bứt tai người trước mặt, trêu ghẹo xong mới ý thức được đó là Vệ Vô Hạ, một người hấn không nghĩ sao có thể thân thiết với hấn đến bĩu môi: “Không được, cần phải chú ý một chút, đúng rồi, không phải ngươi có quan hệ với quan phủ hay sao? Ngươi đi đánh tiếng là được rồi, sớm đuổi cái con nhỏ tiểu thư đó đi.”

Vệ Vô Hạ cũng đành gật đầu: “Vây cứ theo lời Vị huynh nói, ta liền đi nghe ngóng xem sao đã, nếu tuần phủ phu nhân còn ở Vị thành, tất cả cứ để Vô Hạ lo.”

- Yên tâm, không làm phiền ngươi nữa.

Vị Thiếu Quân nói rồi đi ra khỏi cửa: “Ta còn có việc, ngươi cứ tự nhiên.”

Vệ Vô Hạ cũng ra khỏi cửa nhưng đã chẳng thấy bóng dáng Vị Thiếu Quân nữa, đang định nhanh chóng rời đi liền dừng bước chân quay đầu lại đi vào phòng, đến bên cạnh hộp đựng ngọc của Vị Thiếu Quân liền mở ra lấy lá bùa ba lớp xem một chút, nhẹ nhàng bóc tách. Đây chỉ là một lá bùa cầu an rất bình thường, nếu cho chút bạc thì nhà chùa sẽ viết thêm tên người cần xua đuổi tà ma quý quái, trong lá bùa này cũng có tên người, lại không phải tên của Vị Thiếu Quân.

Vệ Vô Hạ chỉ hiểu vì sao Vị Thiếu Quân lại trân trọng lá bùa này đến vậy, giờ mới hoài nghi đã sáng rõ, hấn nghĩ đầu vừa đúng lúc tầm mắt rơi lên giường thấy chỉ có một bộ chăn đơn gối chiếc, Vệ Vô Hạ lại thêm một chút tò mò, đôi vợ chồng này... xem ra có bí mật gì đây.

Lại nói Vị Thiếu Quân sau khi ra khỏi Thính Vũ Hiên liền nhanh chóng đi tìm Hách Liên Dung, muốn đưa thư cho nàng xem, nhưng trong hoa viên lại gặp được Vị Thiếu Dương, xem hướng đi dường như là đang muốn đến Thính Vũ Hiên.

-Nhị ca.

Vị Thiếu Dương dừng bước: “Đệ đang muốn tìm huynh có việc.”

-Ta cũng có việc muốn tìm đệ.

Vị Thiếu Quân muốn bàn với hấn về việc trùng tu tửu lâu: “Có điều giờ ta cần đi tìm nhị tẩu của đệ đã, một lát nữa sẽ tìm đến đệ sau.”

Nghe mấy tiếng “nhị tẩu của đệ” nói rất trơn tru thuận miệng, Vị Thiếu Dương cười khê, có lẽ không cần cần dặn huynh ấy cũng đã không còn nhớ đến Bạch Áu Huyền kia rồi, đó cũng là lẽ đương nhiên, Bạch Áu Huyền đi rồi, trong lòng của Vị Thiếu Quân đương nhiên chỉ có Hách Liên Dung.

-Nhị ca tìm nhị tẩu ư?

Vị Thiếu Dương do dự một lúc mới lấy cái túi nhỏ đeo bên hông đưa cho Vị Thiếu Quân: “Đây là đồ nhị tẩu lúc trước đi dạo cùng Hàn phu nhân có đặt mua, tẩu ấy quên mất không lấy, Hàn phu nhân nhờ ta đưa cho nhị tẩu, đạo đó đệ bận quá nên quên mất, sáng sớm hôm nay mới chợt nhớ đến.”

Vị Thiếu Quân cầm lấy sờ sờ một chút liền biết là đồ trang sức, tiện tay giắt vào bên hông mình: “Đệ lát nữa đến Vị Tắt Tri hã, một lúc nữa ta sẽ đến gặp

đệ sau.”

Ánh mắt của Vị Thiếu Dương cứ dừng mãi bên hông Vị Thiếu Quân, không nói một lời chỉ thờ dài khe khẽ, sai đó mới ngẩng đầu nhìn Vị Thiếu Quân cười khẽ: “Được.”

-Đúng rồi...

Vị Thiếu Quân vừa đi liền quay lại: “Cái tên họ Vệ kia, chỗ tiền đệ cho hắn mượn nhớ đòi hết lại đó.”

Vị Thiếu Dương cười phì một tiếng: “Đệ biết rồi.”

Vị Thiếu Quân vỗ vai Vị Thiếu Dương xong liền thoát cái biến đi đâu mất, nhưng hắn lại không thấy Hách Liên Dung trong đại sảnh, lật tung khắp các viện lên mãi mới tìm được vợ yêu, hắn nâng bức thư như vật quý giao cho nàng, khuôn mặt tràn ngập chờ đợi khen thưởng.

Hách Liên Dung vô cùng ngạc nhiên: “Nhanh đến vậy sao?”

Nàng mở thư ra xem một lượt, lại nhìn cái mặt đắc ý của Vị Thiếu Quân thì không khỏi bật cười: “May nhờ có chàng đó.”

Vị Thiếu Quân không biết xấu hổ gật gật đầu: “Sau này muốn làm gì cứ nhờ đến ta là xong ngay.”

-Chàng làm cách nào vậy?

Hách Liên Dung đối với tốc độ truyền đến như bay của lá thư này thì có chút nghi ngờ, Vị Thiếu Quân nhún nhún vai: “Việc này nàng không phải lo.”

Hách Liên Dung vẫn vô cùng hiếu kì, đang muốn hỏi tiếp liền thấy một nhóm gia nhân chạy đến: “Thiếu phu nhân, đại tiểu thư đã về rồi, đang đến chỗ của đại lão phu nhân.”

Hách Liên Dung giật mình hỏi lại: “Là ai vậy?”

- Đại tiểu thư...

Vị Thiếu Quân liếc Hách Liên Dung một cái tỏ rõ sự coi thường: “Đại tỷ của chồng nàng.”

Hách Liên Dung gật gật đầu, nàng cũng từng được nghe qua đại danh của vị này, cũng được gả đến một vùng với Vị Thủy Liên, nhưng từ đó cũng dễ nhận thấy hai người này cũng chẳng thân thiết gì, đường xa như vậy cũng không hẹn nhau cùng đi, còn đợi người kia đi trước người sau mới đến.

Vị Thiếu Quân dường như nhìn thấu tâm tư Hách Liên Dung: “Đại tỷ vốn muốn cùng nhị tỷ quay về nhưng cũng phải được nhị tỷ đồng ý mới được, hai người bọn họ, một người khinh nghèo, một người yêu phú quý, chỉ cần có tiền có quyền, bọn họ sẽ đội lên đầu ngang như mẹ mình mà sùng bái.”

Hách Liên Dung phì cười trong lòng, đó chẳng phải nói bà chị này yêu tiền lắm sao: “Chàng không thích tỷ ấy hả?”

-Có cái gì mà thích hay không thích, khi tỷ ấy xuất giá ta vẫn còn bé xù, từ trước đến nay cũng chẳng qua lại nhiều.

Vị Thiếu Quân đi cùng Hách Liên Dung được nửa đường liền đổi hướng đến Vị Tất Tri tìm Thiếu Dương. Hách Liên Dung tiếp tục đến chỗ đại lão phu nhân liền thấy một nha hoàn lạ mặt đứng trước cửa, dáng vẻ không giấu nổi sự bơ phờ mặt mũi thì biết là người của Vị Xuân Bình, liền cho Bích Liễu an bài đi nghỉ ngơi một chút, lại phái người đến các viện thông báo rồi mới ung dung bước vào trong phòng.

-Bà nội.

Hách Liên Dung vừa bước vào phòng liền chào một tiếng, đồng thời liếc nhìn một vòng đúng lúc thấy một vị phu nhân đầu búi tóc cao đang đứng quay lưng về phía mình, trên người mặc xiêm y đồ lông lầy, trên áo thêu đầy hoa bướm sống động, vô cùng nổi bật. Lúc đó nàng ta đang xem xét một cái bình trong phòng, một lúc sau mới đặt xuống nói với lão phu nhân: “Cái bình này chỉ là đồ tầm thường, bà nội nên sớm đổi cái khác đi, không phù hợp với thân phận chúng ta.”

Lão phu nhân cũng chỉ nghe mà không trả lời lại, vẫy tay gọi lại: “Cháu uống chút trà đi, chẳng biết nhìn đến ai, chỉ chăm chăm xem đồ thôi.”

Lời này của lão phu nhân khiến Vị Xuân Bình không hài lòng lắm, nàng ta vừa quay người lại thì gặp Hách Liên Dung, trước tiên khẽ cười sau đó mới nói với lão phu nhân: “Bà nội cũng biết vị thế của gia đình chúng ta, đến cái bình tầm thường như này cũng bày biện, cháu cũng chỉ nhìn xem một chút thôi.” Nàng ta nói xong lại quay về phía Hách Liên Dung, thân mật hỏi han: “Đây có phải nhị đệ muội không?” (*nhị đệ muội: ý chỉ em dâu, vợ của cậu em thứ hai.)

Nàng ta đánh giá Hách Liên Dung, Hách Liên Dung cũng nhìn nhìn đánh giá nàng ta. Vị Xuân Bình tầm hai bảy, hai tám tuổi, thân người rất cao, kẻ thừa làn da trắng tinh tẻ của Vị gia, cằm nhọn, hai mắt hẹp dài nhưng không khiến người ta có cảm giác sắc bén, ngược lại đôi mắt biết cười lại khiến người khác sinh ra vài phần cảm giác thân thiết.

Hách Liên Dung hành lễ: “Không biết đại tỷ trở về, đã để tỷ phải chờ đợi lâu rồi.”

Vị Xuân Bình vội vàng đỡ nàng dậy: “Không dám, không dám, nghe nói muội là một quận chúa, cũng là người có thân phận cao quý, sao có thể hành lễ

với kẻ bình dân như ta được.” Nàng vừa nói vừa thân mật nắm tay Hách Liên Dung, hai người khách sáo với nhau đến nửa buổi, Vị Xuân Bình tấm tắc khen ngợi: “Nhị đệ cũng thật có phúc khí, không ngờ cái tên tiểu tử lông bông này lại lấy được một người vợ hiền thực đoan trang như muội.”

Những lời dễ nghe cũng khiến người ta yêu thích, Hách Liên Dung khiêm nhường một hồi, ấn tượng đầu tiên về Vị Xuân Bình coi như cũng không tệ, đúng lúc đó Vị Thủy Liên từ ngoài bước vào, nhìn thấy Vị Xuân Bình cũng chẳng buồn chào hỏi gì, nhìn khắp bốn phía, xác định chỉ có mình Vị Xuân Bình đến mới hơi nhũn mày hỏi: “Phiêu Phiêu đâu? Trong thư không phải tỷ nói nó cùng đi đến đây sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Đại tiểu thư Vị phủ (2)

Vị Xuân Bình bữu môi nói: “Cái cô em chồng của muội như thế nào thì muội cũng tự biết rồi đó, có phải là người thành thật gì đâu. Được nửa đường thì đuổi kịp ta nói muốn cùng ta đến Vị phủ, suốt chặng đường chê ta đi chậm, lại còn đòi này đòi kia, cô ta cũng không mang bạc theo, toàn dùng bạc của ta tiêu pha tốn kém”

Vị Thủy Liên nghe những lời ca thán này cũng không đủ kiên nhẫn nữa liền nói chen vào: “Ta không quyết bạc của tỷ đâu, muội ấy tiêu bao nhiêu ta sẽ trả lại hết cho tỷ được chưa, mau nói con bé đâu rồi? Muội ấy trốn nhà đi, đại ca con bé lo cuống hết cả lên.”

- Vậy muội cũng đừng gấp loạn lên như vậy chứ. Năm ngày trước con bé đó trộm của ta hai mươi hai lượng bạc, bỏ mặc ta tự mình đi trước rồi, nói là muốn đến thành Vân Trữ thăm đường, ta còn cho rằng cô ta đã đến đây từ lâu lắm rồi mà.

- Cái gì!

Mặt Vị Thủy Liên tái nhợt kinh hãi, vừa buồn bực vừa phẫn nộ, chỉ là không biết chị ta bực mình phẫn nộ vì lo cho cô em chồng kia hay do tức Vị Xuân Bình trông người không cẩn thận.

- Muội yên tâm, con bé ấy không có thân thích gì trong thành Vân Trữ này, cuối cùng cũng phải tìm về với muội thôi.

- Muội ấy là một tiểu cô nương lang thang một mình bên ngoài sao ta có thể yên tâm được chứ?

Vị Thủy Liên thật muốn điên lên mất, ngồi một chỗ cũng không yên, chỉ hận không thể ngay lập tức bay đi tìm người.

- Vậy cũng không thể oán trách ta như vậy chứ.

Vị Xuân Bình lẩm bầm một câu, không bằng lòng với thái độ của Vị Thủy Liên những cũng không dám thái độ ra mặt, dùng tay quạt quạt gió: “Bà nội, lúc nào đến giờ ăn cơm đây? Cháu từ sáng đến giờ chưa được ăn gì hết.”

Vị Thủy Liên hừ một tiếng, không thèm để ý đến Vị Xuân Bình nữa, quay sang nói cùng Hách Liên Dung: “Đệ muội*, muội thử phái vài người đi tìm khắp trong ngoài thành xem thử, Phiêu Phiêu còn nhỏ, không biết chừng lại gặp phải điều gì bất trắc.” (Đệ muội: em dâu)

Hách Liên Dung nghe vậy cũng đành gật đầu: “Vậy nhị ti về bức họa, muội cho người đi tìm thử xem sao.”

Vị Xuân Bình nghe hai người họ nói chuyện với nhau như vậy thì không khỏi có chút ngạc nhiên bất ngờ, liền quay ngay sang lão phu nhân ngồi bên cạnh không kiêng nể gì ai thốt lên một câu: “Cái gì? Hiện tại tất cả mọi việc trong nhà đều do nhị đệ muội quản lý sao?”

Vị Thủy Liên cười cười, nét mặt hiện rõ vẻ khinh thường: “Đúng vậy, về sau đừng mong đợi gì Thục Cần kia nữa, hiện tại do A Dung làm đương gia.”

Vị Xuân Bình như không thể hiểu nổi, ghé sát bên cạnh lão phu nhân hỏi: “Sao lại vậy chứ? Có phải Thục Cần phạm lỗi gì nghiêm trọng lắm ư? Cháu đã sớm biết cô ta không phải người có thể đảm nhận vị trí đương gia mà, bà thấy cháu nói có chuẩn không?”

Nàng ta nói câu đó đúng lúc Ngô thị từ ngoài cửa bước vào, nếu nói cô ta không nghe được những lời này ai mà tin chứ, nhưng Ngô thị vẫn tỏ vẻ như không nghe thấy, vô cùng khách khí với Vị Xuân Bình: “Đại tỷ trên đường đã vất vả rồi, lần này nhất định phải ở đây lâu một chút.”

Vị Xuân Bình nhìn cô ta cười cười, cũng không có ý định đứng dậy, ánh mắt đảo đến bên người Hách Liên Dung: “Đệ muội, ta không ăn được hành, muội nói với phòng bếp một tiếng kéo lát nữa ăn cơm lại phiền phức.”

Hách Liên Dung vâng một tiếng, lại hỏi thêm xem Vị Xuân Bình có kiêng khem những gì khác không, sau đó liền sai Bích Liễu đi báo cho phòng bếp. Vị Xuân Bình vô cùng hài lòng với thái độ của Hách Liên Dung: “Nhị đệ muội thật chu đáo, cái nhà này sớm nên để muội quản lý rồi.”

Lời này lại khiến Hách Liên Dung có chút ngại ngùng, thứ nhất do nàng cũng chẳng có năng khiếu hay kinh nghiệm làm đương gia gì, hơn nữa Ngô thị vẫn còn ngồi đây, vội khẽ liếc nhìn Ngô thị, chỉ sợ nàng ta tự ái.

Ngô thị ngược lại chỉ cười cười với Hách Liên Dung: “Đệ muội, tôi qua về vấn đề vài vóc mần trưởng dường như có chỗ còn chưa nắm rõ, lát nữa ta sẽ giảng giải tí mi lần nữa cho muội.”

Hách Liên Dung mặc dù đã tìm được thầy nhưng trước mắt cũng không tiện từ chối, cũng cười đáp lễ lại. Lại qua lúc nữa, Nghiêm thị, Vị Đông Tuyết cùng vài người nữa cũng lục tục kéo đến gặp mặt chào hỏi với Vị Xuân Bình những cũng không nói nhiều gì, phải tới khi Dương thị đến Vị Xuân Bình mới như tìm được tri kỉ, từ trang sức vòng vèo đến chuyện nữ công gia chánh, không có đề tài nào hai vị này không am hiểu tường tận còn hơn cả chuyên gia, động đến vấn đề nào là ba hoa không dứt khiến Vị Thủy Liên tức đến độ cũng chẳng thèm chào hỏi ai liền cứ thế đùng đùng ra khỏi phòng.

Vị Thủy Liên chưa đi được bao lâu lại có thêm người nữa đến, hóa ra là Vệ Vô Hạ.

Vệ Vô Hạ thân mật cười chào: “Nghe nói đại tiểu thư quay về phủ thăm người thân, tại hạ làm khách ở phủ lẽ ra nên sớm đến chào hỏi.”

Sau đó liền hành lễ với Vị Xuân Bình, hai mắt chạm nhau, Vị Xuân Bình cứ nhìn chăm chăm Vệ Vô Hạ mà tấm tắc khen: “Vệ công tử đúng là nhân tài hiếm thấy, không biết gia đình thuộc chốn kinh thương hay quan trường.”

Vệ Vô Hạ khiêm tốn trả lời, Vị Xuân Bình lại hỏi tiếp: “Trong nhà công tử có mấy người? Đã có hôn ước gì chưa?”

Vệ Vô Hạ xấu hổ lúng túng một lúc mới đáp lời: “Trong nhà tại hạ có bà nội, mẫu thân và tỷ tỷ, bởi vì quanh năm bên ba bên ngoài nên vẫn chưa lập thê thiếp gì.”

-Được, được.

Vị Thủy Liên càng nhìn càng ưng ý, quay sang nói với lão phu nhân: “Bà nội, bà xem Vệ công tử luận về tướng mạo hay nhân phẩm đều xuất sắc hơn người, trong nhà cũng chưa lập thê thiếp gì, không phải cùng với Đông Tuyết nhà ta hợp thành trời sinh một đôi hay sao?”

Mặt Vị Đông Tuyết lập tức đỏ bừng: “Đại tỷ...”

Lão phu nhân đối với việc này lại tỏ ra vô cùng vui mừng: “Sao bà không sớm nghĩ đến chứ...”

Vệ Vô Hạ nghe vậy vội đáp: “Lão phu nhân, tiểu thư của Vị phủ tại hạ không dám trèo cao.”

Điều này vượt ngoài dự đoán của Hách Liên Dung, không phải kì quái vì Vệ Vô Hạ ngay lập tức từ chối mà vì trong thái độ cấp bách của hắn có chút gì đó bất an, khác biệt với vẻ ung dung tiêu sái thường thấy trước đây.

Vị Xuân Bình tỏ vẻ thấu hiểu lòng người liền gỡ rối: “Nhưng công tử có ưng ý Đông Tuyết nhà ta không?”

Mặt Vị Đông Tuyết lúc này càng đỏ, không nói được câu nào, Hách Liên Dung ngồi bên cạnh hơi nhíu mày liền vội tiếp lời: “Đại tỷ, Đông Tuyết còn nhỏ, trong nhà cũng chưa ai nghĩ đến chuyện này, tỷ đột nhiên đề cập đến nhờ chẳng may khiến Vô Hạ lúng túng khó xử thì chúng ta cũng khó ăn nói.”

Vị Xuân Bình hơi bĩu môi, mặc dù không tán thành lời Hách Liên Dung nói nhưng cũng không tiếp tục gán ghép đôi này nữa, lại chỉ vào Nghiêm Yên cười nói: “Nếu như không phải Yên nhi cùng Thiếu Dương từ nhỏ quấn quýt không rời thì Vệ công tử cùng Nghiêm Yên cũng đẹp đôi đấy chứ.”

Hách Liên Dung không còn biết nói gì nữa, xem ra chức nghiệp bà mai này cũng phải có tư chất trời ban, Vị Xuân Bình không còn gì phải nghi ngờ nữa đúng là thiên phú bẩm sinh.

Nghiêm Tuyết ngược lại không tỏ ra lúng túng như Vị Đông Tuyết, nhẹ nhàng cười đáp lại: “Đã phiền đại biểu tỷ phải lo lắng cho muội rồi.”

Sự thoải mái tự nhiên của Nghiêm Yên, trái ngược hoàn toàn với sự thẹn thùng của Đông Tuyết lại hấp dẫn ánh nhìn của Vệ Vô Hạ, Nghiêm Yên cảm nhận được ánh nhìn của hắn thì ngẩng cao đầu nhìn lại, đồng thời cười nhẹ, lập tức giải tỏa không ít lúng túng ngại ngùng trong căn phòng này.

Có điều lão phu nhân được Vị Xuân Bình khơi dậy hứng trí dường như vẫn đang muốn vì các cô cháu gái chưa xuất giá mà hao tổn tâm lực, Hách Liên Dung sợ lão phu nhân nhất thời tâm huyết dâng trào mà quyết định hôn sự cho Vị Đông Tuyết, vậy thì không xong mất, bèn lập tức kiểm chuyện phân tán tâm tư của lão phu nhân: “Đúng rồi bà nội, Thiếu Quân nói chàng muốn tiếp tục việc kinh doanh tửu lâu, chàng đã nói chuyện này cũng bà chưa?”

Quả nhiên lão phu nhân hứng thú với việc của Thiếu Quân hơn Đông Tuyết, vừa nghe vậy mặt mày đã vui mừng hơn hờ: “Thật không? Vậy thì tốt quá rồi, tôi nay ta nói với Thiếu Dương đề nó đưa ít bạc cho Thiếu Quân.” Lão phu nhân nói xong liền quay sang khoe với Vị Xuân Bình: “Thiếu Quân hiện tại cũng đã có tiền đồ sáng sủa rồi, muốn tự gây dựng sự nghiệp kinh doanh buôn bán của riêng nó.”

Lão phu nhân bận khoe khoang với Vị Xuân Bình, Hách Liên Dung vội nháy mắt ra hiệu cho Vị Đông Tuyết chuẩn sớm, khi Vị Đông Tuyết thành công lặng lẽ rời khỏi phòng nàng mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra hôn sự của Vị Đông Tuyết không thể trì hoãn được nữa, phải nhanh chóng báo Vị Thiếu Quân đi thăm dò ý tứ Trần Bình Thường kia mới được.

Lại ngồi thêm một lúc nữa Hách Liên Dung đứng dậy tìm cơ chuẩn đi, để lại Vị Xuân Bình cùng Dương thị ba hoa tán dóc cạnh lão phu nhân. Vệ Vô Hạ cũng cùng lúc rời đi, cười khổ cùng nàng: “Đại tiểu thư Vị phủ quả nhiên nhiệt tình xôn xao.”

Hách Liên Dung cũng đồng tình thông cảm cho hắn: “Ta cũng là lần đầu được lĩnh giáo, nhưng nhiệt tình thái quá cũng không phải việc xấu gì.”

Vệ Vô Hạ gật gật đầu, hiểu kì hỏi: “Vừa rồi tẩu tử lo lắng cho hôn sự của tứ tiểu thư như vậy, thật khiến cho ta kinh ngạc, liệu có phải... tẩu tử cho rằng

ta không xứng với tứ tiểu thư đúng không?”

- Với điều kiện của công tử có gì phải sợ không xứng với bất cứ nữ nhân nào? Nhưng Đông Tuyết là ngoại lệ duy nhất.”

Vệ Vô Hạ khẽ đầu môi, sau đó cười rất mờ ám “Cái đó còn chưa chắc. Phụ nữ đã có chồng tại hạ cũng không thể lấy được.”

Hách Liên Dung hơi sững sốt rồi phì cười trêu ghẹo hắn: “Cái đó còn phải xem công tử có nguyện ý hay không nữa.” Nói xong lại thấy có chỗ không phải, hiện tại vẫn là cổ đại, lại cũng không thoáng như Tây Việt, câu đùa kiểu này vẫn là không nên nói ra.

Vệ Vô Hạ cũng không tiếp tục vấn đề này, lại lái sang vấn đề khác: “Có phải trong lòng tứ tiểu thư đã có người khác rồi hay không?”

- Chuyện này liên quan đến danh tiết nữ nhi, không thể bàn tán lung tung được.

Hách Liên Dung nói câu này với hắn xong cũng không muốn tiếp tục đề tài trai gái yêu đương này nữa đang muốn tìm cơ rồi đi thì Vệ Vô Hạ lại lên tiếng: “Tẩu tử, tại hạ vẫn còn chuyện chưa rõ. Tại hạ được biết Vị phủ nổi tiếng về đồ cổ, sáng nay lại thấy Vị huynh đối với ngọc cổ vô cùng am hiểu hứng thú, vậy sao huynh ấy lại muốn kinh doanh từ lâu? Không phải hơi chệch hướng so với tài năng của huynh ấy hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Mộ Dung Phiêu Phiêu

Nghe câu đó của Vệ Vô Hạ, Hách Liên Dung khẽ thở dài trong lòng một tiếng nhưng cũng không muốn nói nhiều với người ngoài nên chỉ cười cười đáp lại: “Mỗi người đều có chí hướng riêng, bất kể chàng ấy làm cái gì ta đều ủng hộ.”

Vệ Vô Hạ nhìn chằm chằm Hách Liên Dung, trong mắt có vài phần nghi hoặc, nếu tình cảm của Hách Liên Dung và Vị Thiếu Quân không có vấn đề gì vậy vì sao hai người bọn họ...

Lực chú ý của Vệ Vô Hạ lại đặt trên người Hách Liên Dung, cười nói: “Ta chợt nhớ đến một chuyện nhưng còn phải đi thương lượng với Vị huynh và Thiếu Dương đã.”

Hách Liên Dung không hỏi là việc gì chỉ nhún vai nhắc nhở: “Vậy chỉ sợ công tử phải chờ đến tối mới tìm được Thiếu Quân rồi!”

Vệ Vô Hạ không biết vì sao trong tim đánh thịch lên một cái, tâm tình vô cùng khác lạ: “Tẩu tử còn bận nhiều việc, Vô Hạ không dám làm phiền nữa.”

Nói tới bận rộn đúng là Hách Liên Dung đang rất bận, lại cho người đến phòng bếp dọn đồ cẩn thận một hồi sau đó đến tìm Vị Thủy Liên đợi nàng ta vẽ xong bức họa chân dung rồi lại phái người tìm kiếm khắp trong thành, bất giác cũng đã đến tối.

Vị Thiếu Quân lúc chiều tối đã về nhà, Vệ Vô Hạ lại vây đến hỏi han rồi kéo nhau vào thư phòng thăm thi to nhỏ đến nửa ngày không biết là đang nói chuyện gì, ngay đến bữa tối cũng không buồn ra ăn, Hách Liên Dung đành phải một mình đi đến đại sảnh.

Đại sảnh hôm nay tề tụ đông đủ, bữa tối cũng coi như khá thân mật thoải mái, Vị Xuân Bình đặc biệt khen ngợi Hách Liên Dung không dứt mồm, lúc thì khen năng tài sắc vẹn toàn, một lúc lại khen năng cử chỉ đoan trang, tinh tế, lo liệu công việc gia đình thỏa đáng. Trước mặt mọi người bị khen ngợi đến bất hợp lý như vậy cũng khiến nụ cười của Hách Liên Dung không còn kiên nhẫn hơn được nữa, cứ thế cứng đờ hóa đá.

- Đại tỷ, tỷ rốt cuộc về nhà để mưu tính cái gì vậy? Nịnh hót cũng không cần quá mức khoa trương, lộ bịch đến vậy chứ?

- Những lời ta nói đều xuất phát từ đáy lòng.

Vị Xuân Bình khẽ lườm Vị Thủy Liên tỏ vẻ không hài lòng vừa tiếp tục khéo léo tăng bốc: “A Dung vốn dĩ rất đảm đang tháo vát. Không những thân phận cao quý mà giải quyết mọi việc đều nhanh gọn dứt khoát.”

Hách Liên Dung lại thêm lần nữa toát mồ hôi hột, nàng không biết Vị Xuân Bình từ đâu đưa ra kết luận mình giải quyết mọi việc nhanh gọn dứt khoát, đang suy nghĩ xem bản thân có nên lại khiêm tốn một hồi nữa hay không chợt nghe thấy bên ngoài đại sảnh một giọng nói trong trẻo: “Đảm đang? Tháo vát? Nhanh gọn? Dứt khoát? Sao ta lại không thấy thế nhỉ? Vị đương gia này của các vị, ngay cả một bát cơm thừa cùng việc thăng chức, thêm cất tiền lương bên nhiều bên ít cũng mập mờ, vô lý!”

Giọng nói sắc mùi thuốc súng này khiến người trong đại sảnh đều sững sốt một phen ngoại trừ Vị Thủy Liên, nàng ta đứng dậy thờ phào nhẹ nhõm với người đứng ở cửa kia: “Tạ ơn trời đất cuối cùng cũng tìm được rồi!”

Lúc này Hách Liên Dung mới ngẩng đầu lên nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo xanh lục đứng ngay ở cửa, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, dáng vẻ thanh tú cao ngạo, tự tin có thừa, mắt gườm gườm nhìn mình thể hiện rõ sự căm ghét khinh thường.

Người trông cửa đứng sau thiếu nữ đó rụt rè lên tiếng: “Nhị tiểu thư, người này nói có quen biết tiểu thư...”

Vị Thủy Liên khoát tay lệnh cho người giữ cửa lui xuống. Hách Liên Dung nhìn rõ dung mạo thiếu nữ này có hơi chút giật mình thì Vị Thủy Liên đã lên tiếng nói tiếp: “Sao muội dám lên bỏ đi một mình, đại ca của muội đang lo cuống hết cả lên rồi kia.”

Trong lòng Hách Liên Dung đầy nghi hoặc liền hỏi lại: “Nhị tỷ, vị này là...” Chưa đợi Vị Thủy Liên lên tiếng trả lời thiếu nữ đó đã nói chen vào: “Là em chồng của nhị tỷ cô, nhị thiếu phu nhân, lại gặp mặt rồi.”

Vị Thủy Liên kinh ngạc: “Hai người gặp nhau lúc nào vậy?”

Mộ Dung Phiêu Phiêu hừ cười đáp: “Chính là lúc nhị thiếu phu nhân đang đại phát thần uy, lúc đó người tốt việc xấu cô ta cũng chẳng buồn quan tâm, hết lần này đến lần khác chen ép một nha hoàn mới mười ba tuổi.”

Đây phải gọi là giữa đường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, Hách Liên Dung cuối cùng cũng đã hiểu vì sao nữ hiệp nhiệt huyết tràn đầy năng lượng này mỗi lần gặp mình là hăm hè địch ý. Đối mặt với ánh mắt soi mói hiểu kì của mọi người, Hách Liên Dung lặng lẽ không lên tiếng, hiện tại nàng là đương gia, nếu chỉ vì một việc con con này mà tự mình lên tiếng lý giải đôi co sẽ bị coi là tầm thường kém cỏi.

Bích Liễu đứng sau lưng Hách Liên Dung không nhìn được lên tiếng: “Nha hoàn kia phạm sai lầm, tự mình chịu phạt, có điều Mộ Dung cô nương tối qua còn giả dạng nha hoàn trong phòng bếp, hôm nay lại lấy thân phận em chồng nhị tiểu thư đại giá quang lâm thật khiến cho người ta kinh hãi.”

- Bích Liễu?

Hách Liên Dung ngạc nhiên khẽ nhấc nhỡ nàng, không hiểu sao một người từ trước đến nay luôn cẩn trọng như Bích Liễu hôm nay lại kích động không kìm nén được nói ra những lời như thế, không nói đến việc lão phu nhân vốn ghét nhất việc người dưới quá phận, mà Vị Thủy Liên vẫn còn ngồi trên bàn tiệc, Mộ Dung Phiêu Phiêu đó cũng được coi như có một nửa thân phận chủ tử.

Dường như Vị Thủy Liên không có ý định truy cứu trách móc Bích Liễu, ngược lại dồn mọi chú ý đến những lời nàng nói, mặt mày nhăn nhó: “Cái gì? Muội...muội làm cái gì vậy! Đèn cũng không thềm tìm ta lại dám chạy đến phòng bếp làm ra cái chuyện hay ho như vậy?”

Mộ Dung Phiêu Phiêu lườm nguýt Bích Liễu, bữu môi nói: “Đúng là chủ nào tớ đấy!” Nói xong mới quay sang phía Vị Thủy Liên: “Vị muội muốn cho tỷ một sự ngạc nhiên lớn nên mới đóng giả nha hoàn, thế nào ngạc nhiên quá đi chứ?”

Cô ta vừa dứt lời bỗng sau lưng lờ ra một bóng người, vừa đi đến bên bàn ăn vừa nói móc: “Chi sợ Mộ Dung cô nương không chỉ thích giả dạng nha hoàn thôi đâu.”

Hóa ra là Vị Thiếu Dương. Mộ Dung Phiêu Phiêu vừa nhìn thấy hần liền cười tươi rói, khi nghe đến Vị Thủy Liên hỏi: “Thiếu Dương, đệ đã gặp qua muội ấy rồi sao?” thì lập tức tắt nắng, trong mắt còn hiện rõ sự chán ghét: “Hóa ra là người.”

Điều đó chứng tỏ là nhận lầm người, Hách Liên Dung càng thấy ngạc nhiên, khó có lúc gặp được người có thái độ như vậy với Thiếu Dương, lại ngầm nghĩ một lúc vậy nụ cười tươi rói lúc này là dành cho Vị Thiếu Quân? Lại nhớ đã từng nghe Vị Thiếu Quân kể chuyện ở Hợp Hoan các, biết được Mộ Dung Phiêu Phiêu nhận lầm người nên đánh Vị Thiếu Quân, chẳng lẽ sau khi biết rõ chân tướng sự việc lại nảy sinh thái độ tốt đẹp với Vị Thiếu Quân?

Hách Liên Dung đang tự giải tỏa nghi hoặc trong lòng, Vị Thiếu Dương tiếp tục tố cáo với Vị Thủy Liên: “Đã gặp qua một lần, có điều lúc đó Mộ Dung cô nương đang giả danh họ hàng của tuần phủ phu nhân nên ta cũng không ngờ cô ta vốn chỉ là em chồng của nhị tỷ.”

Vị Thủy Liên càng nghe càng đau đầu: “Phiêu Phiêu, muội muốn ta phải ăn nói sao đây? Nếu tuần phủ phu nhân mà biết được...”

-Chỉ cần có kẻ đứng thông thoáng hót lẻo, tuần phủ phu nhân làm sao mà biết được? Hơn nữa muội thật sự quen biết tuần phủ phu nhân mà, là do bọn họ tự cho rằng muội là họ hàng của tuần phủ phu nhân đó chứ, đúng là ức hiếp người ta quá thể!

Nhìn dáng vẻ vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ liền biết nàng ta cũng đành bó tay với cô em chồng này, chỉ đành thở dài lắc đầu ngao ngán sai người bưng nước đến cho Mộ Dung Phiêu Phiêu rửa mặt, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Một người nữa ngồi bên cạnh Mộ Dung Phiêu Phiêu là Vị Xuân Bình lúc này đang bấm đốt ngón tay tính toán gì đó, tính đến nửa ngày mới quay sang hỏi Mộ Dung Phiêu Phiêu: “Lúc muội đi lấy của ta hai mươi hai lượng bạc đúng không? Sao trưa nay ta tính đi tính lại cứ thấy thiếu thiếu thế nào vậy?”

Thái độ của Mộ Dung Phiêu Phiêu với Vị Xuân Bình lại khá tốt, không dầy vẻ coi thường như Vị Thủy Liên, không hề để ý so đo nói: “Có lẽ là vậy, muội chỉ tiện tay lấy một ít nào biết là hai mươi hai hay ba mươi hai đâu.”

Lúc này Vị Xuân Bình mới thờ phào nhẹ nhõm, Vị Thủy Liên lại không chấp nhận nỗi sợ nhỏ nhen hẹp hòi ra mặt này, không nhìn được nữa mĩa mai: “Có vài lượng bạc tầm thường mà cũng tính toán chi li như vậy!”

Vị Xuân Bình thở dài bi thống: “Trong nhà này cũng chỉ có mỗi muội hiểu rõ tình cảnh của tỷ, công việc làm ăn của chồng ta mỗi ngày một sa sút, sớm hay muộn gì cũng phải đóng cửa, nếu không khéo léo tính toán chi tiêu, mấy ngày nay ta cũng không biết phải sống ra sao nữa!”

Cái kiểu than vãn này Vị Thủy Liên cũng chẳng lạ gì nữa, Vị Xuân Bình thấy bà em này nhà mình dừng dừng thì quay sang Hách Liên Dung: “Nhị đệ muội chấp chương đương gia chắc rất rõ cuộc sống này không dễ dàng gì, như Vị gia chúng ta nhà cao cửa rộng, đồ ăn thức uống chẳng lo thiếu gì, nhưng nhà chồng tỷ...haiz...từ ngày chồng tỷ chuyển sang buôn bán hoa quả khô, việc làm ăn mỗi năm một lụn bại, đồ đạc trong nhà bán đi cũng đã

sớm không đủ bù lỗ rồi, nói ra sợ nhị đệ muội cười chê, bộ đại tỷ đang mặc trên người đây là từ ba năm trước rồi, vốn là y phục mùa đông, bỏ đi lớp bông dày bên trong cũng coi như về đây không quá mất thể diện.”

Nghe những lời này thật khiến cho người ta dễ mũi lòng thương xót, Hách Liên Dung vội nói: “Đúng lúc phủ ta đang chuẩn bị may một loạt y phục mùa hạ, đợi vài vốc mang đến đây tỷ cứ chọn lấy vài tấm, đã về đến nhà không cần phải khách khí ngại ngần gì.”

Vị Xuân Bình vội vã gật đầu như giả vờ cười toe toét sung sướng, Mộ Dung Phiêu Phiêu với ấn tượng ban đầu về Hách Liên Dung vẫn khó thay đổi, khẽ hừ một tiếng: “Đạo đức giả!”

Hách Liên Dung vẫn điềm nhiên như không, đạo đức giả thì đã sao, quan điểm của cá nhân người ta rất khó thay đổi, nhiều lúc càng cố giải thích càng khó lấy lại sự công bằng đúng đắn.

Mộ Dung Phiêu Phiêu hơi huých tay Vị Thủy Liên: “Tẩu tử*, lát nữa tẩu mang bạc trả lại cho đại tỷ đi, nếu muội biết nhà tỷ ấy khó khăn như vậy đã không mượn bạc của tỷ ấy rồi.” (*Tẩu tử: chị dâu)

Vị Thủy Liên “ừ” một tiếng, nàng biết nếu mình không thay Mộ Dung Phiêu Phiêu trả lại số bạc này thì nhất định sẽ bị Vị Xuân Bình làm nhảm bên tai suốt cuộc đời này mất, chỉ nghĩ thôi đã đủ phiền rồi.

-Vậy trả lại năm mươi hai lượng đi!

Mộ Dung Phiêu Phiêu cũng cảm thấy mình làm như vậy là không đúng bèn tự ý quyết định tăng thêm số bạc bồi thường, Vị Thủy Liên cũng chỉ hơi nhíu mày rồi gật đầu.

Nàng không chỉ quá hiểu rõ Vị Xuân Bình mà đối với cô em chồng này cũng chẳng phải ngày một ngày hai lại lắm gì, một khi máu dồn lên não thì có đi dạo trên phố vung hết gia tài vẫn cười hớn hở, nói gì đến việc xuất ra chút bạc còn con này.

Vị Xuân Bình thấy thu về được món hồi lớn thì sung sướng tột độ, thân mật kéo tay Mộ Dung Phiêu Phiêu: “Muội đó chỉ là một tiểu cô nương mà dám một mình rong chơi, làm tỷ đây lo lắng chết đi được, muội không biết sợ là gì sao?”

Lúc chưa nói đến việc trả bạc cũng không thấy chị ta lo lắng như vậy, có điều Mộ Dung Phiêu Phiêu cũng không so đo để bụng, tự mãn cười lớn: “Từ nhỏ đến giờ muội chưa từng biết chữ sợ viết như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Sự trừng phạt mê hoặc

Vị Xuân Bình tấm tắc khen ngợi: “Phiêu Phiêu thật khí phách, quả không phải nữ nhi tầm thường.”

Mộ Dung Phiêu Phiêu nghe kiêu khen này thì sướng lắm, mặt mũi phùng phùng tự mãn, liền quay sang nói với Vị Thủy Liên: “Tẩu tử, nha hoàn tên Nhị Tâm kia rất đáng thương, tẩu để muội ấy đến chỗ ta đi, đừng để làm ở phòng bếp nữa.”

Vị Thủy Liên hơi nhíu mày: “Người đáng thương trong thiên hạ thì nhiều lắm, muội có thể giúp đỡ được mấy người?”

-Giúp được bao nhiêu người thì giúp!

Mộ Dung Phiêu Phiêu lại tiếp tục đá xoáy Hách Liên Dung: “Nếu thiên hạ này bớt đi vài kẻ ác thì tốt rồi, những người đáng thương cũng giảm đi một ít!”

Hách Liên Dung cũng chẳng buồn để tâm những lời châm chọc ác ý công khai của Mộ Dung Phiêu Phiêu, nàng đang tự hỏi không biết mình đã gây thù chuốc oán gì với đại tiểu thư này, chẳng lẽ chỉ vì chuyện Nhị Tâm mà đã bị liệt vào dạng tội ác trời không dung đất không tha hay sao? Có quy định người đáng thương phạm lỗi không bị phạt hay sao? Haiz tí về giờ sách xem lại mới được!

-Nhị tẩu!

Thấy Hách Liên Dung đứng dậy, Vị Thiếu Dương cũng vội vàng đứng lên theo: “Nhị ca đang ở Thính Vũ Hiên đúng không? Đệ tìm huynh ấy có chút việc, hai chúng ta cùng đi.”

Hách Liên Dung gật đầu, sau khi cáo biệt mọi người trên bàn ăn thì cùng Vị Thiếu Dương rảo bước ra ngoài.

Trên đường đi nàng không nói lời nào, Vị Thiếu Dương ngắm nàng hồi lâu mới lên tiếng: “Nhị tẩu vì cái người tên Mộ Dung Phiêu Phiêu kia mà phiền lòng ư?”

Hách Liên Dung đối diện với Vị Thiếu Dương cũng không muốn giấu diếm gì, thờ dãi nói: “Cũng không phải quá phiền lòng, chỉ có chút không vui thôi.”

Vị Thiếu Dương mỉm cười: “Nếu lần này nhị ca quyết tâm làm nên chuyện lớn, chắc nhị tẩu sẽ không thấy buồn lòng như giờ nữa.”

Nói đến chuyện này, tâm tình Hách Liên Dung cũng khá hơn một chút: “Hi vọng chàng có thể kiên trì, thực ra nếu chàng ấy đã quyết tâm làm việc gì thì chắc cũng sẽ thành công, có điều...”

-Sao vậy?

-Ta chỉ hi vọng tương lai chàng ấy sẽ không hối hận.

Hối hận vì đã buông tay với thứ mình thích.

-Đúng rồi, Vệ Vô Hạ nói muốn tìm đệ và Thiếu Quân cùng thương lượng chút chuyện. Hắn đã đến tìm đệ chưa?

Vị Thiếu Dương gật gù đầu: “Đệ tìm nhị ca cũng vì việc này. Vệ Vô Hạ khi lần đầu tới thành Vân Trữ có mua một cửa hàng, vốn cũng định mở rộng việc kinh doanh trà ở đây, sau đó hắn có việc gấp cần dùng đến tiền nên đã tiêu sạch vào chỗ dùng để trùng tu lại cửa hàng nên có mượn đệ một ít. Sau đó nghe nói việc mở cửa hàng cũng không thành, lại đúng lúc nhị ca muốn mở tửu lâu nên hắn định thương lượng nhượng lại cửa hàng đó, đương nhiên đảm bảo giá cả hợp lý.”

- Hóa ra là vậy, có điều việc này chỉ cần nói với đệ là được rồi hắn còn tìm Thiếu Quân làm gì?

- Nói ra kể cũng khéo, Vệ Vô Hạ có quen biết một vị đầu bếp trong cung, vừa hay ông ta cũng ở gần thành Vân Trữ. Vô Hạ tìm nhị ca là để thương lượng chuyện vị đầu bếp này, nếu chuyện thanh đệ cũng nên giảm chút nợ cho hắn nữa.

Hách Liên Dung phì cười: “Tốn công không bằng tốn tiền, hắn đúng là có tiềm chất buôn bán.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã đến Thịnh Vũ Hiên, đèn trong thư phòng vẫn sáng, Hách Liên Dung để Vị Thiếu Dương vào thư phòng còn mình thì về phòng ngủ cũng không làm phiền bọn hắn.

Rửa mặt chải tóc nhanh gọn xong Hách Liên Dung không chờ đợi được nữa nằm phịch xuống giường, bận rộn suốt một ngày trời chỉ đến lúc này mới được nghỉ ngơi, lại lấy thư của Bạch Lan ra cẩn thận đọc lại một lần nữa, sau đó bần khoản không biết có nên viết thêm một bức thư nữa gửi cho nàng hay không, cân nhắc qua lại chẳng mấy chốc dần chìm vào giấc mộng.

Vị Thiếu Quân tiến Vệ Vô Hạ và Vị Thiếu Dương về rồi liền bước vào phòng ngủ, đập ngay vào mắt là dáng vẻ ngủ say mê man của Hách Liên Dung, tay vẫn cầm lá thư, đầu giường còn một cuốn sách đang mở.

Vị Thiếu Quân nhìn vậy thì vô cùng đau lòng, đáng ra không nên để nàng đi làm cái vị trí đương gia gì gì đó kia, mặc dù không phải việc gì cũng cần phải tự tay làm nhưng một đồng việc linh tinh lật vật mỗi ngày cũng khiến người ta quay cuồng chóng mặt, đặc biệt là với người đã quen lười nhác như nàng, cơ bản cũng khó ngay lập tức thích ứng được.

- Liên Dung?

Hắn nhỏ tiếng gọi nàng hai câu, Hách Liên Dung vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Vị Thiếu Quân cẩn thận rút ra lá thư trong tay nàng, đặt lại cuốn sách lên bàn, sau đó quay người nhẹ nhàng ôm nàng dậy giúp nàng cởi bớt áo ngoài để có thể ngủ cho thoải mái.

Ngắm nghía vẻ mặt lúc ngủ của nàng đến nửa ngày Vị Thiếu Quân thấy đã đến lúc mình nên rời khỏi, sau vài lần cứng rắn hạ quyết tâm cả người mới nhấc dậy nổi, lại cố gắng chỉ huy đại não bắt buộc mình rời đi, cuối cùng trước khi quay lưng vẫn là cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi nàng.

Hách Liên Dung mê mê man man bỗng dưng bị tập kích bất ngờ vội hốt hoảng mở mắt liền bắt gặp ngay dung nhan thanh lệ tuấn tú của Vị Thiếu Quân gần trong gang tấc, lúc bấy giờ mới thà lóng, yên tâm tiếp tục nhắm hai mắt lại, khẽ nhếch cằm lên chủ động quấn quýt thân mật với hắn.

Vị Thiếu Quân nhận được tín hiệu khích lệ liền bỏ giày lao ngay lên giường dán lấy thân thể Hách Liên Dung, một tay giữ gáy nàng, tay kia ôm chặt vòng eo như muốn thân thể nàng càng dán chặt hơn vào người mình, giữa hai người cơ hồ không còn khoảng cách nào. Hách Liên Dung chỉ cảm thấy nhiệt độ nơi đôi môi càng lúc càng nóng, sóng nhiệt cứ thế từ môi lan tỏa khắp toàn thân, chạy vào tận trong xương. Hai tay nàng vòng lên ôm cổ Vị Thiếu Quân khiến nụ hôn càng thêm nồng nhiệt, say đắm, hơi thở của hai người quấn quýt giao thoa, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, gấp gáp. Hách Liên Dung hơi ngoảnh đầu sang một bên để hít thở, đồng thời nụ hôn của Vị Thiếu Quân lại rơi xuống cắn cổ tuyết trắng nõn nà của nàng sau đó cứ thế tiện đường cắn mút chạy xuống dưới, giọng nói gấp gáp khẽ gọi tên nàng: “Liên Dung... nàng thơm quá...”

Đôi tay nóng rực vuốt ve nhẹ nhàng nơi mềm mại qua lớp vải mỏng, Hách Liên Dung hơi giật mình thu người lại, mi mắt run rẩy, tựa như đang tranh đấu có nên mở mắt ra hay không, lúc này Vị Thiếu Quân đã coi trung y của nàng qua đầu vai, cách chiếc yếm mỏng manh vùi đầu vào nơi đỉnh mềm mại.

Hách Liên Dung thờ ơ gấp một tiếng, cổ hết sức mở nửa đôi mắt, hai tay đặt lên đầu vai hắn hơi đẩy nhẹ ra: “Hôm nay ta rất mệt.”

Động tác của Vị Thiếu Quân chợt ngừng lại những vẫn vùi đầu vào chốn bông lạt tiên cảnh ngọt ngào của Hách Liên Dung, thất bại than nhẹ một tiếng: “Đây có phải là cự tuyệt không? Ta biết nàng vẫn gian chuyện Từ Yên, nàng muốn phạt ta thế nào cũng được nhưng đừng cự tuyệt ta, người trước mặt nàng bây giờ không phải là Vị Thiếu Quân trước đây nữa.”

Hách Liên Dung khép hờ đôi mắt lười biếng trêu đùa: “Chàng không phải là Vị Thiếu Quân thì là ai?”

- Là chồng nàng.

Mấy chữ ngắn ngủi này lại khiến trong tim Hách Liên Dung như có một dòng điện xẹt qua, chậm rãi mở mắt nhìn thẳng vào Vị Thiếu Quân từ trước đến nay chưa bao giờ có vẻ mặt thành thật đến như vậy, nhìn sâu vào đôi mắt hàm chứa đầy chờ mong lẫn nóng cháy, kích động lẫn bất an, Hách Liên Dung hạnh phúc khẽ cười, tựa như bị hấn dừng tiền thuật nín chặt lại, dần dần buông lỏng. Lại một lần nữa khép hờ đôi mắt, hai tay vòng lên cổ hấn kéo nhẹ xuống, hơi thở ấm nóng phả lên bên tai hấn thì thầm: “Hôm nay ta thật sự rất mệt, ta không muốn... lần đầu tiên của chúng ta... cứ như vậy mơ mơ hồ hồ...”

Nàng vừa nói vừa vươn lưỡi khẽ liếm tai hấn, thân mình Vị Thiếu Quân ngay tức khắc căng cứng lại, Hách Liên Dung khẽ cười bên tai hấn: “Có điều, ta cũng muốn lúc nào có thời gian... nghiên cứu chút huyền diệu trong cuốn bí tịch kia...”

Đây tuyệt đối là một loại trừng phạt nghiêm khắc, chỉ ít Vị Thiếu Quân cũng ngộ ra được như vậy.

Một đôi bàn tay to lớn hết nắm chặt lại mở ra, hết mở ra lại nắm chặt, Vị Thiếu Quân hít sâu một hơi cố hết sức bình sinh mới dậy nổi người, ngồi bên giường vò đầu bứt tóc đến nửa ngày mới quay đầu trừng mắt nhìn Hách Liên Dung đang co một góc cười đến sung sướng run rẩy, hấn u oán bước xuống giường: “Ta về phòng mình ngủ đây.”

- Thiếu Quân...

Vào lúc Vị Thiếu Quân đang uể oải đứng dậy, khoe miệng Hách Liên Dung hé cười, ngón tay nín lấy góc áo hấn: “Ta muốn chàng ở lại đây.”

Vị Thiếu Quân nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng, đầu tranh tư tưởng đến nửa ngày cuối cùng đành nghiêng rằng nằm lại lên giường, không cam lòng cời xoẹt áo ngoài ném xuống đất, vươn tay ôm chặt Hách Liên Dung vào ngực mình, hít ngửi hương thơm phảng phất trên người nàng sau đó hạ lệnh: “Ngủ thôi!”

Thân thể Hách Liên Dung khẽ run rẩy, không cần nhìn cũng đoán được nàng đang cười trộm, chậm chạp dán người sát bên cạnh Vị Thiếu Quân, vòng eo mềm mại khẽ lắc nhẹ, làn da non mịn cách lớp áo mỏng mỏng nhẹ lên lồng ngực, không ngừng níu nơn: “Thiếu Quân...”

- Nàng ngoan ngoãn một chút cho ta!

Giọng nói của Vị Thiếu Quân khàn khàn khác thường, cường chế thân mình quay lưng về phía nàng: “Nếu tiếp tục nửa đêm gà gáy xâm hại ta, để tự vệ ta cũng đành thỏa mãn khao khát của nàng.”

Hách Liên Dung từ trước đến nay chưa từng vui vẻ đắc thắng như lúc này đây, nhắm mắt lại vẫn thấy đầy màu hồng ngọt ngào phảng phất, tựa như... hương vị của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Thiếu nữ nhiệt huyết.

Hách Liên Dung theo thói quen mới cố dậy sớm hơn một chút, độ ấm bên cạnh nhắc nhở nàng đêm qua không còn cô đơn ngủ một mình, xoay người lại ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Vị Thiếu Quân cảm thấy vừa mơ màng vừa chân thật, nghĩ lại đêm qua cũng không tốt lắm. Hách Liên Dung khẽ cười trộm rồi đặt lên môi Vị Thiếu Quân một nụ hôn, cẩn thận đứng dậy xuống giường, kéo rèm lại sợ làm phiền giấc ngủ của hấn, sau đó mới cho gọi Bích Liễu vào giúp nàng rửa mặt chải đầu.

- Bích Liễu, người thấy ta búi tóc kiểu phi tinh truy nguyệt có được không?

Bích Liễu hơi cúi người nhìn Hách Liên Dung trong gương lấy làm lạ: “Thiếu phu nhân bình thường sợ búi tóc kiểu cao quá phức tạp, đồ trang sức lịch kích nặng đầu, hôm nay sao lại muốn vậy?”

Từ trong gương liếc xuyên qua rèm giường, Hách Liên Dung cười ngọt ngào: “Đổi kiểu tóc để thay đổi tâm trạng.”

Bích Liễu hướng theo tầm mắt của Hách Liên Dung cũng cười theo: “Xem ra là tâm tình thay đổi nên mới muốn thử kiểu tóc mới đúng không? Kiểu phi tinh truy nguyệt có hơi nhí nhánh đáng yêu, hiện tại thiếu phu nhân chương quản đương gia, nên búi kiểu nào chừng chặc một chút.”

Hách Liên Dung cũng chỉ nói bừa một kiểu nên đối với ý kiến của Bích Liễu cũng không phản đối, gật gật đầu, mặc nàng ầy sáng tạo.

Chẳng mấy chốc cũng xong, Hách Liên Dung lúc này rất khác biệt với lúc trước. Một búi tóc kiểu điệu mã thanh tú mà thoải mái, trên búi tóc cài một cây trâm vàng khắc hoa khai phú quý, trên trâm rủ xuống một chuỗi ngọc bích làm giảm đi chút sự phô trương từ ngân trâm, ở giữa tóc cài một ngân niện nhỏ, chuỗi ngọc vừa tầm rủ xuống giữa vầng trán mịn màng của Hách Liên Dung, khuyên tai cũng được phối màu xanh ngọc quyền quý và chừng chặc, bên trong là một bộ váy áo nhạt màu, bên ngoài khoác chiếc váy trắng ngà phối kim tuyến vừa trầm mặc vừa tinh tế. Bình thường Hách Liên Dung hay

mặc váy áo nhạt màu, hiện tại lại tăng thêm vẻ kiều mị khiến Bích Liễu cứ tấm tắc khen không dứt.

Hách Liên Dung tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng vô cùng thỏa mãn, khoe môi không giấu được cũng nhếch lên vui vẻ, cứ ngắm nghía mình trong gương mãi, một hồi lâu mới phát hiện rèm giường ngủ đã mở ra từ bao giờ, Vị Thiếu Quân tỉnh từ lúc nào cũng không hay, hai mắt hơi khép hờ đầy gian xảo, chân gác trên giường còn người tựa nơi đầu giường, lười biếng cong khoe môi liếc mắt đưa tình với người con gái trong gương.

Hách Liên Dung nhắc váy áo đứng dậy đi đến bên giường, hai tay hơi nhấc lên khoe: “Thế nào hả?”

Vị Thiếu Quân tỉnh té ngắm nghía nàng, huyết một tiếng sáo sai đó mới hơi nhủ mảy: “Vẫn còn thiếu một chút, cần thoa son nữa.”

Bên kia Bích Liễu đang hấp tấp tìm son, bên này Vị Thiếu Quân kéo Hách Liên Dung ngã vào trong lòng, không nói một lời quăn lắt đôi môi nàng, thỏa thích hôn cắn. Bích Liễu vội vàng xoay người sang chỗ khác, chờ lúc lâu sau mới thấy Vị Thiếu Quân cất tiếng khàn khàn: “Đẹp rồi.”

Bích Liễu liếc trộm trong gương thấy hai người kia đã tách khỏi nhau mới dám quay đầu lại thấy môi Hách Liên Dung sưng đỏ mọng lên, so với tô son còn yêu kiều diễm lệ hơn nhiều lần.

Nhìn rõ sự ám muội trong ánh mắt Bích Liễu, Hách Liên Dung hờn dỗi liếc Vị Thiếu Quân: “Sao không ngủ thêm lúc nữa đi.”

- Ta cũng muốn ngủ thêm chút nữa lắm.

Vị Thiếu Quân vươn vai xoay eo, mặt sung sướng khi xả được mối hận, lưu manh niết cầm Hách Liên Dung: “Nhưng đêm qua có tiểu yêu tinh cứ cọ sát dán chặt vào người khiến ta cả đêm mất ngủ, hôm nay còn phải đến cửa hàng với Thiếu Dương nữa, một ngày nào đó tướng công đây cũng bị nàng làm cho tỉnh tân nhân vong mất.” (Tỉnh tân nhân vong: chết vì cạn kiệt tinh lực, do phóng túng quá độ đó mà :3)

Hách Liên Dung đỏ mặt xấu hổ, bĩu môi cấu véo hấn một hồi, vừa mới xoay người định đi liền bị Vị Thiếu Quân từ đằng sau ôm lại. Hấn mím môi cười xấu xa hỏi: “Lại nghĩ đến cái gì đen tối nữa rồi, ý ta là do tinh thần mệt mỏi, kiệt quệ mà chết thôi.”

Hách Liên Dung lại đánh lên cái tay hư hỏng của hấn vài phát: “Bỏ tay ra.”

Vị Thiếu Quân trái lại càng ôm chặt hơn, cái mũi cao nhẹ nhàng dụi dụi lên cằm cổ Hách Liên Dung: “Lúc nào rảnh thì đi cùng ta, xem xong từ lâu rồi ra ngoài thành chơi.”

-Ta cũng rất muốn đi nhưng không được.

Hách Liên Dung chỉ chỉ sổ sách trên bàn: “Ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ đồng này.”

Vị Thiếu Quân mút nhẹ cổ nàng: “Đừng để bản thân mệt mỏi quá.”

Hách Liên Dung bất giác nhớ lại đêm qua, vừa khúc khích cười khẽ một tiếng Vị Thiếu Quân đã xoay người nàng lại, vẻ mặt bắt mắt dĩ nhiên nhéo nhéo má nàng: “Nàng lại đang suy nghĩ đến tới gì đó đúng không, đêm qua thật sự thấy nàng mệt đến bờ phờ khiến lòng ta đau như cắt vậy.”

Trong lòng Hách Liên Dung cảm thấy vô cùng ngọt ngào ấm áp: “Yên tâm, qua một đoạn thời gian sẽ tốt hơn thôi.”

Vị Thiếu Quân bắt mắt lắm bầm một câu: “Vậy ta vẫn phải chờ rồi!”

Hách Liên Dung không giấu nổi khinh bỉ lườm hấn một cái, cãi nhau đến nửa ngày vẫn không biết là ai đầu óc đen tối hơn ai đâu.

Cầm sổ sách ôm trong người, Hách Liên Dung nhắc nhở Vị Thiếu Quân dùng bữa sáng xong hãy đi, ra đến cửa lại chợt dừng bước, thoáng ngập ngừng cất tiếng hỏi: “Thiếu Quân... thật sự chàng có từng nghĩ qua không kinh doanh từ lâu mà làm việc khác không?”

Nét cười trên mặt Vị Thiếu Quân chợt tắt nhưng sau đó lại cười gượng: “Việc khác? Ví dụ?”

- Ví dụ như mở sòng bạc, lầu xanh chẳng hạn...

Hách Liên Dung vừa cười vừa trêu chọc hấn: “Một số việc mà chàng thích đó.”

-Được đó, ngay bây giờ ta sẽ đến các lầu xanh lớn nhất trong thành thu về các cô nương đầu bảng, đến lúc đó nàng đừng có trở mặt.

Vị Thiếu Quân nửa đùa nửa thật nói vậy, Hách Liên Dung lập tức ăn dấm chua: “Được thôi, đến lúc đó có người đêm đêm không ngủ được cũng chẳng liên quan gì đến ta.”

Nàng nói câu đó rồi chun mũi lè lưỡi với hấn, liền ngay lập tức mang theo Bích Liễu rời đi, đến lúc đó mặt Vị Thiếu Quân mới thật sự trầm xuống. Việc thích làm ư? Việc hấn thích làm... dường như chẳng có mấy.

Hách Liên Dung sau khi ra khỏi Thính Vũ Hiên mới có chút buồn buồn vô cớ, lại đứng ở cửa một lúc sau đó xoay người quay trở lại: “Bất luận chàng làm gì ta nhất định sẽ luôn ủng hộ chàng.”

Nét cười trên mặt Vị Thiếu Quân lại dần dần khôi phục, khẽ khàng gật đầu, đến lúc đó Hách Liên Dung mới yên tâm rời đi hấn, bắt đầu một ngày làm

việc mới đầy vất vả. Ngoài việc nghe báo cáo, kí giấy biên nhận, xem sổ sách, còn thêm một đồng việc không tên mỗi ngày một khác nhau, lúc nhàn rỗi thì cũng phải giờ sách ra học cách ghi chép tính toán, lại còn phải tìm hiểu giá cả hàng hóa, nhìn chung công việc của người làm đương gia vô cùng phong phú nhưng Hách Liên Dung càng lúc càng ý thức sâu sắc không hề phù hợp với bản thân mình.

Vất vả lắm trước bữa ăn tối mới có chút thời gian trống, nàng định trở về Thính Vũ Hiên nghỉ ngơi một lúc, vừa vào đến cửa viện liền nghe thấy trong sân có tiếng người nói léo xéo, liếc nhìn vào thì thấy Vị Thiếu Quân đã quay trở lại, đang chễm chệ nằm khểnh trên chiếc ghế dựa trong sân viện, Mộ Dung Phiêu Phiêu ngồi chiếc ghế bên cạnh, hai chân đơng đưa qua lại: “Trên người ta lúc đó chỉ có hai mươi mấy lượng bạc.”

-Hai mươi mấy lượng bạc mà dám gọi hoa khôi đầu bảng...Nào cô bị úng nước hả?

Vị Thiếu Quân dường như sắp ngủ gật đến nơi nhưng vẫn theo bản năng bồi vài câu độc mồm độc miệng.

-Nào huynh mới bị úng nước!

Mộ Dung Phiêu Phiêu lấy chân đạp nhẹ người hấn một cái: “Cái cô nương đó tuy rằng đoạt được danh hiệu hoa khôi nhưng không vui vẻ chút nào hết, nhất định do bị ép buộc mới tham gia cái cuộc thi hoa khôi đó, Mộ Dung Phiêu Phiêu ta hành hiệp trượng nghĩa, nếu đã gặp được ta, ta nhất định sẽ giúp đỡ nàng ấy đến cùng. Có điều đã giúp người là phải dùng đến vũ lực và hành vi nhân nghĩa, chẳng lẽ thật sự phải dùng bạc mới cứu được cô hoa khôi đó sao? Đều do cái tên Vệ Vô Hạ nhẽ nhàng vướng víu kia hết, tuy rằng kết quả cuối cùng cũng không tệ, huynh lại bằng lòng để nàng ấy rời đi. Thế nên huynh cũng có thể được gọi một tiếng là người tốt.”

Đôi chân nhỏ của Mộ Dung Phiêu Phiêu thích chí cứ đùng đưa qua lại, híp mắt cười tự mãn: “Sau này nhất định sẽ có người nói ta và huynh đều là người tốt.”

-Cô...cô đúng là... mặt còn dày hơn cả ta.

Vị Thiếu Quân trở mình quay lưng về phía cô ta: “Nói xong chưa? Xong rồi thì đi đi, sau này không có việc gì đừng đến làm phiền ta nữa.”

Mộ Dung Phiêu Phiêu dừng đùng đưa chân, nhìn ngắm Vị Thiếu Quân nói: “Vây lời xin lỗi của ta thì sao? Huynh có chịu chấp nhận không?”

- Xin lỗi?

-Ta từ trước đến nay ân oán phân minh, cản trở việc hành hiệp trượng nghĩa của ta là hai cái tên Vệ Vô Hạ với Vị Thiếu Dương kia, ta đánh nhằm huynh, từ đó đến giờ đều thấy rất áy náy.

- Vây thì... một câu xin lỗi sao bù đắp được những tổn thương cả về thể xác lẫn tinh thần cô gây ra cho ta, phải cỡ hai ba nghìn lượng bạc xem ra mới thỏa đáng.

Mộ Dung Phiêu Phiêu cười híp mắt: “Huynh thật thú vị, vàng bạc thì ta không có, nhưng ta có thể nói ba nghìn câu xin lỗi với huynh. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

-Dừng...dừng dừng...

Vị Thiếu Quân liền che hai tai lại: “Cô bị thần kinh hả? Muốn niệm kinh thì lên núi mà niệm, ra cửa rẽ trái thứ lỗi không tiền.”

Mộ Dung Phiêu Phiêu lại cười khúc khích một trận đang muốn cọt nhả nửa chọt sắc mặt sa sầm lại, quay về phía cửa quát rống lên: “Làm gì mà lên lên lút lút như trộm thế!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Công việc yêu thích (1)

Thật kì lạ, về nhà của mình mà cũng bị coi là lên lên lút lút. Hách Liên Dung bình thân bước vào sân viện lên tiếng chào: “Mộ Dung cô nương, cô đến rồi!”

Mộ Dung Phiêu Phiêu hừ một tiếng đáp: “Đừng nói mấy câu vô nghĩa, ta vốn dĩ đang ở đây, không phải đã đến rồi hay sao!”

Con người này cũng thật quá đáng sợ, đối với người ngay từ đầu đã để lại ấn tượng tốt với cô ta thì thế nào cũng được, còn với người vừa nhìn đã ghét thì nói câu gì cũng bị châm chọc, bới móc. Có điều lời cô ta nói cũng không sai, câu vừa rồi nàng nói cũng chỉ là chào hỏi khách sáo, bình thường chẳng biết nói gì mới đem ra đối phó lấy lệ. Hách Liên Dung bận rộn suốt một ngày cũng không có hơi sức đâu mà tiếp đón cái người thích huyền thuyên, làm nhảm, chẳng qua cô ta là em chồng Vị Thủy Liên, vừa là khách vừa là họ hàng thông gia, dù gì cũng cần phải giữ mặt mũi cho Vị Thủy Liên nên cô ta thích phô trương, khoe mẽ thế nào thì cũng đánh mặt kệ, cuối cùng thì cũng chỉ làm khách một thời gian rồi cũng phải đi mà thôi.

Hách Liên Dung chẳng lên tiếng thì thôi, còn Vị Thiếu Quân thì đã không nhịn được nữa rồi, trước đó nghe Vệ Vô Hạ nói Mộ Dung Phiêu Phiêu tỏ rõ địch ý với Hách Liên Dung hẳn cũng không tin lắm bởi nàng có đặc tội gì với bà cô này đâu. Nhưng hiện tại tận mắt chứng kiến, lại thấy Hách Liên Dung nhũn nhũn vậy thì rõ sự mệt mỏi, uể oải khiến hẳn vô cùng đau lòng, giọng nói tỏ rõ ý bức bối đuổi khách: “Đây là nhà nàng ấy, cô mới là kẻ không mời mà đến, đi đi.”

Thái độ này khác hẳn với một Vị Thiếu Quân lúc này tuy có hơi khó chịu nhưng vẫn thoải mái châm chọc, chỉ từ giọng điệu thôi cũng biết hiện tại hẳn đang vô cùng tức giận, Mộ Dung Phiêu Phiêu bĩu môi, định nói gì đó lại thôi, cuối cùng cũng chỉ nói: “Có một số người là cao thủ che giấu bản chất, lúc không có ai mới lộ ra bộ mặt thật, trên cương vị là bạn tốt ta cũng chỉ muốn cảnh tỉnh huynh thôi, cẩn thận một chút.” Cô ta nói xong thì vênh mặt thị uy với Hách Liên Dung rồi mới ngừng nguẩy bỏ đi khỏi Thính Vũ Hiên. (TMD, muốn ném dép con điên này quá ==///)

Đôi vai Hách Liên Dung lúc này mới rũ xuống, thở dài một hơi, lắc đầu ngao ngán, cái cảm giác này cũng thật quái lạ. Vị Thiếu Quân ôm eo dìu nàng vào phòng, vừa đi vừa hỏi: “Nàng xui xẻo đặc tội gì với bà cô đó vậy?”

Hách Liên Dung nhún nhún vai, dựa toàn bộ thân mình vào Vị Thiếu Quân, Bích Liễu đi sau kể lại tường tận sự việc ngày đó, nói xong một lượt vẫn thấy bất mãn tiếp tục chỉ trích: “Cô ta vốn chẳng biết gì hết cứ nhất quyết coi thiếu phu nhân là người xấu, nếu không phải thiếu phu nhân đang chương quản đương gia, ai lấy bát com nào trong phủ thiếu phu nhân cũng chẳng buồn quan tâm.”

Vị Thiếu Quân lại thở ngắn vắn dài, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán Hách Liên Dung: “Nàng đó, đúng là không hợp làm cái chức vụ này, làm việc tốt thì phải lưu danh tiếng, người khác chỉ sợ đại danh của họ chưa đủ vang xa, nàng phạt nha hoàn kia, sau đó còn giúp đỡ, người ta cảm ơn còn chưa hết, kẻ khác nhìn vào lại chỉ thấy sự nghiêm khắc của nàng mà thôi.”

- Ừm!

Hách Liên Dung từ trước vẫn biết bản thân mình không hợp làm cái chức vụ đương gia này giờ lại nghe Vị Thiếu Quân nói lần nữa càng cảm thấy năng lực của mình có vấn đề, trong lòng không khỏi trĩu nặng cảm giác thất bại liên tiếp người ôm cổ hẳn, một bước cũng không muốn nhấc chân nữa, lười biếng dựa vào ngực Vị Thiếu Quân làm nũng.

Vị Thiếu Quân bắt được tín hiệu liền cúi người ôm ngang nàng trong lòng ngực mình bước vào phòng. Hẳn yêu chết đi được một Hách Liên Dung như thế này, trước đây lúc nào nàng cũng dùng ánh mắt dùng dụng quan sát, đánh giá mọi thứ, như thể không quan tâm đến thế giới xung quanh mình nhưng thực tế lại yếu đuối mong manh như ngọc lưu ly. Nhưng hiện tại nàng lại không ngại ngần thể hiện rõ ưu buồn, yếu đuối trong mình với hẳn, làm nũng với hẳn, toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn.

- Nàng cứ dứt khoát buông tay không quản gì nữa đi, để Vị phủ này náo loạn vài ngày, bà nội không chịu nổi nữa cuối cùng cũng phải tìm người khác tiếp quản vị trí này thôi.

Vị Thiếu Quân đề xuất ý tưởng của hẳn với nàng.

Hách Liên Dung lắc đầu: “Nếu bà nội có sự lựa chọn tốt hơn đã không để ta làm đương gia. Huống hồ... cái chức vị oai phong rực rỡ như vậy...” Nói đến đây này thì thầm hạ thấp giọng như sợ người khác nghe thấy: “Ta cũng có chút hư vinh chứ!”

Vị Thiếu Quân cười khẽ, lòng ngực không ngừng chấn động, ôm Hách Liên Dung đặt lên giường xong mới ghé nhẹ mũi nàng, dưới đáy mắt ẩn chứa đầy sự yêu chiều: “Vậy lại để tướng công ta đây phải lao lực một chút làm quân sư quạt mo cho nàng vậy.”

Hách Liên Dung lại lắc đầu: “Chàng còn bận công việc của mình, ta muốn tự mình tìm trợ thủ. Đúng rồi, hôm nay chàng đi xem cửa hàng thế nào rồi?”

- Cũng tạm được, diện tích đủ lớn, khu vực kinh doanh cũng đông đúc, tối nay tên tiểu tử họ Vệ kia sẽ chuẩn bị khế ước bàn giao, sáng mai mới kí. Chỉ có điều nội thất trong đó quá cũ kĩ, ta cũng đã tìm người đến sửa sang lại rồi.

Đây mới chính là Vị Thiếu Quân, nếu đã muốn làm việc gì thì không để lỡ giây phút nào, có điều hiện tại hẳn lại cảm thấy có hứng thú với việc khác hơn: “Nàng định tìm ai làm trợ thủ?”

Hách Liên Dung đáp: “Không phải chàng khoe đã tìm được cho ta rồi hay sao?”

Vị Thiếu Quân do dự gật gật đầu, về Vị Đình Ngọc, hẳn quyết định trong khoảng thời gian này nếu Hách Liên Dung đề nghị hẳn sẽ đáp ứng được nhưng chỉ giới hạn trước kì thi đình, sau đó nếu Nhược Vân được đề tên trên bảng vàng chỉ sợ đó là lúc Vị Đình Ngọc trở mặt báo thù. Vị Thiếu Quân hi vọng trong vòng hai, ba tuần này Hách Liên Dung có thể phui tay bỏ quách cái chức vị này đi, đến lúc đó mới là vạn sự như ý. Đó cũng là nguyên nhân vì sao hẳn dẫn dụ Hách Liên Dung không nên dễ dàng nhờ vả cũng như tin cậy Vị Đình Ngọc, nếu như là Vị Đình Ngọc tự ra tay giúp đỡ thì may ra lòng hận thù hoặc bất mãn của bà cô đây mới bớt đi chút ít.

-Nếu Thiếu Dương mau chóng thành thân, không biết chừng đến lúc đó ta mới có thể thoải mái được.

Hách Liên Dung chỉ nói ra suy nghĩ của mình với Vị Thiếu Quân, không phải tộc mạch chỉ là có hơi hiếu kì: “Hôm qua đại tỷ nói bóng nói gió có phải sau này Nghiêm Yên sẽ gả cho Thiếu Dương đúng không?”

-Đại khái là vậy.

Đối với vấn đề này Vị Thiếu Quân hoàn toàn không có hứng thú quan tâm đến, chỉ là khi Hách Liên Dung thản nhiên nói đến chuyện hôn nhân đại sự của Thiếu Dương khiến tim hẳn có chút nhảy nhót. Từ sau lần trước khi Vị Thiếu Dương vô tình để lộ tâm ý của hẳn, trong lòng Vị Thiếu Quân như thể

có gì đó lo lắng không dứt. Cảm giác này không giống với Vệ Vô Hạ – hẳn vừa có sự đề phòng vừa châm chọc, đả kích, nhưng đối với Vị Thiếu Dương hẳn hoàn toàn không an tâm chút nào, sợ cho dù bản thân mình có cố gắng đến mấy cũng đều vô ích. Nhưng hiện tại thì khác rồi, Hách Liên Dung thân nhiên nhắc đến chuyện thành thân của Vị Thiếu Dương, thường những chuyện này chỉ có bậc trưởng bối mới bận tâm đến, điều này cho thấy cái gì đây? Cho thấy rõ rằng trưởng tẩu như mẫu thân a, Hách Liên Dung đặt nặng vào vị trí bề trên của Vị Thiếu Dương mà quan tâm, lo lắng!

Vẫn còn may Hách Liên Dung không đọc được tư tưởng của Vị Thiếu Quân nếu không nhất định sẽ phát điên mất, nàng liếc nhìn hắc bữu môi nói: “Ta vẫn còn nhớ rõ người mà Nghiêm biểu muội thích là chàng đó.”

-Đó là trước đây thôi.

Vị Thiếu Quân vội vàng thanh minh: “Lúc còn nhỏ ai mà chả thích những đứa trẻ hoạt bát, thông minh, đáng yêu như ta. Lớn lên rồi thì lại khác, đều chỉ thích người có sự nghiệp lẫy lừng, gì mà chín chắn chừng chạc vân vân mây mây các kiểu...”

Nếu như Hách Liên Dung không phì cười lúc này không biết chừng Vị Thiếu Quân sẽ tự xưng nói một tràng giang đại hải ngôn từ hẳn tự nghĩ ra vậy. Vị Thiếu Quân thấy nàng bật cười khanh khách thì hơi lúng túng, đã gầy ra rồi hung hăng bỏ nhào lên giường: “Ta nhắc lại chuyện này với nàng là vì ăn dấm chua đó, nếu không phải...”

Vị Thiếu Quân còn chưa kịp nói ra mấy câu nạt nộ uy hiếp đã thấy Hách Liên Dung ngẩng đầu lên, có vẻ không vui nói: “Ta cũng ghen đó, Nghiêm biểu muội so với ta còn tốt hơn nhiều.”

Vị Thiếu Quân cẩn thận quan sát ánh mắt nàng thấy vẫn còn gì đó ngập ngừng chưa nói hết ra liền thúc giục: “Còn nhưng nhị gì nữa không?”

Hách Liên Dung hít sâu một hơi rồi kiên định gật gật đầu: “Nhưng chàng đã trêu chọc phải ta, ta nhất định sẽ không buông tay đâu, trừ phi... trừ phi chàng là người buông tay trước.”

-Đây là câu ta ghét nhất.

Vị Thiếu Quân vừa nói vừa hôn lên môi Hách Liên Dung, dùng lực mạnh mẽ vừa cắn vừa mút như muốn trừng phạt nàng, Hách Liên Dung kêu nhỏ một tiếng còn chưa kịp chống cự lại thì lực tấn công trên môi đã giảm xuống, Vị Thiếu Quân hơi tách ra ngắm nhìn nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ trôn cánh môi sưng mọng của nàng, khẽ thở than một tiếng rồi lại cúi đầu xuống nhưng vô cùng dịu dàng hôn nàng, từ đôi môi rồi lại chuyển lên hai má, cắn cổ rồi thì thâm bên tai: “Hôm nay có vẻ không mệt lắm đúng không?”

-Humm?

Hách Liên Dung khẽ thở gấp mở to đôi mắt, nhìn thấy rõ dục vọng đang rực rạch trời dậy trong mắt Vị Thiếu Quân, quay đầu đi cười trộm: “Lát nữa còn phải đi ăn tối.”

- Không ăn một bữa cũng chưa chết được đâu.

Vị Thiếu Quân vừa nói vừa nhanh chóng cời y phục của mình, một tay mạnh mẽ giữ chặt hai tay Hách Liên Dung nâng cao qua đầu, tay còn lại mò mẫm trong áo nàng: “Hôm nay là ngoài ý muốn...”

Cốc cốc cốc...

Cả người Vị Thiếu Quân lúc này cứng ngắc một lúc, đang muốn giả bộ như không nghe thấy thì giọng nói của Bích Liễu từ ngoài cửa vọng vào: “Nhị thiếu gia, có người đến tìm thiếu gia, nói là đốc công của cửa hàng người gặp hôm nay, có việc gấp lắm.”

- Có cái gì mà gấp chứ...

Vị Thiếu Quân tức tối lầm bầm một câu, không hề có ý định ra ngoài gặp khách, dựa vào người Hách Liên Dung hai tay tiếp tục sờ mó lung tung, Hách Liên Dung cười khúc khích đẩy đẩy người hẳn ra: “Mau đi xem sao đã, chúng ta hãy còn nhiều thời gian, không có việc gì quan trọng người ta đã chẳng đến tìm vào lúc sắp cơm nước thế này, tối nay đại tỷ nói muốn đi dạo phố, ta cũng còn phải đi cùng tỷ ấy nữa.”

Vị Thiếu Quân vô cùng ám ức bất mãn! Cực kì bất mãn! Tại sao hết người này đến người khác kéo đến đối địch cản trở hẳn vậy? Hẳn cũng chỉ muốn hưởng thụ chút ngọt ngào ân ái vợ chồng, điều đó có gì là sai chứ?

-Tốt nhất đừng có việc gì cấp bách!

Vị Thiếu Quân bực bội vô đầu bứt tai nhắc người dậy. Thấy hẳn định cứ thế mà ra ngoài, Hách Liên Dung vội vã gọi lại: “Y phục.”

Vị Thiếu Quân nhìn lại bản thân, lại đi về phía giường đứng giang hai tay để Hách Liên Dung giúp hẳn chỉnh đốn y phục, sau đó lại nâng cầm nàng lên hôn chụt một cái vang dội: “Tối nay dạo phố cứ giả vờ đi một tí cho có rồi về, đừng về muộn quá đây.”

Hách Liên Dung mỉm cười gật gật đầu, trong giọng nói ẩn chứa đầy mờ ám: “Nếu chúng ta đều cùng về sớm hay là để Bích Liễu chuẩn bị sẵn nước tắm.”

Đôi lông mày Vị Thiếu Quân hơi nhíu lên đầy phấn khích, lại néo néo hai má nàng, gật đầu thỏa mãn: “Cứ như vậy đi.”

Vị Thiếu Quân đi rồi liền nuốt luôn lời, đến nửa đêm tối mịt cũng chưa thêm mò về, mấy ngày nay khiến hẳn ngựa ngáy tâm can, tình lực khó nhẫn nhịn

được nữa, vậy mà còn có việc gì khiến hấn chưa thể thoát thân quay về nữa đây.

Đợi đến quá nửa đêm, Hách Liên Dung mệt mỏi chuẩn bị đi ngủ, trong lòng không ngớt lo lắng. Vị Thiếu Quân gặp phải chuyện phiền phức, vừa mới ngã lưng chưa lâu chợt cửa phòng bị bật mở hung bạo, một bóng người nhanh như cắt vọt đến, Hách Liên Dung chưa kịp thét lên thì người đó trong nháy mắt đã đến bên giường, giọng nói đầy hoan hỉ của Vị Thiếu Quân vang lên: “Liên Dung, nàg. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Công việc yêu thích (2)

Lúc này Hách Liên Dung mới thở phào một tiếng, tâm tình căng thẳng dần dần buông lỏng: “Sao vậy?” Nàng vừa hỏi vừa bước xuống giường, đến bên bàn thấp một ngọn nến, quay đầu lại thấy Vị Thiếu Quân đang ôm một cái hộp đứng cạnh giường, cái mặt lộ rõ sự hớn hở khiến người ta khó lòng tin tưởng được.

-Cái gì vậy?

Vị Thiếu Quân hồi hộp mỉm cười, cẩn thận đặt cái hộp lên bàn sau đó đi đóng cửa lại rồi mới kéo Hách Liên Dung ngồi xuống, thần bí khê “xuyt” một tiếng, sau đó mới thận trọng mở cái hộp ra. Hách Liên Dung không khỏi cũng bị hồi hộp theo từng động tác của hấn, dõi theo cái hộp đang dần được hé mở, Hách Liên Dung vốn cho rằng sẽ được diện kiến bảo ngọc trên châu hào quang chói lóa này kia. . .kết quả đều không như nàng đoán. Bên trong cái hộp có một đồng lùm lùm lưa tơ tằm như thẻ bọc gì đó bên trong, to chừng bằng năm nắm, nhìn chẳng ra cái cóc cũng chẳng ra cái đĩnh, bề mặt thì gì đồng nham nhở, nhìn thế nào cũng không giống một bảo vật.

-Cái này?

Vị Thiếu Quân gật gật đầu, cái mặt như thẻ trứng sỏ độc đắc vậy, cẩn thận đặt cái vật thẻ nham nhở đó lại vào hộp: “Đây là chén uống rượu, có tên là cửu trình, là do pháp sư hộ quốc của đời Chu tám trăm năm trước tự tay đúc ra, dùng để cúng tế trời đất, vốn có ba cái, lúc ta còn nhỏ đã từng được thấy một cái, đáng tiếc đã bị phá hủy, còn cái nữa năm ngoái được truyền tai là ở khu phố Hoài Nguyên nhưng cuối cùng không biết đã bị ai đó mua đi mất, vậy nên cái chén trong tay ta đây chính là chiếc cuối cùng.”

Hấn hào hứng say mê giảng giải, Hách Liên Dung ngược lại có chút mơ màng: “Cái này do chàng phát hiện ra?”

-Không phải, chiều tối nay đốc công đến tìm ta đó, trong lúc họ tháo dỡ những chỗ mục nát đã tìm thấy một đồng trong bức tường cạnh cầu thang, may đốc công nhanh chóng đến tìm ta không mấy người khác đã cho là đồ cũ không dùng được nữa mà bán sạch hết rồi.

- Một đồng? Vẫn còn nhiều thứ nữa lắm sao?

- Hầu cái còn lại đa phần đều là hàng giả.

Vị Thiếu Quân cười nói: “Trộn lẫn đồ cổ quý hiếm với đồng đồ giả đó, không biết chủ cũ của cửu trình cũng cho nó là đồ giả nốt hay đánh đồng chỗ đồ giả đó quý ngang đó thật. Không cần biết thế nào cũng đủ thấy nhãn quang người đó quá kém.

Hách Liên Dung phì cười: “Nhãn quang của chàng thì giỏi rồi, có thể ngay tức khắc lọc ra được đồ thật.”

Vị Thiếu Quân xua tay: “Cái đồng đồ đó không ít, cũng lọc ra được một vài vật quý, chỉ có điều không so được với cái chén này thôi, giám định đồ mất khá nhiều thời gian nên ta mới về muộn như này.”

-Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Hách Liên Dung nhìn món đồ trong tay hấn hỏi: “Nó có được coi là của chàng không?”

-Đấy mới là vấn đề.

Vị Thiếu Quân lật qua lật lại cái chén đó một lúc lâu, tiếc nuối nói: “Nếu như sáng mai mới phát hiện thì tốt quá rồi, hiện tại vẫn chưa kí khế ước, cái cửa hàng đó vẫn coi như là của Vệ Vô Hạ, đồ đạc bên trong đương nhiên cũng là của hấn.

Nghe hấn nói vậy Hách Liên Dung có chút ngạc nhiên: “Bời vậy... chàng muốn đưa lại những vật này cho Vệ Vô Hạ sao?”

Vị Thiếu Quân không nói gì, xem ra là định làm như vậy rồi. Hấn tiếc nuối ngẫm nghĩ rồi lại một lần nữa đặt chiếc chén đó vào hộp, giọng nói ngậm ngùi: “Sao ta lại xui xẻo như vậy chứ!!!” Hấn nói xong thì cấp chiếc hộp vào vách cũng chẳng nói chẳng rằng gì với Hách Liên Dung, đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Hách Liên Dung vẫn còn ngạc nhiên một lúc lâu, nàng không ngờ Vị Thiếu Quân lại là người hiểu biết lí lẽ như vậy, lại chờ thêm nửa ngày vẫn không thấy hấn về nên cũng đành đi ngủ trước. Mới sáng sớm ngày hôm sau, vừa mở mắt đã thấy bóng người ngồi trước bàn trang điểm đang hí hoáy loay hoay

ngịch gì đó, không phải Vị Thiếu Quân thì còn ai vào

đây.

- Tới qua chàng...

Hách Liên Dung vừa ngáp ngừng lên tiếng đã thấy Vị Thiếu Quân đang cầm chiếc bàn chải nhỏ cẩn thận cọ cọ đánh đánh cái chén tang vật ngày hôm qua, xung quanh còn một đồng lính tinh những dụng cụ khác, nhìn hẳn có vẻ vô cùng chuyên nghiệp.

-Ta còn tưởng chàng đã đem trả vật này cho Vệ Vô Hạ rồi đó.

Vị Thiếu Quân cũng không ngẩng đầu lên, vẫn chuyên tâm tiếp tục công việc của mình, đến nửa ngày mới nói: “Ta đã làm thế rồi mà, nhưng hẳn cũng vẫn còn biết điều, nói là chúng ta đã định ra khế ước rồi, tuy chưa kí nhưng cái cửa hàng đó đã coi như là của ta.”

-Humm?

Hách Liên Dung thấy vô cùng kì quái ngồi xuống bên cạnh Vị Thiếu Quân, cẩn thận nhìn ngắm cái đồ vật đó: “Cái vật này đáng giá bao nhiêu tiền?”

Vị Thiếu Quân nhún nhún vai: “Nghe đâu cái người ở Hoài Nguyên kia nói bán được hai vạn tám nghìn lượng.”

Hách Liên Dung mắt chữ O mồm chữ A kinh hãi: “Nhìn vậy mà đáng giá nhiều tiền thế sao?”

-Đấy còn là giá cả từ một năm trước rồi.

Vị Thiếu Quân cười sung sướng: “Có điều tên tiểu tử họ Vệ kia cũng chẳng bị thiệt gì, số nợ còn lại của hắn coi như xí xóa hết luôn.”

Mắt Hách Liên Dung co giật đến nửa ngày mới gào lên: “Ý là ngoài tiền cửa hàng ra chỗ còn lại chàng không cần nữa hả, chỉ để đổi cái vật này sao?”

Vị Thiếu Quân không chút nao núng nói: “Đúng vậy!”

Hách Liên Dung đâm đâm vào vai hắn: “Ông tướng ạ, chỗ tiền nợ còn lại của Vệ Vô Hạ là của Thiếu Dương, chàng nói xóa là coi như xong sao?”

Vị Thiếu Quân lúc này mới quay đầu lại, nhìn Hách Liên Dung đến nửa ngày mới quay đầu cẩn thận cất vật kia vào hộp, rửa qua tay mới nói: “Nếu là Thiếu Dương, đệ ấy nhất định cũng sẽ có quyết định như ta, không tin nàng đi hỏi mà xem.”

-Đấy không phải vấn đề.

Hách Liên Dung cũng lười giải thích với hắn, có lẽ hắn từ trước như vậy đã quen rồi, quen coi tiền của Thiếu Dương cũng là tiền của mình.

-Ta biết, chỗ tiền đó ta sẽ trả lại cho Thiếu Dương.

Vị Thiếu Quân đến cạnh Hách Liên Dung hôn nàng một lúc lâu sau đó mới cười hi hi nói: “Ta dù gì cũng là người đã có vợ, sao có thể cứ sống dựa vào người khác mãi được.”

Cái cách tự ý quyết định của hắn khiến Hách Liên Dung không quen lắm, chỗ tiền đó xem ra hắn cũng chẳng trả lại được hết, có điều cũng còn có ý thức mình đã là người có vợ, coi như cũng có tiến bộ.

- Đúng rồi...

Hắn đẩy đẩy Hách Liên Dung đến bên bàn ngồi, trải ra một tờ giấy Tuyên Thành: “Ta muốn đặt tên cho tửu lâu, nàng cảm thấy thế nào?”

Trên tờ giấy trắng tinh có viết bốn chữ lớn: “Liên Quân tửu lâu”, phía dưới có thêm mấy chữ nhỏ đề chi nhánh Vân Trữ.

-Liên lấy trong tên nàng và Quân lấy trong tên ta, cũng được đấy chứ?

Vị Thiếu Quân cười vô cùng rực rỡ sáng chói: “Liên Dung, nàng thường nói muốn làm việc gì phải làm cho bản thân mình trước đã, nhưng ta làm mọi việc vừa là vì mình vừa là vì nàng.”

Cái tên tiểu tử này nói những lời đường mật ngày càng thuận mồm thuận miệng nhưng dù sao Hách Liên Dung vẫn cảm thấy vô cùng hài lòng, nhưng nàng vẫn có chỗ không hiểu rõ chỉ vào mấy chữ nhỏ: “Sao lại là chi nhánh Vân Trữ, thế tổng bộ của chàng ở đâu vậy?”

Vị Thiếu Quân cẩn thận cuộn tờ giấy lại trả lời: “Đây là chiến lược kinh doanh mà thôi, đề biển hiệu là chi nhánh không phải người ta thấy sẽ nghĩ là còn tổng bộ nữa hay sao, để tạo cho người ta cảm giác tin tưởng tín nhiệm, đợi sau này việc kinh doanh phát triển hơn thì mở ra một cái tổng bộ cũng chưa muộn.”

Hách Liên Dung câm lặng chẳng biết nói câu gì, lần đầu tiên được diện kiến kiểu kinh doanh này, mở chi nhánh trước tổng bộ sau.

-Ý tưởng này được đấy chứ?

Vị Thiếu Quân mong ngóng lời khen từ Hách Liên Dung: “Đến Thiếu Dương cũng không nghĩ ra được đâu!”

Hách Liên Dung dở khóc dở cười, chẳng hiểu sao hần cứ có những tư duy lệch lạc như vậy cũng chỉ biết “ừ” một câu cho có, ánh mắt lại chú tâm đến cái hộp trên bàn trang điểm có chút ngấn ngò.

-Sao vậy?

Hách Liên Dung lắc đầu chuyển ánh mắt cười: “Ta thật không ngờ chàng bỏ bê giám định đồ cổ nhiều năm như vậy mà vẫn vô cùng tâm đắc với món đồ đó.”

Vị Thiếu Quân nhếch nhếch khóe môi, xem ra có vẻ không vui lắm, Hách Liên Dung đến bên bàn trang điểm mở ra xem chiếc chén đã được đánh bóng cùng với mấy dụng cụ chuyên dùng nhỏ nhỏ, cuối cùng hạ quyết tâm, quay đầu lại hỏi hần: “Thiếu Quân, chàng đã từng nghĩ việc mở tủ lưu liệu có phải là công việc chàng muốn làm nhất hay không?”

Vị Thiếu Quân hơi mấp máy môi nhưng cũng không trả lời lại, Hách Liên Dung đang muốn nói rõ hơn nữa thì Bích Liễu ở ngoài bấm báo: “Nhị thiếu gia, Vệ công tử đến rồi!”

Vị Thiếu Quân vội vợ ngay cái hộp cất vào trong tủ quần áo sau đó mới mở cửa phòng, ra đến sân viện vừa gặp mặt Vệ Vô Hạ đã cho ngay một câu phủ đầu: “Vật đó ngươi đã nói là không cần rồi, không được nuốt lời.”

Vệ Vô Hạ khẽ cười hươ hươ mấy tờ khế ước trong tay: “Có mấy khế ước chúng ta cần phải kí, ta chỉ sợ Vị huynh không chờ được nữa nên mới sáng sớm đã vội đến đây.”

Vị Thiếu Quân giật lấy xem một lượt cẩn thận mãi cho đến khi xác nhận không có lỗi gì mới gặt gù: “Ngươi cũng có chút ưu điểm đó.”

Nhận được lời khích lệ của Vị Thiếu Quân xong Vệ Vô Hạ phải đến nửa ngày mới thích ứng được, sau khi cười cười kí xong khế ước mới nghiêm sắc mặt lại nói: “Vị huynh, chớ trách Vô Hạ đường đột mạo phạm, thực sự chỉ cần từ việc ngày hôm qua thôi cũng không khó có thể nhận ra huynh vô cùng có thiên phú với đồ cổ, điều kiện gia đình lại vô cùng thuận lợi, sao huynh không kinh doanh đồ cổ mà lại chuyển hướng sang tủ lưu?”

Vệ Vô Hạ vô cùng thản nhiên nói ra, mặt lộ rõ vẻ hiểu kì ngược lại khiến Hách Liên Dung trong phòng day dứt đến nửa ngày. Đáng ra câu này nên do nàng tự mình hỏi hần, đã mấy ngày nay trong lòng nàng cứ luan luan quanh vì vấn đề này, vừa rồi muốn nói với hần cũng chính là như vậy, nhưng cứ sợ đụng chạm đến vấn đề đánh mất cơ hội thừa kế sẽ lại càng thêm đã kích Vị Thiếu Quân nên nàng mấy lần định nói lại thôi.

Sợ làm tổn thương hần nên không muốn nhắc đến những việc khiến hần đau lòng, đó cũng chỉ là mượn cớ bao biện, chẳng lẽ hần muốn làm cái gì nhất nàng lại không biết được hay sao? Bọn họ là vợ chồng, có cái gì mà không thẳng thắn nói ra được với nhau? Nếu trong lòng hần có khúc mắc, bản thân mình đáng ra nên giúp đỡ hần giải quyết vấn đề, sao cuối cùng lại để một người ngoài thay mình nói ra?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Công việc yêu thích (3)

Vị Thiếu Quân hừ một tiếng đáp: “Làm người mà nay thế này mai thế khác chẳng có gì hay ho cả, đã mở tủ lưu thì cứ tập trung kinh doanh thôi, còn động chạm đến đồ cổ làm gì, như ngươi đó, rõ ràng muốn che giấu thân phận, giả danh thương gia buôn bán trà, chẳng ra làm sao hết!”

Vệ Vô Hạ vẫn khẽ cười, tuyệt nhiên không bởi những lời châm chọc của Vị Thiếu Quân mà nao núng: “Thân phận của ta đích xác là một thương gia buôn trà, còn về những cái khác, xin Vị huynh thứ lỗi, quả thật tại hạ không muốn tiết lộ.”

Vị Thiếu Quân lại thích phong cách phóng khoáng này của Vệ Vô Hạ nên cũng không tiếp tục bới móc mà chuyển sang vấn đề khác: “Không phải nói muốn đi tìm vị đầu bếp hoàng cung ần cư kia sao? Hôm nay đi luôn đi.”

Hần nói xong liền nhanh chóng kí kết mấy tờ khế ước rồi vào phòng đưa cho Hách Liên Dung: “Tối nay ta sẽ cố gắng về sớm hơn.”

Hách Liên Dung trong phòng nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ cũng nảy sinh hoài nghi với thân phận của Vệ Vô Hạ, có điều nàng cũng là người có chút thấu tình đạt lý, ai chẳng có bí mật không muốn tiết lộ, chuyện người ta không muốn công khai chẳng nên cưỡng cầu. Có điều nàng cũng không để mặc Vị Thiếu Quân cứ thế mà đi liền tiến lên nắm lấy tay hần: “Ta có chuyện muốn...”

Vị Thiếu Quân cười xấu xa ần nhẹ lên cánh môi nàng một nụ hôn: “Yên tâm, sẽ không về muộn nữa đâu, hôm nay nhớ chuẩn bị sẵn nước tắm.”

Hách Liên Dung hơi xấu hổ, lúng túng, Vệ Vô Hạ vẫn còn ở ngoài phòng đó, không biết có bị hần nghe thấy hay không, nàng đẩy đẩy hần sẵn giọng nói: “Ta muốn nói chàng liệu có nên cân nhắc lời Vệ Vô Hạ nói hay không?”

Vị Thiếu Quân nhủ mảy: “Nàng cũng không muốn ta mở tù lâu?”

“Ta chỉ muốn chàng vui vẻ mà thôi.” Hách Liên Dung lại bước đến ôm chặt hán, đầu dựa vào tấm lưng vững chãi của hán: “Nhân sinh* ngắn ngủi, nếu đã xác định được công việc mình yêu thích phải lập tức đi làm ngay, nếu không bỏ lỡ mất rồi, nhất định sẽ hối hận cả một đời. Nhất là việc đã từng bỏ lỡ một lần, đừng lại lần nữa để nó trôi đi.” (* Nhân sinh: cuộc đời, đời người)

Vị Thiếu Quân cũng không phản bác lại, chỉ ngẫm nghĩ một hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu: “Để ta suy nghĩ thêm đã.”

Thấy hán không cự tuyệt, Hách Liên Dung cũng thờ phào nhẹ nhõm, kiễng chân hôn lên đôi môi hán: “Vậy chàng cứ suy xét cẩn thận, vậy trước đừng vội tìm vị đầu bếp kia được không?”

Vị Thiếu Quân cười nhẹ gật gật đầu: “Ta vẫn phải đến cửa hàng xem qua chút đã. Nếu nàng mệt cứ ngủ tiếp đi, chuyện trong nhà cũng chẳng quan trọng lắm đâu.”

Hai người ngọt ngào ân ái quan tâm săn sóc nhau đến nửa ngày Hách Liên Dung mới chịu tiễn hán ra khỏi cửa.

Vị Thiếu Quân với Vệ Vô Hạ đi rồi Hách Liên Dung mới như bỏ được xuống tảng đá trong lòng, tâm tình cũng thoải mái được hơn chút, lại để Bích Liễu như hôm qua tỉ mỉ trang điểm cho mình một lượt, nhìn bản thân trong gương mặt mày rạng rỡ cũng khẽ cười vui vẻ. Đầu nói nữ nhân hạnh phúc sẽ càng thêm xinh đẹp, nàng hiện tại đang ở trong trạng thái như vậy, cái cảm giác lâng lâng vui sướng tràn trề từ trong sâu thẳm toát ra, tựa như sản sinh thêm sức mạnh cường đại có thể đương đầu với tất cả, nhất là những cái việc linh tinh, vụn vặt lại tẻ nhạt dường như đã trở nên không quá khó khăn để giải quyết.

“Nhị thiếu phu nhân, Mộ Dung cô nương mới sáng sớm đã đến nói chán tởm không đủ mềm mại muốn đổi toàn bộ tất cả bằng gấm Vân Nam.” Vị Quảng nhìn vào cuốn sổ ghi chép, như thường lệ báo cáo công việc trong một ngày với Hách Liên Dung.

Hách Liên Dung đang xem xét sổ sách ngày hôm qua, nghe vậy cũng không hỏi nhiều chỉ gật đầu: “Đã đến đây đều là khách, cô ấy lại là em chồng của nhị tỷ, thân phận đặc biệt, đổi lại cho cô ấy cũng được.”

Vị Quảng đáp lời rồi lấy bút ghi chép lại, Hách Liên Dung lại hỏi: “Về các khoản thêm thất cho mùa hè cũng tặng cho cả cô ấy, đem gửi đến chỗ nhị tỷ, nếu người ta đã đến làm khách cũng không thể không chu đáo, tận tình.”

Vị Quảng ghi thêm vào rồi lấy báo cáo thêm một số công việc cần giải quyết trong ngày, sau đó Thanh cô xin vào thông báo vấn đề sắp xếp gia nhân: “Hôm qua lão phu nhân đã cho gọi về những hạ nhân trước đó nhị tiểu thư phái đến Vị Tất Tri. Máy người đó khi đi khỏi trong phủ đã tìm những người khác vào thay thế, nay họ trở về nhưng phủ ta cũng không dùng đến.”

“Việc này để ta tìm bà nội thương lượng đã.” Hách Liên Dung khoát tay để Thanh cô lui xuống, đứng dậy cất sổ sách, ấn tín vào ngăn tủ rồi khóa lại, mang theo Bích Liễu đi giải quyết công việc.

Mặt mày Bích Liễu có hơi rầu rĩ, ừ ừ, Hách Liên Dung gắng hỏi mãi mới chịu thưa: “Cái Mộ Dung cô nương kia đối với thiếu phu nhân không hề biết điều chút nào hết, sao thiếu phu nhân còn đối đãi tốt với cô ta như vậy? Một thước gấm Vân Nam kia đắt gấp ba lần một thước tơ lụa, tự dung lại tốn bao nhiêu tiền của phủ ta, cô ta cũng chẳng ở lại lâu, còn hạch sách làm trò như vậy!”

Hách Liên Dung không nhịn được phì cười: “Biết là cô ta cũng chẳng ở lại lâu nữa là tốt rồi, cô ta là em chồng nhị tỷ, đến nhị tỷ còn ngăn ngấm bó tay, nếu cô ta ở Vị phủ cảm thấy bị đối xử bất công, ngược đãi thì nhị tỷ về sau quay lại nhà chồng liệu còn được ngày nào yên thân không?”

Bích Liễu không ngờ Hách Liên Dung đáp lại như vậy, đứng ngẩn một lúc ngẫm nghĩ sau đó mới nói tiếp: “Thiếu phu nhân, người nên nói rõ tâm ý này của mình với nhị tiểu thư đi, phải để nàng ấy cảm động biết ơn mới được.”

Hách Liên Dung suy nghĩ một lúc lại nghĩ đến lời nói tối qua của Vị Thiếu Quân, khẽ gật đầu: “Để xem tình hình thế nào đã.”

Nói là vậy nhưng khi đến chỗ lão phu nhân, Vị Thủy Liên cũng có ở đó, Hách Liên Dung từ đầu đến cuối không hề nhắc đến chuyện đó, ngay cả việc Mộ Dung Phiêu Phiêu đòi đổi chán cũng không đã động đến khiến Bích Liễu sốt ruột đến nửa ngày.

Vị Thủy Liên đến có chuyện muốn thương lượng với lão phu nhân, nàng ta muốn mời tuần phủ phu nhân đến Vị phủ làm khách, tuy tuần phủ phu nhân chưa đồng ý nhưng Vị Thủy Liên đã nóng lòng chuẩn bị đầu ra đấy, lại quay sang nói với Hách Liên Dung: “Đây là cơ hội hiếm có, cậu của tuần phủ phu nhân là thị lang Lại bộ, lần này người vào kinh lại càng là cơ hội tuyệt hảo, thủ hạ của người ta buông lỏng một chút tuyệt đối vô cùng có lợi với nhà chúng ta. Tri phủ phu nhân thành Vân Trữ cũng đã mời tuần phủ phu nhân đến gặp mặt, cũng không biết người ta có đồng ý không nữa, mấy hôm nay gặp bà ta thấy mặt mũi lúc nào cũng hớn hờ, xem ra đã thu được chút lợi lộc gì đó.”

Tri phủ phu nhân thành Vân Trữ cũng chính là mẹ chồng Tiền Kim Bảo, bà ta cầu cạnh được gì đó thì cũng chỉ liên quan đến tiền đồ của Hàn Sâm, chồng của Vị Thủy Liên cũng là người làm quan nên trong kiểu quan hệ ngoại giao cầu cạnh như này nhất định không chịu thua chị kém em rồi.

Hách Liên Dung tiếp nhận việc chuẩn bị đãi khách chu đáo, sau khi tiễn Vị Thủy Liên đi rồi mới hỏi ý kiến lão phu nhân chuyện mấy gia đình kia. Vị Thủy Liên phái đến Vị Tất Tri tổng cộng gồm tám người, đều là người mới làm trong phủ dưới ba năm, lòng trung thành của mấy người này với Vị phủ cũng chưa đến độ sâu đậm gì nhiều, có phái đi làm việc cũng chưa chắc đã được chủ nhân tín nhiệm, là những người dễ bị mua chuộc nhất.

Lão phu nhân hỏi lại Hách Liên Dung: “Mấy người đó được phái đi để thăm dò tình hình bảo vật, cháu định xử lý thế nào?”

Hách Liên Dung vốn đã nghĩ được biện pháp thỏa đáng liền đáp: “Cháu nghĩ bà nội không cần trực tiếp triệu những người đó quay lại, chỉ cần chọn vài người khác đến Vị Tắt Tri, lần lượt đề từng tốp mấy người đó về đảm nhận công việc trong phủ, đợi đến lúc nhị tỷ đi rồi lại quyết định cho bọn họ đi hay ở sau.”

Lão phu nhân chậm rãi gật đầu, khoan thai nói: “Cháu làm vậy là không muốn Thủy Liên cảm thấy ta không tín nhiệm nó, cũng là lo lắng cho tình cảm người trong nhà.”

Một lời này hoàn toàn đoán đúng tâm tư của Hách Liên Dung, nếu trực tiếp triệu người quay lại như vậy liền muốn bố cáo rõ ràng với toàn phủ những kẻ đó có vấn đề. Chưa cần nói đến chủ tử, ngay những hạ nhân trong nhà còn có thể thấy rõ, không khỏi có chút cổ kị với Vị Thủy Liên, cứ vậy thì mối quan hệ giữa bà nội và Vị Thủy Liên cũng dần trở nên gượng gạo, khó xử.

Hách Liên Dung nghĩ cách giải quyết như vậy khá ổn thỏa, cho rằng làm vậy sẽ đôi bên đều có lợi ngờ đâu lão phu nhân đột ngột buông một câu: “Cháu có lòng như vậy là tốt nhưng với thân phận đương gia, làm vậy hoàn toàn sai.”

Hách Liên Dung vô cùng kinh ngạc, nhìn lão phu nhân một hồi lâu vẫn không biết phải đáp lời như nào, lão phu nhân lúc bấy giờ mới giảng giải: “Thủy Liên về nhà lần này là có ý đồ cả, nếu không nhanh chóng ngăn chặn chỉ sợ sẽ khiến con bé gây ra hậu quả trầm trọng, ta muốn để nó nhanh chóng về Lâm Đồng, hi vọng thông qua cháu tuyên bố rõ ràng cho nó rõ, đồ của Vị phủ tìm được cũng tốt, không tìm thấy cũng tốt, dù sao cũng không liên quan gì đến con bé.”

Hách Liên Dung không thể ngờ tới lão phu nhân lại đưa ra biện pháp bóc trần mạnh mẽ như vậy, có lẽ vì nàng từ trước đến nay chưa bao giờ để tâm đến cái bảo vật thần bí kia vậy nên đối với việc Vị Thủy Liên về nhà cũng không nghi ngờ, cổ kị gì, cho rằng sự việc cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy, nhưng giờ xem ra, lão phu nhân lại vô cùng để ý đến vấn đề này.

“Cháu đã rõ.” Hách Liên Dung cúi đầu ngẫm nghĩ xem mình nên làm thế nào cho ổn thỏa.

Lão phu nhân thở dài một tiếng: “Ta biết mấy ngày nay đã vất vả cho cháu rồi, có điều nếu như cháu đã nắm chức đương gia thì phải cho mọi người thấy rõ địa vị của mình, có một số việc vì mềm lòng mà xử lý không dứt khoát cũng không tốt, cũng chẳng ai cảm động trước tâm lòng của cháu đâu.”

Lão phu nhân nói đến đây là đã thể hiện rõ ý dạy bảo, Hách Liên Dung âm ức mím chặt môi những vẫn ngoan ngoãn gật đầu, đến lúc rời chỗ lão phu nhân mới trầm mặt dặn dò Bích Liễu: “Bảo cho mấy người nhị tiểu thư phải đến Vị Tắt Tri biết sau khi bọn họ đến nhận tiền công không cần ở lại Vị phủ nữa, tìm người biết ăn nói chất vấn bọn họ trước mặt mọi người trong nhà nhận được bao nhiêu bạc để nhận lời đi làm nội ứng, ở Vị phủ vài năm cũng chưa thấy được sự tận trung báo đáp, nay người ngoài mới đến đã vội vàng bỏ đờ, cấu kết, cũng không biết ai mới là chủ nhân của bọn hắn!”

Bích Liễu hơi cau mày: “Thiếu phu nhân, nói vậy có hơi quá không? Đuổi mấy người đó đi coi như xong, đâu cần phải tát thẳng vào mặt nhị tiểu thư như vậy?”

“Người không nghe bà nội dạy không được mềm lòng, lằng nhằng không dứt khoát hay sao!” Hách Liên Dung nói đến đây lại nổi nóng, không biết là giận bản thân không thể làm chức đương gia hay giận mình không muốn làm nhưng vẫn phải đi gánh lấy cái tiếng kẻ ác, “Nếu đã muốn vạch mặt nhau như vậy, sao không dứt khoát luôn cho xong! Bà nội vẫn còn có thể đóng vai người tốt trước mặt nhị tỷ, còn kẻ xấu ta đây phải gánh hết vậy!”

Bích Liễu lo lắng nhìn ngó xung quanh, không thấy có ai qua đây mới thở phào: “Nhị tỷ biết thiếu phu nhân bức xúc lắm rồi, chuyện này đến tai Mộ Dung cô nương kia không khéo cô ta lại càng thêm oán hận sâu sắc với người, có điều dù gì thiếu phu nhân vẫn là đương gia của Vị phủ, nghĩ gì làm gì vẫn phải lấy Vị phủ làm trọng, đối với người ngoài mang tiếng xấu, nhưng đối với người trong phủ lại lấy được uy danh đức cao vọng trọng.”

Hách Liên Dung thấy vô cùng chua xót trong lòng, một lúc lâu vẫn nhen ứ không nói được gì. Nàng biết mình không hợp với chức đương gia này, Vị Thiếu Quân cũng từng nói vậy, nhưng dù gì cũng chỉ là bản thân cùng chồng mình tự hiểu, như hôm nay vậy, lão phu nhân lại lần nữa uyển chuyển nhắc nhở, nhưng giọng điệu không khỏi khiến nàng càng thêm phiền não. Tựa như một món đồ chơi khiến người ta chán ngấy, bị mình hất hủi xem nhẹ, nhưng cuối cùng vẫn là của mình mà thôi. Người ngoài nhìn vào khó được một câu khen ngợi, nhưng bản thân lại vẫn phải tùy tình hình mà nỗ lực không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Công việc yêu thích (4)

“Thôi... cứ làm theo cách của người đi.” Hách Liên Dung mất một hồi lâu điều chỉnh cảm xúc trong lòng, cuối cùng sau khi bình tĩnh hơn quyết định thay đổi chủ ý.

Bích Liễu thở phào nhẹ nhõm, vội vã đi giao phó công việc xuống dưới, Hách Liên Dung cúi đầu cười khổ, cũng không tiếp tục đi giải quyết công việc nữa, quyết định quay về Thính Vũ Hiên nghỉ ngơi một lúc.

Sự dă kích này cũng không quá nặng nề nghiêm trọng, ngược lại cho Hách Liên Dung cảm nhận được sự chán ngán, mất hứng vô cùng mà từ trước đến nay chưa từng có, nghĩ lại sáng nay nàng còn khuyên Vị Thiếu Quân hãy làm công việc hán thích, giờ nhìn lại mình, thật chẳng có lập trường, tư cách gì để nói Vị Thiếu Quân.

Có điều những ngày tháng làm đưng gia đã định trước sẽ không có nỗi một giây an tĩnh, Hách Liên Dung vừa về Thỉnh Vũ Hiền chưa lâu Vị quân gia đã vội đến tìm, nói Mộ Dung Phiêu Phiêu đòi đổi chỗ chốn gối song lại muốn đổi cả chậu rửa mặt bởi dùng chậu đồng không quen, đòi đích danh phải là chậu gốm sứ của Tần Trấn.

Sự đè nén, ảm ức từ buổi sáng của Hách Liên Dung còn chưa qua hết giờ lại đụng phải kẻ cứ nhè mình mà gây sự, Tần Trấn nổi danh nhờ gốm sứ, cách thành Vân Trữ hai ngày đường, đi đi lại lại mất đến bốn năm ngày chỉ để mang về một cái chậu rửa mặt, cô cũng chỉ ở lại có vài ngày nữa thôi đó!

Hách Liên Dung nhíu mày nói: “Ta nhớ hình như trong kho có một hai cái chậu sứ gì đấy!”

“Đúng vậy, khi đại thiếu phu nhân còn chương quản đưng gia có nhập về một ít, nhưng các phòng chưa dùng được bao lâu đã bị sút mẻ nên lại chuyển về dùng chậu đồng, trong kho còn thừa ra hai cái chưa dùng đến.”

“Đưa cho cô ấy dùng đi!”

“Nhưng đó không phải của Tần Trấn...”

“Cô ta không để ý xuất xứ của cái chậu đó đâu.” Hách Liên Dung có chút không nhẫn được nữa, sau khi Vị quân gia vừa bước khỏi cửa liền “hừ” một tiếng: “Chưa thấy ai ấu trĩ như vậy!”

Chẳng cần biết thế nào nhưng chậu mới gửi đến, tới tận tối cũng chưa thấy Mộ Dung Phiêu Phiêu đến lí sự đòi co, điều đó chứng tỏ cô ta chỉ muốn làm khó Hách Liên Dung, tuyệt nhiên không phải vì muốn đổi sang loại chậu khác.

Tuy nhiên đây có lẽ mới chỉ là sự bắt đầu, Hách Liên Dung tin rằng yêu cầu của cô ta sẽ càng ngày càng nhiều, nhưng mình cũng không thể trở mặt với cô ta, chỉ mong lão phu nhân nhanh chóng mở miệng đuổi Vị Thủy Liên về thì mình mới thoải mái được đôi chút.

Có điều dường như nàng đã dự tính sai lầm.

Việc khai trừ mấy gia nhân kia dường như không có ảnh hưởng chút nào đến Vị Thủy Liên, gặp mặt lão phu nhân vẫn như không có chuyện gì xảy ra. Lão phu nhân cũng có ý hỏi khi nào nàng ta về Lâm Đồng bị chặn ngay lại bởi một câu: “Cháu đã nhiều năm không về nhà chăm sóc bà nội, lần này nhất định sẽ cố ở lại nhiều ngày. Có điều tháng sau tuần phủ phu nhân đã phải đi rồi, cháu muốn vì tiền đồ của chồng mình mà nắm chắc cơ hội này, đến lúc đó cả nhà chúng ta chuyển đến kinh thành sống, thật oai phong biết chừng nào!”

Tuy rằng mọi người đều cho nàng ta vì lý do thứ hai mới ở lại đây, cũng không biết còn lý do nào sâu xa hơn không nhưng cái cách nàng ta đi thẳng vào vấn đề muốn mở rộng tiền đồ cho chồng mình khiến lão phu nhân trở tay không kịp. Lão phu nhân đương nhiên không thể phản đối ý kiến của nàng ta, chẳng khác nào nói mình không ủng hộ tiền đồ cháu rể mình. Bởi vậy xem ra Vị Thủy Liên còn ở Vị gia dài dài, đồng nghĩa với việc Mộ Dung Phiêu Phiêu sẽ tiếp tục sống những chuỗi ngày đầy nhiệt huyết, sôi nổi của nàng ta tại Vị gia.

Tâm tình Hách Liên Dung cũng vì vậy mà không vui vẻ gì mấy, may mà Mộ Dung Phiêu Phiêu kia không biết đã chạy đi đâu, nếu không trong bữa ăn này lại bày ra bộ mặt nhiệt huyết chiếu tướng nàng.

Dùng bữa tối xong một ngày ở Vị phủ cũng coi như khép lại, Hách Liên Dung chỉ muốn ngay lập tức về Thỉnh Vũ Hiền nghỉ ngơi. Vừa rồi trong bữa ăn tuy Vị Thủy Liên không tỏ thái độ gì bất thường với lão phu nhân nhưng cũng dùng ánh mắt khác lạ liếc nhìn nàng ba lần. Hách Liên Dung cho rằng nhất định liên quan đến việc mình đuổi những người nằm vùng của nàng ta đi, chỉ không biết nàng ta sẽ định làm gì tiếp đây.

Cứ như vậy trong lòng Hách Liên Dung càng thêm một mối, phiền não, Vị Thiếu Quân cũng chưa trở về, ngay đến một người đề tâm sự cũng không có.

Ngồi trong phòng một lúc cũng không biết do trời nóng hay trong lòng tích tụ lửa giận, Hách Liên Dung cảm thấy càng lúc càng ảm ức, bức bối liền bảo Bích Liễu dọn bàn ra sân vừa ngồi hóng gió vừa ngắm trăng, nghỉ ngơi một lúc mới thấy tâm tình ít nhiều khá hơn. Cái này đúng là “đòng đoi xô đẩy”, cuộc đời này không biết bao nhiêu người phải làm việc mình không thích, nói những lời mà trong lòng mình tuyệt nhiên không hề muốn như vậy, nhưng khi họ làm việc đó, nói ra những lời đó mặt lại phải luôn treo nụ cười như thể mình vô cùng thích vậy.

Cứ nghĩ ngợi như vậy, nàng thấy những việc mình đang trải qua cũng chỉ là điều bình thường, biết bao nhiêu người cũng vẫn phải sống như vậy đó thôi, nàng chẳng qua cũng chỉ là một cá nhân trong số đông đó.

“Haiz...” Hách Liên Dung đứng dậy vươn vai thả lỏng rồi nói: “Bích Liễu, cất ghế vào nhà đi, giúp ta rửa mặt chải đầu, ta muốn đi nghỉ.”

Bích Liễu đáp ứng hỏi: “Thiếu phu nhân không muốn tắm ư? Sáng nay thiếu gia trước lúc đi đã đặc biệt dặn dò rồi mà!”

Hách Liên Dung vì mệt mỏi mà cũng quên khuấy mất việc này, nhìn sắc mặt lúng túng hơi ửng đỏ của Bích Liễu lại nhìn ánh trăng thì cũng ngán ngẫm xua tay: “Mặc kệ, muộn lắm rồi, sáng mai còn phải dậy sớm nữa!” Thực ra nàng muốn nói đã muộn thế này Vị Thiếu Quân còn chưa về, lại đợi đến lúc hán về tắm táp xong thì đến giờ nào rồi.

Hai người đang nói, nha hoàn giữ cổng liền hô lên một tiếng: “Nhị thiếu gia.”

Lời vừa dứt Vị Thiếu Quân đã đứng trong sân viện, có điều sau lưng mang theo một cái đuôi, chính là Mộ Dung Phiêu Phiêu.

“Ta về muộn quá!” Trong giọng nói của Vị Thiếu Quân có mang theo chút áy náy nhưng mặt mày không giấu nổi sự vui mừng hoan hỉ, nhanh chóng nắm

lấy tay Hách Liên Dung kéo nàng đi về hướng phòng ngủ: “Liên Dung, ta quyết định rồi, nàng nói đúng, làm người không nên lặp lại sai lầm của mình mới đúng, ta đã từ bỏ một lần, không thể từ bỏ thêm lần nào nữa.”

Hách Liên Dung cười khẽ, những mệt mỏi, bức xúc trong lòng cũng tiêu tan đi nhiều: “Vây là tốt rồi, chàng cứ làm những việc mình thích nhất định sẽ hạnh phúc, vui vẻ.”

Vị Thiếu Quân tinh mắt nhận ra sự ừ ừ của Hách Liên Dung, ngón tay vuốt nhẹ nhẹ giữa đôi lông mày của nàng để nơi đó giãn ra: “Ngày mai ta sẽ tìm bà nội nói chuyện, nàng đừng làm đương gia nữa.”

Hách Liên Dung sừng sốt, sờ sờ lên khuôn mặt mình: “Biểu hiện rõ ràng đến như vậy hay sao?”

“Có rõ ràng hay không cũng không quan trọng nữa!” Vị Thiếu Quân tiếp tục kéo nàng đi: “Nàng chỉ cần lo nghỉ ngơi, tất cả những việc khác cứ giao cho ta.”

Hách Liên Dung lại không bước tiếp cùng hắn vào phòng mà quay đầu lại nhìn: “Thế còn cô ấy thì sao?”

Lúc này Vị Thiếu Quân mới quay đầu lại thấy Mộ Dung Phiêu Phiêu đang chống nạnh đứng giữa sân thì nhú mày khó chịu: “Sao cô lại ở đây?”

Mộ Dung Phiêu Phiêu hừ nhẹ một tiếng: “Ta tới tìm cô ta để tính sổ đó! Cô ta không biết dùng thủ đoạn gì ép chị dâu ta phải từ bỏ vị trí đương gia, tự mình cho rằng có khả năng mà làm mọi việc hỗn loạn, bung bét hết cả lên, giờ ta dùng cái gì cũng thấy không vừa ý, cô rốt cuộc có khả năng làm đương gia hay không đó?”

Hách Liên Dung càng lúc càng không nhịn nổi nữa những vẫn cố nén bức bối đáp lại: “Nhị tỷ là nữ nhân đã xuất giá, về tình về lý đều không nên ngồi vào vị trí đương gia, một đoạn thời gian trước đại nương bị bệnh nên tỷ ấy tạm thời đảm nhận.” Chưa cần nghe ra Hách Liên Dung đang nói cái gì, Vị Thiếu Quân điền tiết chỉ thẳng ra cửa: “Đi đi, không ở được thì mau về nhà mình mà ở, không ai giữ cô lại đâu.” Nói xong liền kéo Hách Liên Dung xoay người đi vào: “Mặc kệ cô ta, chúng ta tiếp tục.”

Hách Liên Dung cũng lười chẳng muốn đề ý đến Mộ Dung Phiêu Phiêu, ngẫm thừa nhận đề nghị của Vị Thiếu Quân, tiếp tục nói tiếp chuyện đang dang dở giữa hai người: “Chàng đã nói quyết định của mình cho Thiếu Dương biết chưa? Nếu đệ ấy biết được nhất định sẽ rất vui mừng.”

Vị Thiếu Quân cười cười, xem ra cũng không đề tâm đến vấn đề đó lắm, chỉ chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt kiêu ngạo nhưng vô cùng chắc chắn kiên định: “Mai rồi nói với đệ ấy sau, để đệ ấy chuẩn bị sẵn tinh thần, ngày mai trong giới đồ cổ lại xuất hiện thêm một bậc tinh anh nữa rồi!”

Hách Liên Dung rất vui mừng khi nhìn thấy thần thái ngời ngời sáng chói trên khuôn mặt hắn, lại còn không giấu diếm đợi nàng khen ngợi, khích lệ hắn, khiến cho tâm trạng nàng thoải mái không ít. Vị Thiếu Quân đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Liên Dung, ta có được quyết tâm như này tất cả đều nhờ có nàng.”

Cái cảm giác được người ta đề cao như này khiến Hách Liên Dung cảm thấy bao uất ức vừa trải qua cũng đáng, gật đầu đáp: “Ta chỉ hi vọng chàng có thể kiên trì với công việc mình yêu thích, sau này Vị Tắt Tri có chàng cùng Thiếu Dương chung tay xây dựng nhất định sẽ khởi sắc rực rỡ.”

Không đợi Hách Liên Dung nói xong sắc mặt Vị Thiếu Quân chợt cứng đờ, Mộ Dung Phiêu Phiêu lúc này đứng trong sân liền cười nhạo một tiếng, lên giọng chế giễu: “Mồm thì luôn miệng nói cái gì mà công việc hắn yêu thích, cô vốn dĩ chẳng biết cái gì hết! Sao cô có thể vừa nói mấy cái đạo lý lớn lao giả tạo như vậy mà mặt vẫn không đổi sắc vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Công việc yêu thích (5)

“Cô cảm ơn! Liên quan gì đến cô!” Giọng nói của Vị Thiếu Quân đầy tức tối, sắc mặt cũng không tốt lắm: “Bích Liễu, đuổi cô ta đi!”

Mộ Dung Phiêu Phiêu mấp máy môi như còn muốn nói nữa nhưng cũng đành nhẫn xuống: “Cô ta là vợ của huynh, bất kể nhân phẩm cô ta như thế nào, huynh bảo vệ cô ta cũng là đúng, ta không nói nhiều với huynh nữa, ta đi đây!”

Hách Liên Dung lúc này vẫn đang sững sờ ngạc nhiên, không hơi sức đâu chú ý đến mấy chuyện khác, nàng nói muốn Vị Thiếu Quân cùng Vị Thiếu Dương quản lý tốt Vị Tắt Tri là bởi trong lòng nàng đã có ấn tượng sâu sắc như vậy, Vị Thiếu Quân vấp ngã ở Vị Tắt Tri đương nhiên cần phải đứng dậy từ đó, cũng không ngờ hắn lại có dự định khác, có điều hiện tại xem ra là nàng sai rồi.

“Sao vậy? Chàng không hề muốn quay lại Vị Tắt Tri hay sao? Muốn tự mình bắt đầu lại từ công việc khác ư?”

Vị Thiếu Quân khẽ gật đầu, chợt có chút xấu hổ cười cười: “Ta không ngờ ý của nàng là muốn ta quay về Vị Tắt Tri.”

“Ta chỉ ...” Hách Liên Dung cười gượng, cũng không muốn giấu diếm suy nghĩ trong lòng liền nói thẳng vấn đề với hắn: “Ta chỉ cảm thấy chàng nên bắt

đầu lại từ Vị Tất Tri, nên chứng minh cho mấy người kia thấy chàng không phải khác biệt vì mang thân phận người thừa kế, mà chàng khác biệt bởi tài năng của mình.”

Vị Thiếu Quân cứ ngẩn ra nghe, từ đầu đến cuối cũng không lên tiếng. Hách Liên Dung lại nói tiếp: “Hon nữa Vị Tất Tri đã có quy mô vô cùng to lớn, chàng có tài năng, chỉ có điều nếu chàng muốn tạo dựng thương hiệu mới, mười năm, hai mươi năm. .không biết phải qua bao nhiêu năm nữa chàng mới phát triển được ngang bằng với Vị Tất Tri.”

Vị Thiếu Quân gật đầu, cười gượng gạo: “Nàng nói cũng đúng. Ta thường hay nôn nóng, xúc nổi, ta... ta sẽ nghĩ lại.” Nói rồi hần hân Hách Liên Dung một hồi: “Muộn quá rồi, nàng mau ngủ sớm đi, tối nay ta sẽ không làm phiền nàng nữa.”

Hần tiếp nhận ý kiến của Hách Liên Dung, rồi lại tỏ ra ân cần quan tâm không muốn làm phiền nàng nhưng như vậy lại khiến Hách Liên Dung càng thêm bất an.

Có thật là hần tiếp nhận được ý kiến của nàng không? Ý kiến của riêng nàng liệu có thật sự thích hợp với hần hay không? Trở về Vị Tất Tri lần này không phải với thân phận của một người làm công mà là một quản lý liệu có được người khác công nhận hay không? Có lẽ đây cũng là những điều mà Vị Thiếu Quân lo lắng trong lòng.

Đêm đó Hách Liên Dung ngủ không yên giấc, trong đầu cứ quẩn quanh vì chuyện đó, ngày tiếp theo thức dậy vốn định tìm Vị Thiếu Quân nói chuyện Bích Liễu lại báo hần mới sáng sớm đã bị Vệ Vô Hạ đến tìm kéo đi rồi.

Vệ Vô Hạ. Gần đây cái tên này ngày càng thân thiết gần gũi với Vị Thiếu Quân, hon nữa Vị Thiếu Quân cũng bớt tỏ thái độ bài xích hơn so với trước đây, càng lúc càng có xu thế tin cậy, không biết có phải nhờ chuyện từ lâu kia mà quan hệ giữa hai người họ càng ngày càng tốt hơn hay không?

Hách Liên Dung cũng không để ý chuyện Vị Thiếu Quân và Vệ Vô Hạ qua lại, nàng chỉ vô cùng hiếu kì về thân phận thật sự của Vệ Vô Hạ, xem ra Vị Thiếu Quân cũng biết được đôi chút nhưng không phải toàn bộ. Vệ Vô Hạ tuy lúc nào cũng tỏ ra ôn hòa, thân thiện nhưng hần không hề muốn tiết lộ chuyện của mình, một chút cũng không lộ ra cho người khác biết, thậm chí còn hào phóng nói rõ rằng ‘tôi có bí mật đó nhưng các người không cần phải hỏi vì tôi sẽ không nói ra đâu.’

Kết bạn với một người đầy bụng bí mật, hiển nhiên là một việc vô cùng cực nhọc, nhưng lúc này Hách Liên Dung cũng không còn hơi sức đâu mà suy xét đến chuyện này bởi đại tiêu thư nhiệt huyết chính nghĩa Mộ Dung Phiêu Phiêu đột nhiên từ sau lần đòi đòi chần với chậu thì yêu sách ngày một tăng vọt, liệt ra một danh sách dài dằng dặc cho Vị Quảng để ông ấy hiện tại đang đọc từng mục từng mục một cho nàng nghe. Nào là ẩm Tử Sa phải mua ở đâu, gỏi đầu được làm ở vùng nào, dưa bát phải làm từ chất liệu gì, quả thật vô biên không giới hạn, ngay đến cái bỏ hay đệm ngồi cũng phải có yêu cầu khe khắt rõ ràng, phải là tơ lụa cao cấp nhất của Vân Tường Hiên, bên trong độn ba lớp bông mềm, phải làm hai cái để luân phiên sử dụng. Cứ liệt kê chi tiết tường tận từng mục một đến mức kín một trang giấy.

Vị Quảng sau khi đọc xong danh sách này liền nói thêm: “Tôi đã tính nhầm qua, chỗ đồ này ít nhất cũng phải tốn đến hơn hai trăm lượng.”

Hách Liên Dung vươn tay ra ý bảo Vị Quảng đưa mình bản danh sách đó, nhìn đến nửa ngày nhưng tâm trí không hề đặt lên tờ giấy, chỉ đến khi Vị Quảng khẽ dang hắng gọi nàng một tiếng nàng mới gấp gọn rồi cất tờ giấy đó vào trong người, cũng không cần dặn gì thêm với Vị Quảng, bảo ông ta tiếp tục báo cáo.

Vị Quảng tuy rằng có chút nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, sau khi báo cáo hết mọi việc liền xin lui, Hách Liên Dung cũng không nhắc đến chuyện bản danh sách kia cứ như thể chuyện đó chưa từng phát sinh.

Bữa cơm tối hôm đó, Vị Thiếu Quân, Vệ Vô Hạ cả Mộ Dung Phiêu Phiêu đều vắng mặt, không khỏi khiến vài người nghĩ là cùng đi với nhau, Ngô thị vừa khéo lại cung cấp thông tin tình báo nói thấy Vệ Vô Hạ mang theo Mộ Dung Phiêu Phiêu cùng rời khỏi Vị phủ, còn Vị Thiếu Quân thì không thấy đâu.

Vị Thủy Liên đối với tin tức này hiển nhiên tỏ vẻ không vui: “Thiếu Quân đưa về cái loại bạn gì vậy? Chỉ là tên buôn trà nay đây mai đó, cũng không có chút tự trọng nào hết, Phiêu Phiêu là khuê nữ nhà quan, hần sao xứng mà đòi với cao.”

Vị Xuân Bình lại hừ một tiếng, giọng điệu đầy “chân thành” đối đáp lại: “Nhị muội, ta thấy Vệ công tử cũng tốt đó chứ, nếu người ta đã có ý như vậy thì cần gì phải suy nghĩ nữa, nói trắng ra đến đời anh trai của Mộ Dung Phiêu Phiêu mới được cái chức quan quyền, tổ tông cũng chẳng phải hào môn hiển hách gì, gọi là khuê nữ nhà quan thì hơi cao sang quá đấy.”

Vị Thủy Liên giận dữ nhủ mảy: “Tỷ nói chuyện từ trước đến nay đều không ra gì hết, nể mặt là người cùng nhà ta không so đo với tỷ nhưng đừng để người ngoài nghe được, tốt nhất bớt mồm nói linh tinh đi!” Nói rồi liền quay ngoắt sang phía Hách Liên Dung: “A Dung, tối nay muội nói khéo với Thiếu Quân nên sớm đuổi cái tên Vệ Vô Hạ kia đi đi, đúng là phường thấy người sang bắt quàng làm họ!”

Hách Liên Dung cũng chỉ “vâng” một tiếng đáp lời, cũng không nói thêm gì, Vị Xuân Bình ngược lại vẫn kiên quyết không đồng ý: “Nhị muội, muội cứ như vậy không phải là muốn làm khó em dâu hay sao? Vệ Vô Hạ là khách Thiếu Quân mời về, muội lại bảo em dâu nhắc khéo chồng nó đuổi đi không phải là muốn hai vợ chồng đưa nó xảy ra tranh cãi bất hòa hay sao? Muội không muốn Phiêu Phiêu qua lại với Vệ Vô Hạ thì cứ nói thẳng với con bé đó là xong chứ gì!”

Hách Liên Dung lúc này mới nhìn rõ, bề ngoài Vị Xuân Bình ngọt ngào, thân mật chị em với Vị Thủy Liên nhưng bên trong lại vô cùng bất bình, đối kháng, nếu không tại sao câu nào nói ra cũng ẩn chứa đầy châm biếm chua cay? Nếu Vị Thủy Liên có thể quản được Mộ Dung Phiêu Phiêu thì cô ta ngay đến cơ hội ra khỏi cửa nhà mình cũng không có chứ đừng nói bay nhảy khắp nơi như hiện tại.

Vị Thủy Liên càng nhứ chặt mày, chỉ hừ nhẹ một tiếng biểu hiện mình không thèm tranh cãi với Vị Xuân Bình, lão phu nhân phiền lòng xua xua tay: “Mấy đứa không ăn cơm thì đi đi, không thì nói ít thôi!”

Vị Thủy Liên nghe vậy thì càng tỏ ra cao ngạo, hoàn toàn không thèm để ý đến Vị Xuân Bình, Vị Xuân Bình cười cười thề thốt: “Bà nội, không phải là cháu nghĩ cho em dâu hay sao? Bà thương nhất Thiếu Quân, chắc cũng không muốn nhìn vợ chồng đệ ấy bất hòa!”

Hách Liên Dung quả thực vô cùng bội phục Vị Xuân Bình, chị ta có thể thổi phồng một chuyện nhỏ tí ti thành chuyện lớn kinh thiên động địa, công lực cao cường như thế không phải những người thường có thể đạt được.

Lão phu nhân cũng chẳng để ý đến những lời chị ta nói, chỉ quay sang dặn dò Hách Liên Dung: “Sáng nay Thiếu Quân đến chỗ bà nói muốn quay về giúp đỡ công việc ở Vị Tất Tri, vậy mới đúng, mở từ lâu cũng chỉ là sở thích nhất thời, gốc rễ của Vị gia chúng ta vẫn là chuyên về đồ cổ, lần này cũng nhờ có cháu khuyển bảo nó.”

Hách Liên Dung cũng không ngờ Vị Thiếu Quân đã ngay lập tức nói chuyện này với lão phu nhân, rõ ràng tối qua hắn vẫn mang cái vẻ mặt không hào hứng vui vẻ cho lắm. Lão phu nhân lại tán thưởng mình, nàng cũng chỉ cười trừ: “Đây đều là do Thiếu Quân tự mình tiến bộ, việc quay lại với đồ cổ là do chàng ấy tự muốn vậy.”

Lão phu nhân nghe thế càng hài lòng, Vị Thủy Liên lại có chút lưu tâm, Hách Liên Dung vừa cất bớt cơ sở ngầm của nàng ta, Vị Thiếu Quân đã nhanh chóng quay lại, điều này rõ ràng là có vấn đề.

Vị Xuân Bình cười nói: “Vậy là tốt rồi, cháu đã nói Thiếu Quân sẽ không lòng bông mãi như vậy đâu, giờ đã yên bề gia thất cũng trưởng thành hơn hẳn, quay về Vị Tất Tri cũng là việc sớm hay muộn mà thôi!”

“Chỉ hi vọng lần này nó không như lần trước, chẳng làm nên trò trống gì hết, đến lúc đó lại gây phiền toái cho Thiếu Dương!” Đại phu nhân Nghiêm thị vẫn luôn im lặng đột nhiên lãnh đạm buông ra một câu như vậy, đoạn thời gian này bà ta vừa làm đường gia vừa giả bệnh, như vậy cũng thật mệt!

“Sao có thể thế được!” Vị Xuân Bình cười ha ha nói: “Mẹ, vốn dĩ Vị Tất Tri là truyền lại cho Thiếu Quân, tuy rằng cuối cùng lại truyền cho Thiếu Dương nhưng dù gì người ta cũng là hai anh em cùng một mẹ sinh ra, đệ ấy sao có thể không quan tâm đến.”

Hách Liên Dung ngồi im lặng một lúc rồi đứng lên cáo từ: “Bà nội, cháu còn một số việc cần giải quyết xin được đi trước mọi người!”

Đùa kiểu gì vậy? Bà chị Vị Xuân Bình này đúng là cố ý đúng không? Chị ta nói như vậy, đại phu nhân không tức mới là lạ. Còn có Ngô thị nữa, haiz, huynh đệ Vị Thiếu Quân cùng một mẹ sinh ra, cùng tạo nên tương lai tốt đẹp cho Vị Tất Tri, vậy Vị Thiếu Huyền thì sao?

Lúc Hách Liên Dung rời đi thì lại gặp được Mộ Dung Phiêu Phiêu, cô ta đang dùng ánh mắt kiêu ngạo đáng tối cao nhìn nàng. Hách Liên Dung cũng không muốn vấp phải phiền phức nữa nên cũng không nói lời nào, cứ lẳng lặng đi qua cho xong chuyện. Không ngờ Mộ Dung Phiêu Phiêu lại chủ động lên tiếng, dùng giọng nói chỉ Hách Liên Dung mới nghe được: “Ta biết rõ mưu đồ của cô, nếu cô cho rằng không ai phát hiện ra thì nhầm to rồi.”

Hách Liên Dung cũng chẳng buồn dừng lại, cứ thế bước khỏi sảnh ăn.

Mấy ngày này những chuyện rắc rối đột nhiên dồn đến đã đủ nhiều khiến nàng mệt mỏi buồn phiền, nha đầu không biết ăn nhằm thuốc gì cứ nhìn thấy nàng là lại nổi máu chính nghĩa, xin cô đó! Cô cho là mình đang viết tiểu thuyết hay sao? Nữ chính hiệp nghĩa, nhiệt huyết, đáng yêu?? Làm ơn đừng thần kinh như vậy nữa, cuộc sống này vốn dĩ rất thực tế, để kiếm sống không phải dễ dàng gì, mỗi ngày không cần âu sầu, khổ sở vì miếng cơm manh áo đã phải biết ơn trời đất lắm rồi, ai có thừa thời gian mà chơi đùa trong cái giấc mộng nữ hiệp hảo huyền của cô chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Công việc yêu thích (6)

Về tới Thính Vũ Hiên đã thấy Vị Thiếu Quân đang nằm trong phòng, nàng đến gần mới biết hắn chưa ngủ.

“Sao vậy? Về rồi cũng không đi ăn cơm?”

“Đã ăn ở Vị Tất Tri rồi!” Vị Thiếu Quân đáng vẻ uể oải, lười biếng vươn tay kéo Hách Liên Dung ngồi bên giường, cầm tay nàng đùa nghịch một lúc lâu mới cười khê: “Liên Dung, tương lai của chúng ta nhất định sẽ vô cùng tốt đẹp.”

Hách Liên Dung không biết vì sao hắn lại đột nhiên nói vậy nhưng vẫn gật đầu cười: “Hôm nay chàng đến Vị Tất Tri?”

“Ừ, hôm qua ta nghĩ kĩ rồi, cảm thấy vẫn nên nghe theo ý kiến của nàng, nàng vẫn luôn đúng.”

Mặc dù vẫn cười nhưng Hách Liên Dung cảm thấy nụ cười của hắn hoàn toàn khác với dạo trước, nhẹ nhàng cúi xuống áp lên trán hắn hỏi: “Vậy chàng có thực sự vui không?”

Vị Thiếu Quân không trả lời lại, vươn tay ôm chặt nàng: “Hai mươi năm qua ta luôn bốc đồng, xúc nổi, thích gì làm đấy, cuối cùng hậu quả không chỉ chẳng nên cơm cháo gì, ngay đến chút tự tôn cuối cùng cũng suốt chút nữa đánh mất. Nếu không có nàng, cả cuộc đời ta có lẽ cứ trôi đi vô vọng như vậy.”

Hách Liên Dung phì cười: “Đâu phải là toàn bộ công lao của ta.”

Vị Thiếu Quân chợt hơi tách nàng ra để hai người mặt đối mặt: “Không, chính là nàng, trong lòng ta tự biết rõ nhất.”

Tìm Hách Liên Dung lúc này loạn nhịp liên hồi, Vị Thiếu Quân áp tay lên má nàng, thì thầm từng câu từng chữ cúi mặt ghé sát lại, trong khoảng cách gần nhất ngắm nhìn nàng, chưa bao giờ dịu dàng đến như vậy, trong đôi mắt chứa đầy sự bất an lẫn cảm kích, còn có chút gì đó mơ hồ không rõ ràng nhưng thần thái này lại khiến tim nàng đập thình thịch.

Hách Liên Dung chưa từng trải qua cảm giác này, rõ ràng vẫn hít thở đều đặn nhưng vẫn cảm thấy như thiếu dưỡng khí, tưởng chừng như cứ trong bầu không khí không một lời nói thế này, say mê, đắm chìm mãi mãi.

“Thiếu Quân...ta...ta thấy rất lạ...” Hách Liên Dung dựa mặt vào trong lồng ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập, để nhịp tim hỗn loạn của hai người hòa vào nhau, thình thịch thình thịch, vô cùng êm tai.

Ngắm nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng Vị Thiếu Quân bật cười, lồng ngực hơi rung động: “Có phải vì tim nàng đang đập rất nhanh không, vừa thấy hụt hẫng, lại thấy như trong lòng đang bút rút, cảm giác như có đôi tay nhỏ không ngừng cào cào a...”

“A...” Hách Liên Dung cười ngu ngơ hỏi: “Chàng cũng có cảm giác giống vậy ư?”

Vị Thiếu Quân không đáp lại chỉ cười đầy ẩn ý nhìn sâu vào mắt nàng khiến Hách Liên Dung một lần nữa cảm nhận được hóa ra Vị Thiếu Quân không còn là đứa trẻ chưa chịu trưởng thành. Bờ vai hắn đã đủ rộng lớn để nàng dựa dẫm vào, không còn sợ bất cứ mưa gió giông bão nào nữa.

“Thiếu phu nhân?” Giọng nói ngập ngừng của Bích Liễu từ ngoài cửa vọng vào: “Mộ Dung cô nương lại đến nữa.”

Hách Liên Dung như thể bị đánh trở về từ bầu không khí màu hồng lâng lâng ngọt ngào, thật cứ quẩn lấy người ta như muốn đòi mạng, không phải vừa gặp trước cửa sảnh ăn hay sao, giờ lại đến nữa làm gì không biết?

Vị Thiếu Quân nhú nhú mày đang định đứng dậy, Hách Liên Dung thờ dài một tiếng ần hấn xuống: “Để ta đi thôi, cô ta viết một bản yêu sách dài thườn thượt ta còn chưa giải quyết xong, chắc là khởi binh đến vấn tội đây mà.”

“Mặc kệ cô ta, đúng là đồ điên, tự phong cho mình thành Bao Thanh Thiên.” Vị Thiếu Quân lấy tay chỉ chỉ vào đầu: “Chỗ này của cô ta có vấn đề.”

Hách Liên Dung cực kì kinh ngạc khi nghe đến đại danh của Bao đại nhân ở thời đại này, đồng thời cũng phì cười, đắm nhẹ lên người hắn vài cái: “Để người khác nghe thấy không tốt đâu, ta đi đối phó chút thôi, sẽ nhanh quay lại.”

Vị Thiếu Quân cũng không cố chấp, nằm dài lại trên giường, nhìn chăm chăm theo bóng lưng Hách Liên Dung ra khỏi phòng, miễn cưỡng thờ dài một tiếng: “Bích Liễu, đi chuẩn bị nước ấm lại đây, ta muốn tắm.”

Qua một lúc lâu cũng không thấy Bích Liễu xuất hiện, Vị Thiếu Quân ngẩng đầu đang định gọi thêm lần nữa đột nhiên thấy cửa bị đẩy nhẹ ra, một bóng người chớp nhoáng bước vào.

Vị Thiếu Quân nhìn rõ người bước vào là ai, cũng không buồn đứng dậy, đôi mắt hơi nheo lại hỏi: “Ta đã quyết định rồi.”

Người đến cười khê đáp lại: “Nếu có một giải pháp có thể vẹn cả đôi đường, không biết Vị huynh có muốn nghe thử không?”

Vị Thiếu Quân thờ dài sau đó lại đột nhiên ngồi dậy, tức giận nói: “Vệ Vô Hạ, có phải ngươi ăn no rửng mỡ không? Ta quyết định thế nào liên quan gì đến ngươi!”

Vệ Vô Hạ mỉm môi cười ngồi xuống: “Việc của Vị huynh đương nhiên không liên quan đến ta, ta chỉ là...haiz! Huynh cứ coi như ta ăn no rửng mỡ đi, có thể kết bạn với người ngay thẳng, chính trực như huynh đã là vinh hạnh của tại hạ, bởi vậy bản thân ta vô cùng hi vọng Vị huynh có thể đạt được tâm nguyện.”

“Ngươi đúng là... không còn tự trọng nữa đúng không?” Vị Thiếu Quân nhú mày: “Ta thật sự càng nhìn ngươi càng thấy nghi ngờ, ngươi cứ muốn can thiệp vào chuyện này rốt cuộc là có mục đích gì?”

Vệ Vô Hạ bật cười: “Tại hạ đã nói rõ thân phận của mình với Vị huynh, tin rằng với thân phận của ta, Vị huynh không có gì đáng để ta chiếm đoạt. Huống hồ từ trước đến nay đều là Vị huynh tự cầu xin sự giúp đỡ từ ta trước, huynh cũng chủ động đưa ta vào Vị phủ, khơi dậy hứng thú trong ta giờ lại đòi vứt bỏ, Vị huynh, làm người phải tích đức mới phải!”

Vị Thiếu Quân nghe vậy thì không chấp nhận được: “Cái loại người như ngươi đúng là, lúc nào cũng lập dị, cổ quái, ai biết được ngươi có ý đồ gì với ta hay không!”

Vệ Vô Hạ ra vẻ kinh ngạc sững sốt nhưng vẫn giữ nụ cười hòa nhã, lúc sau lại không ngừng cười lớn, đứng dậy đến cạnh Vị Thiếu Quân hơi cúi người

xuống: “Vây cứ coi như ta có hứng thú với huynh đi, Thiếu Quân?”

Vị Thiếu Quân làm động tác nôn ọe kinh tởm, đẩy Vệ Vô Hạ ra liền nhảy khỏi giường: “Bởi vậy người kích động nha đầu kia gọi Liên Dung đi?”

Vệ Vô Hạ không phủ nhận, xoay người ngồi xuống giường, thu lại ý cười, nghiêm sắc mặt nói: “Nếu như huynh tán đồng ý kiến của ta, trước hết đừng để tẩu tử biết được, đến lúc đó cho nàng ấy một bất ngờ lớn!”

Vị Thiếu Quân không nói câu nào, Vệ Vô Hạ tiếp tục thuyết giáo: “Hôm nay huynh nói với lão phu nhân chuyện quay lại làm đồ cổ, lão phu nhân đương nhiên muốn huynh quay về Vị Tất Trì, ta nhắc đến chuyện mở cửa hàng, người vừa nghe đã ngay lập tức phủ nhận, xem ra Vị huynh vô cùng tôn trọng đúng không? Nếu đã như vậy, việc gì phải tự ép bản thân mình làm gì?”

“Họ chỉ là...” Vị Thiếu Quân mím môi, một lúc lâu sau mới đáp: “không muốn nhìn thấy ta thêm một lần nữa thất bại mà thôi.”

“Bởi vậy tại hạ có biện pháp vẹn cả đôi đường, thế nào? Hiện tại Vị huynh có muốn nghe thử hay không?”

Vị Thiếu Quân cũng không cự tuyệt nữa, chậm rãi đứng dậy đến cạnh cửa sổ lẳng lẳng hồi lâu, Vệ Vô Hạ cười cười, đôi mày giãn ra, vô cùng hài lòng thích thú.

Hách Liên Dung về Thính Vũ Hiên đã là chuyện của một canh giờ sau, phòng Vị Thiếu Quân đã tắt đèn, xem ra là đã ngủ rồi.

Nha đầu Mộ Dung Phiêu Phiêu kia không biết muốn làm cái quỷ gì nữa, kéo nàng đi dạo đến nửa ngày trong hoa viên, một câu cũng không nói, cuối cùng bị nàng hỏi gấp quá quần trí đáp lại bằng một bài thuyết giáo: “Vị đại ca là người tốt, cô đứng suốt ngày làm phiền huynh ấy, nếu ngày nào đó huynh ấy trở nên xấu xa như cô, ta nhất định sẽ dạy cho cô một bài học!”

Hách Liên Dung ngăn ra đến nửa ngày mới đoán chắc cô ta đang nói đến Vị Thiếu Quân mà không phải đại thiếu gia chân chính của Vị gia Vị Thiếu Huyền. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Hách Liên Dung quan sát sắc mặt cô ta, nghe giọng điệu đó khiến trong lòng nàng bỗng dưng sinh ra một dự cảm xấu.

“Thiếu phu nhân?”

Hách Liên Dung hoảng hồn tỉnh lại, nhìn vào gương thờ dài một tiếng, Vị Thiếu Quân từng nói Mộ Dung Phiêu Phiêu là một đóa hoa đào nát, chỉ sợ nói không sai, có điều không phải của Vệ Vô Hạ mà là của Vị Thiếu Quân.

Được Nghiêm Yên yêu thầm, có được sự tương tư của Bạch Ấu Huyền, Từ Yên kia thì không biết là yêu gì, giờ lại mọc thêm ra một Mộ Dung Phiêu Phiêu nữa. Nếu là Hách Liên Dung trước đây nàng nhất định sẽ cho rằng mắt của đám nữ nhân đấy có vấn đề, hiện tại mới biết bọn họ đều tỉnh ý, biết chọn người đàn ông tốt để yêu.

Hừ! Hách Liên Dung xiết chặt nắm tay, cứ ngỡ Bạch Ấu Huyền là trở ngại lớn nhất trên con đường tình ái của mình, nhưng lúc đó bản thân mình vẫn còn u u mê mê, cứ mơ mơ hồ hồ cho qua liền thấy thoải mái, ai ngờ sự thách thức chân chính giờ mới bắt đầu lên sàn, với thiên tư lẫn dung mạo của Vị Thiếu Quân mà gia nhập giới đồ cổ, còn không phải một đồng hoa thơm cỏ lạ đua nhau nở rộ bay đến hay sao? Đến lúc đó ong bướm dập dờn tranh mật... nhất định phải tăng cường phòng thủ mới được!

Nghĩ đến đây, Hách Liên Dung liền vật hết trăm trên đầu xuống, đứng dậy đi sang phòng cách vách.

Phòng thủ, phòng thủ, phòng thủ là chuyện đương nhiên phải làm, nhưng trước hết phải để gạo nấu thành cơm đã, không thể cứ để tình trạng như vậy kéo dài mãi được, phải cho hắn ăn no trước! Hách Liên Dung đi đến trước cửa phòng mới phát hiện suy nghĩ của mình đen tối biết chừng nào, thật khiến người ta đổ mồ hôi, tim đập loạn nhịp, càng nghĩ càng thấy mặt nóng như lửa đốt, lại cũng có chút ngại ngùng xấu hổ, không khỏi hít sâu vài cái, tự cổ vũ cho mình. Từ trước đến giờ đều là Vị Thiếu Quân chủ động, giờ mới biết hóa ra chủ động cũng cần đến không ít dũng khí.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Sứ giả chính nghĩa

“Thiếu Quân, chàng đã ngủ chưa?” Hách Liên Dung nỗ lực vài lần mới bước đến cửa phòng Vị Thiếu Quân, lần này tự mình chủ động nên cảm thấy có chút khó khăn.

“Liên Dung, ta mệt quá, nàng cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Không khí ngày hôm nay liệu có thích hợp hay không? Tâm tình hắn như thế nào? Mình cũng còn chưa tắm đây! Đúng là đã sai lại càng thêm sai! Hay là về tắm tấp thoải mái đã rồi lại gõ cửa sau... hả? Hắn nói cái gì? Bàn tay gõ cửa của Hách Liên Dung dừng giữa không trung, đến một hồi lâu sau vẫn chưa thu lại, cuối cùng cũng chỉ vô đầu bút tại một lúc rồi lại u u mê mê trở về phòng mình.

Như thế này có tính là nàng bị cự tuyệt hay không?

...

Có lẽ là vậy đó.

Cả ngày hôm sau Hách Liên Dung không có chút tinh thần nào hết, cứ nghĩ mãi về chuyện tồi qua. Có phải do nàng trì hoãn quá nhiều lần khiến trong lòng Vị Thiếu Quân sinh ra bóng ma trở ngại tâm lý? Tuyệt đối là có khả năng này.

Cần khắc phục! Khắc phục ngay a!

“Đệ muội? Muội không nghe ta nói hay sao?” Vị Thủy Liên liếc nhìn Hách Liên Dung đang thất thần mà co chút bất mãn: “Bảo muội nói với Thiếu Quân đuổi tên Vệ Vô Hạ kia đi, muội đã nói chưa? Mới sáng sớm hôm nay đã không thấy bóng dáng Phiêu Phiêu đâu, đối với một cô nương đài các như muội ấy, danh dự là quan trọng nhất.”

“Nếu cô ta biết coi trọng danh dự của mình thì đã không cả ngày lẫn lộn khắp nơi bên ngoài thực hiện giấc mơ đại hiệp của mình.” Hách Liên Dung bực dọc tự mình lẩm bẩm một câu, trước khi Vị Thủy Liên định lên tiếng lần nữa liền giành lấy nói trước: “Muội chỉ nhớ mỗi chuyện nhị tỷ nói tuần phủ phu nhân sắp đến, mãi lo an bài chu đáo, mấy việc khác đều quên sạch luôn.”

Nhắc đến việc này là Vị Thủy Liên càng thêm lo lắng: “Sáng nay tuần phủ phu nhân chuyển lời đến nói hai ngày tới sẽ đến, muội phải mau mau chuẩn bị chu đáo, cái này không chỉ vì tương lai của anh rể muội, nếu Thiếu Quân tiến bộ nhất định sẽ đề nó gia nhập quan trường, không phải tốt hơn rất nhiều so với việc kinh thương* hay sao?” (*kinh thương: buôn bán, kinh doanh)

Chị ta nói vậy thì Hách Liên Dung cũng chỉ biết nghe vậy, tuyệt nhiên không buồn để tâm đến, nàng cũng thừa biết Vị Thủy Liên chỉ thuận mồm nói vậy nên cũng chỉ đáp lấy lệ, đi theo Vị Thủy Liên chuẩn bị mọi thứ tiếp đón tuần phủ phu nhân, nghe chị ta chỉ đạo mọi thứ, chỗ nào cần đổi lại, chỗ nào cần sửa sang gì đó đều để Vị quản gia ghi lại hết.

Lão phu nhân đối với việc khua chiêng gõ trống như vậy hiển nhiên không hài lòng cho lắm, lên cho gọi Hách Liên Dung đến nói vài câu. Hách Liên Dung cũng chỉ âm ừ vâng lời, dù sao đến cuối cùng làm cái gì không làm cái gì cũng đều do nàng định đoạt, cứ cho trùng tu lại vài chỗ quan trọng là xong. Vị Xuân Bình mấy hôm nay cũng bám dính lấy nàng, tỏ ý muốn giúp đỡ một tay, nói thì nhiều mà làm thì chẳng ra đầu vào đâu. Vậy nhưng đến bữa cơm tối chị ta vẫn hớn hờ khoe công trạng của mình với lão phu nhân, thể hiện mình đảm đang, tháo vát cỡ nào, đồng thời không quên bóng gió phê bình những chỗ thiếu sót của một số người. Ví dụ như ai đó rõ ràng đã gả đi rồi còn suốt ngày mặt dày mày dạn về tham gia chuyện nhà mẹ đẻ, chồng thì hủ hỉ với nha hoàn vậy nhưng vẫn ngày ngày tự cao tự đại khoe mặt trước đám đông.

Theo như những gì Hách Liên Dung được biết thì cái người gia cảnh khó khăn lại cầu thả, kém cỏi là Vị Thu Cúc cũng đã phải quay lại nhà chồng, còn cái người gia đình cũng khó khăn nhưng lại đảm đang, tháo vát là Vị Xuân Bình đây thì khỏi cần nói. Lão phu nhân cũng không đáp lại câu nào, có lẽ bà cảm thấy cái nhà này cũng đủ loạn rồi, chẳng có lý do gì để lũ cháu gái đã gả đi hết này cứ lần lượt về đây tiếm quyền cả. Vị Thu Cúc thì đã ở đủ rồi, nếu không vì nể mặt đại phu nhân thì đã sớm gửi trả lại nhà chồng từ lâu.

Nói tóm lại đương gia khó làm, thân thích nhiều chưa chắc đã tốt. Nhất là mấy cái kiểu thân thích nhưng chẳng có chút máu mủ ruột thịt nào như Mộ Dung Phiêu Phiêu. Nàng tự nghĩ ngợi hai ngày nay cũng quên bém mắt bản yêu sách chi chít chữ của cô ta.

Hách Liên Dung làm bộ trước mặt mọi người làm rơi ra tờ yêu sách đó, thế là từ lão phu nhân đến Dương thị lần lượt truyền tay nhau xem. Sau đó nàng cũng giả bộ nói đôi lời khách khí kiểu như “đang tìm cách giải quyết a”, “thật ngại quá, cô chịu khó chút nha”, “tất cả những đồ đó sẽ nhanh chóng được chuyển đến a”... Dương thị cũng nhanh nhẩu phối hợp, cầm tờ giấy trên tay bĩu môi: “Lão gia lúc còn sống yêu cầu về đồ đạc cũng chẳng đến mức soi mói bất bệ thế này!”

Kết quả...tan rã trong không vui.

Có lẽ do tan rã trong không vui nên người khác thì không sao chứ ánh mắt Mộ Dung Phiêu Phiêu nhìn nàng càng thêm vài phần chán ghét lẫn xem thường.

“Bớt giờ mấy cái trò mèo này ra trước mắt ta đi, tự cho là mình thông minh, thực chất càng khiến người ta căm ghét!”

“Mộ Dung cô nương!” Dừng lại trên con đường nhỏ trong hoa viên, nhìn bốn phía xung quanh không thấy bóng ai, Hách Liên Dung đột nhiên trở nên kích động, quay ngoắt người lườm Mộ Dung Phiêu Phiêu: “Cô không tự cảm thấy mình đang sống trong thế giới của riêng mình hay sao? Cô nói ta giả tạo, nói ta độc ác, đáng ghét, cô dám nói rõ ràng tất cả những việc ta đã làm trước mặt mọi người hay không? Để mọi người phán xét xem ta xử phạt nha hoàn đó như vậy là đúng hay sai?”

“Thôi đi! Có làm như vậy thì cô cũng dùng những lời lẽ giả dối, xảo trá khiến mọi người tin cô thôi, còn ta vẫn tin lẽ phải ở lòng người, cô để Bình tẩu kia làm giám sát thì cũng coi như cho qua đi, nhưng lại vì chút cơm thừa canh cặn mà trừ tiền lương những tận mười ngày của Nhị Tâm, cô có biết mẹ và em trai muội ấy chỉ dựa vào chút tiền ít ỏi đó sống qua ngày hay không? Cố rút cuộc có chút lương tâm nào không hả?”

Hách Liên Dung cười khẩy đáp: “Tôi đương nhiên không có lương tâm như cô rồi, còn hao tổn tâm trí điều cho bằng được Nhị Tâm đến Lâm Hạ các chỗ mình ở làm nha hoàn nhị đẳng, tiền tiêu hàng tháng đương nhiên cũng nhiều hơn một chút.”

Mộ Dung Phiêu Phiêu liền vênh mặt lên, vô cùng dương dương tự đắc, Hách Liên Dung gật gật đầu, sau đó lên tiếng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Mộ Dung Phiêu Phiêu lườm nàng, ra vẻ không thèm nói, Hách Liên Dung bật cười đáp tiếp: “Không phải chứ? Điều người ta đến Lâm Hạ các làm nha hoàn nhị đẳng xong liền không quan tâm nữa ư? Ta cả mấy ngày nay cô cũng chưa gặp lại cô bé đó đúng không? Nếu không chắc cô sẽ biết được cô bé ấy bị đại nha hoàn tâm phúc của cô cắt xén một tháng tiền lương để làm lễ ra mắt, ngay cả chút tiền còn lại của hai mươi ngày trong tháng cũng không có. Còn nữa, Lâm Hạ các sau khi chị dâu cô xuất giá thì để không, chỉ khi có khách đến mới dùng để tiếp đón, mấy lão bà phục dịch ở đó vốn lười biếng, hách dịch, cho dù là nha hoàn nhị đẳng cũng chẳng ai muốn đến đó làm những công việc lao dịch khổ sai, trước đó không có ai sai bảo đương nhiên phải tự mình làm, giờ đột nhiên được thăng tới cao ban cho một nha hoàn nhỏ tuổi... rồi sao nữa? Căn phòng kia đã dọn dẹp sạch sẽ chưa? Quần áo đã phơi giặt, gấp gọn từ tể chưa? Đáng thương nhất vẫn là Nhị Tâm, trước đây còn có thời gian về nhà thăm mẹ thăm em, nhờ phúc của cô, Nhị Tâm ban đêm có được ngủ yên giấc hay không cũng khó nói!”

“Cô...Ai thèm nghe cô nói linh tinh!” Mặc dù giọng nói của Mộ Dung Phiêu Phiêu không nhỏ nhưng đã lộ rõ sự căng thẳng, bối rối: “Bích Hương là người hiểu đạo lý, đối với Nhị Tâm không hề tỏ ra cao ngạo, hách dịch chút nào, còn đồng ý với ta sẽ chăm sóc cho muội ấy, ta không cho phép cô nói xấu cô ấy!”

Hách Liên Dung hơi nhủ mảy, dùng giọng nói không thể tin nổi đáp lại: “Cô...ta vốn cho rằng đầu cô bị chính nghĩa lấp đầy, không ngờ cô lại ngây thơ đến như vậy! Cô lúc nào cũng nói ta bên trong một đằng, bên ngoài một nẻo, vậy cô có hiểu rõ ý nghĩa của mấy chữ đó không? Haiz, hóa ra nhận thức của cô với mọi thứ lại giới hạn kiểu bề ngoài người ta đối tốt với cô thì chính là người tốt? Ta...” Hách Liên Dung cười nhạo vài tiếng, cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục đối đáp với cô ta thì cũng bị lây bệnh hâm hăm: “Nói thế đủ rồi, chỗ này của cô có vấn đề.” Vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ chỉ vào đầu mình: “Về sau cô muốn gây khó dễ cho ta cũng được, muốn bôi nhọ, nói xấu ta cũng chẳng sao, tùy cô thôi, ta cũng chẳng thêm tính toán so đo với cô làm gì, ta đảm bảo đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Thân thể thật sự (1)

Hách Liên Dung đúng là cố ý nói vậy, nàng đã chuẩn bị cho giây phút này lâu lắm rồi, bởi vậy mới bảo Bích Liễu đặc biệt quan tâm đến tình hình của Nhị Tâm, không những không kịp thời ngăn chặn tình trạng hạ nhân thông đồng làm việc xấu, ngược lại vẫn bỏ ngoài tai, trơ mắt nhìn bọn họ ức hiếp một nha hoàn nhỏ bé đến thế thảm.

Nàng đã từ lúc nào trở thành xấu xa đến như vậy.

“Chuyện trước đây ta nói với người...”

“Thiếu phu nhân yên tâm” Bích Liễu đi theo sau Hách Liên Dung nói: “Nô tì đã cho người đưa cho mẹ Nhị Tâm hai lượng bạc, không nói là thiếu phu nhân đưa, nên bà ấy cũng chỉ nghĩ là Lý Minh giúp đỡ gia đình mình thôi.”

Hách Liên Dung gật đầu: “Làm vậy là đúng, nếu dùng danh nghĩa ta đưa bạc đến, phỏng chừng không lâu sau hạ nhân trong nhà này đều trở nên hoàn cảnh, đáng thương hết lượt, ta liệu có thể giúp đỡ được cho mấy người đây!”

“Có điều...” Bích Liễu tình nghịch le lưỡi: “Nô tì để Lý Minh mang bạc đến cho nhà họ, người khác không biết nhưng cũng không thể cứ để ông ta tiếp tục hiểu lầm thiếu phu nhân được.”

Hách Liên Dung bó tay lườm nàng ta: “Thôi thôi, có lẽ cũng nên lưu lại chút tiếng thơm cho mình. Đã làm người tốt thì làm cho đến cùng vậy, đợi đại tiểu thư chính nghĩa kia đi rồi hãy điều Nhị Tâm đến Thánh Vũ Hiến đi!”

Bích Liễu lúc này mới cười sung sướng: “Thiếu phu nhân vừa nãy dạy cho đại tiểu thư kia một bài học, nô tì nghe mà thấy hả lòng hả dạ vô cùng!”

“Loại người như cô ta, nói là ngây thơ cũng chẳng phải, bảo là ngốc nghếch cũng không hẳn, gặp được người nhẫn nại thì còn khen cô ta đáng yêu, gặp phải những người không kiên nhẫn thì bị coi là náo phãng, ta có lẽ là người không kiên nhẫn rồi!”

Hách Liên Dung lúc nói có hơi cứng nhắc khiến Bích Liễu có chút tò mò, nàng theo Hách Liên Dung lâu như vậy, cho dù là không thích người cũng ít khi thể hiện rõ trên nét mặt.

Hách Liên Dung dường như cũng nhận thấy vậy nhưng cũng mặc kệ, có lẽ từ sau khi nàng phát hiện tâm tư thâm kín của Mộ Dung Phiêu dành cho Vị Thiếu Quân liền bắt tri bất giác liệt cô ta vào danh sách “không hoan nghênh”.

Hai ngày này Vị Thiếu Quân không về nhà, Hách Liên Dung có cho người đi hỏi thì chỉ đáp rằng mới đến Vị Tắt Tri nên còn nhiều thứ phải học hỏi, cần phải dốc sức, chuyên tâm, trước mắt nghỉ tạm ở Vị Tắt Tri vài ngày.

Hách Liên Dung vô cùng phiền muộn, trước đây sầu vì hấn suốt ngày lông bông khắp nơi không chịu về nhà, giờ hấn chuyên tâm làm việc, lại chăm chỉ quá mức không buồn về.

Có điều Hách Liên Dung cũng hiểu rõ sự say mê của Vị Thiếu Quân với đồ cổ, trước giờ kìm nén đã quá lâu, nay còn không phải là lúc bộc phát ra hay

sao? Bởi vậy cũng không làm phiền hấn nhiều, tự mình cũng chuyên tâm giải quyết việc trong Vị phủ.

Quả thật lúc này nàng vô cùng bận rộn, Vị Thủy Liên lại đem về tin tức mới nhất, tuần phủ phu nhân cuối cùng cũng có thời gian rảnh ghé qua Vị phủ.

Vị Thu Cúc cũng hợp thời biểu hiện lòng nhiệt huyết của mình dù cho chồng nàng ta còn đang mải mê về nhà nạp thiếp, nhưng nàng ta vẫn vì tương lai của Tống Tử Hiên mà bận rộn, sốt sắng hấn lên, khiến Hách Liên Dung được tận mắt chứng kiến như thế nào là truyền thống mỹ đức của nữ nhân phong kiến.

Vị Thiếu Quân cuối cùng trong buổi sáng ngày tiếp theo cũng chịu ló mặt về nhà, đôi mắt đầy tơ máu, bộ dạng vô cùng mệt mỏi khiến Hách Liên Dung nhìn thấy mà đau lòng. Nàng vội bảo Bích Liễu đi chuẩn bị nước ấm cho hấn tắm, còn mình bỏ hết mọi việc đưa hấn về Thính Vũ Hiên, bắt hấn phải nhanh chóng nghỉ ngơi. Nhưng hấn cũng không vội lẩn ra nghỉ mà gác tay lên trán hỏi Hách Liên Dung: “Có phải nàng bảo cái đồ sao chổi xui xẻo kia là ta nói đâu cô ta có vấn đề.”

Hách Liên Dung liếc nhìn hấn, thờ ơ đáp lại: “Đúng vậy, thì sao?”

Vị Thiếu Quân vô cùng đau đầu trả lời: “Không sao, chỉ khổ ta phải hầu cô ta một đêm, bắt ta phải xin lỗi cô ta bằng được, lại còn phải nói đủ ba nghìn câu.”

Sắc mặt Hách Liên Dung tối sầm lại: “Chàng liền nói với cô ta suốt một đêm?”

“Nếu không cô ta uy hiếp sẽ...” Nói được nửa chừng Vị Thiếu Quân vội vàng im bật, lén nhìn Hách Liên Dung: “Nàng làm sao vậy?”

“Uy hiếp chàng cái gì?” Hách Liên Dung không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, nhìn thôi cũng đủ dọa người.

“Uy hiếp sẽ... nói ra chuyện ta không muốn cho nàng biết a!” Vị Thiếu Quân cắn môi ngập ngừng nói: “Đêm hôm trước Phương thiếu cần tiền gấp, ta liền lấy hai nghìn lượng cho hấn mượn, bị đồ sao chổi đó bắt gặp.”

“Tiền của Vị Tất Tri?”

Vị Thiếu Quân nhún nhún vai: “Là hấn lười không về nhà lấy tiền thôi, chỉ là hai nghìn lượng thôi mà, hấn sẽ sớm trả lại ta thôi.”

“Ta không phải sợ hấn không trả lại tiền, ta chỉ sợ hấn quay đầu là quên khuấy luôn chuyện này.” Giọng Hách Liên Dung đầy oán trách: “Chàng vừa đến Vị Tất Tri, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn tin nhiệm chàng, sao lại có thể làm vậy chứ? Hơn nữa hai nghìn lượng cũng không phải là ít, nếu để người khác biết được...”

“Tài thúc quản sổ sách đã hứa giấu chuyện này giúp ta rồi.” Vị Thiếu Quân vội vàng dỗ dành nàng: “Yên tâm, ngay cả Thiếu Dương ta cũng không nói, người khác làm sao biết được, lát nữa ta sẽ đi đòi ngay.” Hách Liên Dung nghỉ ngơi một lúc, quay về phòng mình rút ra một xấp ngân phiếu: “Ta sợ chàng không tìm được vị lang từ kia, cứ cầm chỗ này đi bù tạm vào đã!”

Nhìn đồng ngân phiếu đó, Vị Thiếu Quân chần chừ đến nửa ngày, cuối cùng cũng ngập ngừng nhận lấy, nhìn Hách Liên Dung cười cười: “Liên Dung, nàng đối với ta thật tốt.”

“Biết vậy là được rồi.” Hách Liên Dung néo mũi hấn: “Bù tiền xong liền không sợ cô ả kia uy hiếp nữa, ít giao du qua lại thôi!”

“Cuối cùng vẫn là tức việc đó à?” Vị Thiếu Quân phì cười: “Cái cô ả kia cứ lúc nào cũng chĩa mũi nhọn về phía nàng, thật đáng ghét, nàng mới là người ít nên qua lại với cô ta, có điều không biết tối qua cô ta bị đá kích cái gì, wow...khóc tới lòng trời lở đất, hỏi cũng không thém nói, sau đó cứ bám chặt lấy tay ta xin lỗi, nói xin lỗi vì muốn tìm một người đến an ủi cô ta, cũng thật đáng thương.”

“Chàng cũng rảnh rồi thật đấy!” Tâm tình Hách Liên Dung ngay tức khắc lại trở nên tồi tệ, liền đẩy tay Vị Thiếu Quân ra: “Lát nữa tuần phủ phu nhân đến đây, ta đi chuẩn bị đã.”

“Liên Dung?” Vị Thiếu Quân gọi hai tiếng Hách Liên Dung cũng không thém quay đầu lại cứ thế đi ra khỏi cửa, hấn đứng đó vò đầu bứt tai, ù ù cạc cạc lẩm bẩm một câu: “Ta đâu có rảnh, bận chết đi được!”

Hách Liên Dung mang đầy bụng tức ra khỏi Thính Vũ Hiên lại gặp đúng Vệ Vô Hạ đi về hướng này, vừa nhìn thấy nàng hấn liền cười cười hỏi: “Vị huynh đã về chưa?”

“Chưa!” Hách Liên Dung dùng giọng nói lạnh lùng đáp lại, cũng không dừng bước cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Vệ Vô Hạ hơi nhú mày, cười ngu ngơ bước theo Hách Liên Dung: “Tàu từ việc gì phải đi vội đến thế? Cứ như thể ngọc hoàng đại đế hiển linh vậy, chỉ khổ cho ta tự dưng bị mắng!” Hách Liên Dung cố nén giận xuống một lúc, sau đó mới nhận ra mình có hơi nóng nảy, lại thờ dãi một tiếng dừng bước chân đáp: “Trong lòng ta có chút không vui, công tử đừng để bụng, Thiếu Quân về rồi, có điều ta thấy chàng có vẻ mệt mỏi, muốn để chàng nghỉ ngơi một chút!”

Vệ Vô Hạ cũng không đến Thính Vũ hiên nữa: “Nếu đã vậy ta cũng không làm phiền Vị huynh nữa!”

Hách Liên Dung gật đầu, cũng không có tâm tư nào nói chuyện thêm với hấn, Vệ Vô Hạ hiểu kì gọi chuyện: “Tàu từ dường như hiếm có lúc tâm tình không vui như vậy?”

Hách Liên Dung hừ một tiếng: “Ta nên ăn mừng cho lần tâm tình không vui này?”

Vệ Vô Hạ cười cười: “Ăn mừng thì không cần, có điều nếu đã hiếm có như vậy thì cũng khác biệt với người thường một chút!” Nói xong hắn nhìn bốn phía xung quanh, sau đó mới cúi người hái một bông hoa nhỏ xinh màu vàng đưa cho Hách Liên Dung: “Hi vọng phần lễ vật này sẽ xoa tan tâm tình không vui hiếm có của tẩu tử.”

Hách Liên Dung thấy phiền lòng nhưng vẫn bật cười: “Lễ vật của công tử thật chẳng mất chút vốn nào.”

Tuy rằng nói vậy nhưng vẫn nhận lấy bông hoa, cầm trong tay đùa nghịch, nhìn cánh hoa phất phơ trong tay nàng không khỏi thờ dãi một tiếng. Giờ mới phát hiện ra, nàng ở cùng Vị Thiếu Quân lâu như vậy, hắn cũng chưa từng tặng cho nàng cái gì, tuy nói nàng không theo chủ nghĩa vật chất nhưng bản về góc độ lãng mạn thì Vị Thiếu Quân vẫn còn kém rất nhiều. Có lẽ nhờ vào tiền tài dung mạo của hắn nên cũng không cần chơi đùa ba cái trò lãng mạn này cũng có thể thu hút không biết bao nhiêu hoa đào bay đến.

“Ừm... dường như tâm tình tẩu tử lại càng không vui?”

“Không phải vậy.” Hách Liên Dung đáp lại khách sáo: “Cảm ơn công tử.”

Vệ Vô Hạ thu lại nụ cười quen thuộc trên khuôn mặt, đi trước Hách Liên Dung vài bước, lãnh đạm nói: “Tẩu tử dường như có chút đề phòng với tại hạ, lại nói chúng ta có thể quen biết cũng nhờ vào công lao của tẩu tử, ngờ đâu hiện tại lại trở nên xa cách như vậy.”

Hách Liên Dung dừng bước, nhìn hắn nói đầy nghiêm túc: “Nếu như công tử không thật lòng với người khác thì sao còn muốn người ta phải thật lòng với mình? Ta ngay đến công tử là người như thế nào, thân thể ra sao cũng không biết, nếu công tử muốn ta không chút đề phòng nào với mình thì quả là làm khó cho ta.”

Vệ Vô Hạ tìm đập thỉnh thoảng một hồi lâu, ngay đến nụ cười nhả nhận thường trực cũng quên mất phải cười như thế nào, hắn rất hiếm... không, phải là từ trước đến nay chưa từng gặp phải sự cự tuyệt rõ ràng, trực tiếp đến như vậy, cự tuyệt sự thân mật, gần gũi của hắn, ngay đến khách khí cũng giảm hẳn đi, thẳng thắn rạch mạch liệt hắn vào danh sách giới hạn. Chờ một lúc lâu hắn mới hơi gật đầu: “Tẩu tử dạy thế là đúng, có điều Vô Hạ... không phải có ý giấu diếm.”

Hách Liên Dung hơi nghiêng đầu chờ hắn nói tiếp, ai ngờ chỉ nghe được đến đó, Vệ Vô Hạ liền chuyển chủ đề: “Cũng sẽ có một ngày, Vệ Vô Hạ nhất định sẽ nói rõ mọi chuyện với tẩu tử, lúc đó hi vọng tẩu tử cũng thật lòng với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Thân thể thật sự (2)

Lời nói của Vệ Vô Hạ khiến Hách Liên Dung có chút kì quái, nhưng nhất thời cũng không nói ra là chỗ nào có vấn đề, mắt thấy hai người đã đi đến giữa hoa viên, liền quay đầu nói với hắn: “Ta phải đến tiền sảnh tiếp đón tuần phủ phu nhân, nếu công tử có hứng thú thì cùng đến góp vui, không hứng thú chúng ta chia tay ở đây.”

Vệ Vô Hạ xem ra là không có hứng thú gì, hai người đang định mỗi người đôi ngả thì thấy phía trước một nhóm người rộn ràng, náo nhiệt đi đến, hóa ra tuần phủ phu nhân đã đại giá quang lâm, Vị Thủy Liên dẫn đầu gần như toàn bộ số người trong Vị gia đang đi theo tiếp đón, trừ mỗi mình Vị Thiếu Quân đang ngủ.

Vị Thủy Liên đối với Vệ Vô Hạ vốn chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì, giờ lại thấy Hách Liên Dung vì mãi nói chuyện với hắn mà bỏ lỡ thời khắc nghênh đón tuần phủ phu nhân nên có chút hậm hực: “Đệ muội, tuần phủ phu nhân đại giá quang lâm, sao muội không biết phân biệt nặng nhẹ, vẫn còn lơ đãng ở đây vậy.”

Hách Liên Dung điều chỉnh nụ cười của mình, đi đến trước vị phu nhân áo lam đang bị đoàn người vây xung quanh: “Có chút chuyện bận đột xuất, mong phu nhân thứ lỗi.”

Tuần phủ phu nhân nhìn nàng một lượt, có chút kinh ngạc: “Cô không phải là người ngày đó ta mới đến đây đã gặp trên phố hay sao? Hóa ra đúng là em dâu của Thủy Liên.”

Hách Liên Dung khẽ mỉm cười, thực ra nàng và tuần phủ phu nhân từng gặp qua hai lần, lần thứ nhất là khi nàng đang tranh chấp cùng Vị Thiếu Quân trên phố, đúng lúc tuần phủ phu nhân và Vị Thủy Liên vào thành, còn lần thứ hai là khi cùng Tiễn Kim Bảo theo tuần phủ phu nhân đi leo núi ngắm cảnh, hiển nhiên người ta không nhớ lần thứ hai, hoặc nói trắng ra mình theo người ta leo núi, người ta vốn cũng chẳng nhìn thấy mình.

Hách Liên Dung cười mĩa đáp lại: “Tuần phủ phu nhân đúng là quý nhân nên quên nhiều chuyện, ta và phu nhân còn từng gặp qua thêm lần nữa...”

Tuần phủ phu nhân tuyệt nhiên bỏ qua lời Hách Liên Dung nói, gạt nàng sang một bên.

Hách Liên Dung có hơi xấu hổ, nếu như có mỗi mình nàng còn đỡ, đây lại trước mặt bao nhiêu người trong nhà, mọi ánh mắt đều hướng về phía nàng nhìn chăm soi, càng tức hơn là Mộ Dung Phiêu Phiêu cũng ở trong đám đó, Hách Liên Dung ầm ức liếc nhìn cô ta, vốn cho rằng sẽ nhìn thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí hả hê sung sướng của người ta, ai ngờ hai mắt cô ta còn hơi đỏ ửng, hiển nhiên là bộ dạng thiếu ngủ đang bủi bùi môi tròng mắt nhìn nàng, ra vẻ ầm ức lại không phục, lại có vẻ gì đó đầy địch ý, không còn cái kiểu hoạt bát tăng động lẫn đối chọi gay gắt như mọi lần.

Vệ Vô Hạ đứng cạnh nàng lẳng lặng nhìn thấy tất cả, nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ gượng gạo của Hách Liên Dung thì không khỏi chau mày, ngay lập tức tiến đến trước mặt tuần phủ phu nhân, chấp tay hành lễ: “Hình phu nhân, có còn nhớ tại hạ không?”

Tuần phủ phu nhân quay người lại, nhìn Vệ Vô Hạ một lượt, đôi mày nhăn nhúm lại, rồi đột nhiên hai mắt sáng rực: “Vệ công tử? Sao người lại ở đây?”

Vệ Vô Hạ nhìn Hách Liên Dung cố ý trêu đùa nói: “Vị này là ân công của ta, tại hạ lẩn vào Vị phủ, muốn tìm cơ hội báo đáp người ta.”

Tuần phủ phu nhân vô cùng sửng sốt kinh ngạc, nhìn Hách Liên Dung gật gù, Vị Thủy Liên đứng bên cạnh tỏ vẻ nghi ngờ: “Phu nhân quen biết Vệ công tử?”

Vệ Vô Hạ cười đáp: “Tại hạ có duyên gặp qua Hình phu nhân trong lễ đầy tháng của Nguyên Thục công chúa.”

Vị Thủy Liên nghe vậy thì lấy làm kì quái: “Nguyên Thục công chúa? Có phải là vị công chúa năm ngoái Thục phi nương nương mới sinh thêm cho hoàng thượng?”

Tuần phủ phu nhân vội nói: “Đúng vậy. Đây là đệ đệ ruột của Thục phi nương nương, được hoàng thượng phong chức Thanh Y hầu, cô đừng nói là mình không biết đó.” Vị Thủy Liên kinh ngạc không nói nên lời, cứ nhìn chăm chăm Vệ Vô Hạ đến nửa ngày: “Ta, ta quả thực không biết...”

Không phải riêng Vị Thủy Liên mà mọi người trong Vị gia đều kinh hãi, Hách Liên Dung cũng ngạc nhiên hỏi: “Đây là thân phận mà công tử muốn được đối đãi thật lòng hả?”

Vệ Vô Hạ cười khổ đáp: “Tại hạ không muốn các vị vì thân thế này mà sinh ra sự cách biệt, với lại ta cũng đâu có gì đặc biệt, người trong cung là tỷ tỷ của ta, cũng không phải ta.”

Mọi người đều bật cười, tuần phủ phu nhân cười nói: “Sao lại không đặc biệt chứ? Thục phi nương nương được thánh thượng sủng ái hết mực, công tử chính là quốc cữu của Vân Hạ chúng ta.” Nói rồi lại tỏ vẻ oán trách Vị Thủy Liên: “Rõ ràng có khách quý trong phủ sao lại không chu đáo thế này, cũng không sợ bị hầu gia trách phạt hay sao?”

Vị Thủy Liên hoảng hốt biện bạch với Vệ Vô Hạ: “Ta thật sự không biết, hầu gia xin đừng trách phạt...nhanh, nhanh đến hành lễ với hầu gia.”

Vị Thủy Liên nói xong liền muốn hòa vào đám đông hành lễ cùng hầu gia, Vệ Vô Hạ vội vàng ngăn lại: “Nhị tiểu thư không cần đa lễ, tất cả cứ như ngày thường thôi. Đã làm phiền nhiều ngày trong phủ, đều nhờ các vị chiếu cố tại hạ, nếu các vị thấy phiền phức vì thân phận Vô Hạ, Vô Hạ cũng chỉ có thể cáo biệt mà thôi.”

Tuần phủ phu nhân hoan hỉ nói: “Vệ công tử không phiền thì đến phủ nhỏ của ta làm khách một chuyến? Tri Chương nếu biết ta thất lễ với công tử nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ với ta mất.”

Vị Thủy Liên lập tức căng thẳng, lo lắng, liền liếc nhìn Hách Liên Dung mấy lần, Hách Liên Dung lại làm như không thấy, nàng vẫn còn chưa cho Vệ Vô Hạ biết chị ta muốn đuổi hắn đi đâu, có muốn bây giờ nói toẹt ra hay không?

Vệ Vô Hạ cười đáp: “Hình phu nhân không cần đa lễ, hoàng thượng thường hay nói với ta về Hình đại nhân, chỉ ngại nỗi hiếm khi được gặp mặt.”

Nghe nửa câu trước thì trong lòng tuần phủ phu nhân vạn phần lo lắng, nghe đến nửa sau thì ngạc nhiên mừng rỡ: “Hoàng thượng thật là nói như vậy sao?”

Vệ Vô Hạ hơi nhíu mày: “Hình phu nhân không tin tưởng tại hạ hay sao?”

“Không, không, không.” Hình phu nhân hớn hờ mời mọc: “Nếu đã vậy Vệ công tử nhất định phải đến phủ ta làm khách.”

Vệ Vô Hạ xua xua tay, không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Không dám làm phiền, tại hạ có việc chưa giải quyết xong, xin được cáo từ trước.”

Vệ Vô Hạ đã khẳng khái như vậy, tuần phủ phu nhân cũng không dám gượng ép, Vệ Vô Hạ cung kính từ biệt Hách Liên Dung sau đó mới xoay người bước đi.

Vị Thủy Liên vội vã huých tay Mộ Dung Phiêu Phiêu ra điều bảo nàng ta đuổi theo, Mộ Dung Phiêu Phiêu nhíu nhíu mày, nhưng cũng không phản bác Vị Thủy Liên chỉ tỏ vẻ khó chịu nhưng cũng bước theo, lớn giọng gọi: “Vệ Vô Hạ, chờ ta với.”

Vị Thủy Liên gấp đến độ suýt không nói được gì, tuần phủ phu nhân hiểu rõ ý đồ của nàng ta, không vui vẻ gì nói: “Yên tâm, Vệ công tử là người bình dị dễ gần, đối với cách xưng hô hầu gia cũng không muốn nghe nhiều, gọi thẳng tên ngài ấy ngược lại càng thêm thân mật hơn.”

Vị Thủy Liên lúc này mới yên tâm hơn, lại nghe ra trong lời của tuần phủ phu nhân có chút đố kỵ, ganh ghét thì cũng không khỏi thầm mừng trong lòng, mắt cứ đăm đăm nhìn theo hướng Vệ Vô Hạ rời đi, xem Mộ Dung Phiêu Phiêu có đuổi theo hắn hay không.

Tuần phủ phu nhân càng thêm hiếu kì về Hách Liên Dung liền bước về phía nàng: “Vệ công tử nói cô là ân công của ngài ấy? Hai người quen biết nhau như nào vậy?”

Hách Liên Dung thấy buồn cười trong lòng, biết được thân phận thật của Vệ Vô Hạ khiến nàng cũng thoải mái hơn, cũng chỉ nói qua chuyện lúc đó với mọi người, sau đó lại dồn hết lực chú ý lên người lão phu nhân: “Thực ra lần này Vệ công tử đến là muốn thăm hỏi tình hình sức khỏe của bà nội, lần trước bà nội thuận miệng khen trà ngon, ngài ấy liền mang theo rất nhiều trà tặng bà.”

“Hóa ra là vậy.” Vị Thủy Liên kinh ngạc quay đầu nhanh chóng chạy đến xun xoe lão phu nhân: “Bà nội bị bệnh phong thấp, không nên đi lại nhiều, chúng ta vẫn nên quay về sảnh ngồi nói chuyện thôi.”

Nhất thời lão phu nhân trở thành tiêu điểm của mọi người, đến tuần phủ phu nhân nói chuyện cũng phải khách khí hơn rất nhiều, nhìn đoàn người lũ lượt kéo về tiền sảnh, Hách Liên Dung thờ dài một tiếng, khờ mắt khờ liếc thấy một bóng người liền ngừng đầu hỏi: “Sao đệ lại không đi?”

Vị Thiếu Dương vẫn đứng im tại chỗ cười cười: “Vốn là nhị tỷ cứ bức bách đệ về để phô trương thanh thế, giờ chắc tỷ ấy cũng không để ý nữa đâu, bởi tỷ ấy giờ còn oai hơn tuần phủ phu nhân nữa cơ.”

Hách Liên Dung vì câu nói châm chọc của hắn mà bật cười, Vị Thiếu Dương lại than thở một tiếng: “Có điều không ngờ Vệ Vô Hạ lại là đệ đệ của Thục phi nương nương, thật khổ cho hắn phải mất công giấu diếm chúng ta như vậy.”

Hách Liên Dung gật đầu đáp: “Đúng vậy, có điều cứ nhìn tình hình như vừa nãy, ta cũng thông cảm cho hắn vì sao không muốn để lộ thân phận.”

Vị Thiếu Dương lại bật cười, nhìn ngắm Hách Liên Dung một hồi lâu mới hỏi: “Đúng vậy, nhị ca đã đưa đôi khuyên tai đó cho nhị tẩu chưa?”

“Khuyên tai?” Hách Liên Dung ngạc nhiên hỏi lại, sau đó mới buồn bực đáp: “Chắc là đưa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Vô cơ cãi vã (1)

Thiếu Dương khẽ cười, trên mặt hiện qua chút thất vọng, nhẹ nhàng an ủi nàng: “Nhị ca bận bịu nhiều việc tại Vị Tắt Tri, có lẽ cũng quên mất việc này.”

Hách Liên Dung thờ dài, có chút buồn bực, không tặng nàng cái gì cũng coi như cho qua, nay đến đồ của nàng cũng quên không đưa. Có điều buồn bực thì cũng vẫn phải nén vào trong lòng, không dám phần nộ phát tác trước mặt Vị Thiếu Dương, cũng chỉ hỏi thăm sơ qua tình hình của Vị Thiếu Quân tại Vị Tắt Tri. Nhắc đến chuyện này, Vị Thiếu Dương vô cùng tán thưởng, làm đồ cổ cũng cần đến thiên phú, Vị Thiếu Quân không nghi ngờ gì chính là có thiên phú bẩm sinh, tuy rằng đã gần mười năm không động chạm gì đến nhưng những chỗ nào không hiểu chỉ cần mất công tìm tòi một chút hắn liền nhanh chóng học một biết mười, chỉ trong vài ngày đã khiến tất cả mọi người trong cửa hàng phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nghe đến đây trong Hách Liên Dung cũng thấy mát lòng mát dạ, lại mơ hồ có chút tự hào kiêu ngạo, đây mới chỉ là bắt đầu, tài năng của Vị Thiếu Quân vẫn còn chưa đến lúc lộ ra hết đâu.

Vị Thiếu Dương đột nhiên thờ dài một tiếng, tiếc nuối nói: “Nếu như nhị ca sớm tiếp quản Vị Tắt Tri thì cửa hàng còn phát triển lớn mạnh hơn bây giờ rất nhiều.”

Hách Liên Dung cười cười: “Đệ đâu có kém gì, hiện giờ chàng ấy về Vị Tắt Tri hai người cùng nỗ lực, tương lai của Vị Tắt Tri chính là “ai cũng biết”, chẳng biết sẽ còn lớn mạnh đến mức nào nữa.”

Vị Thiếu Dương bị câu nói đùa khoa trương của Hách Liên Dung khiến cho bật cười, gật gù đáp: “Đúng vậy, nhị ca có tài năng trời phú nhưng lại thiếu đi kinh nghiệm, chỉ cần huynh ấy chịu cố gắng thì nhất định trong giới đồ cổ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.”

Cũng nhờ vậy mà Hách Liên Dung chịu tha thứ ít nhiều cho Vị Thiếu Quân, tâm trạng liền trở nên vui vẻ hơn trước.

Hôm nay tuần phủ phu nhân đặc biệt kéo dài lịch trình, dùng bữa tối xong mới cáo biệt, lúc ra về còn hẹn Hách Liên Dung lúc nào rảnh đến phủ bà ta chơi.

Còn thái độ của Vị Thủy Liên lại có vẻ cao ngạo hơn lúc trước, đối với tuần phủ phu nhân rất đúng mực, vừa phải, ngay cả nụ cười cũng tự nhiên hơn rất nhiều, không thấy vẻ nịnh nọt, xun xoe như trước.

Tiền tuần phủ phu nhân đi rồi, Hách Liên Dung cũng không muốn nói nhiều cùng Vị Thủy Liên bèn tìm cơ thoái thác trở về Thính Vũ Hiên. Đến lúc cách sân viện nhà mình không xa liền nhìn thấy có bóng người đứng trước cổng, nhờ vào ánh đèn lồng treo trước cửa mới loáng thoáng nhận thấy hình như là Mộ Dung Phiêu Phiêu, Hách Liên Dung nhú chặt mày, sợ là cô ta lại tìm đến gây sự, hôm nay bận rộn suốt một ngày, giờ chẳng còn hơi sức đâu mà đối đáp.

Mộ Dung Phiêu Phiêu cũng nhìn thấy Hách Liên Dung, nàng ta cũng không đi lại chỉ đứng chờ trước cổng, đợi Hách Liên Dung đến gần mới xụ mặt phụng phịu đưa ra một cái túi nhỏ nhỏ: “Đồ của Vị đại ca. Trả lại cho huynh ấy.”

Hách Liên Dung ra hiệu cho Bích Liễu, Bích Liễu liền tiến đến nhận lấy vật đó cũng không mở ra xem là gì, lại lui về phía sau Hách Liên Dung. Mộ Dung Phiêu Phiêu vốn cho rằng Hách Liên Dung sẽ chất vấn gì đó ai ngờ chờ đến nửa ngày cũng chỉ thấy cô ta đứng nhìn mình, cuối cùng mới mở mồm lãnh đạm hỏi một câu: “Còn chuyện gì nữa không?”

Kiểu thái độ coi thường này khiến đầu Mộ Dung Phiêu Phiêu muốn bốc hỏa, đang định phát tác âm ỉ không hiểu sao lại ghen hờn không nói nên lời, hít thở vài cái, Mộ Dung Phiêu Phiêu mới cứng giọng hỏi: “Chuyện của Nhị Tâm là ta nghĩ không chu toàn, có điều cô rõ ràng biết Nhị Tâm bị bắt nạt thế thảm như vậy vẫn mắt nhắm mắt mở làm như không thấy, tội càng thêm lớn.”

“Còn chuyện gì khác nữa không?” Hách Liên Dung cũng không phản bác lại lời cô ta, không cần biết nguyên nhân từ đâu nhưng kết quả cũng đã rồi, đến giờ còn đứng đây thảo luận đúng sai, chẳng còn ý nghĩa gì hết.

Mộ Dung Phiêu Phiêu mím chặt môi, một lát sau mới bình ổn được hơi thở nhưng thái độ vẫn thể hiện rõ sự bất mãn: “Vị đại ca là người rất rất tốt. Cô, cô nhất định phải đối xử với huynh ấy thật tốt! Nếu không...nếu không...”

“Nếu không thì sao?” Sắc mặt Hách Liên Dung tối sầm lại, giọng nói cũng tỏ rõ không còn kiên nhẫn được nữa. Thật buồn cười! Nam nhân của nàng chẳng lẽ nàng còn không biết phải đối xử như thế nào hay sao? Còn phải phiền đến một nha đầu mắc bệnh ảo tưởng chính nghĩa đến cảnh cáo mình!

“Nếu không...” Mộ Dung Phiêu Phiêu lúng túng ngắc ngứ nửa ngày mới thốt ra: “Ta cũng không biết sẽ thế nào nữa, nói chung cô phải đối xử tốt với huynh ấy, thù đoạn đối phó với những người khác không cho phép được dùng với huynh ấy, nếu không cô nhất định phải hối hận.”

“Ta nhất định phải hối hận?” Từ lúc Mộ Dung Phiêu Phiêu xuất hiện, tâm tình vui vẻ của Hách Liên Dung đã tụt đi một nửa, giờ lại nghe những lời “tận tình giáo dục” của cô ta, càng cảm thấy mình đang phải nói chuyện với một người có vấn đề về thần kinh, tất cả sự kiên nhẫn đã không còn chút nào, cũng quên bằng mất lời mình đảm bảo sẽ không thêm tính toán so đo với cô ta lần trước.

Cười lạnh một tiếng, Hách Liên Dung tiến vài bước đến áp sát Mộ Dung Phiêu Phiêu: “Mộ Dung cô nương, cô là một khuê nữ danh môn chưa xuất giá, nhưng lại quan tâm thái quá đến tướng công của người khác như vậy liệu có thỏa đáng hay không?”

“Ta là bạn bè của Vị đại ca...”

“Thật buồn cười!” Hách Liên Dung lạnh lùng quát lên một câu ngắt lời cô ta: “Có loại nữ nhân nào cả ngày rong chơi khắp nơi kết bạn với nam nhân không? Ai mà muốn kết bạn với cô? Sự thái quá của cô đến bao giờ mới chịu kết thúc đây? Chẳng lẽ phải đợi đến lúc Thiếu Quân không còn nể mặt nhị tỷ mà nói thẳng ra hai chữ phiền phức cô mới chịu hiểu rõ hay sao?”

“Cô...sao cô lại nói ta như vậy...”

“Thay vì hỏi ta không bằng cô tự vắt tay lên trán hỏi chính mình xem, vì sao lại để người ta đánh giá như vậy về mình!”

“Không phải người khác, chỉ có cô thôi!”

“Thật không? Vậy còn những người phải chịu đựng cái cô tự cho là ân huệ ban phát cho họ thì sao, khổ sở cũng không dám nói ra, chính là như Nhị Tâm đó, một cô vẫn còn dương dương tự đắc như vậy! Con người ta sống trên đời, tự trọng là thứ quan trọng nhất, một người không biết tự trọng đáng ghét biết chừng nào, phiền phức biết bao nhiêu, đạo lý này cha mẹ cô không dạy cô ư? Anh trai cô cũng không dạy cô hay sao?”

Hách Liên Dung cứ thế nói hết những bức xúc bấy lâu trong lòng, đang định thừa thắng xông lên lại không ngờ Mộ Dung Phiêu Phiêu từ lúc nào hai mắt ửng đỏ, thấy cô ta quay mặt đi, cắn chặt hai môi lùi ra phía sau một bước, dường như có vài giọt nước mắt long lanh lăn dài trên má, đôi vai nhỏ gầy khẽ run rẩy, lúc sau Mộ Dung Phiêu Phiêu mới nghẹn ngào lên tiếng: “Đừng, cô nói đúng, không ai dạy tôi. Mẹ tôi sớm đã mất rồi, cha tôi lấy nhị nương, tam nương, không ai quan tâm đến tôi, đại ca bạn đến mức cũng chẳng có thời gian nhìn thấy mặt tôi, mấy đạo lý đó lấy ai ra để mà dạy tôi? Dạy tôi như thế nào đây?”

Dường như rất khiến người khác phải cúi lòng, thương cảm!

Hách Liên Dung không nói gì, nàng không phải nhân sĩ thừa hời ban phát lòng thương cảm khắp thiên hạ, nhưng cũng không phải là người cay nghiệt, hà khắc đến triệt để, nếu Mộ Dung Phiêu Phiêu tiếp tục dùng thái độ kiêu ngạo, tự tung tự tác mấy ngày nay để đối phó với nàng thì trận cãi nhau này sẽ còn tiếp tục kéo dài, nhưng hiện tại...có lẽ phải kết thúc trước thời gian dự kiến thôi!

Ai cũng có điểm yếu, cha mẹ có lẽ là nỗi đau giấu kín trong lòng của Mộ Dung Phiêu Phiêu. Những trường hợp thiếu tình thương như Mộ Dung Phiêu Phiêu, Hách Liên Dung đã xem không biết bao nhiêu lần trên ti vi, không ngộ ngược, cục cằn thì cũng sinh sự, quậy phá khắp nơi, nhưng Mộ Dung Phiêu Phiêu thì ngược lại, lúc nào cũng nhiệt huyết rạng rỡ, nhưng rốt cuộc cũng đều giống nhau ở điểm là luôn muốn tìm kiếm thứ gì đó bổ khuyết cho tâm hồn thiếu thốn tình cảm của mình.

“Cố làm ra vẻ đau thương cũng không làm cho cô đặc biệt hơn đâu.” Hách Liên Dung nói một câu coi như kết thúc, sau đó xoay người đi vào Thính Vũ hiên.

Mộ Dung Phiêu Phiêu lau lau nước mắt, phần nộ nói: “Ta không cố làm ra vẻ đau thương, ta thật sự thương tâm, đau lòng, lẽ nào ta đau lòng cũng không

được hay sao?”

Hách Liên Dung dừng bước chân, quay lại nhìn thấy đôi mắt vẫn còn long lanh đầm lệ của cô ta, lắc lắc đầu: “Cô đau lòng hay là hi vọng người khác thấy cô đau lòng mà thương xót cho cô, chú ý đến cô? Cha cô, anh trai cô ít nhất vẫn còn sống bên cạnh cô, có một số người rõ ràng vẫn biết người thân của mình vẫn còn sống nhưng suốt phần đời còn lại của họ lại không được gặp mặt đến một lần, trải qua loại cảm giác này chẳng khác gì như nằm mơ, không biết đâu là mơ đâu là thực, cũng không dám dễ dàng thử lại một lần nữa, không dám để lộ rõ chân tình của mình, cho dù đối diện với chân tình cũng không dám hỏi đáp tin tưởng, sợ đến cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi. Loại tư vị này, cô có hiểu được hay không?” Chậm rãi hít sâu một hơi, Hách Liên Dung quay người đi: “Nếu thực sự đau lòng... cô sẽ không hi vọng bất kì ai đến chia sẻ nó cùng mình đâu.”

Cuối cùng cũng không ai lên tiếng, cho đến khi Hách Liên Dung bước vào đến cửa nhà chính mới nghe thấy Mộ Dung Phiêu Phiêu từ ngoài cửa viện nói vọng vào: “Ngày mai ta sẽ đi, không cần biết cô nói ta như thế nào, ta cũng chẳng hiểu cô nói cái gì, nhưng ta biết Vị đại ca không vui về chút nào hết. Cho dù cô nói ta thế nào cũng được, huynh ấy vẫn là không vui vẻ, hạnh phúc, người... người tốt như huynh ấy nhất định phải được sống hạnh phúc!”

Hách Liên Dung sững sốt hồi lâu, không biết là do Mộ Dung Phiêu Phiêu nói rồi đi hay do cô ta nói Vị Thiếu Quân không vui vẻ, hạnh phúc. Quay đầu nhìn ra cửa viện đã không còn thấy bóng dáng của Mộ Dung Phiêu Phiêu nữa. Bích Liễu đưa cái túi nhỏ lúc này ra cho Hách Liên Dung, thở phào sung sướng: “Thiếu phu nhân, nói hay lắm!”

Hách Liên Dung ngay cả cười khổ cũng không cười nổi, câu nói cuối cùng kia, rốt cuộc là nàng nói cho ai nghe đây? Đây là thực, đây là mơ? Nàng dường như đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với tương lai của mình, nhưng liệu có thể... một ngày nào đó khi đột nhiên mở mắt ra, nàng lại nhìn thấy cảnh vật hoàn toàn khác như bây giờ hay không?

Hóa ra tận sâu trong tim nàng vẫn vô cùng sợ hãi, lo âu.

Nàng mở cái túi nhỏ ra, cầm đồ vật trong túi trên tay, cảm thấy ánh sáng tím êm dịu đang lấp lánh, rục rờ dưới ngọn đèn có chút gì đó ấm áp, nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Vô cơ cãi vã (2)

Đôi khuyên tai này... tại sao lại ở trong tay Mộ Dung Phiêu Phiêu?

Không biết vì sao trong lòng Hách Liên Dung lại cảm thấy buồn bực, đúng lúc đó cửa phòng khẽ vang lên, giọng nói lười biếng của Vị Thiếu Quân truyền đến: “Đang nói chuyện với ai vậy?”

Hách Liên Dung liếc nhìn Vị Thiếu Quân đang thập thò nửa người nơi cánh cửa, nâng đôi khuyên tai lên hỏi: “Cái này... là của ta đúng không?”

Vị Thiếu Quân tựa người vào cánh cửa, mắt híp lại đến nửa ngày sau đó mới gỡ đầu gối tai quay đầu về phòng mình ngủ: “Nàng tìm thấy ở đâu vậy?”

Hách Liên Dung thu đôi khuyên tai lại, bước vào phòng ngủ theo hần: “Là nên hỏi chàng đã đưa nó cho ai?”

Bước chân Vị Thiếu Quân khựng lại, quay đầu nhìn Hách Liên Dung như thể không hiểu rõ ý nàng.

“Mộ Dung Phiêu Phiêu đưa cho ta.”

Nghe câu trả lời của nàng Vị Thiếu Quân cũng không tỏ ra ngạc nhiên ngược lại chỉ hơi gật đầu: “Vậy thì đúng rồi.”

Nhìn dáng vẻ vô tâm của hần khiến Hách Liên Dung cảm thấy hơi uất nghẹn, lạnh lùng hỏi: “Vậy là ý gì?”

“Là ta nên hỏi nàng có ý gì mới đúng?” Vị Thiếu Quân mặt mày xoa bóp thái dương, từ bỏ ý định lên giường đi ngủ, đi đến bên bàn rồi ngồi xuống, ngẩng đầu hỏi Hách Liên Dung: “Nàng đang chất vấn ta?”

Tinh thần của Vị Thiếu Quân so với buổi sáng sớm nay có vẻ đã khá hơn, tuy có vẻ thoải mái nhưng vẫn không giấu hết vẻ mệt mỏi, lại nhớ đến lời Vị Thiếu Quân nói hần mấy ngày nay nỗ lực học hỏi, giọng điệu Hách Liên Dung mới dịu xuống đôi chút: “Không phải, chỉ là ta hơi tò mò.”

Lúc này Vị Thiếu Quân mới có chút tươi tỉnh nhưng vẫn bắt nắn giải thích: “Tôi hôm qua tại Vị Tắt Trì, cô ta nhìn thấy đôi khuyên tai cứ nhất quyết đòi ta phải đưa cho, ta đương nhiên không đồng ý cô ta liền giật lấy giấu đi, nói là chỉ giấu trong Vị Tắt Trì, bắt ta phải tự tìm, nhưng Vị Tắt Trì có biết bao nhiêu binh với lộ linh kinh, ai mà biết cô ta giấu ở đâu, ta có điên mới tìm, xem ra cô ta vẫn còn biết điều hôm nay liền đem trả lại.”

Nói thật lúc Hách Liên Dung vừa nhìn thấy đôi khuyên tai này đã vô cùng buồn bực, vốn muốn chất vấn Vị Thiếu Quân vì sao đôi khuyên tai này lại ở trong tay Mộ Dung Phiêu Phiêu, hiện tại nghe hần thành thật khai báo cũng tự dừng hết giận chuyện đó nhưng nghĩ đến việc đêm qua hai kẻ bọn họ cô nam quả nữ ở bên nhau không biết còn diễn thêm tiết mục đặc sắc nào nữa thì lại tức anh ách.

Vị Thiếu Quân đương nhiên không biết Hách Liên Dung đang nghĩ cái gì, thấy nàng lạnh lùng không nói câu nào thì cho rằng nàng vì chuyện vừa rồi nên không thoải mái liền kéo nàng ôm vào trong ngực: “Sau này không cho phép nàng nói với ta những lời như vậy nữa, đừng cho ta cảm giác nàng không tin tưởng ta.”

Hách Liên Dung tuy trong lòng không thoải mái nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, thuận thế ngồi xuống bên cạnh hắn, nàng vẫn không cảm thấy tự nhiên, thoải mái như mọi khi.

Vị Thiếu Quân lúc này mới cảm nhận có gì đó khác lạ, dịch người lại gần vòng tay ôm nàng hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì!” Mộ Dung Phiêu Phiêu tuy rằng mai sẽ rời đi nhưng Hách Liên Dung vẫn không cách nào giải tỏa nỗi khúc mắc trong lòng, chỉ vì nàng bất cẩn khiến kẻ khác thừa cơ chen vào khoảng trống giữa hai người họ, sau này nhất định phải đề phòng cẩn thận, nhưng quan trọng nhất vẫn là do tên Vị Thiếu Quân này quá ngờ nghệch chẳng đề ý gì hết. Nàng cất đôi khuyên tai vào hộp, cũng không muốn ngắm nhìn nó nữa, quay người lại nói: “Có chuyện này chàng đã biết chưa? Thật không ngờ Vệ Vô Hạ là Thanh Y Hầu do hoàng thượng sắc phong.”

Nàng tỉ mỉ kể lại chuyện ngày hôm nay một lượt cũng không thấy Vị Thiếu Quân có chút kinh ngạc gì thì hơi nhũn mảy: “Chàng đã sớm biết rồi!”

Vị Thiếu Quân hừ một tiếng đáp: “Có gì ghê gớm đâu, là tỷ tỷ của hắn làm quý phi, có phải hắn đâu, nếu hắn làm được quý phi mới đáng nói!”

Hách Liên Dung nhìn hắn đầy khinh bỉ, cũng không muốn đối đáp nhiều làm gì cho phí công, có điều hôm nay biết được thân phận của Vệ Vô Hạ nàng liền nghĩ đến một chuyện khác: “Có phải việc gửi thư cho Bạch Lan được Vệ Vô Hạ giúp đỡ không?”

Vị Thiếu Quân cũng không chống chế, vậy coi như đúng rồi, Hách Liên Dung hiếu kì hỏi: “Ta vốn cho rằng ấn tượng của chàng về hắn không tốt, sao còn không biết xấu hổ nhờ vả người ta như vậy?”

“Ta không có nhờ vả hắn gì hết.” Vị Thiếu Quân lập tức thanh minh: “Ta chỉ buột miệng nói ra chuyện đó, là hắn tha thiết mong muốn giúp đỡ thôi.”

Hách Liên Dung làm sao tin được lời chồng mình nói: “Không cần biết thế nào, hắn đã giúp chúng ta một việc lớn như vậy, nhất định phải tìm cơ hội cảm ơn người ta.”

...

“Việc gì phải phiền phức như vậy...” Vị Thiếu Quân đang nói bị ánh mắt của Hách Liên Dung lườm cho phải ngậm miệng lại, hậm hực gật đầu: “Được rồi, đợi có dịp đã.”

Nghe câu trả lời không chút thành ý nào của hắn, Hách Liên Dung cũng biết việc này không trông chờ gì được vào Vị Thiếu Quân, thà tự mình tìm cơ hội cảm ơn người ta còn hơn.

“Đúng rồi...” Vị Thiếu Quân nghĩ ngợi một lúc lâu mới nhớ ra có chuyện cần bàn với Hách Liên Dung: “Bính thúc dạo gần đây muốn đi đến mấy thôn trang nhỏ ngoài thành Vân Trữ, càng những nơi xa xôi càng dễ tìm được đồ cổ quý giá, ta cũng muốn đi một chuyến.”

Bôn ba khắp nơi tìm bảo vật, buôn tậu gốc bán tậu ngọn, đây là phương pháp kiếm tiền hàng đầu của người làm đồ cổ, hơn nữa nơi nông thôn đồ giả đồ thật càng lẫn lộn khó đoán cũng là cơ hội tốt để nâng cao kinh nghiệm, Hách Liên Dung gật đầu: “Khi nào thì đi?”

“Chắc là ngày mai, ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng nên hôm nay mới thả cho ta nghỉ ngơi một ngày, sau đó còn một nhiều.” Tuy Vị Thiếu Quân mồm nói đây về oán trách nhưng cái dáng vẻ kia lại chẳng có chút không cam tâm tình nguyện nào hết: “Còn có việc này nữa, Trần gia Thư Cục kia...”

Vị Thiếu Quân vừa nói sang chuyện khác, Hách Liên Dung lại như vừa mới thức tỉnh: “Ngày mai đi?”

Vị Thiếu Quân gật đầu, đứng dừng bước ra sau vòng tay ôm lấy eo nàng, mặt cọ cọ lên má Hách Liên Dung bật cười: “Sao vậy? Không nỡ để ta đi ư?”

Hách Liên Dung đến nửa ngày cũng không nói câu nào, trong đầu hiện lên một suy đoán khiến nàng bức bối khó chịu.

“Có những ai cùng đi?”

“Bính thúc này, hình như còn có hai người làm khác nữa.”

“Còn ai nữa?”

“Còn ai?” Vị Thiếu Quân không hiểu ý nàng nghĩ nghĩ một lúc hỏi lại: “Nàng nói Thiếu Dương ư? Đệ ấy không đi, còn phải ở lại quản lý việc chính nữa.”

“Nhất định ngày mai phải đi sao? Chậm hơn vài ngày cũng không được ư?”

Vị Thiếu Quân càng thấy khó hiểu với lời của Hách Liên Dung: “Có chuyện gì sao?”

“...Không có gì.” Hách Liên Dung lạnh lùng buông một câu sau đó rơi vào trạng thái trầm mặc, nỗi bất an trong lòng không ngừng lan rộng, Vị Thiếu Quân nhìn nàng một lúc lâu mới hỏi: “Rất cuộc nàng làm sao vậy?”

Hách Liên Dung cắn cắn môi, trong giọng nói lộ rõ sự bất an: “Mộ Dung Phiêu Phiêu có biết việc chàng sẽ đi hay không?”

Vị Thiếu Quân không lên tiếng, đôi mày nhíu chặt lại, Hách Liên Dung cho sự im lặng của hắn là thừa nhận, càng thêm ủ rũ: “Vậy chàng có biết việc ngày mai cô ta cũng sẽ rời đi hay không?”

“Cô ta có đi hay không liên quan gì đến ta!” Sắc mặt của Vị Thiếu Quân đột nhiên trầm hẳn xuống: “Sao nàng không nói thẳng ra nàng nghi ngờ ta đi cùng cô ấy?”

Thái độ của Vị Thiếu Quân khiến Hách Liên Dung thấy lúng túng: “Ta không phải muốn nói vậy!”

“Nhưng nàng nghĩ vậy!”

“Ta chỉ muốn biết chuyện ta hỏi mà thôi!”

Hách Liên Dung đã lâu chưa nếm cảm giác mâu thuẫn đối chọi như thế này, nàng dường như đã quên mất mình và Vị Thiếu Quân đã từng quyết không đội trời chung khốc liệt như thế nào, cảm giác này thật khiến người ta khó chịu: “Vậy là... hai người đã hẹn trước với nhau rồi đúng không?” Hách Liên Dung đầu tranh nội tâm hồi lâu, không ngờ cuối cùng lại thốt ra câu này.

Vị Thủy Liên không hề có ý định ra về, sao lại có thể để Mộ Dung Phiêu Phiêu một mình rời đi, hơn nữa chẳng khó nhìn ra Mộ Dung Phiêu Phiêu cũng chẳng có lý do gì để rời đi, lại thêm lịch trình của Vị Thiếu Quân như vậy không khỏi khiến Hách Liên Dung hoài nghi.

“Phải! Đã hẹn trước rồi! Chúng ta ra thành gặp nhau, sau đó cùng bỏ trốn”

Nghe vậy cũng biết là lời nói lúc giận dữ, trong lòng Hách Liên Dung càng thêm ám ức, tủi thân nhưng cuối cùng nàng cũng không có thói quen giải thích, thanh minh, trong bầu không khí bất hòa như vậy cứ thế cúi đầu trầm mặc, cắn chặt môi không nói một lời.

Vị Thiếu Quân bị suy nghĩ chủ quan của Hách Liên Dung làm cho tức đến không nói được câu nào nhưng nhìn dáng vẻ này của nàng lại thấy đau lòng, buồn bực đi đi lại lại vài bước trong phòng sau đó ưu phiền nói: “Nếu là người khác ta còn lâu mới nói mấy lời vô ích này, nhưng vì là nàng, ta không thể không nói! Ta không hề có hứng thú với con nhỏ điên kia, đối với nữ nhân khác cũng không có chút hứng thú gì hết, rốt cuộc ta phải làm thế nào nàng mới hiểu rõ đây?”

Hách Liên Dung xem không ít cảnh phim chân tình nồng thắm, với trường hợp như này nên dùng lời lẽ dịu dàng phối hợp hành động, kiểu nóng nảy hấp tấp cũng hiếm gặp. Có điều nghĩ đến sự nghi ngờ vô căn cứ của mình cũng thấy bất công cho Vị Thiếu Quân, nhưng trong lòng vẫn không hết buồn bực: “Ta đi với chàng.”

“Được thôi, ngày mai cùng đi.” Giọng điệu Vị Thiếu Quân có chút mệt mỏi, chán chường, Hách Liên Dung biết mình cũng chỉ tức lên nói vậy, nàng hiện tại là đương gia, đâu phải dễ dàng nói đi là đi được.

“Chàng... có phải thật sự rất không vui?” Hách Liên Dung nhớ đến câu nói cuối cùng của Mộ Dung Phiêu Phiêu: “Mộ Dung Phiêu Phiêu nói chàng không vui vẻ, nhưng ta lại không cảm thấy thế, bởi vậy... ta thấy rất phiền muộn.”

“Điều duy nhất khiến ta không vui chính là việc nàng không tin tưởng ta.” Tâm tình Vị Thiếu Quân chưa lúc nào tệ như bây giờ, bị người khác không tin tưởng? Hắn vẫn luôn không được mọi người tin tưởng, nhưng chưa lần nào như bây giờ, trong lòng khó chịu, không cam tâm, bực bội, ám ức, mất mát, thất vọng, tất cả những cảm xúc đó cứ rối loạn trong lòng, không biết gỡ rối từ đâu.

“Ta chỉ...” Nhận ra sự thất vọng của hắn, Hách Liên Dung vốn muốn thanh minh, giải thích nhưng lại chẳng biết phải nói câu nào. Không khí giữa hai người đang yên đang lành, bỗng chốc bị nàng làm hồngбет hết cả, nàng cũng không biết mình bị làm sao nữa, không phải nàng chưa từng đổ kị nhưng đây là lần đầu tiên dùng đến những lời lẽ khó nghe như vậy. Có lẽ với Nghiêm Yên, Bạch Áu Huyền hay Từ Yên, nàng thật sự không coi họ là tình địch nên lúc nào cũng giữ vững thái độ dửng dưng, bình tĩnh, chẳng hề để tâm những chuyện nhỏ nhặt, Nhưng Mộ Dung Phiêu Phiêu lại khác, cô ta ở gần nàng, để nàng nhìn thấy một người con gái cuồng nhiệt, hồn nhiên, xinh đẹp suốt ngày bám lấy Vị Thiếu Quân, điều này thực sự khiến nàng không chấp nhận được.

“Xin lỗi.” Ngoài câu này nàng cũng chẳng biết nói câu nào khác.

Vị Thiếu Quân thờ dãi, phiền muộn ôm nàng nói: “Ta không hề muốn nàng phải xin lỗi, ta chỉ... cảm thấy sợ hãi.”

Hách Liên Dung không hiểu rõ ngắc đầu nhìn hắn, Vị Thiếu Quân buông nàng ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, do dự một lúc lâu mới nói: “Chúng ta cứ như hiện tại là tốt rồi, thế nhưng nàng không chịu hoàn toàn tin tưởng ta, ta phải cố gắng hết sức mới được như này, nhưng cảm giác của nàng về ta khiến ta... vô cùng bất an, ta muốn làm thật tốt, muốn để nàng hạnh phúc, vui vẻ, thế nhưng... nàng dường như vẫn thu mình lại, ta không biết phải làm sao mới khiến nàng không hề phòng bị, do dự tiếp nhận ta, bởi vậy mới khiến ta không vui. Nàng hiểu chưa?”

“Ta...” Tim Hách Liên Dung đập mạnh một lúc lâu, mới dần dần tiêu hóa hết lời hắn nói, nhất thời lúng túng không biết phải trả lời thế nào.

Chương 150: Bài học làm đương gia (1)

“Ta biết, nếu nàng không phải gả cho ta, nàng sẽ không nhìn thấy một Vị Thiếu Quân khác biệt như bây giờ, nhưng... ta vẫn không kìm được mà muốn nhiều hơn nữa.”

Nhìn hẳn cực lực kìm nén sự bất an, yếu đuối trong lòng, tim Hách Liên Dung đau nhói vô cùng, cổ họng đắng nghẹn.

Là vậy sao? Hóa ra nguyên nhân khiến hẳn không vui vẻ, hạnh phúc lại là do nàng.

Có lẽ ngay từ lúc ban đầu nàng đã không đặt niềm tin tuyệt đối vào tình yêu này, bởi nàng sợ hãi, cuộc nói chuyện với Mộ Dung Phiêu Phiêu ngày hôm nay đã nói lên tất cả, đối với tình yêu này, nàng vẫn luôn khép kín bảo vệ chính mình.

“Đêm nay ta đến Vị Tắt Tri, sáng sớm mai đã phải đi luôn.” Tâm trạng của Vị Thiếu Quân buồn bã đến cực điểm, thậm chí có gì đó như nản lòng thoái chí, đến tủ quần áo vợ bữa vài bộ, lúc đi ra khỏi cửa mới dừng bước chân: “Đúng rồi, phía Trần gia thư cục bên kia ta đã qua rồi, Trần Bình Thường tuyệt đối là một quân tử hiếm hoi còn sót lại trên thế gian này, tuy hơi cổ hủ, có điều lại vô cùng xứng đôi vừa lứa với Đông Tuyết, cha hẳn cũng vừa trở lại, có lẽ cũng sắp đến phủ tính đến chuyện thông gia, nàng lưu tâm chút, đừng để những người khác làm hỏng chuyện này.”

Nhìn bóng dáng hẳn mỗi lúc một xa cách, Hách Liên Dung cười khổ một tiếng, người làm hỏng chuyện... chỉ có mình nàng mà thôi.

Cuối cùng mới lo lắng hòa nghi trong lòng Hách Liên Dung cũng không thành sự thật, Mộ Dung Phiêu Phiêu sang ngày hôm sau vẫn ở lại phủ, Vị Thủy Liên không cho phép cô ta rời đi, bởi vì Vệ Vô Hạ.

Mục đích của Vị Thủy Liên hiển nhiên rất rõ ràng, chị ta vĩnh viễn luôn tìm kiếm tiền đồ tươi sáng nhất cho bản thân mình, ngay cả đối với bạn bè, người thân cũng không nằm ngoài mục đích này.

Mộ Dung Phiêu Phiêu đương nhiên không buồn quan tâm đến quyết định của Vị Thủy Liên, thậm chí ác ý phá hoại mối quan hệ tốt đẹp giữa cô ta và Vệ Vô Hạ, mở miệng chống đối, mặt mày nhăn nhó, hậm hực là những chiêu không thể thiếu, Vệ Vô Hạ từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nụ cười ôn hòa, như vậy mới khiến Vị Thủy Liên an tâm đôi chút nhưng cũng không chịu nổi quá mười ngày đành phải để Mộ Dung Phiêu Phiêu rời đi trước, cùng Vị Xuân Bình về nhà.

Vị Xuân Bình tuy không muốn vậy bởi mục đích về nhà ngoại lần này của chị ta cũng muốn ở lại lâu hơn nữa nhưng dưới áp lực của Vị Thủy Liên chị ta cũng không tình nguyện phải rời đi, mang theo một người phiền phức là Mộ Dung Phiêu Phiêu.

Những người nên đi cũng đều đã đi cả, Vị phủ nhất thời có hơi yên ắng, vắng lặng, Hách Liên Dung cũng đã quen hơn với công việc đương gia, có điều trong lòng nàng vẫn còn khúc mắc không gỡ bỏ được khiến nàng luôn rơi vào trạng thái buồn bã, mệt mỏi.

Đã mười ngày trôi qua. Vị Thiếu Quân rời đi mười ngày, cũng không buồn gửi một mảnh thư về cho nàng. Có phải hẳn vẫn còn tức giận hay không? Hay liệu có phải hẳn đã không thể nhân nhượng thêm với nàng nữa, không còn nhẫn nại để chờ tâm chân tình không biết lúc nào mới xuất hiện từ nàng, có phải hẳn muốn từ bỏ sau khi thất vọng vì sự vô tâm của nàng?

Không có tiếng vui đùa âm ỉ của hẳn, thiếu mất một kẻ ba hoa chích chòe, mồm mép trơn tru như hẳn, Thính Vũ hiển lại khôi phục lại sự tĩnh lặng như trước đây, tĩnh lặng đến mức lạnh lẽo. Cũng giống như trước đây lúc hẳn lang bạt bên ngoài, chỉ có mỗi mình Hách Liên Dung. Đây là điều trước đây Hách Liên Dung từng mong mỏi kì vọng, nhưng hiện tại... lúc nào hẳn mới trở về đây? Đây là lần đầu tiên Hách Liên Dung tha thiết trông mong đến như vậy, mong mỏi hẳn xuất hiện đứng bên giường mỗi đêm, để sáng hôm sau khi mở mắt nàng có thể nhìn thấy khuôn mặt hí hửng, nụ cười xấu xa chọc người ta phát giận của hẳn.

Mười lăm ngày. Điều hi vọng, mong mỏi thì chẳng thấy đâu, thứ không mong muốn lại kéo đến.

Vị phủ tiền tài giàu có sung túc, phúc lợi cho gia nhân chưa bao giờ qua loa đại khái, đồ ăn thức uống, vải vóc luôn phải chọn hàng thượng hạng, Hách Liên Dung cứ y như các mục được liệt ra mà làm, nhưng đột nhiên nàng phát hiện có chỗ không đúng, vẫn còn chưa đến cuối tháng nhưng mức tiền định ra cho tháng này còn lại chẳng bao nhiêu. Nàng kiểm tra lại sổ sách một lượt cũng không phát hiện ra có khoản nào chi tiêu vượt mức quy định, đều là những khoản chi thường ngày hợp lý.

“Sao lại có thể như vậy được?” Hách Liên Dung lật đi lật lại sổ sách xem xét, đôi mày nhíu chặt lại: “Có phải trong nhà có thêm người đến nên chi tiêu tốn kém?”

Vị Quảng kính cẩn đứng trước bàn, nhận lấy sổ sách trong tay Hách Liên Dung xem lại một lượt mới lên tiếng: “Sau khi nhị tiểu thư đến tất cả đồ đạc đều được đổi mới, có nhiều đồ trong tháng này mới chuyển đến, ngân sách buộc phải tính vào trong tháng này, còn cả khi đại tiểu thư và Mộ Dung có nương đến cũng phải chi trả thêm nhiều khoản, nhưng lượng chi tiêu này tháng trước đã tính toán kĩ rồi.”

...

“Cũng có nghĩa là cho dù bọn họ có đến số tiền định trước cho tháng này cũng đã đủ dùng?” Hách Liên Dung nhìn số tiền dư còn lại trong tháng chỉ còn

một trăm năm mươi lượng thì không khỏi đau đầu nhức óc. Còn năm ngày nữa mới hết tháng, chỗ bạc ít ỏi này thậm chí không đủ dùng cho nhu cầu cơ bản trong một ngày, hơn nữa mùa hè cần phải tăng thêm chi phí cho các phòng, đó là còn chưa tính đến tiền nước, tiền đá lạnh, nhiều khoản linh tinh phát sinh ngoài ý muốn khác. Nàng là đương gia, hiển nhiên có thể đến phòng thu chỉ lấy thêm bạc bỏ khuyết nhưng bình thường mọi tháng trước đều chỉ dùng ngần đây bạc, sao đến lượt nàng lại thiếu nhiều bạc đến như vậy?

“Thiếu phu nhân, vài ngày trước đặt vải vóc tại Tường Vân hiên vẫn còn chưa trả hết tiền.”

“Thiếu bao nhiêu?”

“Đã đặt mười cuộn vải thường, sáu cuộn thượng hạng, hai cuộn tơ lụa, hai cuộn sa mông, tất cả là hai mươi cuộn, xuất ra hai mươi lượng đặt cọc, còn phải trả nốt hai trăm ba mươi lượng nữa.”

...

Không cần hỏi cũng đoán ra bởi vì nguyên nhân thay đổi vải vóc theo mùa nên số bạc này sớm đã được tính vào mục chi tiêu trong tháng này, nếu chỉ là chi tiêu thông thường nhất định không thể thiếu hụt quá nhiều như vậy.

Chị ta đã tiêu hết tiền vào mục nào đây?

Hách Liên Dung cho Vị Quảng lui đi, tìm kiếm sổ sách tháng trước, đối chiếu từng mục một với tháng này, dường như không phát hiện ra chỗ nào có vấn đề, lại tìm xem số liệu tháng trước nữa rõ ràng vẫn giống hệt vậy khiến Hách Liên Dung không mò được chút manh mối nào.

Lại cho Bích Liễu lấy sổ liệu chi tiêu vài tháng gần đây, Hách Liên Dung mặt mày ủ dột đi đến Nghênh Xuân hiên.

Lúc nàng đến Vị Đình Ngọc đang ngồi dưới tán cây râm mát trong sân thưởng thức trà, nhìn thấy nàng thì có chút ngạc nhiên: “Ta còn cho rằng vài ngày nữa cô mới đến tìm ta.”

“Cô cô sớm đã biết cháu sẽ gặp phải khúc mắc này?” Hách Liên Dung vô cùng phiền não đưa sổ sách cho Vị Đình Ngọc xem: “Trong khoảng thời gian này cô cô đã giúp đỡ cháu không ít, qua sổ liệu này hiển nhiên là hiểu rõ khoản chi tiêu có vấn đề.”

Vị Đình Ngọc tùy tiện giở vài trang trong ba quyển sổ Hách Liên Dung mang đến, nhíu mày: “Cô có biết trong ba quyển sổ này, quyển tháng này là dày nhất không?”

Hách Liên Dung lắc đầu, lại nhìn vào sổ sách, quả nhiên tháng này là dày nhất, tháng trước mỏng hơn một chút, tháng trước nữa là mỏng nhất.

“Bởi vì tháng này cô lên làm đương gia, tháng trước là Thủy Liên, tháng trước nữa là Thục Cầm.”

Hách Liên Dung càng cảm thấy khó hiểu: “Lẽ nào lúc đại tẩu làm đương gia thì chi tiêu đỡ tốn kém nhất?”

“Cô có rành thì giở lại sổ sách năm năm trước đây mà xem, lúc đó còn dày hơn của cô bây giờ nhiều.”

Hách Liên Dung vẫn chưa hiểu, Vị Đình Ngọc ngồi dậy lật sổ sách tháng này của Hách Liên Dung ra, sau đó lại lật tháng của Ngô thị, chỉ vào từng mục đối chiếu: “Cô phát hiện ra sự khác biệt gì chưa?”

“Khi đại tẩu còn làm đương gia thì khoản chi tiêu ít đi rất nhiều.”

Vị Đình Ngọc gật đầu: “Cô ta gom thành nhóm, những mục nào giống nhau đều quy về một mục, chỉ viết số liệu chung chung, làm như vậy sổ sách nhìn rõ ràng gọn hơn nhiều.”

“Thế nhưng... nếu kiểm tra sổ sách...”

“Chính bởi vậy cô ta còn có thêm quyển sổ khác nữa.”

“Vậy...” Hách Liên Dung như nghĩ ra gì đó, cắn chặt hai môi, nhẫn nhịn không muốn nói ra.

Vị Đình Ngọc cười cười: “Quyển này cũng không phải sổ liệu giả, thật ra mà nói, Thục Cầm làm đương gia nhiều năm như vậy, tuy rằng có lúc cay nghiệt nhưng cũng không gây ra lỗi lầm to tát gì. Cô ta làm vậy chỉ để nhớ hôm nay chi ra nhiều như nào thì hôm sau phải bù lại, bảo đảm sự cân bằng trên mặt sổ sách.”

“Bù lại bằng cách nào?” Hách Liên Dung bắt đầu thấy rối loạn đến cực điểm.

Vị Đình Ngọc cũng không trả lời, chậm rãi thưởng thức trà, dường như tâm tình không để vào chuyện này.

“Có phải cháu cần tự bù khuyết lấy?”

Vị Đình Ngọc lim dim đôi mắt, sau đó như thể than nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại: “Tháng này cô có thể bù khuyết, tháng sau thì sao? Tháng sau nữa? Còn năm sau? Cô có bao nhiêu tiền đòi bù cho xuê?”

Hách Liên Dung nhất thời nghẹn giọng: “Nhưng cũng không thể cứ như vậy...”

“Đợi đến lúc cô học được cách bỏ khuyết thì tự nhiên sẽ không như vậy nữa.” Vị Đình Ngọc cười cười: “Đương gia không phải cái chức dễ làm, sổ sách không cân bằng là chuyện thường gặp, lúc tiêu nhiều thì bỏ khuyết lại thành tiêu ít đi, sắp xếp các mục thu chi như nào cũng là một vấn đề lớn. Thực Cần tự mình tìm tòi mà ra, cô có ta dạy nên cũng bớt được quá trình này.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Bài học làm đương gia (2)

Từ chỗ Vị Đình Ngọc trở về, Hách Liên Dung liền cho gọi Vị Quảng đến Thính Vũ Hiên bàn bạc kỹ lưỡng suốt một ngày, nài cho người đem trả lại toàn bộ số vải vóc Tường Vân Hiên mang đến.

Đây đều là số vải phục vụ cho việc đổi y phục theo mùa, làm như vậy hiển nhiên sẽ dẫn đến nhiều bất mãn, nhưng trước mặt Hách Liên Dung không ai dám nói đến chuyện này, chỉ có Dương thị trong lúc ăn tối có phàn nàn vài câu nhưng cũng bị Vị Thủy Liên lờ mờ cho phải im bật.

Vị Thủy Liên đối với việc này không lấy gì làm quan trọng dù sao chị ta cũng không ở lại lâu, Vị Thu Cúc lần này cũng thần kì không đưa ra ý kiến khiến Hách Liên Dung có hơi ngạc nhiên bởi vẫn nghĩ rằng nàng ta là người thiếu kiên nhẫn thứ hai sau Dương thị, kết quả lại không nói gì.

Nàng suy nghĩ một chút thấy cũng không khó để hiểu, Vị Thu Cúc vẫn luôn lấy tiền đồ của Tống Tử Hiên làm trọng, còn Vị Thủy Liên càng không cần nói, hiện tại nàng lại có chút giao tình với Vệ Vô Hạ, hai người bọn họ sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà gây xích mích với nàng.

Có điều việc đổi vải may theo mùa là việc mọi người đều vô cùng trông đợi, không thể nói một câu hủy là xong, Hồ thị cũng từng gặp riêng Hách Liên Dung hỏi nàng có gặp khó khăn gì không, nàng cũng chỉ nói vài câu để bà yên tâm, còn tỏ vẻ vô cùng chắc chắn, tuyệt nhiên không tiết lộ nửa chữ.

Hai ngày sau trong bữa tối, Dương thị lại bóng gió nói y phục quá dày, không có vải mới để may, Hồ thị vợ vàng nói mình mới mua một cuộn tơ lụa, lát nữa Dương thị đến xem thử có thích không, nếu thích bà sẽ tặng luôn. Tự dụng cố của hồi đương nhiên khiến Dương thị vui vẻ sung sướng. Hách Liên Dung hiểu Hồ thị muốn giải vây cho mình, cười cảm kích với bà sau đó nói với mọi người: “Chuyện đổi vải may y phục cho mùa hè con đương nhiên không dám quên, vừa rồi đem trả lại vải vóc của Tường Vân Hiên bởi cảm thấy chất lượng vải bình thường, con đã cho người đặt vải nơi khác, vừa mới chuyển đến, dùng com xong mọi người theo con đi chọn.”

Dương thị buông ra một câu nghi ngờ: “Những năm trước chúng ta đều dùng vải may của Tường Vân Hiên, đổi sang nhà khác chỉ sợ dùng không quen thôi.”

“Đại nương yên tâm.” Hách Liên Dung cười cười đáp: “Chỗ vải này tuyệt đối không kém hơn so với vải của Tường Vân Hiên.”

Nàng nói vậy cũng chẳng biết mọi người tin nhiều hay ít, Hách Liên Dung cũng không nói nhiều ăn xong bữa cơm liền đưa mọi người đến sảnh đã đặt sẵn hai mươi cuộn vải lớn, mỗi cuộn đều được bao bọc cẩn thận, nhìn vô cùng tinh tế sang trọng.

Hách Liên Dung cho người mở hai mươi cuộn vải ra, chọn lấy hai cuộn màu trầm và một cuộn ánh kim dâng lên trước mặt lão phu nhân.

“Bà nội, đây là cháu đặc biệt chọn riêng gửi bà, tháng sau là đại thọ của bà, cuộn vải ánh kim này rất hợp để may lễ phục.”

Lão phu nhân bước đến vuốt nhẹ chất vải, chưa đợi bà lên tiếng, Dương thị đã khen nói: “Lẽ nào... đây là cái gì... cái gì mà vân cẩm ấy nhỉ?”

Dương thị liền bóc ngay một cuộn vải màu đỏ rực rỡ ướm lên người mình: “Cái này so với cuộn mành đỏ năm ngoái màu sắc đẹp hơn gấp nhiều lần.”

“Vân cẩm?” Ngô thị bước đến sờ nhẹ chất vải cẩn thận xem xét, lắc đầu nói: “Vân cẩm chỉ xếp sau vải cống phẩm, chỗ vải này chỉ sợ không đến một trăm lượng, theo ta thấy chỗ vải này tuy gần giống với vân cẩm nhưng tuyệt nhiên không phải.”

Vị Đình Ngọc đứng bên cạnh lạnh nhạt đáp lại: “Nói như thế cô hay dùng vải vân cẩm lắm vậy, phải hay không phải cô có phân biệt nổi không?”

Ngô thị nhú mày, liếc nhìn Hách Liên Dung, cân nhắc buông ra một câu: “Nếu cô đã nói vậy... thì đành cho là vân cẩm thôi. Nhiều vải như vậy, xem ra cũng tốn không ít bạc đúng không?”

Hách Liên Dung căng thẳng nhìn Vị Đình Ngọc, Vị Đình Ngọc cũng không nhìn lại nàng, cứ thế đối đáp với Ngô thị: “Hình như có người không còn là đương gia nữa.”

Ngô thị có vẻ tức tối nhưng vẫn cẩn thận áp chế không phát tác cơn thịnh nộ, hít sâu một hơi bình tĩnh nói: “Cháu chỉ hơi hiểu kì thôi, đệ muội...” Nàng ta quay sang nói với Hách Liên Dung: “Đại tẩu chỉ muốn nhắc nhở muội, dùng đồ cũng không cần quá cao sang đắt đỏ, mọi người đều có thói quen cố định,

lần này đổi mùa dùng vân cẩm, mùa sau lại dùng loại vải khác sẽ khó thích ứng, chỗ vải vân cẩm này cũng không lấy gì làm rẻ, nếu năm nào cũng dùng lại phải tăng thêm rất nhiều tiền. Hơn nữa cũng đã đến cuối tháng vẫn còn phung phí chi tiêu như vậy. . .liệu số tiền định trước cho tháng này có còn đủ dùng hay không? Nếu không đủ dùng, muội nói xem, chúng ta đâu nhất thiết phải mua loại vải đắt đỏ đến như vậy?”

Hách Liên Dung không trả lời chị ta, vẫn cứ nhìn về phía Vị Đình Ngọc, Vị Đình Ngọc hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt đầy vẻ châm chọc: “Thục Cầm, cô vòng vo tam quốc bóng gió mãi, cuối cùng là tỏ ý không tin tưởng A Dung chứ gì? Ta biết lúc cô còn làm đương gia có quan hệ rất tốt với Tường Vân Hiên, mua vải không những được giá rẻ, lại còn được biếu xén nhiều thứ, có điều thân thích nhà A Dung đều ở Tây Việt cả, chỗ biếu xén, lợi nhuận đầy lấy đâu ra?”

Lúc này sắc mặt Ngô thị lập tức biến đổi, không không dám mở miệng phản bác, Vị Đình Ngọc cũng không định cứ thế mà bỏ qua cho chị ta, cười nhạt nói: “Thục Cầm, cô không cần phải lo lắng, kiếm chút lợi lộc cho nhà mẹ đẻ của mình cũng không có gì là sai cả, hơn nữa cũng chỉ là chút lợi nhuận còn con, chúng ta cũng không hẹp hòi bắt bẻ làm gì, chỉ cần trước đây cô không dùng hàng nhái lừa gạt nhà chúng ta, khiến chúng ta mất thể diện với người ngoài là được rồi.”

Lời của Vị Đình Ngọc ám chỉ rõ ràng khiến ai cũng nghe ra. Ngô thị vốn có chút manh mối nhưng bị lời nói của Vị Đình Ngọc chặn ngang cổ nên cũng không thể không ngừng truy cứu, tuy rằng đều là những chuyện cũ đã qua nhưng một khi lật trở lại cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Ngô thị im bất không dám nói, Vị Đình Ngọc liếc nhìn Hách Liên Dung cười đắc thắng, Hách Liên Dung gật đầu, đột nhiên chuyển hướng nói: “Thật ra đại tẩu nói không sai, chỗ vải này không phải vân cẩm gì đó, mà chỉ là loại vải gần giống vân cẩm thôi.”

Nàng nói câu này ra khiến mọi người nhất thời đều sững sờ, Vị Đình Ngọc là người ngạc nhiên nhất, không hiểu sao Hách Liên Dung lại lật chiều bài cuối cùng lên.

Bỏ khuyết sổ sách nói khó thì cũng không khó, nói dễ thì cũng chẳng phải, chỉ cần lúc Hách Liên Dung nhận đồ cao cấp chuyển đến phủ, sửa lại biên lai với giá cao hơn, vì toàn là đồ thượng hạng nên giá có đắt đỏ chút cũng không ai để ý, chỉ cần không quá lạm dụng thường xuyên làm vậy nhất định không bao giờ bị phát hiện truy cứu.

Ngô thị cũng không hiểu vì sao Hách Liên Dung lại làm vậy, đang lúc nghi ngờ, kinh ngạc, Hách Liên Dung liền quay sang nói với nàng: “Số vải này tuy không bì được với vải vân cẩm nhưng so với loại vải hàng năm phủ ta vẫn dùng tốt hơn rất nhiều, hơn nữa giá cả so với vải vân cẩm lại rẻ hơn, hai mươi cuộn chỉ hết năm trăm lượng.”

Vị Đình Ngọc càng không hiểu dụng ý của Hách Liên Dung, năm trăm lượng là giá mua chỗ vải này, cô ta nói thẳng đuột ra như vậy lấy gì bổ sung cho chỗ thâm hụt trước đây bây giờ? Cho dù nói chỗ vải này giá một nghìn lượng mọi người ai chẳng tin, hơn nữa cứ nói là vải vân cẩm mọi người cũng cho là đúng đấy thôi.

“Đây cũng là nhờ cô tìm được một người quen buôn vải mới mua được với giá cả, chất lượng tốt đến như vậy, có điều lần mua vải mới này phủ ta chỉ còn ba trăm lượng, là cháu nhất thời muốn lễ mừng thọ của bà nội thêm trọng đại nên đã nhờ cô mua những cuộn vải chất lượng tốt như này, hai trăm lượng còn lại đương nhiên là cháu sẽ bù vào, đại tẩu. . .” Hách Liên Dung quay sang Ngô thị cười nói: “Tẩu không phải lo lắng.”

Thật ra chỗ vải này đến cùng là ai chi tiền mọi người trong phủ cũng không quan tâm, không phải Vị phủ thì là Hách Liên Dung, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến họ, Ngô thị không bắt bẻ được gì, lão phu nhân lại hài lòng, hơn nữa mọi người còn lại cũng hân hoan vui vẻ lấy phần vải của mình.

Hách Liên Dung hài lòng nhìn mọi việc suôn sẻ đúng dự định, sau đó quay sang cười nói với Vị Đình Ngọc đang hoang mang thắc mắc: “Cô cô, biên lai của số vải này vẫn còn ở trên tay cô cô đúng không?”

Vị Đình Ngọc tối mặt lạnh nhạt đáp: “Biên lai? Trước bữa tối không phải ta đã đưa cho cô rồi hay sao?”

“Cô cô nhất định là nhớ lầm rồi.” Hách Liên Dung bước đến gần trước mặt Vị Đình Ngọc nói: “Thiếu Quân đã từng nói với cháu, cô cô gần đây hay quên một số chuyện, cần phải nhắc lại để cô cô khỏi quên.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Một chút trưởng thành

Mặt Vị Đình Ngọc đột nhiên biến sắc, một lúc lâu sau vẫn không nói gì. Lão phu nhân quan tâm hỏi han Vị Đình Ngọc: “Đình Ngọc, nếu cảm thấy không khỏe thì mời đại phu đến khám xem.”

Vị Đình Ngọc vâng một tiếng, sắc mặt vẫn không khá hơn, quay đầu nhìn Hách Liên Dung khẽ gật đầu cười: “Có lẽ là ta quên mất, chắc Bích Kỳ vẫn cầm, lát nữa sẽ đưa cho cô sau.”

Lúc này Hách Liên Dung mới gật đầu, đợi mọi người tản đi thì cùng Vị Đình Ngọc bước về phía Nghênh Xuân Hiên, nàng cũng không vội, ung dung thong thả bước theo sau Vị Đình Ngọc, chỉ đến khi Vị Đình Ngọc dừng bước, trách mắng Bích Kỳ, Hách Liên Dung để Bích Liễu đứng tại chỗ còn mình

thì bước đến chỗ bà ta:

“Cô cô, tờ biên lai giả này cháu không dùng được.” Hách Liên Dung rút ra một tờ giấy biên lai được gấp gọn gàng: “Cháu chỉ cần một tờ biên lai thật mà thôi.”

Nhìn tờ giấy trên tay Hách Liên Dung, Vị Đình Ngọc cũng không có ý nhận lấy, nhìn Hách Liên Dung một hồi lâu mới lên tiếng hỏi: “Vì sao?”

Hách Liên Dung cười cười: “Cô cô biết cháu nhiều tiền, chẳng lẽ không muốn chút lợi nhuận từ vụ này hay sao?”

Vị Đình Ngọc nheo mắt hỏi: “Cô không tin ta?”

Dáng vẻ này khiến Hách Liên Dung nhớ đến Vị Thiếu Quân, ngày đó hấn với nét mặt đó cũng hỏi nàng như vậy. Bình tĩnh hít sâu một hơi, Hách Liên Dung quay người sang nơi khác để không bị phân tâm: “Cô cô khiến cháu có thể tin tưởng được hay sao? Đưa cho cháu một tờ biên lai giả, số liệu mặc cháu tự bổ sung, thật sự là muốn cháu bù đắp lỗ lỗ trước đó sao? Hay thật ra là có ý đồ khác, bởi vậy mới giữ lại tờ biên lai gốc này?”

Vị Đình Ngọc không nói câu nào, Hách Liên Dung tiếp tục lên tiếng: “Thực chất cô cô cũng sớm biết vì sao cháu không làm tốt chức vị đương gia này nhưng lại không nói thật cho cháu biết, chỉ gợi ý cho cháu cách chỉnh sửa sổ sách, không chỉ cháu thực chất của vấn đề chẳng phải là muốn đã sai lại càng thêm sai, cứ thế lún sâu không thoát ra nổi ư?”

Vị Đình Ngọc hơi nhíu đôi mày liễu: “Xem ra cô cô cũng tự mình hiểu ra vì sao mình làm không tốt chức vị đương gia này?”

“Cháu cũng đã suy xét từ rất lâu, mấy ngày nay tối nào cũng mất không biết bao công sức, cháu làm không tốt chức đương gia này không gì khác do hai chữ “dùng người”. Hiện tại hạ nhân trong phủ đều là người do một tay đại tâu cất nhắc trước đây, đại tâu muốn bọn họ làm chút chuyện quả thực dễ như trở bàn tay. Chẳng hạn như cùi gạo dầu muối dùng hằng ngày, chỉ cần mỗi mục tăng thêm giá mua vài trăm đồng, chỗ tiền đó nếu xét riêng nhỏ lẻ chẳng đáng bao nhiêu nhưng nếu mỗi mục nhỏ lẻ như vậy đều tăng thêm, hợp lại với nhau lại là một con số không nhỏ, đó mới là nguyên nhân chủ yếu hao tổn tiền bạc.”

Vị Đình Ngọc khẽ cười một tiếng, cũng không cảm thấy hứng thú với kết luận này của nàng, từ trong tay áo rút ra tờ biên lai gốc đưa cho Hách Liên Dung, nhưng đến lúc nàng đưa tay ra nhận bà ta lại rút trở lại: “Thiếu Quân đã nói những gì với cô?”

Hách Liên Dung cười khỏ một tiếng đáp: “Chàng không nói bất cứ điều gì với cháu cả.”

Vị Đình Ngọc khẽ chau mày, Hách Liên Dung than nhẹ một tiếng: “Vốn dĩ cháu cũng không dám chắc nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của cô cô cũng đã nói lên tất cả, cô cô bị Thiếu Quân nắm điểm yếu trong tay nhưng lại không cam lòng giúp đỡ chúng cháu, bởi vậy mới cố tình tính kế như vậy?”

Vị Đình Ngọc khẽ hừ một tiếng: “Các người đều là những kẻ thông minh, vì lẽ gì phải đến hỏi ta.”

“Thật ra... Thiếu Quân chỉ là muốn giúp đỡ cháu.” Hách Liên Dung khẽ cup mắt: “Chàng đã vì cháu làm rất nhiều chuyện, những lại chưa từng nói ra nửa câu trước mặt cháu.”

Vị Đình Ngọc cười lạnh mỉa mai: “Vậy nhưng lần này hẳn tìm sai người giúp cô rồi.”

“Cô cô cũng đã giúp cháu không ít, đại tâu sẽ không kiên nhẫn dạy cháu cách đọc sổ sách như vậy.”

“Cô cô cũng không vừa, biết cách để ta ra mặt đối phó với Thực Cầm, sau đó lại bức được ta phải đưa ra biên lai gốc.”

“Nếu cháu thực sự muốn bức cô cô thì đã làm như biết được bí mật của cô cô rồi, việc gì phải nói thẳng ra như vậy.” Hách Liên Dung nghiêm sắc mặt nói: “Cháu chỉ hi vọng sau này cô cô thật lòng giúp đỡ cháu.”

Vị Đình Ngọc nhìn Hách Liên Dung nửa ngày, khẽ lắc đầu: “Nếu như cầu ta có tác dụng Thiếu Quân đã sớm không phải làm vậy, cứ dùng uy hiếp đe dọa cho nhanh.”

Hách Liên Dung thở dài một tiếng, nàng vốn cũng không hi vọng gì vào đề nghị này bởi vậy cũng không thể nói là thất vọng, chỉ buồn cho tình cảm giữa Vị Đình Ngọc với mọi người trong gia đình lại lạnh nhạt, lạnh nhạt đến như vậy, nếu cái nhà này không có một mái hiên cho bà ta tránh mưa bão, chỉ sợ đã sớm rời khỏi Vị phủ từ lâu rồi.

.

“Nếu cô cô cảm thấy không an tâm cũng không cần đưa biên lai thật cho cháu, cũng coi như nắm lấy nhược điểm khai không sổ sách của cháu, như vậy là huê với Thiếu Quân rồi.”

Vị Đình Ngọc khẽ hừ một tiếng, đưa biên lai cho Hách Liên Dung: “Đã vạch trần hết mảnh lưới ra còn cần gì phải diễn nữa.”

Hách Liên Dung nhận lại biên lai, hỏi với theo Vị Đình Ngọc: “Cô cô, cô có cảm thấy bà nội vẫn còn rất quan tâm cô cô hay không? Có lẽ gia đình này không tuyệt tình như cô cô vẫn nghĩ đâu.”

Vị Đình Ngọc có chút âu sầu đáp: “Ta nghĩ gì cô cô cũng biết hết rồi.”

“Không biết...cũng đoán được ra.” Nhìn theo bóng lưng Vị Đình Ngọc, Hách Liên Dung lẩm bẩm một câu như vậy.

Một nữ nhân như Vị Đình Ngọc cả đời bị một chữ tình làm cho đau khổ, tổn thương sâu sắc nhưng nguyên nhân lại xuất phát từ sự phản đối của gia đình, nếu ngay từ đầu bà ta đã được hạnh phúc bên Vân Sơn công tử thì đau đến nỗi truân chuyên, đau khổ như ngày hôm nay. Trong lòng bà ta liệu có oán giận hay không? Hơn nữa với quan niệm của thời đại này, hạ đường thê* là nỗi sỉ nhục trong gia đình, lại không thể gả cho nhà khác, cuối cùng cũng trở thành một quả phụ bất hạnh, có quá khứ như Vị Đình Ngọc mà được người nhà chào đón mới là chuyện lạ. (*Hạ đường thê: bị chồng bỏ)

Bởi vậy ác cảm giữa đôi bên cứ như thế tuần hoàn kéo đến.

Cầm tờ biên lai chậm rãi đi đến cạnh Bích Liễu rồi đưa cho nàng, Bích Liễu xem một lúc hoan hỉ nói: “Thiếu phu nhân ngày hôm nay thắng một trận đẹp rồi.”

Hách Liên Dung cười cười, thờ dãi đáp lại: “Cũng đều là nhờ Thường Minh cả, mấy ngày nay đã vất vả cực khổ nhiều, kiểm tra cẩn thận từng mục lớn nhỏ trong sổ sách, ta lúc này mới biết mình không nên ngồi ở vị trí này.”

“Vậy làm thế nào thiếu phu nhân biết được cô cô có vấn đề.”

Hách Liên Dung phì cười: “Đường ngang ngõ tắt bao giờ cũng có vấn đề, cho dù đó là quy tắc ngầm nhưng ta vừa mới làm đương gia cũng không được phép làm như vậy.”

“Thế nhưng cũng vì vậy mà thiếu phu nhân bị tổn thất không ít ngân lượng.”

“Cứ xem như...tốn tiền mua một bài học đi, hiện tại ta đã hiểu rõ rồi, không phải người của mình thì dùng không quen tay.”

Bích Liễu gật đầu như giả vờ: “Thiếu phu nhân, liệu có nên thay hết mấy kẻ tiểu nhân đó không?”

“Để sau...” Hách Liên Dung lắc lắc đầu: “Để sau hẵng nói đi.”

Từ sau việc này Hách Liên Dung nhìn ra Ngô thị vẫn chưa thật sự chết tâm, điều này hiển nhiên là bất lợi cho con đường làm đương gia sau này của nàng nhưng cũng nhờ đó Hách Liên Dung trưởng thành được không ít, có người nói kẻ thù chính là động lực thúc đẩy mình lên, xem ra câu này cũng không phải nói đùa.

Về đến Thính Vũ Hiên vẫn không có tin tức gì từ Vị Thiếu Quân, đã nhiều ngày như vậy, Hách Liên Dung cũng không đi hỏi han tin tức từ Vị Thiếu Dương, nàng chờ thư hoặc chỉ ít một câu chuyển lời từ Vị Thiếu Quân, nàng không muốn nhận tin tức của hân từ bất cứ người nào khác.

Ngày thứ hai mươi Vị Thiếu Quân rời phủ, việc hân trước lúc đi dặn dò cuối cùng cũng có tiến triển, Trần gia cuối cùng cũng đến phủ cầu thân, hi vọng có thể nước Vị Đông Tuyết làm bà chủ của Trần gia thư cục.

Nói thẳng ra với quy mô của thư cục nhà họ Trần khó lòng mà xứng với Vị Đông Tuyết, nhưng với sự trợ giúp quyết liệt từ mẹ đẻ Đông Tuyết nhà người ta được cô vũ cũng đừng cảm đến cầu thân. Có đừng khí, đáng cộng điểm.

Hơn nữa Vị Đông Tuyết cũng lên xem mặt Trần Bình Thường, cảm thấy hân không đáng ghét, lại thêm điểm nữa.

Cuối cùng Vị Thiếu Quân đã đánh giá Trần Thường là một tên “chính nhân quân tử”, tuy Hách Liên Dung cảm thấy câu này cũng không có ý tán dương khen ngợi nhưng lại vô cùng đẹp đối với người có tính cách như Vị Đông Tuyết, xứng đáng thêm điểm.

Nhìn chung mặt nào cũng đáng cộng điểm bởi vậy Hách Liên Dung dù cách nào cũng phải gắng sức tác thành cho đôi quân tử thực nữ này.

Có điều... lại vô cùng không thuận lợi.

Với địa vị hiện nay của Hách Liên Dung trong gia đình, lời nói của nàng hiển nhiên rất có sức nặng, đặc biệt là Vị Thủy Liên gần đây rất tích cực xây dựng quan hệ hữu hảo với nàng, mục đích thì khỏi cần nói, nói chung cứ như bạn thân thiết chốn khuê phòng vậy. Hách Liên Dung vốn cho rằng người ít vấn đề nhất chính là Vị Thủy Liên, nào ngờ đầu người đầu tiên phải đối lại chính là chị ta.

“Trả lời lại cho bà mỗi biết ta sớm đã thay Đông Tuyết báo danh tham gia tuyển chọn tú nữ, nếu như được chọn sẽ được tiến cung làm nương nương đó!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Lại gặp khó khăn

Khi tiếp nhận thông tin này trong sảnh phải có ít nhất hơn một nửa ngó người như Hách Liên Dung, còn Vị Đông Tuyết thì gần như sắp bật khóc đến nơi,

biểu hiện của những người còn lại không ngoài dự đoán cũng kiểu bà cô này sao có thể muốn thế nào là phải thế đấy vậy.

Đầu tiên thì muốn gả Mộ Dung Phiêu Phiêu cho Vệ Vô Hạ, không có kết quả. Giờ lại thăng cấp hơn, trực tiếp muốn kết làm thông gia cùng hoàng thượng.

Hách Liên Dung đã nghĩ đủ cách lòng vòng để nói giúp cho Trần gia, cuối cùng cũng bị câu vừa rồi của chị ta khiến cho ghen hờn, nàng hí hóp mắt nhìn Vệ Thủy Liên một lúc lâu mới cười nói: “Nhị tỷ, tuyền tử nữ đầu có chuyện tự mình được báo danh? Đầu là do triều đình chỉ định khuê nữ nhà quan viên, cùng lắm là người có xuất thân từ dòng dõi thư hương, nhà chúng ta là thương nhân, chỉ sợ không đủ điều kiện thôi.”

“Ai nói là không đủ điều kiện? Không phải đại ca vẫn còn đang tại chức đấy thôi? Hơn nữa anh rể muội lại là mệnh quan triều đình, cũng là người quyền cao vọng trọng, đợt tuyền tử lần này để Đông Tuyết có thể tiến cung, ta đã phải hao tổn không biết bao công sức đó.”

Chẳng biết là có tốt bụng thật hay không nhưng Hách Liên Dung có thể khẳng định, Vệ Thủy Liên cho dù có ý tốt cũng phải xuất phát từ lợi ích cá nhân của chị ta trước đã.

Tiến cung tuyền phi, nghĩ thì dễ, từ việc của Bạch Lan cũng không khó nhận thấy, nữ nhân nơi hậu cung không hề có cuộc sống yên tĩnh, an nhàn, với tính cách của Vệ Đông Tuyết, cho dù có để muội ấy vào cung làm phi thì có sống nổi hay không cũng là cả một vấn đề nan giải chứ đừng nói đến ảo tưởng gia đình được thom lầy. Chưa nói đến chuyện việc được chọn hay không cũng không dám chắc, việc gì phải lãng phí thời gian, tiền bạc làm gì?

Có điều nghĩ đi nghĩ lại thì Vệ Thủy Liên tự mình báo danh cho Vệ Đông Tuyết cũng gây ra chút khó khăn, việc cầu thân của Trần gia coi như đi tong, sao hả? Dám tranh nữ nhân với hoàng thượng ư?

Câm lặng một hồi lâu, Hách Liên Dung chỉ có thể bảo bà mới trở về, trong đầu đang nghĩ cách làm sao để rút tên của Vệ Đông Tuyết khỏi danh sách tuyền tử kia.

Cách dễ nhất chính là đi cửa sau, tìm Tiền Kim Bảo. Nơi này là thành Vân Trữ, cha của Hàn Sâm tuy không phải là viên quan có chức cao nhất nhưng tuyệt đối là người có quyền lực nhất, muốn loại ra một cái tên tử nữ không hợp lệ cũng không phải là việc khó khăn gì.

Hách Liên Dung sai khi trấn an, động viên Vệ Đông Tuyết xong liền vội vã rời Vệ phủ, tính ra nàng cũng đã lâu không gặp Tiền Kim Bảo, khoảng thời gian này nàng bận, Tiền Kim Bảo xem ra còn bận hơn mình, bận chuyển nhà đi.

Hách Liên Dung đến Hàn phủ mới biết tin Hàn đại nhân sắp được bổ nhiệm lên kinh thành, ông ta mà đi thì cả nhà đương nhiên cũng được vào kinh thành, bao gồm Hàn Sâm và cả Tiền Kim Bảo.

Bởi vậy Tiền Kim Bảo trong thời gian này tận dụng mọi thời gian đi gặp đại ca của mình, tiện thể thương lượng xem có thể giúp đại ca nàng vào kinh mở rộng thế lực đen của anh ta.

“Tin vào kinh nhận chức đã đến lâu rồi, tri phủ mới nhậm chức cũng đã đến từ hai hôm trước, bởi vậy giấy tờ công văn đều do ông ta đảm nhận giải quyết. Hơn nữa nhị tỷ của cô cũng cầu cạnh tuần phủ phụ nhân giúp một tay... việc tiến kinh nhậm chức của cha chồng ta cũng là nhờ bà ấy mới được. Ta...” Tiền Kim Bảo mặt nhăn mày nhíu khổ sở nắm tay Hách Liên Dung: “Phải làm sao đây?”

Hách Liên Dung chán nản co vai rụt cổ: “Xem ra đúng là vận mệnh.” Lại nhìn vẻ mặt đầy khó xử của Tiền Kim Bảo, Hách Liên Dung vỗ vỗ nàng nói: “Yên tâm, ta vẫn còn cách nữa, cô cứ lo thu dọn đồ đạc chuẩn bị vào kinh đi.”

“Ta đã bàn kỹ với đại ca rồi, huynh ấy không chịu rời thành Vân Trữ, thế nên ta nhất định sẽ thường xuyên quay lại đây, cô cũng không cần quá nhớ thương ta, ta sẽ thường xuyên về làm phiền cô đó.”

Nhìn hai mắt cô ấy bắt đầu đỏ đỏ long lanh ngăn nước, Hách Liên Dung phì cười: “Ta biết rồi.”

Tuy rằng nói vậy nhưng trong lòng vẫn vô cùng lưu luyến, kết giao với Tiền Kim Bảo đã lâu, nay phải rời xa. Vừa hay lúc này cũng gặp được một đám bạn bè ăn chơi trác táng cùng nhau cũng đến tiễn biệt Hàn Sâm.

Phương đại thiếu vẫn nhớ rõ Hách Liên Dung đã đuổi hấn ra khỏi phủ như thế nào, nay gặp lại không khỏi có chút không được tự nhiên, có điều cho dù hấn đề bụng nhưng cũng vẫn phải chủ động chào hỏi nàng.

Hách Liên Dung lại chỉ quan tâm đến chuyện khác: “Lần trước công tử vay bạc của Thiếu Quân đã trả lại cho chàng ấy chưa?”

Phương đại thiếu ngần người đáp: “Ta mượn bạc của hấn lúc nào vậy?”

Hách Liên Dung chau mày: “Hai mươi hôm trước đó, hai nghìn lượng.”

Phương đại thiếu ngẫm nghĩ nửa ngày sau đó còn nhờ người khác nghĩ hộ mình cũng không nhớ ra việc này.

Hách Liên Dung nhìn dáng vẻ hấn cũng không phải giả vờ, đôi mày nhíu chặt lại, Vệ Thiếu Quân nói Mộ Dung Phiêu Phiêu nhìn thấy hấn lấy bạc của Vệ Tắt Tri cho vay, bởi vậy mới bị cô ta ép buộc suốt một đêm, giờ xem ra... không phải trí nhớ Phương đại thiếu không tốt mà là do Vệ Thiếu Quân nói dối.

Vệ Thiếu Quân vì lý do gì mà phải lừa nàng? Có điều gì khiến hấn phải giấu diếm hơn cả việc dây dưa với một nữ nhân suốt cả đêm?

“Tẩu tử?”

Hách Liên Dung khôi phục lại bình tĩnh, cười cười với Phương đại thiếu: “Có lẽ là do ta nhớ nhầm, thật ngại quá.”

Phương đại thiếu xua tay nói: “Huynh đệ chúng ta vay mượn nhau tiền là chuyện bình thường, đúng rồi, gần đây Thiếu Quân đang làm gì vậy?”

“Chàng ấy đang làm kinh doanh, mấy ngày trước đã rời nhà đi rồi.”

Nghe được đáp án này Phương đại thiếu cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, chỉ có hơi cảm thán vỗ vỗ vai Hàn Sâm: “Thiếu Quân lấy vợ phải kinh doanh buôn bán, ông lấy vợ thì phải làm quan, hoàn toàn lạnh nhạt, bỏ rơi bọn này.”

Hàn Sâm phì cười: “Cái này thì có liên quan gì đến việc lấy vợ, ông cũng lấy vợ rồi, đã làm gì chưa?”

“Phương đại thiếu lấy vợ để quản vợ bé, nếu không hậu viện nhà hắn lục đục không yên.”

Cả nhóm công tử ăn chơi trác táng hi hi ha ha cười nhạo Phương đại thiếu, nhưng hắn lại lần đầu tiên không cười đùa huyên náo cùng đồng bọn ngược lại còn thờ dài một tiếng, đáng vẻ đau thương buồn bã.

“Thật ra... các cậu có thể làm một trận cá cược.” Hách Liên Dung vốn đã định đi nghe bọn họ nói vậy lại dừng bước chân: “Các cậu ngày thường hay đua thuyền đua chó, hôm nay thử lấy bản thân mình ra đánh cược xem sao, nhà các cậu đều có sẵn cơ ngơi bề thế, nếu muốn tiếp tục phát triển hơn nữa, thử ra hạn trong vòng hai năm, cuối cùng so xem ai kiếm được nhiều tiền nhất là người thắng cuộc.”

Nghe đến cá cược mấy vị thiếu gia liền cảm thấy hứng thú nhưng nghĩ đến thời hạn hai năm thì toàn bộ đều lắc đầu: “Hai năm, lâu quá.”

“Vậy thì nhận thua thôi.” Hách Liên Dung thực ra cũng không hứng thú giáo dục cải tạo mấy cậu ấm này, cố gắng không bật cười bước ra khỏi cửa: “Người thua thì bị viết trên mặt chữ rùa đen, phải đi khắp phố trong vòng ba ngày.”

Hách Liên Dung vừa dứt lời liền bước ra khỏi cửa để lại đám cậu ấm đứng trong sân viện nhìn nhau thương lượng, Phương đại thiếu đột nhiên vỗ tay bốp một cái: “Ý kiến này cũng khá hay!”

Lại nói Hách Liên Dung sau khi ra khỏi Hàn phủ, đi dạo hai vòng trên phố cuối cùng cũng gặp được người mình muốn tìm.

Vệ Vô Hạ ở lại thành Vân Trữ cũng khá lâu, cả ngày chẳng biết làm những việc gì, có lúc thấy hắn rất bận, có lúc thì nhàn muốn chết, lúc rảnh rất hay dạo phố nhưng chỉ ngắm đồ chứ không mua, nên không được mấy sạp bán hàng nhỏ hoan nghênh.

Hách Liên Dung biết được điều này là do Vị Đông Tuyết kể cho, một lần Vị Đông Tuyết cùng Nghiêm Yên dạo phố, tình cờ gặp được Vệ Vô Hạ đang ngẩn ngơ xem đồ ở một sạp hàng ven đường, hai người bọn họ còn tưởng hắn quên tiền, tốt bụng muốn cho hắn mượn bạc ai ngờ Vệ Vô Hạ nói hắn chỉ xem thôi, thậm chí còn nhấn mạnh mãi hắn chỉ thích xem thôi, không muốn mua.

Lúc Hách Liên Dung tìm được Vệ Vô Hạ là khi hắn đang mãi mê ngắm nhìn một miếng ngọc thạch ở một quán ven đường, ông chủ sạp hàng nói đến khom Vệ Vô Hạ vẫn làm bộ như thánh cuối cùng đặt miếng ngọc lại chỗ cũ, buông một câu “không mua” sau đó quay người rời đi.

Thật đáng ghét, tên này tuyệt đối là có bóng ma tâm lý trong lòng.

“Tẩu tử?”

Hách Liên Dung gượng cười, lên tiếng chào hỏi hắn: “Đang xem gì vậy?”

Vệ Vô Hạ cười cười: “Tẩu tử đi theo ta lâu như vậy đương nhiên phải biết ta đang xem gì chứ.”

Hách Liên Dung bực mình nói lại: “Công tử biết ta đi theo sau lâu như vậy mà giờ mới quay lại gọi ta một câu.”

Vệ Vô Hạ vẫn giữ nguyên nụ cười hoàn mỹ: “Ta chỉ là không dám chắc tẩu tử muốn đi dạo phố một mình hay là muốn có người cùng đi.”

Đổi đáp với Vệ Vô Hạ tuyệt đối là một việc hại não, Hách Liên Dung liền đi ngay vào vấn đề chính: “Ta đến tìm công tử có việc.”

Vệ Vô Hạ hơi dừng bước chân, vẻ mặt vô cùng hứng thú: “Tẩu tử có việc gì cần tại hạ trợ giúp đây?”

“Chuyện của Đông Tuyết.”

Hách Liên Dung vào đề, Vệ vô Hạ một hồi lâu vẫn không trả lời, cuối cùng mới chịu mở miệng, vẻ mặt vô cùng phân vân tư lự: “Nhị tiểu thư đã ngỏ lời trước với tại hạ, muốn nhờ tại hạ bằng mọi giá giúp từ tiểu thư có cơ hội vào kinh thành tham gia tuyển tú.”

“Tuyệt đối không được.”

Giọng điệu kiên quyết khẳng định của Hách Liên Dung khiến Vệ Vô Hạ có hơi hiếu kỳ: “Tham tuyển tú nữ là giấc mơ của không biết bao nhiêu nữ tử, tẩu tử sao lại phủ định mạnh mẽ như vậy? Lễ nào tiến cung làm phi không bằng lấy một nhà bán sách nho nhỏ kia sao?”

“Không phải là không bằng là là vạn phần không bằng!” Hách Liên Dung nhìn hắn có chút trầm ngâm nói: “Chỉ ít gả cho một nhà bán sách không lo bị kẻ khác bán đứng, có một số người có người thân ở trong cung, hắn ở ngoài nay giúp một người, mai giúp người khác tiến cử đến bên cạnh làm đồng minh, nếu hoàng thượng để mắt đến người bên cạnh đến lúc đó khóc cũng không kịp.”

Vệ Vô Hạ cười một lúc lâu: “Tẩu tử nói một số người là ám chỉ tại hạ?”

Hách Liên Dung bĩu môi: “Ta chỉ muốn nói Thục phi nương nương thật đáng thương.”

“Long sủng ngắn ngủi, Thục phi nương nương hẳn là hiểu rõ đạo lý này, ân sủng của hoàng thượng chẳng lẽ chỉ có một người có thể độc sủng được mãi hay sao? Thay vì thêm nhiều kẻ địch không bằng kết thêm vài người bạn, chẳng hạn như... Lan tần nương nương.”

Hách Liên Dung vốn không hiểu lắm câu này của hắn nhưng suy nghĩ một lúc mới chau mày hỏi lại: “Lan tần?”

Vệ Vô Hạ cười cười cũng không nói nhiều, mắt Hách Liên Dung chợt sáng rỡ: “Bạch Lan đã được phong tần rồi sao?”

Vệ Vô Hạ cũng không trả lời, tiếp tục dạo bước trên phố, một hồi lâu sau mới bật cười: “Tại hạ lần đầu tiên gặp tẩu tử cũng thấy vui thích như lúc này, có thể đem đến tin tức tốt đẹp cho tẩu tử là niềm vinh hạnh cho ta.”

.

Tâm tình kích động của Hách Liên Dung muốn dừng cũng không dừng được, bước chân cũng nhanh nhẹn, thoải mái hơn rất nhiều, khoe môi Vệ Vô Hạ tràn đầy ý cười thích thú: “Tẩu thật kì lạ, chuyện của người khác cũng có thể vui vẻ đến thế sao?”

“Chuyện của người khác ta đương nhiên không quan tâm, nhưng Bạch Lan không phải người ngoài, bởi vậy ta cũng vui thay cho nàng.” Hách Liên Dung cười híp mắt nhìn hắn: “Nói mới nhớ ta vẫn chưa cảm ơn sự giúp đỡ của công tử, nếu không nhờ có người, chuyện của Bạch Lan đâu được thuận lợi suôn sẻ đến vậy.”

Nụ cười trên môi Vệ Vô Hạ hơi thu lại, nhìn Hách Liên Dung nhàn nhạt nói: “Ta mới là người cần cảm ơn tẩu tử.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Suy nghĩ thật lòng

“Cảm ơn ta?” Hách Liên Dung suy nghĩ một hồi liền bật cười: “À, chuyện miếng ngọc kia ư, chỉ là tình cờ thôi, nếu không phải tên trộm kia va vào đồng đồ khiến chúng đồ ra lộn xộn hẳn đã chạy thoát được rồi.”

Vệ Vô Hạ hơi nhếch khóe môi, hắn muốn nói đến không phải chuyện này nhưng cũng không muốn phá vỡ bầu không khí này giữa hai người, đặc biệt là khi thấy Hách Liên Dung dần dần xóa bỏ cảnh giác với mình thì cười mãi không thôi, cứ để nàng hiểu lầm đi.

“Đã có tiền lệ như Bạch Lan, liệu tẩu tử còn cảm thấy việc tứ tiểu thư tiến cung là chuyện cực khổ hay không?”

Quan điểm của Hách Liên Dung vẫn không thay đổi: “Cuộc sống quyền quý cao sang vẫn không được tự do, thoải mái như làm một người dân bình dị, chấp tử chi thù, dữ tử giai lão*. Thục phi nương nương e rằng cũng chẳng dám mơ đến chuyện này.” (chấp tử chi thù, dữ tử giai lão: nguyện sống với nhau đến đầu bạc răng long. Muốn hiểu chi tiết các bạn gg search thêm nhé.)

“Chấp tử chi thù... tẩu tử nghĩ tứ tiểu thư không tiến cung thì sẽ tìm được một người toàn tâm toàn ý với cô ấy hay sao?”

Hách Liên Dung nhún nhún vai đáp: “Ta chỉ biết sống bên ngoài còn có cơ hội gặp được, vào cung rồi thì chẳng có chút hi vọng nào.”

Vệ Vô Hạ trầm mặc rất lâu, Hách Liên Dung cũng không nói câu nào, hai người sống vai nhau cùng bước, dạo phố một lúc hắn mới khẽ cười: “Đạo lý của tẩu đều rất đơn giản nhưng lại thật khó phản bác.”

“Bởi vậy?”

“Tẩu muốn ta giúp thế nào đây?”

“Rất đơn giản!” Hách Liên Dung đợi một nhóm đông người đi qua mới nói tiếp: “Chỉ cần Đông Tuyết bị loại ngay vòng sơ tuyển mọi việc còn lại coi như xong, phía bà nội ta có thể tự thuyết phục được.”

Vệ Vô Hạ gật đầu, dừng lại trước một quầy hàng, đầu ngón tay đùa nghịch món đồ được bày bán: “Việc này thì đơn giản, chỉ có điều đành phụ tâm ý của nhị tiểu thư rồi.”

“Hi vọng sau này chị ấy không thường xuyên cống hiến tâm ý của mình.” Hách Liên Dung dẩu dẩu môi, tiện tay cầm lên một chiếc trống bỏi lắc lắc: “May mà công tử vẫn còn ở đây.” Nếu không chuyện này khó mà giải quyết được.

Chiếc trống bỏi phát ra một tràng “tùng tùng” trong trẻo vui tai hấp dẫn ánh mắt của Vệ Vô Hạ, lấy chiếc trống trong tay Hách Liên Dung cũng lắc qua lắc lại một hồi, nghe tiếng trống trong mắt hân hoan như có chút hoài niệm.

“Công tử, phu nhân, mua một chiếc về cho tiểu thiếu gia chơi đi!”

Giọng nói mời chào mua hàng của ông chủ quầy hàng cắt ngang trầm tư của Vệ Vô Hạ, tinh hồn trở lại cũng không vội vàng giải thích, ngược lại liếc nhìn Hách Liên Dung chờ xem nàng ứng đối như thế nào.

Hách Liên Dung có chút sững sốt sau đó bật cười, chỉ chỉ vào Vệ Vô Hạ nói với ông chủ: “Chờ tiểu thiếu gia ra đời rồi thúc thúc nó sẽ mua cho sau.”

Lúc này ông chủ mới biết mình bị lừa, vội vàng xin lỗi liên tục, Hách Liên Dung cũng không để bụng, liếc mắt nhìn Vệ Vô Hạ ý hỏi hắn đã định đi hay chưa. Vệ Vô Hạ lúc này mới buông chiếc trống xuống, ánh mắt lưu luyến nhìn một lúc lâu sau đó mới bước theo Hách Liên Dung.

Hai người đi dạo một lúc lâu không khỏi có hơi khát nước, Hách Liên Dung chỉ một quán trà gần đó nói: “Để cảm ơn sự giúp đỡ của công tử, ta mời người uống trà.”

Vệ Vô Hạ đương nhiên không thể từ chối bước vào quán trà, Hách Liên Dung đợi hắn bước lên lầu mới nói có việc cần đi một lúc, Vệ Vô Hạ cũng không hỏi rõ, con người có ba cái gói, có những cái không cần hỏi rõ làm gì, cũng phải biết thấu hiểu lòng người mới tốt.

Lên lầu Vệ Vô Hạ chọn chỗ cạnh cửa sổ, tùy ý gọi một chút trà và đồ điểm tâm chờ Hách Liên Dung quay lại.

Có điều chờ đến hơn nửa canh giờ, đôi mấy lượt trà mới thấy tiếng chân Hách Liên Dung vội vàng chạy lên lầu, vì chạy nhanh nên nhịp thở của nàng có chút gấp gáp.

.

Thực ra Vệ Vô Hạ chờ lâu cũng thấy sốt ruột không biết Hách Liên Dung có xảy ra vấn đề gì không, hiện tại nhìn thấy dáng vẻ này của nàng thì lấy làm hiếu kì: “Tẩu đi đâu vậy?”

Hách Liên Dung đặt một cái hộp xuống bàn, đẩy đến trước mặt Vệ Vô Hạ: “Tặng cho công tử.”

Vệ Vô Hạ kinh ngạc mở chiếc hộp ra, một chiếc trống bỏi nhỏ xinh xắn nằm gọn trong hộp, ngẩn người một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn Hách Liên Dung lúc này đã uống đến cốc trà thứ hai: “Vừa rồi là tẩu chạy đi mua cái này?”

Hách Liên Dung cười khan một tiếng: “Mua chiếc trống này không mất nhiều thời gian đến thế, sau đó ta nghĩ không thể để công tử cứ thế cầm chiếc trống này mà tung tăng trên phố nên muốn mua thêm cái hộp đựng, ai ngờ mất đến nửa ngày mới tìm được nơi bán hộp.”

Thần sắc Vệ Vô Hạ càng thêm cổ quái, cầm chiếc trống lên lắc lắc: “Vì sao muốn tặng ta cái này!”

Hách Liên Dung cũng không trả lời ngay mà nhìn hắn một lúc lâu, lau mồ hôi trên trán khẽ cười: “Không phải là công tử thích nó sao?”

Vệ Vô Hạ ngẩn người, Hách Liên Dung liền biết là mình đã đoán đúng. Thật ra những sạp bán đồ chơi trẻ em này đừng nói người có thân phận cao quý như Vệ Vô Hạ, ngay cả những người dân bình thường cũng đưa trẻ con đến rồi đi nhanh, một người có địa vị như hắn vì có gì cứ nhiều lần dạo qua dạo lại những hàng quán nhỏ bé, tâm thường như vậy? Có lẽ hắn không chỉ đi dạo chơi mà đi dạo có tâm ý, thường hay chạm cái này, xem cái kia, ngay như chiếc trống bỏi này, ánh mắt lưu luyến không rời đi của hắn người khác liếc mắt một cái cũng nhìn ra.

Hắn từng nói thừa nhỏ gia cảnh nghèo khó, có lẽ không mua được những đồ chơi mình thích, giờ có điều kiện rồi lại đã qua cái tuổi nghịch những thứ này, bởi vậy hắn mới hay đi dạo đến những chỗ thế này, có lẽ muốn tìm kiếm một chút gì đó.

Vệ Vô Hạ trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Cảm ơn tẩu. . .” Hắn ngẩng đầu, khẽ nở một nụ cười lạnh lẽ: “Cảm ơn tẩu.”

“Chúng ta đừng cảm ơn đi cảm ơn lại nữa, chung quy vẫn là công tử đã giúp đỡ ta rất nhiều, ta chỉ tiện tay mua thôi.”

Vệ Vô Hạ cười xòa, cẩn thận đóng hộp lại: “Giờ ta có chút ngưỡng mộ Vị huynh, có thể lấy được một người như tẩu từ bầu bạn sớm chiều.”

Nhắc đến Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung có chút buồn bã, tuy đã cố gắng che giấu cảm xúc nhưng nhìn sắc mặt nàng cũng dễ khiến người ta đoán được.

Vệ Vô Hạ khẽ nhíu mày hỏi: “Có phải ta đã nói sai gì không?”

“Không phải, chỉ là ta nghĩ đến vài chuyện khác thôi.” Hách Liên Dung nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: “Đi chưa?”

Vệ Vô Hạ đoán giữa Vị Thiếu Quân và Hách Liên Dung nhất định có vấn đề, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Vị huynh rời nhà đã lâu như vậy, tẩu từ cũng không tò mò muốn biết huynh ấy đi làm cái gì hay sao?”

Hách Liên Dung ngạc nhiên hỏi: “Không phải là đi tìm đồ cổ ư?”

“Bề ngoài là như vậy.”

“Vậy... vậy là có ý gì?”

“Vị huynh trên danh nghĩa là mượn thân phận người của Vị Tất Tri đi tìm đồ cổ nhưng ngoài việc đó ra, thực chất huynh ấy muốn phát triển kinh doanh.”

“Kinh doanh cái gì?” Hách Liên Dung càng lúc càng thấy khó hiểu.

“Thật ra huynh ấy quay về làm ở Vị Tất Tri là không muốn tâu tũ thất vọng thôi, việc huynh ấy thực sự muốn làm chính là xây dựng việc kinh doanh của riêng mình.”

“Chàng...” Hách Liên Dung nhú chặt mày: “Vì sao chàng không nói cho ta biết?”

“Vị huynh lần này đi thật ra là muốn tìm một người bạn của ta, hẳn có thể giúp Vị huynh một chút về đồ cổ, tiện cho việc... phát triển sau này.”

Hách Liên Dung có chút phiền não, chuyện lớn như vậy Vị Thiếu Quân lại không hé nửa câu với nàng: “Vì sao công tử lại nói những điều này cho ta biết, cái này nên giữ bí mật mới phải?”

“Ta chỉ không muốn Vị huynh một mình vất vả, khổ cực, hi vọng tâu có thể ủng hộ huynh ấy.”

“Chàng ấy... vì sao không thương lượng cùng Thiếu Dương mà lại phải lén lút bí mật như vậy?”

“Nếu Thiếu Dương không đồng ý thì sao? Vị huynh không những sẽ bị cười cợt mà sau này huynh ấy có ở Vị Tất Tri cũng không vui vẻ gì.” Vệ Vô Hạ nghĩ một chút lại nói: “Vị huynh vốn dĩ không muốn quay lại Vị Tất Tri.”

“Vì sao?”

“Vị huynh chí hướng rộng lớn đương nhiên cũng áp ủ những kế hoạch lớn lao, sao có thể chịu dựa vào người khác sống qua ngày.”

Nghe có vẻ không giống nguyên nhân Vị Thiếu Quân làm vậy, Hách Liên Dung lắc đầu: “Khi nào chàng quay về?”

“Cái này... còn phải dựa vào khả năng xử lý công việc của Vị huynh nữa, nếu sớm giải quyết xong thì sẽ về sớm. Tâu từ...” Vệ Vô Hạ nhìn sắc mặt Hách Liên Dung: “Vẫn sẽ ủng hộ Vị huynh chứ?”

Trong lòng Hách Liên Dung hiện giờ vô cùng rối bời, thờ dài một tiếng: “Ta...ta cũng không biết nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bát Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Tình hình đêm thất tịch (1)

Chuyện này... Vị Thiếu Quân vì sao không thương lượng cùng mình? Hắn không muốn để cho mình biết? Đúng rồi, chuyện Mộ Dung Phiêu Phiêu dùng để uy hiếp Vị Thiếu Quân chắc chắn cũng là chuyện này, nhưng vì sao? Chuyện mà ngay cả Mộ Dung Phiêu Phiêu, mình lại không biết?

Hắn không tin tưởng mình sao? Cảm thấy được mình sẽ cản trở hắn, sẽ không để ý đến suy nghĩ của hắn sao? Thực tế đâu? Mình quả thật cũng làm như vậy, đối với hắn nói đạo lý này, hắn cũng không phản bác, chính mình cứ cho đó là đúng, cho rằng trở lại Vị Tất Tri mới là lựa chọn tối nhất đối với hắn.

Có lẽ có một chuyện mà Mộ Dung Phiêu Phiêu nói đúng, bản thân mình chẳng hề hiểu hắn, nhưng mà... bởi vì hắn cứ thuận theo nên khiến mình sinh ra lỗi giác rằng hiểu hắn, kỳ thật, hắn vẫn luôn mong mình vui vẻ thôi.

Tối hôm đó, Hách Liên Dung trầm trọc khó ngủ, trong đầu đều lấp đầy chuyện này. Nàng muốn ủng hộ Vị Thiếu Quân, nhưng là... không biết vì sao, trong lòng vẫn dường như cảm thấy không ổn, có thể bởi vì Vệ Vô Hạ, nàng từ trước đến nay vẫn không tin nhiệm hắn, bọn họ đã từng cùng nhau cố gắng làm một chuyện, nhưng bây giờ...

Lăn lộn lộn gây sức ép đến tận hừng đông, Hách Liên Dung không chút tinh thần thức dậy, cả ngày đều không yên lòng, tới giờ dùng cơm chiều cũng không muốn đi, mới lại nhớ ra thể nhưng đã quên thông báo với Vị Đông Tuyết một tiếng, bảo nàng không cần lo lắng chuyện nhập cung.

Cố gắng nâng cao tinh thần đi tới đại sảnh, nên đến thì cơ bản đều đã đến hết rồi, lão phu nhân, Nghiêm thị, Hồ thị, Vị Xuân Bình, Vị Thủy Liên..... Ai?

Hách Liên Dung lập tức chuyển tầm mắt đến người đang ngồi bên phải thượng vị, “Đại tỷ?”

Nàng bị mất trí sao? Vị Xuân Bình từ nửa tháng trước đã rời đi, hiện tại ngồi kia là ai chứ? Áo giác sao?

Vị Xuân Bình bình tĩnh thông dong, tựa như nàng chưa bao giờ rời đi vậy, gật gật đầu với Hách Liên Dung, “A Dung, muội mau sai người thông báo với phòng bếp một tiếng, trông đồ ăn dùng cho hành.”

Hách Liên Dung nhất thời còn chưa hiểu được rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nhưng cũng sai người đi thông báo với phòng bếp, Vị Thủy Liên nhìn Vị Xuân Bình không chút hay ho nói: “Tỷ mang Phiêu Phiêu đi nhiều ngày như vậy, cũng không thông báo cho muội lấy một tiếng, muội ấy lờ...”

“Cái gì mà ta mang nàng đi!” Vị Xuân Bình cũng nóng nảy, cắt ngang lời Vị Thủy Liên. “Đã nói bao nhiêu lần, là chính nàng ta nửa đường chạy tới, muốn xen vào thì muội cứ đến nói với nàng ấy! Nói với ta làm gì? Muội muội kia của chồng muội giống như hầu tử ấy. Ta có bao nhiêu mắt để mà đi quản được nàng ta?”

Nghe xong lời của Vị Xuân Bình, Hách Liên Dung không khỏi nhăn mặt lại. Mộ Dung Phiêu Phiêu... cứ nhiên lại chạy? Chạy đi đâu? Chẳng lẽ còn chưa trở về? Hẳn sẽ là không. Nàng đối với Vị Thủy Liên không để nàng tiếp cận Vệ Vô Hạ còn bất mãn. Như vậy....

Hách Liên Dung không chế bản thân không cần nghĩ loạn. Được rồi, cho dù cô gái nhiệt huyết đi tìm Vị Thiếu Quân, vậy có thể làm gì? Hành vi kia là của chính nàng, có liên quan gì đến Vị Thiếu Quân, mình nên tin tưởng Vị Thiếu Quân mới đúng.

“Sao còn chưa ăn cơm...” Vị Thu Cúc tới muộn, bước vào trong sảnh, thấy Vị Xuân Bình cũng hoảng sợ, “Đại tỷ?”

Vị Xuân Bình đột nhiên đứng lên, đi về Vị Thu Cúc, khoát lên tay nàng, thần tình bất bình, “Thu Cúc, muội thử đoán xem.”

Vị Thu Cúc không quen, tránh khỏi tay Vị Xuân Bình, ngồi vào vị trí. “Sao vậy?”

“Sao vậy? Ai! Đoán rằng muội không biết!” Vị Xuân Bình mường phần phô trương, đợi cho đến khi Vị Thu Cúc xem thường, mới vạn phần oán giận nói: “Thu Cúc, Từ Hiên vẫn luôn luôn tại quê nhà bên kia?”

Vị Thu Cúc “ăn” một tiếng, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ta cùng với nha đầu Phiêu Phiêu sau khi rời đi, nhàn đến vô sự qua về quê nhà Tề Huyền ngụ ở một thời gian, nghe lão gia người ta nói, Từ Hiên đâu chỉ nạp thiếp, còn mời khách đến bãi đường, mấy chuyện này... muội cũng không biết đi?”

“Cái gì?” Vị Thu Cúc “đùng” nhảy lên, “Tỷ nói thật chứ?”

“Kia còn giả được!” Vị Xuân Bình quên bản thân cũng chỉ “nghe nói”, sinh động như thật nói lại những chuyện đã qua, hỉ tự thể nào quang cảnh ra sao, giống như nàng đã bước vào cảnh giới kỳ huyền vậy.

Này còn rất cao! Phải biết rằng thê là thê, thiếp là thiếp, một người nam nhân không có chính thê, cho dù có nạp bao nhiêu tiểu thiếp vẫn được xem như độc thân; ngược lại, một nam nhân mà lão bà đã chết, cho dù thiếp thất thành đàn thì cũng là người không vợ. Bởi vậy có thể thấy rằng thê cùng thiếp căn bản không ở cùng một mức độ có thể so sánh, mà bãi đường, cũng chỉ ở thời điểm cưới thê mới tiến hành, thông báo với người bên ngoài, mà khi thiếp thất vào cử còn có thể phải đi cử phu.

Vị Thu Cúc lúc ấy liền rối loạn, không nhận được bước đi bước lại trong đại sảnh, ngón tay vò nát chiếc khăn, không muốn tin tưởng, nhưng lại không thể bỏ qua lời thề son sắt của Vị Xuân Bình.

“Không được... Không được! Ta phải lập tức quay về Tề Huyền!”

Vị Thu Cúc từ trước đến nay luôn hấp tấp, vừa nói đến đây, thân mình đã lao ra khỏi đại sảnh, Vị Xuân Bình ở phía sau hô hai tiếng, chân cũng chẳng hề động đậy, thẳng tới khi không còn thấy thân ảnh Vị Thu Cúc, mới cảm thán lắc đầu, “Nha đầu kia, từ nhỏ đã xúc động.”

Lão phu nhân có chút hoài nghi nhìn Vị Xuân Bình, “Cháu nói đều là thật? Thu Cúc từ trước đến nay vốn xúc động, cháu đừng có nghe gió lại tưởng mưa, khiến nó chạy quãng đường xa về nháo loạn.”

“Bà nội, cháu cũng vì muốn tốt cho Thu Cúc.” Vị Xuân Bình bỏ qua vấn đề của lão phu nhân, “Từ Hiên chơi đùa tiểu thiếp trong phòng lão gia, còn có thai, nếu sinh ra là nam, tương lai Thu Cúc dù có muốn trở về cũng chẳng thể về được.”

Lời này vẫn có chút đạo lý, lão phu nhân mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng cũng không ngăn Vị Thu Cúc rời đi, Vị Xuân Bình nhưng thật ra tâm trạng có vẻ không tồi, sau khi Vị Thu Cúc suốt đêm rời khỏi Vị phủ, đến Trì Thu uyển dạo một vòng, sau đó nói với Hách Liên Dung: “Hiện tại Thu Cúc đi rồi, Tr Thu uyển liền bỏ không, tỷ không ở cùng bà nội, đỡ phiền đến bà, liền ở tại Trì Thu uyển là được.”

Hách Liên Dung không cự tuyệt, thứ nhất vấn đề Vị Thu Cúc không phát nhất thời có thể giải quyết được, sắp tới sẽ không trở về, thứ hai sao... Ý đồ của Vị Xuân Bình đã quá rõ ràng, mặc kệ Tống Từ Hiên thật ở quê nhà bãi đường cũng tốt, không bãi cũng tốt, Vị Thu Cúc đều phải đi. Nếu Vị gia chỉ có thể chứ được một nữ nhi về ở lâu dài, như vậy, Vị Xuân Bình hy vọng người lưu lại là nàng.

“Nhị tẩu!” Vị Đông Tuyết từ phía sau vượt lên trước Hách Liên Dung, nhìn thấy bốn bề yên lặng, lôi kéo nàng đi nhanh vài bước, “Nhị tẩu, chuyện kia của muội...”

“Yên tâm đi.” Hách Liên Dung bởi vì khúc nhạc đêm đêm nay đã quên mất thông báo cho Vị Đông Tuyết, vội vàng an ủi: “Chuyện kia cứ để tẩu lo, muội

không cần lo gì cả, tới ngày sơ tuyển, muội cứ qua đó xã giao chút là được, tàu đã cùng Vệ Vô Hạ nói rồi, sẽ không để muội thông qua sơ tuyển, đến lúc đó, muội lại có thể tự chọn hôn phối.”

Vị Đông Tuyết nhẹ nhàng thở phào, lại có chút lo lắng. :Nhưng mà Trần công tử bên kia... có thể hay không từ bỏ?”

Này quả thật là vấn đề cần lo lắng, Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, nhưng cũng không có biện pháp nào tốt, dù sao Vị Đông Tuyết cùng Trần Bình Phàm không có tình cảm trụ cột, Trần gia đến đây cầu hôn khẳng định cũng là keeys quả do mẫu thân Vị Đông Tuyết cho toàn, nếu biết Vị Đông Tuyết sắp tham gia tuyển chọn, lập tức sẽ từ bỏ chuyện cầu hôn cũng không phải không có khả năng.

Nếu Vị Thiếu Quân có ở đây thì tốt rồi.

Hách Liên Dung vô thức có ý tưởng này, hẳn luôn luôn có chút kỳ chiêu quái thcs, có hẳn, liền không có không thể nghĩ ra cách nào đó.

“Nhị tẩu?”

Hách Liên Dung lấy lại tinh thần, cười cười, “VẬY ĐI, TÀU BÀO BÀ MỐI BÊN KIA CỨ TỪ TỪ, QUA VÀI NGÀY NHỊ CA MUỘI HẮN ĐÃ TRỞ VỀ, CHÚNG TA TÌM HẮN THƯƠNG LƯỢNG CHÚT XEM SAO.”

Vị Đông Tuyết cũng không có biện pháp hay nào, gật gật đầu, kéo tay Hách Liên Dung chậm rãi bước đi, thủy chung có chút phân tâm.

Hách Liên Dung vỗ vỗ tay nàng, “Yên tâm đi, nhị ca muội chắc chắn sẽ có ý hay.”

“Muội không lo lắng chuyện này, muội đang nghĩ, khi nào nhị ca mới có thể trở về.” Vị Đông Tuyết phiền não hít một hơi, “Nhị ca cũng thật là, nói nửa tháng sẽ về, hiện tại đã hai mươi mấy ngày, quá vài ngày nữa đã là đêm thất tịch, chẳng lẽ ca ấy muốn để nhị tẩu một mình ăn tết hay sao?”

Đêm thất tịch a... Hách Liên Dung cười khổ một chút, mấy ngày nay nàng vô tình xem nhẹ, hy vọng thời gian có thể trôi chậm một chút, hy vọng Vị Thiếu Quân có thể trở về trước đêm thất tịch, nhưng mà... gần như chỉ là hy vọng.

Tại thời điểm nam nhân vì sự nghiệp của hắn mà phấn đấu, nữ nhân của hắn không nên nghĩ tới chuyện gặp mặt, không nên nghĩ chuyện lãng mạn, không nên nghĩ đêm thất tịch.

Cho nên...

“Hắn không về kịp cũng không sao, mặc kệ hắn ở nơi nào, chỉ cần nhớ đến tàu là tốt rồi.”

Hách Liên Dung cười ngọt ngào, trong lòng dù thế nào cũng không... cảm thấy ngọt. Lúc này không có chút tiếng động thông báo thắng lợi, không có được sự thông minh sắc xảo hiểu hết lòng người, hết thấy đều chỉ là sự cam nguyện của nàng, đối với nàng, Vị Thiếu Quân nghĩ thế nào, nàng hiện tại không dám xác định.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Tình hình đêm thất tịch (2)

Lo lắng, bất an, khẩn trương lại mạnh mẽ trấn định, Hách Liên Dung có tâm tình như vậy ngày mà mỗi năm Ngưu Lang Chức Nữ chỉ một lần gặp gỡ này.

Hách Liên Dung đã buông tha cho ý tưởng hôm nay Vị Thiếu Quân sẽ trở về, tuy rằng nói như vậy, đáy lòng vẫn có chút xôn xao, bởi vì nàng từng nghĩ vô số lần, Vị Thiếu Quân cố tình đem hành trình kéo dài tới tận hôm nay, đặc biệt chọn ngày hôm nay trở về, có lẽ còn có kinh hi ngoài ý muốn.

Đáng tiếc.

Nàng mới biết nguyên lai nàng vẫn là một kẻ theo chủ nghĩa may mắn, không phải chuyện xảy ra trước mắt, sẽ cứ luôn cho mình một chút hy vọng như vậy.

“Nhị tẩu không bằng chúng ta đi chơi một chút?”

Nghe được lời mời của Vị Thiếu Dương, nhìn nhìn lại cách ăn mặc tỉ mỉ của Nghiêm Yên, Hách Liên Dung vội không ngừng lắc đầu, cũng chớp mắt ý bảo Vị Đông Tuyết đang theo phía sau thức thời một chút, đừng làm cái bóng đèn.

Vị Đông Tuyết tất nhiên hiểu được dụng ý của Hách Liên Dung, bước lại nhỏ giọng nói: “Muội phải cùng tam nương ra ngoài, đêm nay sẽ có phổ hoa

đăng, muộn chút còn có thể phóng pháo hoa, nhị tẩu cũng cùng đi nhé?”

Hách Liên Dung lắc đầu, không tự giác bước về hướng Thính Vũ hiên, “Muội đi đi, tẩu...”

Ánh mắt Vị Đông Tuyết theo sau Hách Liên Dung nhìn lướt qua, một chút thất ý vương lại trên mi gian nang, Hách Liên Dung cười khẽ đầy nang, “Đi đi thôi, tẩu vì quản lý nhà mà có chút mệt, hôm nay các muội không ở, vừa lúc có thể nhàn hạ nghỉ ngơi.”

Vị Đông Tuyết bất đắc dĩ gạt đầu, đi theo đám người Dương thị ra ngoài, Vị Thiếu Dương do dự một chút, lời muốn nói rốt cuộc cũng không nói ra được, mang theo Nghiêm Yên, đi ra khỏi cửa.

Hôm nay là đêm thất tịch a! Aiz... Hách Liên Dung hít một hơi, một mình ngồi ở trong Thính Vũ hiên, khẽ nâng đầu nhìn lên không trung, không thể nói rõ là đang ngắm người hay đang ngắm sao, chắc là ngắm người đi, bởi nàng ngồi lâu như vậy, cũng không phát hiện khoảng không phía trên đầu mình đã bị mây đen che phủ, giấu đi thật nhiều sao trời.

Việc của Vị Thiếu Quân đã làm đến mức nào rồi? Hắn đã trên đường trở về chưa? Đi đến đâu rồi? Hắn vẫn còn đang tức giận mình sao? Còn đang trách nàng không chuyên tâm, không quan tâm đến chuyện tình cảm của bọn họ sao? Hay là là... Mộ Dung Phiêu Phiêu? Là nàng sao? Nàng có được sự sáng sủa nhiệt tình mà mình không có, đối với một chuyện làm đó cũng luôn khiến người ta có thể thấy rõ lòng nàng. Có lẽ đây mới là điều Vị Thiếu Quân mong muốn, một nữ nhân trong sáng, chắc chắn.

Chính là... nàng cũng đâu muốn đem hắn giao ra. Một chút cũng không muốn đâu.

Hách Liên Dung không biết đã bao nhiêu lần muốn phá vỡ cục diện hiện tại, cũng không chỉ một lần ở trong đầu tập luyện xem khi nhìn thấy hắn sẽ nói gì, muốn làm gì. Nghĩ muốn thành thật thật nói cho hắn biết, trong khoảng thời gian không có hắn này, nàng muốn phiên biết bao, nhớ hắn biết bao, nhất định phải khiến hắn thực sự cảm nhận được bản thân mới tốt.

Nhưng mà hắn không trở về. Hết thấy đều tan thành bọt nước.

Thờ thật dài một tiếng, Hách Liên Dung cúi đầu. “Thiếu Quân...”

Thì thảo gọi cái tên mà nàng đã khắc thật sâu, vốn là vô thức mà sa vào, lại thỉnh linh nghe thấy phía sau cách đó không xa có người lên tiếng. “Ừ.”

Một âm tiết ngắn ngủi, nhưng lại khiến Hách Liên Dung kinh hi vạn phần, lại không dám quay đầu lại, sợ rằng quay đầu lại sẽ phát hiện đó chẳng quá là bởi vì bản thân quá mức tưởng niệm mà sinh ra ảo giác mà thôi.

“Thiếu Quân?” Không xác định gọi lại một tiếng, phía sau lại không có âm thanh đáp lại, lòng Hách Liên Dung trầm xuống, thất vọng không ngôn từ nào có thể biểu đạt, chậm rãi quay đầu lại, trái tim lại ngay khi nhìn thấy thân ảnh kia đập loạn nhịp.

“Ta quấy rầy nàng?” Vị Thiếu Quân đứng trong chỗ tối, nhìn không rõ vẻ mặt, trong thanh âm mang theo chút run rẩy.

Hách Liên Dung giật mình, “Chàng về lâu chưa?”

“Được một lúc...” Vị Thiếu Quân dừng một chút, dường như không không biết nên nói thế nào, “Mấy ngày nay, nàng tốt chứ?”

Câu hỏi khách sáo mà mới lạ đập tắt phần nửa vui sướng của Hách Liên Dung, một vài câu chữ nắc nhen lại trong cổ họng, nhìn hắn, hốc mắt bất giác nóng lên, lúc trước đã suy nghĩ lí do thoái thác tốt lắm, đến lúc thực hiện lại bị ném ra sau đầu, một loại tâm tình chua xót không ngừng xuất hiện trong lòng, không ngừng xoay chuyển.

“Liên Dung?” Vị Thiếu Quân sợ run, “Sao vậy?”

Hách Liên Dung đứng ở nơi đó, không hề cử động, không trả lời, chỉ nhìn hắn, trong mắt hơi nước lại càng tích càng nhiều, lấy dính tới lông mi phía trên, nhẹ nhàng chớp mắt, liền có một giọt nước mắt rơi xuống, lại nháy mắt, lại một giọt.

Hách Liên Dung từ trước đến nay luôn keo kiệt lộ ra sự yếu đuối của nàng trước Vị Thiếu Quân, những giọt nước mắt hiện tại thực khiến Vị Thiếu Quân luống cuống chân tay, vội vàng chạy lại đây, “Rốt cuộc sao lại khóc a...”

Có được một câu quan tâm của hắn, tưởng niệm cùng ủy khuất mấy ngày này đều nhất loạt nảy lên trong lòng, nước mắt Hách Liên Dung rơi càng nhiều, Vị Thiếu Quân đau lòng ôm nàng vào trong lòng thật chặt, nói: “Đừng khóc, chuyện gì cũng đừng khóc, mọi chuyện đều có ta.”

Hách Liên Dung nức nở một chút, vươn hai tay nhẹ nhàng ôm lại hắn, xác thực cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hắn, trong lòng lúc này mới an ổn một chút.

“Đến cùng làm sao vậy?” Vị Thiếu Quân nâng mặt Hách Liên Dung lên, tình tứ tìm tòi, “Có người khi dễ nàng? Vẫn là làm đương gia quá vất vả? Chỉ cần nàng mở miệng nói không muốn làm, ta sẽ đi nói với bà nội.”

Hách Liên Dung nhẹ nhàng lắc đầu, hai má dán vào lòng bàn tay hắn, an tâm không ít, “Ta chỉ là... rất nhớ chàng...”

Ánh mắt Vị Thiếu Quân tỏa sáng hào quang vui sướng, nhưng hắn vẫn không dám xác định, bất an cắn khóe môi dưới, “Nàng không trách ta sao?”

Hách Liên Dung không hiểu hẳn vì sao lại nói như vậy, nên hỏi những lời này tựa hồ phải là nàng.

“Ta thực sự không nên nói nàng như vậy, cái gì không chuyên tâm, cái gì không quan tâm, hết thấy đều bởi vì ta chưa đủ tốt, nếu ta đủ tốt, nàng dù có muốn phân tâm cũng không thể. Liên Dong... Đừng trách ta, đừng thất vọng về ta, về sau ta sẽ cố gắng làm thật tốt.”

Hắn giành trước nói lời xin lỗi khiến Hách Liên Dung hơi buồn bã, những lời đó đều là nàng nên nói, nàng nên nói rõ với hắn chính mình đi tới nơi này có bao nhiêu sợ hãi, có bao nhiêu bất an, cho nên mới bắt giam giữ những tình cảm của mình, cho dù trong lòng cực kỳ coi trọng, lại không biết phải biểu đạt như thế nào, cũng sợ hãi bản thân một khi thể hiện ra, người bên ngoài sẽ nhìn thấu mình, không còn gì bảo đảm, muốn thương tổn nàng, dễ dàng lắm.

Nói trắng ra, nàng ích kỷ, muốn đạt được, lại không muốn trả giá.

“Chàng nói những lời này cũng không phải xuất phát từ thật tâm đi?” Hách Liên Dung thoáng lui lại, trong lòng tựa như có tảng đá lớn nghìn cân, “Chàng rất tốt, làm được càng tốt, người không tốt vẫn luôn là ta, chàng nên giống ngày đó trách cứ ta đi, trừng phạt ta nữa, mà không phải như bây giờ... dễ dàng ta. Nói những lời không thật lòng, quả thực không giống Vị Thiếu Quân.”

“Vị Thiếu Quân...” Hắn cười, buông mắt nhìn xuống, thất thần nửa ngày, “Vị Thiếu Quân cũng có lúc sợ hãi, hắn đi ra ngoài bao lâu, thì lo lắng bấy lâu. Nếu có thể lặp lại lần nữa, hắn thà rằng cố gắng trọn đời không phân ra thứ tình cảm kia, cũng không muốn phá hủy tình trạng hiện tại.” Cho dù thanh âm chậm lại, trong giọng nói của hắn cũng không ngăn được thóa ra bất an cùng hối hận. “Liên Dong, đừng giận ta, chúng ta cứ giống như trước đây vậy, được không?”

Đây là thứ nàng muốn sao? Từ này về sau không cần nói gì mà trả giá, chỉ cần hưởng thụ sự che chở của hắn, bảo hộ mình, sẽ không bị thương tổn nữa.

Nhưng vì sao lòng nàng lại đau như vậy? So với quá khứ một lần vấp ngã, tạo thành vết thương còn đau hơn, nhìn Vị Thiếu Quân vốn không ai bị nổi trở nên vô cùng cẩn thận như vậy, nàng ngay cả tâm trạng muốn giết chính mình cũng có.

“Thực xin lỗi.” Than nhẹ một tiếng, Hách Liên Dung tiến vào trong lòng Vị Thiếu Quân, tay ôm lấy cổ hắn, kiễng chân, hôn lên môi hắn, “Thực xin lỗi, ta không nên khiến chàng lo lắng như vậy, thực xin lỗi...”

Mỗi lần nói “thực xin lỗi”, Hách Liên Dung lại hôn một cái, khi Vị Thiếu Quân vẫn còn trở tay không kịp, đã thâm nhập vào vòm miệng ẩm ướt của hắn, cảm nhận được nàng đang ở trong lòng mình run rẩy nức nở, hết thấy đều trở nên không quan trọng.

“Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, Liên Dong... Ta cả đời này chỉ cần nàng.” Vị Thiếu Quân đảo khách thành chủ bất trụ môi Hách Liên Dung, hơi thở lửa nóng từ nơi hai người gât gao cuốn hút thoát ra, đốt cháy hết mọi cẩn thận, thấp thỏm âu lo.

“Ba”, một giọt nước rơi lên hai má Hách Liên Dung, rồi giọt thứ hai, thứ ba...

Mở mắt ra, giữa không trung, mây đem hoàn toàn ngăn trở màn đêm, vô số giọt nước giống như được chậm rãi thả xuống, giọt giọt giống như nước mắt Hách Liên Dung rơi xuống. Sau khi mưa, Vị Thiếu Quân khẽ nhắm hai mắt lại, sự tê dại cực nóng trên môi còn đang tiếp tục, từ trong môi Hách Liên Dung thoát ra một tiếng thỏa mãn than nhẹ, thở nhẹ ngẩng đầu, đôi môi sưng đỏ tươi đẹp, ánh mắt chờ mong mà lại mê mang, “Thiếu Quân, mang thiếp... vào phòng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 157: Tình hình đêm thất tịch (3)

Đôi mắt nhuộm đầy hơi nước, dòng nước ấm áp bao lấy thân hình trần trụi trong lòng Vị Thiếu Quân, bởi hắn nhắc bóng ôm lấy mà những giọt nước bắn lên trên tóc mình, mặc hắn từ phía sau ôm lấy, đôi môi nóng như lửa hạ xuống bên gáy mình.

Tự phía sau vươn tay nắm lấy nơi cao ngất no đủ, đem thân hình Hách Liên Dung nhẹ nhàng nâng nổi lên trên mặt nước, nhìn hai điểm hồng anh kia dưới đầu ngón tay mình nở rộ, Vị Thiếu Quân thỏa mãn khẽ ngâm một tiếng, chớp mũi hạ lên mái tóc đen như mực kia, “Liên Dong... nàng thật thơm.”

Hách Liên Dung không nhịn được cố gồng mình lên, mới có thể bảo đảm bản thân sẽ không xui xẻo trước sự đùa giỡn của đôi ma chường kia, thân bị ý xấu trong lòng cọ rửa thành màu phấn hồng xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn thở gấp, giống như làm vậy sẽ có thể giảm bớt chút nhiệt độ.

Vị Thiếu Quân giống như nhìn thấu ý đồ của nàng, cắn khế môi khẽ cười, đầu ngón tay lưu luyến ở nơi đỉnh núi xoa miết, tê dại chọt tăng mạnh khiến Hách Liên Dung um một tiếng, rốt cuộc không chống đỡ nổi duỗi thẳng người, vô lực tựa vào trong ngực hắn, một đôi hồng anh hồng nhạt theo hơi thở kịch liệt của nàng run rẩy không ngừng trên mặt nước.

“Đừng thẹn thùng như vậy...” Vị Thiếu Quân khẽ mút gáy nàng, một tay lạng lẽ trượt xuống, lướt qua vòng eo mảnh khảnh của nàng, chiếc bụng bồng

phẳng, lưu luyến nghịch ngợm nơi bộ lông (???), vui đùa cho đến khi Hách Liên Dung xấu hổ khó nhịn, lúc này mới tiếp tục đi đến, tách ra hai chân đang khép lại của nàng.

Bàn tay cảm giác được chỗ bắp đùi nàng run rẩy, Vị Thiếu Quân nhưng không chút lùi bước, đầu ngón tay áp lên nơi làn da non mềm nhất của nàng, nhẹ nhàng tiến xuống, tìm được hạt đậu mẫn cảm khiến Hách Liên Dung thất thanh rên rỉ, chậm rãi dùng sức, chậm rãi ấn xuống.

Một luồng điện lưu mang theo hoa hỏa từ giữa hai chân truyền đi khắp người, Hách Liên Dung cắn chặt môi dưới, cũng không kìm chế được nói ra những lời cầu xin **, bàn tay nắm lấy bờ vai Vị Thiếu Quân, hai chân khép lại thật chặt, rồi lại vì động tác của Vị Thiếu Quân đột nhiên thả lỏng, lạng lẹ đem hai chân mở ra một chút, hàm ý trong đó không nói cũng hiểu.

Vị Thiếu Quân cười nhẹ, Hách Liên dung đã sớm xấu hổ tới không nói lên lời, nhấp nháy mắt ngã vào trong lòng hắn, mặc cho đầu ngón tay hắn lại trượt, khi men tới hai cánh hoa mềm mại, dẫn tới một dòng cam lộ trắng mịn.

Thân thể đột nhiên bị ngoại vật xâm nhập, Hách Liên Dung không tự chủ được co rúm lại một chút, ảm áp nhanh chóng bao lấy đầu ngón tay, giống như kháng cự lại giống như níu kéo, không cho nó rời đi.

Cảm giác được sự nhiệt tình của Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân cũng động tình khó nén, thân thể đã ảm nhẫn thật lâu giống như muốn nổ tung, độ ẩm dưới mặt nước lại dường như cao vài phần, nhưng hắn vẫn cố gắng kiềm chế, không muốn quá mức vội vàng xao động, khiến cho người trong lòng chịu thương tổn.

Thân hình như lửa nóng ngay tại dưới thân, độ nóng lại càng gia tăng Hách Liên Dung sao lại không biết, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngồi, một đôi bàn tay mềm mại di chuyển xuống giữa hai chân, né qua bàn tay hắn vẫn đề trong cơ thể mình, cảm lấy cội nguồn lửa nóng đầy hưng phấn của hắn. Vị Thiếu Quân kêu rên một tiếng, điều này khiến Hách Liên Dung thu được sự ủng hộ, đầu ngón tay ngây ngơ trên trọc, cố gắng hồi tưởng lại hết thấy những gì mình biết.

Nghe từ phía sau vang lại tiếng thờ dốc phát ra từ tận sâu trong yết hầu, Hách Liên dung hai má đỏ hồng đứng dậy, để ngón tay hắn rút khỏi cơ thể mình, sau đó thân thể nghiêng về trước quỹ xuống, hai tay để lên thành bồn tắm phía đối diện, lưng thẳng tắp, đem nơi nữ tính mềm mại hiện ra trọn vẹn trước mắt hắn, “Trong sách nói... ở trong nước... không đau như vậy...”

Nói xong lời này, Hách Liên Dung xấu hổ đến mức không thể mở mắt, cái trán khê đặt lên mu bàn tay mình, thân mình phía trên mặt nước không nhịn được run rẩy.

Vị Thiếu Quân mặc dù muốn liều lĩnh vọt vào nơi chật chội chưa bao giờ mở ra kia, lại vẫn còn lại một tia lý trí nhắc nhở chính mình, ôm Hách Liên Dung lại đây, nhìn nàng bộ dáng đáng yêu, trên mặt đầy rặng mây đỏ không dám mở mắt, dưới thân lại càng thêm trường đau, cúi người ghé sát bên tai nàng giễu cợt. “Lần đầu tiên đã dùng tư thế kịch liệt như vậy, ta sợ nàng không chịu nổi.”

Hách Liên Dung nào biết sự phân chia này đó, chỉ vì không gian trong bồn tắm có hạn, tiện làm như vậy nàng liền làm như vậy, lúc này thấy Vị Thiếu Quân nói như vậy, thân thể chợt như bị lửa thiêu, cảm giác được ánh mắt đang không ngừng dao động trên người mình, lại không dám mở mắt, thân thể co lại, nhưng lại chui xuống dưới nước.

Vị Thiếu Quân hoảng sợ, mau chóng ôm lấy nàng, Hách Liên Dung thuận thế ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt chôn ở mái tóc rối tung của hắn, căn bản ngượng ngùng cùng hắn đối mặt.

Vị Thiếu Quân cắn khước môi cười xấu xa không ngừng, lồng ngực trần động một lúc lâu, nhân tiện để Hách Liên Dung ngồi khóa trên người mình, cũng không vội vã tiến đến, quyết tâm nhẫn nại, lười lại vượt lên nơi no đủ của nàng, hai tay nâng nàng lên, để nơi mềm mại của nàng cùng với hỏa nhiệt của mình không ngừng cọ xát. Thẳng đến khi xuân thủy của nàng nhiễm đầy nơi giữa hai chân, thân thể mềm yếu không xương hoàn toàn dựa lên người mình, mặc dù hai mắt còn rung động, cũng không cần môi nữa, đôi môi khê ngăn nga tiếng rên rỉ thờ gấp động tình, hoàn toàn làm tốt sự chuẩn bị tiếp nhận hắn.

Ngực Vị Thiếu Quân đều là mồ hôi, tốn nhiều công sức như vậy, đơn giản vì muốn Hách Liên Dung dễ chịu hơn một chút, lại xem nhẹ định lực của bản thân, cuối cùng thất bại trong gang tấc. Khi vọt vào trong thân thể Hách Liên dung không để ý sự gãy dựa theo bản năng của nàng, gắt gao kiềm trụ lại vòng eo nhỏ nhắn của nàng, dùng sức ấn xuống, mặc dù đã hết sức khống chế bản thân, vẫn hung hăng xỏ xuyên qua nàng, không để nàng có chút né tránh nào.

Một chút huyết sắc từ trong nước dâng lên, dung nhập vào trong nước dần dần tản ra trở nên nhàn nhạt, Hách Liên Dung đau đớn khê hừ một tiếng, vòng eo chợt căng thẳng, hơi hơi ngẩng đầu lên, hiện ra đường cong mê người nơi bộ ngực, đầu ngón tay nhanh chóng nắm lấy bờ vai Vị Thiếu Quân, lưu lại vài dấu hồng ngân.

“Thiếu Quân...” Hách Liên Dung cắn cắn môi dưới, cố gắng để bản thân biểu hiện thoải mái một chút, trong miệng lại khê khóc nhớ kỹ tên của hắn, bộ dáng thẹn thùng càng khiến người ta thương tiếc.

Vị Thiếu Quân lại tiến tới, giam Hách Liên Dung vào trước ngực mình, hai tay nâng lên thân thể của nàng, lại buông xuống, eo phối hợp theo làm thành động tác nâng lên hạ xuống, trong dòng nước ảm áp, đưa Hách Liên Dung tiến vào tiên cảnh kỳ huyền chưa bao giờ đặt chân đến.

Hách Liên dung chưa bao giờ điên cuồng như vậy, thân thể giống như không phải của nàng, ngoại trừ khoái cảm bài sơn đảo hải đánh úp lại, trái tim theo nhịp điệu lên xuống của cơ thể tưởng chừng như muốn nhảy ra ngoài, trong miệng phát ra những âm thanh không hề có nghĩa, ngay cả tên của hắn cũng không kêu được đầy đủ.

“Liên Dong... Dung... Ta thích nàng...” Vị Thiếu Quân cắn vành tai nàng, ní non ra lời nói bản thân vẫn chờ mong nhất, thân thể không biết mệt không ngừng tiến lên, ôm nàng, thân thể bao phủ trong ấm áp, nghe tiếng khóc ní non của nàng, mới xác định, bản thân đã thực sự chiếm được nàng, có được nàng.

“Thiếu Quân... Ta...” Lời còn chưa dứt, thân thể Hách Liên Dung chợt nhướn lên, khoái cảm điên cuồng không chút phòng bị lan tràn mở ra, nơi sâu nhất trong thân thể đạt được khoái cảm khôn cùng không ngừng run rẩy co rút. Vị Thiếu Quân thái vậy càng thêm liều chết mãnh liệt, một tiếng gầm nhẹ phóng thích qua đi, hân ôm chặt Hách Liên Dung, đón nhận dư vị tuyệt vời mà nàng mang lại.

Ở trong lòng hân, Hách Liên Dung run rẩy toàn thân, cái gì cũng không làm được, khẽ khóc cắn lên bả vai hân, thân thể vẫn còn vương lại dư vị không chút sức lực, cho đến khi nếm được chút vị ngọt, thân thể mới hoàn toàn mềm xuống, không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tình hình đêm thất tịch (4)

“Liên Dong... Liên Dong?”

Hách Liên Dung một môi cực điểm, nằm lên chiếc giường mềm mại nặng nề ngủ, lại không chịu nổi thanh âm khẽ gọi của Vị Thiếu Quân, cố gắng mở to mắt, liền thấy hân lộ ra gương mặt cười xấu xa, hai tay vẫn không thành thật dạo chơi tại nơi đầy đà của nàng, cố ý vô tình gây đình núi hồng anh, tận tình thưởng thức.

Hách Liên Dung mới vừa ở trong nước trai qua cực hạn như vậy, thân thể cực kỳ mỏi mệt, lại nhận được sự khiêu khích thân thể như vậy của hân, thờ ơ gấp một tiếng lắc lắc đầu, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Vị Thiếu Quân lại không hề có ý buông tha nàng, nhẹ nhàng bao phủ thân thể của nàng, nâng lên hai luồng tuyết trắng mềm mại, cẩn thận xoa nắn, thỉnh thoảng lại lấy lưỡi chọc ghẹo.

Hách Liên Dung bất an nhẹ xoay eo nhỏ nhắn, nơi giữa hai chân vừa rửa sạch lại bắt đầu có xuân thủy, nhanh chóng tràn đầy hai chân, không muốn bị phát hiện bí mật này, khẽ khép hai chân lại, tiếng ưm lại dật ra bên môi.

Vị Thiếu Quân quyết định lại đến một lần, từ môi nàng hôn tới bụng, nhìn chỗ bắp đùi nàng lấy dính dòng nước xuân tình, bên môi xuất hiện một độ cong thỏa mãn, một lần nữa ngậm lấy một bên hồng anh, đầu ngón tay tìm tới hoa để run rẩy, như lông chim nhẹ nhàng xoa nắn, Hách liên Dung vốn vẫn luôn chờ hân xâm nhập, lại bởi vì hành động bất ngờ này khiến cho không kịp đề phòng, lần thứ hai điên loạn.

Co rút như vậy lại chạm tới vết thương mang đến từng trận đau đớn, Hách Liên Dung bởi vì nhiệt tình mà có chút giảm bớt, tuy nhiên, nàng vẫn cố gắng thả lỏng thân thể, chuẩn bị nghênh đón Vị Thiếu Quân tiến công lần nữa.

Vị Thiếu Quân ngừng lại động tác, nằm xuống bên người Hách Liên Dung, ôm chặt nàng, yêu thương hôn hôn hai gò má nàng, “Còn đau không?”

Hách Liên Dung đỏ bừng mặt lắc đầu, thấy nàng vẫn mang bộ dáng chuẩn bị, Vị Thiếu Quân cắn cắn lỗ tai nàng, cười khê thành tiếng, “Còn chưa đủ sao? Hôm nay đừng ở đây.”

Hách Liên Dung xấu hổ không chịu được, cũng không giải thích mở to mắt, thấy rõ sự thương tiếc nơi đáy mắt hân, cố gắng thu lại xấu hổ nói nhỏ, “Ta... không có gì không thoải mái, chàng, chàng có thể...”

“Có thể gì cơ?” Vị Thiếu Quân cố ý khiến nàng khó xử, “Điều nói lần đầu tiên không thể quá mức kịch liệt, nàng muốn tư thế kia, liền để lần tới, tương công ta đây nhất định thỏa mãn nàng.”

Hách Liên Dung xấu hổ nói không lên lời, ưm một tiếng, tiến vào trong lòng hân, hai tay ôm hân, thân thể không nhịn được run rẩy.

Vị Thiếu Quân rút cuộc cười thành tiếng, hai tay dùng sức ôm chặt lấy nàng vào trong lòng, không đùa nàng nữa, còn thực sự cố gắng nói nhỏ hết sức, “Nàng rút cuộc đã là của ta. Đời này, ta sẽ không buông tay.”

Một câu vô cùng đơn giản, lại khiến cho cô Hách Liên Dung ngẩn lại, một chút men chua hướng đến xoang mũi, hốc mắt cũng nóng lên.

“Ta cũng vậy.” Hách Liên Dung cố gắng để bản thân thẳng thắn thành khẩn một chút, ôm lại hân, đầu ngón tay khẽ động, ở sau lưng hân nhẹ nhàng vẽ. “... Ta cũng vậy.”

“Về gì vậy?” Vị Thiếu Quân bắt lấy bàn tay sau lưng, đang muốn truy vấn, lại bị tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ khiến phân tâm. “Trời mưa?”

Hách Liên Dung khó hiểu, ngạc nhiên nhìn hấn. “Lúc chúng ta vào nhà không phải đã mưa sao? Lúc bị ướt chàng còn oán giận không thể mở cửa ngắm trăng.”

“Ta nói rồi? Cứ mãi nghĩ nên muốn nàng thế nào.”

Hách Liên Dung lại đỏ bừng hai gò má, Vị Thiếu Quân lại nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc vào ngoại bào.

“Thiếu Quân?”

“Ta có thứ này...” Thanh âm Vị Thiếu Quân biến mất trong màn mưa, mà ngay cả ô cũng không cầm, cứ vậy xông ra ngoài.

Hách Liên Dung vội vàng đứng dậy, thân thể lại không chút sức lực, hai chân như muốn nhũn ra, liền buông tha ý tưởng này, ôm lấy chân nhìn ra phía cửa. Lại vừa vận nhìn thấy Bích Liễu, nàng canh giữ bên ngoài, thấy Hách Liên Dung nhìn ra, cười hàm ý, thăm dò tiến vào, nhẹ giọng nói: “Thiếu phu nhân, bồn tắm có cần cất đi?”

Hách Liên Dung đỏ mặt, lui vào trong chăn, “Đổi chút nước đi, hấn không biết làm cái gì nữa, ướt lại phải tắm.”

Mặt Bích Liễu mang đầy ý cười lên tiếng trả lời rồi đi, Vị Thiếu Quân lúc này cũng đã trở về, ôm trong lòng một vật gì đó thật lớn, giống như cái thớt vậy, có chút cố gắng hết sức mới đặt được lên trên bàn, miệng vui vẻ nói: “Xong rồi xong rồi...”

“Là gì vậy?” Hách Liên Dung nhìn hấn sử dụng hai tay xé bỏ vỏ bọc bên ngoài món đồ kia, cả người bị mưa làm ướt hết.

“Quà cho nàng...” Vị Thiếu Quân ngừng tay lại, cẩn thận liếc mắt nhìn Hách Liên Dung một cái, mới hỏi hận mình đáp quá nhanh.

“Quà?” Mắt Hách Liên Dung sáng lên một chút, tuy rằng tạm thời còn chưa biết cái thứ giống như thớt này rốt cuộc là cái gì, nhưng dù sao... là quà, hơn nữa, liếc mắt cũng đã có thể nhận ra vỏ cùng giá trị.

“Cũng không phải...” Vị Thiếu Quân bỏ qua việc mở ra vỏ bọc thứ đồ kia, đặt nó trên bàn không ngừng nhỏ nước xuống, “Thứ này phải làm thêm một vài bước mới là quà, hiện tại ngâm nước nóng, sẽ không thể đưa nàng như quà được.” (ngâm nước nóng: phá hỏng, hủy bỏ, không làm được.)

Hấn nói xong, ôm đồ kia ra bên ngoài, Hách Liên Dung vội vàng ngăn lại, ôm chần nhanh chóng xuống giường, mới đi được hai bước, nơi bắp đùi không ngừng đau đớn, chân cũng phát run, vội vàng vịn lấy mép giường. Vị thiếu cũng chẳng còn tâm trạng nào đi để ý món đồ kia nữa, tùy ý vứt trên đất, tiến đến xem xét tình huống của Hách Liên Dung.

“Là gì vậy?” Hách Liên Dung mở miệng, có chút buồn bực nói: “Đồ vật đưa cho ta, ta lại ngay cả nó là cái gì cũng không biết đã mang đi.”

“Không phải...” Vị Thiếu Quân sờ sờ mũi, Hách Liên Dung có chút mất hứng mới không tình nguyện nói: “Là pháo hoa.”

Hách Liên Dung ngạc nhiên nhìn cái gói lớn trên mặt đất kia, “Pháo hoa?”

“Ừm.” Vị Thiếu Quân tiến lên xé bỏ hoàn toàn cái gói kia, quả nhiên lộ ra một bó ống pháo hoa được bó lại với nhau, có to có bé, chính là hiện tại tất cả đều ướt. “Ta lần này đi ra ngoài là muốn tới Tuyên Pháp tự, bảo Sắc Mê làm cho ta một ít, vốn định hôm nay về tới sẽ phóng cho nàng xem, kết quả...” Hấn cười giương một tiếng, không nói hết câu.

Đưa pháo hoa, nhưng thật ra cũng thật có lòng, nhưng Hách Liên Dung càng cảm thấy đáng tiếc, nén giận nhìn hấn một cái. “Món quà đầu tiên chàng đưa ta, cứ vậy đã chẳng còn gì, sớm biết sẽ mưa, việc trước tiên là bảo quản cho tốt!”

“Ta lúc ấy chỉ nghĩ tới việc ôm nàng vào nhà, nào còn có tâm trạng mà nhớ tới nó!” Vị Thiếu Quân nói xong hắt hơi một cái, nhu nhu mũi, không chút để ý.

Kỳ thật hấn muốn khiến Hách Liên Dung kinh hi, đem pháo hoa đặt ở bên ngoài Thính Vũ hiện chuẩn bị châm ngòi, ngay tại lúc tới tiểu viện dò thám tình hình, lại thấy Hách Liên Dung đang ngồi trong viện ngắm người. Sự nhớ nhung bao ngày qua ngay tại lúc nhìn thấy Hách Liên Dung nhất thời nhảy lên trong lòng, cứ nhìn nàng như vậy, cho đến sau đó... Kỳ thật nếu được lựa chọn lại, hấn nhất định vẫn lựa chọn bỏ mặc pháo hoa, mà đi làm chuyện yêu của bọn họ.

“Mau cởi quần áo ướt ra, ta bảo Bích Liễu tới thay nước, lát nữa chàng lại tắm.”

Đang nói, Bích Liễu dẫn người vào phòng, mang theo một bồn tắm sạch, đem nước trong bồn tắm cũ đổ đi phân nửa, mới để người ta mang đi, rồi mới đổ nước ấm vào trong bồn.

“Mấy người tứ tiểu thư đã trở về chưa?” Nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ ngày càng lớn, Hách Liên Dung có chút lo lắng.

“Nô tì sẽ cho người đi nhìn xem sao. Nếu còn chưa trở về, có cho người ra ngoài tìm không ạ?”

Hách Liên Dung gật gù đầu, “Nơi đại tiểu thư nhị tiểu thư cũng qua nhìn xem, nếu còn chưa quay về thì cứ cho thừa xe đi tìm, trên xe chuẩn bị vài bộ quần áo.”

Bích Liễu trở lại lui xuống phân phó, Vị Thiếu Quân đi tới cửa phòng đóng cửa khóa lại, lúc này mới xoay người lại cởi bỏ ngoại thường.

Vốn toàn thân hần chỉ có một kiện ngoại thường, khó trách vừa rồi không không biết xấu cỏi bỏ quần áo, Hách Liên Dung ngấm thân thể hần, không có ý tốt lui về giường. Nếu như vừa rồi, Vị Thiếu Quân nhất định sẽ trêu chọc, hiện tại lại không lên tiếng tắm rửa, sau khi tắm xong mới lên giường, tiến vào trong chăn cầm tay Hách Liên Dung, nói lời xin lỗi, “Thực xin lỗi.”

Hách Liên Dung vốn có chút mệt mỏi, lại vừa rồi không ai nói chuyện, híp mắt thiếu chút nữa ngủ, nghe hần nói vậy nghi hoặc mở mắt, Vị Thiếu Quân buồn bực nói: “Quả của nàng bị ta làm hỏng.”

Đúng vậy, thực đáng tiếc, kia chính là quả mà nàng vẫn luôn chờ đợi đâu!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Hách Liên Dung không nói ra, chỉ nâng tay vỗ vỗ hai má hần, rồi sau đó, tiến vào trong lòng hần, tìm cho mình một tư thế thoải mái, thỏa mãn than nhẹ một tiếng, khẽ mỉm cười nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Hôn sự của Đông Tuyết (1)

So với tất cả, chàng mới chính là món quà tốt nhất.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Vị Thiếu Quân đã không còn ở bên cạnh, toàn thân nàng cảm thấy mệt mỏi, uể oải muốn chết, vừa mới ngồi dậy liền muốn nằm ngủ lại thêm một giấc nữa.

Bích Liễu nghe được động tĩnh trong phòng liền ló đầu vào, thấy Hách Liên Dung đã bước xuống giường liền vội vàng vào phòng: “Thiếu phu nhân, nhị thiếu gia dặn để người nghỉ ngơi một ngày, người đã nói chuyện này với lão phu nhân rồi, hôm nay không được làm phiền thiếu phu nhân bất cứ việc gì.”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên cao ba con sào, Hách Liên Dung lập tức đỏ mặt: “Sao lại nói như vậy? Hần...” Chẳng lẽ hần dám nói tới qua hai người bọn họ làm cái gì gì đó, lao lực muốn chết, hi vọng lão phu nhân lượng thứ các kiểu??

“Thiếu phu nhân yên tâm, nhị thiếu gia không để người phải khó xử đâu.” Nàng ta cười trộm rồi mới nói tiếp: “Thấy được thiếu phu nhân và thiếu gia ngọt ngào ân ái như này, nô tỳ vô cùng vui mừng đó.”

Lúc này mặt Hách Liên Dung đã đỏ bừng, ngại phải nhìn thấy điệu cười trêu chọc của Bích Liễu liền cúi gằm mặt xuống, vừa cúi xuống liền nhìn thấy bộ trung y của mình đang mặc xộc xệch, lộn xộn, bên trong ngay cả áo yếm cũng không mặc, nghĩ lại đêm qua các kiểu, rõ ràng không mặc gì hết cứ thế ngủ mê mệt, có lẽ sáng nay Vị Thiếu Quân sợ mình lạnh nên đã mặc vào cho nàng.

Nghĩ đến đó, trong lòng Hách Liên Dung cảm thấy vô cùng ấm áp, xoay người sửa sang lại trung y, che đi những dấu đỏ trước ngực mình, lí nhí hỏi một câu: “Hần đi đâu rồi?”

“Nhị thiếu gia đã đến Vị Tất Tri rồi, nói là tối nay sẽ về sớm một chút, hẹn thiếu phu nhân tối nay chờ người về dùng cơm.”

Hách Liên Dung tuy chỉ trả lời “ừm” một câu bình thường nhưng trong lòng thì ngọt ngào, sung sướng, hai người bọn họ giống hệt như đôi vợ chồng lâu năm vậy.

“Sáng nay có việc gì không?”

Bích Liễu lắc đầu: “Các viện tới qua đều về muộn nên giờ vẫn đang nghỉ ngơi, có điều sáng nay tứ tiểu thư có đến một chuyến, thấy thiếu phu nhân vẫn chưa tỉnh nên nói lát nữa lại đến sau.”

Hách Liên Dung lúc này mới hỏi đến chuyện tới qua: “Mấy người muội ấy tới qua về lúc nào? Mưa to suốt cả đêm đúng không?”

“Đúng ạ, may mà thiếu phu nhân cho xe đi đón người nếu không bọn họ phải đứng trú mưa suốt cả đêm mất.”

.

“Tìm được là tốt rồi.” Hách Liên Dung vuốt tóc hỏi: “Tứ tiểu thư đến đây có chuyện gì không?”

Bích Liễu lại lắc đầu: “Người có cần nô tỳ đi mời tứ tiểu thư lại đây không?”

“Để lát nữa ta đến tìm muội ấy, giờ ta đi chỗ này đã.” Hách Liên Dung vươn vai, trong lòng đối với chức trách đương gia này có chút uể oải, lười biếng. Có cơ hội nghỉ ngơi đương nhiên phải tranh thủ từng tí từng tí một, nàng lười biếng bảo Bích Liễu rửa mặt chải đầu cho mình, sau đó lại chậm rãi dùng

điểm tâm rồi mới mang theo Bích Liễu đến chỗ lão phu nhân.

Tuy rằng đêm qua ngọt ngào với Vị Thiếu Quân nhưng nàng không hề quên chuyện hần đã lừa mình, tối qua nàng không hỏi thứ nhất bởi không muốn phá hỏng bầu không khí, thứ hai cũng bởi không có thời gian để hỏi... khụ! Vốn định sáng sớm nay hỏi nhưng hần lại đến Vị Tắt Tri mất rồi nên giờ nàng muốn đến chỗ lão phu nhân dò la chút ít xem bà có biết hay không. Bởi nếu Vị Thiếu Quân bắt đầu từ con số không thì trong tay hần lấy đâu ra nhiều tiền mở cửa hàng đến vậy, nhất định sau lưng phải có hậu thuẫn vững chắc.

Đi qua hoa viên, Hách Liên Dung đang định chuyển hướng đến chỗ lão phu nhân lại thấy Hồ thị và Dương thị đang ở cách đó không xa, Dương thị vẻ mặt đầy phần nộ, oán hận, Hồ thị không ngừng an ủi bà ta khiến Hách Liên Dung có hơi tò mò liền lên tiếng hỏi chuyện.

Hồ thị vốn không phải là người nhiều chuyện nên áp ứng không nói nên lời, còn Dương thị thì vô tâm, chỉ sợ tất cả mọi người không biết đến chuyện này, to giọng kể lể: “Còn không phải do đại tâu cô hay sao! Tối hôm qua còn nói ngon nói ngọt bảo ta sáng nay tới tìm cô ta, vừa mới qua liền trở mặt nhấc mồm ta không ra gì, cũng không biết bị đứt dây thần kinh nào, nợ cô ta vài đồng bạc lẻ mà cũng suốt ngày lải nhải đi lải nhải lại! Lần này ta phải trả hết cho cô ta, dù phải bán sạch trang sức, y phục cũng không nợ cô ta bất cứ cái gì!”

Hách Liên Dung có chút 愣, nàng chỉ biết Dương thị hay vay tiền khắp phủ nhưng không ngờ bà ta cũng dám nợ tiền của Ngô thị, có điều đã vay người ta tiền còn to mồm đến như vậy cũng có thể xem là có một không hai.

Hồ thị cũng là bất đắc dĩ nhưng có chút hoang mang, nghi hoặc: “Ta cũng không hiểu sao, tối qua lúc đi chơi đại thiếu phu nhân vẫn còn nói cười vui vẻ, hôm nay đột nhiên tâm trạng có vẻ không được tốt lắm.”

“Cô ta lúc nào chẳng vậy!” Khuôn mặt Dương thị lạnh lùng, cay nghiệt, kéo lấy tay Hồ thị đang định rời đi, chợt lại thấy Vị Thiếu Huyền đang chạy đến gọi bọn họ thì trên mặt lại hiện lên chút buồn bực, phần nộ.”

“Tam nương, chuyện tiền nong không cần gấp, người cứ dùng đi, mặc kệ cô ta, mấy ngày nay cô ta mắc bệnh thích gây sự vậy đó.”

“Cô ta” trong miệng Vị Thiếu Huyền đương nhiên là chỉ Ngô thị, điều này khiến Hách Liên Dung có chút tò mò.

Vị Thiếu Huyền trước đây cho dù có tức giận đến cực điểm cũng không thể nói ra những câu như thế này, chưa kể đến ông anh này có tình cảm vô cùng sâu nặng xen lẫn kính sợ bà vợ nhà mình, cho dù trước đây Vị Đình Ngọc tố cáo Ngô thị ép bà ta đốt Từ đường, Vị Thiếu Huyền không nghĩ ngại gì luôn đứng cạnh ủng hộ Ngô thị.

Dương thị nhận được sự đồng tình, ủng hộ của Vị Thiếu Huyền, cũng không kìm lửa nóng mà phát tác: “Cậu nghe cô ta nói mà xem, thật quá cay nghiệt, độc ác, tiền ta vay đã hẹn ngày trả từ tế, huống hồ gì ta cũng là tam phu nhân lại bị cô ta nói cho không còn mặt mũi nào mà sống nữa!”

Hồ thị vội vàng kéo tay bà ta: “Đại thiếu phu nhân chỉ là tâm trạng không được tốt, đại thiếu gia cũng đã nói vậy, cô cũng bớt giận đi!”

Dương thị đang máu nóng bốc lên đầu, mấy câu đó sao có thể hãm ngay lửa giận xuống được, vẫn bất mãn thao thao bất tuyệt với Vị Thiếu Huyền: “Đại thiếu gia, không phải tam nương nói cậu, trong cái nhà này, làm chủ gia đình phải là đàn ông mới đúng, cậu nhìn cậu xem...”

Hai câu này trong phút chốc khiến Vị Thiếu Huyền sa sầm mặt mày, Hồ thị vội vã kéo Dương thị đi về, sợ cô ta lại nói tiếp những câu không hay ho gì. Hách Liên Dung nhìn Vị Thiếu Huyền, chỗ này cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, lý ra nên nói cái gì đó phá vỡ sự trầm mặc, nếu không càng thêm lúng túng khó xử, thế nhưng Vị Thiếu Huyền chỉ gật đầu nhìn nàng, cũng không chào hỏi một câu cứ thế đi luôn.

Hách Liên Dung tuy rất tò mò chuyện này nhưng cũng không để tâm lắm, bởi nàng biết trong khoảng thời gian này Ngô thị tuy ngoài mặt tỏ vẻ thân thiết, hòa nhã với mọi người nhưng trong thâm tâm chị ta chưa bao giờ buông bỏ hai chữ “quyền lực”, không lúc nào ngừng suy tính cách đoạt lại vị trí đương gia bởi vậy chị ta luôn âm thầm xúi giục hạ nhân ăn gian tiền bạc, khai khống con số làm khó cho nàng, xem ra chị ta không hề thay đổi chút nào, có thái độ như vậy đối với Ngô thị cũng không lấy gì làm lạ.

Hách Liên Dung rất nhanh chóng quên đi chuyện này, bước đến Thử Thuận nhưng lão phu nhân không có ở đó, người hầu nói là bà đi cùng với Vệ Vô Hạ.

Hần thì có thể có chuyện gì tìm đến lão phu nhân đây? Hách Liên Dung càng nghĩ càng thấy kì quái, nếu đổi lại là người khác nàng cũng không phải suy nghĩ nhiều, có thời gian rảnh đưa bà nội đi dạo cũng là chuyện rất bình thường nhưng đối với Vệ Vô Hạ, nàng cảm thấy hần là không phải là loại người làm việc không có mục đích.

Không tìm được lão phu nhân Hách Liên Dung đương nhiên tìm đến Vị Đông Tuyết, đặt chân đến Giảng Tuyết Hiên lại không gặp được người.

Vị Đông Tuyết bình thường cũng không có thú vui gì đặc biệt, hiếm lắm mới đi dạo phố cùng Nghiêm Yên, phần lớn thời gian đều ở trong sân viện của mình, đến đây không tìm được muội ấy vậy biết đi đâu mà tìm đây? Hách Liên Dung cũng không vội tìm nàng ấy, cho người mời Vị Quảng đến bắt đầu giải quyết công việc trong một ngày của mình.

Nói cho cùng làm đương gia không thể sống thoải mái, tự do được, tự cho bản thân nghỉ nửa ngày cũng bị coi là tiêu cực, lười biếng rồi.

Nhưng thật kì lạ, bình thường cũng coi như nhàn hạ, đương nhiên thỉnh thoảng cũng có vài việc phức tạp bởi dù sao cũng là một gia đình lớn, để bảo đảm cuộc sống đi theo quỹ đạo ổn định cũng không phải việc dễ dàng gì, nhưng hôm nay lại nhàn hạ một cách đáng kinh ngạc, có lẽ là do Hách Liên Dung dấy quá muộn nên Vị Quảng không đợi kịp phải tự mình ra chỉ thị một số việc, những việc ông ta không thể tự tiện giao phó cũng không phải vấn đề gì quá gấp gáp.

Hách Liên Dung tự tìm cho mình một lý do, vừa cảm thấy an tâm thoải mái đôi chút lại cảm giác hôm nay trong nhà dường như quanh quẩn, vắng vẻ hắt hiu, không biết có phải do những người bình thường hay quanh quẩn ở nhà như Đông Tuyết và lão phu nhân hôm nay lại không có nhà nên mới sinh ra cảm giác này hay không?

Cái cảm giác này cứ thường trực cho đến giờ dùng cơm tối, lão phu nhân và Vị Đông Tuyết đều đã trở về, tất cả mọi người cũng lần lượt xuất hiện, lúc này mới có chút không khí bình dị.

Bởi Vị Thiếu Quân đặc biệt dặn dò phải đợi hắt hiu về, Ngô thị cũng chưa đến nên tất cả mọi người cũng không vội dùng cơm, ngồi trong sảnh chính câu được câu không buồn chuyện với nhau, không quản là cười nói hay than thở nhưng ít nhiều đã xua tan đi cảm giác yên ắng, quanh quẩn, bởi vậy mới có chút mùi vị của “gia đình”, quả nhiên... người nhà phải tụ tập lại cùng nhau mới vui. Trong đầu Hách Liên Dung tự nhiên nghĩ như vậy.

“Đông Tuyết, tôi qua hình như ta nhìn thấy muội.” Vị Xuân Bình đang bàn luận hoa văn vãi vốc gì đó với Dương thị đột nhiên chợt nhớ, ngẩng đầu nói ra câu này.

Vị Đông Tuyết không quen bị điểm danh trước mặt đám đông nên có chút dè dặt: “Muội lại không nhìn thấy đại tỷ, muội đi cùng tam nương một lúc thì trời đột nhiên mưa to nên vội vã tìm chỗ trú.”

“Vội vã tìm chỗ tránh mưa cũng không sao, miễn đừng để mình bị cảm là được.” Vị Xuân Bình ý tứ nói câu này, nói xong thì cười cười: “Muội sắp tham gia tuyển tú rồi, nói chuyện hay làm việc gì phải cân trọng mới tốt.”

Vị Đông Tuyết “vâng” một tiếng nhưng ai cũng thấy nàng không hiểu ra thâm ý bên trong câu nói của Vị Xuân Bình, Vị Thủy Liên chau mày hỏi: “Đại tỷ, muốn gì thì cứ nói thẳng ra, cứ bóng gió kiểu đó thật khiến người ta khó chịu.”

Vị Xuân Bình xua tay đáp: “Không có gì, muội không cần phải xét nét.” Nói xong lại nhìn Vị Đông Tuyết đầy thâm tình khiến cho tứ tiểu muội không khỏi có chút kinh ngạc.

Vị Thủy Liên cực ghét điệu bộ làm trò này của Vị Xuân Bình, đang định châm chọc chị ta vài câu thì Ngô thị bước vào, trên mặt đầy vẻ giễu cợt, vừa đi vừa nói: “Đại tỷ tôi qua nhìn thấy Đông Tuyết mượn cớ tránh mưa tách khỏi tam nương, hẹn hò cùng với một nam nhân không rõ lai lịch!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Hôn sự của Đông Tuyết (2)

Vị Xuân Bình không thể ngờ Ngô thị sao có thể tùy tiện bán đứng mình như vậy, nói như vậy trước mặt cả nhà chẳng khác nào thể hiện rõ chị ta là con người hay đùa chuyện? Cũng may cả nhà hiểu rõ tính thích bát quái của chị ta nên cũng không khinh thường, ghét bỏ gì, có điều với những gì Ngô thị nói lúc này tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

Kinh hãi nhất phải là Vị Đông Tuyết, nàng ấy hai mắt mở to, không hiểu sao bản thân mình lại trở thành chủ đề bát quái, còn cái gì mà “một nam nhân”, gì nữa mà “không rõ lai lịch”!

Không cần biết là về nào cũng đủ phá hỏng thanh danh của Vị Đông Tuyết, trong tình cảnh như này, nàng ngay cả thanh minh cho mình cũng không nói nên lời, chỉ biết run rẩy lắp bắp: “Đại tẩu, tẩu... sao tẩu có thể...”

Có điều trước mặt nhiều người như vậy, Vị Đông Tuyết không thể lên tiếng chất vấn, chỉ có thể nắm chặt hai tay đến trắng bệch, cắn chặt môi, đôi mắt bắt đầu ửng đỏ, rom rớm.

“Đông Tuyết, có gì cứ bình tĩnh nói.” Hách Liên Dung liếc nhìn Vị Xuân Bình, suy xét xem có nên hỏi lại suy nghĩ cái gì mà người nhà nên vui vẻ ở cùng một chỗ.

“Muội, muội không...”

“Vậy nói sao về điều mà đại tỷ nhìn thấy?” Ngô thị ung dung đến chỗ của mình ngồi xuống, không nhìn Vị Đông Tuyết mà trực tiếp ngắt lời nàng ấy: “Đại tỷ nói muội có chỗ trú mưa cũng không chịu vào, cứ một mực đi theo nam nhân kia, mặc cho mưa to gió lớn, cuối cùng cũng không biết đi đến chỗ nào nữa, trong phủ có phải xe đi tìm cũng không thấy muội, mãi về sau mới thấy muội về, cô nam quả nữ ở với nhau cả đêm, nếu chuyện này truyền ra không những hỏng chuyện tuyển tú, biết đâu quan phủ lại truy xét phủ ta nữa thì hay!”

“Haiz, ta đâu có nói như vậy...” Vị Xuân Bình tuy rằng miệt thị phản bác lại như vậy nhưng cũng không nói rõ cuộc mình đã nói những gì, có chút không tự nhiên nhìn Ngô thị hiển nhiên muốn biểu hiện là sao cô ta nói trắng ra như vậy, câu nào cũng bồi thêm chữ “đại tỷ nói...” làm cho chị ta vô cùng bị động.

Vị Thủy Liên nghe xong liền nổi nóng, lườm Vị Đông Tuyết quát: “Có thật vậy không?”

“Muội...” Vị Đông Tuyết nắm chặt tay, căng thẳng đến mức không nói được câu nào, hoang mang lo sợ nhìn Hách Liên Dung.

Hách Liên Dung vội lên tiếng: “Tối qua mưa to là chuyện ngoài ý muốn, Đông Tuyết đâu thể hẹn trước với người khác, càng không thể đi theo một người lạ mặt, có lẽ chỉ là tình cờ cùng đường tìm chỗ trú mưa thôi, đại tỷ lúc đó đang ở chỗ nào vậy? Sao lại biết hai người họ ở cùng một chỗ với nhau? Hơn nữa sao tỷ biết chỗ đó không có ai khác ngoài họ, chỉ có Đông Tuyết và người đó “cô nam quả nữ”?”

Vị Xuân Bình cũng vội vàng biện minh: “Ta đâu có nói như vậy? Chỉ nói là tối qua Đông Tuyết về hơi muộn mà thôi.”

“Chẳng phải sáng nay đại tỷ nói vậy sao!” Câu này của Ngô thị càng đẩy Vị Xuân Bình vào thế khó xử, còn mình thì nhàn nhả nâng chén trà lên uống, tỏ vẻ không chút liên quan. Hân lúc này Vị Xuân Bình cực kì hối hận vì đã buồn chuyện với Ngô thị, cũng khó lòng biện minh chỉ đành hậm hực nói: “Cô cũng không thể nói Đông Tuyết như vậy được.”

Vị Thủy Liên càng tức giận, chỉ sợ tâm huyết của mình đổ xuống sông xuống bể: “Được rồi, được rồi. Để muội ấy tự nói, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

Vị Đông Tuyết lúng túng mở miệng: “Muội... muội đúng là có cùng... cùng một vị công tử trú mưa...”

“Cái gì!” Đông Tuyết chưa kịp nói xong Vị Thủy Liên đã nhảy dựng lên: “Sao muội có thể không biết liêm sỉ như vậy! Thanh danh bản thân chẳng đáng là gì nhưng nếu truyền ra ngoài không phải là liên lụy đến cả gia đình hay sao!”

“Muội...” Vị Đông Tuyết như sắp rơi nước mắt đến nơi: “Muội không...”

Lúc này Nghiêm Yên mới ho nhẹ một tiếng khiến mọi người chú ý, chậm rãi lên tiếng: “Chỗ Đông Tuyết trú mưa tuy rằng có một vị công tử xa lạ nhưng muội và Vệ công tử cũng có ở đó.”

Đây chính là sự thật, lửa giận của Vị Thủy Liên lập tức được dập tắt, nén giận lườm Vị Xuân Bình đến nửa buổi, toàn là suy đoán chủ quan bịa đặt mà chị ta có thể nói như thật.

Vị Xuân Bình bị Vị Thủy Liên lườm như vậy cũng không cách nào biện minh, vô cùng bất mãn với hành vi của Ngô thị, cũng lập tức tặng cho cô ta cái nhìn dữ dội, oán hận.

Vị Đông Tuyết lúc này mới coi như trút được gánh nặng, cảm kích nhìn Nghiêm Yên, xụt xịt cái mũi, hận muốn chết cái tính cứ căng thẳng là nói không nên lời của mình.

Hách Liên Dung lại vẫn vô cùng ngạc nhiên, Nghiêm Yên tối qua rõ ràng là đi cùng Vị Thiếu Dương cho dù có vì mưa mà lạc nhau nhưng đâu đến mức trùng hợp ở cùng một chỗ với Vệ Vô Hạ?

Có điều trước mắt vấn đề nam nam nữ nữ cũng coi như khá nhạy cảm, Hách Liên Dung cũng không muốn hỏi nhiều, lão phu nhân từ nãy vẫn nghiêm sắc mặt không liên tiếng đột nhiên trách Vị Xuân Bình: “Đông Tuyết dù sao cũng là em gái của cô, mấy chuyện vô căn cứ này sao có thể hồ đồ đổ lên đầu con bé? Cũng may hiện tại đều là người một nhà, nếu để người ngoài nghe được, không cần biết là chuyện thật hay giả, mặt mũi Vị gia chúng ta cũng bị mất sạch!”

Vị Xuân Bình vội bao biện: “Cháu đâu có nhìn thấy Vệ công tử cũng ở đó, đều là do hạ nhân nói lại, có người ngoài cháu đâu dám nói những chuyện như thế này.”

Lão phu nhân hừ một tiếng, cuối cùng vẫn không hài lòng: “Thủy Liên, cô cũng chẳng ra sao, toàn làm những chuyện rảnh rồi không đâu, tự đứng bắt Đông Tuyết tham gia cái tuyển chọn vợ vẫn này nọ! Cũng không biết em mình có phải hòn ngọc quý hay không!”

Haiz, rõ thật là đau đầu, hóa ra lão phu nhân vẫn không từ bỏ ý định tác hợp cho Vệ Vô Hạ với Đông Tuyết, nghe giọng bà đầy sự tiếc hận, chỉ sợ là vô cùng hài lòng về Vệ Vô Hạ.

Lại chờ thêm lúc nữa Vị Tất Tri cho người về báo cả vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Dương và Vị Thiếu Huyền đều không về dùng cơm được, lúc này mọi người mới đứng dậy vào sảnh ăn, trong lúc đó không tránh khỏi lời ra tiếng vào phần nộ trước hành vi của Vị Xuân Bình, đề dỗi chủ đề, chị ta lại quay sang hỏi Nghiêm Yên vì sao bọn họ lại ở cùng một chỗ với Vệ Vô Hạ, Nghiêm Yên chỉ nói bị lạc mất Vị Thiếu Dương, sau đó tình cờ gặp được Vệ Vô Hạ, khéo léo đáp lầy lẹ cho qua vấn đề này.

Vị Đông Tuyết vẫn buồn bã không vui, có lẽ vẫn bận tâm bởi chuyện vừa nãy, ăn cơm xong liền lạng lẽ rời đi.

Hách Liên Dung cũng âm thầm rời bàn ăn, đi xa một lúc mới lên tiếng gọi nàng lại.

Vị Đông Tuyết quay đầu, nước mắt cứ thế là chảy tuôn rơi, Hách Liên Dung vội vàng đến gần lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng an ủi.

Vị Đông Tuyết âm ức nói: “Muội không phải vì những lời đại tỷ nói mà đau lòng, mà bởi... bọn họ nghe như vậy nhưng không hề lo lắng xem muội có bị nam nhân đó làm tổn hại hay không, có bị hấn ức hiếp hay không, chỉ lo xem có chuyện đó có bị truyền ra ngoài ảnh hưởng đến việc tuyển tú, hoặc sẽ khiến gia đình bị hổ thẹn.”

Hách Liên Dung có chút buồn lòng, địa vị của Vị Đông Tuyết trong nhà này vốn dĩ rất nhỏ bé, cho dù là lão phu nhân cuối cùng cũng chỉ quan tâm đến vấn đề danh tiếng của Vị phủ. Hách Liên Dung nắm tay Vị Đông Tuyết, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể vỗ về an ủi muội ấy, vỗ nhẹ lưng như muốn tiếp thêm chút sức lực cho nàng.

“Khụ... khụ... khụ...”

Âm thanh trong trẻo từ phía sau truyền đến, Hách Liên Dung buông tay quay đầu nhìn thấy Vị Thiếu Quân đang nhoen miệng cười, bực mình vì hắn đã hện về ăn com nhưng lại thất hứa, làm bộ giận dỗi mắng: “Không nói không rằng lén lút đến sau lưng, muốn dọa chết người ta hay sao?”

Vị Thiếu Quân tiến đến chen vào giữa Hách Liên Dung với Vị Đông Tuyết: “Ta mà lên tiếng thì đâu bắt gian được một người quyền rũ nhĩ tâu, một người lén sau lưng chồng... á!”

Hách Liên Dung véo mạnh hắn một cái, không buồn để tâm đến tiếng than thở kêu đau khoa trương của hắn, kéo tay Vị Đông Tuyết: “Mặc kệ hắn, ta đưa muội về.”

“Sao thế? Làm gì mà cứ xì mặt buồn rầu vậy!” Vị Thiếu Quân kéo Hách Liên Dung lại, đứng sau lưng nàng, cầm tựa trên vai vợ, hai tay cũng không không đứng đắn thành thật ôm eo nhỏ của nàng, nhìn Vị Đông Tuyết hỏi: “Có chuyện gì không vui mau nói cho nhị ca biết, sao thế? Có phải lo tên Trần Bình Thường kia nửa đường bỏ cuộc đúng không?”

Nhắc đến Trần Bình Thường, mặt Vị Đông Tuyết hơi ửng đỏ, cúi gằm mặt không nói câu nào. Vị Thiếu Quân coi đó là thừa nhận, cười lớn đáp: “Yên tâm, không phải Vệ Vô Hạ đã đồng ý giúp đỡ rồi còn gì? Nếu vẫn còn lo lắng, cũng đơn giản thôi, cứ tìm Trần Bình Thường đến đây cho hắn nhìn thấy cánh tay muội này, cổ này... hắn nhất định sẽ khóc lóc cầu xin đòi lấy muội bằng được, lần trước ta tìm một cô nương thanh lâu đến thử hắn, ăn mặc mát mẻ một chút hắn suýt nữa tự đâm mù mắt mình.”

Tuy rằng câu nói của hắn đầy khoa trương nhưng trong đầu Hách Liên Dung đã tự phác thảo được nhân cách đó, quân tử a... hóa ra kết luận ban đầu của Vị Thiếu Quân từ đây mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Hôn sự của Đông Tuyết (3)

Hất bàn tay Vị Thiếu Quân đang đặt trên lưng mình ra, “Ý tưởng xấu xa! Tự mua việc vào mình.” “Cái này gọi là thả con săn sắt bắt con cá rô, nếu thật sự thành công, bằng không dựa theo tính tình quân tử dõm kia của Trần Bình Phàm, sợ rằng cả đời này không phải Đông Tuyết thì không lấy.”

Hắn còn nói rất chắc chắn, Hách Liên Dung cũng biết hắn chỉ được cái mồm dẻo thôi, những chuyện khiến Đông Tuyết chịu thiệt, hắn nhất định sẽ không làm.

Vị Đông Tuyết lại bởi vậy mà hốc mắt đỏ au, “Nhị ca huynh... Huynh vì sao phải nói vậy chứ! Trần công tử là chính nhân quân tử, sao có thể đối xử với hắn như vậy! Chẳng lẽ... Chẳng lẽ trong lòng nhị ca, muội thật sự là loại nữ tử vô liêm sỉ như vậy hay sao? Vì lợi ích của bản thân mà có thể làm đến mức đó sao, có ý hủy đi trong sạch của chính mình sao?”

Vị Đông Tuyết đưa ánh mắt ai oán nhìn Vị Thiếu Quân, lại là chẳng được khóc, Vị Thiếu Quân thất thố, không kịp đề phòng, có chút nói lắp, “Ta, ta chỉ là...”

“Mọi người đi rồi, còn chỉ là cái gì!” Nhìn thân ảnh Vị Đông Tuyết thương tâm rồi đi, Hách Liên Dung tức giận dùng cặp mắt trắng dã trừng Vị Thiếu Quân, “Biết rõ Đông Tuyết không thích mấy chuyện như vậy, lại còn nói thế! Đứng đắn một chút chàng sẽ chết à!” Đây cũng là do Vị Thiếu Quân không lựa chọn thời gian tốt, nếu không có khúc nhạc đệm tối nay, Vị Đông Tuyết cũng sẽ chẳng mẫn cảm như vậy, sẽ cùng Vị Thiếu Quân nói đại khái về chuyện đêm nay, lại nhận chút trừng phạt từ hắn, “Ta đi xem muội ấy.”

Vị Thiếu Quân sờ sờ mũi, đi theo sau Hách Liên Dung, hai người tới Giảng Tuyết hiên rồi, liền thấy nơi đó một mảnh tối om, ngay cả cửa cũng chưa mở.

Hách Liên Dung lo lắng cho Vị Đông Tuyết, không khỏi có chút nóng nảy, đang muốn tiến lên gõ cửa, lại bị Vị Thiếu Quân ngăn lại.

“Để cho nàng yên tĩnh đi, ta rút cuộc cũng cảm thấy nàng hôm nay có chút khác thường, mặc kệ là nói với đại tỷ cũng được, nói với ta cũng được, phản ứng có chút thái quá... có lẽ, ngày đó dính mưa, thực sự đã xảy ra chuyện gì đó.”

Hách Liên Dung nghĩ cả ngày, cuối cùng gật đầu, “Chắc vậy rồi, sáng nay muội ấy qua tìm ta, không chừng là muốn nói gì đó với ta, đáng chết! Ta lại đang ngủ!”

Từ lúc đó, Hách Liên Dung lại càng vội vàng muốn đi gõ cửa, bị Vị Thiếu Quân nửa ôm nửa tha rời khỏi Giáng Tuyết hiên, “Muội ấy hiện tại không muốn nói, ngày mai hỏi lại sau đi.”

“Nhưng mà...”

Vị Thiếu Quân thờ dãi nhìn Hách Liên Dung. “Yên tâm. Sẽ không có chuyện gì đâu. Yên nhi không phải còn ở đó sao? Hơn nữa, nàng cũng biết Đông Tuyết có tính tình hướng nội như vậy. Một chút chuyện nhỏ cũng đủ khiến nó lo lắng cả ngày rồi.”

Hách Liên Dung bị Vị Thiếu Quân thuyết phục, theo hắn trở lại Thính Vũ hiên, lại thủy chung có chút không yên lòng.

“Nàng không để ý ta suốt cả đường đi.” Vào trong viện, Vị Thiếu Quân không chút ngần ngại ôm lấy Hách Liên Dung, nâng cằm nàng lên, in môi xuống.

Hách Liên Dung không chút chuẩn bị, rồi rầm đáp lại hắn, thẳng đến khi hơi thở của bản thân hỗn loạn, hai chân như nhũn ra, mới yếu ớt đẩy hắn ra, tựa lên người hắn, hắng giọng nói: “Không trở về ăn cơm, còn thất hứa, ta còn rất giận đó.”

Vị Thiếu Quân nở nụ cười xấu xa, cắn cắn vành tai của Hách Liên Dung. “Vậy hay là đêm nay nàng muốn thử tư thế kia, cho đến khi nàng hết giận nhé?”

Thân thể của Hách Liên Dung vì lời này của hắn mà nóng lên, tận nơi sâu nhất trong cơ thể có chút xôn xao, đang từ từ lan tỏa ra toàn thân. Cắn môi dưới, khắc chế bản thân không nên nghĩ đến mấy thứ kiểu điếm đó, đỏ mặt nhìn hắn một chút, cúi đầu đi vào trong phòng, “Không đứng đắn vừa thôi, ta còn có chuyện cần hỏi chàng.”

“Thật đúng lúc, ta cũng có chuyện cần nói với nàng.” Vị Thiếu Quân nói xong cũng bước vào phòng, đóng cửa, áp sát phía sau Hách Liên Dung giở trò.

Chỉ nghe giọng điệu này của hắn liền biết “chuyện” của hắn với của mình khác nhau, Hách Liên Dung nhẫn nại bỏ tay hắn ra, “Ta đây liền cho chàng cơ hội cuối cùng, thành thật giao ra đây!”

Vị Thiếu Quân dừng lại: “Giao cái gì ra?”

“Chuyện gạt ta.”

“Chuyện gạt nàng... Ta đêm nay vì sao lại thất hứa?” Vị Thiếu Quân cười hai tiếng quái dị, “Đi cho đại ca vài ý tưởng a, đại tẩu cầu tử thất bại, thương tâm đến khó thở đâu.”

“A?” Hách Liên Dung nhất thời quên mất chuyện mình muốn hỏi, “Cầu tử thất bại?”

“Đúng vậy, nghe nói hai ngày trước còn cảm thấy sẽ thành công, kết quả sáng nay... tẩu ấy tới kỳ rồi.”

“Ra vậy...” Hách Liên Dung cười gượng hai tiếng, cho nên mới bị kích thích như vậy, gặp ai cũng cắn, “Chàng cho đại ca chủ ý gì?”

“Không phải là chiêu mà trước kia nàng từng nói qua sao? Lấy bạo chế bạo?”

Hách Liên Dung suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới trước kia khi buôn chuyện bát quái với Vị Thiếu Quân quả thật đã từng đưa ra đề nghị này, “Nè nè, đó là bởi vì đại tẩu khi đó không thích chiêu thức chu lễ, đối với tình huống hiện tại đâu thể áp dụng.”

Vị Thiếu Quân lại thập phần tin tưởng, “Nữ nhân ấy mà, chinh phục được thân thể của nàng mới có thể chinh phục được lòng của nàng, đại tẩu nếu mỗi ngày đều được đại ca “giáo dục” đến dễ bảo, ta cũng không tin tẩu ấy còn có sức lực để mà hét đông hét tây.”

“Có kinh nghiệm như vậy...” Hách Liên Dung bỗng dưng giận tái mặt, “Chàng chinh phục được bao nhiêu nữ nhân rồi nha?”

“Này...” Vị Thiếu Quân bật cười, “Mình nàng thôi đã đủ khiến cho ta ăn không tiêu, vừa muốn tư thế này, lại còn động tác kia...”

“Đừng có làm trò! Đừng có mà chuyển trọng tâm câu chuyện của ta!” Hách Liên Dung quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn, “Chuyện gạt ta, còn chưa có nói ra đâu.”

Vị Thiếu Quân vẫn còn liêu chết giả dựa, “Nàng nói ta sao lại biết được chuyện của Đông Tuyết? Đương nhiên là hỏi Vệ Vô Hạ a.” Hắn cười ha ha, “Chủ ý của nhị tỷ kia quả nhiên đủ độc.”

Hách Liên Dung hắng giọng, còn thật sự oán nhìn hắn, “Chuyện của chàng ta không thể biết, phải không? Nếu chàng nói vậy, ta về sau tuyệt đối không bao giờ hỏi lại nữa.”

Vị Thiếu Quân sợ nhất chính là Hách Liên Dung nói thật, nàng còn thật sự đó, Vị Thiếu Quân chỉ biết bản thân không chống lại nàng được, phải thẳng thắn để được khoan hồng.

“Vệ Vô Hạ nói cho chàng?”

Hách Liên Dung nâng mi, từ chối cho ý kiến, Vị Thiếu Quân từ bỏ việc giả dựa, chịu thua than nhẹ, “Ta quả thật có việc gạt nàng, lần này đi ra ngoài không chỉ vì làm việc cho Vị Tắt Trì, còn làm việc của chính ta.”

Vốn lẽ Vệ Vô Hạ sau khi bị Vị Thiếu Quân đuổi về, trong tiệm của hắn phát hiện đồ cổ, liền đối với thiên phú về cổ vật của Vị Thiếu Quân rất kinh ngạc, vẫn luôn cố vũ hắn không cần làm cái gì từ lâu, mà nên kinh doanh đồ cổ.

Tâm tư Vị Thiếu Quân vẫn luôn đặt trên đồ cổ, thật hắn nói vậy thì có chút động tâm, nhưng mà sau lại nói chuyện cùng Hách Liên Dung khiến cho hắn một lần nữa đánh mất ý tưởng này, trở lại Vị Tất Tri.

Ở Vị Tất Tri dĩ nhiên không thể học được những tri thức về đồ cổ, nhưng rốt cuộc có vui hay không thì chỉ có bản thân Vị Thiếu Quân mới hiểu. Mãi cho đến khi Vệ Vô Hạ lại đến, đưa ra cho hắn một lối đi “vẹn cả đôi đường”.

Qua Vệ Vô Hạ liên hệ mua bán với người ở kinh thành, bán một nửa cửa hạ của Vị Thiếu Quân và do hắn phát hiện, xem như là một vụ mua bán mới xâm nhập vào lĩnh vực đồ cổ. Lại qua Vệ Vô Hạ tìm người thay mặt liên hệ với Vị Tất Tri, Vị Tất Tri mua được chút được ít đồ cổ, cùng lúc coi như là công của Vị Thiếu Quân, lập công cho Vị Tất Tri, tương lai nếu có gì thay đổi, ngoại nhận cũng không thể trách móc nặng nề với Vị Thiếu Quân; mặt khác, cũng vì bản thân mà kinh thương kiếm chút của cải, lần này Vị Thiếu Quân ra ngoài lại theo Vệ Vô Hạ đến làm quen với một thương nhân ở kinh thành mua vài món tinh phẩm (hàng tốt, được chọn lựa kỹ càng), tương lai, cửa hàng mới khai trương, mấy thứ đồ đều là hàng mới trong tiệm.

“Nghe có vẻ như hai người đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi đi?” Khi hỏi điều này, Hách Liên Dung có chút rầu rĩ không vui.

Vị Thiếu Quân cũng phát hiện, lại không thể nào thừa nhận việc hắn giấu diếm tất cả mọi chuyện, “Ta...” Hắn khẩn trương cắn môi, “Vệ Vô Hạ nói có thể khiến nàng kinh ngạc, ta vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng sau đó, ta nhận ra rằng... mấy chuyện kinh ngạc vui mừng gì đó đều chỉ là lấy cớ, ta làm tất cả những chuyện này đúng là có chút bốc đồng, sợ rằng nói với nàng, nàng sẽ không đồng ý. Nếu thực sự như vậy, ta... ta không biết...”

“Cho nên chàng thả rằng nói cho nữ nhân khác, nguyện ý gạt ta.”

Hách Liên Dung nói chuyện tựa như lên án khiến cho Vị Thiếu Quân sừng sốt, “Nữ nhân khác?”

“Mộ Dung Phiêu Phiêu!” Hách Liên Dung vạn phần không muốn nhắc tới cái tên này, “Chàng thực sự bởi vì mượn Phurong Đại Tiểu ngàn hai công khoản (quỹ công) mà bị nàng phát hiện mới không thể không bị nàng quản chế sao? Ba nghìn câu hỏi vì sao, thật là có tình thú!”

“Ta... không phải...” Vị Thiếu Quân mới định giải thích, lại không biết nghĩ đến điều gì, thế nhưng lại nhếch miệng cười thành tiếng, nhìn Hách Liên Dung, “Ta vẫn nghĩ nàng đang bắt mẫn với ta, cho nên nhận việc ta gạt nàng mới phát giận với ta, kết quả nha... Chẳng lẽ nàng đang ghen với nàng ta?”

Hách Liên Dung méo miệng, không hé răng, Vị Thiếu Quân lại càng muốn cười, chẳng qua không phát ra âm thanh mà thôi, ôm lấy thắt lưng Hách Liên Dung, kéo nàng đến trước người mình, “Nàng thật sự rất tinh thông, cho dù ta không nói cho nàng, nàng cả ngày giống như con khi nhò chạy nhảy lung tung, một chút mưu toan ấy của ta với Vệ Vô Hạ sao mà qua được mắt nàng, ta khi đó muốn gạt nàng, cho nên mới...”

Vị Thiếu Quân đưa mắt nhìn xuống, sợ Hách Liên Dung truy vấn, ai ngờ Hách Liên Dung hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện nói dối, ánh mắt sắc bén nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Sau đó đâu? Nàng đi rồi có phải hay không lại quay lại tìm chàng?”

“Tìm ta làm cái gì?”

Vị Thiếu Quân hỏi lại, bộ dáng không hề giống đang giả bộ, Hách Liên Dung lại vẫn lo lắng, “Kia mấy ngày nay chàng vẫn chưa thấy nàng sao? Không hề cùng nàng ở chung một chỗ?”

Vị Thiếu Quân có chút bất đắc dĩ nâng cằm Hách Liên Dung, kéo lại gần chỗ mình, môi hai người cơ hồ dính lại một chỗ, “Rốt cuộc là có nguyên nhân gì lại khiến cho nàng cảm thấy ta sẽ đối với...” Hắn suy nghĩ lâu thật lâu, mới tìm được một từ để hình dung, “một nữ nhân Bao Thanh Thiên có ý đồ chứ?”

Hách Liên Dung bị hình dung này của hắn khiến cho kim lòng không đậu cười một tiếng, lại vội vàng nhin xuống, “Không có sao? Nàng cũng coi như xinh đẹp, tính tình thì miễn cưỡng coi như đáng yêu, hai người lại luôn đi cùng nhau, nàng thậm chí còn biết một số chuyện ta không biết...”

“Bây giờ còn để ý khắp nơi?”

Hách Liên Dung hừ một tiếng, cúi đầu, Vị Thiếu Quân hôn lên hai má nàng, ôm nàng vào trong ngực, “Nếu luôn luôn để ý, vì sao còn giao bản thân cho ta?”

Hách Liên Dung có chút co người lại, “Ta... Bởi vì ta không muốn mất chàng, nhưng lại chẳng có thứ gì để tin tưởng, cho nên đã từng nghĩ... nếu như ta giữ lấy chàng, không chừng sẽ có thêm cơ hội.” Nàng nói xong, chậm rãi ngẩng đầu lên, lần đầu tiên cẩn thận nhìn hắn như vậy, kiễng mũi chân, tiếp theo hôn lên bạc môi của hắn, “Thế nào? Ta có chút phân thắng nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Hôn sự của Đông Tuyết (4)

Thiếu Quân nghe đến “giữ lấy chàng”, đáy mắt liền bùng sáng một ngọn lửa, ép môi mình xuống, “Thắng hay không thắng, để xem biểu hiện đêm nay của nàng trước đã!”

Khêu gọi lửa tình, có đôi khi chỉ cần một ánh mắt, một cái hôn thật khẽ.

Hỏa diễm nóng rực nhanh chóng lan tràn khắp thân thể hai người, đốt cháy tất cả ý chí. Vị Thiếu Quân không chút trình tự cởi xuống quần áo của hai người, nửa ôm nửa dìu Hách Liên Dung đến bên bàn, vứt chiếc áo lót của nàng bên cạnh, mạnh mẽ áp nàng xuống trên bàn, “ba” một tiếng chụp lấy nơi căng tròn đầy đặn của nàng, ngay khi Hách Liên Dung kinh hô một tiếng, sử dụng nốt bàn tay còn lại, xé tan những vật che lấp nơi hạ thân nàng.

Cảm giác được tầm mắt nóng rực phía sau kia đang dừng lại nơi thần bí mềm mại nhất của mình, Hách Liên Dung có chút bất lực thở gấp, bất giác mở rộng hai chân, hai tay nắm chặt tấm vải trải trên bàn, không rõ ràng đang muốn cầm lấy nó, hay đang muốn xé tan nó.

Vị Thiếu Quân một tay xoa nắn thắt lưng Hách Liên Dung, tay kia lại tiến tới giữa khe hở nơi nụ hoa nhẹ nhàng treu trọc, một bên cảm thán sự nhẵn nhụi non mềm của nó, một bên lại nhìn không được mà chà đạp nó, đầu ngón tay ma sát trên trọc vài lần, cuối cùng ở một nơi hơi lõm xuống dùng sức một chút, không tốn nhiều sức lực, xuân thủy đã bị hấn dẫn ra, ướt nhẹp toàn bộ lòng bàn tay của hắn.

Thì ra đây chính là chuyện mà Hách Liên Dung dùng đủ mọi cách để giấu diếm, Vị Thiếu Quân cười khẽ, đầu ngón tay tiến sâu vào một chút nữa, cúi người xuống sát bên tai Hách Liên Dung nói nhỏ, “Là nó rất mất cảm... hay là nàng đã rất khẩn cấp muốn giữ lấy ta?”

Thân thể bao lấy đầu ngón tay của hắn, Hách Liên Dung không ngừng run rẩy, căn bản không thể trả lời câu hỏi của hắn. Vị Thiếu Quân cũng chẳng muốn nghe câu trả lời của nàng, đầu ngón tay lại chậm rãi tiến vào, tại nơi chật chội kia thăm dò vài lần, vùng đảo nguyên thần bí tràn ngập hương thơm trắng mịn kia khiến cho hắn nhìn không được rút tay ra, mạnh mẽ đem chính mình thâm nhập vào thân nhiệt mềm mại mẽ người kia.

Đây là một trận chiến không thể dễ dàng chấm dứt, mỗi một lần tiến lên đều tràn ngập khoái ý chinh phục liều chết không tha, mỗi một lần đón ý hòa theo đều mang theo nhạc điệu mê người, Hách Liên Dung tựa như con thuyền nhỏ đơn độc giữa biển khơi, bất lực bị từng cơn sóng nâng lên ngụp xuống, chỉ còn biết run rẩy, chỉ có rên rỉ, cuối cùng khi lên tới đỉnh, bị đánh tan thành nghìn mảnh, ngay cả hô hấp cũng không thể.

Vị Thiếu Quân ngừng lại, thở gấp cảm thụ từng trận co rút từ nơi chật chội kia truyền đến, hai tay nhanh chóng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn trước mặt, nâng đỡ hai chân của nàng, không để nàng ngọc xuống. “Sao có thể nghỉ ngơi đâu, lần này không có nhanh vậy đâu, chờ ta cùng nhau.”

Hách Liên Dung hiểu được ý tứ của hắn, cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, chờ Vị Thiếu Quân, chờ hắn cùng nàng đi đến nơi cực lạc kia. Nhưng mà... cơ thể nàng đại khái thực sự rất thích tư thế này....

Vị Thiếu Quân cũng phát hiện điều này. Ở lần thứ hai khi nàng lên tới cao trào, ngay khi chưa hết khoái ý thì nhanh chóng rút khỏi thân thể nàng, ôm lấy nàng, hung hăng cắn lên môi nàng.

“Thật sự là... không nghe lời mà!” Lại tìm đến cái miệng đã ăn đến có chút sưng kia, thắt lưng hắn đột nhiên trầm xuống, bắt đầu một trận chinh phục mới.

Bọn họ từ trên bàn trở lại giường, cho đến khi Vị Thiếu Quân rốt cuộc cũng đã thỏa mãn được chính mình, Hách Liên Dung không biết đã trải qua không biết đã nhìn thấy cực quang bao nhiêu lần. Thân thể tựa như không xương nằm dưới thân Vị Thiếu Quân, run rẩy, thở dốc, ngay cả sức lực để mở mắt ra cũng không có. (cực quang: ánh sáng mạnh, cũng có thể hiểu là ánh sáng nhìn thấy nơi cực bắc, ở đây được dùng để hình dung rằng Dung tỷ đạt tới cao trào... ta đoán vậy...)

Không muốn rút mình khỏi thân thể đã cho mình phóng túng, Vị Thiếu Quân không lập tức đứng lên, ngược lại hạ thấp đầu để cạnh hờm cổ Hách Liên Dung, hô hấp hỗn loạn.... “Một ngày nào đó, ta chắc chắn sẽ chết trên người nàng.”

Hách Liên Dung từ từ nhắm hai mắt. Hai gò má ửng hồng như bị lửa thiêu đốt. Đang muốn tiến đến trong ngực hắn ôn tồn một chút, lại cảm thấy gió lạnh lùa qua bên cạnh mình, cố gắng mở mắt ra nhìn, liền thấy Vị Thiếu Quân đang buông màn, rồi sau đó mặc xiêm y. Một lát sau quay trở về với một chậu nước, đặt bên cạnh giường, cẩn thận giúp nàng rửa sạch thân thể.

Chỉ hơi chút động đậy này thôi cũng khiến Hách Liên Dung đau khắp người, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự xoa nắn ấm áp của hắn. Khi khăn lạnh đi vào nơi mềm mại giữa hai chân nàng, chà lau nhẹ nhàng khiến cho cả người nàng phát run, đồng thời, từ nơi đó cũng truyền đến đau nhức nhẹ cũng không thể khiến nàng phân tâm.

Vẫn là bị thương một chút đi? Hôm nay mới là lần thứ hai, đáng ra không nên kịch liệt như vậy, nhưng mà lúc đó... ai mà khắc chế cho được?

Không cần mở mắt, Hách Liên Dung cũng có thể đoán được hiện tại về mặt Vị Thiếu Quân ảo não đến mức nào, bởi vì âm thanh càn ngang càn nhẹ, nhẹ nhàng lau như thể nàng là một con búp bê dễ vỡ.

“Ta không sao...” Hách Liên Dung cuối cùng không chịu nổi việc bị hắn đánh giá lâu như vậy, cơ người lại che đây hay chân, giống là một con tôm luộc vậy.

“Về sau ta sẽ tiết chế một chút.” Vị Thiếu Quân rầu rĩ nói, đứng dậy đơn giản tự chà lau, sau đó mới nằm xuống bên cạnh Hách Liên Dung, “Có đau hay không? Ta giúp nàng thổi thổi nhé?”

Hách Liên Dung dò mặt liếc hẩn một cái, “Không đứng đắn vừa thôi!”

Vị Thiếu Quân hôn hôn nàng, cười khẽ thành tiếng, “Nàng dạy dạy ta, ở trên giường thì phải đứng đắn kiểu gì a?”

Hách Liên Dung thật sự có chuyện đứng đắn muốn hỏi hẩn, “Ta nghĩ ta biết nguyên nhân chàng không muốn quay về Vị Tất Tri.”

Vị Thiếu Quân trở nên trầm mặc, cũng cự tuyệt trả lời, mà nghĩ nên thế nào mở miệng. Hách Liên Dung cũng không thúc giục hẩn, nhắm mắt lại tiến vào trong lòng hẩn, như là đang ngủ.

“Lúc trước là chính ta từ bỏ Vị Tất Tri, hiện tại Thiếu Dương cai quản nó rất tốt, ta không có lý do gì để trở về... ngồi mát ăn bát vàng.” Vị Thiếu Quân cúi đầu nhìn Hách Liên Dung, không chắc rằng nàng có nghe hay không, “Vị Tất Tri là vùng trời của Thiếu Dương, không cần có thêm ai nữa đến cướp đi ánh sáng của đệ ấy, nếu bởi vì ta mà khiến Thiếu Dương chịu ủy khuất, ta thà rằng từ bỏ đồ cổ, nàng hiểu không?”

Lúc này mới đứng là lý do vốn nên có của Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung không trả lời, khoe môi lại hiện tiểu ý. Lý do như vậy... hẩn chắc hẩn cũng chỉ nói cho mình biết đi.

“Vậy chàng bắt đầu từ số không, chẳng phải là đối đầu với Vị Tất Tri sao?”

“Cho nên ta mới nghĩ sau khi xây dựng được chút nền tảng thì mở cửa hàng mới tại kinh thành.” Ngón tay Vị Thiếu Quân cuốn lấy sợi tóc Hách Liên Dung, lại xoa nắn chơi đùa lỗ tai của nàng, “Kinh thành là lãnh địa của Vệ Vô Hạ, lại có được bao bọc của tỷ tỷ hẩn, nhất định so với Vân Trữ tốt hơn nhiều.”

Hách Liên Dung rụt rụt cổ, đẩy tay hẩn ra, “Chính là... ta cảm thấy...”

“Cảm thấy Vệ Vô Hạ không đáng tin?”

Hách Liên Dung gật gật đầu, “Trước kia chàng lúc nào cũng nhìn hẩn không vừa mắt, ai biết tự dưng lại cùng buôn bán với hẩn, trong lòng chàng chắc chắn được không?”

“Ta chính là bởi vì nghĩ rằng với thân phận của hẩn chẳng có lý do gì hại ta, cho nên mới đáp ứng hẩn a. Dù sao, hiện tại cửa hàng là hẩn mở, bạc tuy nói chúng ta chia đôi, nhưng tiền cũng là chín phần, chẳng khác gì hẩn tự bỏ ra, ta cũng chỉ là chân chạy thôi...” Vị Thiếu Quân nhìn đáng vẻ nhẩn mặt nhú mày của Hách Liên Dung không khỏi bật cười, vỗ vỗ đầu nàng, “Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi. Cho dù hẩn có mục đích, cùng lắm thì coi như ta bỏ trắng những ngày bận bịu đó thôi, có gì phải sợ.” (Ặc chém nhiều thế nhỉ>.

Ngẫm lại cũng thấy đúng, Vị Thiếu Quân hiện tại giống như vô sản buôn bán vậy, dựa theo thân phận địa vị tiền tài quyền lực của Vệ Vô Hạ tựa hồ không có lý do gì không đáng tin.

Nhưng mà Hách Liên Dung còn chưa thể ngủ, nàng còn có chuyện chưa hỏi, ngáp một cái thật dài, lại bắt đầu một đề tài mới, “Chàng nói Trần Bình Phàm nếu đã biết chuyện Đông Tuyết muốn chọn lựa, thực sự sẽ không đến cầu thân sao? Ta vẫn bảo bà mối che dấu việc này, còn chưa nói với Trần gia đâu.”

“Hiện tại phải lo lắng không phải chuyện Trần Bình Phàm có tới cầu thân hay không, mà là Đông Tuyết có thể hay không.” Vị Thiếu Quân cắn môi nghĩ nghĩ, “Nếu hôm qua lúc Đông Tuyết tránh mưa thực sự đã xảy ra chuyện gì... kia, mọi chuyện có thể hồng bát, muội ấy so với Trần Bình Phàm kia còn cổ chấp hơn nhiều.”

Nghe hẩn nói như vậy, Hách Liên Dung cũng trở nên lo lắng, “Ta ngay mai sẽ hỏi muội ấy, hẩn là... hẩn là không có chuyện gì đâu nhỉ? Chàng không phải cũng đã nói sao, Yên biểu muội cùng Vệ Vô Hạ cũng ở đó.”

“Không phải chuyện gì nghiêm trọng đâu...” Vị Thiếu Quân lấy tay che lại hai mắt nàng, “Ngày mai hỏi muội ấy sẽ biết thôi, đừng quá để tâm, mau ngủ đi.”

Hách Liên Dung gật gật đầu, nghĩ mai dậy sẽ lập tức đến chỗ Vị Đông Tuyết hỏi rõ ràng, ai biết...

Sáng sớm hôm sau, Hách Liên Dung vừa thức dậy, còn chưa kịp gọi Đông Tuyết lại đây, liền có hạ nhân tới thông báo, “Trần gia thư cục Trần công tử tới chơi, nói là phải thu hồi hồng thiếp cầu thân, đã được quản gia mời đến Thiên phòng, chờ nhị thiếu phu nhân đi qua.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Hôn sự của Vị Đông Tuyết (5)

Mọi người khi hình dung những chuyện vui mừng, thường sẽ nói rằng “mộng thành thực”, lại chẳng ai thích hiện thực, việc này đương nhiên không có nghĩa rằng, trong lòng mọi người không có ác mộng, ngược lại, ác mộng so với mộng xuất hiện càng nhiều trong suy nghĩ của mỗi người. Ta chắc chắn sẽ không làm không tốt, ta chắc rằng đã bị bại lộ rồi, xong rồi, lần này thực sự xong đời rồi!

Người thường xuyên nghĩ như vậy, cuối cùng phần lớn sẽ thất bại.

Nguyên nhân chính là bởi vì bọn họ hiểu được bản thân không được, biết bản thân còn chưa đủ tốt, cho nên mới có những cơn “ác mộng” như vậy, nếu bọn họ tin tưởng rằng có thể dùng hết sức mình để ứng phó, chẳng sợ kết quả cuối cùng là sự thất bại, cũng sẽ không bao giờ có ý niệm “quả nhiên là thế” trong đầu, ác mộng cũng sẽ không trở thành sự thực.

Hiện giờ, Hách Liên Dung cảm thấy rằng ác mộng đã thành sự thực, bởi vì àng đối với cục hôn sự này không có chút nắm chắc nào, cho nên gặp thất bại thì suy nghĩ đầu tiên là đó là kết quả tệ hại nhất, hiện giờ kết quả đã thực sự xảy ra, người phải đối mặt thế nhưng là nàng.

Sai người giám sát nhất cử nhất động của Giáng Tuyết hiên, đối với bên đó lập một trạm gác giới nghiêm, không để ai vào cũng không để người nào lọt ra, cô gắng không để có tin xấu này rơi vào trong tai của Vị Đông Tuyết, lúc này mới theo gã gia đình vừa tới báo tin rời khỏi Thính Vũ hiên, đi vào sảnh chính.

Nơi đó đã sớm có người ngồi sẵn, khẩn nho khoan bào, nhã nhặn trắng nõn, dung mạo so với Vị Thiếu Quân cùng Vị Thiếu Dung còn tuấn tú tú lệ hơn, tươi cười cũng không dương quan âm áp giống như Vệ Vô Hạ, lại khiến cho người ta cảm thấy thực thoải mái, hiền hòa, không có chút khoảng cách nào.

Người này cùng với hình tượng “quân tử” trong lòng Hách Liên Dung không quá giống, hẳn chẳng phải nên là một nho sinh hủ lậu mới đúng chứ?

“Trần công tử?” Hách Liên Dung gọi hắn một tiếng, nhìn dáng vẻ của hắn, hiển nhiên đang thất thần.

Trần Bình Phàm ngẩng đầu, thấy Hách Liên Dung thì vội vàng đứng dậy, “Là, tại hạ Trần Bình Phàm.”

Hách Liên Dung ý bảo hắn ngồi xuống, chính mình cũng ngồi xuống, gọi Vị Quảng tiến lại, “Việc Trần công tử tới đây trước đừng nói với mấy người phía nãi nãi, người vừa báo tin cho ta cũng dặn dò đừng cho hắn ra ngoài nói lung tung.”

Vị Quảng ứng tiếng lui xuống, Hách Liên Dung để Bích Liễu chờ ngoài cửa, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Trần công tử, không biết đến đây có chuyện gì?”

Trần Bình Phàm nghe thấy Hách Liên Dung phân phó Vị Quảng như vậy, áy náy áy náy nhất thời thể hiện hết trên mặt, lại thấy Hách Liên Dung biết rõ còn cố hỏi, càng thêm cảm thấy xấu hổ trong lòng, đứng dậy, cúi người thật sâu. “Vị phu nhân thứ lỗi, tại hạ cũng thực sự chẳng dễ chịu gì, mới mặt dày đến đây mong lấy lại hồng thiếp. Bất công với tứ tiểu thư, tại hạ thật cảm thấy vô cùng hổ thẹn, vì không làm vấy bẩn thanh danh của tiểu thư, khẩn cầu Vị phu nhân từ chối lời cầu thân của tại hạ. Tất cả lỗi lầm, hãy để tại hạ tự mình gánh vác.”

Hách Liên Dung cảm thấy ngạc nhiên. Nàng vốn tưởng rằng Trần gia đã biết chuyện Vị Đông Tuyết sắp tham gia tuyển tú cho nên mới khua trống rút lui. Hiện tại nghe ra rằng không phải vì nguyên nhân này mà là vấn đề từ phía Trần Bình Phàm.

Kỳ thực nhắc tới cũng chẳng có gì phức tạp. Hai người một không đính ước hai không bái đường. Trần gia cùng lắm cũng mới đến cửa cầu thân. Có đồng ý hay không thì còn phải xem thái độ của Vị gia. Chi là đang cầu thân mà lại rút về hồng thiếp, truyền ra không khỏi khiến cho người ta hồ đoán lung tung, đối với thanh danh của Vị Đông Tuyết vô cùng bất lợi. Cho nên, Trần Bình Phàm mới đến khẩn cầu Vị gia tự từ chối việc cầu thân. Như vậy, mọi chuyện sẽ thuận lý thành chương (aka xuôi chèo mát mái).

Hách Liên Dung tất nhiên hiểu được đạo lý này. Vì thanh danh Vị gia, nàng cũng có thể lập tức làm như vậy. Nhưng việc này thực ra lại thành toàn cho Vị gia, cũng thành toàn cho Trần Bình Phàm. Nhưng còn Vị Đông Tuyết thì sao?

Có lẽ không ai sẽ để ý tới tâm tư của nàng. Hách Liên Dung lại cảm thấy nếu bởi vậy mà khiến cho Vị Đông Tuyết thương tâm. Bản thân cũng là người phải chịu trách nhiệm. Vị Đông Tuyết là một hài tử luôn nhẫn nhục chịu đựng, nhận việc hôn sự mà nương nàng thay nàng làm chủ, vụng trộm gặp Trần Bình Phàm. Đại khái cuộc đời này của nàng đã làm được chuyện tốt nhất rồi. Hách Liên Dung cũng không biết nàng khi làm như vậy có nghĩ tới kết cục thất bại ngày hôm nay không. Có lẽ, nàng có thói quen nghe người khác an bài, chưa từng ôm hy vọng quá lớn. Có thể việc nàng nhận được sự an ủi, quan tâm của Vị Thiếu Quân mà thấy được một ánh bình minh, cho nên mới tích cực theo đuổi, tích cực tham dự vào chuyện này.

“Ta muốn biết lý do của công tử.” Dù sao việc cầu hôn cũng là do Trần gia khởi xướng, hiện tại muốn bác bỏ, hỏi một chút lý do cũng không quá đáng đi?

Trần Bình Phàm lại bởi vậy mà trở nên khẩn trương, mân khước môi trăm mặc thật lâu, “Tại hạ... tất cả đều do tại hạ không biết tự lượng sức mình, Vị phu nhân hù dọa (giàu có quyền lực), sao có thể trao hôn ngọc quý trên tay đó cho một thư sinh nhỏ bé như ta, tại hạ cứ cân nhắc mãi, cảm thấy việc này thật quá liều lĩnh, cho nên mới quyết định như vậy.”

“Nếu chúng ta đồng ý thì sao?”

Lời nói của Hách Liên Dung khiến cho Trần Bình Phàm kinh ngạc không thôi, đứng tại đó, sau một lúc lâu thì thở dài: “Tất cả đều là lỗi của tại hạ, khẩn cầu Vị phu nhân từ chối cục hôn sự này.”

“Ta muốn nghe lý do thực sự của công tử, bằng không, công tử cũng coi như là một đối tượng tốt, Vị gia chúng ta tuyệt không ngại bàn yêu quý.” (aka

khinh nghèo yêu giàu)

“Tại hạ...”

Trần Bình Phàm im lặng không lên tiếng, Hách Liên Dung cũng không sốt ruột, lặng lẽ chờ.

“Tại hạ không còn gì để nói! Khẩn cầu Vị phu nhân đáp ứng thỉnh cầu của tại hạ!”

“Công tử không chịu nói, ta cũng không miễn cưỡng, chính là trước khi Trần gia cầu hôn, chúng ta cũng đã thương lượng rất nhiều ngày, cũng nên cho công tử một câu trả lời. Bích Liễu...” Hách Liên Dung hướng về trước cửa hô một tiếng, chờ Bích Liễu đi đến, nói: “Bảo cho tứ tiểu thư, đáp ứng lời cầu hôn của Trần gia, bảo nàng an tâm chuẩn bị giá y, ngày lành thành thân.”

Bích Liễu theo Hách Liên Dung lâu như vậy, tất nhiên nhìn ra lời của nàng cũng không phải lời thật, lại vẫn lên tiếng, quay lại muốn đi, Trần Bình Phàm vội la lên: “Cô nương xin dừng bước!” Hắn quay sang Hách Liên Dung, đấu tranh tư tưởng thật lâu rồi cuộc mở miệng: “Tại hạ hổ thẹn, làm hỏng danh tiết của một vị cô nương, phải chịu trách nhiệm!”

Hách Liên Dung kinh ngạc một lúc lâu, tiêu hóa lời nói của hắn, trong lòng bốc lên một cỗ lửa giận.

Đây là quân tử trong lời Vị Thiếu Quân, phu quân trong mắt Trần nương, người mà Vị Đông Tuyết sẵn sàng giao phó tương lai đó sao?

“Trần công tử mời đi!” Hách Liên Dung bình tĩnh đứng dậy, “Thực may mắn, tứ muội ta đang chuẩn bị tham gia tuyển tú, cho nên hồng thiếp cầu thân của người đã sớm cho bà mối mang trở về, bằng không thực đến phiên kẻ vô sỉ như người đến cầu trả lại hồng thiếp, Vị gia ta liền thực không còn mặt mũi gặp người khác!”

Hách Liên Dung nói xong phất tay áo mà đi, lưu lại Trần Bình Phàm đứng tại chỗ cúi đầu, trên mặt lúc trắng lúc hồng, tất cả đều là xấu hổ áy náy.

“Tẩu tử?”

Hách Liên Dung mới bước ra khỏi cửa, liền gặp Vệ Vô Hạ vị Bích Liễu ngăn ở ngoài cửa, thấy nàng hạ thấp người, ánh mắt nhìn vào trong phòng, hình như có vẻ tò mò.

Có không để ý đến hắn, Hách Liên Dung lạnh giọng nói với Bích Liễu: “Đưa hắn ra ngoài! Nói với bà mối kia, tiểu thư Vị phủ không lấy loại người đạo mạo ra vẻ quân tử làm phu quân!” Nghĩ đến Vị Đông Tuyết bao lâu đến cùng chính mình trộm nói hết thảy, lại nghĩ đến nàng mặt đỏ tai hồng nói cho nàng biết nàng gặp Trần Bình Phàm, nghĩ đến nàng biết được tham gia tuyển tú, lo lắng Trần gia không đến cầu thân mà bất an lo lắng, Hách Liên Dung lại càng thêm tức giận khó nén.

Vệ Vô Hạ cũng không đi vào đại sảnh mà tìm tòi đến cùng, mà đi theo Hách Liên Dung rồi đi, đi được một đoạn, thấy thần sắc nóng giận của Hách Liên Dung, mới mở miệng nói: “Vị công tử kia là...”

“Một kẻ nhảm chán.” Hách Liên Dung không nghĩ đến nhiều người biết chuyện này.

Vệ Vô Hạ quay đầu đi, nhìn vẻ mặt không tốt lắm của nàng, khẽ cười, “Bộ dáng của tẩu cũng không giống như vừa cùng một kẻ nhảm chán nói chuyện.”

Hách Liên Dung bước nhanh hơn, giọng nói trở nên có chút không kiên nhẫn, “Ta không muốn nói.”

Vệ Vô Hạ bước nhanh hơn, chặn trước người Hách Liên Dung, đối với thái độ của nàng hình như có chút bất mãn, “Ta nghĩ rằng sau khi trải qua ngày đó, chúng ta đã không còn xa lạ như vậy.”

Hách Liên Dung thoáng bước lùi về phía sau, không quá quen đứng gần hắn như vậy, thấy hắn vẫn còn kiên trì thì nói một câu: “Quả thực như vậy, nhưng mà có một số việc, nếu bằng hữu của người không muốn nói, người là nên tôn trọng quyết định của nàng, đừng để cho nàng khó xử mới đúng chứ?”

“Ta chỉ là... muốn giúp đỡ thôi.” Vệ Vô Hạ không biết làm sao lại có chút chán nản, mày hơi hơi rũ xuống, trên mặt dần theo một chút buồn bã.

“Hắn chính là Trần công tử hướng Đông Tuyết cầu hôn kia.” Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng, “Ta từ chối lời cầu thân của hắn.”

Vệ Vô Hạ kinh ngạc vô cùng, hắn còn nhớ rõ Hách Liên Dung lúc trước vì cái gì mà đi cầu xin hắn giúp đỡ, để cho Vị Đông Tuyết bị đánh rớt ở vòng sơ tuyển kia.

“Vì sao? Tẩu đôi ý? Cảm thấy tứ tiểu thư tiến cung cũng tốt?”

Hách Liên Dung lắc đầu, “Ta vẫn không muốn để Đông Tuyết tiến cung, nhưng Trần gia cầu hôn cũng là chuyện tuyệt đối không thể đáp ứng, Trần Bình Phàm kia, thoạt nhìn thì ra vẻ đạo mạo, kỳ thực là một tiểu nhân không hơn không kém, hắn hủy đi danh tiết của cô nương khác, cư nhiên có thể đứng đó lớn tiếng nói phải phụ trách!”

“Hủy đi... danh tiết?” Vệ Vô Hạ không biết nghĩ tới cái gì, vẻ mặt trở nên có chút cổ quái, “Hắn hủy đi danh tiết của người ta, lại muốn phụ trách, cũng coi như có trách nhiệm.”

“Hắn trước đây rõ ràng cầu hôn, đảo mắt đã hủy danh tiết người ta, tiểu nhân như vậy thì có trách nhiệm cái gì!” Hách Liên Dung càng nói càng tức, “May mắn giữa đường này sinh chuyện, bằng không nếu đáp ứng hôn sự này rồi, chẳng phải đã hại Đông Tuyết!”

“Có thể hắn... cũng không phải cố ý đâu?”

Hách Liên Dung hơi chọn mị, “Người cư nhiên thay hắn nói chuyện?”

Vệ Vô Hạ lắc lắc đầu, “Ta cùng với hắn từng gặp qua một lần, khi đó hắn cũng chỉ là vô ý, lại xác thực đã nói sẽ chịu trách nhiệm với nữ nhân ấy.”

Hách Liên Dung kinh ngạc nói: “Gặp qua một lần? Người quen hắn?”

“Chỉ là ngẫu ngộ (ngẫu nhiên gặp) thôi.” Vệ Vô Hạ làm như rút cuộc đã suy nghĩ xong mọi chuyện, khẽ cười nói: “Hắn có nói qua là bởi vì chuyện gì mà ‘hủy danh tiết người khác’ không?”

“Đương nhiên... đương nhiên là...” Hách Liên Dung chớp chớp mắt, “Kia còn cần phải nói sao?”

“Vậy ở trong lòng của tẩu, dạng hành vi nào sẽ được coi là ‘hủy danh tiết người khác’?” Vệ Vô Hạ cười cười, cúi mắt nhìn xuống, đột nhiên nắm lấy bàn tay Hách Liên Dung đưa lên... đầu, cổ tay áo rộng thùng thình trượt xuống, lộ ra cổ tay tinh tế của Hách Liên Dung. Hách Liên Dung bất ngờ không kịp phòng bị, kinh hô một tiếng, lại trấn định xuống, khó hiểu nhìn hắn. Khóe môi Vệ Vô Hạ dần dần cong lên, bàn tay chậm rãi men theo cổ tay nàng, kéo ống tay áo lại che đây, cầm cánh tay tròn bóng của nàng, “Như vậy có tính là cùng tẩu có da thịt chi thân hay không? Hủy đi danh tiết của tẩu rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Hôn sự của Vị Đông Tuyết (6)

Hách Liên Dung ngạc nhiên lại bất an vùng khỏi tay Vệ Vô Hạ, loại hành vi này nàng không coi ra gì, cũng không nói lên rằng ở thời đại này nó thực sự không có vấn đề gì. Nàng thấy thực may mắn vì lúc này không có những người khác bên cạnh, ngay cả Bích Liễu cũng không ở đây, do vậy, nàng đã giảm bớt được không ít phiền toái.

“Có ý gì? Trần Bình Phàm bởi vì chạm phải cánh tay của một vị cô nương, cho nên mới nhận định rằng bản thân cần phụ trách?”

“Ta thấy đúng là như vậy đó, kỳ thật vị Trần công tử này có chút chuyện bé xé ra to, lúc ấy mưa vừa rơi xuống, xiêm y ai nấy đều ướt đầm, cho dù không cẩn thận nhìn thấy rồi chạm phải, cũng có gì sai đâu chứ?”

“Trời mưa...” Mấy ngày gần đây, chỉ có đêm thất tịch ngày hôm đó mới mưa to chút, nếu là buổi tối hôm đó xảy ra chuyện, vậy thời gian cũng ăn khớp, chính là Trần Bình Phàm này... nói thế nào mới tốt đây? Nghe xong thì quả thấy là có phong phạm của quần tử, nhưng làm sao lại khiến cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ như vậy đâu? Chẳng lẽ huyếch đánh phải tay liền thực sự phải... khoan đã... khoan đã... “Người nói chính là vào đêm thất tịch đó hả?”

Vệ Vô Hạ cười cười, coi như cam chịu.

“Đêm thất tịch đó, người lúc tránh mưa mà tình cờ gặp Trần Bình Phàm?”

“Quả thực là tình cờ, nhưng ta không biết tên hắn, hôm nay mới biết hắn chính là người đã cầu thân với tứ tiểu thư.”

“Ồ đó còn ai nữa?” Hách Liên Dung có dự cảm không tốt, “Ngoài Trần Bình Phàm, người, Yên nhi cùng Đông Tuyết, còn ai nữa?”

Ánh mắt Vệ Vô Hạ cong thành nửa vầng trăng, “Không còn nữa, một cái miếu thổ địa nho nhỏ, chỉ có bốn người chúng ta có thể chen vào.”

“Vậy, vậy hắn... đụng phải ai? Là Yên nhi?” Chẳng lẽ bởi vì chuyện này, tâm sự Vị Đông Tuyết mới nặng nề, có miệng mà khó nói sao?”

“Nghiêm cô nương...” Không biết có phải Hách Liên Dung ảo giác hay không, nhắc tới Nghiêm Yên, ý cười bên môi Vệ Vô Hạ lại càng thêm đậm, vẻ mặt cũng trở nên cổ quái, lắc lắc đầu. “Tất nhiên không phải Nghiêm cô nương.”

Không phải Nghiêm Yên, thì chắc chắn là Vị Đông Tuyết, nhưng mà...

“Chẳng lẽ Trần Bình Phàm không biết Đông Tuyết chính là đối tượng hắn tới cầu hôn sao?”

Vệ Vô Hạ nhún nhún vai. “Chúng ta cũng đâu có biết hắn chính là người tới cầu hôn tứ tiểu thư đâu.”

Máu chốt là Vị Đông Tuyết biết a! Trong đầu Hách Liên Dung hiện tại toàn là những dấu chấm hỏi to đùng.

Nói như vậy, người mà Trần Bình Phàm vội vã đi chịu trách nhiệm chính là Vị Đông Tuyết. Vị Đông Tuyết hẳn là cảm thấy vui vẻ mới đúng, sao lại ngậm miệng không đề cập tới? Đến nỗi nháo ra cái chuyện ô long như hôm nay. (chuyện ô long: ai đã đọc Ô Long viện thì chắc không cần giải thích đâu nhỉ?)

“Ta phải tìm Đông Tuyết nói chuyện.” Hách Liên Dung nhúc nhủ chuyển đường đi tới Giáng Tuyết hiên, đi được vài bước lại dừng lại, quay đầu nói với Vệ Vô Hạ: “Lần sau khi nói chuyện, nói là được rồi, năng lực lý giải của ta không phải rất thấp, có thể hiểu được ý của người.”

Vệ Vô Hạ cúi người thật thấp, đợi Hách Liên Dung đi xa, mới nâng lên bàn tay vừa rồi cầm tay Hách Liên Dung, khẽ môi hơi cong, đáy mắt lại không có chút ý cười nào, cúi đầu nói: “Đừng có xúc động... so với nữ nhân này, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Vệ công tử...”

Một tiếng sợ hãi truyền đến, Vệ Vô Hạ khiến nụ cười của mình trở nên tươi hơn, mới ngẩng đầu, nhìn thấy Vị Đông Tuyết đứng cách đó không xa, hơi khần trương.

“Tứ tiểu thư?” Vệ Vô Hạ nhìn theo hướng Hách Liên Dung biến mất, “Tẩu tử vừa mới tới Giáng Tuyết hiên tìm tiểu thư, không nghĩ tới tiểu thư lại ra ngoài.”

“Ta... Ta đang muốn trở về.” Sáng sớm, nàng liền đi tìm Hách Liên Dung, kết quả lại không thấy người đâu, lúc này mới qua lại, đây là con đường bắt buộc phải đi để trở về Giáng Tuyết hiên, nếu nàng còn có lựa chọn khác, nhất định sẽ không lại đây chào hỏi, trong nhà này, nàng luôn là có thể bớt nói liền không nói.

Cúi người về phía Vệ Vô Hạ, Vị Đông Tuyết cúi đầu muốn trở về, đi hai bước liền thấy vạt áo của Vệ Vô Hạ xuất hiện trước mắt mình, vội vàng dừng bước dịch về bên cạnh, không nghĩ, Vệ Vô Hạ cũng di chuyển theo nàng, hai người lại đi về cùng một hướng. Vị Đông Tuyết kêu nhỏ một tiếng, ngẩng đầu, “Thực xin lỗi.”

Nàng muốn vượt qua hắn, lại đồng thời nhận thấy, Vệ Vô Hạ không phải là vô ý ngăn cản nàng, mà là cố ý, ngăn lại đường đi của nàng.

“Vệ, Vệ công tử?”

Vệ Vô Hạ lại lộ ra nụ cười vẫn luôn thường trực trên mặt, môi khẽ cong lên nhìn nàng, “Chuyện xảy ra ban sáng, tiểu thư có biết không?”

“Chuyện gì...”

“Tẩu tử từ chối lời cầu hôn của Trần gia.”

Ánh mắt Vị Đông Tuyết mở to hơn, lộ ra thần sắc không tin, muốn hỏi, nhưng thói quen được dưỡng thành nhiều năm lại khiến cho nàng nuốt nghẹn lại trong lòng.

“Sao nào...” Vệ Vô Hạ bức Đông Tuyết bước lùi từng bước, “Ngay cả dũng khí hỏi tại sao cũng không có sao?”

Vị Đông Tuyết cắn chặt môi dưới, ngón tay ở hai bàn tay đã sớm bị nắm tới mức trắng bệch, “Ta, ta muốn trở về...”

Vệ Vô Hạ cũng không tính sẽ buông tha nàng, “Nếu Trần Bình Phàm sáng nay biết được tiểu thư chính là đối tượng chính xác mà hắn cần cầu thân, hẳn sẽ không có hành động bội ước sai lầm như vậy, nếu tẩu tử từ sớm đã biết người đem đồ tiểu thư gặp được chính là Trần Bình Phàm, nàng sẽ không cho rằng Trần Bình Phàm là một tiểu nhân xấu xa mà từ chối cộc hờn sự này. Tẩu tử nói trong cuộc sống bình thân quan trọng nhất là gặp được chân tình, cho nên bình thường để tiểu thư vào cung, nhưng hiện tại mọi chuyện đều đã trễ rồi, tất cả đều hủy trong tay của tiểu thư, tẩu tử thực đã tìm được lý do để tiểu thư không cần tham gia tuyển tú, cho nên đã nghĩ muốn... Có lẽ vào cung cũng tốt?”

Vị Đông Tuyết cúi đầu, hoàn toàn không biết có đang nghe Vệ Vô Hạ nói chuyện hay không, Vệ Vô Hạ bước từng bước về phía sau, nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Đông Tuyết, bọn họ không cho phép nương tiểu thư vào cửa, tiểu thư từng hận sao?”

Vị Đông Tuyết run run một chút, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn thẳng Vệ Vô Hạ, liên tục lắc đầu, “Chưa...” Nàng tự lẩm bẩm, đột nhiên đẩy Vệ Vô Hạ phía trước ra, chạy mất.

“Tiểu thư không có chủ kiến không can đảm cũng không có cá tính, nhất định sẽ trở thành một người khiến người ta không coi trọng.”

Lời nói của Vệ Vô Hạ khiến cho bước chân của Vị Đông Tuyết chậm lại, lại nhất quyết không có dừng lại, chạy như bay trở về Giáng Tuyết hiên.

Khi đó Hách Liên Dung đang từ Giáng Tuyết hiên đi ra, thấy bộ dáng này của nàng thì cảm thấy kinh ngạc, “Đông Tuyết? Muội sao vậy? Vừa rồi đi đâu?”

“Muội đi Thỉnh Vũ hiên tìm tẩu... nhị tẩu...” Vị Đông Tuyết cắn cắn môi dưới, “Chuyện Trần công tử là thật sao?”

Thấy nàng hỏi việc này, Hách Liên Dung suy sụp hạ vai xuống, “Thực xin lỗi, ta đã làm hỏng mọi chuyện rồi.”

Vành mắt Vị Đông Tuyết ửng đỏ lắc đầu, “Là lỗi của muội, muội thực sự đã muốn đem mọi chuyện nói với tẩu, nhưng mà... nhưng mà đại tỷ lại nói là muội cố ý theo hấn đi tránh mưa, nhị ca cũng nói... muốn muội cố ý làm loại chuyện này... Muội sợ nhị tẩu cũng cho rằng, mọi chuyện đều là muội nhờ Yên nhi sắp đặt, cho rằng muội là một nữ nhân vô liêm sỉ.”

“Tẩu sao có thể...” Hách Liên Dung nói được một nửa thì dừng lại, cũng không lạ khi Vị Đông Tuyết nghĩ nhiều như vậy, Vị Xuân Bình chỉ dựa vào việc nhìn thấy vài bức tranh cũng đã có thể bịa ra chuyện cô nam quả nữ ở cùng một phòng, Vị Đông Tuyết đương nhiên không dám nhắc tới chuyện bọn họ trước mặt bất kỳ ai, cho dù bọn họ cũng không phải cô nam quả nữ, nhưng lại có “da thịt chi thân”. “Cho nên... Vệ Vô Hạ nói thật?” Hách Liên Dung hơi nhắc cánh tay lên, “Da thịt chi thân?”

Khuôn mặt Vị Đông Tuyết đỏ lên, “Kia, kia chính là động tác ngoài ý muốn...”

“Nhưng hấn lại nhất định muốn chịu trách nhiệm với muội.” Thời điểm khác nhau, tâm tình cũng khác nhau. Giống như thời điểm mới gặp Trần Bình Phàm, liền cảm thấy hấn chẳng qua chỉ là một tên ngụy quân tử giữa ban ngày giờ trò đùa, sau khi biết được nữ diễn viên trong sự kiện kia lại là Vị Đông Tuyết, lại cảm thấy hấn còn thực sự rất đáng yêu, “Nhưng mà muội sao lại không nói cho hấn biết muội chính là tứ tiểu thư của Vị gia?”

Vị Đông Tuyết rói rầm nắm tay, “Muội... Yên biểu tỷ cùng Vệ công tử đều ở đó, muội sợ...”

“Sợ Yên nhi về nói với đại nương?”

Vị Đông Tuyết cắn môi dưới gật gật đầu, “Cho nên liền vội vàng chạy đi, Yên biểu tỷ đuổi theo muội chạy ra, hai tỷ ấy cũng bị ướt sũng toàn thân, may mắn sau đó gặp được xe ngựa trong phủ, nên mới không quá chật vật.”

“Vậy Vệ Vô Hạ thì sao? Vẫn ở lại đó?”

Vị Đông Tuyết nghĩ nghĩ, rồi nói: “Bọn muội sau khi trở về lại bảo xe ngựa quay lại đón Vệ công tử.”

Hách Liên Dung càng thêm khó hiểu, “Lúc tránh mưa, bọn họ có thể xảy ra chuyện gì?” Bằng không với tính cẩn thận của Nghiêm Yên, tuyệt không để Vệ Vô Hạ một mình ở lại miếu kia, như thế nào có thể không tiện đường đưa hấn trở về, lại khiến xe ngựa quay lại một chuyến? Còn có vẻ mặt Vệ Vô Hạ khi nhắc tới Nghiêm Yên...

Vị Đông Tuyết lại lắc lắc đầu, “Bọn muội chờ ở miếu không lâu thì chạy đi, tuy nhiên, thời điểm hai người kia bước vào Yên biểu tỷ quả thực có chút không vui, Vệ công tử hình như còn nói gì đó... chỉ là, lúc đó muội đang hoảng loạn, không có nghe rõ.” Vị Đông Tuyết nói xong lại co rúm lại, nghĩ đến lời nói vừa rồi Vệ Vô Hạ nói với nàng, vài phần bất an chột xao động trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Hôn sự của Đông Tuyết (7)

“Vệ công tử, hấn... hấn biết chuyện của nương muội.” Vị Đông Tuyết cân nhắc mãi mới nói ra chuyện này, “Hỏi muội có hận chuyện nương không thể vào cửa hay không?”

Hách Liên Dung hơi ngạc nhiên, “Đây là chuyện xảy ra khi nào?”

“Vừa mới thôi.” Vị Đông Tuyết cúi đầu, “Nhị tẩu, tẩu nói hấn có thể hay không biết chuyện nương muội thực sự đã trở về?”

Hách Liên Dung hơi nhíu mày nghĩ nghĩ, “Hấn là không thể đâu? Hấn vô duyên vô cớ lại quan tâm đến chuyện này làm gì? Đại khái là nghe người nào lắm miệng nói đến chuyện nương muội, cho nên mới...” Khi nói lời này, Hách Liên Dung thủy chung không có được cảm giác chắn chắn, lại nhớ lại hành động vô lễ của Vệ Vô Hạ với mình, lại càng nhíu chặt mày, “Có cơ hội tẩu đi thăm dò một chút, muội không cần nghĩ đến chuyện này nữa, nghĩ xem chuyện Trần công tử nên giải quyết như thế nào đi.”

Về mặt Vị Đông Tuyết buồn bã, “Muội không biết...”

“Đi nói với hấn đi.” Hách Liên Dung luôn nghĩ mãi, vẫn là nhện không được cỏ vũ Vị Đông Tuyết đi làm chuyện mà nàng sẽ không làm bao giờ.

“Cái, cái gì...”

“Đi nói với hấn về thân phận thật sự của muội, nói muội sắp tham gia tuyển tú, nói muội nhất định sẽ không để bản thân bị chọn, hỏi hấn một chút xem có dũng khí đến cầu thân lần nữa không?”

“Này, việc này sao được chứ!” Về mặt Vị Đông Tuyết thất kinh, “Trần công tử sao lại có thể đối với muội...”

“Vây muội sẽ chờ... sau khi tuyền tử kết thúc, nãi nãi hoặc đại nương sẽ giúp muội chọn một cộc hôn sự khác!” Hách Liên Dung không phải không thể phái người đi nói với Trần Bình Phàm về tình hình hiện tại, hoặc là tự mình đi cũng không phải không thể, chính là... Hách Liên Dung hy vọng Vị Đông Tuyết tự đi, là chuyện nàng muốn làm, là nàng đã nguyện ý cố gắng theo đuổi, là nàng không nghĩ từ bỏ, mà không phải thuận theo ý của người khác, không nói được một lời nào để có được kết cục thỏa đáng nhất.

Vị Đông Tuyết cúi đầu, thật lâu không nói được lời nào, trên người bỗng nhiên rơi xuống một giọt thủy tinh trong suốt, một giọt, hai giọt... mọi thứ xung quanh đều yên lặng, chỉ có tiếng nước mắt rơi xuống, tựa như bị phóng đại lên vô số lần.

Hách Liên Dung bắt đầu bất an, kỳ thực nàng không có tư cách gì để nói Vị Đông Tuyết, bởi vì nàng cũng từng như vậy, không đi mưu cầu, có sao cũng mặc.

“Tẩu chỉ hy vọng...”

“Muội muốn yên tĩnh một mình.” Vị Đông Tuyết vẫn cúi đầu như cũ, lại lần đầu tiên nói ra lời cự tuyệt với Hách Liên Dung. “Thực xin lỗi, nhị tẩu, có thể hay không...”

Hách Liên Dung rời khỏi Giáng Tuyết hiên, trong lòng tựa như có tảng đá đè nặng.

Nàng nhất định đã làm sai, với tính tình của Vị Đông Tuyết, không thể dùng phép khích tướng là có thể giải quyết được.

Thời tiết hôm nay không quá tốt. Từ sáng đã âm u. Hiện tại lại càng giống như đang nương theo tâm tình của Vị Đông Tuyết bắt đầu mưa phùn. Hách Liên Dung vốn định tìm Vệ Vô Hạ tâm sự, lại chẳng thấy bóng dáng hần đâu.

Tối chiều, trời mưa lại càng thêm lớn. Mưa to giống như đánh xuống mặt đất, phát ra những âm thanh mạnh mẽ vang dội. Lão phu nhân phái người đến nói nói cùng Nghiêm thị không đến nhà ăn dùng cơm chiều, bảo mọi người cứ tùy ý. Hách Liên Dung cũng không nghĩ giữa trời mưa lớn như vậy đi đến tiền sảnh, nhưng dù sao trong phủ cũng còn cả một đám người, nàng lại là đương gia, vắng mặt thì không hay.

May mà đường trong Vị phủ đều lát đá lót làm đường đi, không cần đi vào nơi lầy lội, nhưng mà tuy đã áo mưa phòng thân ô che trên đầu, giày cùng làn váy vẫn không tránh được việc bị ướt, dần dần những vết mưa lấm chấm bắn lên khiến cho Hách Liên Dung không thoải mái... không có cảm giác an toàn.

Kỳ thật, Hách Liên Dung rất thích những ngày mưa, nhưng cũng chỉ thích những khi nàng ngồi trong nhà. Ngồi trước cửa sổ nhâm nhi một chén trà nóng, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ tựa như từ xa vọng lại, nghĩ đến trên đường có thể có nhiều người đang hối hả tránh mưa, Hách Liên Dung sẽ cảm thấy mình thực an toàn, thực ấm áp.

Đây là một suy nghĩ rất biến thái, nhưng nàng quả thực rất ghét loại tiếp xúc trực tiếp với mưa như thế này, cho dù có là loại mưa thời cổ đại chưa bị ô nhiễm cũng không khác gì.

“Bảo người đi tới Giáng Tuyết hiên, nếu tứ tiểu thư không muốn ra ngoài, thì cứ để muội ấy ở trong viện của mình dùng chút thức ăn đi, không cần đi tới đại sảnh.”

Bích Liễu đang thay Hách Liên Dung che mưa, nghe xong phân phó liền để nha hoàn phía sau đi lên thay nàng mở dù, mất đi một chút che lấp trên đầu, cả nửa người Bích Liễu ở giữa mưa, Hách Liên Dung nâng tay kéo nàng sát lại.

Nói thật thì, Hách Liên Dung cũng chẳng quá để ý hành động này có bao nhiêu hàm ý, hay đồng tình, thiện ý còn chưa kịp xuất hiện trong đầu, thuận tiện chỉ là nàng không thích bị ướt mưa, cho nên cũng không hy vọng người bên cạnh mình bị ướt, bởi vì không chỉ có bị ướt mưa là khó chịu, thấy bộ dáng người khác ướt sũng cũng rất khó chịu, hơn nữa, cái người này còn vừa vận luôn đi theo bên cạnh người.

Nhưng mà, Bích Liễu đối với hành động này vô cùng cảm động, mặc dù không nói lời nào, nhưng lại tiếp tục nâng ô che phía trên đầu Hách Liên Dung, vẫn như cũ để bản thân lộ nửa người ở bên ngoài ô, “Thiếu phu nhân, chuyện này còn chưa xác định... Thường Minh ở trạm dịch Vân Trữ thành bên kia nhìn thấy một người rất giống Mộ Dung tiểu thư.”

Hách Liên Dung bước chậm lại: “Trạm dịch?”

Trạm dịch tương đương với khách sạn triều đình xây dựng, phạm là công sai hay là quan viên xuất hành vì việc riêng, đều có thể miễn phí hoặc tự trả tiền vào ở. Mộ Dung Phiêu Phiêu tuy nói là gia quyến của quan viên, nhưng nàng nếu vẫn ở Vân Trữ, Vị Thủy Liên mà ở lại trạm dịch, cũng rất đáng để tìm hiểu.

“Chuyện khi nào? Thấy rõ chứ?” Chẳng lẽ là Mộ Dung Phiêu Phiêu sau khi bỏ lại Vị Xuân Bình thì theo đường cũ trở về Vân Trữ? Mục đích của nàng là gì?

“Chính là chiều hôm qua, Thường Minh không dám khẳng định, nô tì cũng sẽ không nói với thiếu phu nhân.”

Hách Liên Dung không muốn truy cứu chuyện hôm qua không nói vì sao hôm nay lại nói, thái độ làm người của Bích Liễu xem như cẩn thận, nếu không phải bởi vì bị cảm động bởi hành động vừa rồi của nàng, tin rằng tin tức chưa chắc chắn này sẽ không truyền đến tai mình được. Thế nhưng, này lại là một tin tức rất khó khiến cho người ta không thêm đề ý, Mộ Dung Phiêu Phiêu, tuy rằng khẳng định không có gì với Vị Thiếu, chờ nhân vật nguy hiểm

này trở về Vân Trữ thành, vô luận tin tức này là thật hay là giả cũng không thể bỏ qua.

“Đem tin tức này nói cho nhị tiểu thư...” Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, “Vẫn là không cần.”

Nàng cảm thấy có lẽ để Vị Thiếu Quân ra mặt càng thêm thích hợp.

Vị Thiếu Quân trời sinh đã có loại khí chất thân thiết, cái đó và thái độ làm người bất cần đời của hắn rất liên quan, vô luận đối với ai đều có thể dễ dàng vui đùa, làm cho người ta không tự giác thả lỏng, do đó trở nên thân thiết với hắn hơn.

Theo như lời của mẫu thân, này không phải khuyết điểm, nhưng Hách Liên Dung muốn hắn sửa lại, đặc biệt là đối với cái tội hấp dẫn hoa đào lung tung.

Có lẽ nam nhân đều hy vọng nữ nhân thiện lương hiểu lòng người một chút, ít truy cứu một chút, hiểu được trong lòng chỉ có người không phải được rồi sao? (???)

Hách Liên Dung lại cảm thấy, nam nhân cũng nên hiểu lòng người một chút, bất luận người nghĩ thế nào, nhưng đối mặt với ta, sẽ khiến cho ta có chút an tâm.

Hách Liên Dung hiện tại đang cho Vị Thiếu Quân một cơ hội, để chứng tỏ thành ý của hắn.

“Nhị thiếu phu nhân, đại thiếu phu nhân không khỏe trong người, không đến dùng cơm.”

Bích Lan bên người Ngô thị đứng trước đại sảnh chờ Hách Liên Dung, báo với nàng tin tức này.

Hách Liên Dung hơi cảm thấy ngạc nhiên, loại thời tiết những ngày mưa thế này, vắng mặt khi dùng cơm thì cũng chẳng có ai truy vấn, cho nên tự nhiên người vắng mặt cũng không cần lấy cớ gì mà thân thể không khỏe linh tinh, như vậy xem ra, Ngô thị thực sự không thoải mái?

“Đại tẩu không sao chứ? Đã mời lang trung chưa?”

Bích Lan cúi cúi người, “Đại thiếu phu nhân không sao.”

Từ chỗ Bích Lan không hỏi được nhiều, Hách Liên Dung cũng không hỏi nữa, tất cả tâm tư đều đặt tại chuyện nên nói với Vị Thiếu Quân như thế nào? Là trực tiếp nói với hắn sao? Để hắn tỏ chút thái độ? Hay là ám chỉ hắn, bản thân đối với Mộ Dung Phiêu Phiêu vẫn luôn không thích, cho dù hắn đã biểu hiện rồi, nhưng vẫn không đủ, nên không Mộ Dung Phiêu Phiêu vì sao lại vô thanh vô tức trở lại Vân Trữ thành? Âm thầm mai phục, nghĩ đã thấy không có chuyện gì tốt.

Vào đại sảnh, trong sảnh chỉ có Vị Xuân Bình, Hồ thị, Dương thị cùng Nghiêm Yên có mặt, thấy Hách Liên Dung vào nhà, Dương thị là người đầu tiên đứng dậy nói: “Ta thấy mưa lớn như vậy, mới không để tứ thiếu lại đây.”

Hách Liên Dung gật gật đầu, “Nãi nãi, đại nương cùng đại tẩu cũng không đến, Thiếu Quân cùng Thiếu Dương chỉ sợ cũng không trở lại, như vậy chúng ta cứ dùng bữa đi thôi.”

Vị Thủy Liên hôm nay tới chỗ tuần phủ phu nhân, tất nhiên không cần can thiệp chuyện của nàng, Vị Đình Ngọc lại tách rời quần chúng nhân dân, chẳng ai để ý tới, cho nên hôm nay dùng bữa chỉ có vài người các nàng.

Vị Xuân Bình trước khi vào nhà ăn còn đứng trước cửa nhìn nhìn, “Sao Đông Tuyết cũng không đến vậy?”

Nha hoàn Hách Liên Dung phái đi còn chưa trở về, nhưng Hách Liên Dung đã có lời như vậy, Vị Đông Tuyết hẳn sẽ không đến đây, liền gật gật đầu, “Muội ấy có chút không thoải mái.”

Vị Xuân Bình có chút thất vọng vì không thể bắt quái, lại tựa tiểu phi tiểu nhân chăm chăm Hách Liên Dung, “Nghe nói muội trả lại hồng thiếp của Trần gia?”

Hách Liên Dung cũng không vì nàng biết chuyện này mà cảm thấy kỳ quái, dù sao trong phủ này, không có gì là bí mật, chỉ cần đừng biết tất cả mọi chuyện phát sinh giữa Vị Đông Tuyết và Trần Bình Phàm, hết thảy liền đâu sẽ có đó.

“Đúng vậy, nhưng mà xem ra Trần gia chưa từ bỏ ý định đâu.” Hách Liên Dung cố ý nói linh hoạt một chút, vì Trần Bình Phàm lui lại đường lui để thay đổi chủ ý trong tương lai, dù sao cho dù Vị Đông Tuyết không đi gặp Trần Bình Phàm, Hách Liên Dung cũng sẽ không không cho phép cửa hôn sự này thất bại như vậy.

“Bọn họ đương nhiên chưa từ bỏ ý định.” Vị Xuân Bình nói như thể mình là kẻ trong cuộc vậy, “Nếu có thể dựa vào nhà chúng ta, Trần gia cũng không cần phải kinh doanh cái gì tiểu thư cục. Giống như Thu Cúc đó, nhà Từ Hiến suy tàn, lúc đó chẳng phải về đây ở sao? Muốn ta nói thì nhà chúng ta a, là chuyên bó thí vậy.” (ta k hiểu đoạn này, tối van xin hộ ý, 是最讲情意的, nghĩa là sao???)

Hách Liên Dung không sửa bậy, sợ Vị Xuân Bình nói nàng cũng muốn để trượng phu nàng cùng hài tử đến ở cùng.

Khó khăn cũng tương đối, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, phải biết rằng tiện nghi thì vĩnh viễn không chiếm đủ, cả ngày đem hai chữ “khó khăn” treo nơi cửa miệng, người như vậy vĩnh viễn không có tiền đồ.

Lúc này có nha hoàn qua báo lại, nói Vị Đông Tuyết cũng không ở Giảng Tuyết hiên, ngay lúc Hách Liên Dung ngạc nhiên, Vị Thiếu Quân mang theo mưa gió xông vào cửa, trong ngực ôm một người, bất chấp xiêm y ướt đầm, vội vàng nói: “Mau mời đại phu!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Mộ Dung trở về (1)

Hách Liên Dung ngồi yên không nhúc nhích, chỉ nhìn người trong lòng Vị Thiếu Quân, Vị Xuân Bình đã sớm tiếp đón, “Phiêu Phiêu? Nàng sao vậy?”

Vị Thiếu Quân nhắm mắt lại, đặt Mộ Dung Phiêu Phiêu đặt xuống ghế, “Không biết, ta vừa về đã thấy nàng ta ngã ngoài phủ.”

Hách Liên Dung cắn chặt môi, không phải nàng nghĩ nhiều, mà là phương thức xuất hiện của Mộ Dung Phiêu Phiêu rất không bình thường, lại đúng lúc như vậy, được Vị Thiếu Quân phát hiện.

“Bích Liễu... đi mời đại phu.” Hách Liên Dung khi nói chuyện đứng sát lại một chút, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Mộ Dung Phiêu Phiêu, hy vọng có thể nhìn ra chút sơ hở, nhưng mà nàng thất vọng rồi.

Mặt Mộ Dung Phiêu Phiêu không có chút máu, mi mắt khép kín che khuất ánh mắt linh động của nàng, cả người ướt đầm tựa vào ghế, nước mưa theo tóc của nàng, từ trên người nàng chảy dọc xuống dưới chân, cả người thoát nhìn tái nhợt yếu ớt, cùng với bộ dáng hoạt bát nhiệt huyết trước đó của nàng cách biệt một trời một vực.

“Các người tìm một chỗ bố trí cho nàng, ta phải về tắm rửa.” Vị Thiếu Quân nói xong hắt hơi một cái, ô cũng không lấy, từ cửa sau đại sảnh ra ngoài, biến mất bên trong mưa đêm mù mịt.

Hắn không chút quan tâm khiến cho lòng Hách Liên Dung thoải mái chút, tìm một bà vú cường tráng công Mộ Dung Phiêu Phiêu, đưa nàng về Lâm Hạ các, lại mời đại phu đến bắt mạch, nghe kết quả xong, mới quay về Thính Vũ hiên.

Vị Thiếu Quân khi đó vừa tắm xong, đang nằm trước cửa sổ ăn chút điểm tâm, thấy Hách Liên Dung trở lại, hỏi: “Nàng ta sao rồi?”

“Đại phu nói không có vấn đề gì, nhưng rất cuộc vì sao lại thành ra như vậy hắn cũng không nói rõ, nói cái gì mà mưa lạnh nên bị nhiễm hàn khí dễ lừa gạt chúng ta, ta sống nhiều năm như vậy, cũng lần đầu tiên thấy có người dính mưa có thể hôn mê như vậy.”

Hách Liên Dung cũng không rõ rốt cuộc đang tức đại phu trả lời có lẽ, hay là tức Mộ Dung Phiêu Phiêu kia yếu đuối, có điều thấy nàng khó chịu khó nín như vậy lại khiến cho Vị Thiếu Quân bật cười, không hề nói đến đề tài này nữa, tiến tới ôm lấy nàng, “Đã chuẩn bị nước ấm cho nàng, đi ngâm một lúc đi?”

Hách Liên Dung gật gật đầu, đi thẳng tới sau bình phòng, bước tới nơi bồn tắm đã sớm đổ đầy nước ấm, hiện tại đang bốc hơi nghi ngút. Hách Liên Dung khẽ hít vào hương thơm, đồng thời gạt chút nước lên mặt, cảm thấy nơi này tốt hơn bên ngoài một trăm lần.

Cởi xiêm y, đem cả thân thể tiến vào trong nước, Hách Liên Dung thoải mái thở dài một hơi. Đang kỳ quái Vị Thiếu Quân hôm nay sao lại thành thật như vậy, đã thấy hắn cầm theo một cái siêu nước đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh bồn tắm, cười nói: “Vị phu nhân này, nước đủ ấm chưa?”

Hách Liên Dung cười, lờ mờ hắn một cái. “Vội tình tình của chàng, lúc trở về lại không để cập chút nào tới chuyện về Mộ Dung Phiêu Phiêu kia, chàng không biết là rất không bình thường sao?”

Vị Thiếu Quân nhìn Hách Liên Dung một lúc lâu, thất bại ngục đầu xuống. “Ta cuối cùng cũng không thể thấy nàng nằm đó mà không quan tâm, lại không muốn nàng không vui... ta thực sự đã rất cố gắng.”

“Cũng không nói chàng không đúng.” Hách Liên Dung nghiêng người, gác khuỷu tay lên thành bồn tắm, “Ta chỉ đang băn khoăn nàng hôm qua còn xuất hiện tại trạm dịch, hôm nay lại hôn mê trong mưa mà thôi.”

“Hôm qua?” Vị Thiếu Quân tò mò nhướn mi lên, ngay sau đó đưa ngón tay lên mi tâm xoa xoa, “Tóm lại chính là phiền phức. Chuyện của nàng ta đừng nói với ta. Ta cũng chẳng thêm quan tâm.”

Thái độ của Vị Thiếu Quân làm cho Hách Liên Dung vạn phần hài lòng, hơn nữa, nàng còn chưa có minh kỳ ám chỉ với hơn đầu, bởi vậy có thể chứng minh trong lòng Vị Thiếu Quân xác thực rất để ý đến suy nghĩ của nàng.

“Nguy rồi! Đông Tuyết!” Hách Liên Dung thả lỏng tinh thần, đột nhiên nhớ tới chuyện nha hoàn nói Đông Tuyết không ở Giảng Tuyết hiên, “ào” một tiếng đứng lên từ trong nước, vội vàng bước khỏi bồn tắm.

Vị Thiếu Quân nhìn thấy cảnh này dĩ nhiên rất vui, nhưng vẫn lấy xuống chiếc khăn đang treo trên bình phong khoác lên người Hách Liên Dung, ôm trọn nàng vào trong lòng, “Sao vậy?”

“Đông Tuyết không ở trong phủ!” Hách Liên Dung cầm lấy khăn che lại thân mình, tránh khỏi vòng tay Vị Thiếu Quân đi đến trước tủ quần áo lấy ra một bộ xiêm y sạch sẽ, lau qua người rồi mặc xiêm y vào, vừa mặc vừa nói với hắn về chuyện của Trần Bình Phàm, “Ta sáng nay còn cùng Đông Tuyết nói tới chuyện này, mưa lớn như vậy, muội ấy có thể đi đâu chứ?”

Vị Thiếu Quân không gấp như vậy, kéo Hách Liên Dung ngồi xuống bên giường, “Muội ấy trừ bỏ đi tới chỗ trần di bên kia, còn có thể đi đâu đâu?”

Lời này tuy có lý, Hách Liên Dung vẫn nhìn không được lo lắng, “Ta nghĩ đi xem chỗ trần di, nếu muội ấy đến đêm mà vẫn không trở lại, để cho người ta phát hiện thì rất phiền toái.”

“Ta đi xem sao, nàng chờ ở nhà.” Vị Thiếu Quân cúi đầu trộm hôn, “Yên tâm, không sao đâu.”

“Ừ.” Hách Liên Dung vỗ vãi đứng lên, “Thấy Đông Tuyết thì chàng khuyên muội ấy, nói là... nói là buổi sáng ta không tốt, không nên nói như vậy.”

“Không có gì mà nên hay không nên.” Vị Thiếu Quân mặc ngoài y vào, “Tình tình của muội ấy đến ta nhìn còn sốt ruột, nếu muội ấy có quyết tâm đến nói rõ ràng với Trần Bình Phàm, ta phải tới chỗ Vệ Vô Hạ thương lượng việc miễn cho Đông Tuyết tham gia tuyển tú, trực tiếp để bọn họ bàn chuyện hôn sự.”

Nhắc tới Vệ Vô Hạ, Hách Liên Dung liền nhớ lại chuyện ban sáng, không khỏi có chút lo lắng nói: “Chuyện cửa hàng mới chuẩn bị thế nào rồi? Tính khi nào khai trương?”

“Ta hy vọng sớm một chút, chỉ là hôm nay có người bán cho Vị Tắt Tri một món đồ trân phẩm, đang thương lượng giá, ta phải chờ việc này giải quyết xong mới có thể đi suy xét chuyện đó.”

Thiếu Quân hiếm khi nói với ngữ khí thận trọng như vậy khiến cho Hách Liên Dung thấy thật là tốt, “Thực quý sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa chào giá không hề thấp, Vị Tắt Tri nếu mua được nó, về sau trong một hai tháng xoay vòng không thành vấn đề, nhưng thứ này khả ngộ bất khả cầu (chỉ có thể tình cờ gặp chứ không thể cố công tìm kiếm, ý chỉ thứ rất khó gặp được, mà nếu gặp được thì cũng dựa vào may mắn), Thiếu Dương hẳn rất luyến tiếc. Có nó rồi, thực lực Vị Tắt Tri sẽ nâng cao thêm một bậc, ta còn muốn lúc khai trương cửa hàng mới hỏi Vị Tắt Tri một vài món đồ cổ bày trong mặt tiền cửa hàng nữa.”

“Tóm lại việc này vẫn nên nói sớm với Thiếu Dương thì hơn, đừng để chuyện xảy ra trước mắt rồi mới nói, khiến hắn không thể chấp nhận.”

“Yên tâm đi.” Vị Thiếu Quân cười nắm tay nàng, “Có người cùng nói chuyện phiếm, cảm giác này tốt thật đấy.”

“Mau đi đi, trở về thì tán gẫu đến chán với chàng.”

“Được đó, quay về tán gẫu trên giường đến chán mới thôi.”

Tay Vị Thiếu Quân tiến đến khoảng trống trước ngực Hách Liên Dung, tình nghịch xoa xoa vài cái mới ra khỏi phòng, Hách Liên Dung hơi chút giận dữ nhìn theo bóng hắn ra khỏi sân, lại gọi Bích Liễu đến, “Nàng tỉnh chưa?”

Bích Liễu lắc đầu, “Đã sai người đi gọi nhị tiểu thư trở về, thiếu nữ nãi nãi có cần qua đó nữa không ạ?”

“Không đi, cứ tưởng tượng đến việc nàng bị dính mưa mà ngất xỉu, ta liền cảm thấy thực quá nực cười!” Hách Liên Dung biết nói vậy thực không tốt, nhưng mà khúc nhạc đệm ngày hôm nay quả thực đã làm cho nàng cảm thấy khó chịu, coi như nàng trông gà hóa cuốc đi, nếu tương lai mà chứng minh được nàng đã hiểu lầm Mộ Dung Phiêu Phiêu, nàng sẽ xin lỗi.

Ngoài cửa sổ, mưa to vẫn rơi cho đến gần giờ tý mới ngừng lại, Hách Liên Dung sai người đi đun nước nóng, để tiện cho Vị Thiếu Quân trở về sẽ tẩy đi một thân ướt mưa, nhưng cho đến tận khi mưa tanh, Vị Thiếu Quân cũng chưa trở về.

Rốt cuộc sao vậy chứ? Là hắn không tìm thấy Vị Đông Tuyết? Hay là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi? Dù là tình huống nào cũng khiến cho Hách Liên Dung khó mà ngồi yên, ngay lúc nàng muốn mặc thêm quần áo đi ra ngoài nhìn xem, thời điểm không thể ra phủ, đang đứng ở trước cửa viện chờ hắn, Vị Thiếu Quân rốt cuộc đã trở lại.

“Tìm được Đông Tuyết chưa?” Hách Liên Dung thấy bóng hắn lập tức đi lên hỏi.

Vị Thiếu Quân ngập một cái, “Tìm được rồi, quay về nghỉ ngơi.”

Hách Liên Dung thở phào, kéo Vị Thiếu Quân trở lại phòng, thay hắn cởi ngoài y, “Sao lại đi lâu như vậy?”

“Đừng nói nữa.” Vị Thiếu Quân vò tóc, ngồi xuống, “Trần Bình Phàm sáng nay từ chỗ chúng ta rời đi, buổi chiều lại tới bồi tội với Trần di, đương nhiên, vẫn là nói hắn hủy hoại danh tiết người ta, cho nên phải thu lại hồng thiếp cầu thân.” Vị Thiếu Quân nói tới đây thì bĩu môi, đối với Trần Bình Phàm không hiểu biết rất không biết nói gì, “Trần di vừa nghe liền tức giận, đánh đuổi hắn ra khỏi cửa, may mà lúc ấy trời mưa, không có ai nhìn thấy, lại để Đông Tuyết bắt gặp.”

“A...” Hách Liên Dung khẽ nhếch môi, đến bước này, những chuyện xảy ra tiếp theo cũng không khó đoán, nàng đang cảm thấy kinh ngạc về duyên phận thần kỳ, “Sau đó, chân tướng liền rõ ràng?”

“Cũng không sai biệt lắm. Trừ chuyện của bọn họ còn có một chuyện khác, Trần di lúc trước khi gặp Trần gia thì không nói bản thân là nương của Đông Tuyết, chỉ nói là lão nô ở Vị gia, Đông Tuyết đi tới gọi người là “nương” lại khơi ra chuyện cũ mười năm trước, lúc ta đến, bọn họ đang qua nước mắt mà nhìn nhau đau.”

“Vẫn nói đến tận bây giờ?”

“Dù sao cũng phải để Trần di nói xong chuyện cũ chứ. Người vẫn lo lắng Trần gia không chấp nhận việc Đông Tuyết có nương như vậy, thế nhưng Trần Bình Phạm thực xúc động, chính là tạm thời còn chưa thể nói cho cha nương hẳn biết.”

“Việc này tốt lắm...”

“Đông Tuyết muốn ta nói với nàng câu cảm ơn, nếu buổi sáng nàng không nghiêm khắc như vậy, muội ấy cũng sẽ không mạo hiểm mặc mưa to gió lớn tới kê khổ cùng Trần di, việc này nhất định sẽ bị bỏ lỡ.”

“Đó là bọn họ có duyên.” Hách Liên Dung cười cười, rốt cuộc cũng thờ phào, “Vây chàng mai phải tới chỗ Vệ Vô Hạ thương lượng, xem liệu có cách nào hủy bỏ tư cách tham dự tuyển tú của Đông Tuyết hay không.”

“Ta cùng hán thương lượng xem sao,” Vị Thiếu Quân lại ngáp một cái, “Nhưng mà mặc kệ có thể hủy không không, nàng đều chờ nhận lại thiếp cầu thân của Trần gia đi, về sau chuyện cần lo là trong nhà, bên phía nãi nãi thì ta sẽ nói.”

Hách Liên Dung vẫn lo lắng một chuyện, “Hy vọng nhị tỷ đừng có cái biện pháp quỷ quái gì mới được...”

Vị Thiếu Quân hừ cười, “Có biện pháp gì thì cứ để tỷ ấy dùng với trượng phu của muội muội tỷ ấy đi, đừng đánh chủ ý lên người nhà chúng ta.”

Hách Liên Dung nhưng thật ra hy vọng Vị Thủy Liên làm vậy. Chỉ có điều...

Mộ Dung Phiêu Phiêu này một lần hôn mê liền đến tận hay ngày không tỉnh, sớm ngày thứ ba mới xem như chợt mở mắt, sau khi tỉnh lại thì gần như vô hồn, thường dựa vào bên cạnh cửa sổ ngắm người, cùng với bộ dáng sáng sủa ngày trước tựa như hai người.

Rốt cuộc bị cái gì đã kích đầu? Cho dù Hách Liên Dung không muốn để ý đến nàng, thời gian rảnh rỗi cũng vẫn nghĩ đến như vậy.

“Muội cũng thấy bộ dáng của Phiêu Phiêu rồi đấy.” Trong Thính Vũ hiên, Vị Thủy Liên ngồi trước mặt Hách Liên Dung, thờ dài.

Vì thế Hách Liên Dung trừ việc tỏ ra hết sức đồng cảm, lại nói lên vài câu chúc phúc chân thành.

Có thể Vị Thủy Liên vẫn cảm thấy chưa đủ, “Hài tử Phiêu Phiêu kia trong mắt mất hết hy vọng, muội nói một đại cô nương như nàng ấy, bị thiếu gia nhà ta vừa kéo vừa ôm, lại để cho nhiều người thấy như vậy, khó tránh khỏi luẩn quẩn trong lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Mộ Dung trở về (2)

Hách Liên Dung lập tức gửi thấy mùi khả nghi, ngậm miệng lại, vẫn không nhúc nhích.

Tuy rằng đã hết sức khắc chế, Hách Liên Dung vẫn không nhịn được mà đoán ý đồ của Vị Thủy Liên. Vị Thủy Liên vừa mở miệng đã định ngay tội cho Vị Thiếu Quân, nhất định là có mục đích, Hách Liên Dung chỉ là không dám khẳng định Vị Thủy Liên có hay không quyền tự ý quyết định gả Mộ Dung Phiêu Phiêu làm thiếp nhà người ta—bởi vì Vị Thiếu Quân xác thực đã thành thân rồi.

Đây là kết quả xấu nhất mà Hách Liên Dung nghĩ tới, trừ điều đó ra, nàng nghĩ không ra mục đích của Vị Thủy Liên khi nói những lời này. Không thể nào là Vị Thủy Liên có tâm đùa cợt, cố ý tìm Mộ Dung Phiêu Phiêu đến yêu mến Vị Thiếu Quân lại chạy đến đòi cho bằng được chi phí tổn thất về tinh thần?

Vị Thủy Liên lại không nói nữa, đôi mắt nhìn ra rằng Hách Liên Dung đang hờn giận, lập tức vòng vo chuyển đề tài, thương lượng với Hách Liên Dung chuyện tuyển tú của Vị Đông Tuyết.

Hách Liên Dung hoàn toàn chẳng có tâm trạng nào, tới giờ cơm chiều, Vị Thiếu Quân cùng Vị Thiếu Dương hiếm khi trở về dùng cơm, Vị Thủy Liên nhân tiện có đủ mọi người liền nói chuyện này, đối tượng chủ yếu muốn nói là lão phu nhân, hoàn toàn không để ý tới đương sự Vị Thiếu Quân, “Cháu cân nhắc mãi vẫn cảm thấy không dễ để Phiêu Phiêu ủy khuất, làm thiếp là không thể, làm bình thê, cũng coi như thân càng thêm thân.” (bình thê: ngang

hàng với chính thể, nhà mẹ đẻ cũng được coi là thông gia, con cái cũng thuộc dòng chính, nói chung là được hưởng mọi quyền lợi như chính thể.)

Sắc mặt Hách Liên Dung lập tức trầm xuống, Vị Thiếu Quân thật lâu sau mới phản ứng được chuyện này liên quan đến hắn, “Khoan đã”, liền nhảy dựng lên, “Nói cái chuyện cười gì thế, cứu người còn phải phụ trách nữa hả? Som biết vậy ta cứ để mặc cho nàng chết đi!” (rất muốn để thêm “cho rãnh nợ” hehe)

Không đợi Vị Thủy Liên lên tiếng, Vị Xuân Bình đã tràn đầy hưng trí nói: “Tuy nói là vì cứu người, nhưng để chạm vào thân thể cô nương nhà người ta, là sự thật đúng không? Để không cưới nàng, nàng đời này còn có thể gả cho ai? Nếu không cũng chỉ còn cách lên núi làm ni cô!”

“Đi đâu thì đi chứ! Thiếu gia ta từng chạm qua nhiều nữ nhân lắm, nếu phải thú cả một đám trở về, toàn Vị phủ này cũng chứa không nổi, nãi nãi nếu như đồng ý, ta liền tới Đoàn Tụ các, thú hết các nàng ấy vào cửa!”

Vị Thiếu Quân lại bắt đầu trở tính, ném bát lỏi Hách Liên Dung đứng lên muốn rời đi, Vị Thủy Liên giận tái mặt, “Phiêu Phiêu là danh môn khuê tú, cùng mấy nữ tử phong trần người gặp ấy sao có thể giống nhau!”

Vị Thiếu Quân khinh thường hừ một tiếng, “Quả thực không giống, sao mà so được với các nàng ấy! Ta cũng không gặp qua loại danh môn khuê tú cứ cứng rắn ép người ta phải lấy mình!” Nói xong, hắn nắm tay thật chặt, cảm giác Hách Liên Dung thuận theo để mặc hắn nắm, an tâm chút, phiền muộn trong lòng cũng khó có thể tiêu tan, tung chân đá ngã ghế của mình, con tức lại chẳng vui đi được nửa phần.

“A! Phiêu Phiêu!” Vị Xuân Bình đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, trong thanh âm thế nào cũng nghe thấy hai phần kinh hãi.

Mọi người nhìn về phía cửa chính, liền thấy Mộ Dung Phiêu Phiêu không biết từ khi nào đã đứng tại đó, đang đứng chết trân, sắc mặt càng thêm tái nhợt, dựa vào cạnh cửa, bộ dáng lung lay sắp ngã.

Vị Thiếu Quân chán ghét bữu môi, lỏi Hách Liên Dung đi lướt qua bên người nàng.

Hách Liên Dung đến gần Mộ Dung Phiêu Phiêu, mới nhìn đến hai hàng thanh lệ trên mặt nàng, cắn chặt môi dưới, trên mặt là thần sắc ủy khuất vạn phần, thật giống như bị ai khi dễ vậy.

“Nhi tỷ, chuyện của Mộ Dung cô nương, tốt nhất vẫn là do phụ thân nàng đến quyết định thì tốt hơn.” Sau khi Vị Thiếu Quân rời đi, Vị Thiếu Dương nhíu chặt mày mở miệng, “Tỷ quyết định khinh suất như vậy, không sợ phụ gia oán trách sao?” (phụ gia: nhà chồng)

Vị Thủy Liên mím môi, nhìn Mộ Dung Phiêu Phiêu, “Chuyện thì ra là vậy. Ta lo nếu không quyết đoán, bọn họ mới có thể tức giận. ... Phiêu phiêu, muội nói đúng không?”

Thân thể Mộ Dung Phiêu Phiêu lung lay, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Vị Thủy Liên, trong mắt thêm vài phần oán hận (oán hận + phần nợ). Nước mắt lại rơi càng nhiều, cuối cùng cũng không nói gì, khóc chạy ra ngoài.

“Ôi chao ôi chao, nàng không tưởng tượng được đáng về hai ngày nay của đại tẩu đâu. ...” Vị Thiếu Quân cười gượng hai tiếng, “Ngay cả chuyện Trần gia lại đến cầu thân như vậy cũng chẳng phân đối, trời nóng như vậy, lại mặc xiêm y cổ cao, nàng có biết vì sao. ...” Trên đường quay lại Thính Vũ hiên, Vị Thiếu Quân vắt hết óc suy nghĩ đề tài, hy vọng Hách Liên Dung có thể mở miệng nói chuyện với hắn, “Ta sáng nay trộm hỏi đại ca, thì ra biện pháp của nàng thực sự hiệu quả, đại ca làm “kẻ mạnh” ba ngày liền, đại tẩu liền dễ bảo, đại ca thật sự nhìn người không thể nhìn bề ngoài, ngày mưa lớn đó, đại tẩu căn bản không xuống giường. ...”

“Đúng vậy.” Hách Liên Dung rút cuộc mở miệng, “Ta nhớ rõ ngày đó đại tẩu không tới ăn cơm, nói là thân thể không khỏe.”

“Liên Dong. ...” Hách Liên Dung đã mở miệng, Vị Thiếu Quân lại chần chờ, lỏi kéo nàng đứng lại cả nửa ngày, lại chỉ biết nhìn nàng, đôi môi gật gật, thế nào cũng chẳng nói được nửa chữ.

“Ta sẽ không để chàng thoát đâu.” Hách Liên Dung ra oai phủ đầu nhìn thẳng hắn, không nói lời dư thừa, “Chàng đời này liệu mà chặt đứt ý niệm nạp thiếp đi.”

Vị Thiếu Quân hơi kinh ngạc, trên mặt tràn ngập vui mừng, tiến lên ôm lấy nàng, ý cười chậm rãi biến mất, “Ta thực sự rất sợ. ...”

“Ta biết phân rõ phải trái, không giống mấy có kẻ, vô lại ấy.”

“Ặc. ...” Vị Thiếu Quân ngượng ngùng, vẫn là đề ý a. ...

“Ta chỉ biết nàng trở lại chắc chắn không có ý tốt!” Đã có mở đầu, chiến ý của Hách Liên Dung đều được gọi lên, sau đó giống như bị ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, híp lại con người ngoan tuyệt, nắm chặt tay, “Nam nhân đã khô công dạy bảo, nàng lại muốn ăn không, không có cửa đâu!”

Vị Thiếu Quân sợ nhất việc Hách Liên Dung thương tâm hoặc hiểu lầm hắn, vạn lần không nghĩ tới nàng sẽ có phản ứng như vậy, thực 突然 quay mặt đi, lại cảm thấy Hách Liên Dung như vậy vô cùng đáng yêu, cúi người hôn lên môi nàng, chưa thoả mãn còn liếm liếm khóe môi, ôm lấy bờ vai nàng, ôm nàng đi vào ngọn núi già cách đó không xa.

Mộ Dung Phiêu Phiêu cái khi gì, hiện tại có việc quan trọng hơn cần hoàn thành.

Hách Liên Dung bị Vị Thiếu Quân ôm trở lại Thính Vũ hiên, xiêm y hỗn độn nằm trong vòng tay của hắn, nhin không được thở dốc, hai gò má hồng giống

như có thể chảy ra nước được.

Bích Liễu cúi đầu đi theo sau hai người, may mắn có màn đêm che dấu, không ai thấy được khuôn mặt hồng nhuận của nàng.

Hai người bọn họ sau khi bước vào núi già, nàng vốn cũng định đi theo vào, Vị Thiếu Quân lại nâng tay ngăn nàng lại, mặc dù không nhìn thấy, nhưng nghe được những tiếng ngâm khê cùng thở dốc, vẫn làm cho nàng vừa thẹn lại vừa kinh ngạc, đi cũng không được, không đi cũng chẳng xong.

Bích Liễu vạn lần không nghĩ tới Vị Thiếu Quân lại có gan lớn như vậy, ban ngày ban mặt, liền đem Hách Liên Dung... một thành bộ dáng kia, may mắn nơi này ngay gần Tỉnh Vũ hiền, không có người khác qua lại, bằng không...

“Nấu chút nước, chúng ta cần tắm rửa.”

Thanh âm Vị Thiếu Quân đột nhiên truyền đến, Bích Liễu vội vàng lên tiếng trả lời, vội vàng chạy đi.

Nhìn thân ảnh nàng chạy đi, Hách Liên Dung vui mặt vào ngực Vị Thiếu Quân, “Đều tại người, Bích Liễu cười chết ta...”

Vị Thiếu Quân cũng chẳng buồn để ý đến, cắn lỗ tai nàng, bế nàng đặt lên giường, buông màn trên giường xuống, để nha hoàn bên ngoài chuẩn bị đồ tắm rửa, lưu loát cởi xuống đai lưng trên người Hách Liên Dung, hai tay nhẹ nhàng tháo ra, đem ngoại y cùng trung y đồng thời cởi xuống, để lộ ra đầu vai của nàng, lộ ra thân hình tuyết trắng đầy đặn của nàng, trên đó còn để lại vô số hồng ngân.

“Thực thích đi? Ở bên ngoài như vậy...” Vị Thiếu Quân đưa mắt lướt qua những dấu vết này, vui cười thành tiếng, “Thân thể so với bình thường càng nhanh đâu...”

Hách Liên Dung ưm một tiếng, xoay người đem mặt vui vào trong tơ tằm, thân thể lại vì nghe lời nói của hắn mà có phản ứng, hai chân gắt gao kẹp lại, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Vị Thiếu Quân không để Hách Liên Dung chờ lâu, dù sao trước khi tắm rửa cũng nên vận động nhiều, ra nhiều mồ hôi.

Hách Liên Dung cứ việc áp chế bản thân không cần kêu ra thật nhiều âm thanh nhiệt tình, nhưng cuối cùng cũng không chịu được Vị Thiếu Quân luân phiên giết chóc, mấy chuyện râu ria đều bị hai người quăng ra sau đầu, không có hoa ngôn xảo ngữ, không có hứa hẹn cam đoan, Vị Thiếu Quân dùng loại luật động nguyên thủy nhất này, nói cho Hách Liên Dung tình yêu nơi đáy lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Tâm ý của Vị Thiếu Dương (1)

Sau lúc đó, Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân ăn ý, không ai nhắc lại việc này dù Vị Thủy Liên thường thường nói đến, Vị Thiếu Quân lười cùng nàng nhiều lời, chỉ cần Hách Liên Dung hiểu được hắn, hắn nên chuyện gì cũng không để ý.

Vị Thủy Liên ý thức được ý đồ của mình bị người ta để ngoài tai, tất nhiên không phục, thường xuyên thao Mộ Dung Phiêu Phiêu chạy tới chỗ lão phu nhân tố khổ. Lão phu nhân vốn cũng thấy việc này không ổn nhưng Mộ Dung Phiêu Phiêu không biết vì sao luôn mang bộ dáng không chút tinh thần, rốt cuộc khiến lão phu nhân buông tâm đề phòng.

“Phiêu Phiêu là tiểu thư khuê các, bị người ta đối đãi như vậy là vạn lần không ổn, lại bị nhiều người nhìn thấy như vậy, bảo nàng mai này biết chốn đi đâu? Nhìn bộ dáng hiện tại của nàng cũng thực làm cho người ta đau lòng... Thiếu Quân, cháu vẫn suy nghĩ một chút đề nghị của nhị tỷ cháu, bình thể thì có sao, vẫn là A Dung lớn nhất, cũng không ủy khuất nàng.” Lão phu nhân nói xong, Vị Thiếu Quân cũng thật lâu không có phản ứng gì, liền nhìn về phía Hách Liên Dung, “A Dung, cháu cảm thấy được không?”

Hách Liên Dung cười cười, “Tôn tức không có ý kiến.”

Chuyện này từ thủy tới chung, Hách Liên Dung cũng không ở trước mặt mọi người nói ra câu trả lời thuyết phục, tất cả đều vứt cho Vị Thiếu Quân giải quyết đi.

Cuộc chiến tình yêu chưa bao giờ là giữa nữ nhân với nữ nhân, mà là nữ nhân cùng nam nhân, quan trọng hơn là, ai có thể chinh phục nam nhân này, vậy kẻ đó chính là người chiến thắng.

Lão phu nhân thả lỏng tâm tình nhìn về phía Vị Thiếu Quân, trên mặt Vị Thủy Liên cũng có chút tươi cười, Vị Thiếu Quân lại nhìn chằm chằm Mộ Dung Phiêu Phiêu thật lâu không nói được lời nào, “Người liền cứ vậy mà muốn làm thiếp của ta sao?”

Câu nói này củ Vị Thiếu Quân không thể nói là không tốt, Mộ Dung Phiêu Phiêu ngẩng đầu, mấy ngày qua, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt Vị Thiếu

Quân, cắn chặt môi, “Ngươi đối với ta làm ra chuyện như vậy, theo lý nên phụ trách.”

“Nếu ngày đó ôm ngươi vào là một hạ nhân đâu?”

“Nếu thật như vậy, ta cũng sẽ...”

Mộ Dung Phiêu Phiêu nói đến đây, liền không nói tiếp, trong mắt lại bắt đầu có nước mắt lưu động, Vị Thiếu Quân không chút thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm nàng, vỗ thật mạnh lên bàn, “Được! Tùy ý thành hôn!”

Vị Thiếu Quân nói vậy khiến cho Vị Thủy Liên rốt cuộc mỉm cười. Sắc mặt Mộ Dung Phiêu Phiêu lại càng thêm tái nhợt, giống như nàng vẫn chưa từng khỏe lại vậy.

Sau khi rời đại sảnh, Hách Liên Dung không hỏi Vị Thiếu Quân câu nào. Vị Thiếu Quân cũng không giải thích. Đề tài giữa hai người vẫn dừng trên người Ngô thị. Mấy ngày này thái độ của Vị Thiếu Huyền khác thường, trở nên hoạt bát, nói nhiều, tươi cười cũng nhiều, mắt nhìn Ngô thị vẫn tràn đầy nhu tình, lại hơn vài phần chắc chắn. Ngô thị đối với Vị Thiếu Huyền cũng không lại mắng khê không kiên nhẫn, mỗi khi nhìn thẳng hán, mười lần thì có tám lần đỏ mặt. Bộ dáng không được tự nhiên kia thoát nhìn quả thực so với bộ dáng trước kia đáng yêu hơn nhiều lắm.

“Đại ca quả thực sinh mãnh. Hần nói bọn họ mỗi ngày đều...” Vị Thiếu Quân tiến gần bên tai Hách Liên Dung nói ra con số, nói xong lại lắc đầu, “Ta còn phải cố gắng.”

Hách Liên Dung đỏ mặt, xoay qua... thấp giọng nói: “Ngươi cũng đâu kém a.”

Vị Thiếu Quân vừa lòng cười nhẹ ra tiếng, đáng muốn tiến qua chiếm chút tiện nghi, chợt nghe phía sau có người gọi hán. “Nhị ca.”

“Thiếu Dương? Có việc?”

Vị Thiếu Dương gật gù đầu, rồi lại nhìn Hách Liên Dung không chịu mở miệng.

Hách Liên Dung hiểu chuyện rồi đi, trước khi đi nói với Vị Thiếu Quân, “Việc kia, nhớ nói rõ.”

Vị Thiếu Quân gật gù đầu, “Biết rồi.”

Tiến bước Hách Liên Dung, Vị Thiếu Dương mới mở miệng, sắc mặt cực trầm, “Huynh thực sự muốn kết hôn với Mộ Dung Phiêu Phiêu?”

Vị Thiếu Quân từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai, “Đệ tìm ta liền về chuyện này?”

“Đúng, huynh hán nên cự tuyệt.”

Vị Thiếu Quân hơi nâng mi, “Đệ cũng thấy đấy, ta cũng đã cự tuyệt tới tám trăm lần, nàng ta vẫn cứ lại đây.”

“Cho nên huynh liền thú nàng ta? Chịu trách nhiệm?”

“Thực tế ta cũng thực sự bế nàng ta...” Vị Thiếu Quân đột nhiên có hứng thú, “Như thế nào? Đệ không hy vọng ta thú nàng ta?”

“Huynh không thể thú nàng ta.”

Vị Thiếu Dương trầm đĩnh tiết sát khiến cho Vị Thiếu Quân bật cười, “Ta không thể thú nàng ta? Ai có thể? Đệ?”

“Tóm lại không thể là huynh.” Nhìn vẻ mặt của Vị thiếu, Vị Thiếu Dương cũng trở nên bức bối, “Huynh nên nhận thức rằng mình đã có thể, đối với nữ nhân khác nên kính nhi viễn chi (đứng xa mà nhìn), đối nàng... đối với gia đình này phụ trách.”

Vị Thiếu Dương mặc dù lập tức sử dụng khẩu khí, nhưng cũng đủ khiến Vị Thiếu Quân nghe ra. Một lúc lâu không nói, sau đó mới mở miệng, thái độ cực không kiên nhẫn, “Gia của ta cũng không một đệ quân.”

Vị Thiếu Dương cũng mất kiên nhẫn, mang theo chút đùa cợt, đáy mắt lại tràn ngập kiên định, “Lại thú một nữ nhân về giữ gìn?”

Về mặt Vị Thiếu Quân lạnh dần, “Vậy đệ muốn thế nào?”

“Ít bởi vì mấy cái loại lý do vô căn cứ này làm chuyện ngu xuẩn, bên cạnh huynh đã có nữ nhân tốt nhất, không cho phép huynh lại tổn thương nàng.”

“Chuyện của chúng ta không cần đệ quản!” Vị Thiếu Quân nói, “Nói xong?”

Hần không đợi câu trả lời đã xoay người bước đi, Vị Thiếu Dương ở phía sau hán xiết chặt nắm tay, “Nếu huynh bởi vì từng ôm Mộ Dung Phiêu Phiêu sẽ phụ trách, như vậy... ta từng hôn nàng, nên phụ trách thế nào?”

Vị Thiếu Dương còn chưa nói xong liền bị Vị Thiếu Quân đánh một quyền lên mặt, lao đảo bước về phía sau, lại lập tức bị hán túm cổ áo.

“Ta chỉ biết ngươi...” Vị Thiếu Quân hung hăng đẩy Vị Thiếu Dương ngã trên đất, “Nàng là nhị tẩu của ngươi! Nhớ rõ sao? Là ngươi tự tay đem nàng

đến bên ta!!!”

“Huynh làm sao biết... ta hối hận thế nào!” Vị Thiếu Dương lau lau hai má bị đánh, đứng dậy, trong mắt không có một tia do dự, “Nghe này, nếu huynh lại khiến nàng thương tâm, ta sẽ không cho huynh cơ hội nữa.”

Vị Thiếu Dương đi rồi, Vị Thiếu Quân cắn chặt hàm răng, đột nhiên nhấc chân ngoan tuyệt đá lên thân cây bên cạnh, một nhát này khiến cho không ít lá cây rụng xuống, lại cảm thấy lửa giận trong lòng không chút giảm bớt, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Vào ban đêm, Vị Thiếu Quân ôm Hách Liên Dung liều chết triển miên, lấy thủ đoạn kịch liệt chưa từng có khiến Hách Liên Dung khóc lóc cầu xin, cũng không thấy hắn có ý muốn dừng lại, giống như bị ma làm, trong miệng cứ thấp giọng lặp đi lặp lại một câu, “Nàng là của ta, Liên Dong... Nàng là của ta...”

Hách Liên Dung lần đầu tiên vì thân thể đau nhức mà nằm trên giường cả ngày, trải qua vô số lần cực hạn, thân thể mềm oặt không thể dậy nổi một chút khí lực, lười nhác chỉ muốn ngủ.

Vị Thiếu Quân không giống như trước đây, sáng đi Vị Tất Tri, mà vẫn ở cùng nàng, thay nàng vệ sinh thân thể, rồi đem nàng ôm vào trong ngực.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi.”

Hách Liên Dung nhu thuận cười cười, cũng không trách cứ hắn đêm qua kịch liệt cuồng dã, chính là nhẹ nhàng tiến vào trong ngực hắn, đầu ngón tay vuốt ve hình sấm hoa đào nơi sườn hắn, rồi đi tới đóa hoa tinh tế phía sau lưng, “Không cần giải thích, ta là của chàng, chính là của chàng” (ô, tự xưng nói về chi tiết hình sấm hoa đào này khiến mình nhớ Tamaki ghê ghớm, có ai đọc truyện “6 chàng trai và 1 cô gái” không? Mình cực thích nhân vật Tamaki trong đó, hơi ngốc ngốc nhưng mà thực ra thông minh lắm hắc hắc. À, anh ý cũng từng xăm hoa (anh) đào, mang tên “con lốc hoa (anh) đào”, hehe nghĩ lại mà muốn cười >.

Vị Thiếu Quân hung hãn hôn nàng, “Liên Dong, ta yên nàng.”

Tim Hách Liên Dung đập thật nhanh, nhìn vào con người hắn, nhìn thấy muôn ngàn ánh sao sáng ngời, “Chàng nói gì?”

Vị Thiếu Quân lại nói ba chữ kia, nắm lấy tay nàng, cắn cắn đầu ngón tay, “Mỗi lần nàng đều viết chữ sau lưng ta, đoán lâu như vậy, cũng nên đoán được, vị phụ tử này của nàng, dạy chữ sai.”

Hách Liên Dung cười khẽ, cười cho đến khi không thể kiềm chế được.

Nàng viết là chữ giản thể, cũng chỉ một chữ “Yêu” lại khiến cho hắn mơ hồ lâu như vậy.

“Rốt cuộc vì sao lại khiến chàng tối qua...” Nghĩ đến hôm qua khi bản thân kêu khóc cầu xin tha thứ, Vị Thiếu Quân vẫn không ngừng liều chết xông tới, mang đến cho nàng một loại thể nghiệm cực hạn khác, hai gò má Hách Liên Dung ửng đỏ.

Vị Thiếu Quân cũng không muốn nhắc tới nguyên nhân, ôm chặt nàng, “Vì sao không hỏi ta chuyện muốn tổ chức hôn lễ?”

Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, “Ta tin tưởng chàng sẽ không khiến ta thương tâm khổ sở.”

Trong mắt Vị Thiếu Quân lập tức tràn ngập quang hoa, cười cong cả mi, nhẹ gật đầu, “Ừm.”

Hắn biết Hách Liên Dung thiếu nhất là cảm giác an toàn, cho nên mới phải một lần lại một lần muốn hắn xác định tâm ý, một chút việc nhỏ hắn không lưu tâm cũng sẽ khiến nàng nảy sinh nghi ngờ, đến bây giờ khi ai cũng cho rằng nàng sẽ vô cùng tức giận, Hách Liên Dung lại cho hắn một khoảng không tự do rộng lớn như vậy. Không khóc nháo, cũng không truy vấn, chỉ tại lúc hắn tâm phiền ý loạn, nắm chặt tay hắn, nói với hắn, bản thân tin tưởng hắn; tại lúc hắn tác cầu vô độ không chút ôn nhu mà cố gắng hùa theo ý hắn; khi hắn thầm nói những lời yêu thương... ở trên lưng hắn viết lên văn tự bao hàm biết bao tâm ý. Thì ra, nàng không phải chưa từng nói, chỉ là xấu hổ không dám nói thôi.

Nữ nhân như vậy, bảo hắn sao có thể không yêu?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Tâm ý của Vị Thiếu Dương (2)

Đến cuối cùng, Vị Thiếu Quân vẫn như trước không nói với Hách Liên Dung hắn rốt cuộc muốn làm gì, Hách Liên Dung thật yên tâm, nàng tin tưởng Vị Thiếu Quân tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tổn thương nàng, bởi vì trong trận chiến hôn nhân này, từ đầu tới cuối Vị Thiếu Quân từ thủy tới chung đều đứng cùng trận tuyến với nàng. Cho nên, hắn thậm chí không cần đặc biệt đi đối phó với Mộ Dung Phiêu Phiêu, so với việc lãng phí thời gian dả kích tình

địch, không bằng tốn tâm tư đem nam nhân cột chặt vào chiến xa của chính mình, để nam nhân của người trở thành vũ khí đấu tranh của người, như vậy, người vô địch.

Nhưng mà, Hách Liên Dung lấy bình tĩnh mà ứng xử, cũng không nói lên rằng tất cả mọi người đều có thể chấp nhận, Vị Thủy Liên tất nhiên nhanh chóng thúc đẩy hôn sự, mà Mộ Dung Phiêu Phiêu vốn tưởng đã đạt thành mục tiêu lại thấy chung không tỏ ra chút nhiệt tình, cũng vào giờ Ngọ của một ngày nào đó chặn đường Hách Liên Dung, “Người vì sao không phản đối?”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng vẫn không chút dấu hiệu tốt lên, Hách Liên Dung hơi hơi nhíu mày, “Này, không phải điều người muốn sao?”

“Ta muốn có, người cứ vậy cho sao?” Mộ Dung Phiêu Phiêu cắn môi dưới, “Đó là trọng phụ của người, người cứ như vậy khinh địch mà chấp nhận cùng một nữ nhân khác chia xẻ hân sao?”

“Nữ nhân?” Trong lòng Hách Liên Dung cực kỳ khó chịu, lại cười, “Người đang nói đùa bởi vì ta nhượng bộ, cho nên mới có hôn lễ này, cùng với nữ nhân kia không có chút quan hệ nào?”

“Ta không nói như vậy!” Mộ Dung Phiêu Phiêu nắm chặt tay, “Ta chỉ hy vọng người có thể coi trọng Vị đại ca một chút, càng coi trọng nhà của các người, người biết ra huynh ấy phản đối hôn sự này, biết rõ huynh ấy lo lắng cho người, vì sao lại không thể đứng bên cạnh huynh ấy, ủng hộ huynh ấy? Nói một câu không cần, chỉ vì muốn chiếm được một cái hư danh “hiền phụ” sao! Người có từng nghĩ đến rằng như vậy sẽ khiến huynh ấy thương tâm! Nhưng mà người cũng chẳng còn bao nhiêu cơ hội, chờ ta gả cho Vị đại ca rồi, người sẽ không còn cơ hội khiến huynh ấy thương tâm, đừng tưởng rằng tuy rằng là bình thê nhưng người vẫn là lớn, ca ca ta là quan, là người mà Vị gia có thể nhờ cậy, so với một nữ tử phiên bang như người mạnh hơn rất rất nhiều lần! Đến lúc đó người tại Vị gia sẽ không có lấy một phút bình an, trong mắt Vị đại ca cũng không chỉ có mình người nữa, ta sẽ cướp hân đi, không bao lâu... Không bao lâu... Ta nhất định sẽ khiến Vị đại ca hưu người, đến lúc đó người liền rút về phiên bang đi, đừng có ở đây gây chướng mắt!”

Khi vừa mới nghe những lời này, Hách Liên Dung thiếu chút nữa đã ngăn không nổi lửa giận trong lòng, có bản lĩnh đồ lỗi tất cả mọi chuyện cho người khác, Mộ Dung Phiêu Phiêu quả nhiên không thay đổi một chút nào! Thế nhưng, sau khi nghe xong, cơn tức trong lòng Hách Liên Dung lại nhanh chóng tan thành mây khói, nếu như đầu óc nàng bình thường, nàng sẽ không khiêu khích như thế, như vậy, nàng rốt cuộc là bị làm sao? Nhìn chằm chằm thân thể có ý không đứng thẳng của nàng, Hách Liên Dung chậm rãi lắc đầu, “Ta không biết mục đích phía sau cuộc hôn sự này, cũng không biết mục đích của người, ta có thể nói cho người biết, ta sẽ không ra mặt ngăn cản trò khôi hài này, nếu người không muốn nó xảy ra, sẽ không phải đem hy vọng kỳ thác lên người khác.”

“Vậy người cứ... Vậy người cứ chờ mà gọi ta một tiếng muội muội đi!” Mộ Dung Phiêu Phiêu cắn chặt răng phun ra những lời này, hơi hơi ngẩng đầu, không cho nước mắt chảy xuống.

Mặt Hách Liên Dung không chút thay đổi nhìn nàng, chần chờ thật lâu, cuối cùng mở miệng, “Người biết không? Thiếu là người không cần trời buộc, người có thể cùng hân chơi, cùng hân nhào, có thể từ hân lấy được mọi thứ, chính là không thể trời buộc hân. Hân quả thực đáp ứng sẽ có hôn lễ, ta cũng không biết hân rốt cuộc đang có chủ ý gì, chỉ biết hân cuối cùng sẽ không thú người, hân đối với nữ nhân, nhất là đối với kẻ chen ép nữ nhân của hân, sẽ không thương hương tiếc ngọc. Cho nên... nếu người có thể ngăn cản thì nên cố gắng mà hủy bỏ hôn lễ này, bởi vì mặc kệ là người cũng được, nhị tỷ cũng thế, mục đích của các người đều không thể đạt được.”

Đôi môi Mộ Dung Phiêu Phiêu hơi hơi run rẩy, lại lần nữa mở miệng, thanh âm khàn vô cùng, “Thực sự?”

Nàng hỏi ra khỏi miệng, cũng không mong có người trả lời, bởi vì Hách Liên Dung đã sớm đi rồi. Thẳng đến khi bóng dáng nàng biến mất, Mộ Dung Phiêu Phiêu vẫn đứng ở đó, bên môi hình thành một nụ cười không được tự nhiên, giống như thương tâm, lại giống như được giải thoát.

“Người rốt cuộc có gì khổ tâm?”

Thân ảnh một người xuất hiện phía sau nàng, nàng không quay đầu lại, nhưng lại bởi vì một câu này, lệ không kiềm được mà rơi xuống.

Khổ tâm sao? Đại khái vậy đi.

Dù sao bởi vì khổ tâm của bản thân mà đi làm tổn thương tình cảm của người khác? Loại chuyện này, Hách Liên Dung không thực sự hiểu rõ, cũng không thể có cùng nhận thức.

“Sao vậy? Cả đêm đều không an lòng.” Tâm tình Vị Thiếu Quân hôm nay không tồi, rốt cuộc đã mua được món đồ cổ kia. Nhưng mà, về đến nhà, liền thấy Hách Liên Dung dường như có chút đăm chiêu.

“Chuyện Mộ Dung Phiêu Phiêu, chàng tính thế nào?”

Vị Thiếu Quân nhẹ nhíu mày, “Nàng vẫn luôn suy nghĩ chuyện này?”

“Cứ xem như vậy đi, ta muốn biết tiếp theo chàng định làm thế nào.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Nàng vẫn không hỏi mà.”

Hách Liên Dung nhún nhún vai, “Muốn nói với ta không?”

“Không sao cả.” Vị thiếu bĩu môi, “Nàng ta không phải coi trọng “trình tiết” sao? Không phải muốn ta phụ trách sao? Ta liền tìm cho nàng một nam nhân, hoàn toàn phụ trách nàng ta?”

“Cái gì gọi là... tìm nam nhân?” Hách Liên Dung nâng mi suy nghĩ, “Chàng muốn để người khác thú nàng ta?”

“Làm gì phiền phức như vậy, nên bái đường liền bái đường a, đến khi động phòng hoa chúc, đôi chú rể...” Vị Thiếu Quân cười lạnh một tiếng, trong mắt chứa đầy miệt thị, “Các nàng lấy cái danh phụ trách bức hôn, đến lúc đó ta thực muốn nhìn xem, các nàng làm thế nào giải thích với ta.”

Trình độ chán ghét của Vị Thiếu Quân đối với việc này không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, gần đây hấn hận nhất việc ép bức, thứ hai bởi vì việc này, Hách Liên Dung là người chịu tổn thương nhất.

Hách Liên Dung nhìn mặt hấn thật lâu, cũng không phát hiện ra bất kỳ vẻ vui đùa nào, “Chàng nói thật?”

“Sao phải xạo?”

Hách Liên Dung cảm thấy đây quả thực là một cách giải quyết rất nhanh ý, Mộ Dung Phiêu Phiêu nếu có thể chấp nhận, thì cứ vậy ngoan ngoãn tái giá; nếu không chấp nhận, xuất gia làm ni hoặc cáo biệt nhân thế đều là những lựa chọn không tồi. Hách Liên Dung cũng tuyệt đối tin tưởng Vị Thiếu Quân nói được làm được, làm xong rồi, cũng sẽ chẳng suy nghĩ tiền căn hậu quả hoặc là chịu cái gì mà lương tâm cắn rứt. Trước khi làm việc gì đó phải cân nhắc xem đối phương phản kích gì và mình có thể chịu được hay không, bất luận là chịu đựng trả giá gấp mười, gấp trăm lần, cũng sẽ không hề oán trời trách người nửa câu, đây là lý luận nhất quán của Vị Thiếu Quân.

“Hôm nay Mộ Dung Phiêu Phiêu tới tìm ta, hy vọng ta có thể ngăn cản chuyện này.” Hách Liên Dung đơn giản thuật lại cuộc nói chuyện buổi chiều, “Nàng ta giống như có nỗi khổ gì đó.”

“Có nỗi khổ cũng là nàng khổ, đâu phải ta.” Chuyện gì cũng có thể dùng hai chữ này để che đậy.

“Được rồi, Hách Liên Dung thừa nhận bản thân cũng chẳng có tâm địa thiện lương như vậy, không có chút tâm tình đi đồng tình với tình địch tương lai, bởi vì nàng không nghĩ đến chuyện phản bác hay khuyên nhủ Vị Thiếu Quân, bảo hấn đừng làm như vậy, cùng lắm... hy vọng Mộ Dung Phiêu Phiêu nghe được lời khuyên của mình, có thể tìm cách khác.

Vị Thiếu Quân ngáp một cái, “Ngủ chưa? Ta mệt mỏi.”

Chuyện này có chút lạ, Vị Thiếu Quân đã sớm biết, cũng không khó để phát hiện vấn đề trong đó. Điều rõ ràng nhất chính là thái độ của Vị Thủy Liên, rõ ràng trước đó thù thủ vô sách với Mộ Dung Phiêu Phiêu, sau lại quyết đoán đến mức có thể tùy tiện an bài hôn sự của nàng, Vị Thủy Liên thật sự không sợ bên phụ gia truy cứu trách nhiệm sao? Hiển nhiên không phải.

Vậy rốt cuộc vì chuyện gì mới phát triển đến nước này đâu? Vị Thiếu Quân đối với nguyên nhân của vấn đề này cũng thực tò mò, nhưng mà hấn cho rằng, chờ mọi chuyện được giải quyết, chờ bản thân hoàn toàn thoát ly hiểm cảnh rồi lại tò mò sau, cũng chẳng muộn.

Chờ đến lúc hấn thoát khỏi hiểm cảnh, cũng chính là thời điểm đám người Vị Thủy Liên kia chịu hậu quả xấu, Vị Thiếu Quân có kế hoạch như vậy, hấn cũng sẽ tuân theo từng bước trong kế hoạch của mình... nhưng mà, tục ngữ nói không sai, kế hoạch không có biến hóa nhanh chóng, chuyện gì đều sẽ có ngoại ý muốn, hơn nữa, bình thường đều xảy ra rất nhanh. (ý nói ở đây là không có gì bất ngờ, mọi dự tính đều sẽ có sai sót hoặc có biến)

Vào ban đêm, Mộ Dung Phiêu Phiêu đã biến mất, Vị Thủy Liên tìm khắp Vị phủ cũng không phát hiện tăm hơi của nàng. Sáng sớm hôm sau, đã có hạ nhân thấy Mộ Dung Phiêu Phiêu từ trong phòng Vị Thiếu Dương đi ra, về mặt mệt mỏi, quần áo không chỉnh tề.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Tâm ý của Thiếu Dương (3)

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trong Lâm Hạ các, Vị Thủy Liên nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Tối qua ngươi rõ ràng không ở trong phủ, sao lại xuất hiện ở trong viện Thiếu Dương được!”

Mộ Dung Phiêu Phiêu không nói gì, mắt cứ nhìn chăm chăm xuống đất, cũng không biết có nghe thấy câu hỏi của Vị Thủy Liên hay không.

“Các ngươi, các ngươi có hay không...”

“Có.” Mộ Dung Phiêu Phiêu cúi đầu hé ra chữ này, bất giác nắm chặt tay, “Ta hôm qua đến hỏi Hách Liên Dung, hỏi nàng vì sao không ngăn cản quyết định của Vị đại ca, nàng nói nàng tin rằng trong lòng Vị đại ca cũng không nghĩ sẽ thú ta, việc thú ta cũng tự nhân là có thể không thành, ta có chút khó chịu, liền ra ngoài uống rượu giải sầu, sau lại gặp được... gặp được hấn. Chúng ta uống rượu tới tận khuya, ta đã hét lên rất nhiều, khi nào trở về cũng không rõ, chỉ biết mờ mắt ra, ta đã ở trên giường hấn rồi.”

Vị Thủy Liên ngậm chặt môi, đôi mắt nhìn chăm chăm Mộ Dung Phiêu Phiêu, giống như muốn xác nhận xem nàng nói thật hay không. Mộ Dung Phiêu Phiêu giấu bàn tay đang nắm chặt trong tay áo, “Lạc hồng của ta vẫn ở trên giường hân, ngươi nếu vẫn không tin có thể tìm vú mẩu tới kiểm tra, nhìn xem ta còn tấm thân xử nữ hay không.”

“Ngươi!” Vị Thủy Liên hần hển đứng dậy, “Lúc trước chính ngươi nói phải có được Vị Thiếu Quân, ta vì chuyện của các ngươi, tổn biết bao tâm cơ! Nay ngươi thế nhưng lại không biết tốt xấu, mấy ngày nay tất cả những chuyện chúng ta làm đều đổ xuống sông xuống biển! Ngươi có lỗi với ta không, có khiến... đại ca ngươi thất vọng hay không!”

“Đại tẩu vì sao lại nói như vậy?” Mộ Dung Phiêu Phiêu ngẩng đầu, nhìn Vị Thủy Liên, trên mặt hiện lên một tia cười nhẹ như có như không, “Ta thích Vị đại ca không phải chuyện giả, nhưng cũng chưa từng nghĩ rằng nhất định phải gả cho huynh ấy! Huynh ấy đã có thể tử, ta không muốn lại mang đến phiền phức cho huynh ấy, cho nên lúc trước ta mới lựa chọn rời đi. Nhưng giờ lại xảy ra chuyện như vậy, tất cả đều đã không thể cứu vãn, may mà hân... Thiếu Dương đồng ý sẽ phụ trách, đại tẩu cũng có thể yên tâm, từ bình thê của nhị thiếu gia trở thành chính thê của tam thiếu gia, dù sao ta cũng không chịu thiệt.”

“Ngươi có ý, đúng không?” Vị Thủy Liên tức giận không thể kìm xuống, “Ngươi nếu đã đồng ý với đại ca ngươi, thì nên làm theo kế hoạch, hiện tại lại thất bại trong gang tấc, chính ngươi cũng chịu tai tiếng xấu, ngươi...”

“Ta đồng ý với đại ca?” Mộ Dung Phiêu Phiêu hơi ngẩng lên, thanh âm cũng cao hơn một chút, “Ta chỉ đồng ý với đại ca quay lại giúp huynh ấy điều tra chỗ của bảo vật, vẫn chưa chấp nhận việc hân gả bấy ta, canh đúng thời gian đem đặt ta tại trước cửa Vị phủ!”

“Đại ca ngươi làm như vậy chúng bởi vì hy vọng ngươi có thể đạt thành nguyện vọng!”

“Huynh ấy là sợ không chiếm được bảo vật, sợ rằng không thể thắng tiến!” Trong mắt Mộ Dung Phiêu Phiêu chứa đầy sương mù, thanh âm cũng trở nên bèn nhọn, “Các ngươi muốn ép Vị đại ca thú ta, hân còn có thể thật tâm đối xử với ta sao? Còn có thể nói điều hân biết cho ta sao? Đến lúc đó các ngươi cũng như vậy chẳng đạt được gì cả!”

“Phiêu Phiêu!” Vị Thủy Liên rống nàng, “Từ nhỏ đến lớn, luôn là đại ca ngươi chăm sóc ngươi, ngươi không nên tùy hứng như vậy!”

“Đúng vậy, đại ca luôn sủng ái ta.” Ánh mắt Mộ Dung Phiêu Phiêu không có tiêu cự, gật đầu. “Giống như hân sủng ngươi vậy. Vì bản thân nên muốn ngươi muốn trở về, mưu toan chiếm bảo vật nhà mình, trợ giúp hân nhanh thắng chức.” Nói xong, nàng cười cười. “Đại tẩu, ta đã cố hết sức. Nhưng ta sẽ không tiếp tục giúp đại ca nữa. Không chừng... Thiếu Dương cũng biết nơi giấu bảo vật.”

“Hân nếu biết, đã sớm lấy thứ đó ra!” Vị Thủy Liên cắn môi dưới, cuối cùng thất bại thờ dài một tiếng, “Thôi. Ngươi vẫn chuẩn bị hôn lễ, nhanh chóng thành thân với Thiếu Dương, nghĩ cách khiến hân đừng quá nhiều việc của chính ta, đừng để hân ở chỗ phòng vương tay vương chân. Ta vẫn cho rằng thứ kia ở ngay trong chỗ phòng, nhất định phải tìm ra nó!”

Nghe nàng thì thảo nói nhỏ, Mộ Dung Phiêu Phiêu chán ghét quay mặt đi nơi khác, xoay người đi về phía cửa, Vị Thủy Liên lại ngăn nàng lại, “Phiêu Phiêu... ngươi cời xiêm y ra. Ta xem xem.”

Mộ Dung Phiêu Phiêu hiện ra một ý cười giễu cợt. Nàng quay đầu lại, cũng không đóng cửa, hai ba cái đã cời xuống xiêm y, trên khuôn ngực tuyết trắng ngập tràn những dấu xanh tím, còn kéo dài tới dưới áo lót.

“Muốn cời tất cả xiêm y xuống không? Nơi đó còn có...”

Vị Thủy Liên trong nháy mắt không biết người trước mắt, động tác cùng về mặt của nàng, trong mắt hiện lên hàn ý lạnh như băng, dường như không phải là người tín nhiệm mình, khờ dại lại nhiệt huyết, Mộ Dung Phiêu Phiêu ôn nhu kia.

“Ra ngoài.” Vị Thủy Liên đột nhiên hiện lên một chút xấu hổ, quay đầu đi, không hề liếc nhìn nàng nữa.

Đã đến bước này, mình đã không còn cách nào thay đổi, Mộ Dung Phiêu Phiêu cùng Vị Thiếu Dương đã có phu thê chi thực, tin tức này dường như có cánh đã nhanh chóng truyền đi khắp Vị phủ.

Nị thiếu nữ nãi nãi biến thành tam thiếu nữ nãi, chuyện như vậy truyền ra ngoài không thể nghi ngờ là không dễ nghe chút nào, hơn nữa, với Nghiêm thị mà nói, nàng từ đầu đến cuối đều hy vọng vị trí tam thiếu phu nhân của Vị gia sẽ do Nghiêm Yên đảm trách, cho nên nếu biết được tin này, sẽ khiến nàng khó mà chấp nhận được.

“Thiếu Dương sao lại không biết chừng mực như vậy? Nhất định không phải sự thật!”

Nghiêm thị ngồi trên ghế, tức đến mức ngực phát đau, Nghiêm Yên vội vàng tiến lên, đưa tay đến trước ngực Nghiêm thị, nhẹ nhàng xoa, “Bác không cần tức giận, nghe nói tam biểu ca cùng Mộ Dung cô nương cùng uống, uống hơi nhiều, hai người đều đang ở tuổi huyết khí dương cương (tức là tuổi bông bột, dễ xúc động ở... nhiều chuyện), xảy ra chuyện như vậy cũng không có gì ngạc nhiên. Vốn Mộ Dung cô nương phải gả cho nhị biểu ca đã có chút gượng ép, hiện tại gả cho tam biểu ca, coi như một đôi bích nhân.” (ý chỉ đẹp đôi)

“Bích nhân cái gì!” Nghiêm thị cực kỳ tức giận, “Ta đã sớm biết nha đầu Mộ Dung kia có vấn đề, đầu tiên thì báм dính lấy Thiếu Quân không buông, nay lại tới hủy Thiếu Dương của ta! Tùy tùy tiện tiện đã có thể cùng nam nhân ra ngoài uống rượu, cái gì mà tiểu thư khuê các! Ta tuyệt đối không chấp nhận cuộc hôn nhân này, nếu nàng phải gả... cho nàng cái danh tiêu thiếp còn thấy quá lợi cho nàng rồi!”

Nghiêm Yên cười cười, “Bác đang bắt bình thay Yên nhi sao?”

Nghiêm thị tức giận không thôi, hừ một tiếng, Nghiêm Yên đứng dậy, nhẹ nhàng xoa bóp bờ vai Nghiêm thị, “Gia đình Mộ Dung cô nương là cửa nhà quan, tương lai đối với sinh ý của Vị Tất Tri tất nhiên giúp ích không ít, Mộ Dung cô nương cũng rất thẳng thắn đáng yêu, nhất định có thể hòa hợp với tam biểu ca. Nếu bác cố tình phản đối, sợ sẽ chọc giận Mộ Dung gia. Chính bởi cái gọi quan quan cùng vệ (quan lại bảo vệ, hỗ trợ lẫn nhau), quan viên trong triều ít nhiều cũng có môn sinh tuân theo loại quan hệ này, chỉ cần nhị biểu tỷ phụ cố ý trả thù, tam biểu ca cùng Vị Tất Tri tương lai cũng chẳng lạc quan gì, hơn nữa... Mộ Dung cô nương với tam biểu ca gạo nấu thành cơm, dù làm thê hay làm thiếp, cô nương ấy đều phải tiến vào Vị gia.”

“Yên nhi!” Nghiêm thị đau đầu, cố gắng suy nghĩ, “Không được! Trước khi nha đầu kia nhập phủ, cháu phải nhanh chóng cùng Thiếu Dương thành thân, sau đó để mặc nha đầu kia làm thiếp cũng được, bình thê cũng thế, cháu vẫn không hề thua kém nàng, danh phận tam thiếu phu nhân Vị gia vẫn là cháu!”

“Bác...” Nghiêm Yên khép mắt lại, khẽ thở dài một tiếng, “Yên nhi biết bác có ý tốt, chính là... lần này Yên nhi phải làm trái ý bác.”

Nghiêm thị ngạc nhiên quay đầu lại, nhiều năm như vậy, Nghiêm Yên vẫn luôn nhu thuận nghe lời, đối với ý kiến của nàng chưa bao giờ phản đối.

“Đối với tương lai...” Lòng này Nghiêm Yên hơi nhíu lại, giống như đang suy tư, một lát sau, đã có được đáp án, “Đối với tương lai, Yên nhi đã sớm có tính toán, chính là không dám nói với bác.”

“Ồ?”

“Những năm gần đây Yên nhi không lúc nào không nghĩ tới việc báo đáp ân tình dưỡng dục của bác cùng Vị gia, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng có quyết định. Yên nhi muốn tham gia tuyển tú, nếu như may mắn trúng tuyển, không chỉ mở ra một cánh cửa sáng lạn, tương lai cũng giúp ích không ít với tam biểu ca.”

“Cái gì?” Nghiêm thị vội vàng đứng dậy, bắt lấy tay Nghiêm Yên, “Cháu muốn tham gia tuyển tú?”

Nghiêm Yên khẽ gật đầu, “So với Đông Tuyết, Yên nhi cảm thấy bản thân có ưu thế trúng tuyển hơn, mong bác ủng hộ Yên nhi, bởi vì... Yên nhi đã sớm nhờ Vệ công tử giúp việc này, sắp tới sẽ có câu trả lời.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Tâm ý của Thiếu Dương (4)

Từ nơi ở của Nghiêm thị đi ra, Nghiêm Yên hai mắt ướt sũng chạy đi, cho đến khi nghe thấy tiếng đàn mới bắt giác đi tới phía trước một tòa biệt viện.

Có lẽ trong tiềm thức nơi nàng muốn đến chính là đây, Nghiêm Yên cười khổ một chút, hít một hơi, tiến lên đẩy ra cửa viện.

Vệ Vô Hạ đang ngồi ở một chỗ ẩm áp trong viện đánh đàn, thấy Nghiêm Yên tiến vào cũng không dừng lại, một khúc lại một khúc, không cầu đánh được tinh tế, chỉ cầu vui sướng thỏa thuê.

Nghiêm Yên cũng không sốt ruột, đi thẳng vào trong thư phòng lấy đĩa lửa thấp lư hương, trước cây đàn thấp lên huân hương, lại tự tìm cho mình một quyển sách, tìm nơi mát mẻ ngồi xuống, nghe đàn ngửi hương, rất thích ý.

“Nghiêm cô nương thật có nhã hứng.” Ngửi mùi hương thơm ngát lượn lờ, tay Vệ Vô Hạ cũng không dừng lại, mỉm cười mở miệng.

Tầm mắt Nghiêm Yên vẫn chăm chú vào quyển sách, “Sao so được với Vệ công tử.”

“Tại hạ bởi vì nghĩ đến một chuyện thú vị, cho nên mới đột nhiên hưng chí.”

“Chuyện thú vị...” Nghiêm Yên nhìn về phía hắn, “Không biết cùng với chuyện ta nghe thấy có phải cùng một chuyện.”

Vệ Vô Hạ lắc đầu, “Nghiêm cô nương nghe nói nhất định là chuyện Mộ Dung cô nương sẽ gả cho Thiếu Dương, mà chuyện tại hạ nghĩ đến, chính là một ước định không lâu trước ngẫu nhiên biết được. Ước định một năm vừa mới qua vài ngày, đôi phương liền chọn được người thành thân, không biết Nghiêm cô nương có cảm giác gì?”

Nghiêm Yên khẽ nhấp môi, đứng lên, thay lư hương đã sớm hết mùi, chuyên tâm đánh lửa cho nhiên hương, đến khi một làn hương thơm lại tỏa ra, mới chậm rãi nói: “Cái gọi là ước định một năm, cùng lắm cũng chỉ là tự đặt cho mình một cái quy định, trong vòng một năm nếu chúng ta đều không có người ngưỡng mộ, liền đứng hẹn thành hôn, hiện tại người đó đã có đối tượng muốn thành hôn, ước định này tất nhiên sẽ hủy bỏ, cứ đơn giản vậy thôi.”

“Thu hồi móng vuốt a...” Vệ Vô Hạ tò mò liếc nhìn nàng một cái. “Sao nào? Có chuyện muốn cầu xin ta?”

“Ta muốn ngươi hủy bỏ danh tự của Đông Tuyết trong danh sách tuyển tú, thay bằng tên của ta.”

“Ngươi phải tham gia tuyển tú?” Đầu ngón tay Vệ Vô Hạ nhẹ nhàng đè lại dây đàn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào dung nhan khéo léo tinh xảo của Nghiêm Yên. “Thất bại trong tình trường cũng không có nghĩa phải cam chịu.”

Nghiêm Yên hơi giương mi lên. “Tham gia tuyển tú sao lại là cam chịu?”

“Bởi vì...” Vệ Vô Hạ nghĩ nghĩ. “Bởi vì cuộc sống giàu có xa hoa không bằng cuộc sống bó buộc tự do khoái hoạt, chấp từ giai lão. Tình cảm như vậy không thể tìm thấy trong cung.”

“Ngươi thế nhưng lại trong mong có được một tình yêu như vậy sao?” Nghiêm Yên cười lắc đầu. “Loại tình cảm khả ngộ không thể cầu này vẫn là không nên quá mức trong mong mới được.”

Vệ Vô Hạ nhưng thật ra cảm thấy kinh ngạc, “Chẳng lẽ ngươi không bởi vì thích Thiếu Dương, mới cùng hắn đặt ra ước định một năm sao?”

“Đây là vấn đề của ta, việc ngươi phải làm chỉ là giúp ta.”

“Ngươi sao biết ta nhất định sẽ giúp ngươi?”

“Bởi vì ta nhất định có thể nhập kinh tham gia tuyển chọn, trở thành tân trợ thủ của tỷ tỷ ngươi.”

“Ngươi thế nhưng thật... rất tin tưởng vào bản thân.” Vệ Vô Hạ nhìn qua nơi nàng vừa ngồi, “Đang đọc sách gì vậy?”

Nghiêm Yên nghiêng người qua, đem bản binh pháp kia đưa cho Vệ Vô Hạ, “Ngươi cảm thấy ta không có tư chất đó sao?”

“Nữ nhân xem loại sách nào không phải rất tốt.” Vệ Vô Hạ tiếp nhận quyển sách kia, tùy ý vớt qua một bên, “Chọn sao... ngươi thật sự so với tứ tiểu thư thích hợp hơn rất nhiều.”

Nghiêm Yên cười cười, cũng không nhiều lời, nhẹ nhàng vén váy thi lễ, xoay người rời khỏi biệt viện.

Thong thả bước từng bước về nơi mình ở, đẩy ra cửa viện, nàng cười bình tĩnh mà Nghiêm Yên vẫn luôn duy trì mới nhạt đi một chút, rồi ngay lúc nhìn thấy bóng dáng đứng trong viện kia lại một lần nữa đậm lên, tiến lên gọi khẽ, “Tam biểu ca.”

Vị Thiếu Dương xoay người, trong nụ cười bao hàm sự xin lỗi, “Thực xin lỗi.”

Nghiêm Yên cúi đầu mỉm cười, “Tam biểu ca hình như nên nói những lời giải thích này với Mộ Dung cô nương mới đúng.”

“Tất nhiên... đã nói rồi.”

“Già rồi say rượu cố ý làm chuyện thất đức, cũng nói rồi sao?”

Vị Thiếu Dương không nói gì, nhìn chằm chằm Nghiêm Yên, một lúc lâu sau lại lướt qua nơi khác, “Say thì say, sao có thể già rồi?”

“Tuy rằng tam biểu ca rất ít khi uống rượu, Yên nhi lại biết tam biểu ca ngàn chén không say, sao có thể dễ dàng phát sinh chuyện ngoài ý muốn?”

“Ngoài ý muốn vốn là chuyện không thể dự tính trước được, mỹ nhân ngay trước mặt, rượu không say nhưng người tự say thôi.”

“Tam biểu ca đang tự nói chính mình trở thành một con quỷ hao sắc sao, chính là...”

Nụ cười của Nghiêm Yên nhạt đi, thong thả bước đến, “Huynh làm nhiều như vậy, nhị biểu tẩu sẽ biết tâm ý của huynh sao?”

“Yên nhi!” Vị Thiếu Dương lập tức trầm thanh, “Mặc kệ muội nghĩ thế nào, ta hy vọng đây là lần cuối cùng ta nghe thấy muội nói những lời này.”

“Tất nhiên.” Nghiêm Yên chậm rãi hít sâu một hơi, “Thật xin lỗi, thì ra muội cũng không thể ngoại lệ, khi gặp chuyện thì chỉ biết nói những lời đùa cợt như vậy.” Dứt lời nàng nhìn Vị Thiếu Dương, cười cười, “Nhưng mà, tam biểu ca không giới nguy trang lắm đâu, ngay cả Yên nhi cũng nhìn ra được, nhị biểu ca chắc chắn cũng đã biết.”

“Đây là... một lần cuối cùng.” Vị Thiếu Dương hạ thấp tầm mắt, giống như hạ quyết tâm nói khẽ.

Một lần cuối cùng, quyết tâm như vậy, hắn giống như đã sớm quyết rồi.

Sự tình phát triển đến bước này, thực sự đã không còn liên quan tới Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung. Hai người này ngày hôm qua vẫn còn đang thảo luận chuyện ác giả ác báo, hôm nay lại bị đẩy ra khỏi tiêu điểm, khó tránh khỏi khiến người ta không thích ứng được.

Hách Liên Dung luôn luôn cảm thấy sự thần kỳ của duyên phận, Vị Thiếu Quân câu được câu không phụ họa, đối với cái chuyện say rượu loạn tính này hiển nhiên không tin.

Thế nhưng, hắn lười tìm hiểu, hắn thà rằng tin tưởng Vị Thiếu Dương say thật, cũng không nguyện ý tìm hiểu hàm nghĩa của hành động chính nghĩa này

của Vị Thiếu Dương.

Một khúc nhạc đệm đầy hỗn loạn trôi qua, tựa hồ tất cả đều có sắp xếp, hôn sự của Vị Thiếu Dương cùng Mộ Dung Phiêu Phiêu định vào đầu tháng tám, sau sinh thần của lão phu nhân, mà trước đó, cửa hàng mới của Vị Thiếu Quân cùng Vệ Vô Hạ cũng sẽ chính thức khai trương, cách sinh thần của lão phu nhân hai ngày.

Khi Vị Thiếu Quân tuyên bố chuyện này trước mặt mọi người, Vị Thiếu Dương không có chút kinh ngạc nào, chỉ đưa ra một bản danh sách đã sớm chuẩn bị sẵn, “Nghe nói hôm đó sẽ có nhiều thương nhân kinh thành đến, chút đồ vật này của Vị Tắt Tri đã sớm muốn bán ra ngoài, phiền nhị ca hỗ trợ tìm kiếm khách hàng.”

Vị Thiếu Quân tất nhiên biết hẳn đang hỗ trợ, nếu không ngay lúc quan hệ của họ trở nên khó đoán, Vị Thiếu Quân rất khó mở miệng mong hẳn lấy chút đồ cô bày bán tại mặt tiền của cửa hàng.

Không chút khách khí nhận lấy danh sách, Vị Thiếu Quân nhìn lướt qua thật nhanh, “Yên tâm, tìm được khách hàng, ta sẽ lấy tiền thuê.”

Vị Thiếu Dương gật gật đầu, “Đệ cũng đã đưa đại ca một danh sách như vậy, huynh lúc nào cần dùng, cứ tới khó phòng lấy là được.”

Vị Thiếu Huyền ngồi ở một đầu khác của bàn ăn vội vàng gật đầu, lại có chút khó hiểu, “Các đệ sao vậy? Trở nên thực khác thường.”

Ngô thị đá nhẹ hẳn một cái, lại gấp cho hẳn chút rau xanh, “Ăn nhanh đi.”

Vị Thiếu Huyền ngay lập tức quên ngay chuyện vừa rồi, trả lời một câu, “Được, ăn xong sớm, làm việc sớm.”

Lời này, những người bên cạnh nghe xong còn chưa kịp hiểu gì, mặt Ngô thị lại nhất thời bốc hơi, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Lão phu nhân thực để ý lời nói của Vị Thiếu Huyền, nói với Vị Thiếu Dương, “Nhị ca cháu khai trương cửa hàng, cháu nên giúp đỡ nhiều mới đúng, đề là chuyện làm ăn trong nhà, không cần phân chia làm gì, cũng không tồn tại cạnh tranh.”

Thấy lão phu nhân hiểu lầm, Vị Thiếu Dương chỉ cười cười, “Nãi nãi yên tâm.”

Nghiêm thị bên cạnh lại nói: “Bọn nó sao lại bởi chuyện này mà không được tự nhiên, rõ ràng tẩu tử giờ lại thành nương tử, nương, người bảo Thiếu Dương thích ứng sao được chứ.”

Môi Ngô thị giật giật, giống như có chuyện muốn nói, đảo mắt lại nhìn lại, Dương thị có cùng ý nghĩ với nàng, nghĩ nghĩ đã mở miệng trước, “Nhị thiếu phu nhân lúc đầu chẳng phải là tam thiếu phu nhân sao? Lúc trước cùng nhị thiếu thủy hỏa bất dung, nhìn hiện nay mà xem, ai có thể chia cách bọn họ?”

Hách Liên Dung tự dung bị điểm danh, còn nhắc tới đoạn thời gian xấu hổ lúc trước, không khỏi có chút không tự nhiên, Vị Thiếu Quân lại không chút để ý ánh mắt mọi người cười ôm lấy nàng, nhìn Vị Thiếu Dương nói: “Không àm ỹ không ồn ào sao thành vợ chồng? Tương lai các đệ tất nhiên sẽ giống ta cùng nhị tẩu đệ vậy, tách ra một khắc cũng sợ lâu đầu.”

Hách Liên Dung vội néo hẳn một cái ở dưới bàn, Vị Thiếu Quân giống như không cảm thấy gì, càng ôm chặt lấy nàng.

Vị Thiếu Dương không nhìn ra chút tâm tư, cười nói: “Cảm ơn cát ngôn của nhị ca.”

TĐHS: haiz, khổ thân Thiếu Dương ca ca...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Tri âm cùng thưởng thức nhau

“Chàng với Thiếu Dương rốt cuộc sao vậy?” Trên đường trở lại Thính Vũ hiên, Hách Liên Dung khoan thai hỏi.

Vị Thiếu Quân hơi ngửa đầu, tùy tiện nói: “Khó mà nói hết, đệ ấy gần đây cứ quái lạ sao ấy, chắc là sợ về sau khó có thể ứng phó cái nữ Bao Thanh Thiên kia.”

“Một lời đứng đắn cũng không có.” Hách Liên Dung kéo hẳn lại, bước vượt qua hẳn, “Lễ vật sinh thần bà nội chàng chuẩn bị xong chưa? Còn có mấy ngày, đừng để nước đến chân mới nhảy.”

“Yên tâm đi, Tri Âm Thường sẽ khai trương trước sinh thần của bà nội, đến lúc đó lễ vật chắc chắn không thiếu, chọn hai món tặng bà nội làm thọ lễ, người nhất định thích.”

“Tri Âm Thường?” Hách Liên Dung có chút hứng thú nhớ kỹ ba chữ này, “Tên cửa hàng mới của chàng?”

“Thế nào?”

Nhìn khuôn mặt dào dạt đắc ý của hắn, Hách Liên Dung cố ý bấu môi, “Có thể chấp nhận đi.”

“Không thể nào? Như vậy mà mới có thể chấp nhận sao? Ta nghĩ lâu lắm đấy.”

Hắn không phục khiến Hách Liên Dung bật cười không thôi, “Ta nói thọ lễ sẽ được chấp nhận, trong những món hạ lễ tặng, rất không có thành ý đi?” (hạ lễ: quà tặng khi tham dự hôn lễ, khai trương...)

“Này, đây là rất rất có thành ý đó. Lúc trước tặng bà nội mấy cái vòng trang sức vòng ngọc trên trời dưới đất, bà nội còn nhận, lần này Vệ Vô Hạ mời không ít đại lão bản từ kinh thành đến, lễ vật của bọn họ khẳng định đủ hiển hách, đến lúc đó ta lại giữa đám báu vật đó lựa chọn, tự nhiên so với những người khác tới chợ chọn lễ vật phải tốt hơn gấp trăm lần.”

“Ngụy biện thì ai mà nói lại người.”

Vị Thiếu Quân cười hắc hắc, kéo tay áo Hách Liên Dung, “Liên Dung, chúng ta ra ngoài chút.”

“Đi đâu? Trời cũng tối rồi.” Nói xong nàng mới ý thức được câu Vị Thiếu Quân vừa nói không phải câu hỏi mà là câu trần thuật. Hắn đã sớm lôi kéo nàng đi tới đại môn Vị phủ.

Lúc đầu, Hách Liên Dung còn tưởng hắn muốn tới cỗ Trần nương, chờ xe ngựa đi tới đường lớn Chu Tước, mới có chút dự cảm khác. Thấy bộ dáng hưng trí bừng bừng của hắn cũng không nói câu nào quấy phá, giả vờ như mơ hồ không rõ đi theo hắn vào mặt tiền cửa hàng trên đường.

Lúc này sắc trời tối mịt, ngay cả dưới bóng đèn cũng có thể nhìn ra tòa nhà ba tầng được trang hoàng theo phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã này. Nơi đặt biển vẫn trống không, trên cửa vẫn đặt ván cửa.

“Tường thúc!” Vị Thiếu Quân gõ cửa thật mạnh, vừa gõ vừa gọi. Không lâu sau, một lão nhân mặt dài từ trong ván cửa mở cửa ra, thấy rõ là Vị Thiếu Quân, lúc này mới đỡ xuống một phiến ván cửa, để hai người tiến vào.

Thấp giọng nên, bảo Tường thúc tránh đi, Vị Thiếu Quân giống như đang hiến vật quý đi đến một đại đường trên lầu, giang hai tay ra, xoay nửa vòng, “Vừa lòng không? Lão bản nương?”

Hách Liên Dung cười khê, lập tức liền bị vô số bảo vật hấp dẫn ánh mắt. Từng kiện từng kiện hoặc cổ xưa hoặc tinh mỹ được đặt ở đây, mỗi loại lại được phối hợp bài trí, mỗi một góc độ đều được thiết kế tỉ mỉ, cố gắng để mỗi món đồ cổ đều phù hợp với toàn thể, đồng thời lại không làm mất đi khí chất cổ xưa riêng biệt.

Hách Liên Dung cẩn thận dạo qua trước từng món đồ cổ, ngừng hô hấp, sợ bản thân chỉ cần có một chút sơ xuất sẽ phá hủy đi món bảo vật kia. Vị Thiếu ngay khi ánh mắt nàng dừng lại trên món đồ cổ nào, liền đưa tay lấy nó xuống, hướng dẫn nàng thông qua cảm giác cảm nhận sự tồn tại của nó, nói qua đặc điểm niên kỉ của nó, truyền kỳ được lưu truyền, đặc điểm về màu sắc hình dạng, từng kiện từng kiện đều thuộc nằm lòng.

Giữa một đồng lớn những kiến thức, Hách Liên Dung phần lớn không nhớ hết, nhưng lại vô cùng thỏa mãn, chỉ bởi vì lúc Vị Thiếu miệng lưỡi lưu loát, hắn không chút nào lưu tâm mà thần thái phi dương. (phi dương: ý chỉ sáng lạn)

Hách Liên Dung đột nhiên vô cùng cảm tạ Vệ Vô Hạ, thập phần may mắn hắn thuyết phục được Vị Thiếu Quân, nếu không bản thân không biết đến tận ngày tháng năm nào mới có thể nhìn thấy loại kiêu ngạo thuần túy thỏa mãn này.

Lôi kéo tay Hách Liên Dung, Vị Thiếu Quân lên lầu hai, nhưng không thấp đèn, mang theo Hách Liên Dung chậm rãi sờ qua, vẫn là một cái giá trống không.

“Sao lại trống không?”

“Lầu hai dự định sẽ đặt bảo bối của Vị Tắt Tri, trước khi khai trương một đêm sẽ bố trí.”

Hách Liên Dung cố gắng mở to hai mắt, trước mắt vẫn là một mảnh tối đen, “Vậy lầu ba thì sao?”

“Lầu ba để lưu trữ, tương lai sẽ dùng để đặt tinh phẩm chân chính của Tri Âm Thường.” Vị Thiếu Quân nâng tay che lại ánh mắt Hách Liên Dung, “Trước mắt có thể vẫn để trống.”

Hách Liên Dung cười khê ra tiếng, đây chân chính là không nhìn thấy năm đầu ngón ta, chỉ có thể cảm giác được độ ấm của hắn.

“Liên Dung.” Vị Thiếu Quân chậm rãi ghé lại bên tai Hách Liên Dung, “Cảm ơn nàng.”

Hơi thở ấm áp thổi vào trong tai, Hách Liên Dung kháng nghị, cọ cọ lỗ tai ở trên vai hắn, lại mang theo chút nghi hoặc, “Sao lại cảm ơn thiếp? Tri Âm Thường này, thiếp không có chút công lao nào.”

“Cảm ơn nàng vẫn ở cạnh ta.” Vị Thiếu Quân ôm lấy nàng từ phía sau, đem cằm đặt lên vai nàng, chớp mũi cọ cọ chiếc gáy trắng mịn của nàng, “Cảm ơn nàng tin tưởng ta, cảm ơn nàng... yêu ta như vậy.”

Trước mắt một mảnh tối đen khiến cho những giác quan khác càng thêm nhạy bén, Hách Liên Dung bắt an rụt rụt cổ, “Ngứa...”

Vị Thiếu Quân nhẹ nhàng cười, mang theo nàng từng bước từng bước đi tới, “Ta còn nhớ rõ nơi này...”

Có đặt một chiếc bàn vuông thật lớn.

Vị Thiếu Quân kề bụng Hách Liên Dung bên cạnh bàn vuông, hai tay lại càng gắng sức ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi khí, “Có muốn ở trong này?”

“Chuyện gì...” Hách Liên Dung bị thổi nhiệt khí vào trong tai, sự trêu chọc này khiến toàn thân nàng run rẩy, khẽ đẩy hẳn ra một chút, hô hấp có chút hỗn loạn, muốn cự tuyệt, “Không được.”

Vị Thiếu Quân không cho phép nàng thoát ra, ôm lấy vòng eo của nàng, một lần nữa chậm rãi tìm tới bên tai nàng, ngậm lấy một bên thùy tai của nàng, “Nhớ lại lần ở bên ngoài trước, phản ứng của nàng thật tuyệt, ta cũng như vậy ở phía sau...”

“Đừng, đừng nói...” Nhớ lại cảnh tượng một lần kích tình giữa thiên địa, Hách Liên Dung liền nhin không được cả người nóng lên.

Vị Thiếu Quân cười thật khê, “Nàng rất thích đi? Đến từ phía sau? Mỗi lần đều ngậm ta thật chặt...”

“Chàng...” Hách Liên Dung mặt đỏ tía tai nghe hẳn miêu tả lại sự điên cuồng phóng túng của bọn họ, chỗ sâu nhất trong bụng nhanh chóng xuất hiện một ngọn lửa quen thuộc, dần dần di chuyển xuống bên dưới, đốt cháy nơi chân nàng.

“Phản ứng thật tuyệt...” Bàn tay Vị Thiếu Quân không biết từ khi nào đã vén lên váy Hách Liên Dung, tiến vào chỗ bấp dùi của nàng, mới phát hiện sự nhiệt tình của nàng đã sớm thấm ướt cả khố sam (khố sam=underwear)

“Đừng... Đừng ở đây...” Hách Liên Dung cố gắng nắm lấy cổ tay hắn, “Tuồng thúc còn ở bên dưới...”

“Mặc kệ chứ!” Vị Thiếu Quân lướt qua hai gò má Hách Liên Dung, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn huyền ảo, một tay đi lên trước nắm lấy nơi mềm mại, chuẩn xác tìm được nơi đỉnh núi, nhẹ nhàng xoa nắn.

Nghe thấy nơi yết hầu Hách Liên Dung phát ra tiếng ngâm khê, Vị Thiếu Quân mới buông tha nàng, ôm nàng lại gần hơn, ngay khi đang định tiến thêm bước nữa, từ chỗ cầu thang truyền đến tiếng bước chân, thanh âm Tuồng thúc chân chừ vang lên, “Lão bản?”

Vị Thiếu Quân dừng lại một chút, Hách Liên Dung vội vàng đẩy hẳn ra, vội vàng không ngừng sửa sang lại quần áo hỗn độn.

“Lão bản?” Không thấy hồi âm, Tuồng thúc lại bước lên mấy bậc cầu thang, chỗ cửa cầu thang cũng hiện lên ánh lửa chớp chòn.

“Đừng quá đắc ý.” Hách Liên Dung đỏ mặt nheo Vị Thiếu Quân một cái, đi về phía cầu thang lên tiếng, “Tuồng thúc, chúng ta xuống đây.”

“Đắc ý cũng đâu có gì không tốt a...” Vị Thiếu Quân vượt qua Hách Liên Dung, ôm cổ nàng thấp giọng nói: “Sau khi chúng ta trở về lại tới chỗ hòn núi già kia làm đi?”

“Đi chết đi!”

Hách Liên Dung cả giận một câu, theo ánh lửa nơi Tuồng thúc đi xuống cầu thang, Vị Thiếu Quân đứng tại chỗ sờ sờ cằm, “Không thì trên bàn đá trong viện cũng không tồi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Kinh hỉ khi khai trương

Nhưng mà Vị Thiếu Quân lại không có cơ hội hoàn thành nguyện vọng của hắn.

Ngày đó từ Tri Âm Thuởng trở về, Vệ Vô Hạ liền tới tìm hắn đi ra ngoài, rồi vài ngày sau đó lại vội tới mức chẳng thấy bóng dáng đâu, cho tới tận buổi tối ngày hôm trước ngày khai trương Tri Âm Thuởng, Vị Thiếu Quân mới kéo một thân một mình quay lại Thính Vũ hiên. Tuy rằng một đến mức ngay cả mắt cũng không nguyện ý mở ra, lại không chút nào ảnh hưởng tới hoạt động miệng của hắn, thao thao bất tuyệt báo cáo với Hách Liên Dung về hành trình mấy ngày nay, một hồi lại oán giận Vệ Vô Hạ chỉ biết dùng tài ăn nói, ép hắn chạy việc khắp nơi. Đã nói đêm này sẽ trang bày đồ cổ Vị Tắt Tri cho mượn, chính hắn tự bê mấy món thật lớn, lại chỉ huy thiết kế phối hợp, Vệ Vô Hạ đâu, chỉ biết nắm tay ngồi ở nơi nào đó cười ngây ngô giương mắt ra nhìn, không giúp một chút nào cả.

Hách Liên Dung lần đầu tiên biết hóa ra Vị Thiếu Quân là cái tên cuồng nói, nhắm mắt lại niệm a niệm a niệm niệm, cũng không biết hắn đang tỉnh hay

đang nói mớ nữa, nói từ việc lâu hai có bao nhiêu đồ cỗ, người nào lấy món nào đặt ở chỗ nào, người nào mang vật trang trí nào bày trí ra sao, Hách Liên Dung nghe thấy mà đầu như muốn nổ tung, nhanh chóng che cái miệng hân lại, “Cầm miệng! Chàng ngủ ngay đi!”

“Nói một chuyện cuối cùng! Chiếc bình lớn nhất Vạn thọ vô cường màu hải đường kia được an trí trưng bày trên bàn.” Đợi nửa ngày, Hách Liên Dung cũng không phản ứng lại, liền bồi thêm một câu, “Chính là cái bàn mà ngày đó chúng ta thiếu chút nữa đã làm ở trên đó đó.”

“Làm cái đầu chàng!” Hách Liên Dung nhắc chân đá Vị Thiếu Quân lăn vào mép trong giường, “Còn dám mở miệng đừng trách ta độc ác với chàng!”

Vị Thiếu Quân cười ha ha, thủy chung không mở mắt, lại đưa hai tay lên trước mắt, chậm rãi nắm lại thành quyền, “Liên Dung... Làm sao bây giờ... ta lại đắc ý rồi...”

“Nếu không ngủ, sáng mai sẽ vắng mặt trong buổi lễ khai trương.” Hách Liên Dung không có cách khác nằm vào bên cạnh hân, ôm hân như ôm hải tử, nhẹ nhàng kéo hân vào trong ngực.... “Ôi chào?”

Hách Liên Dung có thể cảm thấy thân thể hân nhẹ nhàng run rẩy, tuy rằng cố gắng áp chế, lại mang theo hưng phấn không thể che dấu.

“Liên Dung...” Vị Thiếu Quân chôn mặt vào trước ngực Hách Liên Dung, hai tay không ngực ôm chặt, thân thể càng thêm run rẩy, lại không nói ra bất kỳ từ nào khác, chỉ có thể gọi tên nàng.

Hách Liên Dung ôm lại hân, cảm thụ được sự kích động của hân, hốc mắt đột nhiên có chút nóng lên, “Vui về sao?”

“Ừ!” Vị Thiếu Quân gật đầu thật mạnh. “Ừ!”

Nhìn dáng vẻ của hân, lòng Hách Liên Dung không biết bị cái gì lấp đầy, đầy đến phát đau, rồi sau đó lại dâng lên sự sung sướng đầy thỏa mãn, cúi đầu hôn hôn tóc hân.... “Vậy thì tốt rồi.”

Cả buổi tối, Vị Thiếu Quân tựa như đứa nhỏ nằm trong lòng Hách Liên Dung. Đại khái là mấy ngày này quá mệt mỏi, không lâu sâu liền nặng nề ngủ thiếp đi. Hách Liên Dung thật giống như bị lây bệnh kích động, tròng mắt thẳng đến nửa đêm mới có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng một lúc, lại lần nữa mở mắt. Vị Thiếu Quân đã không còn trong lòng.

Xoa xoa mắt ngồi dậy, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ còn sớm, gọi Bích Liễu tới hỏi, biết được Vị Thiếu Quân đã dậy được nửa canh giờ, sau khi rửa mặt chải đầu xong liền không biết chạy đi đâu.

“Thực đúng là quá thừa tình lực.” Hách Liên Dung nói thầm, đứng dậy, bảo Bích Liễu chải chuốt tỉ mỉ cho mình, lại bảo nàng lấy chút chỉ hồng sâu tiền đồng, chuẩn bị mang ra ngoài chợ cho mấy người mãi nghệ kiếm sống hoặc khát cái. Sau khi chuẩn bị hết thấy thì đi đến đại sảnh, hôm nay Tri Âm Thường khai trương, nữ quyền mặc dù không nên xuất đầu lộ diện, lại không muốn bỏ qua dịp náo nhiệt này, bao một nhà gian đối diện Tri Âm Thường có thể nhìn đến quang cảnh khai trương rầm rộ bên kia.

Trong đại sảnh, nhóm nữ quyền Vị phủ đã tới rồi, Phương Tiểu Đại mang theo đám công tử phóng đảng cũng đã tới, Vị Thiếu Quân thần tình sáng lạn cảnh cáo mọi người, “Đám người các người liệu mà chọn lúc ít người mới đến, nếu tới lúc đông người lại muốn ta tiếp đón, đừng trách ta không để ý các người.”

Nhìn bộ dáng của hân, tất cả mọi người đều bị sự vui sướng của hân cuốn hút, lão phu nhân lại phụ họa hân, “Được được, chúng ta buổi tối mới đến, cháu cũng chú ý chút, đừng để cho người ta làm hỏng bảo vật.”

“Lão phu nhân cứ yên tâm, buôn bán lớn như vậy Quân thiếu còn làm được, mấy chuyện đó còn không chuẩn bị sao!” Phương Tiểu Đại tựa vào ghế cắn hạt dưa, hưng trí bùng bùng khoe khoang, “Ta cũng chuẩn bị mở cửa hàng lương thực, đến lúc đó khẳng định phải làm lớn hơn người, hai năm sau đám bạn hữu chúng ta phải so xem, ai kém nhất thì phải vẽ hình khốn khiếp chạy khắp phố!”

Hách Liên Dung chưa từng nghĩ rằng đám ăn chơi trác táng này sẽ đề tâm chuyện mà ngày trước nàng tùy ý nói, tuy rằng cảm thấy trọng điểm mà bọn họ hướng tới là nhìn xem ai sẽ phải vẽ hình khốn khiếp chạy khắp phố, nhưng ít nhất đây là chuyện tốt.

Nhưng mà nhìn bóng dáng dò rục của Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung vẫn nhìn không được nhú nhú mày.

“Hôm nay khai trương, đâu phải thành thân, làm chi mà gói mình thành cái bao lì xì vậy...” Tuy rằng càng làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú trắng nõn, nhưng luôn cảm thấy chẳng ra làm sao.

“Cầu chúc việc làm ăn tốt đẹp a, ta cùng Vệ Vô Hạ mỗi người một bộ.” Vị Thiếu Quân cười hi hi, thao dây buộc tóc xuống đưa cho Hách Liên Dung xem, “Nhìn đi, may bằng chỉ vàng.”

Hách Liên Dung hân, nàng cũng không tin Vệ Vô Hạ hôm nay sẽ mặc cái bộ y phục bao lì xì này, cũng không phải ai cũng có dũng khí đem cái màu sắc đỏ chói này mặc trên người.

“Đừng có lỗ mãng, nhiều người như vậy, phải trang trọng một chút.” Hách Liên Dung nói thầm, đem bao lì xì tốt nhất đã chuẩn bị từ sáng nhét vào bên hông hân, lại thay hân sửa lại thất lung, phui phui đầu vai vốn chẳng có hạt bụi nào của hân.

“Nàng thật tốt.” Sự thân thiết lơ đãng thể hiện ra này khiến cho Vị Thiếu Quân cười cong cả mắt, cúi đầu lấy tốc độ cực nhanh trộm hôn lên môi Hách Liên Dung, không coi ai ra gì khiến người ta giận sôi gan.

Hách Liên Dung hô nhỏ che môi lại, bên tai vang lên âm thanh trêu đùa không chút kiêng nể của đám người Phương Tiểu Đại, đỏ mặt vòng qua khuỷu tay hắn, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của đám nữ quyến Vị gia.

Lúc này một gia đình ở ngoài đại sảnh nói: “Nhị thiếu gia, không tìm thấy Vệ công tử đâu cả.”

Vị Thiếu Quân kinh ngạc một chút, rất nhanh nói: “Chắc chắn đi trước rồi, chúng ta cũng đi thôi.”

Mọi người liền đứng dậy, cả đám người nhanh nhanh chóng chóng, an vị trên năm chiếc xe ngựa.

Vị Thiếu Quân chờ tất cả mọi người đã dàn xếp xong, mới lên xe, hỏi Vị Thiếu Huyền: “Thiếu Dương lúc nào thì qua?”

“Đệ ấy tới trước tiếp đón hương thân phụ lão (??), trước giờ lành chắc chắn sẽ đến.”

Vị Thiếu Quân gật gật đầu, lúc này mới ra lệnh khởi hành, Vị Thiếu Huyền thần bí ghé sát bên người Vị Thiếu Quân, “Lát nữa đệ khẳng định sẽ kinh hi, đừng quá kích động a.”

“Kinh hi gì chứ?”

“Nói ra rồi thì còn gọi gì là kinh hi?” Vị Thiếu Huyền thật ra rất kín miệng, trên mặt lại không dấu nổi vẻ đắc ý.

Vị Thiếu Quân rất khó tưởng tượng Vị Thiếu Huyền sẽ mang đến kinh hi gì cho hắn, nhưng mà ngày hôm nay hắn vẫn nên không khản trương, hít sâu một hơi, theo thói quen định nắm tay Hách Liên Dung, gương mặt Phương Tiểu Đại lại xuất hiện trước mắt hắn.

“Quân thiếu, chúng ta đều cao hứng thay ngươi!” Phương Tiểu Đại nhanh chóng cầm lấy tay Vị Thiếu Quân, trong mắt giống như hàm chứa nước mắt.

Vị Thiếu Quân vội vàng tránh khỏi tay hắn, bình ổn lại tinh thần, mới nhớ ra Hách Liên Dung đi theo mấy người lão phu nhân ngồi ở xe sau.

Xe ngựa lại chậm chậm tiến lên phía trước, có thể nghe thấy thanh âm huyền ảo bên ngoài, Vị Thiếu Quân đẩy màn xe lên nhìn, mọi người trên đường đều đang hồi hả đi về phía góc đường không xa, vị trí kia chính là Tri Âm Thưởng của hắn.

“Đến rồi!” Vị Thiếu Quân chỉ chỉ về phía bên đó, lại thấy hai gia đình hắn chính mình phải đi mang theo khuôn mặt lo lắng chạy tới.

“Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia....”

“Làm sao vậy?” Vị Thiếu Quân không nghĩ ra hôm nay có thể chuyện gì có thể khiến cho bọn họ thảm hại như vậy chạy đến.

Hai gia đình kia hoàn toàn rối loạn, một người chỉ vào chỗ đám người, trong cổ họng phát ra âm thanh thực cổ quái “khanh khách”, “Nhị thiếu gia.... Không có! Gì cũng không có!”

“Không có gì?” Vị Thiếu Quân cau mày hỏi một câu.

“Gì cũng không có!”

Hai gia đình kia nói đi nói lại cũng chỉ một câu này, Vị Thiếu Quân nhú mày, nhìn về phía đám người ở đằng xa kia, lười hỏi lại bọn họ, nhảy xuống xe đi về hướng Tri Âm Thưởng, tách ra đám đông đang vây xem, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến Vị Thiếu Quân vạn phần ngẩn ngơ.

Hắn lúc này mới lý giải được, “gì cũng không có” có ý gì.

Tám cánh cửa của Tri Âm Thưởng đều rộng mở, những nơi có thể nhìn thấy bên trong, trống không.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Cướp sạch sành sanh

Thiếu Quân không dám xác định nhìn trái ngó phải, lại lui về phía sau từng bước, ngẩng đầu nhìn cẩn thận ba tầng lầu này, rốt cuộc xác định đây chính là nơi hắn đã đầu tư biết bao công sức.

“Sao lại...” Vị Thiếu Quân cảm thấy cổ họng đau nhức, nói ra hai chữ liền không mở miệng nữa, không kịp chờ gia đình trần thuật lại, lao vào trong cửa hàng.

Không có! Gì cũng không có!

Vị Thiếu Quân phát điên chạy khắp ba dãy tầng lầu, mỗi một tầng đều sạch sẽ ngay cả một hạt bụi cũng không có, không có trường quần, không có nhiều bảo vật, không có đồ cổ... Ngay cả vài tiểu nhị sáng nay vừa mướn được cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Vị Thiếu Quân hoài nghi ai cùng hắn chơi trò đùa ác ý, vẫn là ai đã làm ra thủ thuật che mắt này? Nơi này mỗi một bài trí, mỗi cách trưng bày, đã sớm rành mạch in sâu trong đầu Vị Thiếu Quân, ngay cả khi nhắm mắt lại hắn cũng có đi qua dễ dàng, nhưng hiện tại, gì cũng không có.

Vị Thiếu Quân mờ mịt ra khỏi Tri Âm Thường, đối mặt với mọi người đang vây quanh mình nghị luận, không biết ngây ngốc bao lâu mới tìm lại được thần trí của mình, “Vệ... Vệ Vô Hạ... Vệ Vô Hạ đâu?”

Gia đình vội tiến tới la lên: “Không tìm thấy Vệ công tử.”

“Đi...” Vị Thiếu Quân khó khăn lắm mới từ trong cổ họng nói ra một âm thanh, “Đi tới hẻm Nam Linh, nhị trưởng quầy ở nơi đó.”

Một gia đình vội chạy đi, Vị Thiếu Quân lại nhìn về phía người còn lại, “Người đi tới nhà Tường thúc... hẻm Vĩnh, Vĩnh Cố.”

Gia đình ứng thanh, Vị Thiếu Quân lại bảo hắn đứng lại, muốn nói gì đó, nhưng lực chú ý lại không thể tập trung, một lúc lâu sau mới đem lời muốn nói nói ra khỏi miệng, “Trong nhà không thấy thì đến đường lớn Từ Ngộ tìm Kim khoác lác xem, chất tử của hắn ở đâu.”

Gia đình liên tục đáp lời, chạy nhanh tách khỏi đám người, Vị Thiếu Huyền, đám người phương Tiểu Đại ngồi cùng xe với Vị Thiếu Quân, lại nhân nhiều người xuống xe chạy đến, thấy cảnh tượng như vậy đều sững sốt, Phương Tiểu Đại đi một vòng trong nhà, thăm dò đi ra nói: “Là vậy sao? Chuyển nhà? Hay là... ngôi nhà này vốn là đồ cổ a?”

Vị Thiếu Huyền tìm kiếm trong phòng vài lần, sắc mặt so với Vị Thiếu Huyền càng kém. “Đồ cổ đâu... Vệ, Vệ công tử đâu... đâu...”

Tiêu điểm hai mắt Vị Thiếu Quân tụ lại một chỗ, thấy rõ Vị Thiếu Huyền, đột nhiên giống như bị điện giật nhảy dựng lên, hung hăng nắm lấy cổ áo Vị Thiếu Huyền. “Rốt cuộc sao lại thế này! Đây là kinh hi mà huynh nói sao?”

Trên mặt Vị Thiếu Huyền không thấy chút huyết sắc, đôi môi khẽ run lên, chỉ biết lắc đầu.

“Mau nôi! Sao lại thế này!” Vị Thiếu Quân mờ mịt đem Vị Thiếu Huyền trở thành phao cứu sinh, gắt gao cầm lấy, thẳng đến khi ngón tay bị một người gỡ ra, trước mắt Vị Thiếu Quân mới dần trở nên rõ ràng.

“Nhị ca!”

“Thiếu Dương” Vị Thiếu Quân dường như dùng hết sức lực để nói ra hai chữ này, sau đó không hề mở miệng, ngã ngối trên thềm đá, lẳng lặng chờ đợi gì đó.

Hách Liên Dung hao hết sức lực mới chen được vào bên trong đám người. Nàng cùng nữ quyến Vị gia đứng bên ngoài đám người đợi thật lâu cũng không nghe thấy thanh âm tấu nhạc chúc mừng gì, lại thấy hai gia đình mang theo vẻ mặt hoảng hốt chạy ra ngoài, trong lòng nghi hoặc, lúc này mới tiến vào tìm hiểu.

“Rốt cuộc... làm sao vậy?”

Tình cảnh trước mắt là thứ mà Hách Liên Dung vĩnh viễn không mong muốn, đi tới bên người Vị Thiếu Quân hỏi, Vị Thiếu Quân nhưng không có được một câu trả lời thuyết phục, vẫn ngồi im không nhúc nhích, một lần ngồi xuống này kéo dài cả ngày.

Tất cả mọi người trong Vị gia đã nhận ra sự bất thường, được Hách Liên Dung khuyên đi tới trà lâu ngồi trước, xua tan đám người, lại muốn giúp đỡ dìu Vị Thiếu Quân đi vào trong Tri Âm Thường. Vị Thiếu Quân lại giống như khối đá, vẫn như cũ không nhúc nhích, thẳng đến khi một gia đình chạy về, hắn mới “đăng” một tiếng nhảy lên, nhanh chóng nắm tay tay gia đình kia, “Thế nào?”

“Không tìm được Tường thúc, nơi đó bây giờ là một tòa nhà bỏ không, Kim khoác lác cũng đi, lão bản nói chất tử Tường thúc hôm qua vội về nhà chịu tang, không biết bao giờ mới trở lại.”

“Nhị thiếu, nhị thiếu gia!” Gia đình khác lúc này chạy trở về, “Trong nhà nhị trưởng quầy không có ai, hàng xóm nói đêm qua nghe thấy tiếng động, giống như chuyển nhà.”

Đây là trùng hợp sao? Chỉ sợ không ai tin tưởng.

“Là Vệ Vô Hạ.” Vị thiếu rốt cuộc chặt đứt tia hy vọng cuối cùng, lý trí cũng dần dần quay về, người có thể khiến cho nhị trưởng quầy, Tường thúc cùng Tri Âm Thường trong một đêm biến mất, ngoại trừ Vệ Vô Hạ thì hắn không còn nghĩ đến ai khác, nhưng là hắn nghĩ không ra... “Hắn sao lại làm như vậy?”

“Vi...” Vị Thiếu Huyền vẫn xụi lơ trên mặt đất giống như đã chết, sắc mặt xanh mét mấp máy môi, cố gắng để mình phát ra âm thanh, “Vi... Vị Tất Tri...”

Vị Thiếu Quân lắc đầu, “Hắn mất nhiều tinh lực như vậy, sao lại chỉ vì một nơi như Vị Tất Tri.”

Vị Thiếu Dương nói tiếp: “Hon nữa mấy thứ kia cho dù có mất hết, cũng chỉ là chút tổn thất nhỏ, không đủ tổn hại đến nguyên khí Vị Tắt Tri.”

“Hắn là vì... toàn bộ Vị Tắt Tri!” Suy nghĩ Vị Thiếu Huyền chưa từng rõ ràng như vậy, đứng lên, một màn Vệ Vô Hạ cùng hắn tiếp xúc tựa như tơ, khéo léo đan xen tạo thành một bức họa xoay tròn, “Đêm qua, sau khi Thiếu Quân mang theo người tới hỗ trợ lấy đồ cổ, Vệ Vô Hạ tới tìm ta, hỏi ta có muốn cấp Thiếu Quân một chút kinh hi...”

“... Lầu ba Tri Âm Thường là nơi Vị huynh có khát khao phát triển, nếu ngày mai Vị huynh nhìn thấy lầu ba được lấp đầy bằng tinh phẩm, nói không chừng vui quá mà khóc.”

Vị Thiếu Huyền vội vàng truy vấn, “Làm thế nào có thể khiến lầu ba Tri Âm Thường tràn ngập tinh phẩm?”

Vệ Vô Hạ cười chỉ chỉ bên hông Vị Thiếu Huyền, “Đại ca nghĩ sao?”

“Như vậy sao được!” Vị Thiếu Huyền không chút suy nghĩ, “Thiếu Dương cho mượn mấy món đồ đã là hết lòng, đệ ấy không mở miệng, ta sao có thể tự ý lấy đồ trong kho ra?”

Vệ Vô Hạ cười lắc đầu, “Nếu Thiếu Dương trước đó đã đáp ứng, sao có thể gọi là kinh hi? Huống hồ cùng với đồ cổ lúc trước giống nhau, chỉ mượn một ngày, ngày mai sau khi khai trương, liền trả lại.”

“Này... vẫn không được.” Vị Thiếu Huyền sờ sờ chìa khóa bên hông, “Ngươi cũng thấy rồi đó, trong kho phòng có ba chìa khóa, nếu có thể tập hợp đủ ba chìa khóa thì mới có thể mở ra.”

Vị Thiếu Huyền còn chưa nói xong, Vệ Vô Hạ đã từ trong tay áo lấy ra hai chìa khóa khác, lắc lắc trước mặt hắn, “Hai người khác chính đã thực nguyện ý tạo cho Vị huynh kinh hi đâu, chỉ là bọn họ sợ bị Thiếu Dương trách cứ, đã rời đi trước, đem quyền quyết định giao lại cho đại ca, đến lúc đó nếu như bị phạt, tất nhiên ba người sẽ cùng chịu.”

Nhìn đến hai chiếc chìa khóa kia, tâm Vị Thiếu Huyền trở nên thả lỏng. Từ nhỏ đến lớn, hắn trong nhà là kẻ khóc nhất khờ nhất, mà Vị Thiếu Quân lại là kẻ trong nhà khó kiềm chế nhất, hai người có tính cách trống đánh xuôi kèn thổi ngược như vậy, rất ít người có thể tin tưởng bọn hắn có thể hòa hợp với nhau, mà thực tế, bọn họ không chỉ hòa hợp, Vị Thiếu Quân còn là đối tượng duy nhất mà Vị Thiếu Huyền có thể rãi bầy hết tâm sự.

“Đương nhiên, được hay không vẫn do đại ca quyết định,” Vệ Vô Hạ đem chìa khóa đưa tới trước mắt Vị Thiếu Huyền, thoải mái nói: “Tại hạ chỉ cảm thấy được giữa hai người kết giao với nhau không thể chỉ có một người trả giá, tại hạ nghe nói Vị huynh gần đây vì gia sự của đại ca mà hao tổn không ít công sức, thế nào? Quan hệ giữa đại ca cùng đại tẩu có chuyển biến tốt đẹp?”

Đúng vì những lời này khiến cho Vị Thiếu Huyền hạ quyết tâm, cho dù mai này bị Thiếu Dương trách mắng thì tâm tình cũng vẫn tốt, mở ra đại môn kho phòng Vị Tắt Tri.

Nghe đến đó, mặt Vị Thiếu Dương nháy mắt trắng bệch, xoay người xông ra ngoài, thân thể Vị Thiếu Quân giật giật, lại không hề đứng lên, suy sụp nhìn Vị Thiếu Huyền, “Vệ Vô Hạ có bản lĩnh như vậy, ba xạo vài câu đã khiến cho huynh đem toàn bộ Vị gia giao ra ngoài?”

“Hắn... từ lúc tiến vào ở trong nhà, hắn vẫn luôn giúp đỡ nhà mẹ đẻ đại tẩu đệ, tuy rằng hắn vẫn không để Thục Cần nói cho ta biết... Nhưng ta hiện tại mới hiểu được, hắn từ lúc đó đã muốn tiếp cận ta...”

“Thật sự thua...” Vị Thiếu Quân thống khổ nhắm mắt, lại mở mắt ra, trong mắt tràn ngập mờ mịt cùng bại bại, không có lối thoát. (bại bại: bại bại trận.)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Một mảnh hỗn loạn

Sau đó, chuyện tình cũng không phải có kết quả xấu nhất, Vị Thiếu Dương quay trở về Vị Tắt Tri, tìm những người có chìa khóa kho phòng. Bọn họ đều là những lão thần từ trong Vị Tắt Tri, sau khi biết được việc này, phản ứng đầu tiên là chửi ầm lên, điều này khiến cho Vị Thiếu Dương an tâm một chút, bởi vì điều hắn không muốn tin tưởng nhất là trong Vị Tắt Tri có nội quý, thông đồng với Vệ Vô Hạ làm chuyện bất lợi với Vị Tắt Tri.

Nhưng mà, tin tức tốt cũng chỉ có vậy, kho phòng Vị Tắt Tri vẫn trống hơn một nửa, khi Vị Thiếu Huyền tới nơi nhìn thấy tình cảnh này cả kinh hô “Không thể nào!”, nói hắn chính mắt trông thấy Vệ Vô Hạ phái người vận chuyển đồ cổ đi, số lượng không tới một phần ba.

Việc lạ không chỉ có vậy, bởi vì hai lão thần từ kia đều nói chìa khóa không rời khỏi người họ, như vậy, chìa khóa trong tay Vệ Vô Hạ càng không có khả năng?

Vị Thiếu Dương đương nhiên trước tiên tới báo quan, Hàn đại nhân thăng chức vào kinh, tân nhậm tri phủ đại nhân mới nhậm chức được có hơn mười ngày, gặp phải loại án này tất nhiên rất nôn nóng, muốn nhanh chóng phá án để gây dựng công trạng, thế nhưng khi hắn nghe được kẻ tình nghi là đệ đệ Thục phi, quốc cữu đương triều, ngay lập tức bác bỏ đơn kiện của Vị Thiếu Dương.

Nói vậy! Đường triều quốc cữu lại lặn lội đường xa chạy tới tỉnh kể với một cái cửa hàng đồ cổ nhỏ nhà người chắt?

Đúng vậy, này cũng là vấn đề mà người trong Vị gia trầm tư không thể giải. (rất nhiều nghi vấn mà không có câu trả lời.)

Lại thông qua xuy xét, Vệ Vô Hạ hiển nhiên là đã sớm có dự mưu có tổ chức phạm án, bởi vì trong kho phòng mất đi đồ cổ, bỏ qua những cửa cái được giấu ngoài Vị Tất Tri, đại đa số đều là thương phẩm đã được ký kết, hoặc là thay kiểm tra, phó thác gửi lại.

Nói cách khác, bị mất số hàng hóa này, tổn thất của Vị Tất Tri so với giá trị thực của đồ cổ cao hơn gấp mấy lần, mà khiến cho Vị Tất Tri tổn thương nguyên khí còn là một kiện cực phẩm mà mới mua được không lâu, cũng chính là món đồ trong miệng Vị Thiếu Quân nói có thể khiến Vị Tất Tri xoay vòng trong hai tháng gì đó.

Trong tay Vệ Vô Hạ nhất định có danh sách, nói cách khác, trong Vị Tất Tri vẫn có nội quỹ, bằng không mục tiêu của hắn sẽ không chính xác như vậy.

Dù sao, hết thảy mọi chuyện cũng không còn quan trọng nữa, Vệ Vô Hạ, Tri Âm Thường, đồ cổ, nội quỹ... Vị Thiếu Dương ném tất cả ra sau đầu, lập tức bắt tay vào bán của cải lấy tiền mặt bù vào tổn thất, cố gắng có thể bù vào khoản lỗ, bảo toàn danh dự của Vị Tất Tri.

Nhưng mà tất cả giống như đã trải qua dày công tính toán, Vị Thiếu Dương bất luận bỏ khuyết thể nào, vẫn không bù lại được cái vực sâu không đáy mà việc mất đi đồ cổ lưu lại, chỉ có thể cẩn thận không chế không để lộ việc này ra ngoài, để tránh mở rộng ảnh hưởng, nhưng những khoản bồi thường kén xù vẫn khiến Vị Tất Tri lâm vào khốn cảnh nguy nan, liền ngay cả trong Vị phủ đều yên lặng đuổi đi một ít nô bộc hạ nhân, tiết kiệm mọi chi phí.

Mấy ngày này, trong Vị phủ vẫn bị mây đen bao phủ. Sinh thân của lão phu nhân tất nhiên không có cách nào tổ chức. Hôn sự của Vị Thiếu Dương cùng Mộ Dung Phiêu Phiêu xem ra cũng sẽ bị gác lại vô thời hạn.

Vị Thiếu Dương vội đến không kịp thời, vận dụng hết thảy những mối quan hệ của mình, dựa vào biển vàng danh dự ba mươi năm của Vị Tất Tri mượn về không ít bạc, chỉ tiếc lỗ hồng quá lớn, lấy đồng không bù được tây, mấy ngày nay đứng là sút đầu mẻ trán. May mà... không phải chỉ một mình hắn chống đỡ.

Hách Liên Dung nghĩ rằng Vị Thiếu Quân đã chịu quá nhiều đã kích, trên thực tế, ngay đêm xảy ra mọi chuyện đó, hắn quả thực không nói một lời nào, giam mình trong phòng. Về mặt uế oài giống như muốn dọa chết người. Đối với mọi cách trấn an của Hách Liên Dung vẫn luôn khoanh mặt làm ngơ. Ai ngờ ngay lúc Hách Liên Dung vô cùng lo lắng, sáng sớm hôm sau, hắn cư nhiên tinh thần sáng lạn tới tìm Vị Thiếu Dương, hỏi hắn rằng bản thân có thể giúp đỡ cái gì.

Trông nom Vị Tất Tri, Vị Thiếu Quân trước lúc Vị lão gia lâm trung đã dặn dò như vậy. Hơn nữa còn đặc biệt nói với hắn hai lần. Vị thiếu khi đó chưa hiểu được ý của Vị lão gia, bởi vì hắn lúc ấy đã thực sự là một kẻ ăn chơi không được người khác coi trọng. Nhưng hiện tại, hắn đã hoàn toàn hiểu được ý của Vị lão gia.

Huynh đệ đồng tâm. Sự đồng tâm này, Vị lão gia chắc phải chưa từng phủ nhận hắn mới có thể, vẫn luôn kỳ thác kỳ vọng thật cao đối với huynh đệ bọn họ. Cho nên tại thời khắc nguy hiểm này, hắn không có thời gian mà đi tự trách cùng hổ thẹn.

Điều này khiến Hách Liên Dung thả lỏng, nhưng vẫn không thể hoàn toàn thoải mái. Có áp lực sẽ có phát tiết, phát tiết không được thì áp lực sẽ trở thành sự tích tụ trong lòng. Hách Liên Dung hiện tại thật hy vọng Vị Thiếu Quân có thể kiên trì quyết tâm tới kinh thành tìm Vệ Vô Hạ, tuy rằng Vị Thiếu Dương nói rất có lý, một trò lừa bịp tốn nhiều tâm tư như vậy, tuyệt đối sẽ không có lần sau, Vị Tất Tri mở ở thành Vân Trữ đã ba mươi năm còn có thể bị hắn hủy trong một đêm, tới kinh thành rồi, chẳng phải rõ ràng người ta là dao là thớt, mình là thịt bò sao?

Vị Thiếu Quân bị đã kích, tuy nhiên đừng mong hắn đem chuyện này đặt tận đáy lòng, hay thật sự quên việc này một lần nữa bắt đầu lại, hắn cũng chỉ để cho bản thân sa sút tinh thần trong một buổi tối thôi, so sánh ra, tình huống của Vị Thiếu Huyền càng khiến cho người ta lo lắng.

Mười ngày, Vị Thiếu Huyền luôn trốn trong phòng mình đóng cửa không ra, không dám gặp ai, ngay cả Ngô thị cũng không gặp.

Ngô thị hiểu được tâm tình tự trách của hắn, bắt đầu thuận theo hắn, mỗi ngày đem cơm canh bưng đến trước cửa phòng, thường thường khuyên hắn một chút, nhưng qua vài ngày hắn vẫn cứ như vậy, còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng, che lại tất cả các cửa sổ, không cho ánh sáng chiếu vào chút nào, cả khi Ngô thị nói rách miệng, hắn vẫn cứ một mình tránh trong căn phòng tối đen, không chịu lên tiếng trả lời.

Ngô thị hoàn toàn bế tắc, nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng quyết định đi tới Thính Vũ hiến một chuyến.

“Tàu có chút tiền riêng...” Ngô thị lấy ra một bọc nhỏ tùy thân, bên trong bao gồm ngân phiếu và trang sức, đại khái khoảng hai ba nghìn, “Trong thời gian này trong nhà cần chi rất nhiều, chút bạc này muội cứ cầm dùng trước, ta lại thu thập khắp nơi xem sao, nhất định không thể để chuyện làm ăn gặp sự cố, ngày cũng sẽ không trải qua được.”

Hách Liên Dung không cự tuyệt nài, nàng hiểu được hành động này của Ngô thị là đang mua cho Vị Thiếu Huyền chút an tâm. Mấy ngày qua, mọi người mặc dù không có biểu đạt gì bên ngoài, nhưng thái độ lại vô cùng rõ ràng. Nhất là Nghiêm thị, nếu nói oán khí của nàng đối với Vị Thiếu Quân là từ việc dẫn Vệ Vô Hạ vào phủ, như vậy đối với Vị Thiếu Huyền, còn lại hoàn toàn là phần hận.

“Đại tẩu không cần quá lo lắng, chuyện tòi tệ hơn chúng ta cũng đã trải qua, còn có chuyện gì không thể đối mặt?”

Ngô thị gật gật đầu, trước khi rời đi do dự mở miệng, “Kỳ thực đại ca muội... chỉ muốn khiến Thiếu Quân vui vẻ mà thôi.”

Nhìn Ngô thị từng cả vú lấp miệng em hiện tại lại bất an như vậy thay Vị Thiếu Huyền giải thích, hách Liên Dung mới chính thức cảm thấy Ngô thị cũng có cảm tình với Vị Thiếu Huyền.

Vào buổi tối khi dùng cơm, Hách Liên Dung cũng phân phó riêng phòng bếp làm phong phú một chút, cùng tại bàn cơm nói rõ đây đều là tâm ý của Ngô thị, chỉ tiếc thu hoạch không lớn, Nghiêm thị thậm chí ngay tại chỗ ném đĩa đi, nói chính mình không có tâm trạng ăn cơm.

Ngô thị cúi đầu không nói một câu nào, nhìn qua có chút đáng thương, lại vẫn hướng mọi người cười cười, rồi sau đó đứng dậy rời đi.

Này vốn là một cảnh tượng xấu hổ, những người khác trên bàn lại không có chịu ảnh hưởng nhiều, bởi vì bọn họ đã gặp qua những tình huống đáng sợ hơn, so sánh mà nói, một chút xấu hổ này chẳng đáng gì.

Quan hệ giữa người với người trong Vị phủ đột nhiên trở nên lạnh lùng, này đương nhiên không phải nói bọn họ bình thường cũng rất thân cận, chỉ nói tương đối mà thôi. Không ai lại tụ tập một chỗ bắt quái, không ai lại trên bàn cơm tìm ai gây chuyện, đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, không nghĩ nói đến việc mất cảm nào sợ trở thành tiêu điểm của mọi người. Nếu đây là khi Hách Liên Dung vừa tiến vào nhà, nàng sẽ cảm thấy may mắn vô cùng, nhưng hiện tại, nàng thế nào cũng không thể vững dậy tinh thần. Thế nhưng nàng mỗi ngày vẫn cố gắng làm tốt vai trò đương gia, cố gắng thay đổi các món ăn vào giờ cơm chiều, điều động mọi người cùng nhau đến, cố gắng phối hợp với Vị Thiếu Quân cùng Vị Thiếu Dương, mặc kệ bọn họ bên ngoài gian nan vất vả thế nào, ít nhất muốn bọn họ không có chút buồn phiền nào khi ở nhà. Nàng không cho phép bản thân yếu đuối, thời điểm như vậy, mọi người nên đồng tâm hiệp lực, nếu đã tan rã, hợp lại rất khó.

Nhưng là mặc kệ quan hệ của mọi người trong Vị phủ trở nên thế nào, trong lòng bọn họ vẫn luôn thắc mắc một vấn đề, thì phải là Vệ Vô Hạ... Rốt cuộc mục đích của hắn là gì? Theo như lời của tân nhậm chi phủ, Vị Tất Tri tuy là một hiệu buôn không nhỏ, nhưng tại thành Vân Trữ cũng không phải là lớn nhất, càng miễn bàn tới những đại thương nhân trong kinh thành. Vệ Vô Hạ, đệ đệ sủng phi trong hậu cung, hầu gia Hoàng thượng ngự ban, đòi tiền đòi quyền người nào đều không phải dễ như trở bàn tay? Có thể không quản một nhọc đến nơi Vân Trữ xa xôi như vậy, chỉ vì tính kẻ Vị Tất Tri bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Chương 176

Nguồn bị nhảy chương mời các bạn đọc chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Gặp lại trong núi

Thiếu Quân không chút suy nghĩ nhảy xuống khỏi xe ngựa, giống như nỗi con điên chạy dọc theo đường mòn trên núi.

Lâu như vậy, hắn luôn luôn suy nghĩ, rốt cuộc tại bản thân đen đủi, hay là tại bản thân không đủ thông minh? Hắn vẫn luôn ôm địch ý với Vệ vô Hạ, cuối cùng lại bởi vì hai chữ “tín tưởng” đặt trên người Vệ Vô Hạ, chỉ bởi giấc mộng chó má của mình.

Nếu hắn có thể tại lúc Vệ Vô Hạ đưa ra đề nghị cứ kiên trì đi thái độ du đãng, không đem những khổ tâm bại lộ ra ngoài, như vậy hiện tại có phải sẽ khác hay không? Có lẽ sẽ không, Vị thiếu hiểu được từ đầu đến cuối, Vệ vô Hạ tiếp cận Vị gia là có mục đích, con đường này không thông, tự nhiên sẽ đi tìm đường khác, nhưng ít nhất... Nếu hắn lựa chọn cách khác... bản thân mình sẽ không đau khổ như vậy.

Vị Thiếu Huyền sai sao? Không, theo Vị Thiếu Quân, tất cả mọi chuyện đều là do hắn tạo nên.

Không biết chạy bao lâu, tốc độ Vị Thiếu Quân vẫn không giảm xuống. Đường mòn sau núi vốn là do du khách đi lại nhiều mà thành, cũng không có kết cấu rõ ràng, Vị Thiếu Quân lại giống như người hiểu biết, nương ánh trăng rẽ phải rẽ trái, thẳng đến khi đi vào nơi sâu trong núi.

“Vệ Vô Hạ.” Vị thiếu thờ gấp, dừng lại tại chỗ trống giữa núi, không ngoài sờ liệu nhìn thấy giữa bãi đất trống có đặt một bàn rượu, cái người vừa kêu tên đang khoanh tay ngắm trăng.

“Vị huynh cư nhiên tìm tới nơi này...” Vệ Vô Hạ cũng không quay đầu, khoát tay áo, cho mấy gia đình đang ngăn cản Vị Thiếu Quân lui ra, nhắm một ngụm rượu ngon trong tay, “Thật sự khiến tại hạ kinh ngạc.”

“Đây là nơi mà ta tìm cho ngươi, sao lại không tìm được chứ.” Vị Thiếu Quân khinh thường hừ một tiếng, “Lại tới đây tưởng nhớ phụ thân? Cái chuyện xưa của ngươi kia dĩ nhiên là thật chẳng?”

Hách Liên Dung theo Vị Thiếu Quân đi vào ven hồ Tiểu Minh.

Vị Thiếu Quân vội vàng rời đi như vậy, Hách Liên Dung càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, cũng liền quay trở lại, vốn định tới cửa nhìn xem, truy hỏi một chút, không nghĩ lại thấy xe ngựa Vị Thiếu Quân lệnh chuẩn bị xe ngựa ra ngoài, về mặt âm trầm khiến cho người ta không cách nào yên tâm.

Hách Liên Dung chạy đuổi theo xe ngựa một đoạn. Vị Thiếu Quân lại không nghe thấy tiếng gọi của nàng, Hách Liên Dung cũng không lại quay về Vị phủ, ra cửa hẻm tìm một chiếc xe ngựa. Vốn khi đó, Vị Thiếu Quân ra lệnh cho xe chạy nhanh tới mức không thấy bóng dáng, may mà hiện tại sắc trời tối mịt, người trên đường đi xe dần thưa thớt, tìm một chiếc xe ngựa chạy như bay khỏi bụi mịt mù có vẻ dễ dàng hơn.

Hách Liên Dung cứ như vậy đi theo Vị Thiếu Quân đến ven hồ Tiểu Minh, tìm được xe ngựa của Vị Thiếu Quân, lại không tìm được người.

Xem ra, Vị Thiếu Quân đã vào núi. Dưới cảnh tối lửa tắt đèn như vậy, hẳn có thể vào núi làm gì? Tuy rằng nhìn trên núi tối om có chút sợ hãi, nhưng Hách Liên Dung không cách nào thôi lo lắng cho Vị Thiếu Quân, từ thương hộ nơi chân núi mượn một chiếc đèn lồng, cố gắng to gan bước lên sơn đạo kia.

“Thiếu Quân? Vị Thiếu Quân?” Hách Liên Dung đã cùng Vị Thiếu Quân lên núi này vài lần, biết trong núi cũng không có mãnh thú ác trùng nào, cho nên mới dám yên tâm la lên. Núi ban đêm yên tĩnh không chút tiếng động, thanh âm Hách Liên Dung có thể truyền đi thật xa.

Đi được khoảng một khắc, cũng hồ suốt một khắc, Vị Thiếu Quân không hề đáp lại. Hách Liên Dung nhìn ánh nến trong đèn lồng, mình đốt hơn nửa, nếu không xuống núi sợ sẽ phải lần mò trong ngọn núi này. Nhưng cứ đi như vậy nàng lại không yên tâm, không cam lòng gọi thêm vài tiếng, bên tai tràn ngập âm thanh của chính mình vang vọng lại, khiến cho Hách Liên Dung cảm thấy vô cùng thất bại.

Do do dự dự xoay người, Hách Liên Dung cuối cùng quyết định đi xuống núi. Không nghĩ mới đi được vài bước, liền nghe thấy phía xa xa truyền đến tiếng bước chân loạt xoạt.

Hách Liên Dung vội vàng quay đầu lại, giở đèn lồng lên nhìn nửa ngày, chần chờ gọi một tiếng, “Thiếu?”

Người tới nhưng không tiến lên, đứng ở chỗ cách Hách Liên Dung một đoạn, “Xin hỏi là Vị phu nhân sao?”

Hách Liên Dung thấy hẳn không có hành động ác ý thì thả lỏng một chút, trả lời: “Đúng vậy, xin hỏi người là...”

“Vị phu nhân mời đi theo ta, Vị công tử đang cùng công tử nhà ta ôn chuyện ở phía trước.”

Hách Liên Dung bước tới phía trước hai bước, thấy rõ người tới mặc bộ y phục theo kiểu gia đình, “Công tử nhà người?”

Người nọ khẽ gật đầu, cũng không nhiều lời, xoay người đi ở phía trước dẫn đường, Hách Liên Dung không chút do dự bước theo sau... Hiện tại bốn bề vắng lặng, nếu hẳn muốn gây bất lợi cho mình thì thực dễ dàng, không cần phí sức như vậy.

Người nọ mang theo Hách Liên Dung đi khoảng thời gian một nén hương, liền theo một lối rẽ xoay người đi xuống, không lâu sau dừng lại, cùng ba gia đình ăn mặc giống hần tụ họp, lại chỉ vào phía trước nói: “Công tử đang ở đây, mời Vị phu nhân đi qua.”

Hách Liên Dung đã sớm thấy bãi đất trống phía trước có ánh lửa, có thể loáng thoáng nhìn thấy hai bóng dáng đang chớp động, người dẫn đường cho nàng cúi thấp người, khi bước qua ba gia đình kia trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, xem bọn họ thân hình to lớn mặt mũi hung tợn, tay càng nắm chặt thành quyền.

“Thiếu Quân?” Tối chỗ đất trống, lại chỉ thấy một bóng người, Hách Liên Dung thả chậm cước bộ gọi một tiếng, bởi vì người này cũng không phải Vị Thiếu Quân.

“Tẩu tử... gần đây khỏe không?”

Nghe thấy thanh âm này, Hách Liên Dung cảm thấy máu trong thân thể nhanh chóng đông lại, thân thể cũng trở nên cứng ngắc, thẳng đến khi người nọ quay đầu lại, đứng trước mặt mình.

“Vệ Vô Hạ?” Sắc mặt Hách Liên Dung tái nhợt, lưng cứng lại, không cho bản thân thoát ra chút yếu đuối nào, “Thiếu Quân đâu?”

Vệ Vô Hạ hơi nâng mi, “Tẩu tử sao lại phòng bị tại hạ như vậy? Tại hạ đối với tẩu tử chưa từng có ác ý.”

Hách Liên Dung nắm chặt tay cắn chặt khóp hàm, không nghĩ cùng hẳn nói lời vô nghĩa, “Thiếu Quân đâu?”

Vệ Vô Hạ nhún nhún vai, nâng tay chỉ chỉ hướng bên cạnh, “Vị huynh thật là chẳng khách khí chút nào, xoay tay ta đến mức bị thương.”

Hách Liên Dung theo hướng đầu ngón tay hẳn nhìn qua, rốt cuộc thấy rõ dưới bóng cây cách đó không xa có một bóng đen đang nằm, vẫn không nhúc nhích, giống như mất hết sức sống.

Hách Liên Dung kinh hô tiến lên, đem người trên mặt đất nọ lật lại, không phải Vị Thiếu Quân thì còn là ai! Hắn nhắm chặt hai mắt, hốc mắt ứ huyết, chỗ

khỏe miệng rõ ràng có máu chảy ra, sắc mặt trắng bệch, không chút sinh khí.

Hách Liên Dung nhìn không được vuốt ve hai gò má hần, kêu tên của hần, trong mắt có dòng nước ảm áp trào ra, nàng lay lay hần, hy vọng hần có thể mở mắt, nhưng lại không được như ý nguyện.

“Thương thế Vị huynh tựa hồ không nhẹ đâu.” Vệ Vô Hạ chậm rãi bước từng bước thong thả tới trước mặt Hách Liên Dung, thản nhiên nói: “Xem ra phải nhanh chóng trị liệu mới được.”

“Tên khốn này!” Hách Liên Dung đặt Vị Thiếu Quân xuống, xông đến trước mặt Vệ Vô Hạ, nâng tay chính là một cái tát.

Vệ Vô Hạ sớm hơn cầm được cổ tay nàng, chắc chắn mấy tiếng lắc lắc đầu, “Nàng sao lại cũng như vậy? Cẩn thận bị hộ vệ của ta nhìn thấy, biến nàng thành bộ dạng giống như hần.”

Hách Liên Dung muốn rút cổ tay lại, nhưng làm thế nào cũng không thành công, nghiêng răng nghiêng lời trừng mắt nhìn hần, “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Hãm hại Vị gia còn chưa đủ hay sao? Còn muốn hại Thiếu Quân?”

“Nàng đúng là hiểu lầm ta.” Vệ Vô Hạ nắm tay Hách Liên Dung kéo nàng vào trong lòng, “Muốn trách thì trách hần quá mức thông minh, đoán được khi ta lấy ra ngọc bội thì đến năm phần sẽ nhớ đến cha ta, sẽ đến nơi nơi tự thương tâm rần rật.” Hần tăng thêm lực tay, đem cổ tay Hách Liên Dung kéo về phía sau, ôm lấy vòng eo của nàng, không cho nàng tiếp tục giãy dụa, “Hần chạy tới quá táo, ta cuối cùng không thể ngồi chờ chết, đứng không?”

“Ngươi này... Buông!” Cảm thấy thân thể hần càng ngày càng dán chặt, Hách Liên Dung càng thêm giãy dụa, bất chợt bị một lực mạnh mẽ kéo tới tảng cây, sau lưng là thân cây, trước mặt là bóng dáng to lớn của Vệ Vô Hạ.

“Ta đối với nàng thực sự không có kiên nhẫn.” Vệ Vô Hạ chậm rãi thở ra, giam cầm Hách Liên Dung đồng thời khều cằm của nàng, “Nàng không có tuyệt thế dung mạo, lại chẳng tri thư đạt lễ, chỉ có sự ngoan hạ quật cường dấu dưới vẻ dịu hiền, nhưng lại cố tình khiến ta cảm thấy hứng thú.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Đưa ra lựa chọn

Hiển nhiên lời này khiến cho Hách Liên Dung lạnh cả người, nàng cất lực lui về phía sau để kéo dài khoảng cách. Vệ Vô Hạ nhìn nàng, chậm rãi cúi xuống, khi Hách Liên Dung tránh cũng không thể tránh lộ ra một chút tươi cười, buông nàng ra, “Yên tâm, ta cũng sẽ không ép buộc nàng làm gì, bởi vì ta cảm tạ nàng, câu chuyện xưa kia khiến cho lòng ta cảm thấy dễ chịu không ít.”

Hần nói xong lời cảm ơn, Hách Liên Dung nhưng không cảm kích, chạy về phía Vị Thiếu Quân ôm lấy hần, hít một hơi thật sâu, cực lực không chế chính mình, làm theo những gì mình nghĩ.

“Ngươi nếu cảm tạ ta, hiện tại sẽ đưa chúng ta xuống núi.” Vệ Vô Hạ nói đúng một câu, thương thế Vị Thiếu không nhẹ, cần nhanh chóng trị liệu, bộ dáng hiện tại của hần, Hách Liên Dung không cách nào mang hần xuống núi, cho nên Hách Liên Dung vứt bỏ hết thấy, mang hần xuống núi mới là đại sự hàng đầu.

Vệ Vô Hạ nhún nhún mày, “Đây cũng không phải yêu cầu tốt gì, bởi vì ta không muốn làm như vậy, trừ phi... nàng cầu xin ta?”

Vệ Vô Hạ cũng không thể tự xác định, thứ hần muốn có phải thực sự là một lời cầu xin, Hách Liên Dung lại không chút do dự mở miệng, “Van xin ngươi, mang chúng ta xuống núi.”

Vệ Vô Hạ kinh ngạc, hần nghĩ Hách Liên Dung cũng chỉ lo lắng chút thôi, khoanh hai tay lại nhìn nàng thật lâu, “Không đủ thành ý.”

Hách Liên Dung cắn cắn môi dưới, buông Vị Thiếu Quân đi tới trước mặt Vệ Vô Hạ, quỳ gối trên mặt đất, “Van xin ngươi.”

Vệ Vô Hạ hí mắt lại, xoay người về hướng khác, thong thả bước hai bước, “Ta không cần câu này.”

“Ngươi muốn cái gì?” Cảm giác được sinh mệnh Vị Thiếu Quân càng ngày càng có dấu hiệu suy yếu, Hách Liên Dung hoàn toàn hạ thấp mình.

“Thân thể của nàng.” Vệ Vô Hạ quay đầu, hơi hơi nâng mi, “Nàng đáp ứng cùng ta một lần, ta mang các nàng xuống núi.”

Hách Liên Dung ngậm chặt môi, không cho cặp hàm đang phát run của mình phát ra tiếng động va chạm, hít vào hai lần, nàng khẽ gật đầu, “Được, tìm ngày nào đó.”

“Cải lương không bằng bạo lực.” Vệ Vô Hạ vẫn nâng mi. “Cởi quần áo?” (cải lương không bằng bạo lực: nói không bằng hành động, ý anh là làm luôn)

Hách Liên Dung tức giận đến môi tái xanh, nhìn theo hần, không có động tác nào.

“Ta là nữ nhân đã có chồng. Ngươi sẽ không thích.”

Vệ Vô Hạ cười nhẹ, nói: “Nữ nhân có chồng mới có tình thú. Nhưng mà...” Hắn bước tới trước, cúi người, nhìn Hách Liên Dung, ý cười càng thêm sâu. “Ngươi thực sự đã chân chính trở thành nữ nhân sao? Không hề cùng hân phân phòng ngủ sao? Ta sẽ chờ mong kinh hi. Một nữ nhân đã có chồng. Lại vẫn là xử nữ. Tất nhiên rất thú vị.”

“Quả nhiên... mọi chuyện đều nằm trong tay ngươi.” Sắc mặt Hách Liên Dung có chút trắng bệch, vẻ sợ hãi khó có thể nhìn thấy trên khuôn mặt kia lại dần dần biến mất.

“Thật cao hứng khi nghe được tin như vậy.” Vệ Vô Hạ vừa lòng gật đầu, liếc Vị Thiếu Quân trên mặt đất một cái, nhẹ nhàng cười, nâng cằm chia chia nơi cách đó không xa. “Ta tới bên kia chờ nàng, chuẩn bị tốt thì cứ tới...” Hân cúi người tới sát Hách Liên Dung, tiến thật sát. “Nàng tốt nhất hy vọng thân thể của nàng đừng quá mê người, nếu không ta không thể chấm dứt nhanh như vậy.” Dứt lời hân không có chút đồng tình nhún nhún vai, “Hy vọng cứu kịp hân.”

Hách Liên Dung mặt không chút thay đổi nhìn hân thân nhiên thông thả bước đi, cũng không nói thêm câu nào nữa, chậm rãi thở ra một hơi, ngồi xổm xuống ôm lấy Vị Thiếu Quân, lại cố hết sức xoay người, đưa hân cộng lên người.

Vị Thiếu Quân không phải rất nặng, nhưng đó là với nam nhân. Huống hồ hân hiện tại không hề có cảm giác, toàn bộ thân thể giống như bị hút xuống, Hách Liên Dung hao hết khí lực mới có thể đứng dậy, xoay tay ôm chặt Vị thiếu, không để hân rơi trên mặt đất, cực kỳ gian nan bước về phía trước.

Vệ Vô Hạ ngay khi Hách Liên Dung hành động chậm rãi thu lại nụ cười, nhìn thấy nàng công Vị Thiếu Quân trên lưng, đùa cợt mở miệng, “Nàng muốn công hân xuống núi sao? Hay là cùng hân lăn xuống núi?”

Hách Liên Dung không trả lời, nàng cũng không thể mở miệng, gắt gao kim nén, không để bản thân có chút lơ lửng.

Sắc mặt Vệ Vô Hạ hoàn toàn trầm xuống, hơi hơi híp mắt, nhìn nàng gian nan bước về phía trước, đi vài bước lại dừng lại hô hấp, sau đó lại tiếp tục bước tới trước. Hách Liên Dung thuộc hạng trung, không coi là nhỏ xinh nhưng tuyệt đối không cao lớn, nam nhân cao hơn nàng nửa cái đầu, chỉ hít một hơi thể nhưng có thể đi xa như vậy, cũng đủ khiến người ta khâm phục. Nhưng Hách Liên Dung dù sao vẫn là nữ nhân, sức lực có hạn, một lần hít thở không thông, lão đảo một chút, hai người rớt cuộc ngã thành một đồng, nhưng nàng lại lập tức đứng lên, một lần nữa đặt Vị Thiếu Quân ở phía sau, cắn răng đứng lên, cũng không biết có phải là mệt đến hư thoát, nương theo ánh trăng, có thể thấy huyết sắc trên mặt nhanh chóng bị xói mòn, trắng bệnh dọa người.

Từ đầu tới cuối, nàng chưa từng liếc nhìn Vệ Vô Hạ một lần.

“Công tử...” Gia đình bên ngoài đất trống đi vào, nhìn nhìn bóng dáng gian nan của Hách Liên dung, hỏi Vệ Vô hạ có muốn cản nàng lại không.

Vệ Vô Hạ cười cười, cổ ý cao giọng nói: “mặc nàng đi thôi, nhưng mà nếu như trên đường mà lăn xuống núi, liên lụy khiến Vị huynh chết, cũng không nên trách ta khoan tay đứng nhìn.”

Vệ Vô Hạ hy vọng Hách Liên Dung dừng lại, trào phúng hai câu, nếu không thân hình đang lung lay kia sợ sẽ lập tức không thể chống đỡ nổi, nếu nàng lăn xuống núi, hân thực sự có thể bỏ mặc sao?

Hách Liên Dung lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn bước từng bước, từng bước về phía trước, chân Vị Thiếu Quân đã kéo dài trên mặt đất, Hách Liên Dung kéo cánh tay hân, kéo hân tiến về phía trước, động tác thống khổ lại quái dị, khiến Vệ Vô Hạ chợt có chút phiền muộn.

“Đi!” Vệ Vô Hạ quay đầu đi, không để cho tầm mắt mình nhìn theo bóng dáng phía trước, trong lòng nói đó là bọn họ từ trước đây.

Ai bảo Vị Thiếu Quân đơn thân độc mã tới chất vấn? Còn coi hân là Vệ Vô Hạ tao nhã tri kỷ lại thiện lương hiểu lòng người kia sao? Còn có Hách Liên Dung, đáp ứng điều kiện của mình không phải tốt lắm sao? Nói thật, hân có đề nghị này cùng lắm chỉ là khí huyết dâng trào, Hách Liên Dung cùng về ngoài luôn ngoài dự đoán của mọi người, hân muốn nhìn phản ứng của nàng khi đòi hỏi quá đáng. Còn nữa, nàng coi Vệ Vô Hạ hân thành dạng gì? Cho dù hân có hận Vị gia tới đâu, cũng đâu thể không kiêng nể gì mà lấy mạng thảo dân bách tính, hân muốn báo thù, nhưng không muốn đeo cái tội danh hung thủ trên lưng. Nhưng Hách Liên Dung... lại cảm thấy hân sẽ bỏ mặc Vị Thiếu Quân, đẩy hân vào chỗ chết, cũng đối với chuyện này không chút nghi ngờ.

“Thiệt!” Càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, Vệ Vô Hạ cảm thấy hành vi đi theo nàng hiện tại của nàng ngu không chịu nổi, hân thực đã làm người xấu, vì sao còn mong muốn nàng tán thành, cảm kích?

Tức giận bước nhanh hân, hân muốn nhìn xem, nàng có thể kiên trì tới khi nào, hân muốn nhìn xem, nàng có hay không quyết đoán như vậy, thà rằng nhìn Vị Thiếu Quân chết, cũng không muốn mở miệng cầu xin hân một câu!

“Công tử, cẩn thận, đi chậm thôi.”

Gia đình phía sau cầm theo đèn lồng đi tới bên người Vệ Vô Hạ, bên ngoài còn có ánh trăng trợ giúp, một ngọn đèn dầu kia có vẻ nhỏ bé không đáng gì, nhưng đèn lồng vẫn chiếu sáng dưới chân Vệ Vô Hạ, cũng khiến cho hân phát hiện đồ vật này nọ, bước chân chậm lại một chút.

“Là gì đây?”

Chương 179: Một hồi thiệt hơn

Các gia đình cúi đầu, nhìn nhìn vào nơi Vệ Vô Hạ chỉ, lấy tay chạm vào, nhìn Hách Liên Dung ở cách đó không xa, dấu vết kia đang từ nơi này kéo dài tới dưới chân nàng, tràn đầy nghi hoặc mở miệng, “Là máu... Sao có thể, bọn tiểu nhân nghe theo phản phò của công tử, ra tay có chừng mực, sao có thể chảy nhiều máu như vậy...”

Chưa nghe nói xong, Vệ Vô Hạ đã nhanh chóng bước đi.

Mây hấn nhú chặt, nhanh chóng vượt qua Hách Liên Dung, không nói hai lời nắm chặt lấy phía sau gáy Vị Thiếu Quân, kéo hấn rơi xuống mặt đất, Hách Liên Dung ở phía trước cũng lao đảo một chút, thân hình lung lay, ngã quỵ trên mặt đất, không thể đứng dậy nữa.

Nương ánh trăng, có thể nhìn thấy rõ ràng đôi giày của Hách Liên Dung đã đổi màu, Vệ Vô Hạ kéo nhu váy của nàng lên, liền thấy lớp váy nội sam ướt sẫm máu loãng, một cái ống quần từ từ thấm ướt, mà một ống khác, máu lấy tốc độ mắt thường có thể trông thấy lan tràn ra khắp vải dệt, nhìn vào khiến cho người ta sợ hãi.

“Nàng...” Vệ Vô Hạ lần đầu tiên luống cuống chân tay, đây là làm sao? Nguyệt sự sao?

Buông tha cho ý niệm đánh thức nàng trong đầu, hai tay hấn dùng sức bế Hách Liên Dung đứng lên, gia đình phía sau vội vàng tiến lên, “Công tử, để tiểu nhân làm cho ạ, cẩn thận xiêm y.”

Vệ Vô Hạ lại dùng cảm ý chỉ Vị Thiếu Quân, “Mang theo hấn, quay về đi.”

Vệ Vô Hạ không ở tại khách điểm, mà ở trong một biệt viện tư nhân, cũng bởi vì vậy, ôm một người đầy máu ra vào mới không gây ra chuyện ồn ào gì, tìm một nha hoàn theo hầu, lại cho người gọi đại phu, Vệ Vô Hạ cuối cùng có thể yên tâm một chút.

Chớp mũi thần nhiên gửi được mùi máu tươi, nhìn xiêm y của bản thân bị hủy, Vệ Vô Hạ nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, này cũng quá cứng cỏi đi?

Đúng như lời hấn nói, Hách Liên Dung bề ngoài dịu hiền nhưng lại cất giấu quật cường không muốn người khác biết, nàng bình thường dường như vô hại, dường như vô cùng hiền ngoan, nhưng quen biết nàng lâu nay trong lòng hấn rất rõ ràng, người mà nàng quan tâm nàng sẽ chủ động hỏi han, giúp đỡ, quan tâm, những người mà nàng cảm thấy không quan hệ gì với mình, tựa hồ ngay cả nghĩ đến cũng ngại tiêu phí thời gian.

Cho nên có một khoảng thời gian, Vệ Vô Hạ cho rằng đây là khiêu chiến. Hấn không rõ về ngoài khiêm nhường, nhiệt tình trước mặt mọi người vốn đánh đâu thắng đó trước mặt nàng lại mất đi hiệu quả? Cho nên hấn tận lực kéo gần khoảng cách của nàng và hấn. Từng có một khoảng thời gian, hấn đã nghĩ rằng mình thành công rồi. Chỉ là chưa từng nghĩ tới, thành công này lại mang đến vui sướng vượt xa cả khoái cảm thắng lợi. Một cái trống bỏi chỉ trị giá có mấy văn tiền liền có thể khiến hấn thoát ra nụ cười thỏa mãn từ tận đáy lòng.

Hấn tại lúc đó bắt đầu ghen tị. Nếu được một nữ nhân như vậy coi trọng, cuộc sống sẽ cỡ nào ấm áp phong phú, nhưng Vị Thiếu Quân lại không chút biết quý trọng.

Hấn từng thấy qua bộ dáng bọn họ nghĩ một đằng làm một nẻo, cũng từng nghe qua quen hệ bọn họ thủy hỏa bất dung, cho dù hiện tại tạm thời bình yên, Hách Liên Dung cũng đáng giá cho nam nhân tốt lấy ái mộ đối đãi, không nhất định là hấn, nhưng tuyệt đối không thể là Vị Thiếu Quân.

Thay y phục bản, lại rửa sạch người, Vệ Vô Hạ từng trong phòng đi ra. Một lát sau nhanh chóng chạy tới khách phòng, nha hoàn đã thay Hách Liên Dung lau người, một đại phu ngồi bên giường, tay đặt lên cổ tay Hách Liên Dung thật lâu, mây nhú chặt không nói lời nào.

Một lát không thấy, sắc mặt Hách Liên Dung tựa hồ càng kém, sắc trắng bệch kia khiến người ta sợ hãi. Vệ Vô Hạ đợi một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Nàng rốt cuộc thế nào?”

Đại phi kia ho nhẹ một cái, đứng dậy. “Vị công tử này, xin mời ra ngoài.”

Vệ Vô Hạ ý bảo nha hoàn kia tiếp tục chăm sóc Hách Liên Dung, liền đi theo đại phu đi ra ngoài cửa, còn không đợi hấn mở miệng, đại phu kia vạn phần khó xử nói: “Công tử xin chowd đau buồn, thai nhi trong bụng phu nhân không thể bảo toàn.”

Vệ Vô Hạ sùng sốt một chút, “Cái gì...” Nói ra hai chữ này, hấn mới ý thức được đại phu vừa nói gì, mặt đột nhiên xanh mét, xông lên túm lấy cổ áo đại phu kia, “Ngươi nói cái gì?”

Đại phu kia sợ tới mức run run, liên thanh nói: “Công tử đừng gấp, theo thể chết của phu nhân thì không phải là người nhiều bệnh tật, rất nhanh sẽ hồi phục như cũ, cũng không ảnh hưởng đến sau này, hai vị còn trẻ, không sợ không có cơ hội.”

“Ngươi không chán sai?”

Đại phu sững sốt nửa ngày, mới cẩn thận mở miệng, “Cho dù công tử không tin lão phu, cũng nên nhìn thấy bộ dáng của phu nhân, hai tháng đầu mang thai, thai nhi rất yếu ớt, té ngã hoặc dùng sức quá mức đều có thể dẫn đến sinh non, theo mạch tượng của phu nhân, mặc dù không mất nhiều máu, nhưng hao tổn sức lực quá độ, mạch tượng ngăn ngại hỗn loạn, tất nhiên đã làm chuyện rất tiêu tốn thể lực, lại phát hiện có chút muộn, cho nên mới...”

“Thân thể của nàng hoài... hoài thai đã bao lâu?” Sắc mặt Vệ Vô Hạ khó coi muốn chết, một loại cảm giác bị trêu chọc dâng lên từ đáy lòng. Có thai? Như vậy lúc ở trong núi vì sao nàng lại cố ý đánh lạc hướng mình?

“Ước chừng khoảng nửa tháng.”

“Nàng biết không? Ta nói... nàng có biết bản thân đã có thai sao?”

“Này khó mà nói được, thế nhưng nhìn bộ dáng công tử không biết chuyện này, nếu phu nhân sớm đã biết, sao lại không nói cho công tử? Cho nên chắc cũng không biết.”

Có thể vậy sao? Cho dù nàng không nhất định sẽ nói cho mình lý do, nhưng nếu nàng đã biết mình có thai, thì sẽ không làm như vậy đi?

Ít nhất, giải thích này có thể khiến cho lòng Vệ Vô Hạ thoải mái một chút.

Hách Liên Dung không biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy cả người rã rời không có lấy một chút khí lực, trong bụng cứ xoắn lại, giống như có gì đó đang dần dần mất đi.

Con ác mộng trong trí nhớ tựa như thủy triều ập đến, trong mắt dần dần tích lại gì đó, lại tại lúc nhìn thấy người bên giường mà cố gắng kìm lại.

“Tĩnh?” Vệ Vô Hạ không biết vì sao hắn lại phải ngồi cả đêm trong này, chỉ cảm thấy nếu Hách Liên Dung tĩnh lại, nàng sẽ không muốn một mình cô đơn.

“Thiếu Quân đâu?” Âm thanh Hách Liên Dung giống như bị sỏi đá mài mòn, vô cùng khó nghe.

Ánh mắt Vệ Vô Hạ lóe lóe, mày không tự giác nâng lên, “Nàng hình như nên hỏi bản thân thể nào rồi trước.”

“Ta?” Hách Liên Dung nhớ lại nhưng không được một chấn động cực nhỏ cũng đủ khiến cho nàng cảm thấy thân thể như muốn tan ra, hơi hơi thở hỗn hân, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, nàng liền buông tha cho việc hồi tưởng này, ánh mắt dời về phía Vệ Vô Hạ giống như đang giằng xé giữa nói hay không nói, “Kết quả xấu nhất có thể thế nào? Cùng lắm không làm mẫu thân được nữa.”

Lòng Vệ Vô Hạ trong nháy mắt kia bị vỡ thành hai nửa, huyết sắc trên mặt nhanh chóng biến mất, “Nàng biết bản thân có thai?”

Hách Liên Dung cong lên thành nụ cười cực nhỏ cực nhẹ, trong mắt cũng là châm chọc đùa cợt, “Người không phải vẫn mong chờ kinh hi sao? Cảm giác tốt chứ?”

“Nàng biết! Lại còn làm như vậy!” Vệ Vô Hạ không biết bản thân lên án điều gì, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo đến chết lặng, lần đầu tiên có cảm giác tan tác, không thể chấp nhận.

Hách Liên Dung nhưng không trả lời hắn, mi mắt hạ thấp, nhẹ giọng nói: “Ta muốn gặp Thiếu Quân, ta muốn về nhà.”

“Hắn biết không?” Hai tay Vệ Vô Hạ nắm chặt lại, chặt đến trắng bệch, “Hắn biết nàng có thai không? Hắn có biết nàng vì nhất thời tức giận mà thà rằng hy sinh hài tử của chính mình không?”

Hách Liên Dung mặt không chút thay đổi, trong mắt là sự tĩnh mịch, “Liên quan gì đến ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Một lời nói dối

Hách Liên Dung vẫn bị Vệ Vô Hạ giữ lại một ngày, chờ nàng có thể miễn cưỡng xuống giường mới đi.

Vị Thiếu Quân vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, miệng vết thương trên người chỉ đơn giản bôi chút dược, cũng không được chiếu cố thích đáng.

Khi bọn họ rời đi Vệ Vô Hạ cũng không xuất hiện, chỉ phái xe ngựa, lại để cho nha hoàn kia đi theo. Hách Liên Dung lại không để nha hoàn kia lên xe, chỉ lấy phương thuốc đại phu cấp cho mình kia. Ngồi trong xe, để Vị Thiếu Quân gối lên đùi mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng món trón mi gian hắn, một giọt nước trong suốt rất cuộc chậm rãi chảy xuống, rơi xuống bên môi, gò má Vị Thiếu Quân,

Chỉ có lúc này, ngồi sau màn xe, không có ai rình coi, Hách Liên Dung mới cẩn thận, không tiếng động chảy xuống nước mắt cả đời mình.

Đáy lòng chậm rãi nổi lên trăm thứ cảm xúc chua chát hỗn loạn, mỗi lần xuất hiện, lại khiến trái tim như bị ai đó bóp chặt. Cuối cùng, chỉ còn lại cảm giác chết lặng, thân thể không còn cảm giác tồn tại, chỉ còn nơi ngực đau đớn như bị ai đó dùng chùy đánh vào, một chút lại một chút, thấm nhập vào tận xương tủy. Nhưng nàng lại không cho sự đau đớn này được nói ra, liều mạng kìm nén, hai vai run rẩy, không cho nỗi đau này quá mức tê tâm liệt phế.

Khi Hách Liên Dung mang Vị Thiếu Quân trở lại Vị phủ, người trong Vị phủ đã gấp đến đứt đầu mẻ chân.

Bọn họ mất tích hai ngày, ngay tại lúc này đây, đối với Vị gia mà nói là một đả kích không nhỏ, may mà, bọn họ đã trở lại.

Vị Thiếu Dương rốt cuộc đánh mất vẻ trầm ổn đoan trọng của mình, trên người cư nhiên còn mặc bộ xiêm y mặc lúc Hách Liên Dung rời đi hai ngày trước, trong mắt tràn đầy tơ máu, giống như thật lâu chưa có nghỉ ngơi.

“Nhị tẩu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” An bài tốt cho Vị thiếu, Vị Thiếu Dương khản caoos truy vấn.

Hai ngày nay hẳn nghĩ đến mọi khả năng, thậm chí còn nghĩ bọn họ có phải đã rời nhà bỏ trốn hay không, cái loại cảm xúc sầu lo không chắc chắn này mỗi ngày làm phiền hấn, khiến hấn cảm thấy sắp phát điên rồi.

Đừng đả kích hấn nữa. Hấn kỳ thực cũng không kiên cường như vẻ bề ngoài hấn cố tỏ ra vậy đâu. Nhiều năm như vậy, hấn thật sự chỉ làm tốt đúng một chuyện, cố gắng đạt được sự tán thành của mọi người. Hấn nghĩ muốn lấy lại cả địa vị mà Vị Thiếu Quân đã đánh mất. Hấn biết hấn gánh vác không chỉ có ước vọng của chính mình, còn có của Vị Thiếu Quân nữa. Cho nên hấn không cho phép bản thân yếu đuối, không cho phép bản thân phạm bất kỳ sai lầm nào.

Nhưng lần này... thực sự không thể đi? Bất luận cố gắng thế nào, liều mạng thế nào, khi giải quyết mưu đồ ác ý kia, khi xu thế thay đổi sở hữu ruộng đất đang ở trước mặt... thực sự không được đi?

Hấn từng trải qua cảm giác nhất thời không thể thừa nhận như vậy, nhưng mà mà còn có Vị Thiếu Quân ở cạnh hấn, không trước mặt hấn cảm thấy tự trách cùng áy náy, chỉ toàn lực giao tranh, có hiệu quả hay không, có thành công hay không, đã không còn quan trọng.

Vị Thiếu Dương từ trước đến nay đều biết, ca ca của hấn so với hấn vĩ đại hơn nhiều lắm, so với hấn càng có tư cách kế thừa, so với hấn càng có trách nhiệm, cũng vẫn luôn dùng phương thức đặc biệt yêu thương hấn, bảo hộ hấn.

Nếu không có Vị Thiếu Quân, bản thân sẽ lập tức suy sụp không chừng, may mắn huynh ấy đã trở lại.

“Là Vệ Vô Hạ. Thiếu Quân đoán được Vệ Vô Hạ sẽ tới núi tiểu Minh, đi tìm hấn chất vấn, bị hấn đánh thành như vậy. Một mình tẩu không cách nào mang chàng xuống núi, lại không dám rời đi, chỉ có thể chờ có người đi qua... mới có thể trở về.”

Hách Liên Dung không dám nhìn thẳng vào mắt Vị Thiếu Dương, sợ hấn phát hiện điều gì rồi truy hỏi, may mà mọi người nghe xong lời này, tất cả phần hận đều quy kết trên người Vệ Vô Hạ, càng bận chiếu cố lão phu nhân đang đau lòng muốn chết, xem nhẹ lý do sai lầm chồng chất do nàng đưa ra, khiến Hách Liên Dung an tâm một chút.

Sau lại không có tin tức gì tệ hơn, hơn nữa muốn đối phó Vệ Vô Hạ không biết khi nào lại ra tay, cho nên một số chuyện không nên để mọi người biết, để nó vĩnh viễn chìm xuống, không cản trở thành một bệ tắc không thể giải quyết.

“Nhị tẩu cũng để đại phu nhìn xem, sắc mặt của tẩu rất kém”

Hách Liên Dung vội vàng từ chối hảo ý của Vị Thiếu Dương, “Gió trên núi mạnh quá nên có chút cảm lạnh, lát nữa để Bích Liễu nấu cho tẩu chút trà gừng là được rồi.” Dứt lời, nàng cười cười, “Tẩu cũng không muốn uống loại khô được này.”

Tuy rằng nhìn bộ dáng nàng không quá tốt, nhưng Vị Thiếu Dương vẫn do dự gật đầu. Biết được tính mạng Vị thiếu không đáng lo ngại, hấn lại vội vàng chạy đi làm chuyện nên làm, cho dù tương lai của Vị Tất Tri không thể đoán được, hấn cũng tuyệt đối không thể buông tha.

Vị Thiếu Dương đi rồi, Hách Liên Dung cũng mất tinh thần, mỗi một động tác đều cảm thấy được mồ hôi lạnh chảy đầy người, trong tai nghe được âm thanh mọi người nói chuyện, lại không nhập được vào đâu, lực chú ý không thể tập trung.

Nàng biết bản thân không thể chống đỡ nữa, lấy có đau đầu từ biệt nữ quyến có mặt, bảo Bích Liễu đỡ chính mình tìm đến một căn phòng xa xôi khác, đem phương thuốc trên người giao cho nàng, lại dặn nàng thăm nặng tìm đến chút thuốc.

Bích Liễu tất nhiên muốn hỏi, Hách Liên Dung thờ dốc, mới cười cười, “Không có gì, hôm qua ở trên núi phát hiện bản thân tới nguyệt sự, chịu không nổi hàn khí, bụng đau tới khó chịu, ta không nghĩ chỉ chút chuyện ấy lại khiến mọi người lo lắng, trước khi về nhà phải tìm người bốc thuốc, uống mấy thang thì tốt rồi.”

“Nguyệt sự?”

“Đừng vậy, sợ bóng sợ gió một hồi, may mà chưa tuyên bố với mọi người.” Bích Liễu biết việc này, cũng là nàng đi gọi đại phu, nghĩ muốn giấu nàng tự nhiên không đơn giản như vậy, “Mai đi đi.” Đầu Hách Liên Dung choáng đến lợi hại, “Đừng khiến người khác chú ý.”

Bích Liễu mang theo nghi hoặc rời đi, Hách Liên Dung cơ hồ gục xuống trên giường đồng thời chìm vào bóng tối, không biết là ngủ hay đã hôn mê, hôn

thiên địa ám, lại lần nữa tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Bích Liễu vẫn ở bên cạnh nàng, hốc mắt hơi hồng hồng, không giống thức đêm, mà như là đã khóc. Thấy Hách Liên Dung tỉnh lại, cũng không nói nhiều, vội bưng bát được nóng đến, “Đều là đúng cách thủy, được hiệu sẽ không mất đi nhiều. Nô tì còn hâm canh gà, lát nữa thiếu phu nhân uống một chút.”

Hách Liên Dung gật gù đầu, chống người dậy uống thuốc, cảm thấy tinh thần hôm nay tốt hơn rất nhiều, tứ chi chỉ có chút vô lực đến khó chịu, những cũng đành vậy, đứng dậy xuống giường, “Nhị thiếu gia thế nào? Đã tỉnh chưa?”

Bích Liễu vội vàng tiến lại đỡ nàng, “Đêm qua đã tỉnh, nhưng lại lập tức ngủ, đại phu nói nhị thiếu gia ngoại trừ vết thương trên người, một nguyên nhân khác khiến hôn mê là do trong lòng có phiền muộn, hiện tại đã không còn gì đáng ngại.”

“Lão phu nhân còn ở đó sao?”

“Đạ, hôm qua khuyên bà trở về nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm lại tới.”

“Có... hỏi ta không?” Hách Liên Dung có chút lo lắng, dù sao mình cũng ngủ cả một ngày, thực dễ khiến người ta cảm thấy không thích hợp.

“Hỏi qua, nô tì nói thiếu phu nhân tới kỳ, lại ở trên núi bị nhiễm lạnh, bụng vô cùng đau đớn, lão phu nhân còn cho đại phu đến xem.”

“Cái gì?” Động tác Hách Liên Dung dừng lại, “Khi nào?”

Bích Liễu nhìn nàng, không biết vì sao trên mặt lại hiện lên vẻ đau thương nén giận, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, hấp hấp mũi nói: “Nô tì nói với đại phu kia, thiếu nữ đã tìm người xem qua, phương thuốc cũng đã có.”

“Bích Liễu...” Xem biểu hiện của nàng, Hách Liên Dung không khó đoán ra nàng đã biết điều gì, dù sao phương thuốc đó, nàng khi đi bốc thuốc chỉ cần lưu ý hỏi một câu, tự nhiên biết được phương thuốc này bốc cho bệnh gì, nhưng nàng lại thuận theo mình, bảo toàn lời nói dối của mình.

“Thiếu phu nhân vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa ăn chút gì đó, chờ nhị thiếu gia lại tỉnh, nô tì lập tức đến đây báo cho người.” Bích Liễu dọn chén thuốc, không ngẩng đầu, thanh âm đã sớm bị biến đổi.

Vị thiếu tỉnh lại giữa đêm, tất cả mọi người đều ở trong phòng hắc, kể cả Hách Liên Dung. Buổi chiều nàng ăn vài thứ, cảm thấy có chút khí lực, liền vội tới nhìn hắc, ngồi bên giường nắm tay hắc, một tác không rời.

Nghe người khác nói những chuyện xảy ra, Vị Thiếu Quân nhẹ nhàng nắm lấy tay Hách Liên Dung, đôi mắt không lúc nào rời khỏi dung nhan tái nhợt của nàng, sau đó nhíu mày, chậm rãi nghiêng người đi.

Hắc không muốn nói chuyện, mọi người cũng có thể nhìn ra, thấy hắc tỉnh cũng không lo lắng nữa, thấp giọng dặn dò vài câu, rồi đều rời khỏi Thính Vũ hiên.

Hách Liên Dung không đi tiễn bọn họ, mà ngồi gần lại, sờ sờ tóc Vị Thiếu Quân, “Muốn ăn chút điểm tâm không?”

Vị Thiếu Quân giật giật, vẫn đem mặt vui vào trong chăn, thân thể hơi hơi cuộn lại, không nói lời nào, tay nắm lấy đầu ngón tay Hách Liên Dung.

Hách Liên Dung đột nhiên hiểu được ý của hắc, khổ sở vẫn kìm nén một lần nữa trào dâng, leo lên giường nằm phía sau hắc, nhẹ nhàng ôm lấy hắc, ôn nhu nói khẽ. “Thiếp không sao, thật đấy.”

Hắc đang lo lắng cho nàng, tự giận mình khiến nàng phiền hà, hiện tại không biết rõ chân tướng hắc còn tự trách như vậy, Hách Liên Dung không dám nghĩ tới, nếu đem chân tướng nói cho hắc biết, hắc sẽ bị thương đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Sự thật năm đó

Thân thể Thiếu Quân hồi phục rất nhanh, không quá hai ngày thì đã sinh long hoạt hổ.

Trong khoảng thời gian này hắc vẫn cho rằng mình làm rất tốt, lại thủy chung không nghĩ tới mình đã xem nhẹ Hách Liên Dung nhiều lắm. Nhưng nàng cũng không bức tức, không có lấy một câu oán hận, không nói tiếng nào cố gắng quản lý Vị gia, cố gắng ủng hộ mình, tuy rằng không lên tiếng, nhưng bất cứ khi nào cần nàng, sẽ phát hiện nàng ở ngay bên cạnh.

“Thực xin lỗi, ta về sau sẽ không xúc động như vậy nữa.” Ngoan ngoãn dựa vào thành giường, nhẹ nhàng ôm lấy Hách Liên Dung, Vị thiếu không biết nói ra lần thứ bao nhiêu.

“Chàng nói nhiều ta nghe cũng thấy phiền.” Hách Liên Dung ôm lấy tay hắn thật chặt, “Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Vị Tất Tri bên kia cũng không biết Thiếu Dương có vợ hay không đâu, ngày mai quay lại hỗ trợ, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều, chỉ cần chúng ta cố gắng, cho dù kết quả không được như ý nguyện cũng là chuyện không còn cách nào khác.”

Vị Thiếu Quân nghe lời gật đầu, hôn hôn thái dương của nàng, “Yên tâm đi, ta về sau thực sự sẽ không. ...”

Hách Liên Dung khẽ nhéo hắn một cái, đang muốn nói chuyện, Bích Liễu bưng một nồi thuốc đi đến, về mặt bình tĩnh nói: “Người sống trên đời nào có nhiều cái về sau như vậy, không để ý cái trước mắt, chẳng lẽ đợi tới lúc “về sau” mới hối hận?”

“Bích Liễu!” Hách Liên Dung quát nàng một tiếng, Bích Liễu không thèm nói lại, đặt bát tới trước bàn, cẩn thận múc ra chén, đưa tới bên giường.

Vị thiếu bị Bích Liễu nói như vậy, cũng hiểu được chính mình có lỗi, không dám cãi lại, đứng dậy nhận thuốc, nói: “Sao lại hãm canh gà? Liên Dung trúng lạnh mất máu, phải bổ huyết mới đúng, đây là bổ sung thể lực đi?”

“Cũng không phải cho người uống. ...” Bích Liễu nói một câu như vậy mới cảm thấy bản thân có chút quá đáng, nén nửa câu sau vào, lúc lâu sau mới nói: “Đại phu phân phó, chúng ta phải nghe theo mới phải.”

Sắc mặt Bích Liễu không tốt đi ra ngoài, Vị thiếu ngược ngừng khuấy khuấy bát thuốc, cẩn thận thổi nguội, dứt Hách Liên Dung uống, mới meo meo nói: “Hai ngày nay nàng ta không biết bị làm sao, giống như cái gì cũng muốn đâm thọc ta.”

Hách Liên Dung cảm thấy buồn, nàng tất nhiên hiểu được vì sao Bích Liễu lại có thái độ như vậy, nhưng nàng vẫn cười cười. “Tha ta bệnh vực kẻ yếu đâu, nha hoàn của chàng đã hoàn toàn biến thành của ta.”

“Ta cũng biết lỗi của mình rồi a.” Vị thiếu dứt Hách Liên Dung uống được, lại dùng tay áo lau lau khóe miệng nàng. “Cho nên hai ngày nay ta biểu hiện thực tích cực đâu. Ta cùng đại phu hỏi qua, hắn nói đến kỳ mà chịu lạnh đối với thân thể nữ tử ảnh hưởng rất lớn, không nhanh chóng điều trị tương lai rất dễ dàng ảnh hưởng tới việc thụ thai. Nàng gặp đại tẩu chưa? Hai ngày nay thỏa mãn thấy ai cũng cười. Chúng ta phải nhanh chóng cố gắng mới được.”

“Ừm.” Hách Liên Dung một lúc sau mới đáp ứng một câu ngắn gọn. Tựa đầu vào ngực Vị thiếu, lại kéo tay hắn đặt lên trên bụng mình, nhìn không thấy biểu tình. “Nhất định. ... Tương lai chúng ta nhất định sẽ có một hài tử vừa khỏe mạnh vừa đáng yêu.”

“Ừ! Chúng ta... Liên Dung?” Vị Thiếu Quân cảm thấy Hách Liên Dung đang run rẩy, cường ngạnh nâng mặt nàng lên, đã thấy nàng không biết từ lúc nào thì rơi lệ, cắn chặt môi dưới, khóc không thành tiếng. “Làm sao vậy? Sao lại khóc?”

Nhìn bộ dáng hắn vạn phần khẩn trương, Hách Liên Dung nhìn không được khóc rống lên, gắt gao ôm hắn, luôn mồm kêu tên hắn.

Vị thiếu sợ hãi, nâng mặt nàng lên, cùng nàng đối diện. “Rốt cuộc làm sao vậy? Nói với ta!”

“Ta...” Hách Liên Dung ngậm môi, khẽ nghẹn một chút, lại hấp hấp mũi, nhờ vào động tác này bình ổn lại cảm xúc, mới cúi mắt nói: “Ta chỉ cảm thấy thấy, vì sao chúng ta cứ gặp phải tai bay vạ gió như vậy? Chúng ta cùng Vệ Vô Hạ rốt cuộc có thù gì? Hắn muốn Vị gia suy bại thì thôi đi, ngay cả chàng cũng không buông ta, cứ nhớ lại tối hôm đó chàng nằm ở trên đất, gọi thế nào cũng không tỉnh dậy, ta rất sợ hãi.”

“Vệ Vô Hạ...Hắn nhưng đúng là có lý do.”

Vị Thiếu Quân lau nước mắt của nàng, chưa nói nguyên nhân đã dẫn dò trước, “Nhưng mà chuyện này đừng để lộ ra ngoài, ta chỉ nói với Thiếu Dương và nàng.”

Hách Liên Dung không nghĩ rằng Vị Thiếu Quân sẽ biết được nguyên nhân trong đó, bởi vì hắn vẫn luôn không đề cập tới chuyện này.

Vị Thiեսu Quân nắm chặt tay, ôm Hách Liên Dung sát lại, “Buổi tối ngày hôm đó, ta cũng hỏi hắn như vậy, hắn nói... khối ngọc kia cũng không phải bởi mã tặc chém mà vỡ, chỉ cần bà nội cẩn thận nghĩ lại.”

“Bà nội?” Hách Liên Dung kinh ngạc, việc này có liên quan đến lão phu nhân sao?

“Bởi vì khối ngọc kia đúng là bởi vì bà nội làm vỡ.” Vị Thiếu Quân buông một tiếng thở dài, “Lại nói tiếp, khối ngọc kia vốn là vật của Vị gia, là ông nội ta đưa cho tổ mẫu Vệ Vô Hạ làm vật đính ước.”

“Đính... ước?” Nàng quả nhiên là một đoạn nghiệt duyên kéo dài ba thế hệ sao?

“Đúng vậy, lúc ông nội ta còn trẻ mới vừa thành lập Vị Tất Tri, ông thường thường bốn ba bên ngoài, cùng một vị công nương cũng có đoạn tình duyên, vốn hứa hẹn muốn thủ nàng, ai ngờ về đến nhà, mới biết được trong nhà đã định cho mình một cuộc hôn nhân khác. Ông nội vốn định từ hôn, nhưng mà song thân trong nhà đều không đồng ý, càng ép ông nội lập tức thành thân. Sau thì vị cô nương đó tìm tới cửa, nguyện ý không cần danh phận, làm thiếp cũng bằng lòng, nhưng bà nội không muốn, hơn nữa tổ huấn Vị gia cũng có cấm bỏ thê, không được nạp thiếp, bà nội càng có lý do, liền đi tìm cô nương kia... ép nàng rời đi.”

“Sau đó thì sao?” Hách Liên Dung mặt nhăn mày nhu, “Chỉ như vậy thì sẽ không khiến Vệ Vô Hạ hận như vậy đi? Chẳng lẽ... vị cô nương kia khi rời đi đã mang thai? Chính là phụ thân Vệ Vô Hạ sao?”

“Không chỉ... như vậy.” Vị thiếu đột nhiên trở nên khó nói, “Bà nội hẳn là từ chỗ ông nội nghe được chuyện này, bởi vì ông nội nói chuyện của cô nương đó với người trong nhà, khi đó ván đã đóng thuyền, cho dù phá vỡ tổ huấn cũng là chuyện phải làm, nhưng sau đó chuyện này cũng không bị công bố với bên ngoài, xuất hiện trước mặt vị cô nương kia không phải kiêu hoa đỏ thắm, mà là bà nội... bà còn mang theo một chén thuốc phá thai.”

“A...” Hách Liên Dung hô nhỏ một tiếng, một kiêu đoạn không ăn năn hối lỗi, chính thất đánh đuổi tiểu thiếp cùng hài tử, trong vở kịch nào cũng có thể dễ dàng thấy được, “Vậy Vệ Vô Hạ lần này tới đây chính là đặc biệt tìm bà nội báo thù sao?”

“mẫu chết là vị công nương kia bị ép uống thuốc sảy thai, nhưng thai nhi trong bụng nàng không có mất đi, chỉ sinh non hai tháng, hơn nữa... đứa nhỏ sinh ra, một mắt không nhìn thấy, đó là phụ thân Vệ Vô Hạ.”

Vậy thực sự thâm, nhưng này mới chỉ là nửa trước câu chuyện, nửa sau câu chuyện chính là phụ thân Vệ Vô Hạ làm tiểu thương bán trà, trong nhà ngay lúc hơi chút khởi sắc thì gặp phải mã tặc tập kích, chặt đứt một ta, cũng chặt đứt mọi kỳ vọng đối với tương lai của hắn.

“Vậy... Nếu hài tử đã sinh ra, bà ấy vì sai không quay lại tìm ông nội?”

“Bởi vì khi đó bà ấy cho rằng chính ông nội đã phá hủy bà nội đến, năm đó hai bà nói gì cũng không ai biết, nhưng mà nghĩ rằng bà nội hẳn có biện pháp khiến bà ấy tin tưởng việc bản thân làm đều là ý của ông nội.”

Vị Thiếu Quân nhu nhu thái dương, “Sau đó công nương kia đi rồi, tự mình nuôi nấng hài tử, nàng hy vọng hài tử của mình một ngày kia có thể trở nên nổi bật, có thể hãnh diện quay trở về nhận thức tổ tông, hài tử đó từ nhỏ đã được dạy loại tư tưởng này, ai biết lại cực khổ cả đời, cũng không thể như nguyện. Vốn Vệ Vô Hạ không biết chuyện này, phụ thân cùng bà nội hẳn cũng chưa từng nói đến, thẳng đến khi tỷ tỷ hắn nhập cung, bà nội hẳn lúc cảm khái mới nhắc đến việc này, tuy rằng lão phu nhân đã thực thông suốt, nhưng lại đâm sâu cừ hận vào lòng Vệ Vô Hạ.”

Hách Liên Dung sau khi xong run sợ thật lâu, đột nhiên lại nói: “Tất cả đều là Vệ Vô Hạ nói đi? Có thể sự thực năm đó không phải như vậy.”

“Không phải như vậy thì cũng không sai biệt lắm, ta đã từng xác nhận với Trung thúc. Vị cô nương này quả thực tồn tại, cũng nghe qua ông nội nói tới chuyện nàng mang thai, chính là sau lại biến mất vô tung.”

Như vậy, Hách Liên Dung cũng không còn có nào khác, cũng hiểu được Vị Thiếu Quân vì sao bảo nàng phải giữ bí mật. Thứ nhất là việc này chẳng về vang gì, tổn hại đến danh dự lão phu nhân; thứ hai, nếu lão phu nhân biết được mọi việc là do chuyện mình làm vài chục năm trước gây ra, không biết có thể chịu nổi đã kích như vậy hay không.

“Yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài. Hơn nữa hiện tại nói ra nguyên nhân này cũng đã không có nghĩa lý gì.” Tổng không thể đi trách cứ lão phu nhân lúc trước tâm ngoan thủ lạt, cũng chẳng thể thuyết phục Vệ Vô Hạ buông tha việc báo thù, cho Vị gia một con đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Lại có âm mưu

Vị thiếu gật gù đầu, “Nhưng mà ta nghĩ trong lòng bà nội đã sớm biết được sau khi Vệ Vô Hạ đem khối ngọc bội kia đến.”

“Vậy hẳn... rốt cuộc muốn gì? Hủy Vị gia, báo thù cho phụ thân hắn sao?”

“Theo chiều hướng này, hẳn là như vậy đi.” Vị Thiếu Quân thờ dãi, “Ta thà rằng chưa từng nghe qua việc này, hiện nay cứ nghĩ đến việc bá phụ ta bởi mất mù tay cút chết oan chết uổng, thật sự oán hận không được, mà không oán hận cũng không được, hy vọng hắn ra ngoài bị sét đánh, quên tất cả mọi chuyện.” (xét đánh không phải là chết ạ?)

Hách Liên Dung thế mới biết hẳn sau khi tình dậy không hề đề cập đến những chuyện về Vệ Vô Hạ, ngay cả khi mọi người thay phiên nhau phê bình, cũng chỉ không yên lòng mà thất thần, “Chỉ có điều vì như vậy mà cứ như vậy bỏ mặc Vị Tất Tri sao?”

Vị Thiếu Quân đầu tiên là nhìn Hách Liên Dung, mới trịnh trọng lắc đầu, “Vệ Vô Hạ vì hắn phụ thân mất quá nhiều mới quay lại báo thù, nhưng Vị Tất Tri cũng là tâm huyết của phụ thân ta, nếu bị hắn hủy, chúng ta chẳng phải cũng nên muốn báo thù? So với việc báo thù qua lại, không bằng hiện tại cố gắng bảo vệ nó.”

Hách Liên Dung thả lỏng mà cười cười, “Hiện tại tình huống Vị Tất Tri thế nào?” Bọn họ hình như đã lâu không nói chuyện như vậy.

“Tình huống Vị Tất Tri vẫn tốt, cái chính là không biết tình hình bên Vệ Vô Hạ thế nào.” Vị Thiếu Quân cắn cắn khóe môi, không ôm hy vọng gì nói: “Chỉ cần hắn đừng đến quấy rối, Vị Tất Tri vẫn có hy vọng đồng song tái khởi.”

Vệ Vô Hạ không đến quấy rối? Nghe qua thì có vẻ khó khăn, bởi vì ba ngày trước, trong thành Vân Trữ lặng lẽ lưu truyền một tin tức, Vị Tất Tri không

thể giao ra đơn đặt hàng, thất tín bội ước, tổn thất cao đến mức khiến cho người ta nơi nơi sợ hãi, tất cả các cửa hàng, ngân hàng vàng bạc tư nhân có nợ nần qua lại với Vị Tắt Tri sau khi biết được tin này đều đến đòi nợ, một ít hiệu buôn từng hứa hẹn sẽ giúp Vị Tắt Tri thấy vậy, cũng đều tạm dừng lại mọi hành động giúp đỡ, đều dùng thái độ xem xét.

Sinh lộ cuối cùng của Vị Tắt Tri rốt cuộc bị Vệ Vô Hạ lấp kín.

“Nếu cháu nói, chuyện làm ăn này so với việc mất trong tay người nhà, còn không bằng hạ quyết tâm bảo tồn nguyên khí, chờ đông sơn tái khởi.” Vị Thủy Liên không biết từ đâu gấp gấp chạy về, nghe nói tình huống hiện tại thì lập tức có chủ ý.

Thân thể lão phu nhân nhiều ngày nay vẫn không tốt lắm, hiện tại hoàn toàn không có chút tinh thần nào, nhẹ nhàng bốp bốp trán. “Bảo tồn nguyên khí thế nào?”

Vị Thủy Liếc liếc nhìn Vị Thiếu Dương cùng Vị Thiếu Quân vẫn trầm mặc không nói, khẽ nháp môi. “Không bằng nhân dịp này bán Vị Tắt Tri. Vị Tắt Tri không phải là điền sản của Vị gia, Vệ Vô Hạ kia có thù hận gì cũng không thể lại tiếp tục đuổi giết. Người nhà chúng ta vẫn cứ vững vàng sinh hoạt, để hần không có nơi nào xuống tay, như vậy có thể cam đoan cuộc sống bình thường của chúng ta. Có năng lực bảo vệ biển chữ vàng của Vị Tắt Tri, tương lai sẽ lại có cơ hội, lại một lần nữa mua lại là được.”

“Người... người nói cái gì!” Lão phu nhân không chút suy nghĩ, ném cái chén trong tay mình qua. “Bất hiếu nữ nhà ngươi! Thế nhưng lại có thể nghĩ ra loại chủ ý này!”

Vị Thủy Liên bị dọa sợ, vội vàng đứng dậy giữa đại sảnh, cực kỳ bất mãn nói: “Bà nội, cháu cũng là vì nhà chúng ta mà nghĩ. Cha cháu khi còn sống đã dặn dò như thế nào? Nói Thiếu Dương phải quan tâm Vị Tắt Tri. Bây giờ Vị Tắt Tri cũng sắp sụp đổ, biển chữ vàng ba mươi năm cũng sắp bị người ta gỡ xuống, chẳng lẽ thực đợi đến lúc đó mới coi là chí thân chí hiếu với Vị gia sao?” (chí thân chí hiếu: làm tròn chữ hiếu, hết lòng hết dạ @@)

“Đừng đứng đó nói hươu nói vượn!”

Lão phu nhân thực sự tức giận. Nghiêm thị vội tiến lên trấn an, quay đầu lại nói với Vị Thủy Liên: “Một nữ nhân, đừng đưa ra chủ ý bậy bạ. Huống chi Vị Tắt Tri gặp phải tình huống này, cho dù có bán, cũng phải có người mua mới được.”

“Chỉ cần Thiếu Dương gật đầu nói bán, con sẽ đi tìm người mua.” Vị Thủy Liên lúc này liền vỗ ngực, “Cho dù con chỉ là nữ nhân, cũng nên vì nhà mẹ đẻ ra chút sức lực đứng không?”

“Nhị tỷ, không cần nói nữa, đệ sẽ không đồng ý.” Vị Thiếu Dương đứng dậy, “Ông nội ba mươi năm trước dùng danh dự thắng được tám biển chữ vàng kia, đệ quyết không để nó rơi vào tay người khác, cho dù phải hủy... cũng phải hủy trong tay người Vị gia.”

“Đệ!” Vị Thủy Liên tức giận, “Đệ là cái đồ bất hiếu! Không biết từ nơi nào chọc ra cái phiền toái lớn như vậy thì thôi đi, hiện tại cư nhiên một chút biện pháp cũng không nguyên ý làm, Vị Tắt Tri bị hủy, đối với đệ có gì tốt!”

Vị Thiếu Dương cũng không muốn nghe tiếp nữa, xoay người bước đi, Vị Thủy Liên cả giận nói: “Thái độ của đệ ấy là sao! Ta chỉ suy nghĩ vì cái nhà này! Thiếu Quân, đệ nói xem, rốt cuộc cứng rắn chống cự để Vị Tắt Tri bị phá hủy tốt, hay là tạm lánh mặt giấu tài mới tốt?”

Vị Thiếu Quân cũng đứng lên, “Nhị tỷ, trước không nói tới chuyện phương pháp này tốt hay không, đệ chỉ cảm thấy cho dù ta có phá sản cũng chưa từng nghĩ tới việc bán Vị Tắt Tri, tỷ cư nhiên đã nghĩ tới?”

“Đệ...”

Vị Thủy Liên tức đến mức không nói được gì, đang muốn lôi kéo đồng minh, Mộ Dung Phiêu Phiêu vẫn đang trầm mặc mở miệng nói: “Nhị tỷ, tỷ có đề nghị này rốt cuộc là vì Vị gia suy nghĩ, hay là vì Mộ Dung gia suy nghĩ? Rốt cuộc là vì bảo hộ Vị Tắt Tri hay là bảo hộ thứ gì đó trong Vị Tắt Tri, tiên thủ hạ vi cường?”

Lời vừa nói ra, trong đại sảnh tức thì yên tĩnh lại, sắc mặt Vị Thủy Liên biến đổi, “Phiêu Phiêu, muội lo nghĩ quá mà phát điên chứ? Lời này cũng dám nói bậy? Hơn nữa muội gọi ta là gì?”

“Nhị tỷ a.” Mộ Dung Phiêu Phiêu nói: “Muội là thê tử của Thiếu Dương, đương nhiên phải gọi tỷ là nhị tỷ.”

“Thê tử cái gì! Các người còn chưa bái đường đâu, muội là tiểu thư khuê các sao lại có thể nói ra những lời này, muội...”

“Muội cùng Thiếu Dương đã có phu thê chi thực, huống ta lần trước muội không cùng đại tỷ rời đi, nhị tỷ không phải cũng đồng ý sao?” Mộ Dung Phiêu Phiêu đứng dậy, “Nhị tỷ cùng tỷ phu trước nay đều là phu thê đồng lòng, lần này tỷ phu mượn cơ hội hương tề tở mà thay đổi tuyến đường đến Vân Trữ này, lúc đó chẳng phải hy vọng nhị tỷ có thể giúp một tay, sớm ngày tìm được bảo bối của Vị gia sao? Thậm chí không tiếc hy sinh thanh danh muội muội của chính mình cũng muốn đem nàng ta tiến vào Vị gia, chỉ vì muốn thăm dò nơi đặt bảo vật Vị gia... Nhị ca,” Mộ Dung Phiêu Phiêu nhìn về phía Vị Thiếu Quân, “Nhị tỷ nói trước khi công công lâm chung đã nói với huynh về nơi cất bảo bối, là thật sao?”

Không đợi Vị thiếu trả lời, Vị Thủy Liên đã kêu lên: “Mộ Dung Phiêu Phiêu, muội còn dám nói bậy!”

Lão phu nhân cũng ngay lúc này đưa tay chỉ trượng về phía này, tức giận nói: “Đuổi nàng ra ngoài! Vị gia ta không có loại nữ nhân như vậy!”

Khi nói lời này, Nghiêm thị vội vàng đẩy Vị Thủy Liên ra khỏi cửa, “Còn không mau đi! Nhà đầu nhà ngươi không khiến người ta bót lo chút nào!”

Nghiêm thị cùng Vị Thủy Liên dần dần biến mất, Mộ Dung Phiêu Phiêu lúc này mới quét mắt nhìn mọi người, xoay người ra khỏi đại sảnh, mới đi được vài bước, đã thấy Vị Thiếu Dương đứng bên ngoài, có chút đăm chiêu nhìn nàng.

“Nói như vậy, quan hệ giữa nàng cùng đại ca nàng không có cách nào cứu vãn nữa rồi.”

Thong thả bước theo phía sau Vị Thiếu Dương thật lâu, Mộ Dung Phiêu Phiêu mới nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, “Từ lúc huynh ấy muốn ta gả cho Vị đại ca, ta nên nói, huynh ấy làm chuyện này có thể nghĩ cho muội muội của huynh ấy chút nào sao?”

“Nếu nàng lúc đó không nói, vậy hiện tại sao phải nói ra? Từ này về sau dù không có ai thêm đề ý tới nhị tỷ nữa, nhưng theo đó ấn tượng của nương với nàng cũng hoàn toàn biến xấu.”

“Nương vốn cũng chẳng có ấn tượng gì tốt với ta, trong lòng nương, người tốt nhất để trở thành tam thiếu phu nhân là Nghiêm cô nương.”

Xem ra nàng đã hiểu thấu hết mọi chuyện, bình tĩnh mà đối đáp, Vị Thiếu Dương không khỏi bước chậm lại, trong mắt có chút nghi hoặc.

“Sao vậy?”

“Ta cảm thấy nàng so với trước kia khác nhiều lắm.”

“Như vậy không tốt sao?” Mộ Dung Phiêu Phiêu ngẩng đầu nhìn hắn, “Trước kia ta chỉ biết gây chuyện phiền toái, tự cho rằng bản thân siêu phàm, tự cho là đúng, hiện tại ít nhân thành thực chút, xem như cũng có chút ưu điểm.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Giao dịch mới

Thiếu Dương trầm mặc thật lâu, “Nhưng như vậy sẽ không còn là Mộ Dung phiêu Phiêu.”

“Ai sẽ đề ý? Ta ngay cả nhà cũng không có.” Mộ Dung Phiêu Phiêu dứt lời đi nhanh hơn, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt Vị Thiếu Dương.

Vị Thiếu Dương có chút chần chừ nhưng rồi lại đuổi kịp, “Kỳ thật nàng không nhất định phải gả cho ta, chuyện tối hôm đó chúng ta đều rất rõ ràng.”

“Ngươi cũng không muốn thú ta?” Trong mắt Mộ Dung Phiêu Phiêu nhiều hơn chút đùa cợt.

“Ta không muốn ép nàng.” Vị Thiếu Dương khẽ thở dài, “Không lâu nữa ta sẽ nói với mọi người, buổi tối hôm đó, cả hai người chúng ta đều thanh tỉnh, căn bản không phát sinh chuyện gì?”

“Ngươi sẽ không sợ ta đổi ý quân quýt lấy Vị đại ca sao?”

“Nếu như nàng thật sự không sợ thương tâm.” Về mặt Vị Thiếu Quân không chút xao động, “Nhị ca tuy rằng có tiếng đào hoa, nhưng trong lòng huynh ấy chỉ có mình nhị tỷ.”

“Ngươi cũng vậy sao?” Nhìn thấy mặt Vị Thiếu Dương nháy mắt căng thẳng, Mộ Dung Phiêu Phiêu cười cười, “Ta đoán, ta vẫn không hiểu vì sao ngươi lại từ bỏ Nghiêm cô nương mà bước vào vũng bùn này, càng nghĩ, thì càng thấy đây là khả năng lớn nhất, không thể nào bởi vì ngươi thích ta.”

“Phiêu Phiêu...”

“Chậm mất rồi.” Mộ Dung Phiêu Phiêu cười to hơn chút, cũng đã thấy được bóng dáng trước kia. “Ta cho nhị tỷ ngươi xem qua chứng cứ.”

“Chứng cứ?”

“Ừ.” Mộ Dung Phiêu Phiêu chỉ chỉ nơi ngực. “Ta biết tỷ ấy rất hoài nghi. Ngay tại trên người tạo chút dấu vết, làm cho tỷ ấy tưởng là... hôn ngân.”

Vị Thiếu Dương giật mình một chút, tai lập tức đỏ lên, Mộ Dung Phiêu Phiêu cảm thấy kinh ngạc, lặng lẽ hạ mắt, sau đó cười khê. “Đó là có một lần ta tới tìm... nhị tỷ, đã từng nhìn thấy trên gáy tỷ ấy. Nam nữ trong lúc đó đều như vậy đi?”

Nhận thấy được vẻ giễu cợt của nàng, Vị Thiếu Dương nhẹ hắng giọng, rồi sau đó bật cười. “Ta chỉ hy vọng nàng không hối hận.”

“Tất nhất định sẽ gả cho ngươi.” Mộ Dung Phiêu Phiêu nhẹ giọng nói: “Ngươi không thích có người quấy nhiễu. Ta... cũng vậy.”

Vị Thiếu Dương nhìn vào trong mắt nàng, đám mây đen che phủ kia dường như nhẹ tiêu tán, liền nhẹ nhàng cúi xuống, “Ta tiễn nàng trở về.”

Lại nói về Vị thiếu, từ lúc mọi người trong đại sảnh tan đi, Hách Liên Dung liền nhìn chăm chăm vào hắn, giống như đang hoài nghi điều gì.

“Làm sao vậy?”

“Chàng thực sự biết nơi cất bảo bối kia?”

Vị Thiếu Quân xem thường, “Sao có thể.”

“Nhưng nhị tỷ nói thực khẳng định a, còn không tiếc dùng mỹ nhân kế.”

Vị Thiếu Quân dừng bước, không có biện pháp nhìn nhìn Hách Liên Dung, “Ta vẫn nghĩ nàng không quan tâm đến chuyện đó.”

“Ta không quan tâm a.” Hách Liên Dung không được tự nhiên, cường ngạnh nói, “Hiện tại đang nói là chuyện bảo bối mà.”

“Ta thật không biết...” Vị Thiếu Quân sờ sờ cằm, “Nàng vì sao lại khẳng định như vậy? Chẳng nhẽ ta lại biết điều gì mà chính ta cũng không biết?”

“Cái gì...” Hách Liên Dung ngoáy ngoáy lỗ tai, “Không bằng đến hỏi Mộ Dung Phiêu Phiêu? Nàng ấy chắc chắn biết nhị tỷ vì sao lại khẳng định khẳng định chàng biết.”

Vị Thiếu Quân đột nhiên nghiêm túc lại, mang theo kinh hãi, “Thật tốt quá, tương lai Vị Tất Tri sụp đổ, chúng ta cũng không chết, có thể trước lúc lâm chung để lại mật lệnh cho con cháu đi.”

Hách Liên Dung vỗ vỗ hán, tuy rằng thực vui mừng vì hắn rút cuộc nở nụ cười trở lại, nhưng trong lòng vẫn cứ lo lắng, “Vị Tất Tri thật sự không tốt sao?”

Vị Thiếu Quân thờ dài thật dài, “Vị Tất Tri từ lúc ông nội sáng lập đến nay, năm mươi năm, cũng đến lúc.”

“A?”

“Biết số trời đã định a, hiện tại chính là tận mệnh, nghe theo số trời, muốn nói tiểu tử Vệ Vô Hạ kia thật sự cay độc, ngay cả một con đường nhỏ cũng không chừa cho chúng ta.”

Nhắc tới Vệ Vô Hạ, trong lòng Hách Liên Dung luôn có một nút thắt, cười cười thật đậm, “Ta biết chàng cùng Thiếu Dương không đến cuối cùng sẽ không từ bỏ đâu.”

Vị Thiếu Quân cười cười, gật gật đầu, “Nhưng mà, hôm nay nghĩ, Vị Tất Tri bên kia bị đòi nợ nhiều lắm, cứ đóng cửa đã, ta cũng có cơ hội ở bên nàng, vẫn cứ cảm thấy nàng mấy ngày nay không tốt lắm đâu, sắc mặt vẫn tái nhợt không chút huyết sắc, buổi chiều tìm đại phu tới xem sao.”

“Ta không sao.” Hách Liên Dung vội nói: “Đại phu nên tìm, nhưng là để đến xem mạch cho bà nội, mấy ngày nay bà nội bị dày vò đến sắp hỏng rồi.”

“Trong lòng có việc có thể không dày vò sao?” Nhắc tới việc này, Vị Thiếu Quân cũng không có cách nào, “Cứ như vậy đi, buổi chiều tìm đại phu, cho nàng cùng bà nội đều xem.”

Hách Liên Dung sợ Vị Thiếu Quân nhận ra được điều gì, cũng không từ chối nữa, đến lúc đó tìm cơ tránh đi là được.

Vốn Hách Liên Dung vẫn còn đang nghĩ chuyện này, liền nhìn Vị Thiếu Quân bao giờ thì cho người đi tìm đại phu, bản thân sẽ trốn như thế nào, cũng không chờ Vị Thiếu Quân có hành động gì, một người đã đến khiến bọn họ quên mọi an bài.

“Vệ Vô Hạ?”

Từ trong miệng Vị Quảng nghe được cái tên này, Vị Thiếu Quân chạy như bay về phía đại sảnh, vừa chạy vừa nói với Vị Quảng: “Bảo tam thiếu tới tiền sảnh đi, nhưng người khác từ từ mà đợi!”

Vị Quảng lên tiếng, mới nhìn Hách Liên Dung, “Nhị thiếu gia nói...”

“Chính là chỉ để Thiếu Dương đến, đừng để người của các viện khác đến.”

Vị Quảng lúc này mới sáng tỏ, vội vàng đi.

Khi Vị thiếu chạy tới tiền sảnh, Vệ Vô Hạ đang đứng khoanh tay đưa lưng về phía đại môn, nhìn trong sảnh một bức tranh thủy mặc, hình như có chút cảm khái.

Vị Thiếu Quân không chào hỏi, vào cửa, nhân tiện nói: “Ngươi không phải đến nói cho chúng ta biết ngươi muốn thu tay chứ?”

Vệ Vô Hạ cười khẽ nói, “Tất nhiên không phải.” Hắn quay đầu, nhìn từ đầu đến chân Vị Thiếu Quân một lượt, “Không biết khi lực Vị huynh không giống với người thường, hay tại hạ ta ray quá nhẹ, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã bình phục như cũ.”

“Đều là nội thương.” Vị thiếu khoanh hai tay trước ngực, “Có chuyện gì? Nói đi.”

Ánh mắt Vệ Vô Hạ lại thường thường nhìn ra ngoài cửa, Vị Thiếu Quân khoát tay, “Ta không để bà nội lại đây, bất luận bà năm đó đã làm gì, hiện tại bà đã có tuổi rồi, không chịu được kích thích đâu.”

Vệ Vô Hạ lại trầm ngâm, “Tẩu tử thế nào?”

Vị thiếu hơi nâng cao mi, “Ngươi rốt cuộc tới để làm gì? Giải thích hay ăn năn? Ta còn chưa tính sổ với ngươi, ngươi cho dù đối phó với ta thì thôi đi, cứ nhiên ngay cả nữ nhân cũng không buông tha, ngươi có phải nam nhân không!”

Sắc mặt Vệ Vô Hạ kém một chút, hần quay đầu đi, làm như đang nhìn bức tranh thủy mặc kia, lại như vô tình nói: “Sức khỏe tẩu tử tốt không?”

“Tin tức của ngươi thật linh thông.” Vị thiếu có chút bất mãn, “Muốn hay không tới thăm hỏi một lần a? Ngươi rảnh nhưng mà ta không rảnh đâu!”

Thái độ của hần khiến Vệ Vô Hạ có chút ngạc nhiên, nghĩ lại cảm thấy đây là chuyện nằm trong dự đoán của mình. Nếu người Vị gia ngay từ đầu không biết đến sự tồn tại của đứa nhỏ, theo như tích cách của Hách Liên Dung, vô cùng có khả năng che dấu chuyện này, “Vậy ta nói chính sự đi, ta muốn đem đồ cổ của Vị Tắt Tri trả lại cho các người.”

“Cái gì?” Vị thiếu tiến đến bên người hần, nhìn kỹ, “Ngươi thực sự bị sét đánh? Điều kiện?”

Đối với việc hần nói móc, Vệ Vô Hạ cũng không để ý, “Ta thay các người bảo toàn thanh danh của Vị Tắt Tri, Vị Tắt Tri từ nay về sau sẽ do ta tiếp quản, ta muốn tất cả tài sản của các người, kể cả từ đường Vị gia.”

Vị Thiếu Quân đứng thẳng dậy, trên mặt dần dần nghiêm túc, hơi cắn cắn môi nghĩ nghĩ, “Ta còn nghĩ rằng ngươi muốn hủy diệt Vị gia chứ.”

“Lúc trước thì quả thực nghĩ vậy, chậm rãi nhìn những cố gắng vài thập niên của Vị gia hóa thành một làn khói trắng, cho các người nếm thử cảm giác, tư vị của chuyện dù cố gắng đến đâu cũng vẫn không đạt được.”

“Lúc trước? Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại ta đổi ý rồi.” Vệ Vô Hạ nhẹ nhàng thở ra, “Ta nghĩ giấc mộng lớn nhất của cha ta là nhận tổ nhận tông, người cũng sẽ không hy vọng sản nghiệp Vị gia sẽ bị hủy trong chốc lát, vốn ta cũng tốn nhiều công sức, về phần ngươi cùng Thiếu Dương, đều là nhân tài, có thể tiếp tục làm việc ở Vị Tắt Tri, nhưng thân phận sẽ khác đi, làm tốt có lẽ sẽ thăng chức cho các người làm chương quầy cùng nhị chương quầy.”

Vị Thiếu Quân bật cười, “Nghe qua thật sự là... tiền đồ sáng lạng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Nhập chủ Vị phủ

(thành chủ Vị phủ)

“Sao nào? Thừa dịp ta còn chưa đổi ý.”

Vị Thiếu Quân nhíu chặt mày, “Thấy thế nào cũng là giao dịch mà ngươi chịu thiệt lớn, ngươi lại có âm mưu gì?”

Vệ Vô Hạ cười cười, cũng không trả lời, chỉ nói: “Lại nói dù sao ta cũng là hậu nhân Vị gia, Vị Tắt Biết cũng không coi là rơi vào tay ngoại nhân, các người suy nghĩ đi.” Nói xong hần chấp tay, xoay người đi khỏi đại sảnh.

“Này...”

Thanh âm Vị Thiếu Quân vang lên, đồng thời cũng có người ngăn lại đường đi của Vệ Vô Hạ.

Vệ Vô Hạ cúi thấp người, “Lão phu nhân khỏe chứ? Thiếu Quân còn nói ngài sẽ không đến, không nghĩ ngay tại phía sau.”

Cả người lão phu nhân cũng phát run, đôi môi run run nửa ngày, mới có thể phun ra một lời nói rõ ràng, “Ngươi là... Người là...”

“Ta là tôn tử của Bình nương.” Vệ Vô Hạ nhìn thẳng vào ánh mắt lão phu nhân, “Ta còn nghĩ rằng lão phu nhân đã sớm đoán ra rồi chứ.”

“Ta đoán được...” Sắc mặt lão phu nhân nháy mắt trở nên bại, “Nhưng ta vẫn luôn không muốn tin tưởng...”

Vệ Vô Hạ mỉm cười, quay đầu lại nói với Vị Thiếu Quân: “Cho các ngươi thời gian một buổi tối suy nghĩ.”

“Không cần lo lắng,” Vị Thiếu Dương không biết khi nào đã đứng cạnh cửa, tay đỡ lấy lão phu nhân đang lao đảo. “Chúng ta đồng ý.”

“Tốt lắm,” Vệ Vô Hạ khẽ gật đầu. “Ngươi lập tức chuẩn bị một đại hội giám bảo (giám định bảo vật) để ngoại nhân đều biết đến, đồ cổ Vị Tất Tri một cái cũng không thiếu, lời đồn này tự nhiên sẽ biến mất.”

“Ta muốn biết ngươi làm thế nào lấy được hai chiếc chìa khóa khác của kho phòng.” Đây là điều Vị Thiếu Dương vẫn canh cánh trong lòng. Thái độ làm người của Vị Thiếu Huyền đơn thuần dễ lừa gạt, nhưng hai vị nguyên lão khác đều là những nhân vật khôn khéo tuyệt đỉnh, sao có thể khinh suất như vậy bị lừa mất chìa khóa.

Vệ Vô Hạ không từ chối vấn đề này. “Tất nhiên là mua được.”

Sắc mặt Vị Thiếu Dương trầm xuống. “Ta tin tưởng bọn hán luôn trung thành và tận tâm với Vị Tất Tri.”

“Bọn họ quả thật trung tâm, nhưng người nhà bọn họ trung tâm sao. Nghĩ muốn đạt được điều gì thì chỉ cần cố gắng, ắt sẽ đạt thành. Như vậy,” Vệ Vô Hạ cười, “Đợi ngày may ký kết xong hiệp ước, xin mời các ngươi dọn ra khỏi tòa nhà này, vật tùy thân có thể mang theo, những thứ khác thì không được.”

Hắn vui đùa, nhưng những người ở đây cũng chẳng cười được, nhưng lời nói của Vệ Vô Hạ còn chưa nói xong, “Lão phu nhân... Ta hy vọng ngài có thể lưu lại.”

Vị Thiếu Dương lập tức che trước mặt lão phu nhân, “Ngươi muốn gì?”

Vệ Vô Hạ nhún nhún vai, “Ta chỉ muốn nghe lão phu nhân nói lại chuyện năm đó thôi, nghe xem... nhị thúc ta như thế nào an nhàn sung sướng mà sinh ra, lớn lên, như thế nào thuận buồm xuôi gió tiếp quản Vị Tất Tri, như thế nào phụ tử từ hiếu, hãm hại người khác.”

“Vệ Vô Hạ, người đừng được một tác lại muốn tiến thêm một bước!” Vị Thiếu Quân đi từ trong sảnh ra, “Người chỉ là một lão thái bà, ngươi sao phải làm khó người? Muốn nghe chuyện xưa phải không? Ta ở lại, ta nói ngươi nghe!”

Sau khi Vệ Vô Hạ nở nụ cười, “Ta thực sự rất thích tính cách của Vị huynh, nhưng ta đối với nam nhân không có hứng thú.”

“Nếu ngươi cứ kiên trì như vậy thì giao dịch bị hủy.” Vị Thiếu Dương kiên định nói, “Tình hình Vị Tất Tri đã kém đến không thể kém hơn, ta sớm đã chuẩn bị tâm lý, cũng không nhất định phải cứu vãn bằng mọi giá.”

Vệ Vô Hạ nâng cao mi, “Ngươi không hỏi hận?”

“Thiếu Dương...” Lão phu nhân rút cuộc lộ ra chút cảm xúc, nắm chặt phật châu trong tay, thở thật dài, “Cứ theo lời hán đi.”

“Bà nội!”

Vị Thiếu Dương cùng Vị Thiếu Quân đồng thời lên tiếng, lão phu nhân khoát khoát tay, “Vị Tất Tri là tâm huyết của ông nội cháu khi còn sống, ta cũng đã nhìn thấy cha cháu vì nó mà trả giá rất nhiều, cũng cực vất vả, không thể cứ bị hủy như vậy, hán cũng là hậu nhân Vị gia, giao cho hán, so với hủy trên tay ngoại nhân tốt hơn nhiều.”

“Bà nội hồ đồ quá!” Vị thiếu lập tức nhảy dựng lên, “Bà cho rằng hán có hứng thú với bà nghĩa là thích bà sao? Hán muốn tra tấn bà a! Nắm tóc cạy móng, phải tàn nhẫn bao nhiêu thì tàn nhẫn bấy nhiêu!”

“Bà nội, chúng cháu tuyệt đối sẽ không để bà ở lại.” Vị Thiếu Quân bên kia đều nói những chuyện tận đầu tận đuôi, Vị Thiếu Dương bên này lại nói lời nói đầy chính nghĩa, nhưng lại không có chút cảm giác không hòa hợp nào.

“Cứ theo lời ta mà làm!” Lão phu nhân đột nhiên quát một tiếng, ngăn lại thanh âm của hai người xong mới nhắm mắt lại, chậm rãi lần phật châu trong tay, “Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn gặp ác mộng, vẫn nhớ tới Bình nương, nghĩ tới đứa nhỏ đáng thương kia, cho nên ta mỗi ngày ngày tụng kinh, cầu tâm bình an, nhưng bóng dáng bọn họ vẫn cứ đuổi theo ta, khiến ta đêm không thể ngủ, cuộc sống hàng ngày cũng không bình an. Hiện tại tốt rồi, cuối cùng cũng đuổi tới, ta có thể giải thoát rồi.”

Lời nói của lão phu nhân khiến cho Vị Thiếu Quân cùng Vị Thiếu Dương im lặng, nụ cười của Vệ Vô Hạ nhạt đi một chút, “Ta đối với chuyện hành hạ lão nhân gia không có hứng thú, thế nhưng ta vẫn cần lão phu nhân ở lại, nếu các ngươi lo lắng, có thể tìm người ở lại với nàng. Không bằng... Nghiêm cô nương đi?” Vệ Vô Hạ hơi hơi nâng mi, “Suy nghĩ chút đi.”

Vốn Nghiêm Yên thật ra là một lựa chọn thích hợp, nhưng Vệ Vô Hạ vừa nói như vậy, thì liền trở thành không thích hợp.

Rõ ràng có ý xấu a! Ngày Nghiêm Yên tham gia tuyển tú đã gần kề, tuy rằng mọi người đều khuyên can, nhưng tựa hồ nàng đã quyết, cho nên sau đây càng không thể gặp chuyện không may.

“Ta ở lại.” Đến buổi tối, Hách Liên dung luôn cân nhắc mãi, rốt cuộc mở miệng, “Nương bởi vì nguyên nhân thân phận không tiện ở lại, Yên biểu muốn

cũng không thể, vốn ta cùng đại tẩu đều có thể, nhưng đại tẩu đang mang thai, cho nên ta là lựa chọn tốt nhất.”

Hồ thị cùng Dương thị cũng có cùng nguyên nhân giống Nghiêm thị không thể ở lại, dù sao, thời gian này, quả phụ cũng rất khó khăn, còn lại Vị Xuân Bình, Vị Đông Tuyết lại càng không thuộc đối tượng có thể lựa chọn.

“Ta ở lại còn có thể giúp các người lưu ý động tĩnh của hân, ta có chung suy nghĩ với Thiếu Quân, hân trở về lần này, nhất định có mục đích.”

“Chẳng lẽ là vì món bảo bối kia?” Dương thị khẩn trương nói: “Thiếu Quân, người rút cuộc có biết thứ đó ở đâu không? Nếu biết, nói cho hân, so với việc mất nhà tốt hơn nhiều!”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Vị Thiếu Quân, Vị Thiếu Quân đau đầu, xoa xoa trán, “Mộ Dung Bao Công, nhị tỷ rút cuộc nói thế nào? Dựa vào đâu tỷ ấy cho rằng ta biết cái đó ở đâu? Ta ngay cả đó là cái gì cũng không biết.”

Mộ Dung Phiêu không nâng mắt, “Tỷ ấy nói khi lâm chung, công công từng trấn chối lại, đặc biệt gọi huynh vào trong phòng, tất nhiên là nói về chuyện này.”

Vị Thiếu Quân cào quai hàm, suy nghĩ thật lâu, gật đầu nói: “Đúng rồi a, cha nói với mọi người cái gì? Trông nom Vị Tất Tri, đúng không? Lại còn cường điệu nói cho Thiếu Dương một lần, vẫn là trông nom Vị Tất Tri, đúng không? Cuối cùng gọi ta vào phòng, cũng vẫn là những chữ này, chẳng qua nói hai lần, trông nom Vị Tất Tri, trông nom Vị Tất Tri!” Về mặt Vị thiếu mờ mịt, “Sao nào? Là ám hiệu gì sao?”

Hân vừa nói như vậy mọi người cũng mờ hồ, lại không một ai mở miệng hoài nghi hân không nói thật, điều này khiến Hách Liên Dung cực kỳ vui mừng.

Tuy rằng còn không biết mục đích của Vệ Vô Hạ, nhưng Hách Liên Dung ở lại cùng lão phu nhân là chuyện đã định. Sáng sớm hôm sau, Vị thiếu từ sớm đã dậy phát động mọi người chuyển nhà, khiến Hách Liên Dung rất kỳ quái, Vị thiếu cùng Vị Thiếu Dương quen biết không ít người, cho nên tìm được chỗ ở tạm thời cho mọi người thật dễ dàng, nhưng hân không có lý do gì tích cực như vậy, trừ khi, hân có tính toán khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Dê vào miệng cạp

Thiếu Dương đêm qua rời đi, tới Hằng Xa bãi phóng thương hội đồ cổ ba tỉnh, không mang ai theo bên người, Vị Thiếu Quân có ngăn cản lại.

“Hằng Xa? Nơi xa như vậy cũng có thể quản được chuyện trong thành Vân Trữ sao?”

“Không phải quản, là tìm kiếm hợp tác, Vị Tất Tri một khi ổn định lại, vẫn là có thể kiếm thêm vốn, Thiếu Dương hy vọng tìm được nguồn tài chính bên ngoài tăng cường thực lực của chúng ta, chúng ta phải thông qua thủ đoạn buôn bán khiến cho Vệ Vô hạ phải tâm phục khẩu phục, để hân biết, vị trí lão bản Vị Tất Tri không phải ai cũng có thể ngồi.”

Hách Liên Dung bật cười, xem bộ dáng thống khoái khi hôm qua bọn họ đáp ứng, còn tưởng rằng bọn họ thật sự chuẩn bị từ bỏ, ai ngờ xoay người đã ngồi thương lượng đối sách, hai người kia a, quả nhiên đều có cái tính không thành thực.

“Thiếu Dương đi rồi, nói thế nào với Vệ Vô Hạ? Hân nếu biết được sao có thể để các người được như nguyện?”

Vị Thiếu Quân lắc đầu, “Ta vẫn luôn cảm thấy hân lần này trở về không phải vì Vị Tất Tri, cho nên nàng cũng phải cẩn thận, chăm sóc bà nội cho tốt, bà giống như đã phó mặc cho số phận, ta sợ Vệ Vô Hạ bắt bà đập đầu nhận sai bà chắc cũng sẽ làm. Bà đã lớn tuổi, cho dù trước kia đã làm chuyện gì, đã tới tuổi cần được an dưỡng cũng không nên chịu sự đối xử như vậy.”

“Ta hiểu được,” Hách Liên Dung cười cười, cố gắng thoải mái hết sức mà vỗ vỗ hân, “giao bà nội cho ta, chàng còn không yên tâm nữa?”

“Chính là bởi vì có nàng ta mới yên tâm, bất luận tình huống có xấu đến mức nào, nàng cũng sẽ có biện pháp, đúng không?”

Hách Liên Dung khiến nụ cười càng tươi hơn, gật gật đầu.

Kỳ thật trong lòng nàng không đồng ý, đối mặt Vệ Vô Hạ, nàng cũng chưa hề thắng lợi, trừ bỏ buổi tối “kinh hĩ” ngày đó.

Nhưng dạng thắng lợi này quá mức bi thảm, Hách Liên Dung không muốn thử thêm nữa, nàng phải dốc toàn lực bảo vệ lão phu nhân, đồng thời lại không thể khiến bản thân bị thương.

May mà, nàng biết trong lòng Vệ Vô Hạ áy náy, đối với nàng có loại cảm giác áy náy khiến người ta kinh ngạc. Đây có lẽ sẽ trở thành át chủ bài của nàng. Nàng vẫn nghĩ mỗi bước đi của hân đều được dày công tính toán, đều phải thiết lập hoạch định sẵn, thế nhưng lại có loại cảm giác này. Hân có thể khiến người khác tổn thương, từ lúc hân trong nháy mắt quyết định lên kế hoạch trả thù ấy, hân nên hiểu được điều này.

Vì thuận tiện cho việc chăm sóc lão phu nhân, Hách Liên Dung chuyển đến Thê Thuận trai. Không nghĩ tới ngay trong đêm, liền thấy có hạ nhân chuyển dụng cụ hàng ngày vào một gian phòng trong Thê Thuận trai.

Hách Liên Dung hỏi, lại không ai trả lời nàng.

Vị phu vốn có người ở lại nay bị Vệ Vô Hạ xóa sạch hết, hiện tại trong phủ đều là những người hấn mang đến. Tuy rằng đối người mới khó tránh khỏi việc không quen, nhưng Hách Liên Dung cũng không phải lại làm đương gia, trở nên rảnh rỗi rất nhiều, quả thực có chút không quen.

Lão phu nhân đối với những chuyện này không chút hứng thú, mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm, ngủ, thì chỉ ở phật đương tụng kinh. Xem ra nàng đã chuẩn bị xong xuôi việc nhận sự trả thù của Vệ Vô Hạ.

Vệ Vô Hạ rốt cuộc khi nào thì tiến vào ở tại Thê Thuận trai, Hách Liên Dung không biết, chỉ biết có một ngày sau khi rời giường đột nhiên thấy hấn từ trong phòng đi ra, mỉm cười chào đón mình.

Hách Liên Dung vốn định tiến lên nói một hai câu chính nghĩa ra lệnh đuổi khách, tỷ như nơi này là chỗ ở của nữ quyến, nam tử tốt nhất tránh xa. Nhưng lại nghĩ lại, thứ nhất hiện tại toàn bộ Vị phủ đều là điền sản của người ta, nghiêm khắc mà nói thì bản thân mới chính là khách, không có lập trường yêu cầu chủ nhân điều gì; thứ hai Vệ Vô Hạ nếu đã dọn vào Thê Thuận trai thì nghĩa đây là chuyện hấn đã quyết định, sao có thể vì một người nói hai ba câu liền đổi ý? Nói không chừng hấn đang chờ mình nói gì đó, sau đó hấn cơ hội mà làm khó dễ đâu.

Cho nên Hách Liên Dung từ bỏ biện pháp đang nghĩ tới này, nhưng mà hai ngày sau, nàng không thể không lại lo lắng thêm lần nữa.

Kỳ thực biểu hiện hai ngày nay của Vệ Vô Hạ vô cùng tốt, buổi sáng mỗi ngày đi ra ngoài, buổi chiều trở lại uống trà, xem sách, đánh đàn, một ngày ba bữa cơm nhất định sẽ không vắng mặt, không có thủ đoạn gì cũng không thấy trả thù, còn ngẫu nhiên ở trên bàn cơm nói giỡn đôi câu, không có biểu hiện chút ác ý nào.

Lão phu nhân cũng không giống như trước kia nhốt mình trong phật đường, thậm chí còn chủ động quan tâm đến Vệ Vô Hạ, tựa như lúc trước hấn làm khách trong phủ vậy.

Cũng chính bởi vậy, Hách Liên Dung mới càng lo lắng.

Lão phu nhân thường thường hỏi chuyện của Bình nương, những chuyện Vệ Vô Hạ đã trải qua, thậm chí còn hỏi tới hấn từ suyết chút nữa đã chết bởi tay nàng kia, Vệ Vô Hạ đều nhất nhất trả lời, Hách Liên Dung cũng hiểu lão phu nhân đang trừng phạt chính mình, không ngừng khiến Vệ Vô Hạ nhắc nhở bản thân, những hành vi xấu xa năm đó của nàng, đối với người Vị gia tạo thành thương tổn lớn thế nào.

Cho nên Hách Liên Dung không thể không tìm Vệ Vô Hạ nói chuyện, hy vọng hấn có thể dọn khỏi Thê Thuận trai.

“Nếu ngươi muốn nhìn bà nội căn rứt, ngươi đã đạt được rồi.”

Vệ Vô Hạ lại bật cười, “Ta muốn bà ấy căn rứt làm gì?” Nàng cho là nhắc tới chuyện này, ta sống tốt được sao?” Thấy Hách Liên Dung nhướn mi, Vệ Vô Hạ bước tới gần Hách Liên Dung, “Nếu nàng dọn ra khỏi Thê Thuận trai trước, ta tự nhiên cũng sẽ chẳng xuất hiện trước mặt bà ấy.”

“Ta?” Hách Liên Dung cực kỳ khó hiểu.

“Nàng nghĩ rằng ta và nàng... vì sao nhất định phải giữ lão phu nhân lại?”

Mặc cho ai nhìn vào, hành vi của Vệ Vô Hạ đều là vì trả thù, nhưng hiện tại nói như vậy, ít nhất, cho dù muốn trả thù cũng không phải lão phu nhân.

“Ngươi...” Hách Liên Dung giật mình, cũng không dám nghĩ tiếp thứ suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, sự nguy hiểm từng trải qua lại trở dậy, không tự chủ được lui về phía sau.

“Xem ra nàng thực đã biết.” Vệ Vô Hạ vừa lòng cười cười, “Như vậy tốt rồi, nếu không ta vẫn không biết mở miệng nói với nàng thế nào, nàng đối với ta làm như không thấy, khiến ta rất khó chịu.”

“Như vậy... ngươi lúc trước nói tới Yên nhi, là cố ý khiến chúng ta hiểu lầm ngươi có ác ý với muội ấy sao?” Hách Liên Dung thẳng lưng, không cho bản thân thể hiện ra sự sợ hãi khi rơi vào bẫy.

Vệ Vô Hạ rũ mắt xuống, ra vẻ cam chịu, “Ta nếu không bỏ qua một tú nữ như nàng, liền sẽ tự rước lấy phiền toái, Hoàng thượng tỷ phu của ta vẫn rất thích mỹ nhân.”

“Đây cũng là điều ngươi tính toán sao?” Hách Liên Dung nhụt chí cười khẽ một tiếng, “Quả nhiên a, đúng là ngươi, chuyện không có mục đích thì sẽ không bao giờ làm.”

Vệ Vô Hạ thật sự hỏi lại, “Chuyện không có mục đích... sao phải làm?”

Hách Liên Dung nhún nhún vai, “Ai biết, có lẽ vì sẽ có kinh hi đâu?”

Nhắc tới kinh hi, sắc mặt Vệ Vô Hạ rõ ràng kém đi, khẽ ngậm môi, cho đến khi lại bước từng bước, “Nếu ta cũng có thể khiến nàng kinh hi đâu?”

Khoảng cách giữa bọn họ lúc này có chút nguy hiểm, Hách Liên Dung vội vã lui về phía sau, Vệ Vô Hạ cũng không đuổi theo, đứng trong phạm vi an toàn, “Sự việc kia... thật sự đã lần đầu tiên khiến ta cảm thấy hối hận.”

“Ta thật cao hứng vì ngươi còn có chút nhân tính.” Hách Liên Dung không dám thả lỏng, thân mình căng cứng.

“Cho nên ta đổi ý, ta sẽ đem toàn bộ Vị Tất Tri trả lại cho Vị gia, tất cả đều vì nàng.”

Rõ ràng là một tin tốt, lọt vào tai Hách Liên Dung lại xa xôi không chút đáng tin, “Ngươi... muốn cái gì?”

“Không phải, nàng nên hỏi ta là, ta muốn cho nàng cái gì.”

“Ta không muốn có được bất kỳ thứ gì từ ngươi.” Hách Liên Dung chỉ cảm thấy hoảng hốt, “Ta muốn rời đi.”

“Có thể.” Vệ Vô Hạ thông thả bước đến, trước khi Hách Liên Dung lui lại, nắm lấy tay nàng, “Nàng muốn đi đâu, ta sẽ cùng nàng đi.”

Hách Liên Dung giãy dụa mãi, rồi đành buông tha cho loại hành động vô ích này, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo, “Ngươi rốt cuộc sao lại không bình thường như vậy? Có phải hay không mọi thứ Vị gia có được ngươi đều phải cướp đi? Ngươi lấy danh nghĩa báo thù làm những chuyện này, chính ngươi lại chiếm được gì?”

Vệ Vô Hạ lại lắc đầu, “Khi nào thì báo thù, khi nào thì bù đắp, ta phân biệt rất rõ ràng.”

“Bù đắp?” Hách Liên Dung bật cười, “Ai muốn?”

“Nàng không muốn, nhưng không có nghĩa ta không thể cho.” Vệ Vô Hạ ôn nhuận cười, “Chuyện Vệ Vô Hạ ta muốn làm, chưa từng không làm được. Ta có thể ép nàng, lão phu nhân, Vị Tất Tri, thậm chí là Vị Thiếu Quân, bọn họ đều bị ta khống chế trong tay... nhưng ta không muốn làm như vậy, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện, nhận sự bù đắp của ta, quen với sự hiện diện của ta bên cạnh nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Ai là người thắng (1)

Hách Liên Dung thoát khỏi sự khống chế của Vệ Vô Hạ, hắn vẫn không đuổi theo, nhưng vẫn luôn đứng ở sau nàng, khiến cho cuộc sống của ngày không yên ổn.

Hách Liên Dung vẫn dọn khỏi Thể Thuận trai, nàng không muốn để lão phu nhân thấy điều gì bất thường... thường xuyên đặt hoa tươi đầy viện, mấy chú cún con vừa sinh không lâu, hưng trí bừng bừng kéo nàng đi thả diều, còn có một vài động tác thân thiết không để người ta từ chối... hắn đều cho nàng, ngoại trừ tự do.

Phạm vi hoạt động của nàng đều bị giới hạn trong Vị phủ, xuất nhập đều có hai nha hoàn đi theo, không cho phép ra khỏi phủ, không cho phép bất chuyện cùng hạ nhân, nàng bị giam lỏng, xem ra chắc là như vậy đi.

Hách Liên Dung thường nghĩ, Vệ Vô Hạ rốt cuộc vì sao lại làm như vậy? Bởi vì mình mất đi đứa nhỏ nên áy náy? Áy náy đến mức muốn cho một nữ nhân đã có chồng như nàng tái giá cho hắn? Nay bất luận như thế nào cũng không phải là ý tưởng của một người bình thường.

Có thể Vệ Vô Hạ căn bản không phải là một người bình thường.

“Nói với Vệ Vô Hạ, bà nội mỗi đầu tháng đều phải đến miếu Quan Âm, chúng ta phải ra ngoài.”

Hách Liên Dung thật vất vả chờ đến ngày này, có thể lấy cớ ra khỏi phủ.

Nàng lo sợ chờ đợi câu trả lời của Vệ Vô Hạ, trong lòng tràn đầy bất an, cho đến khi nghe được hai chữ “đồng ý”, thiếu chút nữa reo gào thành tiếng.

Cỡ lẽ nàng hơn nửa tháng nay đều có lệ dụ ngoan khiến Vệ Vô Hạ buông lỏng cảnh giác, nàng nhất định phải nắm chắc cơ hội khó có được này, có thể mang theo lão phu nhân chạy trốn là tốt nhất, nếu không cũng phải nghĩ biện pháp báo cho Vị Thiếu Quân tới cứu mình, trước tiên rời đi thành Vân Trữ. Cái gì Vị Tất Tri, để nó sụp đổ đi! Cái gì tâm huyết tổ tiên, cũng không thể quan trọng bằng chuyện tương lai được!

Hách Liên Dung thật cẩn thận viết hơn mười tờ giấy nhỏ, đó là thư cầu cứu của nàng với Vị Thiếu Quân, chỉ cần có cơ hội gửi chúng đi hoặc ra bên ngoài, người nhận được chúng nó tự nhiên sẽ từ những gì viết trong giấy biết được nơi mà chúng nên đến.

Đem giấu giấy trong tay áo, gài bên hông, tất cả những nơi có thể nhét đều nhét, Hách Liên Dung đối với lần hành động động tự cứu này càng thêm tin tưởng, liền tới Thể Thuận trai, đón lão phu nhân đi.

Nhưng, có lẽ nàng quá khờ dại.

Vệ Vô Hạ có thể cho các nàng ra phủ, sao có thể không gia tăng phòng bị? Từ lúc xuống xe ngựa, phía trước hai người mở đường, trái phải hai người, phía sau hai người. Nàng cùng lão phu nhân tựa như từ từ đang bị áp giải đến pháp trường, đi một bước về phía trước, rất có vẻ hiển ngang lẫm liệt.

Dưới tình huống như vậy, Hách Liên Dung ngay cả mép giấy cũng không dám sờ vào, mắt thấy sắp tới miếu Quan Âm, hai người đi vào trước thanh tràng (một cuộc dọn dẹp sạch sẽ, ở đây ý nói là đuổi hết người ra để hai bà cháu tỷ ấy vào), Hách Liên Dung cùng lão phu nhân cùng sáu người khác đứng chờ ở cách đó không xa. Đột nhiên, mắt Hách Liên Dung sáng rực lên, chạy đến chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi tới, có hai người vội vàng đuổi kịp nàng, “Phu nhân...”

Hách Liên Dung chỉ chỉ xe ngựa cách đó không xa. “Là nhị tỷ ta, qua đó chào đón.”

Ngồi trên xe ngựa quả thật là Vị Thủy Liên, vén màn bước ra, Hách Liên Dung lại thấy được một nam nhân, mày ngang mắt xếch, không chút câu nệ, hai người đang nói chuyện, tư thế vô cùng thân thiết.

Hắn là Mộ Dung nhị tỷ phu chưa từng gặp mặt đi? Hắn còn ở đây, chứng tỏ hắn đối với bảo bối Vị gia vẫn nhớ mãi không quên. Hách Liên Dung cũng thực tò mò, kia rốt cuộc là vật gì, nàng từng hỏi Vị Thiếu Quân nhưng không có kết quả, nhưng hiển nhiên Vị Thủy Liên biết rõ, nếu không sao lại vì một món đồ không hề biết rõ hao phí công sức như vậy.

“Phu nhân chờ, tiểu nhân sẽ mời nàng đến.”

Hách Liên Dung nghe lời này, vụng trộm nhét một tờ giấy nắm chặt trong tay, ngay khi Vị Thủy Liên vươn đầu ra không biết đang nhìn gì, Hách Liên Dung vội đưa tay vẫy vẫy, hy vọng nàng kêu xe ngựa dừng lại, chờ mình một chút.

Vị Thủy Liên quả thực đã thấy Hách Liên Dung, điểm này Hách Liên Dung có thể khẳng định, bởi vì ánh mắt các nàng chạm nhau một chút, nhưng giây tiếp theo, Vị Thủy Liên lùi đầu về sau bức màn, sau đó xe ngựa lập tức gia tăng tốc độ, chạy như bay đi xa.

Tay Hách Liên Dung cứng lại giữa không trung thật lâu, buông tay, trong lòng mắng Vị Thủy Liên đến cả huyết lâm đầu.

“Cần tiểu nhân đuổi theo không ạ?”

Hách Liên Dung đưa mắt liếc nhìn gia đình đang nói chuyện, lời nói mang theo sự châm chọc rất rõ, thất bại lắc đầu, thò ơ quay qua một bên.

Lại qua một lúc lâu, việc thanh tràng trong miếu Quan Âm kết thúc, khi Hách Liên Dung đi vào trong miếu, bốn phía trống rỗng, ngay cả người coi miếu cũng bị đuổi đi.

Tâm tình hưng phấn buổi sáng rốt cuộc từ từ lắng xuống, lơ đãng chạm vào tờ giấy bản thân mang theo, thật sự nghĩ thế nào cũng thấy thật quá ngốc.

Xem nhiều phim quá đi? Thật đúng là nghĩ rằng mọi người đều thấy chuyện thì háng hái giúp đỡ? Không gặp thì ngay cả Bồ Tát cũng không giúp được sao? Vẫn là trở về ngã bài với Vệ Vô Hạ vậy.

Nói cho hắn rằng bản thân không có khả năng nhận “hào ý” của hắn; nói cho hắn nếu còn giam nàng, nàng liền vùng lên! Nàng sẽ thất cổ! Nàng sẽ cắn lưỡi tự sát! Đừng có nói với nàng sợ cái gì mà lão phu nhân có thể chịu tra tấn, nàng bất cứ giá nào, lão phu nhân, ngài cũng chuẩn bị hy sinh đi!

Được! Cứ quyết định như vậy!

Tuy nhiên... lời nói hay vậy đó, khi Hách Liên Dung đập đầu trước Bồ Tát vẫn đưa ra tờ giấy nhỏ thứ nhất của mình, cẩn thận tránh khỏi ánh mắt của hạ nhân nhét xuống bên dưới bồ đoàn, lại đập đầu thêm hai cái trước mặt Bồ Tát, hy vọng không ai có thể phát hiện ra nơi bí mật này. (Bồ-đoàn: là một danh từ kép được phối hợp bởi hai thành tố: Bồ là cỏ bồ, đoàn là tròn. Người xưa dùng cỏ bên lại thành nệm có hình dáng tròn để ngồi thiền, lạy Phật hoặc ngồi tụng kinh. Bồ đoàn có thể là biến hình của tọa cụ, vì trong Luật hệ Pali hoặc Sanskrit, quý Thầy không thấy từ gốc của nó. Luật Tạng quy định một số vật dụng nhu yếu cho một vị Tỳ-kheo, cũng không thấy bồ đoàn, mà chỉ có tọa cụ thôi.)

Vì an ủi chính mình, Hách Liên Dung còn thỉnh cầu riêng, nàng hy vọng Bồ Tát nói với nàng, được rồi, con cứ đi đi, việc này giao cho ta.

Chính là bình thường nàng với Bồ Tát cũng không có giao tình gì, sao có thể cầu xin người giúp đỡ a? Vì thế Hách Liên Dung tất nhiên lấy phải quẻ hạ hạ ký, khiến nàng suy sụp nửa ngày.

Vẫn là trở về một khúc hai nháo ba thất cổ đi!

Hạ quyết tâm, Hách Liên Dung liền mất hứng thú với chuyện bái Phật, trong đầu tràn ngập những màn mờ đầu ra sao để ra oai phủ đầu, vừa nghĩ vừa đi về phía trước, đi đến trước xe ngựa, đột nhiên cảm thấy có ánh mắt vẫn luôn dừng trên người nàng.

Phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn, Hách Liên Dung kinh hi phát hiện Nghiêm Yên đứng trong tiệm bán hương cách đó không xa, dường như muốn đi dâng hương, lúc này nhìn nàng, mi nhỏ khẽ nhúc.

Lão phu nhân lúc này đã lên xe ngựa, gia đình lại đang thúc giục Hách Liên Dung, Hách Liên Dung đối diện với Nghiêm Yên, buông tha cho ý tưởng muốn nói chuyện, hướng nàng khoát tay coi như cáo từ, lại ngay khi bước lên xe ngựa bước hụt chân, ngồi chồm hổm bên cạnh xe ngựa.

Lập tức có nha hoàn tiến tới nâng Hách Liên Dung dậy, nàng chậm rãi đứng dậy, không nhận được xoa xoa đầu gối, khi ngẩng đầu lên lần nữa, Nghiêm Yên đã biến mất, chẳng rõ đi đâu.

Nàng xem hiểu được ám chỉ của mình sao? Đọc đường quay trở lại, Hách Liên Dung vẫn luôn luôn bất an cân nhắc.

Như vậy hành động quyết tuyệt vẫn nên tiến hành muộn một chút đi, để tránh Nghiêm Yên lấy được giấy rồi, mình lại đã thảo kinh xà. Đến lúc đó, Vệ Vô Hạ không thả nàng thì thôi đi, còn đưa nàng chuyển đến nơi khác, lại bắt tay đối phó Vị thiếu, đã có thể làm hỏng hết mọi chuyện.

“Hôm nay đi dâng hương thế nào?” Vào lúc cơm chiều, Vệ Vô Hạ hỏi.

“Còn có thể thế nào? Ngươi phải người dính chặt như vậy, ngay cả thấy nhị tỷ cùng Nghiêm Yên biểu muội cũng chẳng thể qua nói chuyện.” Hách Liên Dung cố ý oán giận một câu, cố gắng để hành vi của mình hợp với tâm tình hiện tại, dấu điểm sơ hở.

“Bây giờ còn chưa thể để nàng quá tự do.” Vệ Vô Hạ vẫn nhiệt tình như trước, “Chờ chúng ta tương lai trở lại kinh thành, nàng chân chính trở thành chủ tử của bọn họ, ai cũng không dám vô lễ với nàng.”

Động tác của Hách Liên Dung cương cứng một chút, “Kinh thành?”

“Ta phát hiện ở nơi này... nàng sẽ bị rất nhiều sự việc con người làm phân tâm” Vệ Vô Hạ nâng ly rượu đặt trước mặt Hách Liên Dung, lại tự rót cho mình một ly, “Ta biết trong lòng nàng vẫn còn hoài nghi với ta, ta vẫn không chính thức giải thích với nàng, đã cho rằng những việc ta làm nàng sớm muộn gì cũng sẽ cảm giác được, thậm chí từng nghĩ nàng đã cảm nhận được, nhưng đáng tiếc...” Hắn vươn tay, từ bên hông rút ra một cuộn chỉ cuộn nhỏ, “Ta có chút thất vọng rồi.”

Nhìn cuộn chỉ kia, sắc mặt Hách Liên Dung bỗng nhiên trở nên tái nhợt, nàng thậm chí không cần mở ra xem, cũng biết đó chính là tờ giấy cầu cứu nàng nhét dưới bồ đoàn kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Ai là người thắng (2)

“Cho nên ta không muốn chờ đợi nữa, ta muốn mang nàng trở lại kinh thành, trả lại cho nàng một đứa nhỏ.”

Hách Liên Dung “đùng” một tiếng đứng dậy, “Ngươi nằm mơ! Ta tuyệt đối không rời đi!”

“Ta cũng không phải đang thương lượng với nàng.” Vệ Vô Hạ nhìn nàng, đem ly rượu trên bên đưa qua, “Ta đã từng nói không muốn ép nàng, ta thậm chí nghĩ tới một ngày nào đó nàng sẽ đứng bên người ta nói lời tạm biệt với Vị Thiếu Quân, nhưng mà... chờ sau khi chúng ta rời đi, ta sẽ đem toàn bộ Vị Tắt Tri trả lại cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ cảm tạ nàng.”

Về mặt Hách Liên Dung giận dữ, chụp lấy ly rượu, “Đây là điều ngươi theo đuổi sao? Ngươi thậm chí còn không rõ trong lòng mình nghĩ như thế nào! Thậm chí không biết bản thân đối với ta có cảm giác gì, làm một ít chuyện tự cho là đúng vô năng ấy, thỏa mãn cái cảm giác tự tôn biến thái của bản thân, còn tưởng rằng mình... còn tưởng rằng bản thân cao thượng lắm ấy!”

“Tùy nàng... nghĩ sao thì nghĩ.” Vệ Vô Hạ ngửa đầu uống hết ly rượu của mình, lại ngay tại lúc rượu trôi xuống yếu hầu được một nửa, đột nhiên đứng dậy nắm lấy lưng áo Hách Liên Dung, bóp chặt lấy gáy của nàng, chính xác hôn lên môi nàng, đem tàn rượu trong miệng đưa qua.

Hách Liên Dung bất ngờ không kịp đề phòng liền chét gãy dựa, lại không địch lại sự cường ngạnh của Vệ Vô Hạ, bị hắn nắm chặt hai tay, bị giam chặt trong ngực hắn, nhận lấy müt cắn đột nhiên mà mãnh liệt của hắn, không chút thương hương tiếc ngọc nào.

Hách Liên Dung đào thoát thất bại chỉ có thể cắn chặt khớp hàm, không cho hắn tiến thêm bước nào nữa, môi lại bị hắn müt cắn đến run rẩy đau đớn, hơn phân nửa rượu từ môi hắn theo sự giằng co của hai người chảy ra, theo cảm cùng cổ Hách Liên Dung chảy xuống bên trong áo nàng, giống như một cái kíp nổ, dẫn đến môi Vệ Vô Hạ lặng lẽ đi xuống, hôn lên cái cổ xinh đẹp của nàng.

“Nàng nói ta không biết cảm giác của ta với nàng là gì?” Ở bên gáy nàng không chút lưu tình để lại hồng ngân, Vệ Vô Hạ ngẩng đầu nhẹ thở hổn hển, tình tế liếm liếm lỗ tai nàng, đem thân thể áp sát nàng, “Cảm giác được sao? Cảm giác của ta đối với nàng.”

“Là chiếm đoạt.” Hách Liên Dung căng thẳng cả người, buông tha cho việc gãy dựa vô ích, không biết từ khi nào thì nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt, “Ngươi thậm chí muốn chứng minh, không có nữ nhân nào có thể kháng cự ngươi.”

Ánh mắt Vệ Vô Hạ tối dần, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn nước mắt trên mặt nàng, chậm rãi mím môi, “Không chỉ như vậy, ta biết...”

Lời nói của hán biến mất trong ánh mắt oán hận của Hách Liên Dung. Tiếp xúc với ánh nhìn bị thương như vậy, tâm tình vốn rất rõ ràng của Vệ Vô Hạ đột nhiên trở nên do dự.

Là như vậy sao? Chính là như vậy sao? Hán giam giữ nàng, chỉ bởi vì nàng không phục cùng kháng cự sao? Vẫn cảm thấy Vị Thiếu Quân không xứng với nàng. Vậy từ khi nào thì trở nên như vậy. Hơn nữa mong muốn nàng theo bên cạnh ta càng ngày càng trở nên khẩn thiết?

Biết rõ nàng là phụ nữ đã có chồng, rất rõ trong lòng nàng có kẻ khác, thậm chí cuộc hôn nhân ngự ban này cũng vượt quá tầm với của mình, nhưng hán vì sao lại vẫn muốn quay lại Vị gia? Hao hết tâm tư khiến nàng cùng hán ở một chỗ? Mọi hành động mấy ngày nay, nhìn đến tờ giấy kia thì nhụt chí thất bại... cùng với sự tâm phiền khí loạn kia là từ đâu mà đến. Đầu chỉ bởi vì chứng minh bản thân mình không ai địch nổi sao?

Có thể... lúc bắt đầu quả thực như vậy. Hán cũng coi đây là khiêu chiến. Nhưng từ sau khi nàng mặt không chút máu hỏi mình “có kinh hi sao”, hán đã biết, nữ nhân này, vĩnh viễn không thể rơi vào trong vòng khống chế của mình.

“Ta sẽ không buông tay.” Hán nói như vậy, chậm rãi buông nàng ra. “Ta kiên trì cho rằng ở bên cạnh ta, mới là điều tốt nhất với nàng.”

“Ngươi dám ép ta thì cứ thử đi.” Hách Liên Dung lạnh lùng đẩy hán ra. “Đề ta đi. Nếu không ngày mai ngươi sẽ phải khiêng ta ra ngoài.”

Vệ Vô Hạ lại lắc đầu, “Nàng sẽ không muốn chết, nàng dám nói như vậy, là bởi vì trong lòng nàng tin tưởng, bất luận thế nào ta cũng sẽ không để nàng chết.”

Thật sao... có lẽ đi.

Hách Liên Dung cuối cùng không thể hoàn thành tuyên bố hùng hồn của nàng, cũng không bị khiêng ra ngoài, ngược lại hoàn toàn bị theo dõi, vài bà vú cường tráng theo nàng, cửa phòng cũng không cho nàng bước ra nửa bước.

Mấy ngày nay Vệ Vô Hạ cũng không xuất hiện, không hề ở lại trong viện cùng nàng, mà chuyển trở về biệt viện hán ở khi ban đầu làm khách.

Hán rốt cuộc muốn làm gì? Hán làm như vậy vì mục đích gì đâu? Không phải nói phải về kinh sao? Sao lại không chút động tĩnh? Vẫn là nói hán còn đang chờ sự “cam tâm tình nguyện” của nàng sao? Chẳng lẽ hán nghĩ cứ giam giữ nàng như vậy, nàng sẽ thay đổi chủ ý sao? Ý tưởng này không phải quá mức khờ dại sao? Mà ý tưởng khờ dại từ trước đến nay chẳng có một chút xíu quan hệ nào với Vệ Vô Hạ.

“Phu nhân đêm qua lại không chợp mắt, nhóm nha hoàn khuyên nàng ngủ một lúc, nàng vẫn không nghe.”

Nghe tin tức nha hoàn báo lại, Vệ Vô Hạ có chút phiền muộn, “Tìm đại phu, kê mấy loại dược liệu gây ngủ trộn vào trong com canh, đừng dùng quá nhiều, để nàng nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Nha hoàn nghe vậy rồi đi, tay Vệ Vô Hạ phủ trên dây đàn lại không chút muốn gảy, vô ý ôm lấy một cây huyền cầm, “tranh” một tiếng, huyền bị bị hán cố sức đánh gảy, đầu ngón tay truyền đến một cơn đau đớn, sượt qua tay, máu đỏ tươi theo đầu ngón tay chảy xuống, rơi xuống cầm.

“Hành động này của Vệ công tử thật phung phí của trời, tiếc cho một cây hảo cầm.”

Một giọng nữ thanh lệ từ nơi cánh cửa vang lên, Vệ Vô Hạ không ngẩng đầu, “Cầm không có tốt hay xấu, chỉ nhìn tâm tình thôi.”

“Vậy xem ra tâm tình Vệ công tử không tốt lắm đâu, tương phản với Yên nhi rồi.” Ngươi tới nhẹ nhàng lượn lờ tới trước bàn, ngồi xổm xuống, dùng khăn lụa hủy đi vết máu trên cầm, cẩn thận lau lau, ngược lại mặc kệ miệng vết thương trên tay Vệ Vô Hạ.

Vệ Vô Hạ hừ nhẹ một tiếng, “Nghiêm cô nương vượt qua sơ tuyển, chuyện bay lên đầu ngọn cây càng thêm gần, tất nhiên tâm tình sẽ thực tốt.”

“Đây cũng may mà có Vệ công tử quan tâm, bằng không Yên nhi ngay cả tư cách sơ tuyển cũng không có đâu.”

Nhìn bộ dáng kính cẩn tươi cười của Nghiêm Yên, trong lòng Vệ Vô Hạ càng thêm muộn phiền, “Ngươi đến đây làm gì?”

Mặt mày Nghiêm Yên bừng sáng, “Ta nghĩ rằng công tử gần đây tâm trạng không tốt, cho nên đặc biệt đến làm bạn, vì công tử đàn một khúc thì thế nào?”

Vệ Vô Hạ liếc nhìn dao cầm trên bàn, “Cầm đứt dây mà ngươi còn có thể đàn?”

Nghiêm Yên cười cười, “Việc là do người làm.”

Nói xong nàng đứng dậy, tới trong thư phòng lấy lọ hương, lại cầm lấy quyển sách trên bàn, quay lại ngoại viện thấp lên một mùi hương thơm ngát, giao sách cho Vệ Vô Hạ, “Sách thật nhiều bụi, công tử thật sự có tâm sự rồi.”

Vệ Vô Hạ không nói lời nào nhận lấy quyển sách, đứng dậy nhường ra chỗ ngồi, Nghiêm Yên cũng không từ chối, ngồi xuống trước cầm đem dây cầm bị đứt cẩn thận xoắn lại, suy tư một chút, tay thon nhẹ lướt.

Xung quanh một mùi hương thơm ngát, một khúc nhạc chưa bao giờ nghe lượn lờ bên tai, bỗng nhiên uyển chuyển lưu sướng, bỗng nhiên kích động tăng lên, một khúc đàn xong, mặc dù toàn bộ đều dùng đến dây đàn bị đứt, lại không nghe ra một chút nào về đoạn âm đứt đó.

Vệ Vô Hạ đứng dậy trước bàn, nhìn dung nhan nhỏ nhắn tinh xảo lại hết sức chăm chú của Nghiêm Yên, trong lòng nổi lên trào phúng, trước khi nàng thu tay để lại huyền cầm, ngừng lại động tác của nàng, “Nghiêm cô nương quả nhiên là một tài nữ, nếu không phải tại hạ chính mắt nhìn thấy người bán đứng thân nhân của chính mình như thế nào, thiếu chút nữa cũng sẽ bị vẻ ôn nhu tính khiết thuận lương này lừa rồi.”

Nghiêm Yên nâng mi mắt lên, cười khẽ thành tiếng, “Sao nào? Vệ công tử nhưng không bởi vậy mà cảm tạ ta sao? Nếu không phải ta đem tờ giấy kia giao cho người, người làm sao biết Hách Liên Dung đối với người giả vờ tín phục? Hay là Vệ công tử cảm thấy bản thân đã cầm chắc thắng lợi, hiện tại biết được sự thực như vậy, lại thúc thủ vô sách- chẳng có được lấy một biện pháp đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Ai là người thắng (3)

“Từ đối với bản thân tin tưởng mười phần, cho tới nay, mọi chuyện đều trong vòng khống chế.” Nghiêm Yên đứng dậy, dùng hương nhóm lên chút tàn hương, “Cho nên một khi thất bại, liền rối loạn trận tuyến. . . Yên nhi đó là đến giúp công tử mà.”

Vệ Vô Hạ hơi hơi neho lại đôi mắt, “Lần trước người muốn cơ hội vào kinh tham tuyến, lần này lại muốn cái gì.”

“Có hội diện thánh.” Nghiêm Yên hơi hơi giương cằm lên, “Yên nhi nếu lựa chọn con đường này, thì không hy vọng giữa chừng lại phát sinh chuyện xấu, càng không hy vọng Vệ công tử thu hồi sự ủng hộ với Yên nhi.”

Vệ Vô Hạ trầm ngâm, “Người muốn như thế nào?”

“Đừng hỏi Yên nhi muốn gì, chỉ cần có thể khiến nàng ấy đồng ý đề nghị của công tử, cam tâm tình nguyện ở cùng với công tử, không phải được rồi sao?”

“Người vì sao phải làm vậy?”

Nghiêm Yên cười cười, đôi môi xinh đẹp đỏ mọng giương lên một độ cong vô cùng xinh đẹp, “Lần trước công tử cũng đã hỏi qua vấn đề này.”

“Nhưng người đâu có trả lời.”

Nghiêm Yên mỉm cười cúi đầu, một lúc lâu sau nói nhỏ: “Yên nhi từ nhỏ song thân đều mất, gửi nuôi ở Vĩ gia, bác đối với ta vô cùng tốt, ta không thể báo đáp, hy vọng tương lai có thể giúp ích cho Vĩ gia một chút.”

Vệ Vô Hạ nhú mày, rõ ràng không tin, “Chỉ như vậy?”

“Cũng bởi vì. . . Yên nhi từ nhỏ đã ngưỡng mộ nhị biểu ca. Không những không có được đáp lại, còn bị người ta ép cùng tam biểu ca ở cùng một chỗ. Yên nhi vốn đã nhận mệnh, ai ngờ. . . hiện tại ngay cả danh phận tam thiếu phu nhân cũng chẳng thuộc về ta.”

“Người. . . thích Vĩ thiếu?” Vệ Vô Hạ cảm thấy kinh ngạc. Hắn vẫn cho rằng Nghiêm Yên có ý với Thiếu Dương, mà quyết định tham gia tuyển tú, cũng bởi vì nguyên nhân thất tình.

“Lạ lắm sao?” Nghiêm Yên khẽ cúi mắt, che đi sự cô đơn trong mắt. “Cảm tình cũng chưa từng lấy vĩ đại làm tiêu chuẩn, huống hồ muốn nói tới vĩ đại, nhị biểu ca cũng tuyệt đối không thua kém tam biểu ca.”

“Đây là nguyên nhân chân chính khiến người bán đứng nàng ấy?” Vệ Vô Hạ châm chọc cười khẽ, “Người đang trả thù.”

“Yên nhi cũng không cảm thấy như vậy. Chính là.. theo nhu cầu thôi. Sau khi chuyện này kết thúc, Vĩ gia nên trở lại Vĩ Tất Tri, Yên nhi có thể vào cung mà Hách Liên Dung, chính là thiếu nhị biểu ca bên cạnh, lại có thêm công tử làm bạn, cũng chẳng thiệt thòi gì.”

“Ta đang nghĩ, có lẽ người lưu lại gả cho Vĩ Thiếu Quân cũng không sai.”

Nghiêm Yên bật cười, “Công tử cảm thấy Yên nhi sẽ tạo thành uy hiếp với Thực phi nương nương?”

Vệ Vô Hạ nhẹ nhàng nhú mi, không quá thích loại cảm giác bị người ta vạch trần này.

“Thực ngoài ý muốn, công tử thế nhưng cũng sẽ bận tâm đến thân tình đâu.” Nghiêm Yên chỉ chỉ nơi cạnh cửa. “Yên nhi mang đến Kỷ lâu Nhất Thanh rượu trần quý, vốn muốn cùng công tử uống rượu giải sầu, bây giờ. . . chúc mừng sớm cho sự thành công của công tử đi.”

Ánh mắt Vệ Vô Hạ rời đến cạnh cửa, nơi đó quả nhiên có một vò rượu, nhưng mà cũng quá nhỏ đi, đại khái chỉ bằng hai nắm tay, ánh sáng đỏ sậm thu hút, có vẻ càng thêm đáng yêu.

Nghiêm Yên rời đi, đi gặp Hách Liên Dung, mà Hách Liên Dung cũng thực ngoài ý muốn ở trong này còn có thể gặp được Nghiêm Yên.

Hơn nữa sau khi nàng phát tay, nhìn chăm chăm đám nha hoàn bà vú của mình rời đi, có vẻ quý dị.

“Yên nhi tôi khuyên nhĩ biểu tâu đáp ứng yêu cầu của Vệ công tử, cùng hấn đến kinh thành.”

....

Một cuộc nói chuyện này của Nghiêm Yên liền kéo dài tới khi đem xuống, bà vú ngoài cửa chờ đến mức có chút không kiên nhẫn, lại sợ gặp chuyện không may, rốt cuộc gõ gõ cửa, “Phu nhân, người vẫn tốt chứ?”

Nàng hỏi, áp lỗ tai đến cánh cửa đang đóng, cũng không phòng ngừa chuyện cửa phòng đột nhiên mở ra, Nghiêm Yên từ nơi nào xuất hiện, nhìn như muốn đi ra.

Bà vú kia có chút kinh ngạc, thăm dò nhìn vào trong, thấy Hách Liên Dung đưa lưng về phía nàng nằm trên giường. Một chút hương khí ngọt nị từ trong phòng nhẹ nhàng bay ra, bà vú kia không khỏi có chút lo lắng, đang muốn đi vào xem xét, bị Nghiêm Yên ngăn lại.

“Đi báo cho Vệ công tử, phu nhân ăn nhầm mê dược Đoàn Tụ, cấp bách muốn hấn nghĩ biện pháp giải cứu.”

Bà vú kia kinh ngạc dị thường, nhưng cũng vội vàng phân phó người đi, không lâu sau, liền thấy Vệ Vô Hạ vội vã đi tới, sắc mặt âm trầm dọa người.

“Đây là biện pháp của người?”

“Chỉ cần ván đã đóng thuyền, nàng còn có thể có lựa chọn khác sao?”

“Người...” Vệ Vô Hạ hận không thể đem nữa từ mảnh mai trước mắt xé thành ngàn mảnh, “Nếu ta muốn làm vậy, ta đã sớm làm.”

Nghiêm Yên cười cười, “Yên nhi thật không biết Vệ công tử vẫn là một kẻ chính nhân quân tử, thật sự thất kính rồi.”

Vệ Vô Hạ nén giận trước sự châm chọc của nàng, ngay sau đó Nghiêm Yên lại nói: “Yên nhi chỉ có năng lực như thế, nếu công tử vẫn cứ kiên trì nguyên tắc của chính mình, liền đuổi nàng về bên người biểu ca đi, bọn họ nhất định sẽ thực cảm kích người, nếu không... Yên nhi cũng không biết sau khi trúng mê dược Đoàn Tụ xong, không người giải dược thì sẽ thành dạng gì.” Nói xong, nàng lại lộ ra nụ cười tinh khiết thiện lương vô hại, nhẹ phúc thân, “Còn mong công tử đừng quên ước hẹn với Yên nhi, Yên nhi cáo từ.”

Nghiêm Yên xoay người đi được hai bước, lại quay đầu nhìn chăm chăm hai bà vú trước cửa kia, “Ngay cả trong phòng của Vệ công tử các người cũng muốn nghe sao?”

Hai bà vú kia vội vàng theo Nghiêm Yên rời khỏi viện, lưu lại Vệ Vô Hạ đứng trước phòng Hách Liên Dung, khó khăn bước đi.

Đây là điều hấn muốn sao? Nghiêm Yên nói rất đúng, nếu quả thực xảy ra chuyện gì, theo như tính tình của Hách Liên Dung tất nhiên sẽ không quay lại nữa, tương đương với việc phản thắng của chính mình sẽ lớn hơn chút nữa, nhưng đây thật là điều hấn muốn sao?

Người mùi hương ngọt lịm từ trong phòng, Vệ Vô Hạ chần chừ đi vào trong cửa, nhìn bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt trên giường kia, Vệ Vô Hạ không ngờ lại cảm thấy hối hận.

Hấn làm nhiều chuyện như vậy, đến tận cùng là vì điều gì? Chỉ vì tra tấn nàng sao? Hấn cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng vẫn làm như vậy, giống như hiện tại, hấn nhưng lại cho phép một nữ nhân chết tiết hạ mê dược với nàng.

Đối với Nghiêm Yên, Vệ Vô Hạ hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, vì đạt được mục đích của mình, nàng làm việc này... a... Vệ Vô Hạ cười tự giễu, bản thân không phải cũng như vậy sao? Hấn cùng Nghiêm Yên, cùng một loại người.

Hiện tại làm sao bây giờ? Vừa không thể tìm người khác đến làm giải dược cho nàng, nhưng cũng không cam lòng cứ như vậy đem nàng trở về bên người Vị Thiếu Quân, như vậy... Vệ Vô Hạ quả thực không nhận ra chính mình, hấn nhưng lại trở lên lè mề, hấn không biết rốt cuộc là điều gì thay đổi hấn? Hấn chỉ biết rằng, bản thân không thích loại cảm giác này.

Hương vị ngọt lịm bên trong không biết vì sao càng thêm đậm đặc, Vệ Vô Hạ chỉ cảm thấy mình không thể hô hấp, một cỗ xao động ngo ngoe từ hạ phúc chậm rãi dâng lên, khiến toàn thân đều trở nên nặng nề.

Làm liền làm! Vệ Vô Hạ hấn còn sợ mang thêm một tội danh nữa hay sao chứ! Khó chịu tháo xuống quần áo đang ngăn cản mình, Vệ Vô Hạ bước tới bên giường, cỡi đi ngoại thường vút trên giường, mới vừa đem quần áo Hách Liên Dung cỡi được hai lớp, liền nghe bên ngoài có bà vú khẩn cấp hô, “Công tử! Công tử! Cháy!”

Mi Vệ Vô Hạ vô thức khinh động, ngẩng đầu lên, “Sao lại cháy?”

“Không biết, nơi nơi đều là khói!”

Vệ Vô Hạ nhìn Hách Liên Dung đang nhắm nghiền hai mắt, ngoài thường cũng chẳng mặc, đi theo bà vú kia ra khỏi viện.

Quả nhiên một lần khói đặc không biết từ đâu bay tới, Vệ Vô Hạ lập tức sai người tìm kiếm nguồn lửa, gây sức ép nửa ngày, mới phát hiện là một chiếc xe lấp trong bụi rậm bên ngoài sân phòng bếp đốt lên, lại bởi vì bụi rậm quá khó cho nên lửa nhỏ hóa to, sợ bóng sợ gió một hồi.

Lại quay trở lại phòng Hách Liên Dung, nơi đó một mảnh tối đen, ánh nến không biết cháy hết hay đã bị gió thổi tắt.

Vệ Vô Hạ đi tới cạnh bàn, muốn thấp lên ánh nến lại phát hiện lõi nến quá thấp, liền không miễn cưỡng nữa, đóng cửa phòng lại đi đến bên giường, từ trong bóng đêm tìm kiếm vật áo người trên giường, tinh tế sờ soạng, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa lên chiếc cổ thon dài.

“Nên tỉnh đi?” Vệ Vô Hạ thấp giọng hỏi, không có được lời đáp lại, hấn lại đôi mắt hẹp dài, xoay người áp lên bóng dáng tinh tế kia, vươn tay tóm chặt lấy chiếc cổ tuyết trắng, “Nghiêm cô nương, kẻ sách của ngươi rất không cao minh.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Ai là người thắng (4)

“Công tử, ngươi làm đau Yên nhi.”

Một tiếng nói mềm mại vang tới bên tai, lực đạo nơi tay Vệ Vô Hạ không khỏi nhẹ bớt hai phần, lại vẫn áp chế nàng, “Ngươi cùng ta diễn một vòng lớn như vậy, chính là vì muốn đòi nàng ra ngoài?”

“Tất nhiên còn có mục đích khác.”

Nghiêm Yên nhẹ nhàng từ chối một chút, Vệ Vô Hạ cũng không buông tay, “Vốn ta thật sự có chút tin tưởng ngươi, đáng tiếc thời điểm châm lửa lại quá mức trùng hợp, ngươi lừa dối ta như vậy, không sợ ta trả thù sao?”

“Yên nhi hẳn là sợ hãi rồi, dù sao thủ đoạn của Vệ công tử, chúng ta đều đã lĩnh giáo.” Thanh âm Nghiêm Yên không nhanh không chậm, không có chút sợ hãi khi vị vạch trần nào, “Nhưng mà Yên nhi dám can đảm cùng công tử tính toán như vậy, dĩ nhiên sẽ có chiêu tiếp ứng, chính là không biết có hiệu quả hay không, có thể hay không khiến công tử buông tha biểu tẩu, buông tha Vị gia, từ đó Yên nhi có thể báo đáp toàn bộ ơn của Vị gia.”

“Ha? Nói nghe chút xem?” Vệ Vô Hạ không vội hỏi đến Hách Liên Dung đã đi đâu, có biến cố này ngược lại khiến hắn an tâm không ít.

“Nhờ hồng phúc công tử, Yên nhi hiện đang trong cuộc tuyển tú, danh sách tuyển tú ba ngày trước đã được chuyển tới kinh thành, hiện tại chắc cũng đã tới nơi, chỉ còn chờ chúng ta này đó tú nữ trong một tháng vào kinh, tham gia phục tuyển.”

Nói tới đây, Vệ Vô Hạ hơi chột mi, trên tay lại nhẹ chút, “Ta đoán chút... nếu ta tới nay làm ra chuyện gì đó với ngươi, ta liền phạm tội khi quân đi?”

Nghiêm Yên cười khẽ, “Công tử đứng một nửa.”

Vệ Vô Hạ một lúc lâu không nói gì. Nghiêm Yên nói tiếp: “Công tử cảm thấy nguy hiểm sao?”

Vệ Vô Hạ cười một tiếng, “Đừng nói ta đã nhìn thấu ý định của ngươi. Cho dù thực sự phát sinh cái gì, ngươi cho rằng bằng vào ngươi một tú nữ còn chưa tham dự nhị tuyển, có thể khiến ta thế nào?”

“Chỉ bằng Yên nhi tất nhiên không được rồi.” Nghiêm Yên khẽ giật giật, cảm thấy được người phía trên lại nói lỏng chút, lúc này mới cười nói: “Rượu kia công tử đã uống đi?”

“Rượu?” Vệ Vô Hạ hít sâu một hơi, mới nhớ đến bình Nhất Thanh rượu Nghiêm Yên mang đến.

“Công tử khi đó hẳn vẫn còn hoài nghi thành ý của Yên nhi, cho nên vẫn chưa uống bình rượu đó.” Âm thanh Nghiêm Yên còn ném một tiếng than nhẹ. “Tam biểu ca cùng Yên nhi đã làm một trò chơi, gọi là “trò chơi thiên thần”, sau khi lựa chọn thiên thần thì không còn theo ý mình được nữa, phải nghe thiên ý an bài...”

Vệ Vô Hạ không hiểu Nghiêm Yên đang nói linh tinh cái gì, chỉ cảm thấy hạ phúc của mình có chút nóng, lực chú ý càng không thể tập trung.

“...Cho nên rượu kia, là cơ hội cuối cùng Yên nhi tự tạo cho mình. Nếu công tử uống rượu kia rồi, tới nay tự nhiên sẽ chẳng phát sinh cái gì, nếu công tử đa nghi, không uống rượu kia, như vậy được hiệu phát tác, tới nay cho dù muốn vô sự, cũng không được.” Nhận thấy bàn tay đang khóa mình lại càng ngày càng nhiệt, Nghiêm Yên nâng tay lên, nhẹ nhàng đẩy, nhưng lại đem Vệ Vô Hạ đẩy sang một bên, “Công tử có cảm thấy cả người vô lực, xuân tình khó nén không?”

“Ngươi...” Vệ Vô Hạ chống người, hai tay nhưng lại không có chút sức lực nào, liền ngay cả nói chuyện cũng không đủ sức.

“Yên nhi từ trong điển tịch tra được, uẩn thần hương cùng đà la hương cùng trộn lẫn, sẽ khiến từ chỉ một mối vô lực, nếu còn cho thêm chút ngân hương, sẽ dẫn phát tác dụng thúc tỉnh của đà la hương. Yên nhi thí nghiệm nhiều lần, mới có thể nắm chắc thời cơ cùng lượng dùng, nhưng vì có thể ở trước mắt công tử đốt hương, lại không khiến công tử hoài nghi nên đã tốn không biết bao nhiêu tâm cơ đâu.”

Vệ Vô Hạ giống như không tìm thấy tay chân của mình vậy, cố tỉnh thần trí lại vô cùng thanh tỉnh, ngọn lửa nơi hạ phúc đốt thẳng tới trên mặt, khiến hân vận phần xúc động lại vô cùng suy yếu.

Hiện tại nghĩ lại, bố cục mà Nghiêm Yên bày ra từ trong viện của mình đã bắt đầu rồi, đầu tiên là đánh đàn đốt hương, làm cho hân không biết hít cái gì hấp, lại trong phòng Hách Liên Dung ngửi được hương vị ngọt ngào, nói dối rằng cho Hách Liên Dung ăn mê được, trời mới biết trúng chiêu không phải Hách Liên Dung, từ đầu tới cuối đều là Vệ Vô Hạ hân!

“Người nói ta đoán đúng một nửa?” Vệ Vô Hạ toàn thân vô lực, đơn giản để bản thân nằm ra, “Một nửa khác là người hạ mê được ta?”

“Một nửa khác đó là... sự thật.” Nghiêm Yên đứng dậy xuống dưới, tìm một ngọn nến khác, chiếu sáng đến bên giường, ánh sáng mờ nhạt-nén ở quanh thân nàng chiếu ra một vầng sáng monh manh. Nàng cúi người xuống nhìn Vệ Vô Hạ, gương mặt ửng đỏ, đôi tay nhỏ bé không xương tiến vào trong vạt áo Vệ Vô Hạ, “Công tử, xin thứ cho Yên nhi vô lễ. Kỳ thật Yên nhi cũng không muốn thế này, nhưng mà tương lai khi nghiệm thân, giấu diếm bà bà, chẳng phải thành ra Yên nhi nói xấu sao?”

“Người...” Vệ Vô Hạ vô thức muốn đứng dậy, lại bất lực, rồi sau đó lại cảm thấy động tác này nên để nam nhân làm mới được? Một nữ nhân như nàng, cư nhiên nghĩ muốn... nghĩ muốn chủ động cùng hân phát sinh sự thật sao?

“Người cảm thấy làm như vậy sẽ đạt thành mục đích?” Vệ Vô Hạ bị mùi hương cơ thể lượn lờ nơi chóp mũi kia khiến cho khí huyết trong cơ thể từng trận dâng lên, tiếp theo trước ngực chợt lạnh, cũng là Nghiêm Yên giúp hân cởi bỏ trung y, lộ ra tầng lớn gầy gò ngực. “Người là tú nữ được chọn, mất trinh tiết chẳng phải chuyện đùa, đến lúc đó người nói ta phá hư danh tiết của người, ai có thể tin tưởng!”

“Công tử là Kinh Y hầu, tỷ tỷ lại là sủng phi nơi hậu cung, tất nhiên không có ai nghe lời cáo buộc của Yên nhi, nhưng cũng không có nghĩa sẽ không ai nghe.” Tay Nghiêm Yên đi tới trên lưng Vệ Vô Hạ, khẽ cắn môi dưới, nâng tay cởi đai lưng của hân, hai gò má hồng hồng, kéo xuống ngoại khổ của hân, “Yên nhi biết tần phi hậu cung vẫn luôn gian khổ tranh đấu, Thục phi chính là một đỉnh núi nổi bật, tất nhiên có không ít người ghen ghét, nếu người thân của nàng phạm tội khi quân, Yên nhi lại ra mặt làm chứng, cho dù không phải công tử gây ra, cũng hết đường chối cãi, chấp nhận việc bỏ đá xuống giếng. Đến lúc đó, không chỉ tính mạng của công tử khó giữ được, chỉ sợ còn liên lụy đến Thục phi nương nương, công tử nghĩ sao?”

“Chỉ bằng người?” Vệ Vô Hạ nghiêng răng nghiêng lợi nói, hân cho tới bây giờ vẫn không cảm thấy sao mà qua được, không phải bởi vì tính kế, mà là nằm trên giường, để mặc nữ nhân muốn làm gì thì làm với mình, bản thân lại vô lực phản kháng, lại dục hòa dâng cao.

“Yên nhi từng nói qua, chỉ bằng mình thì không được, nhưng Yên nhi khi tuyển tú có vô ý kết giao với vài vị cô nương, trong nhà cũng có chút quyền thế, trong đó cũng có người có quan hệ với Nguyên phi nương nương, công tử tất nhiên rõ ràng hơn Yên nhi, cái đỉnh trong mắt Nguyên phi nương nương chính là Thục phi nương nương.” Nghiêm Yên nói tới đây, đã cởi hết quần áo của Vệ Vô Hạ chỉ để lại một cái khố, mặt hồng đến mức có thể chích ra nước, thật khiến cho nàng trong vẻ thông minh lại thêm ba phần e lệ đáng yêu. Hai tay để ở trên khố do dự thật lâu, nhìn vào nơi đang nâng cao kia, Nghiêm Yên cứng rắn nhắm mắt lại, đem tảng che đây cuối cùng kéo xuống.

“Này!” Vệ Vô Hạ rốt cuộc có chút hoảng, “Người sẽ không thật sự muốn hủy đi trong sạch của bản thân vì muốn uy hiếp ta đi?”

“Không phải uy hiếp,” Nghiêm Yên cắn chặt môi dưới, nhanh chóng cởi bỏ xiêm y của mình, cho đến khi thân thể hoàn mỹ kia lộ ra trước mặt Vệ Vô Hạ, “Là công tử không kịp ngăn chặn tin tức mà Yên nhi ba ngày trước đưa tới kinh thành. Từ ba ngày trước, Yên nhi liền đem chuyện Kinh Y hầu khi quân phạm thượng, phá hư danh tiết của tú nữ mật tín đưa đi, nhưng mà tất nhiên không có nhanh như công văn của triều đình, phong thư này có thể tới được tay của Nguyên phi nương nương hay không, thì phải xem công tử có đủ nhanh hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Ai là người thắng (5)

“Người!” Vệ Vô Hạ lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là tức đến muốn ngắt, này cũng thật... một lần vô ý mà không chỉ tính mạng mình khó bảo toàn, còn muốn liên lụy đến người nhà. “Mau thả ta ra!”

“Yên nhi... cũng đâu giam giữ công tử đâu...” Nghiêm Yên cắn chặt hàm răng đi đến trên giường, vô thức tuần tra trên thân hình trước mắt một chút, cẩn thận ngồi khóa trên thắt lưng hân.

Cảm xúc mềm mại khiến cho độ nóng quanh thân Vệ Vô Hạ bạo phát, ngực hân kịch liệt đập phồng, nếu hiện tại có thể cử động, hân tất nhiên sẽ chẳng quan tâm cái gì mà mật tín với danh tiết, đem nữ tử trên người từ hình tại chỗ luôn, nhưng mà cố tình nữ nhân này... lúc đầu hân cho rằng chính là hình tượng nữ nhân hiền thê lương mẫu...

“Làm gì? Ngươi cứ nhiên thích loại này!” Vệ Vô Hạ trừng Nghiêm Yên như muốn nứt cả mắt, nhưng cũng bất lực nhìn nàng cầm một cây nến ở bên cạnh, đưa tới trước ngực mình không ngừng khoa tay múa chân.

“Yên nhi muốn... tìm xem trên người công tử có hay không... ấn ký, tiện cho việc dùng làm bằng chứng sau này.” Nghiêm Yên cúi đầu, cẩn thận tìm kiếm trên người Vệ Vô Hạ một dấu ấn hoặc bớt, đột nhiên một giọt nến nhỏ tươi nhỏ xuống, “ba” một tiếng, rơi trên người Vệ Vô Hạ, hình thành một cái sập ấn nho nhỏ.

Vệ Vô Hạ nháy mắt thay đổi âm điệu, “Ngươi... đi xuống, ta đồng ý với ngươi, sẽ không dây dưa với Vị gia nữa, đứng lên cho ta!”

“Chính là...” Nghiêm Yên dừng một chút, ở sườn lưng Vệ Vô Hạ phát hiện một nốt ruồi nhỏ, vội vàng ghi nhớ cẩn thận, vừa muốn tuần tra ở nơi khác.

“Ta thề với trời tuyệt đối không dối ý!” Vệ Vô Hạ chỉ cảm thấy đục hóa của mình đột tới tận đầu, Nghiêm Yên nếu không đứng lên, hẳn chắc chắn sẽ nổ tan xác mà chết, “Nếu như dối ý, thiên lôi đánh xuống, chết không từ tế!”

Động tác Nghiêm Yên rốt cuộc dừng lại, đặt nến xuống, nhìn vào trong mắt Vệ Vô Hạ, “Công tử thế nhưng lại thề, nhưng mà...” Nàng đưa hai tay đến bên hông hẩn dùng chút sức, đem thân mình khỏi động, mặt đỏ tai hồng tìm được nơi nóng như hỏa kia, để nơi mềm mại của mình lên, thẳng eo, chậm rãi ngồi xuống, “Yên nhi... không tin công tử đâu...”

Vệ Vô Hạ cảm thấy bản thân trong nháy mắt liền đi tới thiên đường, chưa bao giờ có người ngây ngô tìm kiếm nơi chật chội bao lấy chính mình, cũng với từng trận run rẩy, làm cho hẩn không tự chủ thờ dốc ra tiếng, ánh mắt mị lên.

“Ta... đau quá...” Thân thể Nghiêm Yên cũng không hoàn toàn hạ xuống, vẫn lấy cổ tay chống đỡ hơn nửa thể trọng thân thể mình, đau đớn xé rách kia vẫn còn đang tiếp tục, giống như dùng một con dao cùn, từng chút cửa vào thân kinh mềm mại yếu ớt của nàng. “Như vậy... được rồi đi...”

“Không được!” Mặc dù dưới ánh nến mờ nhạt, dung nhan tái nhợt vô thố khiến người ta thương tiếc vô hạn, Vệ Vô Hạ vẫn nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu. “Không hoàn toàn ngồi xuống không quá vài ngày sau sẽ dài lại!”

Hắn thật muốn biết bản thân mắc chứng thần kinh gì mà đáp sai rồi. Cho dù hẩn hiện tại cực kỳ khát cầu, nói ra lời sứt sẹo như vậy còn không lập tức bị người ta vạch trần sao!

Nhưng Nghiêm Yên đại khái không từ trong sách tìm được kiến thức này, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cắn chặt môi dưới, đem hết khí lực toàn thân tiếp tục ngồi xuống. Cuối cùng trong khi nức nở, chân nàng đã tiếp xúc với bụng Vệ Vô Hạ, không có lấy một khe hở.

Nghiêm Yên vẫn luôn nức nở. Đầu tiên là bởi vì đau đớn, sau lại nghĩ đến trình tiết đã mất của mình, không khỏi cảm thấy bị thương, liền như vậy ngồi trên người Vệ Vô Hạ, khóc lên.

“Này...” Vệ Vô Hạ rốt cuộc không chịu nổi nữa. Hắn có thể cảm giác thể lực đang dần dần trở lại trên người hẩn, ngón tay dần dần có thể động, nhưng cánh tay vẫn chẳng động được chút nào, đành phải thở gấp nói: “Đừng khóc. Ngươi... động vừa động...”

“Như thế nào...” Nghiêm Yên lau lau nước mắt, “Còn chưa được sao? Trong sách nói vun vào trong người xong thì đã hoàn thành chu lễ rồi.”

“Ngươi xem loại sách quái đản nào thế!” Vệ Vô Hạ cơ hồ rống giận thành tiếng, “Sách lậu đi!”

Hách Liên Dung chính là bị một tiếng này đánh thức.

Mở mắt ra, trước mắt tối tăm mù mịt, chỉ có một bên tay có chút ánh sáng chiếu vào, nỗ lực quay đầu, nhìn thấy một thứ giống như mảnh vụn, lại quay đầu nhìn phía trước, dần dần thích ứng với ánh sáng hôn ám, nhìn đến tựa hồ là tấm ván gỗ, nàng rốt cuộc ở đâu a....

Đột nhiên có chấn động, Hách Liên Dung hoảng sợ, bởi vì chấn động kia đến từ tấm ván gỗ trên đầu. Hách Liên Dung muốn xoay người chạy ra, để phòng ngừa tấm ván gỗ kia rơi xuống, cần phải động, mới phát hiện bản thân không thể. Tiếp theo lại là một động tĩnh rất nhỏ, tấm ván gỗ lại chấn động một chút.

“Là... như vậy sao...”

Từ phía trên truyền đến âm thanh khiến Hách Liên Dung vội vàng lưu tâm lắng nghe, là Nghiêm Yên? Đồng thời vang lên tiếng thở hỗn hển làm nàng nghẹn họng trân trối.

“Thất lung... động động thất lung của ngươi...”

Vệ... Vệ Vô Hạ?!

“Đau... như vậy sao?”

Thanh âm Nghiêm Yên lại lần nữa vang lên, tiếp theo ván gỗ khẽ chấn động hai cái, lại nghe được Vệ Vô Hạ thay đổi âm thanh thờ dốc... Hách Liên Dung rốt cuộc biết bản thân đang rơi vào loại hoàn cảnh nào.

Hách Liên Dung nàng rốt cuộc tu mấy kiếp a, cứ nhiên có thể gần như vậy nhìn thấy người ta hưởng thụ lạc thú này, nhưng mà hai cái ngươi đang vận động kia vẫn là tổ hợp mà nàng không ngờ đến.

Nàng rút cuộc nhớ lại, lúc buổi chiều Nghiêm Yên tới đây tìm nàng, nói phải khuyên nàng đồng ý với đề nghị của Vệ Vô Hạ, bản thân còn tức giận chỉ trích nàng là Vệ gian, sau lại... sau lại chính mình uống một chén nước nàng đưa, sau đó nhin không được cảm thấy mệt mỏi, muốn ngủ, khi tỉnh lại thì đã ở nơi này.

Hiện tại là tình huống gì a? Nghiêm Yên không phải tham gia tuyển tú sao? Còn có Vệ Vô Hạ, khốn khiếp kia a! Luôn mồm nói lời hay, xoay người đã đi thông đồng với nữ nhân khác rồi, hoàn hảo bản thân ý chí kiên định, thủy chung cho rằng hắn là đồ biến thái, chưa từng thỏa hiệp.

“Không phải... Không phải như vậy.... Được được, nếu mà rất đau thì trước hết đừng nhúc nhích...”

Thanh âm Vệ Vô Hạ liên tục vang lên, trong không gian hỗn loạn những tiếng nước nổ của Nghiêm Yên, dù sao Hách Liên Dung nghe được cũng đã nghiêng, nhưng nàng gắt gao ngậm chặt miệng, phòng ngừa bản thân kêu ra tiếng khiến người ta phát hiện.

“Người đem tay của ta cầm lên... đứng, đặt tới trên ngực người...” (haha... chết cười mất...)

Hách Liên Dung thiếu chút nữa phun ra, Vệ Vô Hạ sao vậy? Bản thân bắt toại? Chuyện này cũng phải dựa vào nhà gái chủ động? Nghiêm Yên cũng thật là...

Đang nghĩ đến đây, liền nghe phía trên vang lên một tiếng “ba”, vang dội cực điểm, tuyệt không thua kém thanh âm mà bản thân thường xuyên đánh Vị Thiếu Quân tạo ra.

“Đánh ta làm chi!”

“Người, người vô si!”

Vệ Vô Hạ trầm mặc thật lâu, âm thanh tràn đầy tức giận mới vang lên một lần nữa, cũng không biết là dục hỏa hay là lửa giận, “Chúng ta đều như vậy rồi mới nhớ đến ta vô si! Hơn nữa cũng không biết ai vô si nữa, đi đến trên người ta làm bẩn danh tiết của ta!” (danh tiết của anh đấy hồ hồ)

Thật sự rất phản kích a! Hách Liên Dung ghen cười hết sức vất vả, nàng hiện tại đối với chuyện phía trên tràn ngập tò mò, cư nhiên là Nghiêm Yên chủ động?

Đáng lúc Hách Liên Dung còn muốn thám thính thêm chút nữa, phía trên đột nhiên im lặng, ngẫu nhiên nghe được một hai tiếng khóc rất nhỏ, khiến cho Vệ Vô Hạ khi lại mở miệng, đã lại thay đổi ngữ điệu.

“Người... Đừng khóc a... Ta là không muốn để người vất vả... này, này này... người đừng có đi xuống chứ...”

“Phốc...” Nghe đến đó, Hách Liên Dung rút cuộc không nhịn được, cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Thời buổi rối loạn

“!!!” Vệ Vô Hạ lập tức cảnh giác, nhưng mà hắn đã quên mất sự cảnh giác lâu quá rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghiêm Yên tái nhợt, hủy đi hai hàng thanh lệ trên mặt, nhin xuống đau đôn trên người, chậm rãi mặc xiêm y, lại do dự, lấy ra một chiếc khăn trắng lau nhẹ trên người Vệ Vô Hạ, đem lạc hồng lưu lại trên khăn, lại gấp gọn thu lại, lúc này mới xoay người nhấc lên rèm giường, nói xuống dưới giường: “Biểu tẩu, tẩu có thể cử động chưa?”

Xấu hổ a!

Hách Liên Dung cười mĩa hai tiếng, “Không thể.”

Nghiêm Yên liền đi tới bên cửa, vừa định mở cửa, lại nghĩ nghĩ, quay lại đem một kiện quần áo mặc trên người Vệ Vô Hạ, lúc này mới gọi ha bà vú kia tiến vào, để các nàng kéo Hách Liên Dung ra.

Hai bà vú kia lúc gặp Nghiêm Yên mất thiếu chút nữa tròng rớt ra, nhìn nhìn lại Vệ Vô Hạ trên giường, lại nhìn Hách Liên Dung dưới giường, hai bên trộm nhìn.

Phương thức mới gì a... đương nhiên, cũng chỉ dám nghĩ trong đầu.

Vệ Vô Hạ thực sự hết chỗ nói rồi, từ khi chào đời tới nay, hôm nay tuyệt đối là ngày xui xẻo nhất của hắn.

“Công tử...” Nghiêm Yên nhìn Vệ Vô Hạ, “Việc hôm nay là do một mình Nghiêm Yên làm, tương lai nếu công tử trả thù, cũng xin không cần liên lụy người vô tội, cho dù công tử lần này tìm lại được mật tin, cũng xin công tử nhớ đến lời thề hôm nay, nếu như thất tín, Yên nhi sẽ lập lại việc này.”

Dứt lời, nàng quay đầu, bảo hai bà vú kia đỡ Hách Liên Dung ra khỏi phòng, cũng không sợ Vệ Vô Hạ tìm đến, cứ như vậy trụ lại trong Tĩnh Vũ hiên.

Hách Dung vẫn không thể động đậy. Nghiêm Yên đi tắm sạch sẽ cơ thể, trở về nằm bên cạnh Hách Liên Dung, “Biểu tẩu đừng lo lắng, Nghiêm Yên cho biểu tẩu uống ma phi tán, đại khái qua khoảng hai canh giờ thì sẽ hết được hiệu.”

Hách Liên Dung lại cấp bách muốn hỏi rõ chuyện tối nay. “Muội cùng Vệ Vô Hạ...”

Chuyện này vốn Nghiêm Yên định dấu diếm đi, lại bởi vì lúc đó không đủ sức lực để đem Hách Liên Dung đưa ra khỏi phòng, mới đem nàng dấu dưới giường, lại bị nàng nghe được chuyện này, liền không thể dấu nữa, ngắn gọn kể lại mọi chuyện.

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Hách Liên Dung kinh ngạc đến mức không nói được thành lời, “Muội, muội tội gì... Cho dù Vị gia mất đi Vị Tất Tri, cũng không có nghĩa không thể hỏi lại.”

“Nhưng nhị biểu ca nếu đánh mất biểu tẩu thì phải làm sao bây giờ?” Nghiêm Yên cười cười, “Kỳ thực, Yên nhi vẫn muốn vì Vị gia làm chút chuyện gì đó, nhiều năm như vậy, bác cùng dưỡng đối xử với Yên nhi giống như con mình, tại thời điểm khốn khó này, vinh nhục đời người tính cái gì? Có thể giúp đỡ một chút, đã khiến Yên nhi vui mừng.”

“Nhưng mà...” Hách Liên Dung trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy được chính mình thiếu vốn từ muốn chết, “Nhưng mà cả đời này của muội sẽ bị hủy! Hơn nữa nếu Vệ Vô Hạ đuổi kịp mật tin gửi vào trong cung kia, cho dù hần sau này không tìm Vị gia gây phiền, vậy còn muội? Muội vẫn là tú nữ a! Nếu muội vào kinh, sao còn có thể tham gia tuyển tú? Sẽ bị vấn tội!”

Nghiêm Yên sợ run một lúc lâu, “Này... Yên nhi thật sự đã sợ hãi...”

“Sáng mai đi nói với hần, bảo hần quay về kinh hủy bỏ thân phận tú nữ của muội, lại đưa đại kiện tới rước muội xuất giá!”

“Biểu tẩu...” Nghiêm Yên nhẹ nhàng lắc đầu, “Nếu như hần nguyện ý, hần sẽ làm như vậy thôi, còn nếu hần muốn trả thù, Yên nhi dù có làm thế nào, cũng chẳng tránh thoát được. Cho nên không cần phiền toái như vậy, còn về phần thú thê... Chẳng lẽ biểu tẩu hy vọng Yên nhi đi tới chốn kinh thành đó để người ta khinh bỉ sao?”

“Chính là tương lai của muội a...”

“Yên nhi vẫn hâm mộ tình cảm giữa nhị biểu ca cùng biểu tẩu.” Nghiêm Yên nhẹ hít vào một hơi, “Ban đầu, Yên nhi vốn nghĩ hai người chắc chắn quan hệ lâu bền được, nhưng lâu như vậy, hai người so với bất luận kẻ nào đều thân mật hơn, tẩu rất lợi hại đó.”

Hách Liên Dung khó hiểu nhìn về phía Nghiêm Yên, nàng cười cười, “Nhị biểu ca nhìn như thân cận với người khác, kỳ thực huynh ấy là người rất khó bộc lộ tình cảm, mỗi người đều nguyện ý tâm sự với huynh ấy, nhưng cũng chưa từng thấy huynh ấy đem tâm sự nói cho người khác, nhưng là người như vậy... một khi đã trao trái tim mình đi, sẽ không bao giờ lấy lại nữa.”

Một câu nói khiến lòng Hách Liên Dung ngọt ngào, nhưng nhớ tới Nghiêm Yên, lại lập tức bị đè xuống, “Muội rốt cuộc nên làm thế nào bây giờ?”

Nghiêm Yên nghiêng đầu đi, nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, nhưng nàng lại cố gắng kìm nén lại âm thanh, không để Hách Liên Dung nghe ra điều gì, “Hôm nay nhưng việc biểu tẩu nghe thấy nhìn thấy... mong rằng không cần nói với mọi người, cứ nói rằng Vệ Vô Hạ đã chán ghét việc báo thù, mới thả cho Vị gia một đường sống.”

Hách Liên Dung tại một khắc kia hoàn toàn mờ mịt. Nàng biết chuyện này không thể truyền ra ngoài, nếu không Nghiêm Yên sẽ bị thế đạo này loại bỏ, coi thường, nhưng nếu cứ dấu diếm không nói, đối với Nghiêm Yên công bằng sao?

“Giống như biểu tẩu vậy, mất đi hài tử, cũng không phải dấu diếm không nói tới sao?”

Hách Dung kinh ngạc, việc này chỉ có nàng, Vệ Vô Hạ, Bích Liễu biết, chẳng lẽ Bích Liễu đem chuyện này nói cho mọi người?

“Là Vệ Vô Hạ nói với muội.” Nghiêm Yên cười cười, “Biểu tẩu vì không muốn nhị biểu ca khổ sở, không muốn người nhà lo lắng, cũng chính mình gánh vác nỗi đau quá lớn này sao.”

“Việc đó đâu có giống...”

“Đối với Yên nhi mà nói, giống nhau,” Nghiêm Yên lặng lẽ lau đi nước mắt trên mặt, “Biểu tẩu không cần lo lắng, Yên nhi sẽ có tương lai tốt đẹp mà.”

Nghiêm Yên nói xong xoay người đi, không mở miệng nữa, Hách Liên Dung thực may mắn không thể động đậy, nếu không nàng tất nhiên sẽ nhìn không được ôm lấy Nghiêm Yên, muốn an ủi nàng, nhưng thực ra, mỗi lần nói đến việc này, lại là một lần gây tổn thương đến Nghiêm Yên.

Vệ Vô Hạ hần là sau khi cử động được lập tức rời Vân Trữ, vội vã đuổi theo mật tin đang khiến hần phiền toái không thôi kia, thế nhưng lúc gần đi cũng không quên bảo người ta mang trả lại toàn bộ khế ước của Vị gia, kể cả Vị Tất Tri, mặc dù mệnh lệnh này khiến người Vị gia ngạc nhiên, nhưng cũng vui sướng vì Vệ Vô Hạ rốt cuộc hoàn toàn tỉnh ngộ, sau khi dọn trở lại Vị phủ cùng nhau ăn mừng, ăn mừng sống sót sau tai nạn.

Hách Liên Dung không có tâm tình này, nghĩ đến những chướng ngại mà tương lai Nghiêm Yên có thể gặp phải, lòng của nàng liền bị bao phủ bởi tầng tầng u ám.

“Sao vậy?” Trong Thính Vũ hiên, Vị Thiếu Quân ôm lấy Hách Liên Dung, tựa vào cửa sổ, “Mọi chuyện đều qua rồi, sao lại hình như chẳng vui vẻ gì vậy?”

“Ta cảm thấy trong thời gian này nhiều chuyện xảy ra quá, có chút ứ ải.” Hách Liên Dung muốn đem chuyện này nói với Vị Thiếu Quân, nhưng lại không quên được Nghiêm Yên từng nói nếu việc này một khi truyền ra, nàng liền xuất gia quy y, tuy rằng nói đến kinh miếu đạm tả- nhẹ nhàng băng qua như vậy, Hách Liên Dung nhưng cũng không dám mạo hiểm.

“Quả thực là cái thời buổi rối loạn a.” Vị Thiếu Quân cảm thán một tiếng, “Cũng may đã qua rồi, cũng đừng nghĩ nữa.”

“Ừm.” Hách Liên Dung cố gắng thả lỏng tâm tình, tận lực cầu mong một tương lai tốt đẹp cho Nghiêm Yên, tuy rằng nàng hiểu, tại niên đại này, nữ tử mất đi trinh tiết không có khả năng có được tương lai tốt đẹp.

Nhưng mà, mặc kệ thế nào, trong Vị phủ vẫn thực vui mừng, bụng Ngô thị cũng hơi hơi lộ ra, giống như đại biểu cho tâm hy vọng đã đến.

Bởi vì Vị gia một lần nữa hồi sinh, một số nha hoàn hạ nhân đều trở lại, Hách Liên Dung trọng trưởng đương gia tự nhiên vội đến sát đầu mẹ trán, cũng may có Ngô thị kinh nghiệm phong phú hỗ trợ, nhưng nàng dù sao cũng là phụ nữ có thai, Hách Liên Dung vẫn không dám để nàng làm lung lay và.

Đáng nhắc tới nhất là Vị Thiếu Huyền, từ sau khi Vị phủ dần dần quay trở lại quỹ đạo, những tích tụ trong lòng hẳn rất cuộc tiêu tán hơn phân nửa, nghe Ngô thị nói, hẳn thời gian rảnh rỗi luôn ở trong viện khắc gỗ, nghĩ muốn làm chút đồ chơi cho hài tử. Nhưng hẳn vẫn không dám xuất hiện nhiều trước mặt mọi người, com chiều sẽ không đến, cũng không quay lại giúp việc trong Vị Tắt Tri, nhưng tổng thể mà nói là có tiến bộ.

Thế nhưng... Vị Thiếu Quân nói rất đúng, mùa thu năm nay quả nhiên là “thời buổi rối loạn”, bóng ma Vệ Vô Hạ mới tiêu tán không được bao lâu, một cơn gió lớn mãnh liệt khác lại oanh oanh liệt liệt đánh vào Vị Tắt Tri... không, là một tờ giấy niêm phong trên cửa Vị Tắt Tri, cũng trên bố cáo...

Trong khó Vị Tắt Tri bị nghi ngờ có đồ trộm cướp, lại một lần nữa trải qua sự điều tra qua lại của nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Gia bảo tổ truyền (1)

Chuyện quan phủ niêm phong cửa hàng, bọn họ viện rất nhiều cớ để đối phó với đồng điểm (aka hội đồng quản trị) của Vị Tắt Tri, cái cớ tốt nhất đương nhiên là trộm cướp.

Nhưng mấu chốt là, Vị gia ở thành Vân Trữ đã vài thập niên, vì sao lại cố tình đến tận bây giờ mới gặp cướp đầu?

“Lúc này”, chính là chỉ thời điểm mà Vị Thủy Liên cùng lão công nàng đến Vân Trữ.

Theo như Mộ Dung Phiêu Phiêu nhớ, nàng xác thực đã nghe từ miệng đại ca về việc “Niêm phong cửa hàng điều tra”. Nói thì nói vậy, nhưng nàng vẫn không để trong lòng, cho dù sau khi ngã về phía Vị gia cũng không cảm thấy chuyện này có gì nghiêm trọng.

Bởi vì phạm vi thế lực đại ca nàng ở tận Lâm Đồng, cùng nơi này cách xa vạn dặm, sao có thể quản được chuyện ở Vân Trữ chứ?

Hiện tại có được đáp án rồi, quả nhiên quản được, bởi vì “quan quan cùng vệ”. (Quan quan cùng vệ: quan lại bảo vệ, bao che lẫn nhau)

Vì thế toàn thể Vị gia dưới sự dẫn dắt của Mộ Dung, hùng hổ tiến tới trạm dịch tìm Vị Thủy Liên cùng lão công nàng Mộ Dung Tẫn Trung.

Có điều, tin tức thu được khiến cho người Vị gia kinh ngạc vạn phần, Mộ Dung Tẫn Trung phạm tội khi quân, hai ngày trước đã bị nhốt vào đại lao, Vị Thủy Liên cũng bị liên can.

Chờ mọi người hỏi rõ ràng, cũng không khỏi cảm thán, nguyên lai tội khi quân cũng là một tội danh thực vạn năng.

Sai lầm lớn nhất của Mộ Dung Tẫn Trung là khi báo cáo xin nghỉ đã nói nguyên nhân là hồi hương tế tổ, kết quả hẳn không hồi hương, lại đến Vân Trữ dự mưu, bị triều đình phát hiện, vì thế căn cứ vào việc nói dối, tiến tới không làm tròn trách nhiệm, phạm tội khi quân.

Do vậy, Vị gia không chỉ không tìm được đầu sỏ gây chuyện, ngược lại còn vướng vào phiền toái.

Bởi vì Mộ Dung Tẫn Trung bị bắt, vậy chuyện niêm phong Vị Tắt Tri khẳng định không liên quan gì đến hắn. Phá giải hiểu lầm, mọi người vẫn là thân thích. Tuy rằng không phải người muốn trông thấy, nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Một chút việc nhỏ như vậy cũng chưa đến nỗi bị xử tử tội, vẫn còn kém xa lắm, nhiều nhất cũng chỉ là bị giáng một cấp thôi, không chết được. Nhưng mà không hay ho chính là người Vị gia.

Tóm lại việc này vẫn do Mộ Dung Tẫn Trung cùng Vị Thủy Liên gây ra. Theo như thư cảnh cáo mà tri phủ đại nhân đưa tới, lại kết hợp với những tin tức nhỏ lẻ được chấp và từ phủ nội truyền ra, tác giả của chuyện này chắc chắn là Mộ Dung Tẫn Trung. Hắn ý vào bản thân cùng tân nhậm tri phủ đại nhân có tình đồng môn, cảm thấy được cơ hội đã tới, liền đặc biệt tới Vân Trữ, sau nhiều lần mưu đồ thất bại, rốt cuộc sử dụng chiêu cuối cùng, nhưng lại là một hạ chiêu. (tác giả dùng hôn chiêu: chiêu thức mù mờ, ngớ ngẩn, chỉ kẻ không bình thường mới dùng; ta đổi thành hạ chiêu cho dễ liên tưởng)

Hắn ngàn không nên vạn không nên quên rằng lòng người có bao nhiêu hiểm ác, quan trường có bao nhiêu hắc ám. Nói với An đại nhân tất cả kế hoạch của mình, đại ý nói rằng đây là một món bảo vật từ hoàng cung lấy ra, được hoàng thượng yêu thích nhất, mới có thể đem giấu ở Vị Tắt Tri. Cuối cùng vì biểu đạt thành ý, còn nói ra tương lai có công sẽ cùng hưởng.

Làm như người ta là kẻ ngốc chắc? Tim được bảo bối rồi, ai còn nhớ ai chứ! An đại nhân kia cũng chẳng vừa, vì thế lập tức trình lên bản tấu, trong đêm đã đem Mộ Dung Tẫn Trung giam vào đại lao.

Cũng là nói, trù tính lâu như vậy, còn không tiếc đem chính muội muội của mình cống đi ra, Tẫn Trung đại nhân cũng bị nhiễm đen, cho nên Mộ Dung Tẫn Trung nhiều năm như vậy vẫn chỉ dừng ở chức tri châu, mà An đại nhân người ta là tri phủ, đương nhiên không giống rồi.

Vị phủ nhất thời lại lâm vào một mảnh mây đen sương mù giăng đầy trời, đương nhiên không phải bởi hai người phiền toái là Vị Thủy Liên cùng Mộ Dung Tẫn Trung, bọn họ từ từ cứu cũng không muốn, bọn họ là bởi tri phủ đại nhân chính thức thông báo, nói hắn tại lúc buộc tội Mộ Dung Tẫn Trung với hoàng thượng cũng nói, một thương hộ ở Vân Trữ có cất giấu vật đã mất của hoàng thượng, chính là một món bảo vật, thành công khiến hoàng thượng chú ý, hạ chỉ cường chế tri phủ Vân Trữ trong vòng mười ngày đem món đồ đó đưa tới kinh thành, lão nhân gia hắn muốn nhìn xem rốt cuộc thì bản thân đã đánh mất món bảo bối bản thân yêu thích nhất nào.

Mười ngày, còn tính cả thời gian đi vào kinh, cho nên An đại nhân cho người Vị gia thời gian một ngày.

Hắn cho rằng, bảo bối giấu ở nhà các người, đặt chỗ nào không phải biết rõ ràng hay sao, cho các người thời gian một ngày cũng quá nhiều rồi.

Vì thế Vị Thiếu Quân ngửa mặt lên trời thở dài, “Ai biết cái của khí ấy ở đâu thì mau mau đem đi đi, đừng có gây áp lực với chúng ta!”

Đừng có trách hắn luôn này của khí, kia của khí, bởi vì hắn thật sự không biết cái bảo bối kia rốt cuộc là cái gì.

Mọi người thương lượng một chút, vẫn nên hỏi Vị Thủy Liên một chút, nài nỉ khẳng định biết.

Nhưng lúc người Vị gia hướng tri phủ đại nhân đưa ra yêu cầu thẩm tù, An đại nhân cũng hiểu được nói với bọn họ, cứ việc giao ra bảo bối, đừng nói thẩm tù, thả người cũng được, phải nhanh chóng giao ra a, đừng có kéo dài thời gian.

Sau đó, Vị Thiếu Quân đại diện Vị gia nói với An đại nhân, không phải chúng ta không muốn giao, mà chúng ta không biết đồ vật đó ở đâu, thậm chí ngay cả nó là cái gì cũng không biết.

An đại nhân thực sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng!

Này không phải đùa giỡn người khác sao! Thời hạn một ngày cho Vị gia đã tới rồi, hoàn thượng cho kỳ hạn mười ngày cũng chỉ còn chín, còn thời gian đi đường mất ba bốn ngày nữa, thời gian cấp bách a!

Vì thế Vị Thiếu Quân một đi không trở lại, cũng bị bắt rồi.

Lý do là bất kính với Tri phủ đại nhân, còn nhỏ nước bọt. (@@ chém đó)

Này thật đúng là vô cùng nghiêm trọng!

Hách Liên Dung nửa đêm tìm tới lão phu nhân, “Bà nội, chuyện đã tới nước này, bà liền đem tất cả những gì bà biết nói cho cháu đi, nếu không Thiếu Quân cũng không trở về được đâu.”

Hách Liên Dung tin tưởng lão phu nhân biết sự kiện kia, bởi vì nàng trước đó đã từng nói qua, một ngày nào đó, sẽ đem tất cả những chuyện này nói cho Hách Liên Dung.

Lão phu nhân do dự, “Nếu lúc này Vị gia vẫn còn ở trong tình trạng yên ổn, ta tự nhiên sẽ nói cho cháu biết, nhưng mà tình hình hiện tại không được lạc qua, chỉ sợ nói ra sự thật rồi, Vị gia chạy trời không khỏi nắng, thay vì như vậy, không bằng để ít người biết, cũng đỡ nguy hiểm.”

Hách Liên Dung trầm tư không thể giải, “Rốt cuộc là chuyện gì, có thể liên lụy cả nhà?”

Lão phu nhân lắc đầu, “Đừng hỏi nữa, cháu cứ tới Vị Tắt Tri tìm đại chương quỹ, bảo hắn đến bên ngoài tìm một món bảo vật, mặc kệ tốn bao nhiêu bạc, cứ giao lên cho đủ số cũng không sao.”

Đối với sự cố chấp của lão phu nhân, Hách Liên Dung vội muốn chết, “Nếu An đại nhân cũng biết đó là thứ gì đâu? Chúng ta nộp thứ khác cho đủ số, chẳng phải quá lộ liễu rồi?”

“Sẽ không.” Lão phu nhân đổi chuyện này cực kỳ chắc chắn, “Thủy Liên bọn họ dù có không đúng mực cũng không để lộ chuyện này ra ngoài, nếu An đại nhân thực sự biết rõ, chỉ sợ cũng không phải niềm phong Vị Tất Tri, mà là phải quan binh tới bắt cả nhà chúng ta.”

Lão phu nhân tuy không nói lộ ra, nhưng vẫn dẫn dắt Hách Liên Dung đi theo một hướng khác, Hách Liên Dung nghĩ nghĩ, đề thấp âm thanh, “Món đồ kia là... là phản vật?”

Không thể nào... Hách Liên Dung có quyết định này, chỉ cần lão phu nhân gật đầu, cơ hội xoay chuyển sẽ không có rồi! Nghĩ đến Vị gia cùng lắm chỉ là một thương gia nho nhỏ, được rồi, cho dù tổ tiên từng nhận tước vị, cũng chỉ là tước vị nhỏ, bằng vào đó mà cũng dám tạo phản?

May mà lão phu nhân lắc đầu, Hách Liên Dung lập tức nhẹ nhàng thở ra, lại nghe lão phu nhân nói: “Không phải phản vật, nhưng... tuyệt không có khả năng xuất hiện tại Vị gia chúng ta.”

“Đó là... rốt cuộc là cái gì a!” Hách Liên Dung không còn hứng thú đã thông lão phu nhân, “Bằng không cháu đi hỏi Trung thúc một chút vậy, thúc ấy theo ông nội lâu như vậy, khẳng định biết chút gì đó.”

Phía trước từng bỏ qua Trung thúc, là bởi vì sau lần trước từ đường bị cháy, Trung thúc cực kỳ tự trách, trách đến trách đi liền sinh ra tật xấu, thân thể càng ngày càng kém, đã cáo lão hồi hương, cách Vân Trữ không xa, nhưng mà cũng phải cần ba đến năm ngày đi đường.

Lão phu nhân hít sâu một hơi, “Ta còn muốn nghỉ một chút, tóm lại món đồ này nếu mất thì không sao, nếu mà còn, giao cũng chết, không giao cũng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Gia bảo tổ truyền (2)

Lão phu nhân lo lắng, An đại nhân cũng lo lắng.

Đây đã là ngày hôm sau ngày quy định, ngay cả bắt giam người Vị gia, bảo bối vẫn không chút tin tức. Hắn tự hỏi trong thời gian nửa nén hương, đưa ra một quyết định trọng đại, thả người, thả Vị Thiếu Quân hồi phủ tìm bảo vật, lúc thả hẳn cũng nói rõ với hắn, sau tối ngày mai, người nếu không đem bảo vật đến đây được, thì tự mình trở lại trong lao đợi đi.

Vị thiếu tự dung bị tai bay vạ gió như vậy, nhưng cũng không phải không có thu hoạch, trở về lặng lẽ nói với Hách Liên Dung, “Lúc ở trong lao, ta ở ngay gian cách vách nhị tỷ, nhưng mà nhị tỷ dù thế nào cũng không chịu nói rốt cuộc thứ kia là cái gì.”

Hách Liên Dung ném cho hắn cái nhìn coi thường, “Không hỏi ra mà sao chàng lại vui vẻ như vậy hả?”

“Tuy rằng không hỏi được, luôn luôn có thể suy luận ra chút gì đó mà, hiện tại đã đến thời điểm quan trọng như vậy, bọn họ có lý do gì để giữ bí mật chứ? Thì chắc món đồ này đối với bọn họ mà nói phát hiện được là bảo vật, nhưng để người khác phát hiện, đối với bọn họ mà nói chính là họa, cho nên bọn họ không dám lộ ra.”

“Ừm, có thể là phản vật đâu.” Hách Liên Dung có chút mất tinh thần, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Vị thiếu chỉ còn cách ném bảo vật rồi lẩn trốn thì mới có thể được tự do.

Vị Thiếu Quân thật sự hoảng sợ, “Nàng biết đó là phản vật hả?”

“Không phải biết, là bà nội, nhưng mà bà nhất quyết không chịu nói.”

Vị Thiếu Quân nghĩ nghĩ. “Bà không muốn nói, dù có gắng hỏi cũng vô dụng thôi. Có thể thật sự là món đồ khó lường nào đó. Nhưng mà chưa chắc đã là phản vật. Nhị tỷ sao cũng sẽ không để dâng lên một món phản vật để đổi lấy tiền đồ.”

Điều này đúng. Nhưng như vậy càng khiến Hách Liên Dung để ý đến thái độ của lão phu nhân.

“Không bằng chúng ta tới Vị Tất Tri tìm xem.”

Hách Liên Dung sững sờ, “Cũng không biết có phải thật không, sao mà tìm?”

“Món đồ này được bọn họ che dấu thần bí như vậy, khẳng định là vật hiếm thấy, độc nhất vô nhị. Hơn nữa, cũng sẽ không tùy tiện đặt bên ngoài. Chúng ta tới Vị Tất Tri xem có gì đó... mật thất hay không.”

“Nhưng mà... Vị Tất Tri bị niêm phong rất...”

Vị Thiếu Quân vẫy vẫy tay, “Bóc xuống, lại dán lên, không phải được rồi sao?”

Đúng vậy, đạo lý thật đơn giản... Vì thế Hách Liên Dung gật đầu, nguyệt hắc phong cao tầm bảo, ân, chú ý này không tồi. (nguyệt hắc phong cao: ý chỉ khi trời tối cực tối...)

Hai người nhân lúc nửa đêm chuồn ra Vị phủ, đón một chiếc xe, tận lực nhỏ nhẹ đi tới Vị Tất Tri.

Này đại khái chính là có tạt giặt mình, khi xé giấy niêm phong, Hách Liên Dung luôn nhìn trái ngó phải, cùng lúc đó, Vị Thiếu Quân lại trấn định hơn nhiều, còn thành thạo lấy một bàn chải, nhúng chút nước rồi xoa lên, để xé hơn rất nhiều, lại cẩn thận không để cho chữ bên trên bị nhòe đi, quả nhiên kỹ thuật sống là hạng nhất a.

Buổi tối hôn đó, từ Vị Tất Tri không ngừng truyền ra âm thanh đĩnh đĩnh đang đang, giống như có người đang phá tường, thanh âm vẫn liên tục tới tận sáng sớm.

Kết quả... có thu hoạch.

“Tối nay lại tới khổ phòng tìm đi?”

Hách Liên Dung ngáp một cái, “Kia phải đảm bảo chàng không bị tổng vào đại lao mới được.”

Vị Thiếu Quân trầm ngâm một lát, “Ta đi nói với An đại nhân.”

Kỳ thật An đại nhân cũng muốn nhanh chóng nghe được báo cáo kết quả công tác thôi, nghe xong lời thỉnh cầu của Vị Thiếu Quân, cảm thấy tiểu tử này coi như hợp tác, quan trọng là... cho dù giam hãm cũng vô dụng a! Sau, An đại nhân cũng đã từng nghĩ rồi, không thể ngồi không chờ người Vị gia phối hợp a, chính hắn cũng phải hành động a! Chờ hắn tự mình tìm ra được bảo bối rồi, thì có thể lập tức trị tội Vị gia, còn có thể chứng tỏ bản thân đặc biệt có khả năng!

Điều An đại nhân nghĩ đến đầu tiên chính là điều tra khổ phòng Vị Tất Tri, sau đó không báo trước, dọn đi một nửa bảo vật trong Vị Tất Tri.

Vị Thiếu Quân thiếu chút nữa tức đến lệch mũi, này không phải lấy việc công mưu đồ tư sao! Mắt thấy thảm kịch Vệ Vô Hạ sẽ tái diễn, Hách Liên Dung rút cuộc không thể nhịn được nữa.

Vốn bọn họ vẫn luôn ôm thái độ hợp tác, cũng cảm thán món bảo vật kia khiến cho nhà mình nhiều phiền toái như vậy, nếu có thể giao ra, giải quyết luôn một lần cũng không tồi, cũng không ngờ lại bị lừa giỡn như vậy.

“Chúng ta hẳn nên phái người thượng kinh, nghĩ biện pháp nói rõ với hoàng thượng, thà rằng chúng ta dùng bảo vật hối lộ hoàng thượng, cũng không muốn tham quan này được hưởng chút lợi nào.”

Vị Thiếu Quân sâu sắc đồng ý.

Kỳ thật, cẩn thận nghĩ lại, bọn họ vẫn có đường sống nơi kinh thành, tối thiểu nhà Hàn Sâm còn ở kinh, không giúp được thì cũng giúp đỡ tìm quan hệ, lại càng trực tiếp hơn, Bạch Lan còn trong cung đó, tuy rằng không thể dùng quan hệ của Vệ Vô Hạ cùng Thực phi, nhưng Hách Liên Dung tin tưởng, chỉ cần bọn họ dụng tâm, vẫn có thể thành công.

Vì thế Vị Thiếu Quân gửi cho Vị Thiếu Dương phong thư, đầu thư đã nói hẳn đừng quay về làm vật hy sinh, rồi trở thành chỉ thị nhiệm vụ.

Sau lúc đó, Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân cũng không tích cực tìm món đồ kia nữa, bọn họ phải để An đại nhân đứng mũi chịu sào, không thể để bị người ta chiếm tiện nghi, lại còn muốn làm bàn thạch cho người ta. (bàn thạch: bàn đập đá, ý chỉ điểm tựa cho sự thắng quan của An đại nhân)

Kỳ thật An đại nhân cũng oan uổng ngất trời, người ta chuyển động bảo vật kia, cũng chỉ muốn ở thời gian thích hợp tìm được bảo vật thay thế.

Tro mắt nhìn kỳ hạn hoàng thượng ban cho đã trôi qua một nửa, đừng nói đến bảo bối là thứ liếc mắt là người ta đã nhân ra, liền ngay cả bảo bối là cái gì cũng không biết, điều này khiến cho An đại nhân một lần nữa cân nhắc lại chuyện này.

Bằng vào trực giác nghề nghiệp siêu nhạy, hắn bắt đầu tự hỏi phải chăng Mộ Dung Tẫn Trung giăng bẫy hắn, bởi vì bọn họ là đồng môn, cùng tham gia thi cử, bình thường cũng hay qua lại, những năm trước, vận làm quan của bọn họ không khác nhau là mấy, cho đến khi mình thăng quan, trở thành tri phủ tứ phẩm, mà Mộ Dung Tẫn Trung vẫn chỉ là một tri châu ngũ phẩm thôi.

Cho nên hắn vô cùng có thể xuất phát từ lòng ghen tị, chạy một vòng thật lớn đến nơi này, để mình trước báo cáo công lao lên trước, sau đó không thể đưa ra đồ vật này nọ.... tuy rằng như vậy đối với Mộ Dung Tẫn Trung cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng An đại nhân vô cùng tin tưởng, ở chốn quan trường chuyện gì cũng có thể! Hắn phải đề phòng, đừng đợi đến lúc có người thượng tấu hắn tội khi quân, hắn chẳng phải há hốc mồm?

“Thiếu Quân...” Một buổi chiều, Hách Liên Dung nằm trên giường, ngáp một cái thật to. Nàng mấy ngày nay vẫn không chút tinh thần, buổi tối đều hóa thân thành trộm, đào mọi góc ngách trong Vị Tất Tri, chẳng thu hoạch được gì, “Thiếu Dương có tin tức không?”

Vị Thiếu Quân lắc đầu, “Đệ ấy mới đi ba ngày, hẳn là mới đến kinh, chờ có tin tức rồi gửi thư về, ít nhất cũng phải mười ngày sau đi?”

“A?” Hách Liên Dung lập tức ngồi dậy, “Mười ngày? Hôm nay là ngày thứ bảy trong kỳ hạn, ta thấy ánh mắt An đại nhân cũng đen rồi, trước sáng mai nếu không cho hán một kết quả, ta sợ hán sẽ chó cùng rứt giậu, trước xử lý chúng ta, sau đó tùy tiện đưa món đồ nào đó lên cho đủ số.”

Trọng điểm của lời này... “trước xử lý chúng ta.”

“Ta cũng biết chứ, nhưng mà bà nội quyết tâm không nói... mà cho dù bà nói cũng vô dụng, bà cũng đâu biết ở đâu.”

“Nhưng ít nhất nói ra chúng ta sẽ có phương hướng để tìm a, có thể bé đến mức giấu như giấu kim vậy sao chứ!” Hách Liên Dung không nhìn được oán giận một câu, phát hiện Vị thiếu đang ngán người, “Sao vậy?”

“Ta nghĩ...”

Vừa nói đến đó, hạ nhân tới báo, “Trung thúc đã trở lại, ở tiền thính.”

Hách Liên Dung sững sốt, bọn họ chỉ phái người tới nhà Trung thúc, muốn hỏi việc này, không nghĩ tới Trung thúc thế nhưng đã trở lại, lộ trình xa như vậy lại gấp gáp trở về, thực sợ rằng thân thể hán không chịu nổi.

Nhưng mà, Trung thúc cũng không mang về tin tức gì Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân muốn biết, hán cũng giống lão phu nhân, đối với lai lịch của món bảo vật kia không nói tới nửa lời.

“Trung thúc, vậy thúc quay về làm gì vậy?”

Vị Trung run rẩy, “Lão bộc muốn trong thời gian còn sống, nhìn lại Vị Tắt Tri.”

Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung liếc nhìn nhau, đều cùng nghĩ đến một chuyện... món bảo vật kia rốt cuộc là cái gì? Thật sự rất tò mò.

Trước mắt có bốn người biết chuyện này, lão phu nhân, Vị Thùy Liên, Mộ Dung Tần Trung, còn có Trung thúc đều không chịu lộ ra đó là thứ gì, có thể thấy được thực sự rất quan trọng.

“Được rồi, mấy người thúc không nói, bản thiếu gia ta tự tìm.” Vị thiếu hoạt động cánh tay, “Tối nay đi Vị Tắt Tri, hy vọng An đại nhân chưa biến Vị Tắt Tri thành thành trống.”

Sau đó chứng minh thực tế An đại nhân vẫn rất có đạo đức, Vị Tắt Tri không trống rỗng, nhưng mà có vẻ rộng ra rất nhiều, hơn nữa hai ngày nay hiển nhiên đã nóng nẩy, hoạt động điều tra cũng thập phần hùng hực khí thế, ngoại trừ đồ cổ, cơ hội nơi có thể lục thì đều lục, còn kém nước đập tường thôi.

Nhìn Vị Tắt Tri hoang tàn trước mắt, Vị Thiếu Quân từ từ thở dài, Hách Liên Dung cầm tay hán, hán nắm lại, nhẹ nhàng mỉm cười. Hai người không nói gì, lại đều hiểu được ý nghĩ của đối phương. Hiện tại chỉ có thể chờ Vị Thiếu Dương ở kinh thành có thể thành công, nếu không lại phải một lần nữa phó mặc cho số phận.

Bọn họ không tiếng động cõ vũ đối phương hồi lâu, mới phát hiện Trung thúc đột nhiên không chút động tĩnh.

Gọi hai tiếng, âm thanh Trung thúc phía sau đại môn bên kia vang lên mạnh mẽ, gạt ra những bảo bối vốn đã không nhiều, phát hiện Trung thúc đang ngồi xổm trên đất, cố sức xê dịch gì đó.

“Chiêu bài Vị Tắt Tri a...” Trung thúc vừa lão thì lão lệ tung hoành, vẫn không thể nâng dậy chiêu bài đang rơi trên mặt đất, “Đây là tâm huyết cả đời của lão gia, cư nhiên bị người đập hư.”

Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung vội vàng chạy tới hỗ trợ, nâng khối chiêu bài thật to kia dậy, nặng nề, ba chữ Vị Tắt Tri được viết thật to trên đó đã bị ma sát rơi mất nước kim son, có vẻ lụi bại.

Vị Quảng đau lòng sờ sờ nơi bị tróc son, “Chiêu bài Vị Tắt Tri đã mất, lão gia không biết đau lòng thế nào nữa.”

Hách Liên Dung ngạc nhiên nói: “Nói tới chiêu này, không phải treo ngoài cửa sao? Sao lại nói đã mất?”

“Thứ kia sao có thể so sánh với biển chữ vàng chứ. Ba mươi năm, nó vẫn gió mặc gió, mưa mặc mưa đứng trước cửa Vị Tắt Tri, không nghĩ tới có một ngày nó sẽ bị cất trở lại.”

Hách Liên Dung lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Trước kia vẫn nghe nói biển chữ vàng biển chữ vàng gì đó, một cách ca ngợi danh dự Vị Tắt Tri, không nghĩ tới thế nhưng thật sự có một khối chiêu bài khắc chữ vàng. Nhìn bộ dáng khổ sở của Vị Trung, Hách Liên Dung không khỏi có chút cảm thán, nửa ngồi xổm trước chiêu bài, quay đầu nói với Vị Thiếu Quân nói: “Lúc làm trung công công từng nói với chàng cùng Vị Thiếu Dương phải coi trọng Vị Tắt Tri, kết quả thật sự quá khức triết rồi, hiện tại cũng chỉ có thể nhìn nó.”

Vị Thiếu Quân đột nhiên run sợ, người nói không có ý, nhưng người nghe có ý, hán đi vòng quanh chiêu bài kia hai vòng, có chút đắm chiêu nói: “Nàng nói... lời cha nói phải hay không vốn không phải chỉ toàn bộ Vị Tắt Tri, mà chỉ nó đâu?”

Chương 194: Gia bảo tổ truyền (3)

“Cái gì?” Hách Liên Dung cũng đi quanh chiếu bài kia hai vòng, “Thứ này có ý nghĩ kỷ niệm gì sao?”

Vị Thiếu Quân nâng tay gỗ gõ chiếu bài kia, phát ra âm thanh “đang đang” thanh thúy, “Trung thúc, ta nhớ rõ trước đây chiếu bài này cũng không phải được treo ở bên ngoài đi? Cho đến... cho đến khi cha ta qua đời được tám năm, cũng chính là lúc trước khi ông nội ta qua đời, mới không ngừng mỗi ngày đều treo lên.”

Kỳ thật Trung thúc nói ba mươi năm mưa gió cũng chỉ là thần từ, không phải thật sự là ba mươi năm thực tế, “Tiểu thiếu gia quên rồi sao? Khi lão gia còn trên đời, chiếu bài này vốn là bằng gỗ, tự nhiên phải cẩn thận bảo toàn, sau đó tiểu thiếu gia tiếp quản Vị Tắt Tri mới đổi thành đồng, tuy rằng gặp mưa gặp gió, lại sợ buổi tối bị người ta trộm mất, cho nên thiếu gia sau lại đem đổi thành gỗ, tuy là gỗ, cũng là thiết gỗ trăm năm không mục, thế nhưng so với đồng còn muốn nặng hơn, mỗi ngày đưa ra đưa vào quá phiền toái, cho nên dần dần không mang ra nữa.”

Vị thiếu gật gù đầu, tay vuốt ve chiếu bài, không biết đang suy nghĩ điều gì. Hách Liên Dung ngạc nhiên, “Này چرا nhiên bằng gỗ?”

Loại gỗ kia cứng rắn vô cùng, sờ vào lạnh lẽo, nặng còn tưởng rằng là sắt hay kim loại nào khác. Nhưng mà... loại chất liệu kỳ lạ này không phải so với đồng thau gì đó càng có giá trị sao? Sao lại không sợ mất?

Nhìn ra nghi hoặc của nàng, Thiếu Quân không khỏi bật cười, vỗ chiếu bài nói: “Chất gỗ này quả thực đặc biệt, là chất liệu tốt nhất để chế quan tài, nhưng dù nó đáng giá đến đâu thì cũng là thứ dùng để làm quan tài, người khác trộm còn ngại xui đầu, cũng chỉ có cửa hàng đồ cổ buôn bán đồ của cổ nhân mới không kiêng kị, lấy nó làm chiếu bài.”

Hách Liên Dung lúc này mới gật gù đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn mới cười theo nói: “Sao vậy? Nghĩ thông suốt điều gì sao?”

Vị Thiếu Quân cắn khước môi gật đầu, nhưng không lên tiếng, nói với Vị Trung: “Chúng ta trộm vào, không thể ở lâu, Trung thúc, thúc ở Vân Trữ lâu chút, có rảnh thì cùng bà nội nói chuyện đi.”

Vị Trung đáp ứng, lại lưu luyến sờ sờ chiếu bài, “Nước sơn tróc rồi, phải sửa lại mới được.”

Vị thiếu tự nhiên đáp lời, chờ về phủ, dàn xếp Trung thúc trong phủ xong, Hách Liên Dung mới truy vấn: “Rốt cuộc nghĩ thông suốt cái gì?”

Vị Thiếu Quân lại vội vã, nắm tay Hách Liên Dung chạy về.

Từ hành động kia của hắn, Hách Liên Dung có dự cảm “Chàng, chàng muốn...”

“Có Trung thúc ở đó, thúc ấy thà để ta chém thúc ấy, cũng sẽ không để ts bỏ chiếu bài này.” Vị Thiếu Quân an bài Hách Liên Dung ở cửa canh chừng “Lúc này phải nhìn thật kỹ, chỉ sợ tiếng động không nhỏ.”

Hách Liên Dung liền nghe theo đứng ở bên trong cánh cửa, cẩn thận nhìn ra ngoài, một bên hỏi: “Rốt cuộc sao lại như vậy?”

“Ta cảm thấy cha ta vẫn càng thích khối chiếu bài bằng đồng kia hơn, không lý do nào lại chỉ bởi vì sợ nó đánh mất mà đổi thành thứ này.” Vị Thiếu Quân cố sức nâng búa lên, không chút do dự chém xuống khối chiếu bài kia, phát ra một tiếng va chạm cực kỳ khó nghe. Vị Thiếu Quân cứ như vậy chém vài lần, rung động khiến tai sinh đau, nhưng lại không chút tổn hại.

Hách Liên Dung đưa tay bịt tai lại, vội la lên: “Nhỏ thôi a, lát nữa mọi người trong phủ đều tỉnh.”

Vị thiếu dừng tay, vuốt cằm suy nghĩ, “Dù sao cũng phải mở nó ra mới được, bảo bối nhất định ở trong này.”

“Chàng khẳng định?”

“Bởi vì cha ta...” Hắn lại nâng búa hướng chiếu bài kia chém xuống, “Bởi vì cha ta thường nói, thích không nhất định phải dùng, không dùng mới là quý nhất. Ta vẫn luôn nghĩ rằng cha nói tới đồ cổ, nhưng câu đầu tiên lại không thích hợp, dùng với khối chiếu bài này mới thích hợp.” Hai tiếng va chạm chói tai liên tiếp vang lên, Vị Thiếu Quân đẩy khối chiếu bài kia, “Rốt cuộc sao mà làm được a?”

Hách Liên Dung xoa xoa lỗ tai, cũng đi tới nhìn nhìn chiếu bài, “Cho dù chiếu bài này có rắn chắc đến thế nào, cũng nhất định phải có một nơi để bỏ bảo bối kia vào.”

“Có lý.” Vị thiếu ném búa, hợp lực cùng Hách Liên Dung cẩn thận nâng chiếu bài kia lên, dùng ngón tay gỗ gõ vài cái trên chiếu bài, không phát hiện chỗ nào dị thường, liền kiểm tra cái bệ, ngay tại lúc Hách Liên Dung không thể chịu được mà muốn đánh hắn, hắn đột nhiên phát ra một tiếng hét kinh hãi,

“Nghe, nơi này trống không.”

Hách Liên Dung lập tức ngồi xổm xuống, cẩn thận lắng nghe, cũng không có gì khác biệt, Thiếu Quân lại vô cùng khẳng định, “Là trống không, tường gỗ rất dày, nghe không giống.”

Đối với phán đoán của Vị Thiếu Quân, Hách Liên Dung tất nhiên tin tưởng, nhưng làm thế nào mới mở nó ra được đây?

“Rốt cuộc cất vào như thế nào!” Mắt thấy sắc trời đã dần sáng tỏ, Vị Thiếu Quân gấp đến mức cắn ngón tay, “Phải không thấm nước, khẳng định không thể ở trên mặt, phía dưới lại có thể bị lộ ra ngoài, quá nguy hiểm, bên cạnh...”

“A!” Hách Liên Dung vỗ tay thật mạnh, dọa sợ Vị Thiếu Quân, “Ta nghĩ ra rồi.”

Nhắc tới chiếc hòm mở không ra, trước kia nàng cũng có một cái, gọi là hộp ma bí ẩn, một vài nữ sinh thương xuyên viết vài ba tờ giấy nhỏ giấu bên trong, nếu không tìm được điểm mấu chốt, cho dù cầm nó, dù thế nào cũng lấy không được.

Nói trắng ra nó chính là một chiếc hộp gỗ nhỏ nhỏ, phía trên dùng một chút hoa văn che dấu, khiến người sinh ra ảo giác nó mở ngang, mở dọc, mở nghiêng, nhưng kỳ thực không phải cứ nắm một mặt là có thể mở ra, mà là một cái vỏ bọc, ngay tại một bên dùng sức nhanh, mạnh là có thể mở ra, nói cách khác, nó không phải dùng lực bên ngoài, mà dùng lực bên trong.

Hách Liên Dung đem chiếu bài đặt ngang, dùng sức đâm vào cái bệ bên cạnh, thật lâu cũng không có kết quả, liền đổi sang một bên khác, dùng sức đánh.

“Ca” một tiếng... giống như tiếng trời, an ủi tâm linh Hách Liên Dung cùng Vị Thiếu Quân, nghe thấy âm thanh này, bọn họ vui đến phát khóc.

Có cửa mở này, mở ra hộp ma này dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng thân gỗ rất nặng, lại bị bụi tích lũy phủ dày qua nhiều năm, Vị Thiếu Quân cùng Hách Liên Dung cắn chặt hàm răng, mặt mũi đỏ bừng, mới rốt cuộc thấy được không gian hình vuông bên trong hộp.

Nói là không gian, kỳ thực nó cũng chẳng khác gì một chiếc hộp được nhét vào, Hách Liên dung thực bội phục Vị thiếu, một cái không gian kín như bưng không có lấy một khe hở nào, hần chỉ dựa vào lỗ tai, đã có thể nhận ra sự khác biệt.

Nhìn đến chiếc hộp kia, Vị Thiếu Quân nhanh chóng đem nó ra.

Hòm kia dù chiều rộng hay chiều dài cũng đều là ba mươi cm, không biết do loại gỗ nào tạo thành, vào tay cực nặng, trên hộp tại thành một tầng văn án nhọt nhọt, cực kỳ tinh mỹ.

Ánh mắt Thiếu Quân đột nhiên trùng lớn, mang theo thần sắc không thể tin, “Đây là... hoa văn hiên ngang(???)... từ kim, bên trong nhất định là...” Hần thì thảo tự nói, trên mặt đầy vẻ phấn khởi, lại không ngừng đưa tay khôi phục nguyên trang của chiếu bài.

Hách Liên Dung vội vàng hỗ trợ, cũng may, lắp nó vào so với mở nó ra đơn giản hơn nhiều. Bọn họ không nâng chiếu bài dậy, vẫn để nó ở vị trí hòm qua phát hiện nó, lúc này trời vừa sáng, Vị Thiếu Quân còi ngoại bào bọc lại chiếc hòm kia, bảo Hách Liên Dung mang nó về trước, còn mình phải dán giấy niêm phong về lại vị trí cũ.

Hách Liên Dung ôm chiếc hòm kia, giống như ôm một đồng tiền phức, nhưng cũng không dám ở lâu, rất nhanh đi vào một ngõ nhỏ cạnh Vị Tắt Tri, quay đầu nhìn Vị Thiếu Quân một cái, đang do dự có nên chờ hần hay không, đã thấy một đội nha binh xuất hiện ở đầu phố, người người không chút tình thần đi về phía này.

Da đầu Hách Liên Dung nháy mắt muốn nổ tung, nàng nhận ra kia đúng là đội quan nha tầm bảo của An đại nhân, hôm nay không biết vì sao lại tới sớm như vậy, nghĩ muốn chờ Vị Thiếu Quân rồi đi sẽ không kịp, cúi đầu nhìn vật trong lòng, khẽ cắn môi, xoay người theo một ngõ nhỏ khác chạy đi.

Hách Liên Dung cũng không về nhà, nàng sợ đám quan nha này sau khi bắt Vị thiếu còn muốn tới phủ lục soát, hiện tại còn không biết đang ôm món bảo bối gì liên quan đến tính mạng trong ngực, cẩn thận chút sẽ tốt hơn.

Nàng tìm một khách điểm không quá thu hút khách, nhìn trình độ nhiệt tình của chương quỹ kia đã biết nơi này chẳng có khách ở lại, vì thế an tâm, đến hậu viện thuê một gian phòng gần cửa sổ ở lại.

Phân phó chương quầy kia đứng tới quầy rầy, Hách Liên Dung cẩn thận khóa cửa phòng, lại xác định cửa sổ đều đã đóng chặt, lúc này mới buông màn xuống, ôm hòm kia đi vào.

Không biết là bởi vì lo lắng cho Vị Thiếu Quân, hay là do món bảo vật này, khi mở ra lớp vỏ bọc, tìm Hách Liên Dung tựa như có tiếng trống gỗ “thùng thùng”, giống như dù làm gì cũng đang có người đang rình rập vậy, thẳng đến khi chiếc hòm màu tím đen lại lộ ra, trái tim nàng dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vị Thiếu Quân nói đây là từ kim, kim loại hiếm trong truyền thuyết, chính chiếc hộp này sợ rằng đã chống đỡ cả Vị Tắt Tri, nhưng mà, nó rốt cuộc chỉ là chiếc hòm(???)

Thứ bên trong chắc hẳn rất quý giá, Hách Liên Dung quả thật không dám tưởng tượng, khi đưa tay ra mở chiếc hộp kia, Hách Liên Dung mới phát hiện tay mình thế nhưng đang nhẹ nhẹ phát run.

Nàng rất muốn cùng Vị Thiếu Quân chia sẻ thời khắc này, nhưng nàng không có thời gian.

Hôm nay đã là ngày thứ tám của kỳ hạn, nếu còn không đưa đồ vật nào đó vào kinh, An đại nhân khó thoát khỏi tội khi quân, cho dù hẳn có thể tìm được một món đồ để thay thế, nhưng sau đó hẳn đối xử với người Vị gia như thế nào cũng có thể đoán được.

Cho nên Hách Liên Dung phải nhanh chóng liên lạc với Vị Thiếu Dương, cùng hẳn thương lượng xem thứ này có thể hay không... Không!

Nhìn thấy rõ toàn cảnh trong hộp, Hách Liên Dung không khỏi mở to mắt nhìn, trái tim đã thiếu chút nữa nhảy khỏi lồng ngực, khó trách mấy người lão phu nhân đối với vật này e ngại nhiều như vậy, bọn họ nói thật, đồ vật này quả thực là một tai họa vô giá!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Hữu kinh vô hiểm

(hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ, kinh ngạc... nhưng không nguy hiểm)

Đập vào mắt là một khối bạch ngọc ôn nhuận, dài rộng đều đúng hai, vào tay ôn hoạt (ấm áp+trơn mịn), oánh thủy lưu quang, Hách Liên Dung đời này chưa từng gặp qua thứ nào đẹp như vậy, nhưng nàng lại lập tức đem thứ đó đặt lại trong hộp, đẩy lại nắp hộp thật chặt.

Cho dù nàng không có kiến thức về đồ cổ, cũng biết một chút thường thức, đồ vật này, nhất định không thích hợp xuất hiện tại nhân gian, giống như... rồng.

Phía trên bạch ngọc kia, điều một con rồng sinh động linh hoạt uốn lượn, cuộn lại, tạo thành một con dấu.

Con dấu, nếu không có rồng mà nói, nó có lẽ có thể được xưng là một con dấu cực kỳ quý giá, nhưng bởi vì có con rồng kia, nó liền sửa lại danh xưng, gọi là.

Ngọc tỉ, nàng hiện tại đang có một cái ngọc tỉ.

Hách Liên Dung biết ngọc tỉ nổi danh là Thuận Hòa, từ Tần rồi sau đó được truyền qua nhiều đời nên được gọi là “truyền quốc ngọc tỉ”, thẳng cho đến khi triều Nguyên hình thành, Thuận Hòa bởi vì chiến loạn mà không rõ tung tích, vì thế hậu nhân liền không có truyền quốc ngọc tỉ, mà là do những thứ khác tạo thành.

Hách Liên Dung không biết khối ngọc tỉ trên tay mình này có phải hay không có cùng ý nghĩa như truyền quốc ngọc tỉ, nàng chỉ biết, lần này thật sự nguy rồi.

Việc này còn cần thương lượng với Vị Thiếu Dương sao? Căn bản không cần, nếu đây là thứ mà Vị gia mới phát hiện, Vị gia còn có thể công khai đem dâng nó cho triều đình, khẳng định còn được phong thưởng, nhưng hiện tại giao ra, tại lúc quan phủ điều tra ra Vị gia có bảo vật mới giao... vậy biến thành tư tàng ngọc tỉ, ý đồ tạo phản.

Tội mưu phản rất nặng a! Ai muốn roi đầu chứ, phải kiên quyết không giao nộp! Có lẽ Vị lão gia đúng bởi vì vậy mới tìm tài liệu làm quan tài đem giấu nó đi, tuyên bố với bên ngoài bảo vật đã bị mình hủy, có thể hành động quá nhiều sơ sót, bởi vì vẫn chẳng ai tin việc này.

Có lẽ nên đi hỏi Vị Thiếu Quân một chút, hẳn hiện tại rất có khả năng đang ở trong lao, làm sao bây giờ? Hách Liên Dung đi qua đi lại trong phòng, thường đưa mắt nhìn tới chiếc hòm đã đẩy thật kín, một ý tưởng dần dần xuất hiện, Hách Liên Dung trái lo phải nghĩ, trước khi màn đêm buông xuống, đã có quyết định.

....

Một tháng sau.

“Nhanh lên, nhanh. Được không?” Hách Liên Dung vội vàng từ Thỉnh Vũ hiên lao ra. “Ta không đợi nổi chàng nữa đâu. Không kịp nữa rồi!”

“Ôi chao... Ôi chao ôi chao...” Vị Thiếu Quân vẫn còn mơ ngủ theo sát phía sau. “Nàng vội gì chứ? Cũng không thông cảm cho tướng công nàng đêm qua lao động vất vả như vậy...”

Hách Liên Dung đỏ mặt trừng mắt liếc hẳn một cái, quay lại nắm lấy tay hắn tiếp tục đi về phía trước. “Hôm nay Thiếu Dương trở về. Ta vội muốn chết!”

Vị Thiếu Quân lúc này thay đổi sắc mặt, tiếp cận Hách Liên Dung, ôm lấy nàng, cọ xát bên tai nàng, nhuyển thanh nói: “~Dung, buồn ngủ, chúng ta quay lại ngủ tiếp đi, được không?”

Hách Liên Dung liền nổi da gà đầy mình, lườm hắn một cái, “Hôm nay Thiếu Dương trở về đó! Chàng xem lại bản thân đi, thái độ gì đó hả! Nếu không

đệ ấy a, chúng ta hiện tại không biết ở nơi nào ăn cơm tù đâu!”

Vị Thiếu Quân cào cào tóc, “Đây là công lao của nàng chứ nhì? Lúc trước nếu không phải nàng thông minh cơ trí, quyết định nhanh chóng, sau khi hiểu rõ lập tức trao hòm kia cho Thiếu Dương, hẳn nào có cơ hội làm những việc sau đó a!”

Hách Liên Dung bị hấn nịnh như vậy, trong lòng như nở hoa luôn, trong miệng lại vẫn cứ giả vờ khiêm tốn, “Chàng cũng không tòi đâu, chỉ nhìn liếc mắt đã biết trong hòm đó là thứ gì, ta cũng bởi vì có được gợi ý này, cảm thấy chàng chắc chắn biết nguồn gốc của nó, Thiếu Dương hẳn cũng không kém, liền đem chiếc hòm kia đến kinh thành, để tùy đệ ấy định đoạt, phần lớn công lao vẫn là của đệ ấy.”

Vị Thiếu Quân lập tức xu nịnh, “Nàng không cần khiêm tốn...”

Hách Liên Dung giả cười, “Chàng cũng có công lao...”

Hai người kẻ xướng người họa đi tới tiền sảnh, nơi đó ngồi đầy người, Vị Thủy Liên đang ngồi ở chủ vị, cùng Ngô thị với cái bụng to tính toán sổ sách.

“Tiệc rượu không thể thiếu, đây chính là lễ thành thân của Thiếu Dương, Phiêu Phiêu nhà chúng ta lại là tiểu thư quan gia, cũng không thể keo kiệt được...”

“Tỷ sao còn ở đây vậy?” Mộ Dung Phiêu Phiêu nhìn thấy Vị Thủy Liên liền tức giận, “Gì mà tiểu thư quan gia! Mộ Dung Tẫn Trung đã khôi phục chức quan sao?”

Vị Thủy Liên vội đứng lên, dắt Mộ Dung Phiêu Phiêu ngồi xuống chủ vị, “Không phải cũng đang muốn cùng muội thương lượng chuyện này sao, muội bảo Thiếu Dương ở trước mặt hoàng thượng cầu tình, miễn tội cho đại ca muội đi, tên họ An kia lấy việc công làm việc tư, mưu đồ tài sản nhà chúng ta nên chịu tội, chúng ta là người một nhà mà.”

Mộ Dung Phiêu Phiêu hất tay nàng ra, “Ta là người Vị gia, tỷ là người Mộ Dung gia, ai với ai là người một nhà?”

Vị Thủy Liên ngượng ngùng nắm lại tay nàng, “Lúc trước nếu chúng ta không làm như vậy, Thiếu Quân sao có thể phát hiện ra chiếc hòm tử kim kia? Thiếu Dương cũng sẽ không bởi vì hiến vật quý lập công mà được phong thưởng, lại được hoàng thượng ban cho tám biển vàng, thật sự là...”

“Quả thực đều là công của nhị tỷ.” Vị thiếu tà tà dựa vào ghế dựa, “Họ An kia cuối cùng then quá thành giận tổng cả nhà chúng ta vào nhà lao, nhị tỷ kiến công lập nghiệp chỗ nào vậy?”

“Tỷ...” Vị Thủy Liên phần nộ, nàng khi đó có thể ở đâu nữa, trong lao đó.

Lúc này lão phu nhân cùng Hồ thị cũng vào đại sảnh, thấy Vị Thủy Liên thì sắc mặt trầm xuống, Nghiêm thị thấy thế vội vàng hỏi: “Thủy Liên, còn không mau đỡ bà nội ngồi xuống.”

Vị Thủy Liên vội vàng tiến lên, không những đỡ lão phu nhân ngồi xuống, còn nhanh nhẹ bưng ly trà đưa qua, Vị Thiếu Huyền vốn vẫn đang ngồi ở một bên uống trà, quay đầu lại, ly trà đã không còn, nhìn trái nhìn phải, lại cúi đầu nhìn chân, Ngô thị đi qua nhẹ ấn trán hấn một cái, thay hấn chỉnh lại quần áo, “Hôm nay Thiếu Dương trở về, phải nói những lời tốt đẹp, không được lại trốn không gặp người!”

Vị Thiếu Huyền gật gật đầu, lập tức cúi đầu lăm bầm gì đó, giống như đang học thuộc lòng.

Lại qua một lúc sau, Vị Thiếu Dương rút cuộc trong ánh mắt chờ đợi của mọi người bước qua cửa nhà, nhìn thấy mọi người trong nhà bình yên vô sự hoàn hảo như ban đầu, Vị Thiếu Dương cuối cùng có thể nhẹ nhàng thở ra.

Vị Thủy Liên là người đầu tiên bước đến, “Dương, Tẫn Trung vừa là tỷ phu của đệ, vừa là đại ca của Phiêu Phiêu, đệ phải ở trước mặt hoàng thượng thay hấn nói vài câu a, kỳ thực hấn cũng có chút công lao, nếu hấn không...”

Vị Thiếu Dương cười cười, “Nếu có cơ hội, ta sẽ nói.”

Vị Thủy Liên sững lại, mấy hôm nay nàng bị người ta cực tuyệt nhiều lắm lắm, đột nhiên nghe thấy một câu trả lời ám áp như vậy không khỏi vô cùng cảm động, nhưng mà đồng thời trong lòng lại có chút nghi hoặc... đệ ấy nói thật sao? Thay mình nói?

Nàng tự nhiên không có câu trả lời, chỉ có thể không ngừng tìm kiếm đối tượng tiếp theo, ai còn có thể nghe nàng nói chuyện chứ, ai đây? Dương thị giống như rất an nhàn, vẫn luôn tuân theo! (??)

Vị Thiếu Dương đi tới bên cạnh Hách Liên Dung, lấy từ trong lòng ra một chiếc hộp nhỏ đưa tới, “Nhị tẩu.”

Vị thiếu bên cạnh lập tức nhận lấy, “Cái gì...” Bên trong là một đôi hoa tai bằng ngọc tím.

“Đây là Lan phi nương nương nhờ ta đưa cho nhị tẩu, chuyện lần này, Lan phi nương nương giúp đỡ không ít.”

“Lan phi?” Hách Liên Dung vui mừng khi nghe Bạch Lan lại tặng một cặp, vội đoạt lại đôi hoa tai bằng ngọc từ trong tay Vị Thiếu Quân, đeo lên.

“Đây là cho Đông Tuyết.” Vị Thiếu Dương từ những lễ vật mang về, đưa ra một chiếc hòm, “Hôn kỳ của Đông Tuyết được quyết định vào tháng này đi? Đây là lễ vật tam ca cho muội.”

Vị Đông Tuyệt đồ mặt tiến lên tiếp nhận, nói lời cảm ơn nhỏ như muỗi kêu, rồi sau đó còn có lễ vật của lão phu nhân, Nghiêm thị, Hồ thị... mỗi người đều có phần, ngoại trừ Mộ Dung Phiêu Phiêu.

Về mặt Mộ Dung Phiêu Phiêu trở nên hơi cứng nhắc, cũng giống như vẫn đang đứng ở đó, Vị Thiếu Dương đang cười với nàng, nàng giống như vô tình chỉnh lại mái tóc, miệng nhỏ ngâm chát.

Vị Thiếu Dương do dự đi qua, nhỏ giọng nói, “Lễ vật của nàng ta đã sớm chuẩn bị, thời gian này hơi bận, vẫn không có cơ hội đưa nàng.”

Sắc mặt Mộ Dung Phiêu Phiêu lúc này mới tốt lên, trên mặt cũng hiện chút thẹn thùng.

Nghiêm thị ngoắc tay gọi Thiếu Dương qua, không biết dặn dò gì, Vị Thiếu Dương vẫn luôn gật đầu đáp ứng, ngẩng đầu cười cười với Mộ Dung Phiêu Phiêu, lại nói với Vị Thủy Liên: “Nhị tỷ, nếu tỷ thật muốn cầu người khác chiếu cố tỷ phu, đệ thật có thể đề cử cho tỷ một người.”

Vị Thủy Liên vội vàng bỏ qua Dương thị bước lại, Vị Thiếu Dương nói: “Vệ Vô Hạ, tỷ có thể tìm hần hỗ trợ?”

Nhắc tới tên này, trong đại sảnh nháy mắt yên tĩnh lại, Hách Liên Dung vội nhìn về phía Nghiêm Yên, đã thấy nàng lẳng lặng ngồi nơi đó, không nhìn ra có gì không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Hành trình mới

Nghiêm thị cá giận: “Sao lại nhắc tới hần? Yên nhi đang êm đang đẹp thì bị hủy bỏ tư cách, nếu không sao lại đã qua sơ tuyển, nhưng không cần vào kinh phục tuyển?”

Vị Thủy Liên cũng nói: “Tìm hần hỗ trợ? Hần không phải đang giảng bầy chờ ta chứ?”

“Kỳ thật lần này ở kinh thành, người giúp đỡ nhiều nhất là hần, là hần mang ta tiến cung diện thánh, hiến lên tám biển từ kim kia, lại có Thục phi nương nương cùng Lan phi nương nương chu toàn mọi chuyện, mới có thể thuận buồm xuôi gió.”

“Nhưng hần lúc trước cũng hại chúng ta thâm a!” Dương thị bĩu môi, “Nếu lại lặp lại thì làm sao giờ?”

Vị Thiếu Dương cười khẽ, “Nếu có người có thể chế trụ hần đâu?”

Bọn họ cứ như vậy bàn luận về Vệ Vô Hạ, Hách Liên Dung nhìn không được lại nhìn về phía Nghiêm Yên, lại lập tức sững sờ, nơi Nghiêm Yên ngồi trống không, người đã sớm không biết đi nơi nào.

Nghiêm Yên không chút để ý bước về phía trước, nghe mọi người nhắc tới Vệ Vô Hạ, nàng có chút không biết phải đối mặt thế nào. Không phải đối với Vệ Vô Hạ, mà là không thể đối mặt với chính mình.

Nàng thậm chí không dám nhớ lại những gì bản thân đã làm vào ngày hôm đó, cho dù có lý do tốt đi chăng nữa, nàng...

“Nghiêm cô nương.”

Một âm thanh nhẹ nhàng gọi, khiến cho lưng Nghiêm Yên cứng lại, sau đó dần dần thả lỏng. Nàng không quay đầu lại, tưởng rằng đó là lỗi giác của bản thân, thẳng đến khi tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần, vượt qua nàng, chắn trước mặt nàng.

“Nghiêm cô nương, sao gọi mà cũng không đáp lại?”

Nghiêm Yên nhìn dung mạo xuất hiện trước mắt, vẫn thanh nhã tuấn dật như vậy, không lạnh không nóng.

“Sao vậy? Không biết?”

“Vệ công tử.” Nghiêm Yên rút cuộc khinh phúc. “Không biết công tử lần này trở về có chuyện gì?”

Nụ cười của Vệ Vô Hạ nhạt đi, cúi người ghé lại bên tai Nghiêm Yên phun ra hai chữ. “Bảo thù.”

Nghiêm Yên cực kinh ngạc, sợ run một chút, làm như không hiểu được hàm nghĩa trong lời hần nói. Vệ Vô Hạ bước từng bước lại gần nàng, “Lần trước nàng đầu voi đuôi chuột khiến ta muốn ngừng mà không được, cho nên, ta phải báo thù!”

Mặt Nghiêm Yên “đùng” một tiếng nổi lên hai đám mây lửa đỏ, vội vàng lui từng bước về sau, thấp giọng nói: “Yên nhi khi đó không thể không tự ép

mình, công tử cũng đã tự bản thân thoát được, liền...” Nghiêm Yên nói tới đây dừng lại một chút, nhớ lại bản thân hình như đã từng nói Vệ Vô Hạ có thể tới tìm nàng báo thù.

“Nhớ rồi?” Nụ cười của Vệ Vô Hạ lập tức trầm xuống, “Nếu nàng đem chuyện lần trước tiếp tục hoàn thành, có lẽ ta sẽ suy nghĩ buông tha việc báo thù.”

Nghĩa là dù báo thù cũng phải làm xong, không báo thù cũng phải làm xong? Lửa đỏ trên mặt Nghiêm Yên lại càng đỏ, cẩn thận suy nghĩ, ánh mắt dần trở nên kiên định, hơi hơi nâng cằm lên, nhẹ giọng nói: “Đến chơi trò chơi đi.”

Hai cái nhanh cây, chọn ngẫu nhiên, cành dài hơn sẽ trở thành thiên thần, đưa ra bất kỳ yêu cầu gì đối phương cũng không thể cự tuyệt.

“Ta phải suy nghĩ chút, rốt cuộc là báo thù trước... hay làm xong trước...” Vệ Vô Hạ cầm trong tay nhánh cây dài hơn, hiện ra chút đắc ý.

Nghiêm Yên cứ như vậy nhìn hắn, đột nhiên vươn tay đoạt đi cành dài hơn trong tay hắn, cùng với cành trong tay mình kia đo, bẻ bớt đi một chút, lại đem phần cành chỉ còn một mẫu kia ném lại trong tay hắn.

==

Hách Liên Dung thật vất vả mới đợi mọi người đi hết, lôi kéo Vị Thiếu Quân vội vã đuổi theo Vị Thiếu Dương.

“Mau nói đi a, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì sao hộp tử kim lại biến thành biến tử kim?”

Vị Thiếu Dương khẽ cười, “Nếu không chẳng lẽ lại giao ra chiếc hòm sao? Hòm kia mặc dù không phải lúc nào cũng mang theo đồ vật kia, nhưng thanh danh đã sớm truyền tới bên ngoài, đưa hòm ra, chẳng phải nói cho người ngoài biết thứ bên trong đã rơi vào tay chúng ta?”

Hách Liên Dung có chút ngượng ngùng, nàng vẫn có một bí mật, chưa nói với người khác.

Vài cái ngày mà nàng cần được đồ vật kia, lâm vào lúc khó xử, điều đầu tiên nghĩ đến là nghĩ biện pháp đem hòm giao lên trên, đồ vật kia thì sẽ do mình giữ lại, nếu có người hỏi thì sẽ nói chúng ta chỉ có hòm thôi, hoàn toàn không nghĩ tới việc người ta có tin hay không. Sau khi giao hòm cho Thường Minh mang đi được hai ngày, nàng mới bắt đầu hối hận, lo lắng về vấn đề này, nhưng ngay chính lúc này, An đại nhân không biết đã kiếm được món đồ nào giao cho hoàng thượng cho đủ số, sau đó đi tới Vị phủ bắt người, từ trên xuống dưới đều bị tổng giam. Thẳng cho đến ngày hôm đó khi bọn họ lại nhìn thấy ánh mặt trời, mới nghe nói rằng Vị Thiếu Dương đã dâng bảo vật tổ truyền là tám biến tử kim, đánh tan lời dối trên gạt dưới của An đại nhân.

Đương nhiên An đại nhân làm việc cũng rất nhanh, trực tiếp kéo Mộ Dung Tần Trung xuống nước, hai người cứ vậy cùng nhau mất chức quan.

“Vì sao không phải món đồ khác, lại là tám biến đâu?” Hách Liên Dung đối với năng lực tùy cơ ứng biến của Vị Thiếu Dương phục sát đất, “Đệ nghĩ mà xem, nếu đệ lúc đó đem cái hộp tử kim kia tạo thành bát tử kim, hoàng thượng có thể sẽ trả lại cho đệ bát vàng, nhưng đệ lại chỉ có thể nghĩ đến cái biến tử kim! Hiện tại hoàng thượng ban thưởng kim cái gì mà kim, đâu thể so sánh với bát vàng chứ!”

Vị Thiếu Dương bật cười, “Bảo lên trên là vật tổ truyền của Vị gia, đương nhiên phải là thứ gì đó có thể thay mặt cho Vị gia chúng ta...” Hắn đột nhiên thấp giọng, “Đệ nói với hoàng thượng tám biến tử kim này vốn giấu ở trong tám biến của Vị Tắt Tri hiện nay, hoàng thượng tự nhiên sẽ hỏi, vì giữ gìn tám biến này chẳng phải đã phá hủy mặt tiền của cửa hàng mấy chục năm nay? Lúc này Thục phi nương nương cùng Lan phi nương nương lại lời ngon tiếng ngọt, mới có thể đổi được tám biến vàng, tử kim đổi vàng đâu có đơn giản như vậy... đúng rồi, thứ kia...”

“Xuyt...” Hách Liên Dung nhìn trái ngó phải, đang muốn nói chuyện, đột nhiên phát hiện bên cạnh thiếu mất Vị thiếu, kinh ngạc, vội vàng nhìn chung quanh xem, thì ra hắn đã đi mất, khó trách vừa rồi vẫn luôn yên tĩnh như vậy.

Nhìn một vòng, Vị thiếu không thấy, lại thấy Mộ Dung Phiêu Phiêu.

Mộ Dung Phiêu Phiêu từ sau khi mọi người đi khỏi đại sảnh vẫn luôn đi theo đám người Vị Thiếu Dương, lúc này thấy Hách Liên Dung nhìn qua, không chút biến sắc, đứng ở giữa Vị Thiếu Dương cùng Hách Liên Dung, nói với Vị Thiếu Dương: “Lẽ vật mà chàng nói muốn đưa ta đâu? Có phải là nói lấy lệ thôi? Tất nhiên hiện tại nói luôn ra cũng được, đừng khiến ta ôm hy vọng quá lớn.”

Sau khi chạy một quãng đường dài, Mộ Dung Phiêu Phiêu mệt mỏi muốn chết, hiện tại lại trải qua một thời gian nghỉ ngơi lấy sức, đã lấy lại chút tinh thần.

Vị Thiếu Dương không đáp, lại nhìn nhìn tay Hách Liên Dung, chỉ chỉ, “Cùng nhị tẩu đây giống nhau.”

Trên cổ tay Hách Liên Dung có một chiếc vòng màu xanh tươi mát, tuy rằng xanh rất đáng yêu, nhưng Mộ Dung Phiêu Phiêu vẫn cần môi dưới, ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía Vị Thiếu Dương, “Vật giống với người khác ta không quen đeo.”

Vị Thiếu Dương cười khờ nhìn về phía Hách Liên Dung, Hách Liên Dung nâng cổ tay lên, nhẹ nhàng sờ vòng tay, khẽ cười nói: “Mang không quen cũng phải mang, ai bảo nương có tới tận hai người con chứ? Tức phụ tự nhiên cũng hai người.”

Mộ Dung Phiêu Phiêu nao nao, Hách Liên Dung lặng yên rời đi, đi không xa lại quay lại hỏi: “Người thấy Thiếu Quân không?”

Mộ Dung chỉ chỉ hướng cho nàng, “Đang cùng Vệ Vô Hạ nói chuyện.”

Hách Liên Dung vội vàng đi về hướng đó, đi rồi còn hô to với Vị Thiếu Dương, “Đúng rồi, cái thứ kia tẩu ném đi rồi, sau này đệ với Thiếu Quân cũng

không cần bận khoăn nữa, cứ chăm lo tốt cho Vị Tất Tri là được!” Dứt lời, nhanh chóng rời đi.

Vệ Vô Hạ? Gặp quỷ rồi, hấn sao lại xuất hiện nữa? Nàng cũng không muốn Vị Thiếu Quân lại trúng bẫy lần nữa!

Từ đi nhanh chuyển thành chạy chậm, ngay lúc đang muốn dùng tất cả mĩ lực chạy đi, Hách Liên Dung rút cuộc gặp được Vị thiếu hai mắt thẳm đen.

“Sao vậy chứ?” Hách Liên Dung vội vàng tiếng lên, “Không phải chỉ nói chuyện sao? Sao mắt lại tím đen thế?”

Vị Thiếu Quân từ lúc Hách Liên Dung xuất hiện vẫn không nhúc nhích, một bên mắt đen một vòng, bên kia thì hốc mắt lại đỏ ửng, khóe môi ngậm chặt, một lúc lâu sau kéo mạnh Hách Liên Dung ôm vào trong lòng, “Liên Dong, ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Hách Liên Dung kinh ngạc một chút, nhẹ giọng bật cười, sờ sờ đỉnh đầu của hấn, “Sao vậy a?”

Vị Thiếu Quân lắc đầu, “Liên Dong, chúng ta nhanh nhanh sinh hài tử đi.”

Hấn vừa nói chuyện với Vệ Vô Hạ, lại nhắc tới chuyện này, như vậy... Thân thể Hách Liên Dung bắt giác căng cứng, Vị Thiếu Quân nhận thấy sự căng thẳng của nàng, càng ôm chặt lấy nàng, “Trương lai mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều để ta bảo hộ các nàng, các nàng chỉ cần ở một nơi nào đó đợi ta, được ta bảo vệ thì tốt rồi, được không?”

Hách Liên Dung ngẩng đầu thật lâu, cuối cùng cũng không ngăn nổi những giọt nước mắt cảm động của mình, vươn tay tới thắt lưng hấn véo mạnh, “Đáng ghét, cứ khiến ta khóc thôi.” Nói xong, nàng sụt sụt mũi, “Đúng rồi, Vệ Vô Hạ nói cho chàng chuyện kia, khẳng định chàng đối với hấn ra tay trước đi? Chàng sao lại đen mắt chứ? Vô dụng!”

“Ôi chao ôi chao, ta kích động mới ra tay, hấn lại có chuẩn bị mới đến, ta đương nhiên bị tập kích rồi.”

“Lần trước cũng là hấn lừa người mà, hấn sao lại dám chuẩn bị trước hả? Hấn còn dám lý sự!”

“Đừng kích động đừng kích động...” Vị Thiếu Quân vừa ôm lấy nàng quay về, vừa giúp nàng thông khí tiện thể sổ sàng, “Bởi vì Yên nhi từng thích ta.”

“Hả?” Hách Liên Dung khẽ nheo mắt, đem các nhân vật trong đó suy xét một lần, đột nhiên tóm lấy cổ Vị Thiếu Quân, “Hiện tại đâu? Hiện tại muội ấy còn thích chàng sao?”

“Muội ấy thích ta sao ta lại bị bóp cổ!” Vị Thiếu Quân cực kỳ bất mãn rống lên một câu, nhưng không chống lại, xoay mặt lại thí diên thí diên bát quái, “Vệ Vô Hạ nói hấn cùng với Yên nhi chơi trò chơi thiên thần, Yên nhi lệnh cho hấn dùng kiểu tám người khiêng đến rước nàng xuất giá.”

“A? Bát quái như vậy...”

“Còn có một tin tức nhỏ nữa...”

.....

Trên đường nhỏ về Thính Vũ hiên, một đôi tình nhân thân mật sánh vai, cứ việc gió lùa tịch liêu, cũng không ngăn được tình cảm chân thành quý giá của hai người, nhiệt tình như lửa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Ngoại truyện

Hai mươi ngày sai, Vị phủ vô cùng rục rờ, đồng thời có ba cỗ kiệu hoa đến cửa. Một chiếc của Trần gia, một chiếc của Vệ gia, còn một chiếc khác...

“Vân Khải công tử, xin trở về đi.” Nha hoàn bên người Vị Đình Ngọc hết sức khuyên can van nài, “Tiểu thư sẽ không đi ra gặp ngài.”

“Vân Khải lần này đến không mong gặp gỡ, mà đến xin thú Đình Ngọc làm vợ.” Đứng bên cạnh cỗ kiệu hoa kia là một người mới chỉ hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, toàn thân là phục sức tân bằng nhàn, mi cong mắt to, tuấn nỷ tựa ngọc, quả thật chính công tử tuấn nỷ nơi thời đại hỗn loạn, thiếu niên lang (???)

Bích Kỳ đành phải thay đổi chủ ý, thật khó mà cự tuyệt Vân Khải, “Công tử... aiz... Ngài đi đi, tiểu thư sẽ không gặp ngài...”

Vân Khải vẫn nói câu kia, “Vân Khải lần này đến không mong gặp gỡ, mà đến xin thú Đình Ngọc làm vợ.”

Thâm tình kiên trì như thế, khiến cho người trong Vị phủ vốn ác cảm không ai không cảm động, Vị Xuân Bình từ gia phụ đến ở lại tại Vị phủ muốn đi khuyên nhủ Vị Đình Ngọc, bị mọi người ngăn lại, sợ nàng càng khuyên càng hông, đang lúc hỗn loạn, Vị Đình Ngọc áo trắng tổ nhân đi ra (áo trắng tổ

nhân: mặc áo trắng + k trang điểm), treo ở thắt lưng tóc đen đã tự mình cắt đi, trong lòng ôm một bức họa, cũng không cùng người khác chào hỏi, chậm rãi bước men theo con đường ra khỏi thành.

==

Năm năm sau, Vị phủ.

“Không nên không nên, năm nay ta nhất định phải đi, mọi năm nói trở lại Tây Việc, năm nào cũng không thể về, lão cha ta đã tạo phản thành công, ta là công chúa, Vị Thiếu Quân, chàng để ta trở về lấy chút uy phong được không?”

“Được được.” Trong lòng Vị Thiếu Quân ôm hài tử, phía sau lưng hắn, còn có một đứa đang ôm tiểu Thôi của hắn cắn cắn, “Ta cũng muốn để nàng về a. Nhưng nàng năm năm sinh ba đứa, nàng sao có thể về a!”

“Cho nên!” Hách Liên Dung hung hăng híp mắt lại. “Ta cảnh cáo chàng, nếu còn khiến ta mang thai ta liền liều mạng với chàng!”

“Nè nè... Việc này đâu phải ta nói là được...” Thiếu Quân kháng nghị cộng phản đối. “Hơn nữa phiên bang công chúa đâu có dễ làm hả? Cha nàng kia ấy à, nhiều năm như vậy một chút tin tức cũng không gửi cho nàng, nàng trở về làm chi a...”

“Vị! Thiếu! Quân!” Hách Liên Dung phút chốc bộc phát, “Không tin tức?” Một tập thư xuất hiện trong tay Hách Liên Dung, nàng dùng toàn lực ném một bức lại một bức lên đầu Vị Thiếu Quân, “Đây là cái gì! Là cái gì! Cha ta ngay cả nhũ danh ngoại tôn nhỏ nhất cũng biết, còn không có tin tức? Chàng cư nhiên cùng lão nhân kia thư từ bí mật năm năm!!!”

“Ôi chào?” Vị Thiếu Quân lúc này thay đổi âm điệu, đem nữ nhi đang ôm đưa cho Bích Liễu đứng bên cạnh, cực kỳ vô tội đi đến bên cạnh Hách Liên Dung. “Đây là gì vậy?”

“Chàng nói xem?” Hách Liên Dung nắm chặt ta, bà vai cũng run lên, “Đã nhớ ra hay chưa?”

“Cũng đâu thể hoàn toàn trách ta a...” Vị Thiếu Quân nhất thời trút giận, “Ai bảo cha nàng lúc viết thư cứ bảo ta tiểu bạch kiểm? Còn nói chờ nàng trở về sẽ tìm mấy nam nhân đen hôi đến cho nàng, ta tự dung cần nhiều hắc huynh đệ như vậy làm gì!”

“Chàng...” Hách Liên Dung chán nản, “Nam nhân Tây Việt coi đen là đẹp thôi, nếu chàng không mau miệng nói chàng rất trắng, cha có thể chứng mất chàng sao! Lại nói, ta phải trở về thăm cha, xem hắc nam nhân cái gì!”

Vị Thiếu Quân mếu máo, ủy khuất vô cùng, “Vậy nàng muốn về thì ta cùng nàng về nhé...”

Hách Liên Dung lúc này gật đầu, “Khi nào xuất phát?”

“Ừm...” Vị thiếu nghĩ nghĩ, đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy Hách Liên Dung. “Mấy ngày nay có vẻ lạnh, đi về phía tây thì lại càng lạnh, nàng chịu nổi không?”

“Hừm?”

“Ta nói chính là sự thật a, rất lạnh, nàng quên rồi ư, tối hai ngày trước lúc ở hòn giả sơn kia nàng còn hắt hơi...”

“Nè, ai nói chuyện đó!”

“Ừ, không nói nữa, yêu yêu đi.”

“Nè... Chuyện trở về Tây Việt...”

Khụ! Có về Tây Việt hay không... chờ yêu yêu xong rồi nói sau!

_ Toàn văn hoàn _

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Phu Bất Lương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.